

A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

- + *Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales* Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.
- + *Ne pas procéder à des requêtes automatisées* N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.
- + *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.
- + *Rester dans la légalité* Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse <http://books.google.com>

59.c.6

D. C. M.

Presented to the Library
of the Taylor Institution by
Capt. Shadwell R.N.

1854

59.c.6

D. Cam

Presented to the Library
of the Taylor Institution by
Capt. Shadwell R.N.

1854

P R E F A C E .

In issuing a second Complete Edition of the New Testament in Siamese, it seems proper to give some account of the circumstances under which the translation has been made. In doing so, the topics which will claim attention are 1. The *history* of biblical translation into this language; 2. The *text* made use of; 3. The *principles* adopted in prosecution of the work.

1. Catholic Missionaries from France have resided in the country about 200 years,* and have translated such portions of the Christian Scriptures as they required for their service—but it does not appear that they have ever printed any of their translations. I have seen a translation of the Gospel by Matthew made by them, evidently from the Latin. It was in manuscript and in the Roman letter. The Latin words *sacerdos*, *pœnitentia*, &c., are retained. It has a marked leaning to the Latin idiom—but is generally executed with perspicuity and fidelity.

The time when the translation of Matthew was made I have no means of ascertaining—or by what individual, except that it was executed before the destruction of *Ayuthiya*, the old capital of Siam, more than 30 years ago.

By the kindness of Bishop Pallegoix, I have recently seen another manuscript copy of a translation of Matthew, which, I am persuaded is an entirely distinct version. It is divided into parts and sections quite diverse from the preceding—and scarcely a single complete sentence can be found which is not characterized by numerous Bali words, even where

* Mr. de Berythe estant arrive a Siam en 1662, il y trouva deux Eglises, dont l'une estoit gouvernee par les Peres de S. Dominique et l'autre par les Peres Jesuites. Elles contenoient en tout quinze cens Chrestiens rumassez de differentes Nations.

Relation des Missions des Eveques Francois aux Royaumes de Siam, de la Cochinchina, &c., 1674, page 4.

pure Siamese would be quite as clear, and wholly exempt from objection that it wanted dignity.

It is said that many translations were made in the earlier days of their mission—but some were destroyed in the ruins of *Ayuthiya*—and some perished in the wreck of vessels in which they were embarked for preservation. In recent years several religious books have been published by them, but no translations of the Holy Scriptures.

The first attempt made by Protestants in this work, was in 1818–20 at Rangoon, in Burmah. Some thousands of Siamese who had been made prisoners of war, at that time resided in and about Rangoon—where by constant intercourse and some study, many made themselves familiar with the Burman language. Their case drew the sympathy and efforts of the American missionaries to the acquisition of the Siamese language—and resulted in the preparation of a small Tract, and the translation of the Gospel by Matthew. The latter was never published. On examination, it was found to be rather a free paraphrase, than a strict translation.*

The next endeavor was made by Rev. C. Gutzlaff in 1828–32. It will sufficiently characterize his translation to say that it embraced the whole of the Old and New Testaments—executed with two other translations of the same extent in three years, without any previous knowledge of either of the three languages—Siamese, Kambojan and Laos—and executed too while the translator was preaching in Chinese, making Siamese and Cochinchinese vocabularies, and practicing medicine and surgery. The only part ever published was a small edition of Luke in 1834, printed at Singapore.

Availing himself of all the aid he could gather from his predecessors, the writer of this notice prepared the first Edition of Matthew—which was printed at Singapore in 1835—1500 copies. Acts succeeded in 1836–7. Then a

* See a particular Relation of the American Baptist Mission to the Burman Empire, in a series of Letters to Joseph Butterworth, Esq., M. P., London, by Ann H. Judson, p. 158.

second Edition of Matthew—a second Edition of Acts—and eventually, in 1842, all parts of the New Testament were completed in one volume, though generally published and circulated in parts. A free expression of views, and suggestions of emendations were sought from all engaged in the study of the Siamese language. Valuable hints were received from the late Rev. C. Robinson and others. The work was under revision and a second Edition commenced in 1845—but had proceeded only to Luke 16th chapter, when illness, absence and other causes suspended it till March 1849. The parts published had been circulated; and this new Edition was then begun. All the best of my time and energies for the last four years have been spent in revising it—in which, for a season, I received many valuable suggestions from my dear friend and Christian brother, the late Rev. Jesse Caswell. I should feel very glad to spend four years more of uninterrupted labor upon it; it has many defects. I may sometimes have misapprehended the original. I may have failed to express it fully in the translation. Verses or parts of sentences may sometimes have been overlooked. Things of this nature will only be understood by those who have attempted a similar work, and their judgment will be lenient. For suggestions by which any such errors may be corrected, the translator will ever be grateful.

I may here add that the translation of some portions of the Old and New Testaments was undertaken by the late Rev. Charles Robinson, and more or less revised by the late Rev. Jesse Caswell;—but their decease left them incomplete.

2. The *text* used in the original translation was that of Knapp's Third Edition—from which I scarcely ever deviated. Having no access to original manuscripts, I became of course dependant upon the investigations of others. Where the text was contested, I availed myself of such information as I could glean from Kuinoel, Rosenmuller, A. Clark, G. Campbell, McKnight, Doddridge, &c., but generally Knapp's text was followed pretty closely. Even his bracketed passages were inserted in the translation. In the first revision, the *Textus Receptus*, as found in Bloom-

field was constantly used, but with some scrupulosity. Throughout the last revision, the Edition of Hahn, as edited by Dr. Robinson, has been my guide. It would be easy to enlarge on this topic, and give reasons for preferences—but it is feared that little benefit would result from it. Where passages are indicated as doubtful in the text—they are indicated in the translation by being included in parenthetical marks—and a note explaining their design is prefixed to the volume. The Siamese having been only accustomed to manuscript books, are familiar with the fact that copies differ—not only from design, but from various causes which involve nothing of a censurable nature—and will readily appreciate the attempt to represent the matter to them as it really is.

3. In regard to the *principles* on which the translation has been conducted, the main and primary one is that the *meaning* of an author should be given by the *translator*, and as much of his *manner* as the *idioms* and *circumstances* will allow. If the translation is to be merely verbal, or strictly literal, the Scriptures might just as well be given in Hebrew or Greek. The Scriptures themselves assert that they are given “for instruction.” Instruction can only profit where it is understood. It may be urged that an attempt to give the *meaning* makes the translator an *expounder*. This is true. He cannot be otherwise if he would do any good. When a mercantile or political document is put into the hands of a translator for rendering, what is the object? It is that the meaning may be known through the medium of another language. There are cases where a strictly literal rendering from one language into another gives the meaning fully and perfectly. In all such cases strict literality is preferable—but at all events, a translation should be made intelligible. So far as it is not so, it is labor lost to make it. There are idioms in Hebrew, Greek and English which are unknown to the Siamese. Some of these would be perfectly intelligible. By these the Siamese language would be enriched without detriment. Some would convey no meaning, or a decidedly false one. They must be changed, till they shall convey a meaning, and the true one.

The Siamese designate the hours of the day by one word, those of the night by another. They reckon from sunrise to noon, six hours. From noon till sunset, six hours. They have no "ninth hour" of the day. How then shall Acts 3: 1. be translated? What does it mean? Unquestionably, 3 o'clock P. M. I translate it so. The Siamese have no word for *week*. The name of the days, as Sunday, Monday, &c., corresponding to western nations, they have—well known to all. How then shall Matthew 28: 1. be translated? If we seek the meaning, no one questions but what it is this; "In the end of the Sabbath, as *Sunday* was dawning." So then I translate it giving the meaning, and not the words, for this is impossible.

Following out the principles above stated, the words *sun-azoge*, *episcopos*, *presbuteros*, *ecclesia*, *diabolos*, *angelos*, &c., have been rendered by words *intelligible* as far as the language would allow. Where these words have different meanings, I have not hesitated to render them by different words, e. g. *angelos*—means sometimes a heavenly messenger, sometimes an emissary of the devil, sometimes a spy and sometimes a church officer, and has been so rendered—but an earnest endeavour has been cherished to render the same word by the same equivalent when the meaning was the same.

After having labored to determine the meaning of the original, I have asked myself—"If an intelligent Siamese had full possession of this idea, how would he express it?" In general I would aim to express it in the same way—I say, *in general*; in peculiar cases there may be reasons for deviating from their idiom and enriching their language by a foreign one, if it is not unintelligible.

There are other cases of this sort. Whenever the Siamese speak of a city, or country, or officer of distinction, they cannot neglect to join some designation, by which these shall be rendered definite, as the *city* of London, the *country* China, the *ruler* Herod. As the Siamese have no capital letters with which to commence proper names, this is the only resource left them whereby to guard against misconstruction. When a name has become familiar, it is not indispensable to repeat the epithet in every case, though it is

generally done. Were I to use Herod, Jerusalem, Samaria, Athens, without prefixing ruler, city, country, the reader would be at a loss to know whether these were proper names or not; and if he decided that they were proper names, he might class them all as names of men, or cities promiscuously. Hence, though such epithets are not found, or not always found in the original, I have not hesitated to use them, because the genius of the language into which I translate *requires* them.

In regard to *style*, perspicuity and simplicity have been aimed at rather than loftiness or elegance. Though some words of Bali origin have been used, it has been more a matter of necessity than ornament—and very few are employed at all, except such as have become, by long use, almost or quite as familiar as those of strictly Siamese origin.

That the translation throughout will be at once understood, even by intelligent and reflecting readers cannot be expected. To secure this there must be such aids as are found requisite everywhere—a knowledge of customs and facts which can come only in the way of commentary—either written or oral. It is confidently believed, however, that so much is fully intelligible as may leave the honest and candid reader inexcusable for not understanding God's plan of saving sinners. May His blessing make it effective for this great object.

J. T. JONES.

Bangkok, Siam, June, 1850.

๑ คำว่าแก้ท่านผู้อ่าน ๖

A WORD OF EXPLANATION.

๑ เรา จะบอกไว้ให้ท่านผู้อ่านเข้าใจในหนังสือนี้ ด้วยเหตุที่ค้นคว้า ค้นคว้าไว้หย่างนี้ () ถลัวท่านก็ จะสำคัญว่า เรา ก็มิผิด แล้ว ก็ ลบ ข่า เสีย เพราะ ว่า คนไทย เขามัก ถือ คาม ทำเนียบ เขา หย่าง นั้น มิใช่ หรือ มิใช่ หย่าง นั้น ออก . แต่ เหมือน คนไทย มัก ยก สัตว์ ว่า บีปลา ถาง ขาผี มี ถาง ขาผี ไม่มี นี้ แล ก็ เป็น เหมือน หย่าง นั้น เหมือน คำกริ ของ เรา ถาง เล่ม มี ถาง เล่ม ไม่มี จึง เขียน ค้นไว้ หย่าง นั้น เพราะ เป็น ข้อ สงสัย อยู่ ก็ นี้ แล เมื่อ อ่าน นั้น จะอ่าน นั้น ด้วย ก็ ได้ ความ จะ ไม่ อ่าน ก็ ได้ ความ แล ที่ จะ ลบ จะ ข่า เสีย ที่ เกี่ยว นั้น เหนยง ไม่ควร ๖

๑ จำเรื่อง ความ ๖

TABLE OF CONTENTS.

พระ ศิริศ วงษ คาม มัทธาย	ขึ้น หน้า ๑
พระ ศิริศ วงษ คาม มาระโก	๗๖
พระ ศิริศ วงษ คาม ลุก	๑๒๐
พระ ศิริศ วงษ คาม โยฮัน	๑๘๗
กิจการ พวก ทุก แห่ง พระเยซู	๒๕๘
โอวาท แก่ พวก สิช ใน เมือง โรม	๓๓๓
โอวาท แก่ พวก สิช ใน เมือง โกรินโธ ฉบับ คัน	๓๕๖
โอวาท แก่ พวก สิช ใน เมือง โกรินโธ ฉบับ สอง	๓๘๘

เรื่อง ความ

โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง มะลาเกีย	๔๒๑
โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง เซเฟโซ	๔๓๒
โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง พีลิปเปอ	๔๔๔
โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง โกลดอรอย	๔๕๒
โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง เซเชโลนิเก ระเบียบ กั้น	๔๕๙
โฆวาท แก่ พวก สิบ ใน เมือง เซเชโลนิเก ระเบียบ สอง	๔๖๖
โฆวาท ถึง ทิโมเตียว ระเบียบ กั้น	๔๗๐
โฆวาท ถึง ทิโมเตียว ระเบียบ สอง	๔๗๙
โฆวาท ถึง ทิโต	๔๘๖
โฆวาท ถึง พีเลโมน	๔๙๐
โฆวาท ถึง พวก เฮบราย	๔๙๑
โฆวาท แห่ง ยากอบ	๕๑๖
โฆวาท แห่ง เปโตร ระเบียบ กั้น	๕๒๔
โฆวาท แห่ง เปโตร ระเบียบ สอง	๕๓๔
โฆวาท แห่ง โยฮัน ระเบียบ กั้น	๕๓๙
โฆวาท แห่ง โยฮัน ระเบียบ สอง	๕๔๙
โฆวาท แห่ง โยฮัน ระเบียบ สาม	๕๕๙
โฆวาท ของ ยูดา	๕๕๐
เรื่อง สำแดง อนาคต	๕๕๓

๑ ยี่สิบเจ็ดเรื่อง ควบกัน ฯ

๑ พระ คริสทวงษ กาม มัทธาย ๑

๑ บท กั้น ๓

๑ หนังสือเชื้อ วงษ แห่ง พระเยซู คริสต์ ซึ่ง เปน บุตร แห่ง ทาวิต ซึ่ง เปน บุตร แห่ง อับราฮาม ๆ เปน พ่อ แห่ง ยีศฮาค ๆ เปน พ่อ แห่ง ยาโคบ ๆ เปน พ่อ แห่ง ยะชูดา และ พันธัง ยะชูดา ๆ เล่า เปน พ่อ แห่ง เฟเร็ศ และ เซวา เกิด มา แก่ ฮามาร ผู้แม่ เฟเร็ศ นั้น เปน พ่อ แห่ง เฮคโรม ๆ เปน พ่อ แห่ง อะราม ๆ เปน พ่อ แห่ง อะมีนาคาบ ๆ เล่า เปน พ่อ แห่ง นาโชน ๆ เปน พ่อ แห่ง ซัลโมน ๆ เล่า เปน พ่อ แห่ง โยฮ์ส เกิด มา แก่ ราฮาบ ผู้แม่ โยฮ์ส เล่า เปน พ่อ แห่ง โฮ เบ็ท เกิด มา แก่ รูธ ผู้แม่ โฮเบ็ท เปน พ่อ แห่ง ยีซชย ๆ เปน พ่อ แห่ง ทาวิต ผู้กระษัตริ์ ทาวิต ผู้กระษัตริ์ เปน พ่อ แห่ง อะโลโม เกิด มา แก่ ยัทธิร์ นั้น ที่ ได้ เปน ภรรยา แห่ง อูริยา อะโลโม เล่า เปน พ่อ แห่ง รัชบอาม ๆ เปน พ่อ แห่ง อะบียา ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮาซล ๆ เปน พ่อ แห่ง อะโฮซซาฟาก ๆ เปน พ่อ แห่ง โยราม ๆ เปน พ่อ แห่ง อูซียา ๆ เปน พ่อ แห่ง โยธาม ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮาซล ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮีคคียา ๆ เปน พ่อ แห่ง มะนาเซ ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮาโมน ๆ เปน พ่อ แห่ง โยซียา ๆ เปน พ่อ แห่ง ยะคันยา และ พันธัง ทั้งหลาย คราว ก้อง ไป อยู่ใน เมือง บาบิโลน และ เมื่อ ไป อยู่ใน เมือง บาบิโลน นั้น แล้ว ยะ คันยา เปน พ่อ แห่ง อะธัลธิเอล ๆ เปน พ่อ แห่ง ซรฺบาเบ็ล ๆ เปน พ่อ แห่ง อะ บีสุก ๆ เปน พ่อ แห่ง เฮลยาคัม ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮาโซร ๆ เปน พ่อ แห่ง ซา โทค ๆ เปน พ่อ แห่ง ฮาคิม ๆ เปน พ่อ แห่ง เฮลลือท ๆ เปน พ่อ แห่ง เฮลอะฮา จรฺร ๆ เปน พ่อ แห่ง มาธาน ๆ เปน พ่อ แห่ง ยาโคบ ๆ เปน พ่อ แห่ง โยเซฟ ผู้ สามี แห่ง มาเรีย และ พระเยซู ผู้มี นาม ชื่อ ว่า คริสโต ได้ เกิด แก่ มาเรีย ผู้ นี้ และ เหตุ กิ่ง นี้ กิ่ง แก่ อับราฮาม จน ถึง ทาวิต เปน ลิบส์ ซัว แก่ ทาวิต จน ถึง เพลา ที่ ได้ ยก ไป อยู่ใน เมือง บาบิโลน มี ลิบส์ ซัว ครั้น ไป อยู่ เมือง บาบิโลน นั้น แล้ว จน ถึง พระ คริสโต เปน ลิบส์ ซัว ๓๖

๑๘ ๑ อันว่าซึ่ง พระเยซู คริสต์ บังเกิด มาคือครั้งนี้ มาเรีย ผู้มารดาแห่ง พระองค์ ยอม รับ แล้วว่า จะเป็น ภรรยา แห่งโยเซฟ แต่ยังมีได้ เข้า อยู่ด้วย กัน ก็ได้ เห็น ว่านาง นั้น ทรง ครรภ์ อยู่ ด้วยเดช พระวิญญาณ บริสุทธิ์ ส่วน โยเซฟ ผู้สามี นั้น เป็น บุรุษ ชอบธรรม มีใจ จะ เขา นาง นั้น แพร่ง พราย ความผิด จึง คิด จะใคร่ ละเสียมิให้ใคร รู้ และ เมื่อโยเซฟ ยังนึก คิดถึง นั้น ทศ พระองค์ เจ้า มาสั่ง แต่ง คัวในฝัน สั่ง ว่า คุณโยเซฟ ผู้บุตร ของ กระจก ภาวีก ท่าน อย่ากลัว ที่ จะ รับ มาเรีย ผู้ภรรยา แห่งท่าน ด้วยว่าซึ่ง ได้เกิด ใน มาเรีย นั้น เกิด ด้วยเดช พระวิญญาณ บริสุทธิ์ นาง นั้น จะ คลอด บุตร ชาย และ ท่าน จะ เรียก ชื่อ บุตร นั้น ว่า เยชู เพราะว่า บุตร นี้ และ จะ ไปรัก ไปพล แห่ง พระองค์ ให้ รอด จาก ความผิด ของ คน ๑ ได้ เป็น มาทั้ง นี้ สิ้น ให้ ถูก ชั่ง กัน กับ คำ พระองค์ เจ้า ที่ คริสต์ ด้วย ผู้ทำเฉย ว่า จง ดู เด็ก สาว พรหมจารี จะ ทรง ครรภ์ และ จะ คลอด บุตร ชาย และ เขา จะ เรียก ชื่อ บุตร นั้น ว่า อีมานูเอล แปลว่า พระเจ้า อยู่กับ เรา ส่วนโยเซฟ ตั้ง ขึ้น แล้ว ก็ทำ คำ ซึ่ง ทศ พระเจ้า ได้ สั่ง ว่า นั้น และ รับ เขา ภรรยา ของ คน แต่มิได้ ร่วม รู้จัก กัน กว่า นาง นั้น ได้ คลอด บุตร ชาย หัว บัพ และได้ เรียก ชื่อ ว่า เยชู

๑ บท ๒ ๓

๑ ครั้น พระเยซู บังเกิด มา แล้ว ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม แคว้น เมือง ยูดา ยานั้น เฮโรด เศวย ราช ก็ มี พวก มา ขอบ หลาย คน มา แต่ ที่ ศ ควัน ออก มา ยัง กรุง ยรูซซาเลม สืบถาม ว่า กระจก จ้าว ยูดา ยที่ พัง เกิด มา ท่าน อยู่ แห่ง ไท เหตุ ว่า เรา ได้ เห็น ดาว ของ ท่าน ใน ที่ ศ ควัน ออก เรา จึง มา จะ กราบ ถวาย บังคม แก่ ท่าน ครั้น พญา เฮโรด ได้ ยิน ตั้ง นั้น ก็ สิ้น คองใจ แล สิ้น หึง กรุง ยรูซซาเลม ด้วย ท่าน จึง ให้ หา บัณฑา ะโรทิก ผู้ใหญ่ แล บัณฑา พวก ฮาลักษ แห่ง พล เมือง เข้า มาถาม ว่า พระ คริสต์ ไท จะ บังเกิด ใน สถานที่ แห่ง ไท พวก เหล่า นั้น จึง คอบว่า ใน บ้าน เบธเลเฮ็ม แคว้น เมือง ยูดา ย คำ คำ ซึ่ง ผู้ทำนาย จก เขียน ไว้ว่า บ้าน เบธเลเฮ็ม แผ่นดิน ยูดา ยนี้ บ้าน นี้ จะ

เช่น บ้านเล็ก น้อย กว่าอื่น ๆ ในเมือง ยูทาย ก็หา มิได้ เพราะ ว่า ท่านผู้
ใหญ่ จะ เกิด มาแก่ เบธเลเฮม นี้ และ จะ ครอบ ครอบ ของ ชาว ยิวราเอล ที่ เป็น
ไพร่ พล ของ เรา ฯ

๗๑ ๑ ครั้ง นั้น พญาเฮโรดให้หา พวก มาฆอยเข้า มามิให้ ผู้ใด รู้ จึง สืบ
ถาม ถึง ทว่ามิให้ รู้ แน่ ว่า ทว่า ซึ่ง พวก มาฆอยได้ เหน นั้น ได้ เหน ใน กาล เมื่อ
ไกล แล้ว จึง ใช้ พวก มาฆอย นั้น ให้ ไป ถึง บ้าน เบธเลเฮม ตั้ง ว่า ท่าน ทั้ง
หลาย จง ไป เด็ก อูยาห์ สืบ ตาม ถึง ทารก นั้น ครั้น ภาย แล้ว ก็ ให้ บอก แก่
เรา เด็ก เรา จึง จะ ไป กราบ ถวาย บังคม ด้วย พวก มาฆอยได้ รับ สั่ง กระ
ษัตริย์ แล้ว ก็ ลา ไป และ ทว่า ซึ่ง พวก มาฆอยได้ เหน ใน ที่ ทิศ ทวัน ออก นั้น
นำ หน้า ไป ทว่า ได้ ถึง เหนือ สถานที่ ทารก อยู่ จึง หยุด ฝ่าย พวก มาฆอย
เมื่อ เหน ทว่า นั้น ก็ โสมนัส ยินดี มากนัก จึง เข้า ไป ใน เรือน มาภ ซึ่ง
ทารก กับ ด้วย มาเรีย ผู้ มารดา ก็ กราบ ถวาย บังคม แก่ ทารก นั้น แล้ว จึง
เบ็ด ของ วิเศษ คือ เขา ทองคำ กำถวน มวดขอบ มาฆอบ ถวาย เป็น บันนาการ
แก่ ทารก แล้ว ใน ส่วน พวก มาฆอยได้ รับ คำ ห้าม ว่า มิ ให้ กลับ คืน ไปหา
พญาเฮโรด จึง เถิน ทาง ขึ้น กลับ ไป บ้าน เมือง ของ คน ฯ

๑๓๑ ๑ ครั้น เมื่อ พวก นั้น ไป แล้ว ก็ นี้ และ ทศ พงศ์ เจ้า สำแดง ทว่า ใน
ส่วน มา บอก แก่ โยเซฟ ว่า จง ลุก ขึ้น เด็ก เขา ทารก ทั้ง มารดา ภา นั้น ไป ยัง
เมือง ฮายมบูโต แล้ว อยู่ ที่ นั้น ทว่า เรา จะ บอก แก่ ท่าน อีก เพราะ ว่า พญา
เฮโรด จะ มาหา ทารก ให้ ประหาร ชีวิต เสีย โยเซฟ ก็ ลุก ขึ้น เขา ทารก ทั้ง
มารดา ใน กลาง คคืน นั้น ภา ไป ถึง เมือง ฮายมบูโต แล้ว ได้ อยู่ ที่ นั้น ทว่า พญา
เฮโรด ถึง แก่ กรรม แล้ว ทั้ง นี้ ให้ สม ด้วย คำ พงศ์ เจ้า ที่ ได้ ครัส ไร
ด้วย ฆ่า ผู้ ทำ นาย ว่า เรา ได้ เรียก ลุก เรา ออก จาก เมือง ฮายมบูโต ฯ

๑๖๑ ๑ คราว นั้น พญา เฮโรด เหน ว่า พวก มาฆอย นั้น ทำ อุบาย ลวง ท่าน
แล้ว ก็ มีความ โกรธ กริ้ว มากนัก จึง ใช้ คน ออก ไป ประหาร ฆตัญ ชีวิต
ลูก ฆย อนัน ใน บ้าน เบธเลเฮม และ แวัน แคว้น เมือง นั้น หมก ให้ ฆ่า เสีย

สิ้น ทั้งแก่อายุศม สอง ขวบ ดัก ลงไป ตาม เวลา ซึ่ง ได้ สืบ เสาะ แก่ พวก
 มาฆย เหตุ การ ทั้ง นี้ ก็ สม กับ คำ ซึ่ง ยิระมะยา ผู้ ทำ นาย ได้ ว่า ใว้ นั้น ว่า
 เช่น นี้ ว่า ได้ ยิน เสียง ใน บ้าน ราม เป็น เสียง ร้อง ให้ พิลาพ ว่า ไร เป็น ชัน
 มาก คือ ว่า ราเชตร ร้อง เป็น ทูช ด้ ้วย ลุก ด้ ็ก คำ ทุลา บัน เทา ความ ทุช
 นั้น ก็ มี รับ เหตุ ว่า ลุก ทา ไม่ แล ด้ ะ

๑๘๐ ครั้น ว่า พญาเฮโรก ถึง แก่ ความ ตาย แล ด้ นี้ และ ทูช พระ องค์ เจ้า
 สำแดง ทั้ว ใน ด้ ้น แก่ โยเซพ ใน เมือง ฮายบุบโท สั่ง ว่า จง ลุก ขึ้น มา เอา ทา
 รก ทั้ง มารคา กัด ด้ ้ ไป เมือง ยิศราเชล เด็ก ด้ ้วย ว่า บัน ทา ที่ ทา ชี วิกร แห่ง ทา
 รก นั้น ตาย ไป แล ด้ โยเซพ จึง ลุก ขึ้น เอา ทารก ทั้ง มารคา ทารก มา ใน
 เมือง ยิศราเชล แล ด้ ว่า ครั้น ได้ ยิน แล ด้ ว่า ฮาเคลว เสวย ราช อยู่ ใน เมือง ยู
 ทาย แทน พญาเฮโรก ผู้ บิ ทา โยเซพ กั ด้ ้ จะ ไป ที่ นั้น และ ใน ด้ ้น ได้ รับ คำ
 บอก ส่อน แล ด้ จึง ไป ใน ด้ ้น แคว ด้ ้น เมือง ชาลิตาย มา อยู่ ใน บ้าน ชื่อ ว่า นาค
 เรือ ให้ สม ด้ ้วย คำ ผู้ ทำ นาย ที่ ว่า ท่าน นี้ จะ มี ชื่อ เรีย ก ว่า ชาว นาค เรือ

๐ บท ๓ ๓

๐ ครั้น อยู่ มา โยชัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ มา ป่าว ประกาศ ใน ป่า แขวง เมือง ยู ทาย
 ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จง กัง ใจ เสีย ใหม่ ด้ ้วย ว่า ฮาณาจักร สวรรค ด้ ้ กั ด้ ้ จะ กัง
 อยู่ แล ด้ ยะชยา ผู้ ทำ นาย ว่า ด้ ้วย โยชัน นี้ เมื่อ จก ใว้ ด้ ้ง นี้ ว่า เป็น เสียง แห่ง
 ผู้ ป่าว ร้อง ใน ป่า ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จง คบ แถ ด้ ้น ทน ทาง ของ พระ องค์ เจ้า ชัน
 มรรคา แห่ง พระ องค์ นั้น ให้ ตรง แน่ว ไป ด้ ้วย โยชัน ผู้ นี้ ห่ม ซึ่ง เสื่อ ทำ ด้ ้วย ชน
 อุก แล ด้ เขา หนึ่ง คาศ เขว ใว้ ก็ เอา แด่ คั กะ แคน กับ น้ำ ด้ ้ง ป่า กิน เป็น อาหาร

๖๐ คราว นั้น ชาว เมือง ยรูชเดม และ สิ้น ทั้ง เมือง ยู ทาย แล เมือง ไท ๆ
 ที่ ชย์ วิม แม่ น้ำ ยาระเคน ก็ ภา กัน มา ทา โยชัน และ สารภาพ ทุ แก่ โทษ
 ของ ด้ ้วย แล ด้ รับ คี ด้ ้ จุ่ม ใน แม่ น้ำ ยาระเคน ครั้น โยชัน เหน พวก ฟา ริชย
 แล ด้ ทุ กุ กาย เป็น อัน มาก มา จะ รับ คี ด้ ้ จุ่ม น้ำ ของ ท่าน ๆ จึง ว่า แก่ เขา ใ
 ด้ ด้ ้ ด้ ้วย ไคร ได้ ด้ ้ ด้ ้ง แก่ ท่าน ให้ ด้ ้น ด้ ้น พระ ฮาญา ที่ จะ มา ด้ ้น ด้ ้น

เมื่อเป็นเหตุดังนี้ จึงตั้งใจเสียใหม่ทำผลให้สมควร แล้วอย่านึกในใจว่า
เรามี อัครราชามเป็น บิดาของเรา ทว้ยเราบอกแก่ท่านว่า พระเจ้ามี
วิทธิเศษ จะกระทำให้หินทั้งนี้ กลายเป็น ลูกอัครราชามได้ อยู่ แล้ว ขวาน
วางอยู่ที่โคนต้นไม้ และ ต้นไม้ ๆ ที่ไม่ทำผล อันดี จะต้อง พ้นทิ้ง ใน ไฟ
เสีย ข้านี้ให้รับศีล จุ่มในน้ำ เพื่อจะให้ตั้งใจ เสียใหม่ แต่ที่ท่านที่จะ มา
มาย หลังข้า ท่านมี วิทธิเศษ มากกว่าข้า ข้านี้ จะ รับ ถือ ร่อง ท้าว ของ
ท่าน ยัง ไม่ สม ไม่ ควร ท่าน นั้น และ จะ ให้ท่าน ทั้งหลาย นี้ จุ่ม ใน พระ
วิญาณ บริสุทธิ แลไฟ ท่าน ถือ ผลไว้ใน พระกัถ ของท่าน ท่าน จะ ทรง ชัระ
เข้า ใน ลาน ของ ท่าน ให้ทั่ว แล้ว จะ เกบเข้าใส่ ใน ฉาง ของท่าน ส่วน
แกลบ รำ แล ฟาง เข้า นั้น ท่าน จะ เมา เสีย ทว้ยไฟ อัน มิ รั้กับ ๓

๑๓ ๑ ในกาลนั้น พระเยซู เสด็จ จาก เมือง ชาลิสตาย มาถึง แม่น้ำ ยาระ
เคน มาหาโยฮันเพื่อ จะ รับศีล จุ่มน้ำ ฝ่ายโยฮันก็ ห้าม พระองค์ว่า ชอบ
ข้าพเจ้า จะ รับศีล นั้น แต่พระองค์ และนี้ พระองค์ จะ มา รับ แก่ ข้าพเจ้า เถอ
พระเยซู คริสต์ ครบ แก่โยฮันว่า บัดนี้ จึง ยอม ถือก ตั้งนี้ ควรให้เรา ถือก ซึ่ง
ชอบ ควรให้ สำรึกทุกสิ่ง โยฮัน จึง ยอม ตาม ครั้น พระเยซู รับศีล จุ่มน้ำ
แล้ว พระองค์ก็ เสด็จ ขึ้น จาก น้ำ ใน พันใด ก็ นี้ และ ฟ้า ธากาศ เบ็ด ออก
แก่พระองค์ และโยฮัน ก็ ไ้ เหน พระ วิญาณ แห่ง พระเจ้า ลง มา เป็น หย่าง
นกพิราบ และ มา จับ อยู่ บน พระองค์ และมี เสียง แก่ ฟ้า ลง มา ว่า นี้ และ
เป็น บุตร ที่ รัก ของ เรา และ เป็น ที่ ชอบ พระไทยเรา ยิ่ง นี้ ๓

๑ บท ๔ ๓

๑ ขณะนั้น พระ วิญาณ นำ มา พระเยซู เข้า ไป ใน ป่า ที่ จขทาน จะ มา ชัน
สุก พระองค์ ครั้น พระองค์ ได้ ชก โภชนะ นก อาหาร ถวัน สี่สิบ วัน สี่สิบ คืน แล้ว
พระองค์ หยากอาหาร ผู้ ชันสุก นั้น จึง เข้า มาหา พระองค์ ว่า ถ้า และ ท่าน
เป็น บุตร พระเจ้า ท่าน จึง สั่ง ให้ กั้น หิน นี้ กลับ กลายเป็น ขนม ไป พระ
องค์ จึง ครัสติ คอบว่า มีคำ เขียน อยู่ว่า มนุษย์ จะ ได้ บำรุง ชีวิต แก่ ทว้ย

ขนมสิ่ง เคี้ยว ถ้ำ หามีได้ แต่ ว่า คว้า สาระ พัก สิ่ง ไค ๆ ซึ่ง พระโอรส แห่ง พระเจ้า จะ ครัสต์ สั่ง ให้ ครั้ง นั้น ขาดาน ก็ ภา พระองค์ ไป ยัง เมือง ที่ ศักดิ์สิทธิ์ และ ทั้ง พระองค์ บน ยอด วิหาร แล้ว จึง ว่า ถ้า และ ท่าน เช่น บุกร พระเจ้า ก็ จึง ทั้ง พระองค์ ลง แด่ นี้ เกิด เหตุ ว่า มี คำ เขียน ไว้ ว่า พระเจ้า ครัสต์ สั่ง ทูต สวรรค์ ทั้ง หลาย ให้ รับ รอง ท่าน ไว้ ใน มือ เขา เพื่อ มี ให้ ท้าว ท่าน มา กระทบ ก้อน หิน ได้ พระเยซู จึง ตอบ แก่ มัน ว่า ยัง มี คำ เขียน อยู่ ว่า คว้า ชอย่า ทกลอง พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ของ ทั่ว ๆ

๘๐ ส่วน ขาดาน ยัง รับ พระองค์ มา ไป บน ภูเขา อัน สูง นั้ก และ สำแดง แก่ พระองค์ ให้ เห็น ซึ่ง บ้าน เมือง ทั้ง ปวง แห่ง พิลิป ทั้ง สง่า รากวี บ้าน เมือง นั้น แล้ว จึง บอก แก่ พระองค์ ว่า ถ้า แล ทั่ว จะ กราบ ไหว้ นมัสการ กู นี้ กู จะ ยก สาระ พัก ทั้ง นี้ ให้ แก่ ทั่ว ขณะ นั้น พระเยซู ครัสต์ ตอบ แก่ มัน ว่า ถอย ไป หลัง อ้าย ขาดาน เพราะ ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า ทั่ว คง จะ กราบ ไหว้ นมัสการ พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้า ของ ทั่ว แล ประณิบัติ แก่ ท่าน แก่ องค์ เกี้ยว นี้ ครั้ง นั้น ขาดาน ก็ ละ พระองค์ ไป และ ผูก ทูต สวรรค์ เข้า มา ประณิบัติ แก่ พระองค์ ๆ

๑๒๐ เมื่อ พระเยซู ได้ ยิน ว่า โยฮัน คง จำ อยู่ พระองค์ จึง เสกฯ ไป อยู่ ใน เมือง ซาลีตาย ละ บ้าน นาซาริธ แล้ว ก็ มา อยู่ ริม ทะเล ใน เมือง กัเบรนาอุม ข้าง แดน เมือง ซะบูลอน และ เมือง นัฟธาลี ให้ คำ นั้น สำเวธิ ที่ ยะชยา ผู้ ทำ นาย ได้ ว่า คือ ว่า เมือง ซะบูลอน แล เมือง นัฟธาลี ตาม ทะเล ฟาก ข้าง ยะเรเคน เมือง ซาลีตาย แขวง นา ๆ ประเทศ บันคา รวยคร ซึ่ง นั่ง อยู่ใน ที่ มี ค ใต้ เทน สว่าง อัน ใหญ่ แล บันคา ที่ นั่ง อยู่ใน ร่ม ความ มรณา ความ สว่าง ก็ ส่อง ขึ้น มา แก่ เขา แล้ว ๆ

๑๔๐ จัป เกิม แด่ นั้น มา พระเยซู ทั้ง กัน บ่าว ประกาศ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จึง ทั้ง ใจ เสีย ใหม่ เหตุ ว่า อาณาจักร สวรรค์ ใกล้ จะ ทั้ง อยู่ แล้ว ขณะ นั้น พระ องค์ เสกฯ ขึ้น เภริ ริม ทะเล เมือง ซาลีตาย มา เหน สอง คน เช่น พันธ กัน คน

หนึ่ง ชื่อ ซามอน มี ชื่อ อีก ว่า เปโตร แล คน หนึ่ง ชื่อ ว่า ซันดรา เขา อวน ที่
 ลง ที่ ทะเล เพราะว่า ทั้ง สอง คน นี้ เป็น ชาว ประโมง พระองค์ จึง คริส แก่
 สอง คน นั้น ว่า จง ตาม หลัง เรา มา และ เรา จะ ทำให้ ท่าน เป็น ผู้ รวบ รอม
 คน หย่าง รวบ ปลา ทั้ง สอง คน นั้น ใน ทัณฑ์ ก็ ทั้ง ละ ช้วน เลี้ย และ กิจ
 คาม พระองค์ ไป พระองค์ จำเนียร ไป จาก ที่ นั้น น้อย หนึ่ง มา ประ สอง คน อีก
 เป็น พันธัง กัน เป็น ลูก แห่ง เซเบคาย ชื่อ คน หนึ่ง ว่า ยาโกโบ และ โยฮัน
 คน หนึ่ง อยู่ใน เรือ กับ พ่อ เขา ชุน ชวน อยู่ พระองค์ จึง เรียก พันธัง สอง
 คน นั้น มา ฉะ ทัณฑ์ นั้น เขา ละ เรือ ทั้ง พ่อ ก็ ตาม พระองค์ ไป ใน กาล
 นั้น พระเยซู เทียว ไป รอบ เมือง ซาลัสาย เทศนา ใน โรงธรรม ของ เขา ป่าว
 ประกาศ มงคล โอวาท ที่ สม ด้วย ฮาณาจักร พระเจ้า และ รักษา พล เมือง
 จึง เป็น โรค ต่าง ๆ ให้ หาย เสีย สิ้น และ ชื่อ แห่ง พระองค์ ลือ ไป ทั่ว ทั้ง
 เมือง ซเรีย และ ชาว เมือง นั้น ได้ ภา เขา คน ใช้ คน เจบ ที่มี โรค ต่าง ๆ
 บันดาล ประจำ ทัว อยู่ บ้า เกิชน บ้า หมู คนง อ้อย มา หา พระองค์ ๆ ก็ ไป รก
 รักษา ให้ หาย สิ้น และ ผู้ คน เป็น อื่น มาก มา แต่ เมือง ซาลัสาย บ้าง มา
 แต่ เมือง เทกาโบลี บ้าง แต่ กรุง ยรูจเดม แต่ เมือง ยูคาย และ แต่ แม่
 น้ำ ยาระเคน ฟาก ช้าง โน้น ก็ มาก กิจ คาม พระองค์ ไป สิ้น ๖

๐ บท ๕ ๗

๐ ชุ่ม มา พระเยซู เหน ผุ่ง คน มา เป็น อื่น มาก พระองค์ เสดจ ขึ้น ไป บน
 กูเขา นัง ลง และ พวก ลูก ลิช เข้า มา ถึง พระองค์ แล้ว พระองค์ จึง ออก
 พระ โอสุ ตั้ง สอน เขา ว่า

๓ ๐ ถ้า ผู้ใด จะ ถ่อม จิร ใจ ของ ทัว ลง ผู้ นั้น ก็ ได้ ความ สุข แล เหตุ
 ว่า เมือง สวรรค์ เป็น เมือง ของ เขา แล ถ้า ผู้ใด เป็น ทุกข์ เค็ว่า โศก ผู้ นั้น ก็
 ได้ ความ สุข เพราะว่า เขา จะ ได้ ซึ่ง บันเทา ความ ทุกข์ นั้น ถ้า ผู้ใด เป็น
 คนใจ อ่อน สุภาพ ผู้ นั้น ก็ ได้ ความ สุข ด้วย ว่า เขา จะ ได้ มรดก แผ่นดิน ถ้า
 ผู้ใด หยาก กระหาย ความ ชอบธรรม ผู้ นั้น ก็ ได้ ความ สุข เหตุ ว่า เขา จะ

อิม หน้าแล ถ้าผู้ใดมีใจเอนกปรานี ผู้นั้นก็ได้รับความสุข เพราะว่าเขา
 จะได้รับความเอนกปรานีเหมือนกัน ถ้าผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นก็ได้รับความ
 สุข ทว่าเขาคือพระเจ้าแล ถ้าผู้ใดมีใจระงับซึ่งผูกพยาบาท ผู้
 นั้นก็ได้รับความสุข เหตุที่ผู้ใดจะเชื่อว่าเป็นลูกพระเจ้าแล ถ้าผู้ใด
 ท้องทนราวี่ เบียดเบียน เพราะทำความชอบธรรม ผู้นั้นก็ได้รับความสุข
 ทว่าเมืองสวรรค์ เป็นเมืองของเขาแล เมื่อเขาทำดีกับท่านได้ เขียว
 เขนจับเสี่ยวว่า หยาบซักใส่ความต่าง ๆ เพราะเรา นี้ ท่านก็ได้รับความ
 สุขแล ท่านจงชื่นชมยินดีเห็นโลกก็เนื้อที่ใจเกิด เพราะว่าบ้านของ
 ท่านมีอยู่ เป็นอุดมบริบูรณ์ในเมืองสวรรค์ เหตุว่าในกาลก่อน เขาก็ได้
 เขียวเขนเสี่ยว ซึ่งบัณฑิตผู้ทำนบ ที่ได้อยู่ก่อนท่านเหมือนกันแล อะ
 ๑๓ ๑ ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดิน ถ้าแม้ว่าเกลือจืดจางไป
 แล้ว ก็จะไม่ข่มขู่อย่างไรได้เล่า ใช้ไม่ได้แล้ว มีแต่จะทิ้งเสียภาย
 นอก แลคนทั้งหลายจะเหยียบย่ำเสีย ท่านทั้งหลายเป็นความสว่าง
 แห่งโลกย์ อันว่าเมืองซึ่งตั้งอยู่บนภูเขา จะซ่อนอยู่ก็หาไม่ได้ ฝ่ายคน
 ทั้งปวงเมื่อจุดตะเกียงสว่างแล้ว เขาก็ไม่ตั้งบังไว้ได้ถึง เขาก็ใส่บน
 เียงตะเกียงให้ส่องสว่างแก่ทุกคนซึ่งอยู่ในเรือนนั้น ทั้งนี้แลให้ความ
 สว่างของท่านสว่างไปต่อหน้ามนุษย์ทั้งปวง ให้เขาเห็นการดีของท่าน
 แล้วเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านที่อยู่สวรรค์ ท่านทั้งหลายอย่า
 คิดว่า เรามาแก้ทำนบซึ่งบัญญัติ และถ้อยคำแห่งผู้ทำนบหาไม่ได้ เรา
 ไม่มาแก้ทำนบ แต่ที่เราจะมาทำให้สำเร็จ เราบอกแก่ท่านเป็นแต่ที่ว่า
 ที่ฟ้าแลดินจะล่วงไปก่อน กว่าบัญญัติจะสำเร็จสิ้นอยู่แล้ว ก็หาไม่ได้
 แม้พิมหนึ่ง จุดหนึ่ง จะขาดก็มิได้ เหตุฉนี้ ถ้าผู้ใด จะเอาข้อเล็กน้อย
 แต่บัญญัตินั้นผิดไป แลสอนคนให้ผิดทว่าเหมือนกัน ผู้นั้นก็เชื่อว่าเป็น
 แต่ผู้เล็กน้อยในเมืองสวรรค์ ถ้าผู้ใดจะประพริชชิตามและมา
 สอนทว่า ก็ผู้นั้นก็เชื่อว่าเป็นผู้ใหญ่ในเมืองสวรรค์ เพราะว่า

เรา บอกแก่ ท่านว่า ถ้า และ ท่าน มิได้ เป็น ผู้ ชอบ ธรรม ยิ่ง กว่า พวก ชา
 ลักษ แล พวก พาริชาลย นั้น ท่าน จะ เข้า ใน เมือง สวรรค์ ก็ หา มิ ได้ โดย ๓๖
 ๒๑ ๑ ท่าน ได้ ยิน ว่า ไว้ แล้ว แก่ คน บุราณ ว่า ชยา มา คน ถ้า ผู้ โทษ
 ก็ จะ คลัง พิภพ ภาย ภาย โทษ แก่ ผู้ นั้น ส่วน เรา เสา จะ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้
 โทษ จะ โกรธ ก่อ ฝัน ชัง อัน หา เหตุ มิ ได้ ผู้ นั้น จะ เป็น โทษ ถึง พิภพ ภาย ถ้า
 ผู้ โทษ จะ บอก แก่ ฝัน ชัง ของ คน ว่า ชัย ชี้ เกียง ก็ จะ พ้อง คน นั้น ก่อ หน้า
 ที่ ปรีกษา ได้ อยู่ ถ้า และ จะ ว่า ชัย บ้า จะ เป็น โทษ ถึง ไฟ นรก เทศ
 ๓ นี้ ถ้า กัฏฐา เขา ของ บุช มา ถึง แทน แล้ว และ ล่า ลึก คึก ขึ้น ว่า ฝัน ชัง
 เป็น ความ ะไร กัน กับ กัฏฐ บ้าง ก็ จง ละ ของ บุช ไว้ ที่ หน้า แทน นั้น
 กลับ ไป ตี กัน กับ ฝัน ชัง ก่อน แล้ว จึง กลับ มา ถวาย ของ บุช เถิก จง
 ทำให้ ศักรู หาย แค้น จง พลัน เมื่อ ยัง อยู่ใน กลาง ทาง ทั่ว กัน เกล็ด ออก ว่า
 เขา จะ เอา กัฏฐ ไป มอขให้ แก่ ณะ ระสากา และ ณะ ระสากา จะ สั่ง ทำ ะวง
 เขา กัฏฐ เข้า คุก เสียบ เรา ว่า แก่ กัฏฐ เป็น แท้ ว่า จะ ออก จาก ที่ นั้น ก็ หา มิ ได้
 กว่า ได้ ใจ ให้ ครอบ หมด ที่ เกียว ๓๖

๒๗ ๑ ท่าน ได้ ยิน แล้ว ว่า มี คำ ว่า (แก่ คน บุราณ ว่า) ชยา ผิด ผัว เมีย
 เขา ส่วน เรา นี้ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ โทษ แล คุ ผู้ ทนึ่ง ทั่ว ใจ กณะ ะรอก
 ก็ ได้ ผิด กับ ผู้ ทนึ่ง นั้น ใน ใจ เขา แล้ว ถ้า แม้น ว่า ทา ช่าง ขวา เป็น ที่ จะ ให้
 ทลง ผิด ก็ ทั่ว กาน นั้น ทั้ง เสียบ จาก กัฏฐ เถิก ว่า จะ ให้ ส่วน อากา ๓
 หนึ่ง เสียบ ไป ก็ กว่า จะ ให้ ตก ใน นรก สิ้น ทั้ง กัฏฐ หนึ่ง ถ้า ว่า มือ ขวา เป็น ที่
 ให้ ทลง ผิด ก็ ทั่ว ทั้ง เสียบ จาก กัฏฐ ทั่ว ว่า จะ ให้ ส่วน อากา ๓
 หนึ่ง เสียบ ไป นั้น ก็ กว่า ตก ใน นรก สิ้น ทั้ง กัฏฐ ๓๖

๓๑ ๑ ยังมี คำ ว่า ไว้ ว่า ถ้า ผู้ โทษ จะ หย่า เมีย ก็ ให้ ทำ หนังสือ หย่า ให้
 เมีย นั้น ทั่ว ส่วน เรา เสา สอน ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ถ้า ใคร จะ หย่า เมีย เพราะ
 เหตุ ๓ ๓ วัน แก่ ผิด กับ ชาย อื่น เขาก็ ทำให้ ทนึ่ง นั้น ผิด และ ใคร เสา
 จะ เขา ทนึ่ง ที่ เขา หย่า เสียบ นั้น ว่า เป็น ภรรยา ของ กัฏฐ นั้น ก็ ผิด ทั่ว ๓๖

๓๓ ๐ ท่านทั้งหลาย ได้ยินอีก ที่ว่า มีกำลังคน บูรณว่า อย่า สบค
แล้ว ทำลาย เสีย แต่ทว่าท่านจะ คง ถวายแก่ พระเจ้า ทุก สิ่ง ตาม ซึ่ง ให้
สบค นั้น ส่วนเรา นี้ บอกแก่ท่านว่า อย่า สบคเลย แม้ จะ ออก ชื่อ
สวรรค์ ก็ อย่า เลย เพราะ ว่า สวรรค์ นั้น เป็น พระ ที่ หนึ่ง ของ พระองค์ เจ้า
แม้ น ออก ชื่อ แผ่นดิน ก็ อย่า เลย เพราะ ว่า นั้น เป็น ที่ รอง พระบาท พระเจ้า
แม้ น ออก ชื่อ เมือง ยวจรุณม ก็อย่า เลย เพราะ ว่า นั้น เป็น กรุง เมือง มหา
กระษัตริย์ แม้ จะ ออก ชื่อ ศีรษะ ของ ตัว ก็อย่า เลย เพราะ ว่า ตัว จะ ทำผล
เส้น หนึ่ง ให้ ชาว ตรี ทำ ก็ไม่ได้ ให้ ถ้อยคำ ของ ท่าน พก แก่ โดย จิริง มี ก็
มี ไม่ ก็ไม่ ซึ่ง พก มาก เกิน จาก นั้น มา แก่ ส่วน ชั่ว หมด จะ

๓๔ ๐ ท่านได้ ยิน ว่า คา แทน คา พัน แทน พัน ส่วนเรา สอน ท่าน ว่า อย่า
ทำ ผิด แทน ผิด ก่อไป ถ้า และ ผู้ โท คบ แก้ม ขวา แล้ว ก็ หัน แก้ม ซ้าย ให้
เขา คว้า ถ้า และ ผู้ โท จะ สู้ กับ ตัว ต่อ หน้า ระยะเวลา และ จะ เอา เลือ ของ
ตัว ไป ก็ เอา ผ้า ห่ม ของ ตัว ส่ง ให้ เขา คว้า เกิด ถ้า ผู้ โท จะ ขึ้น ภา ตัว ไป กับ
เขา โกล ถึง สีสิบ เส้น ก็ จง ไป กับ เขา ถึง แปด สิบ เส้น เกิด ถ้า ผู้ โท จะ ขอ
ท่าน งบ ให้ เกิด ถ้า เขา ปรารถนา จะ ใกร ยืม แก่ ท่าน ก็ อย่า เป็น หน้า เสีย เลย

๔๓ ๐ ท่านทั้งหลาย ได้ ยิน คำ บอก ไว้ว่า จง รัักษ คน สนิท ของ ตัว และ
ให้ เลี้ยง ผู้ เป็น ศักุ ส่วนเรา สอน ท่าน ว่า ให้ รัักษ ศักุ ของ ตัว และ
ขอ ยกร แก่ ผู้ ซึ่ง แฉ่ง ทำ ตัว จง ทำ คุณ แก่ ผู้ เลี้ยง ศักุ ท่าน และ สวด ขอ
ภร ให้ แก่ ผู้ ปรารถนา ร้าย เทียว เช่น ท่าน ๆ จึง จะได้ เป็น ลูก แห่ง พระ บิภา ท่าน
ที่อยู่ สวรรค์ พระองค์ ให้ แดก ออก ส่อง สว่าง แก่ คน ที่ ที่ แด ชั่ว ให้ ฝน
ตก แก่ คน ขอ บ ธรรม แล คน หา ขอ บ มี ไร ถ้า แม้ ว่า ท่าน รัักษ แก่ ผู้ ซึ่ง
รัักษ ท่าน ก็ จะ ได้ บำ เหนง อะไร บัน ทา ผู้ เกบ ภา มี ทำ ดัง นี้ ตรี ถ้า ท่าน
จะ ใหว แก่ พัน ชั่ง พวก เดียว ท่าน ทำ การ อะไร อีก เกิน คน ทั้ง ปวง คน ต่าง
ประเทษ มี ทำ กัง นี้ ตรี เหตุ ฤ นี้ ท่าน งบ มา เป็น คน ที่ รอบ คอบ เหมือน หนึ่ง
พระ บิภา แห่ง ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์ พระองค์ เป็น อัน ที่ รอบ คอบ เป็น ที่ สุก ข

๑ ท่าน ระวัง จงที อย่าให้ท่าน ก่อ หนี้ มนุษย์ เพื่อให้มนุษย์ เหน ถ้าท่าน ทำดังนี้ ท่าน จะ รับ บำเหน็จ พระ ปิตา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์ ก็ หา มิ ได้ เหตุฉะนั้น เมื่อ ท่าน จะ ให้ท่าน อย่า เป้า แกร ไป หน้า เหมือน หนึ่ง คน ทำ เทียม กระทำ ใน ที่ ชุม นุ่ ใน ทน ทาง จะ ให้ มนุษย์ ยก ขอ สรรเสริญ ด้ว เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า เขา ได้ รับ บำเหน็จ ของ เขา แล้ว ส่วน ท่าน เมื่อ ให้ท่าน นั้น อย่า ให้ มือ ซ้าย รู้ ว่า มือ ขวา ทำ อะไร ครั้น จะ ให้ท่าน ก็ ให้ ใน ที่ลับ และ พระ ปิตา ท่าน ที่ เหน ใน ที่ลับ ก็ จะ ทด แทน ให้ เป็น ปรากด แล ๕๑ ครั้น เมื่อ ท่าน จะ สวด ปรากด อย่า ทำ เหมือน คน ทำ เทียม นั้น เขา รัศ ยืน สวด ภาวนา ใน ที่ ชุม นุ่ ใน กลาง ทาง ทลาย แพร่ง ให้ มนุษย์ เหน เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า เขา ได้ รับ บำเหน็จ ของ เขา แล้ว ฝ่าย ท่าน เเล่ เมื่อ จะ สวด ปรากด ก็ ให้ เข้า ใน ห้อง บัด ประกู เสี้ย เข้า ที่ลับ แล้ว ให้ สวด ขอ แก่ พระ ปิตา ของ ท่าน ใน ที่ อับลับ และ พระ ปิตา ผู้ เหน ใน ที่ อับลับ นั้น จะ โปรด ปราน ให้ แก่ ท่าน เป็น ปรากด แต่ ว่า เมื่อ สวด ปรากด อย่า ว่า มาก ซ้ำ ไป เหมือน พวก ณ ๗ ประเทศ ทำ นั้น เขา นี้ กว่า พุท มาก ๗ กั้ นั้น พระเจ้า จึง จะ โปรด พัง ท่าน ทั้งหลาย อย่า เอา เยี่ยง หย่าง ของ เขา เหตุ ว่า เมื่อ ท่าน ยัง มี ทั่น ขอ พระ ปิตา แห่ง ท่าน รู้ แล้ว ว่า ท่าน จะ คอ้ง การ สิ่งใด เหตุฉะนั้น ท่าน จง สวด ปรากด ว่า ดังนี้

๑ โอ้ พระ ปิตา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย พระองค์ อยู่ สวรรค์ ขอ ให้ คน ทั้ง ปรวง ถือ พระ เณม แห่ง พระองค์ เป็น อับ บริสุทธี ให้ อาณาจักร พระองค์ ตั้ง ภาแล้ว พระ ไทย พระองค์ สำเรธิ หย่างไร ใน สวรรค์ ขอ ให้ สำเรธิ ใน แผ่น ดิน เหมือน กัน ขอ โปรด ปราน อาหาร เลี้ยง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ใน กาล ะ วัน นี้ ขอ โปรด ยก นี้ ของ ข้าพเจ้า เหมือน ข้าพเจ้า โปรด แก่ ลูก นี้ ของ ข้าพเจ้า อับ จะ ตาม ซึ่ง ซัก ขวน ให้ ผิด ให้ หลง นั้น อย่า ให้ มี แก่ ว่า โปรด ให้ พัน จาก ซึ่ง ซัก ร้าย (เหตุ ว่า ซึ่ง อาณาจักร และ ริทธิ เเทศ และ รัศมี ภาพ สิทธิ ซาก อยู่ แก่ พระองค์ ลับ ๗ กั้ ไป เป็น เนื่อง นิจ อามเน) ด้ว ว่า

ถ้าท่าน จะ ยก ความ ผิด แห่ง มนุษ พระ บิศา ที่ อยู่ สวรรค์ จึง จะ ไปรค ยก ความ ผิด ของ ท่าน ด้วย แต่ ว่า ถ้า ท่าน ไม่ ยก ความ ผิด ของ เขา พระ บิศา แห่ง ท่าน ทั้งหลาย จะ ไปรค ยก ความ ผิด แห่ง ท่าน ทา มิ ได้ ๓

๑๖ ๐ เมื่อ ท่าน ถือ คีล สด ขยำเอา เยี่ยง หย่าง ของ คน ทำ เทียม ทำ หน้า เค้รา หมอง มอม แมม ให้ เขา เห็น ว่า ตัว ถือ คีล สด เรา บอ ก แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า เขา ได้ รับ บำ เหน้ ง เขา แล้ ว แต่ ว่า เมื่อ ท่าน จำ คีล สด จง เอา น้ำ มัน ทา หัว ล้าง หน้า เสีย ให้ หมก จด ขยำ ทำ หวัง จะ ให้ ใคร เห็น ว่า ถือ คีล สด เว้น ใ้ แก่ พระ บิศา ท่าน ซึ่ง เหน้ ณ ะ ที่ ลับ และ พระ บิศา ซึ่ง เหน้ ณ ะ ที่ ลับ นั้น จึง จะ ทก แทน แก่ ท่าน (ให้ เป็น ปรา กค) ๓

๑๗ ๐ ขยำ ประสม ทรัพย์ สมบัติ ไว้ บน แผ่น กิน ที่ สนิม และ กัว หนอน กัด กิน นั้น และ ที่ ซึ่ง โจร จะ โมย จะ ชุก ชอง ลัก เขา จง ประสม ประสาน ทรัพย์ สมบัติ ไว้ ใน เมือง สวรรค์ เถิก ที่ นั้น และ แม้น สนิม ก็ ที่ กัว หนอน กัด ก็ จะ กัด กิน ก็ ทา มิ ได้ แม้น โจร จะ โมย จะ ชุก ชอง ชุก รุ ลัก เขา ก็ มิ ได้ เหตุ ว่า คลัง ทรัพย์ สมบัติ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน ใจ ของ ท่าน ก็ อยู่ ที่ นั้น ด้วย ๓

๒๒ ๐ คา ของ ตัว คือ ความ สว่าง ของ ตัว นั้น ถ้า คา นั้น เป็น อัน ตี เหน้ ทรง สิ้น ทั้ง ตัว ก็ จะ สุก ใส สว่าง ถ้า คา นั้น เป็น อัน ชั่ว มัว มี ก ก็ สิ้น ทั้ง ตัว เป็น แต้ ล้วน มี ก สิ้น ถ้า ความ สว่าง ซึ่ง อยู่ ใน ตัว กุล บเป็น มี ก ไป ก็ ความ มี ก นั้น จะ เป็น อัน มี ก ลัก ทำ ไค ๓

๒๔ ๐ หา ผู้ ไค จะ ปรนิ บัติ แก่ สอง นาย ได้ ไม่ ข้าง หนึ่ง ก็ จะ ชัง ข้าง หนึ่ง ก็ จะ รักษ หรือ จะ ปรนิ บัติ ข้าง หนึ่ง ข้าง หนึ่ง จะ กู หมัน ท่าน จะ ปรนิ บัติ พระ เจ้า และ จะ ปรนิ บัติ แก่ เงิน ทอง ทรัพย์ สมบัติ ก็ ทา มิ ได้ เหตุ นั้น เรา บอ ก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ว่า ขยำ ปรา รรภ ปรา รรมณ์ คิค ถึง ชี วิ คร ว่า จะ เขา ะไร มากิน และ ด้วย ตัว จะ เขา ะไร มากิน ห่ม ชี วิ คร นั้น มี เป็น ใหญ่ กว่า ของ กิน หรือ และ กาย มี เป็น ใหญ่ กว่า เครื่อ ง นุ่ง ห่ม หรือ ท่าน จง แล กู หมุ่น ก กลาง ฟ้า มัน ไม่ หว่าน มัน ไม่ เกี้ยว ไม่ เเกบ มัน ไม่ ประสม

หมา ขยำเขาแก้ว มุกตา มาทิ้ง ให้หมู กลัวเกลียดว่า มัน จะ เขา คืบ
เหยียบ ขยำ เสียบ แล้ว จะ กลับ มา ทำ ร้าย แก่ ท่าน อื่น ๆ

๗๐ ๑ จง ขอ เกิด และ จะ ใ้ จง หา เกิด และ จะ ภย จง เคาะ เกิด แล้ว จะ
เปิด ใ้ เพราะ ว่า ใคร ขอ ก้ ใ้ ใคร ทา ก้ ภย ใคร เคาะ ก้ เปิด ใ้ เขา
ใน พวก ท่าน จะ มี บ้าง หรี ถ้า ลู ก เขา จะ มา ขอ ขน ม คน นั้น จะ ส่ง หิน ใ้
หรี ถ้า ลู ก จะ ขอ ปลาทู พ่ จะ ส่ง งู ใ้ หรี เมื่อ การ เช่น นี้ แล้ว ถ้า แม้น
ท่าน ที่ เป็น คน ชั่ว ย้ง รุ้ หา ของ ที่ ใ้ แก่ ลู ก คน ก้ พระ บิศา ของ ท่าน ที่
อยู่ สวรรค์ จะ มี ประทาน ของ ที่ ใ้ แก่ คน ที่ สวด ขอ แก่ พระ องค์ ย้ง กว่า
นั้น หรี เหตุ คุ ณ นี้ สิ่ง ไก ๆ ซึ่ง ท่าน ปรารถนา ใ้ คน ขึ้น ทำ แก่ ท่าน จง ทำ
สิ่ง นั้น ใ้ แก่ เขา ด้วย สิ้น ทุก สิ่ง ด้วย พระ บัญ ุ คี และ บัน ทา ผู้ ทำ นาย
สอน ทั้ง นั้น แล ๆ

๑๓๐ ๑ จง เข้า ไป ที่ ประ กู คุ บ แคน ด้วย ว่า ประ กู กว้าง และ ทาง ใหญ่
นั้น และ ซึ่ง จะ นำ ไป ถึง ความ ผิบ ทาย และ คน ซึ่ง เข้า เติ ร ใน ทาง นั้น ก้
มาก ชน ว่า ประ กู ที่ นำ ไป ถึง ชี วิ คร เป็น ประ กู แคน สัก เท่า ไไ ทาง ก้ คุ บ
แคน ด้วย และ คน ซึ่ง จะ ภย ทาง นั้น มี แ่น อัย ท่าน ทั้ง หลาย ระวัง จง ที่
ด้วย คน สอน ผิด เขา มา บิด ัก ด้วย หนึ่ง และ ส่วน ภาย ใน เป็น แก่ หมา
ใน ทา แก่ จะ ชิง ช่ว ง ท่าน จะ รุ้ จัก เขา ได้ ก้ เพราะ ผล เขา เพราะ ว่า เขา
จะ เภย ผล อะ ทง ุ น หรี จะ เภย ผล มะ เกื่อ เทษ แก่ ทัน ระ ก่า แล ทัน ขึ้น ชัน
มี ทน ม ไ้ อยู่ หรี ส่วน ทัน ไม้ เล่า ทัน ไม้ ไก ๆ ที่ ตี ก้ มี ผล ชัน ตี ทัน ไม้
ไไ ๆ ที่ ชั่ว ก้ มี ผล ชัน ชั่ว ทัน ไม้ ตี มี ผล ชัน ชั่ว ก้ มี ไ้ ทัน ไม้ ชั่ว มี ผล
ชัน ตี ก้ มี ไ้ ทัน ไม้ ไไ ๆ ที่ ไม่ มี ผล ตี จะ กอ ชั ้น แล ทั้ง ใน ไฟ เหตุ คุ ณ นี้
และ ท่าน จะ รุ้ จัก เขา ด้วย ผล เขา ได้ ๆ

๒๑๐ ๑ มี ใ้ ว่า ใคร ๆ ที่ เรียก เรา ว่า พระ องค์ เจ้า ช้า พระ องค์ เจ้า ช้า
คน ทั้ง นั้น จะ ได้ เข้า ใน สวรรค์ สิ้น ก้ หา มี ไ้ แต่ ว่า ถ้า ผู้ ไไ ทำ ใ้ พระ
ไทย พระ บิศา เรา ที่ อยู่ สวรรค์ นั้น สำ เรจ ผู้ นั้น และ จะ เข้า ใน สวรรค์ ไ้

ในวัน หน้า นั้น จะมีคน เป็น ชัน มาก มาว่า แก่เรา ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ เจ้า ข้า มิใช่ หรือ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย นี้ ไ้โทษ เณ สัน ออก ชื่อ ของ พระองค์ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย นี้ ไ้จับ ผี ออก ชื่อ ของ พระองค์ และ ไ้ทำ ซึ่ง ประจักษ์ ชัด รวรัย มาก ภาย ้วย ชื่อ ของ พระองค์ และ ใน เวลานั้น เรา จะ บอก แก่ เขา ว่า เรามี ไ้รู้ ัก เจ้า เหล่า นี้ โดย อดย ไป จาก เรา เกิด ไ้ สัน บันคา ทำ แก่ ถวัน ความ ชั่ว ทั้ง นั้น เหตุ ะนี้ ถ้า ผู้ ไ้ ฟัง คำ เรา และ ประพริย ธิ คาม เรา ก็ จะ เปรียบ คน นั้น กับ ผู้ มี ปัญญา ที่ มา ส้าง เรือน คน บน เเศธา ฝน ก็ ตก น้ำ ก็ ไ้ไหล เชี่ยว วม ก็ พัด กระทบ กระทบ ทุ้ง เรือน นั้น เรือน นั้น จะ ไ้ ฟัง จะ ไ้ ล้ม ลง ทา มิ ไ้ เพราะ ว่า ตั้ง อยู่ บน เเศธา ถ้า ผู้ ไ้ ฟัง คำ เรา ทั้ง นี้ แล้ว มิ ถือ คาม ผู้ นั้น ก็ เหมือน หนึ่ง คน ทา ปัญญา มิ ไ้ ที่ มา ส้าง เรือน ของ คน บน ขจย ฝน ตก น้ำ ไ้ไหล เชี่ยว วม พัด กระทบ ทุ้ง เธา เรือน นั้น เรือน นั้น ก็ ฟัง ทลาย ลง เป็น ความ ธิบหาย ใหญ่ หลวง ะ

๒๔ ๑ ครัน พระเชษฐ สัน คำ ทั้ง นี้ สำ เรจ แล้ว คน ทั้ง ปวง ก็ บัง เกิด ธิจ รวรัย ใจ นั้ก ้วย คำ สอน แห้ง พระองค์ ้วย ว่า พระองค์ สันสอง เธา เป็น เหมือน ผู้ มี ธิจ จู และ จะ เหมือน พว กธาลักษ ของ เธา ก็ ทา มิ ไ้ ะ

๑ บท ๔ ๓

๑ ครัน เมื่อ พระองค์ เสคจ ลง มา จาก ภู เธา แล้ว ฝูง คน เป็น ชัน มาก ธิจ คาม พระองค์ ไป ก็ นี้ และมี คน ค้ เรือน คน หนึ่ง มาก รวย ลง ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ถ้า พระองค์ มี น้ำ พระ ไ้ไทย ที่ จะ ไ้โปรด ไ้ให้ ข้าพเจ้า ทาย ทมค จก ก็ ไ้ไ้อยู่ พระเชษฐ ึ่ง เที้ยยค พระ ทัถ คธิง คน นั้น ครวิ สว่า เรา มี น้ำ ใจ อยู่ ไ้ให้ ไรคย หาย ไป เกิด ใน ทัน ไ้คน นั้น ไรคย เรือน นั้น ก็ หาย สัน พระเชษฐ ึ่ง ครวิ ส แก่ เขา ว่า ระวิง จง ธิ้อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ ไ้ไ้ แต่ ว่า ไป สำ แคง ทัวิ แก่ ประ วิหิต แล ถวาย ของ บุษค คาม ซึ่ง โมเช สัน ัไว้ ไ้ให้ เป็น พญูณ แก่ เธา

๕ ๑ อยู่ มา เมื่อ พระองค์ จะ เธา ใน เมือง กัป เรณ ชูม ยัง มี นาย รัย คน หนึ่ง เธา มา ชัน วอน พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า เธา ของ ข้าพเจ้า เป็น

งอ่ย นอนอยู่ที่เรือน ล้าปากนัก พระเยซู คริสต์ แก่ นาย รอัย ว่า เรา จะ ไป
 รักษา ให้ หาย นาย รอัย ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า อื่น ข้าพเจ้า จะเป็น คน สม
 ควร จะ ให้ พระองค์ ไป ได้ หลังคา เรือน ข้าพเจ้า ก็ ไม่ สม ไม่ ควร แต่ ว่า ขอ
 พระองค์ คริสต์ แก่ คำ เตี้ยว เกิด แล เทก ข้าพเจ้า ก็ จะ หาย เหตุ ว่า ข้าพเจ้า
 ชยู่ ใต้ บังคับ เขา แต่ ยังมี ทหาร อยู่ ใต้ ข้าพเจ้า ชัก ข้าพเจ้า ว่า แก่ คน นี้
 ไป และ มัน ไป ว่า แก่ คน ขึ้น ให้ มา และ มัน มา ว่า แก่ บ่าว ใช้ ว่า เอง ทำ
 สิ่ง นี้ และ มัน ทำ ครั้น พระเยซู ได้ ยิน ตั้ง นี้ ก็ หลาก พระ ไทย คริสต์ แก่
 บันท ที่ คาม พระองค์ มา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า เรา มี ได้ ภัย ความ
 เชื่อ โทใหญ่ ตั้ง นี้ ใน พวก ชาว ยิว ราเฮล เลย เรายัง ว่า แก่ ท่าน ว่า คน เป็น
 ชน มาก จะ มา แก่ กว้น ออก จะ มา แก่ กว้น ตก มา นึ่ง กับ อับราฮาม แล ยิว
 ซาค กับ ยาโคบ ใน เมือง สวรรค์ ส่วน ลูก เมือง นี้ เเล่า จะ คง ผลัก ทิ้ง เสีย
 ใน ที่ มี ดิน ภายนอก นั้น และ จะ เป็น ที่ พิลาพ ร่ำ ไร ร้อง ให้ ขบ เขี้ยว เตี้ยว พัน
 แลแล้ว พระเยซู จึง คริสต์ แก่ นาย รอัย ว่า ท่าน จง ไป เกิด ท่าน ได้ เชื่อ หย่าง
 ไร ก็ ให้ เป็น ตั้ง นั้น เกิด เทก ของ นาย รอัย ก็ หาย ที่ แก่ ใน เวลา นั้น แล ฯ
 ๑๔ ๐ ครั้น เมื่อ พระเยซู เข้า มา ใน เรือน ของ เปโตร ก็ ทอด พระ เนกร
 เหน แม่ ยาย ของ เปโตร จับ ใช้นอน อยู่ แล พระองค์ กอ้ง มือ แท่ง ยาย นั้น
 ไรศย์ ยาย นั้น ก็ หาย ยาย ก็ ลุก ขึ้น มา ประนิน ติ แก่ พระองค์ แล พวก
 พอ้ง ของ พระองค์ ครั้น เพลา เบน บ่าย ลง แลแล้ว เขาก็ ภา ผุง คน เป็น ชน
 มาก ที่ ใ้ ประจำ ทั่ว มา ทา พระองค์ และ พระองค์ จับ ใ้ ออก สิ้น ทั้ง นั้น แก่
 ทั่ว คำ เตี้ยว ฝ่าย คน ไซ บัวย เจบ ทั้ง ปวง พระองค์ ไป รุด รักษา ให้ หาย
 สิ้น เหตุ ตั้ง นี้ ซึ่ง ยะชญา ทำ หมาย ไว้ ได้ สำ เร็จ คือ ว่า ความ ทุก ซึ่ ล้าปาก ของ
 เรา ท่าน ได้ รับ เา เอง ไรศย์ ต่าง ๆ ของ เรา ท่าน รับ เา ไป สิ้น แลแล้ว ฯ
 ๑๕ ๐ เมื่อ พระเยซู เหน ผุง คน เป็น ชน มาก อยู่ รอบ พระองค์ ๆ จึง สั่ง ให้
 ข้าม ฟาก ไป ขณะ นั้น ที่ เป็น พวก ฮาลักษ คน หนึ่ง เข้า มา ทา พระองค์ ทูล
 ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ท่าน จะ เสก จ ไป ไหน ข้าพเจ้า จะ ขอ กิจ คาม ไป ทั่ว

และ พระเยซู คริสต์ คอบแก่ คน นั้น ว่า ทมาจึงจอกมี ฐมี โพรง ที่ ๓ ไครย นก
 บิน กลาง พ้า มี รั้ง ที่ จะ อยู่ ใ้ ฝ้าย บุคร มนุษย์ เถ่า แม้น ที่ จะ ทนุ ทวั ก็ ไม่ มี
 ๒๑ ๑ ชิก คน หนึ่ง เถ่า แก่ พวก ลุก สิช แห่ง พระองค์ มา ขอบ แก่ พระ
 องค์ ว่า ขอ พระองค์ อนุญากิ ให้ ข้าพเจ้า ไป ฝั้ง พ้อ ของ ข้าพเจ้า เสีย ก่อน
 ส่วน พระเยซู คริสต์ คอบ แก่ คน นั้น ว่า ทาม เมา มา เถิก ให้ ผู้ กาย ฝั้ง ผู้
 กาย เอง เถิก ๑ เมื่อ พระองค์ เสกฯ ลง เรือ พวก ลุก สิช ก็ ทิจ ทาม ไป ทวั
 แล้ว จึง เถิก วม พย ทั้ ก ฐ แชง ใน ฐะเล จน เรือ แทบ จะ จม ใน คลื่น แล้ว
 แก่ ว่า พระองค์ บิน ทม อยู่ พวก ลุก สิช จึง เข้า มา ปลุก พระองค์ ว่า พระ
 เจ้า ข้า ขอ โปรค ช่วย ข้าพเจ้า เถิก จะ ฆิบ ทาย เสีย แล้ว พระองค์ คริสต์
 แก่ เขา ว่า ท่าน เปน คี ฐ ลาก ทำ ะไร คน ความ เชื่อ นอ้ย นี้ ใน ขณะ นั้น
 พระองค์ ลุก ขึ้น ท้าม ปราม วม และ ฐะเล ก็ สงบ เงียบ ที่ เถี่ยว ฝ้าย คน ทั้
 ทลาย ก็ บัง เถิก ฐัก จรรย ใจ ว่า ท่าน นี้ จะ เปน ผู้ ไค ทั้ วม ทั้ ฐะเล ก็
 พัง ค้า ท่าน นบ นอบ ทั้ นั้น ะ

๒๔ ๑ ครั้น พระองค์ ข้าพ ฟาก มา ถึง แคน เมือง เมระ เมชแล้ว จึง ปร
 ๓ ของ คิน มี ฐี เข้า ปรจ่า ทวั ออก มา จาก ที่ ฝั้ง ฐก ร้าย นก จน ไม่ มี ผู้ ไค ผู้
 หนึ่ง เลข ที่ จะ เถิร ทาง นั้น ไ้ และ มา ร้อง ว่า เยชู บุคร พระเจ้า เชีย เมา
 กับ ท่าน นี้ เปน ะไร กัน ฐี ท่าน มา ฐร มา ณ เมา ก่อน จะ ถึง เวลา ยัง มี ฝู
 ทุม ฝู ให้ ญู เขา เถียง อยู่ ไม่ ฐี ไกล จาก ที่ นั้น ส่วน ฐี ทั้ นั้น ออัน วอน พระ
 องค์ ว่า ถ้า ท่าน ช่วย เมา แก่ นี้ ก็ ขอ โปรค ให้ เมา เข้า ไป อยู่ ใน ฝู ทุม นั้น
 เถิก พระองค์ จึง คริสต์ แก่ มั้น ว่า ไป เถิก ฐี ทั้ ทลาย ก็ ออก จาก คน นั้น
 เข้า ไป อยู่ ใน ฝู ทุม ฝู ทุม ทั้ นั้น ไค ๓ ลง แก่ คิน สูง ชัน นก จม ใน ฐะ
 เล กาย ทมค ฝ้าย คน เถียง ทุม นั้น ก็ หนี ไป เข้า มา ใน เมือง บอก เนื้อ ความ
 ทั้ ปรอง ที่ ไ้ เปน มา นั้น ว่า ทวั คน ที่ ฐี ปรจ่า ทวั นั้น แล ฐึน ทั้ เมือง
 ออก มา ทา พระองค์ แก่ ภอ เหน แล้ว ก็ มา ออัน วอน พระองค์ ให้ ออก
 จาก แคน เมือง เขา ให้ พัน ะ

๐ พระองค์จึงเสด็จลงเรือข้ามฟาก มาอยู่ในเมือง พระองค์ ก็ นี้ และ
 เขาเอาคนง้อยคนหนึ่ง นอนบนเตียงภา มหา พระองค์ ฝ่าย พระเชษฐ
 เหน ความเชื่อ ของพวกนั้นแล้ว จึง คริสต์ แก่คนง้อยนั้นว่า ลูก เขียว
 จง ชื่นใจ เกิด ความผิด ของตัว ไปรคยกลเสียแล้ว ขณะ นั้น ใน พวกอา
 ลักษณ์ทางคนคิดในใจ เขาว่า คนนี้ว่า หยาบช้า และ ครั้น พระเชษฐ
 ซึ่ง คิด ของเขา พระองค์จึง คริสต์ ตามว่า เพราะอะไรใจ ท่าน มาคิดซึ่ง ชั่ว
 ร้าย สิ่งไร จะว่า ง่ายกว่า ความผิด ของตัว ไปรคยกลเสียแล้ว หรือ หรือ
 จะว่า ลูก ชื่นใจ ไปเกิด แค่ว่า เพื่อ จะให้ ท่าน ทั้งหลาย รู้ว่า บุกร มนุษ
 มีอาชรา จะไปรคยกลความผิดในแผ่นดินได้ พระองค์จึง คริสต์ แก่คน
 ง้อยนั้นว่า ตัว จง ลูก ชื่นใจ เขา เครื่อง นอน แยก ไป บ้านเกิด คน นั้น ก็ ลูก
 ชื่นใจ กลับไป บ้าน ส่วน คน ทั้งหลายได้ เหน ทั้งนั้น แล้ว ก็ ประสพใจ โมทนา
 สรรเสริญ พระเจ้า ที่ได้ ประทาน อาชรา สติ ทั้งนี้ แก่ มนุษ ๓

๙๐ ครั้น พระเชษฐ เสด็จไป จาก ที่ นั้น แล้ว มาภย นายภยี่ คนหนึ่ง ชื่อ
 ว่า มัทธย นั้ใน ที่ เกบ ภยี่ พระองค์จึง คริสต์ สั้ง มัทธย นั้น ว่า ทาม
 เรา มา เกิด มัทธย ก็ ลูก ชื่นใจ ทาม พระองค์ไป และ เมื่อ พระองค์ นั้
 รับประทานอาหาร อยู่ใน เรือน ก็ นี้ และ ผู้ เกบ ภยี่ และ คน ขาป เป็น ชัน มาก เจ้า
 มา นั้กับ พระองค์ แล ลูก สิบ ของ พระองค์ ส่วน พวก ฟารีชย ครั้น เหน ทั้ง
 นั้น ก็ มาถาม ลูก สิบ พระองค์ว่า เหตุผล ประการใด ครู อาจารย์ ของ ท่าน
 จึง มา รับประทานอาหาร ด้วยกัน กับ คน เกบ ภยี่ แล คน ขาป ฝ่าย พระเชษฐ ได้ ทรง
 ฟัง ทั้ง นี้ แล้ว ก็ คริสต์ คอบว่า คน สบาย อยู่ไม่ คอ้ง การ กับ หมอ แต่ คน เจบ
 ใช้นั้น และ ซึ่ง จะ คอ้ง การ ด้วย หมอ ท่าน ทั้งหลาย จง ไป เรียน ให้ รู้ ข้อ นี้
 เกิดว่า เรา รักษา ความ เหนตุ ปรานี มาก กว่า เครื่อง บจจ ด้วยว่า เรามี ได้
 มา เรียก คน ชอบธรรม เรา มา เรียก คน ขาป (ให้ คัง ใจ เสียใหม่) ๓

๑๔๐ ใน ขณะ นั้น ลูก สิบ แห่ง โยฮัน เข้า มา ทูล ถาม พระองค์ว่า เหตุ
 ไฉน ข้าพเจ้า ทั้งหลาย กับ พวก ฟารีชย ถือ คีล อค อาหาร บอ้ย ๆ เจ้า ข้า

แล้ว ลูก ลีข ของ ท่าน ไม่ ถือ คีต นั้น เลย พระเยซู คริสต์ แก่ เขา ว่า จะ เป็น โฉน ใ้ ให้ เพื่อน ฝูง ของ เจ้า บ่าว มา ร้อง เป็น ทุก ชั่ว เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ กับ เขา เมื่อ เจ้า บ่าว พรีต จาก เขา แล้ว เมื่อ นั้น และ เขา จะ ชก ได้ ทำ ผู้ ไ้ ใ้ หนึ่ง จะ เขา เศศ ฉ่า ใหม่ ปะ กับ ฉ่า เก่า เหตุ ว่า ฉ่า ใหม่ ก็ ทำ ให้ ฉ่า เก่า นั้น ยิง ผิด ชก มาก กว่า เก่า ชก ชัน ผู้ ไ้ ใ้ หนึ่ง จะ เขา น้ำ ะ หุ่น ใหม่ มา ใส่ ไว้ ใน ขวด หนึ่ง เก่า ทำ มิ ได้ เพราะ ว่า จะ ทำ ให้ ขวด นั้น ชก ไป และ น้ำ ะ หุ่น จะ ทก เสีย ไป สิ้น แต่ ว่า เขา น้ำ ะ หุ่น ใหม่ ใส่ ไว้ ใน ขวด หนึ่ง ใหม่ จึง จะ รักษา กัน ได้ ะ

๑๘ ๑ และ เมื่อ พระองค์ ยัง สันทนา แก่ เขา ทั้ง นี้ ก็ นี้ และ ชุนนาง คน หนึ่ง เข้า มา กราบ ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ลูท หึง ของ ข้า พเจ้า ภาย อยู่ เดียว นี้ แก่ ขอ พระองค์ ไป เขา พระทัก ว่าง บน เขา แล้ว จึง จะ เขา ชี วิกร รอด ได้ พระองค์ ก็ ลุก ขึ้น ตาม ชุนนาง คน นั้น ไป ทั้ง ลูท ลีข พระ องค์ ก็ ตาม ไป ด้วย ก็ นี้ และ มี มัครี คน หนึ่ง เป็น โโรค ทก เลือก ได้ สิบ สอง ปี แล้ว เข้า มา ข้าง ทลึง มา ท้อง ษย เสื่อ แห่ง พระองค์ คิด ใน ใจ ว่า ถ้า ข้า ท้อง แก่ ษย เสื่อ แห่ง พระองค์ โรค ภัย ก็ จะ ภาย ส่วน พระเยซู ก็ ผิน พระ ภาทกร มา เหน มัครี ผู้ นั้น คริสต์ ว่า ลูท หึง เอี้ย ทัว จง ขึ้น ใจ เกิด ความ เชื้อ ของ ทัว ได้ ทำ ให้ ทัว รอด แล ทั้ง แก่ โมง นั้น โรค ภัย แห่ง มัครี นั้น ก็ ภาย ชก ครัน พระเยซู เข้า มา ถึง เรือน ชุนนาง นั้น มา เหน พวก เป้า เป้า แคร และ ฝูง คน วุ่น วาย อยู่ พระองค์ จึง คริสต์ ว่า ถอย ออก ไป เพราะ ว่า หึง นั้น ไม่ ภาย ทำ มิ ได้ เป็น แก่ นอน หลับ อยู่ เขาก็ หัว เวระ เยะ เอี้ย พระองค์ และ เมื่อ ชับ ฝูง คน ทั้ง นั้น ออก ไป แล้ว พระองค์ จึง เข้า จับ มือ แห่ง หึง านั้น ก็ ลุก ขึ้น ได้ เนื้อ ความ นั้น ก็ ลีข ไป สิ้น ทั้ง แ่น กิน นั้น

๒๗ ๑ ครัน พระเยซู เสก ใ้ ไป จาก ที่ นั้น มี คน ทาบทก สอง คน ก็ จ ตาม พระองค์ ไป ร้อง ว่า ท่าน เจ้า ข้า ผู้ บุกร พญา ทาวิค จง เหน ข้า พเจ้า นี้ เกิด ครัน พระองค์ มา ถึง เรือน แล้ว คน ทาบทก ทั้ง สอง เข้า ไป ทา พระองค์

และ พระองค์ ครัสถาม เขาว่า ตัวเข็ช้อยู่หรือว่าเราจะกระทำสิ่งนี้ได้ เขาทูลตอบว่าได้ อยู่พระเจ้าข้า พระองค์จึงทรงตั้งคาเขาศรัสว่า ให้เป็นไปตามใจเชื่อของชนเด็ก ส่วนคาเขาก็แทนสว่าง แลพระเยซูห้ามปรามเขาว่า ระวังจงก็อย่าให้ผู้ใดผู้หนึ่งรู้เนื้อความทั้งนี้ แกว่าเมื่อเขาออกไปจากพระองค์แล้ว เขาก็ไปบ่าว ประกาศว่าคว้ย พระองค์ทั่วทั้งแผ่นดินนั้น ครั้นพวกนั้นออกไปแล้ว ก็นี้และเขาเอาคนไขคนหนึ่งที่มิได้ประจำตัวมาหาพระองค์ ครั้นผู้คองขับออกเสียแล้ว คนไขนั้นก็พูดได้ และฝูงคนทั้งหลายก็ประสาทใจของว่า ไม่เคยเห็นทั้งนี้ในพวกยิวาเอลเลย ส่วนพวกฟาริซยบเล้าเขาว่า คนนี้ขับผีได้แต่คว้ยวิทธิแห่งนายผีทั้งหลายดอก ฯ

๓๕ ๑ พระเยซูจึงเสด็จเที่ยวไปรอบบ้าน รอบเมือง สั่งสอนในโรงเรียนของเข่า บ่าวประกาศ มงคล โอวาทสำหรับทั้ง ขานาจักร พระองค์และได้รักษาคนไขคนเจ็บต่าง ๆ ให้หายสิ้น แลแล้วพระองค์เห็นฝูงคนเป็นอันมาก ก็ทรงพระไทยปรานีเขา เพราะว่าเขาคองลำบากเวทนาและถึงไว้กระจักกระจายอยู่ เหมือนหนึ่งฝูงแกะอันไม่มีคนเลี้ยงดู ในกาลนั้น พระองค์จึง ครัสแก่พวกลูกศิษย์ว่า การเกี่ยวเข้าเป็นกรใหญ่หนักหนา แกว่าคนทำการนั้นก็น้อย เหตุฉนี้ ท่านจงอัน รอนขอแก่เจ้าการให้ใช้คน การ มาก ๆ มาทำการ ของท่านเด็ก ฯ

๑ บท ๑๐ ฯ

๑ พระองค์จึง ครัสเรียกลูกศิษย์ของพระองค์ทั้งสิบสองคนเข้า มาแล้ว ก็ไปรคให้สิบนั้น มีกำลังจะ บังคับผีโสโครกให้ขับออกได้ และให้รักษาคนไขคนเจ็บซึ่ง มี สาระพักโรคให้หายสิ้น และชื่อแห่งสิบสิบสองคนนั้นเรียกทั้งนี้ว่า คนเดิมนี้ชื่อ ว่า ซีโมน ยังมีชื่ออีกว่า เปโตร นั้น ๑ อันคเวธาผู้พี่น้องของเปโตร นั้น ๑ ยากอบ ๑ โยฮัน พี่น้องกันกับยากอบ ๑ ทั้งสองคนนี้เป็น ลูกของเซเบคาย พี่สิบ ๑ บาโรธะมาย ๑

โธมา ๑ มัทธายพวกผู้เคยภาษี ๑ ยาโคโบลูก ชาะฟาเย ๑ เลบบายที่ยัง
เรียกว่า ธากาย ๑ ซีมอน จาวคะนาธัน ๑ และ ยูดา อิศะการิชค เป็นผู้ที่ไ้
มอบ พระองค์นั้น ๑ อะ

๕๑ พระเยซูจึงใช้ สิบ ทั้งสิบสองคนนี้ไป แล คริสต์สั่งเขาว่า อย่า
ไปในทางคนแห่งประเทศต่าง ๆ นั้น และในบ้านเมืองแห่ง พวกสะมา
เรียอย่าเข้าไป แต่จงไปหาแคะ จากิยิสวาเซล ที่กระจัดกระจาย
ทวยไป ๆ บ่าวร้องว่า อาณาจักร สวรรค์ใกล้จะตั้งอยู่แล้ว รักษาคนใช้
คนเจบให้ทวย (คนทวยให้เป็นขึ้นมาก) ให้คนเค้เรื่อน ทวย โรคเกิด ผู้
ประจำตัว ขับออกเสีย ท่านไ้เปล่า ๆ ก็ให้เปล่า ๆ ทวย อย่าเอาทอง
เอาเงิน หรือทอง เหลือง มาใส่ผ้าคาดเอว อย่าเอาถุงไ้ยอย่าให้ มี เลื่อ
สองตัว อย่าใส่เกือกอย่าถือไม้เท้า เพราะว่าซึ่งผู้ทำการ จะไ้ มีอาหาร
กินก็ควรอยู่ เมื่อจะเข้าไปในเมืองใดบ้านใด ๆ จงถามว่า ในเมืองนี้
บ้านนี้ ใครเป็นอัน สมควรที่จะรับ และอยู่ที่นี่กว่าจะออกไป ครั้น
เจ้าในเรื่อนใด ๆ อวยพรที่เรื่อนนั้น ถ้าเรื่อนนั้นเป็นอันสมควร ก็พร
ความสุขสำราญของท่าน จะมาอยู่ที่นี่ ถ้าและ เรื่อนนั้นไม่สม
ความสุขสำราญของท่าน จะไ้แก่ท่านอีก ถ้าผู้ใดไม่รับท่านและไม่
ฟัง ถ้อยคำของท่าน เมื่อท่านจะออกจากเรื่อนนั้น หรือเมืองนั้น แม้ผ
งที่กิจ คั้น แห่งท่าน ก็สะบักเสีย เราว่าแก่ท่านเป็นแท้ว่า ในวันพิพาก
ษานั้น โทษแห่งเมืองสะโตมและเมืองอะโมรา จะเบากว่าเมืองนี้ อีก

๑๖๐ กูเถิกเราใช้ท่านออกไป เหมือนหนึ่ง แคะ ในกลางฝูง หมกใน
เทกุดะนี้ จง เป็นคน ฉะลาศเหมือนหนึ่ง งู และชื่อเหมือนนกพิราบ แต่
ว่า จงระวังทวย มนุษย์ ทวยว่าเขาจะมอบท่านให้แก่ที่ปรึกษา และจะเขียน
ท่านในโรงธรรม และจะเอาท่านส่งไปถึงเจ้าพญา ถึง กระทบเพราะ
เรานี้ให้ เป็นพญาณแก่เขา แลแก่ นานา ประเทศทั้งหลาย แต่ ว่า เมื่อ
เขาจะมอบท่านไ้ นั้น อย่าเป็นทุกข์คิดวิตกว่า จะพุกอย่างไรก็ เพราะ

ว่าควร ท่าน จะ พูก อย่างไร ก็ จะให้ท่าน รู้ ในขณะ นั้น และ ทว่า มีใช้
ท่าน ซึ่ง พูก แต่ ว่า เป็น แต่ พระ วิญญาน แห่ง พระ ปิตา ที่ พูก อยู่ใน ท่าน
ที่ จะ มอบ นอ ช้ ๆ จะ มอบ พ้ ให้ ถึง แก่ ความ คาย พ่อ จะ มอบ ลู ก แล ลู ก
จะ ชี้ ก ชัก ค่อ พ่อ แม่ แล จะ เอา ไป ข่า เสีย คน ทั้ง ปวง ก็ จะ เกลี่ย ก ช้ง ท่าน
เพราะ นาม ชื่อ ของ เรา นี้ แต่ ฝ่าย ผู้ ไท ที่ จะ คง อยู่ จน ปลัย ผู้ นั้น และ
จะ รอก ไต้ ครั้น ว่า เขา ไล่ เขี้ยว เชน ท่าน ใน เมือง นี้ จง หนี ไป เมือง ชึ่ง
เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า ท่าน จะ ไม่ หนี ไป ทั่ว เมือง ยิศรา เอล กอน กว่า
บุคร มนุษ จะ มา แล้ว สิบ จะ ใหญ่ กว่า ครุ มิ ไต้ บ่าว จะ ใหญ่ กว่า นาย ก็ มิ
ไต้ สิบ ไต้ เท่า ครุ ก็ ภู ก็ แล้ว และ บ่าว ไต้ เท่า นาย ก็ ภู ก็ แล้ว ถ้า เขา
เรียก เจ้า ของ เรือน ว่า เป็น บาละ ชะ บุ ล บ่าว ไพร จว เรือน ของ ท่าน ก็ จะ
พัน เมื่อ ไร เล่า เหตุ นี้ อย่าง กลัว เขา เลย เพราะ ว่า สาร พัก ที่ ปัก ชอน
อยู่ ก็ จะ เบ็ด ออก ถ้า มี สิ่ง ไท ลับ อยู่ ก็ จะ รู้ ไต้ ซึ่ง เรา ว่า แก่ ท่าน ใน ที่ มี ก
จง บอก ไป ใน ที่ ปราก ด และ ซึ่ง ท่าน ไต้ ยิน กับ ทุ นั้น ให้ บ่าว ปราก ขน
หลัง คา เกศ แล้ว ท่าน อย่าง กลัว คน ที่ ปราก ไต้ แต่ ทั่ว กาย ส่วน วิญญาน
จิกร เขา ข่า มิ ไต้ แต่ ว่า จง กลัว ท่าน ผู้ นั้น ผู้ มี ริ ทิ มี เศษ จะ ให้ ทั้ง วิญญาน
ทั้ง กาย นิบ หาย บัน ไไล ใน นรก นก กระจอก สอง ทั่ว เขา ชาย ไผ หนึ่ง มี ใช้
หรี ถ้า พระ ปิตา ของ ท่าน มี ไต้ อนุญา ตี แม้น นก นั้น ทั่ว หนึ่ง ทั่ว เคียว จะ
คก ถึง ติน ก็ ทา มิ ไต้ แล ฌ ใน คี สะ ท่าน ก็ หนี บอยู่ ทุ เส้น เหตุ นี้ อย่าง
กลัว เลย ท่าน นี้ ก็ ปรเสฐ กว่า นก กระจอก ทั้ง ปวง ชะ

๓๒๑ เหตุ กัง นี้ ถ้า ผู้ ไท จะ รั บ เรา ค่อ หน้า มนุษ เรา ก็ จะ รั บ ผู้ นั้น
ค่อ หน้า พระ ปิตา ของ เรา ที่ ชยู่ สวรรค์ เหมือน กัน ส่วน ผู้ ไท เล่า ที่ จะ
ปัก คี เศศ เรา มิ รั บ ค่อ หน้า มนุษ เรา ก็ จะ ปัก คี เศศ ผู้ นั้น ค่อ หน้า พระ ปิตา
ของ เรา ที่ ชยู่ สวรรค์ เหมือน กัน ท่าน ทั้ง หลาย อย่าง นี้ กว่า เรา มา ให้ เกิด
ความ สุข ส้า ราญ ใน แผ่น ดิน ทา มิ ไต้ เรา มิ ไต้ ถึง ความ สุข ส้า ราญ มา แต่
ถึง คาย มา เหตุ ค้วย เรา มา ทำ ให้ บุคร แยก จาก ปิตา และ บุคร รั แยก จาก

ภรรยาคงของคน และ ลูกสะใภ้แยกจากแม่ยายของคน และ ศักดิ์บุณษะจะเป็นของเรื่อนของคน ถ้าผู้ใดจะรักษาศีลหรือภรรยาคงยิ่งกว่าเรา ก็ผู้นั้นไม่สมไม่ควรกับเรา ถ้าผู้ใดรักษาลูกชายหญิงมากกว่าเรา ก็ผู้นั้นไม่สมกับเรา ถ้าผู้ใดไม่รับเอาทางเขน แลตามหลังเราไป ก็ผู้นั้นไม่สมกับเรา ถ้าผู้ใดทำให้ชีวิติกรของตัวรอด ผู้นั้นก็ทำหายเสีย ถ้าแลผู้ใดจะสู้เสียชีวิติกรของตัวเพราะเหนแก่เรา ชีวิติกรผู้นั้นก็จะรอดแล ถ้าผู้ใดรับท่านก็ได้รับเราและ ถ้าผู้ใดรับเราก็ได้รับท่าน ผู้นั้นที่ได้ใช้เรา มา ถ้าผู้ใดรับผู้ทำนายน เพราะเป็นผู้ทำนายน ก็จะได้บำเหนจแห่งผู้ทำนายนนั้น แลแล้วถ้าผู้ใดรับผู้ชอบธรรมเพราะเป็นผู้ชอบธรรม ก็จะได้บำเหนจแห่งผู้ชอบธรรม ถ้าผู้ใดจะเอาน้ำเย็นจอกหนึ่ง ให้แก่ผู้เสกนชัยคนหนึ่งแต่ในพวกนี้ให้กินเพราะว่าเป็นศิษเรานี้ เราว่าแก่ท่านเป็นชั้นแท้ว่า คนนั้นจะขาดบำเหนจมิได้เลย ฯ

๑๑ บท ๑๑ ฯ

๑ ครั้นเมื่อพระเยซูไต่บันชสิ่ง สอน ลูกศิษสิบสองคน ทั้งนี้เสวงแล้ว พระองค์เสกจ ไปจากที่นั้น จะสั่งสอน และ ป่าวประกาศในบ้านเมืองเขาครีนโยฮันที่คองจ่าอยู่ในคูก ไต่ยินกิจการทั้งปวงที่พระคริสโคทำนั้น โยฮันจึงใช้ลูกศิษของคนสองคนมาหาพระองค์ถามว่า ท่านนี้จะป็นท่านผู้นั้นที่คองจะมาหรือ หรือเราจะคองคอบผู้อื่น ฝ่ายพระเยซูจึงควิสคอบแก่เขาว่า ท่านจงกลับไปเกิด ไต่ยินอย่างไร ไต่เหนอย่างไร ก็เล่าแก่โยฮันให้ฟังเกิดว่า คนตาบอดเหนอีกไต่ คนงอ่ยเทิวไต่ คนคี่เรื่อน หายหมกจกไป คนททหนวกยินเสียงไต่ ผู้คายนชึ้นมาแลคนยากจน ไต่ยินความให้ชึ้นชมยินคี่ แลแล้วถ้าผู้ใดมิไต่หลงผิดก้วยเรานี้ ผู้นั้นก็ไต่ป็นนาศุขแล ฯ

๑๑ เมื่อลูกศิษนั้นกลับไปแล้ว พระเยซูจึงควิสแก่ฝูงคนว่าก้วยโยฮันว่า ท่านชอกไปในป่าไปคูอะไร ไปคูกันชัศหวาดไหวก้วยลมหรือ

ไปทำอะไรเล่า ไปดูคนนั่งห่มเครื่องซ้อน นวมหรือ ดูเด็กผู้ที่นั่งห่ม
เครื่องซ้อน นวมนั้น คนเช่นนี้ ย่อมอยู่ในเรือนหลวง แต่ว่าท่านออกไป
ดูอะไร ดูผู้ทำนาศหรือ จริงอยู่ และเราว่าแก่ท่านใหญ่กว่าผู้ทำนาศ
อีก เหตุด้วยมีคำจกไว้ด้วย โยชนันนี้ว่า คุณกรท่านเราใช้ทุกของเราไป
ข้างหน้าท่าน ให้ตกแก่หนทางตรงหน้าท่าน เราว่าแก่ท่านเป็นแท้
ว่า ในพวกลูกเท้าแห่งสัตว์ทั้งปวง จะมีผู้ใดผู้หนึ่งจะเป็นใหญ่กว่า
โยชนันผู้ให้รับศีลจุ่มน้ำนี้มิได้ ส่วนผู้ใดที่เป็นน้อยในที่ซึ่งอาณาจักร
สวรรค์เป็นใหญ่กว่า โยชนันอีก ทั้งแต่วันที่โยชนันผู้ให้จุ่มน้ำได้มานั้น
จนทุกวันนี้ อาณาจักรสวรรค์นั้นเป็นที่จะหมยชิงเขา และผู้ใดมีกำลัง
แข็งแรงก็ชิงเขาได้ บันดาผู้ทำนาศและพระบัญญัติ ได้บอกข้อความ
มาจนถึง โยชนันนี้ ถ้าท่านพอใจรับเชื่อ โยชนันนี้และก็เป็นเสลียา
ที่คงจะมานั้น ใครมีหูฟังก็ให้ฟังเอาเถิด ชะ

๑๕๐ เราจะมาเปรียบคนซกนี้กับใครได้ คนซกนี้เหมือน
หนึ่งกับเตกๆ ที่นั่งกลางกลางตรองได้กันว่า เราได้รชังเพลงให้เจ้าๆ
ไม่ได้เห็นรำ เราได้พิลาพรำไร และเจ้าไม่ได้คือกรรชังให้ ด้วยว่าโย
ชนันมาไม่ได้กินอะไร เขาว่ามีผีประจำตัวอยู่ ฝ่ายบุตรมนุษย์ก็มาแลกิน
อยู่ก็มอยู่ เขาจึงว่า เป็นคนละโมบคนกินเล่า และเป็นมิตหายของคน
เกบภานีและคนบาป แต่ว่าท่านผู้มีปัญญาทำให้ปัญหานั้นพ้นความนิทานได้
๒๐๐ ในกาลนั้นพระองค์จึงคิดเยี่ยมเมืองเหล่านั้น ที่พระองค์ได้กระทำ
ทำให้หนซึ่งสำแดงอิทธิฤทธิ์เป็นอันมาก เพราะว่าเขามีได้ตั้งใจเสียใหม่
พระองค์ตรัสว่า วิบากแก่เอง เมืองโคราชิน แลแก่เอง เมือง
เบธิศทา ถ้าว่าซึ่งสำแดงอิทธิฤทธิ์มาก มหาย ที่ได้ทำในเอง จะได้ทำแล้ว
ในเมืองกูโร และเมืองชิโคน ในกาลก่อน เขาก็จะได้ตั้งใจเสียใหม่
แล้ว และได้ผ้าหยาบๆ และนอนอยู่ในท่าไฟ แล้วเราบอกแก่เองว่า
โทษของเมืองกูโร และเมืองชิโคน ในวันพิพากษานั้น จะเบากว่าโทษ

ของ เอง นี้ แล ส่วน เอง เมื่อ ภัย เรณอม ที่ ยก ขอ ขึ้น ถึง พ้า เอง จะ คง
ผล ภู ลง ถึง นรก ด้วย ว่า อัน สำ แคง อธิ วิ ทิ ที่ ซึ่ง ได้ ทำ ที่ นี้ ถ้า ใน กาล
ก่อน ได้ ทำ แล วั ใน เมือง อะ โคม ก็ เมือง อะ โคม นั้น ยัง จะ ไก่ คง อยู่ จน
ทุก วัน นี้ เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า ใน วัน พิภา กษา นั้น โทษ เมือง อะ โคม จะ เมา
กว่า โทษ ของ เอง แล อะ

๒๕ ๐ ขณะ นั้น พระ องค์ ทุล แก่ พระ บิคา ว่า พระ องค์ เจ้า ช้า เจ้า พ้า
และ กิณ ช้า พเจ้า ขอ โม ทนาค ณ พระ บิคา เพราะ ว่า ข้อ ความ ทั้ง นี้ พระ
บิคา ได้ บัง ชอน ไว้ มิ ให้ ผู้ เป็น นัก ปราชู ร์ ได้ และ พระ องค์ มา สำ แคง
แก่ เทก เลก นอ ยี้ กิ่ง นี้ และ พระ บิคา เจ้า ช้า เพราะ ชอบ พระ โทษ พระ
องค์ กิ่ง นี้ พระ บิคา ได้ ยก สาระ พัก ให้ แก่ ช้า พเจ้า และ ทา ผู้ ไท ร์ จัก
บุคร นอ ก แก่ พระ บิคา และ ทา ผู้ ไท ร์ จัก พระ บิคา นอ ก แก่ บุคร ไม่
และ บุคร จะ สำ แคง ให้ แก่ ผู้ ไท ร์ ก็ ผู้ นั้น และ จะ ได้ ร์ บัน ตา ซึ่ง ลำ บาก
เหนง เหนือ ยง มา ทา เรา นี้ สิ้น ทุก คน เกิด และ เรา จะ เลี้ย ก ท่าน ให้ สบาย
จง เสา แคง ของ เรา ยก แแบ ไป และ มา เรี้ยน แก่ เรา ให้ ร์ ว่า เรา เป็น
คน ใจ อ่อน สุภา พ และ ท่าน จะ ได้ คุ ข สำ ราม ใจ ด้วย ว่า แคง ของ เรา
เป็น ชัน อ่อน สบาย และ ของ หนัก ของ เรา เป็น แก่ ของ เมา บาง อะ

๐ บท ๑๒ ๓

๐ คราว นั้น พระ เยชู เสก ๓ ออก เคิร ไป กลาง ฌา เปน ใน วัน อะ บา โท ฝ่าย
ลู่ สิบ แห่ง พระ องค์ แส บ ท้อง ก็ มา รุก เข้า รวง แล วั เดียว กิณ พวก ฟา ร์
ชชย เหน กิ่ง นั้น แล วั ก็ บอ ก พระ องค์ ว่า คุ กร ท่าน ลู่ สิบ ของ ท่าน มา ทำ
ซึ่ง ห้าม เสย ใน วัน อะ บา โท พระ องค์ จึง ครี ส ฌา ม เขา ว่า ท่าน ยัง ไม่ ได้
อ่าน ทรี ว่า ภาระ ฌั ร์ ทา วิค ทั้ง บัน ตา ที่ อยู่ กับ ทา วิค นั้น ได้ ทำ ฌา ย ไร
เมื่อ พยาก อา ทาร อยู่ ซึ่ง ทา วิค นั้น เข้า ใน วิ ทาร พระ เจ้า และ กิณ ฌน ม ที่
กึ่ง ถวาย แก่ พระ เจ้า ซึ่ง ภาระ ฌั ร์ ทา วิค กับ พวก พ้อง ด้วย กัน จะ กิณ ก็
ไม่ ควร จะ กิณ ได้ ก็ แก่ ประ โวิท ฌ พวก เดียว ทรี ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน ใน คัม

ภิกษุ บัญญัติ ที่ว่า ประโรทิก ชยฺใน วิหาร ก็ ย่อม ฝึก วัน ชะบาโต แต่ จะ ถือโทษ
 ทา มิได้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ที่ นี้ มี ผู้ เปรน ใหญ่ กว่า วิหาร อื่น เรา ภาวใจ
 ความ เหน็ด ปรานี มากกว่า ของ บุรุษ ถ้า และ ท่าน ได้ เข้าใจ คำ นี้ บิ ห่อน
 ท่าน จะ ถือ ฝึก ก่อ บันดาล ผู้ ที่ ทา ฝึก มิได้ เพราะ เหตุ ว่า บุรุษ มนุษย์ ยัง เป็น
 เจ้า ของ วัน ชะบาโต นั้น ทวฺย ะ

๙๐ พระองค์ เสกฯ ออก มา จาก ที่ นั้น และ เข้า มา ใน โรง อรรม ของ เขา
 แล้ว ที่ นั้น มี คน มือ แห้ง คน หนึ่ง คน ทั้ง หลาย มา ถาม พระองค์ ว่า ถ้า
 จะ รักษา คน ให้ ทาย โรค ใน วัน ชะบาโต จะ ชอบ หรือ มิ ชอบ ทมย ที่ จะ ได้
 พ้อง พระองค์ พระองค์ จึง ครุส ถาม เขา ว่า ใน ท่าน นี้ เป็น ผู้ โท ที่ มี แกะ
 กว หนึ่ง กว เดียว และ กว นั้น จะ มา ตก ใน บ่อ ใน วัน ชะบาโต ก็ ผู้ นั้น จะ
 มี ลง มือ กระชก แกะ นั้น ขึ้น มา หรือ ก็ ฝ่าย มนุษย์ เถ้า จะ ประเสีจ ว่า แกะ
 ตก เท่าไร เหตุ นี้ แม้น จะ เป็น วัน ชะบาโต ก็ ชอบ อยู่ ให้ ทำ การ ดี เมื่อ
 นั้น พระองค์ จึง ครุส แก่ คน นั้น ว่า เขี่ย ยมือ ออก เกิด คน นั้น ก็ เขี่ย ย
 มือ ออก ก็ ทาย ดี เหมือน มือ อื่น ส่วน พวก ฟาย วิชชย ออก ไป นอก คิก
 ชาน กัน ว่า จะ ทำ อย่างไร จึง จะ ได้ ประหาร พระองค์ เสีฯ ะ

๑๕ ฝ่าย พระเชษฐ ู รั กัง นั้น แล้ว ก็ ออก ไป จาก ที่ อัน นั้น และ ฝูง คน เปรน
 อัน มาก คิจ ความ พระองค์ ไป ทวฺย พระองค์ ก็ ไป รค ปราน รักษา ให้ ทาย สิ้น
 ทุก คน แล้ว ครุส หัม เขา ว่า ชยฺ บอก ให้ ชื่อ เสีง ของ เรา ลี ไป กัง นี้
 คำ ซึ่ง ยะชชยา ผู้ ทำ นาย ว่า วั น นี้ ได้ สำ เรจ ที่ ว่า นี้ และ บุรุษ ของ เรา ที่ ได้
 เลือ กไว้ ที่ รักษา แก่ เรา ที่ ชอบ อารมณฺ์ เรา เรา จะ ตั้ง วิญญาน ของ เรา อยู่ กับ
 บุรุษ นี้ และ ท่าน จะ บ้าว ประภาศ ซึ่ง คาค ความ ตาม ชอบ อรรม แก่ นา ๆ
 ประเทศ ท่าน จะ แสง ชัน จะ รชัง อิง ไป ทา มิได้ และ ทา ผู้ โท ผู้ หนึ่ง ที่ จะ
 ยิน เสีง ของ ท่าน ใน กลาง สนน ทน ทาง มิได้ คัน อ้อ ที่ ทบ เข้า แล้ว ท่าน จะ
 ไม่ ทัก และ กาย คิก ไฟ เปรน ควัน ท่าน จะ ไม่ ตับ กว่า ท่าน จะ ได้ ไชย ชงนะ
 ทวฺย โอวาท ท่าน และ นา ๆ ประเทศ จะ วั เนื้อ เชื่อ ใจ ใน นาม ชื่อ ท่าน ผู้ นั้น แล

วี เขาของ ชั่ว ออก มา แก่ คลัง ชัน ชั่ว แต่เรา ยัง บอก แก่ ท่าน ว่า คำ
 ทนบ ทนบ ชัน ไค ๆ ที่ มนุษ ใ้ พุก ออก มา จะ ต้อง ใ้ การ ทวย คำ ชัน
 นั้น ใน วัน พิภากษา ทวย ว่า เพราะ คำ ของ ทวี จะ พัน โทษ ไ้ และ เพราะ
 คำ ของ ทวี จะ ต้อง ปรับ โทษ ะ

๓๙ ๐ ใน เวลานั้น มี คน แก่ พวก ชาล กษ บ้าง และ พวก ฟารี รชย บ้าง
 มา ทูล พระ องค์ ว่า ชาจารย์ เจ้า ช้า ช้า พเจ้า จะ ไค ไ้ เหน สำคัญ แก่ ท่าน
 ลัก สิ่ง หนึ่ง พระ องค์ ตรัส ทอบ แก่ เขา ว่า คน ชก ชั่ว และ ลวง ปรเวณีย์
 หลึง ชย มัน หา สำคัญ แล้วย จะ ไ้ ไ้ เวน ไ้ แก่ สำคัญ แห่ง โยเน ผู้ ทำ
 นาย เหมือน หนึ่ง โยเน อยู่ ใน ท้อง ปลา วาน เปน สาม วัน สาม คิน ก็ เหมือน
 ทย่าง นั้น และ บุกร มนุษ จะ อยู่ ใน ท้อง แผ่นดิน เปน สาม วัน สาม คิน เหมือน
 กัน และ ใน วัน พิภากษา จว เมือง นี้ ะเว จะ ยืน ชัน และ จะ ปรับ โทษ
 คน ชก นี้ เพราะ ว่า เมื่อ โยเน เทษนา สอน เขา ๆ ไ้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่
 และ ท่าน ผู้ อยู่ นี้ ก็ เปน ใหญ่ กว่า โยเน อื่ก นาง กระทบ เมือง ช้าง ทิศ ไ้
 จะ ยืน ชัน ใน วัน พิภากษา และ จะ ปรับ โทษ คน ชก นี้ เพราะ ว่า นาง นี้ ไ้
 มา แก่ เมือง ไกล สด แผ่นดิน จะ ไ้ พัง คำ หริะ แห่ง กระทบ ชะโลโม และ
 ท่าน ผู้ อยู่ ที่ นี้ เปน ใหญ่ กว่า ชะโลโม อื่ก ะ

๔๓ ๐ ครั้น ว่า ใ้ โสโครก ไ้ ออก จาก มนุษ แล้วย มัน เกริ เทียว ไป ใน
 ที่ แห่ง เทียว หา ความ สุข สำราญ ไ้ ภาย แล้วย มัน จึง ว่า กู จะ กลับ ไป ใน
 เรือ น ของ กู ที่ กู ไ้ ออก มา นั้น ครั้น มัน มา เหน เรือ น นั้น กวาท ทมต จด
 คบ แก่ กู อยู่ แล้วย มัน จึง ไป เขา ใ้ ชัน ทัง เจก ทวี ยิง ร้าย กว่า ทวี อื่ก
 ก็ เข้า มา อยู่ ใน นั้น แล้วย และ ภาย หลัง สด ท้าย คน นั้น มา เปน อัน ชั่ว
 ร้าย ยิง กว่า แก่ กอน ก็ จะ เปน ตั้ง นั้น แก่ คน ชก ชั่ว นี้ แล ะ

๔๖ ๐ เมื่อ พระ องค์ ยัง สนทนา กับ ผู้ คน อยู่ ก็ นี้ และ มารดา ทัง พวก
 พันธัง ของ พระ องค์ ยืน อยู่ ช้าง นอก มา หา พระ องค์ จะ ไค พุก กัน แล้วย มี
 คน หนึ่ง มา ทูล พระ องค์ ว่า มารดา แล พันธัง ของ พระ องค์ ยืน อยู่ นอก

มา ขูา จะ ใ้ใคร พุกกัน พระองค์ จึง ครัส แก่ ผู้ มา บอก นั้น ว่า ใคร เถ้า เปน มารดา ของ เรา ใคร เปน พี่นัง ของ เรา แล้ว พระองค์ เทียบค พระหัตถ์ แก่ พวก สิบ แห้ง พระองค์ แล้ว ก็ ครัส ว่า นี้ แล และ เปน มารดา เปน พี่นัง ของ เรา เพราะ ว่า ผู้ ไ้ใคร ทำ กาม น้้า พระ ไทย พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ ผู้ นั้น ก็ เปน พี่นัง ขย หลึง และ มารดา ของ เรา แล และ

๑๓ บพ ๑๓ ฯ

๑๓ ใน วัน นั้น พระเยซู เสกฯ ออก ไป จาก เรือน มา นัง รีม ซะเล และ ผุง คน เปน อัน มาก ภา กัน มา หา พระองค์ จน พระองค์ คอ้ง ลง นัง ใน เรือ ล้าย ผุง คน ทั้ง นั้น ก็ ยืน อยู่ ที่ ะทลิ่ง สิ้น แล้ว พระองค์ ครัส สอน เขา เปน คำ ชุปะมา เปรียบ เปน หลาย ประการ ว่า กูกรทำน ทั้ง หลาย ยังมี ผู้ หว่าน คน หนึ่ง ออก ไป หว่าน พืชน์ และ เมื่อ หว่าน อยู่ นั้น ก็ ตก รีม ทน ทาง บ้าง และ ตก ทั้ง หลาย เกบ กิน เสีย ตก บน หิน บ้าง ที่ มี ดิน แคน ชัย แล้ว งอก ขึ้น เรว เพราะ ว่า ดิน ลึก ไม้ มี แคน กอ แคน ออก ก็ ร่วง ไร ไป แคน เผา เสีย จึง เสีย แห้ง ้วย ราก ไม้ มี ก็ ตก ลง ใน ทน ม บ้าง ทั้ง ทน ม งอก แคน ขึ้น ้วย ช่ม เสีย ตก ใน ดิน ที่ บ้าง กัง ออก ขึ้น เปน ผล เปน รชัย เถ้า บ้าง ทล สิบ บ้าง สาม สิบ บ้าง ใคร มี หู ฟัง ก็ ใ้ ฟัง เขา เือก ฯ

๑๐๑ แล้ว พวก ลู ก สิบ ทั้ง หลาย เข้า มา ทูล ถาม ว่า เหตุ ไฉน พระองค์ จึง สอน เขา แก่ เขา แคน ลวัน คำ เปรียบ ทั้ง นั้น พระองค์ จึง ครัส ตอบ แก่ พวก สิบ นั้น ว่า เปน เหตุ ว่า ไ้ใคร ใ้ ท่าน นี้ มี บุญ ๗ ใ้ รู้ ช้อ ลับ ลัก แห้ง อาณาจักร สวรรค์ ฝ่าย เขา มิ ไ้ ไ้ใคร ใ้ รู้ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ไ้ใคร มี อยู่ แล้ว ยัง จะ ใ้ เติม เติม บริบ รรณ ไป ฝ่าย ผู้ ไ้ใคร ไม้ มี แล้ว ซึ่ง เขา มี อยู่ นั้น จะ เขา ไป เสีย จาก เขา เรา พุก แก่ เขา เปน คำ ชุปะมา เปรียบ เพราะ ว่า เขา เหน เหมือน ไม้ เหน ไ้ ยืน เหมือน ไม้ ไ้ ยืน และ ไม้ เข้า ใจ ้วย คำ ทำ นาย แห้ง ยะชย ภา ถูก คอ้ง กับ คน เหล่า นี้ คือ ว่า ท่าน จะ ไ้ ยืน กับ หู แล ยัง ไม้ เข้า ใจ จะ กู กับ คา แล ยัง ไม้ เหน แ่น ใจ แห้ง คน เหล่า นี้ เปน ใจ

นางกระทั้น เขาก็เป็นคนหูหนวก ได้บิดาของควัวไว้ กลัวจะเหน
กับตา กลัวจะยินแก่หู กลัวจะเข้าใจ กลัวเกลือกว่าจะคั่งกลบใจ
เสีย แลเราจะไปรทช่วยให้รอด แก่ว่าตาของท่านเล่า เปนตาซุ
เพราะว่าตา นั้น เหน ไ้ และ หู นั้น เปนตาซุ ด้วยว่ายินไ้ เหตุฉนี้เรา
ว่าแก่ท่าน เปน แท้และ คราว ก่อร ไ้ มีผู้ทำนย และ มีผู้ชอบธรรม
เปน อัน มาก ปรวณ จะไ้ร เหน ซึ่ง ท่าน เหนอยู่ และเขาก็ไม่ไ้ร เหน
จะไ้ร พัง ซึ่งท่าน พัง อยู่ และเขาก็ไม่ไ้ร พัง ะ

๑๔๐ ๐ ฝ่ายท่านเล่า จง พัง คำเปรียบ ด้วยผู้ หว่าน พืช นั้น คือว่า ใคร
ผู้ใด ไ้ร พัง คำว่า ด้วย อาณาจักร สวรรค์ และไม่เข้าใจ แล้ว ผู้ชั่ว มา
ควยเอาไปเสีย ซึ่ง ไ้ร ปลุก ไว้ ในใจ คน นั้น นี้ และ ซึ่งไปรทกริม ทน
ทาง ซึ่งคกบน หิน นั้น คือว่าผู้ ที่ พัง คำแล้ว บัด ก็ยวก็ รับ คำนั้น ไว้
ด้วย ชื่น ชม ยินดี แต่ จะ ลง ราก ในใจ หา มิไ้ร จึง เปน แก่ เวลา ครั้น
ว่า คน จะ ช่มเหง แล เขียวเขน เขา เสีย เพราะ คำ พระ นั้น ในทันใด เขา
จึง เขา เปน ที่ เคือง ขาด ผล เสีย ซึ่ง ไ้ร ตก ใน ทน นั้น คือว่า ผู้ใด ที่ พัง
คำ พระ แล้ว ความ สละวน ปรารพ ประรม ด้วย โลกย์นี้ และ วิถี ชุบาย
แห่ง ทรัพย์ สมบัติ แชก ช่ม คำ พระ มิให้ เปน ผล ไ้ร ฝ่าย พืช นั้น ที่ ไ้ร
หว่าน ใน ดิน อัน ดี นี้ และ คือ ผู้ใด ที่ พัง คำ พระ นั้น แล้ว เข้าใจ และ มี ผล
รชย์ เท่า บ้าง หก สิบ บ้าง สาม สิบ บ้าง ะ

๒๔๐ ๐ พระองค์ยัง ดูรัส แก่ คน ทั้งหลาย เปน คำเปรียบ ชื่น ว่า อาณาจักร
สวรรค์ ชุบาย เหมือน คน หนึ่ง ที่ ไ้ร เขา เข้า อัน ดี ไป หว่าน ไว้ ใน นา คน
แล้ว เมื่อ คน ทั้งหลาย นอน หลับ อยู่ ศักรู เข้า มา หว่าน เข้า ละมาร ใน กลาง
เข้า นั้น แล้ว ก็ ถอย ออก ไป ครั้น เมื่อ เข้างอก ชื่น มา เปน ผล แล้ว เข้า
ละมาร ก็ งอก ปราก กขึ้น ด้วย บ่าว ไ้ร จึง ไป ทา นย เรือน ว่า นาย เจ้า ชำ
ท่าน มิไ้ร หว่าน เข้า อัน ดี ใน นา ท่าน ทรี ถ้า เช่น นั้น เข้า ละมาร มา แก่ ไ้ร
เล่า นาย เรือน คอบ ว่า คน ที่ เปน ศักรู มัน ทำ บ่าว ไ้ร จึง ว่า ท่าน ยอม

หรือ ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายไป ถอน เกบ เสีย นาย เรือน คอบ ว่า อย่าเลย
 กตัวเกลือกว่า เมื่อ ถอน เข้า ระฆกร จะ ถอน เข้า ที่ เสีย ค้วย ให้ ทั้ง สอง
 นั้น ออก ใหญ่ ขึ้น ค้วย กัน เกิด ถึง หน้า เกี้ยว เข้า แล้ว ใน เวลา เกี้ยว เข้า
 เรา จะ ส่ง แก่ ผู้ เกี้ยว นั้น ให้ เกี้ยว เกบ เข้า ระฆกร เสีย ก่อน และ มัท เป็น
 ฟ่อน เผา ไฟ เสีย ส่วน เข้า ที่ เล่า ให้ เกบ กอง เข้า ไว้ ใน ยั้ง ฉาง ของ เรา ฯ
 ๓๑ ๑ พระองค์ยัง ครัส แก่ เขา เป็น คำ อุปมา เปรียบ ท่อ ไปว่า ฮาณาจักร
 สวรรค์ อุปมา คุก หนึ่ง เมศ พรพ ผัก กาย เมศ หนึ่ง ซึ่ง คน เขา ไป ทว่า น ใน
 คุก น เมศ นั้น เลก กว่า เมศ ผัก อื่น ๆ ก็ จริง แก่ ว่า ครัน ไค้ง ออก ขึ้น แล้ว
 ก็ เป็น ใหญ่ กว่า ผัก อื่น ๆ มา เป็น คัน ใหญ่ จน นก บิน กลาง พ้า มา จัย ซา
 ไครย ที่ กิ่ง นั้น ไค้ ๖

๓๓ ๑ แล้ว พระองค์ยัง ครัส แก่ เขา เป็น คำ อุปมา เปรียบ ว่า ฮาณาจักร
 สวรรค์ อุปมา เหมือน หนึ่ง เชื้อ ก้อน หนึ่ง ที่ สัก ตรี คน หนึ่ง ไค้ เขา มา ซ่อน
 ไว้ ใน แป้ง สาม ทะเนม กว่า จะ พู ขึ้น ค้วย กัน สิ้น ๖

๓๔ ๑ อรรถ ข้อ ทั้ง นี้ พระองค์ ไค้ ครัส ปรภาษ แก่ ฝูง คน ทั้ง หลาย แก่
 จวน คำ เปรียบ ทมก และ เว้น แก่ คำ เปรียบ พระองค์ มิ ไค้ ครัส แก่ เขา
 เป็น ปรการ ไค้ ให้ สัม กับ คำ ซึ่ง ผู้ ทำ นาย ไค้ ว่า ไค้ นั้น ว่า เรา จะ ออก ฝาก
 เรา ค้วย คำ ปรียณ เปรียบ และ เรา จะ ริ้ ออก ซึ่ง ข้อ ความ ชัน ลับ ลึก ที่
 ร่อน ไว้ ตั้ง แก่ แรก ล้าง โลกย์ ๖

๓๖ ๑ ขณะ นั้น พระเชษฐ ปล่อย ฝูง คน ออก ไป แล้ว พระองค์ จึง เสก ๖
 เข้า ไป ใน เรือน และ พวก สิบ แห่ง พระองค์ จึง เข้า มา ทูล ว่า ขอ พระองค์
 โปรด ไค้ ข้าพเจ้า แจ้ง ใน คำ เปรียบ ค้วย เข้า ระฆกร นั้น พระองค์ ครัส คอบ
 ว่า ผู้ ที่ ไค้ ทว่า น เข้า ชัน ที่ นั้น คือ บุกร มนุษย์ นานั้น คือ พิก พนี้ เข้า ชัน ที่
 นั้น คือ คน อยู่ ใน ฮาณาจักร นั้น เข้า ระฆกร นั้น คือ คน อยู่ ใน อานาท ของ ผู้
 ร้าย ศัตร นั้น ที่ ไค้ ทว่า น พิษ นั้น ชัน นั้น คือ ขคทาน หน้า เกี้ยว เข้า คือ
 เมื่อ สิ้น กัลป์ นี้ ผู้ เกี้ยว เข้า คือ ทูค สวรรค์ เขา เกบ เข้า ระฆกร เผา ไฟ เสีย

ฉันทไค ก็จะเป็นตั้งนั้นแลเมื่อสิ้นกัลป์นี้ บุคร มนุษย์จะใช้ทุกของท่าน แลจะให้เกบสารพัดซึ่งเป็นที่ให้หลงผิดต่ออาณาจักรท่าน และบัณฑิต ที่ทำความชั่วนั้น แล้วยะทิ้งในเตาไฟเสีย ที่นั้นและจะเป็นที่ร้องไห้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ในเวลานั้นและผู้ชอบธรรมก็จะรุ่งเรืองในเมือง แห่งพระบิภาของเขา กุญแจแสงแดด ใครมีหูฟังก็ให้ฟังเขาเถิด ๖๔

๔๔ ๐ หนึ่งอาณาจักร สวรรค์อุปมาเหมือนหนึ่ง ชุมทรัพย์ซ่อนอยู่ใน ท้องนา แลมนุษย์ผู้ใด ที่ได้ภบนั้นแล้วก็ปักปลูกซ่อนไว้ แล้วยกขุดที่ เนื้อดีใจไปขายเข้าของสารพัดของทั่ว แล้วยไปซื้อนาขึ้นไว้ ๖๕

๔๕ ๐ หนึ่งเล่า อาณาจักร สวรรค์อุปมาเหมือนหนึ่ง พ่อค้าคนหนึ่งที่เที่ยวหาแก้วมุกอันประเสริฐ ครั้นว่ามากบมุกอันมีราคาแพง จึงมาขายสารพัดเข้าของทั้งปวงที่ทั่วมีนั้น แล้วยมาซื้อเอามุกนั้นไว้ ๖๖

๔๖ ๐ หนึ่งเล่า อาณาจักร สวรรค์อุปมา กุญแจหนึ่ง ขอนที่ลงกลางทะเล ล้อมปลาใต้ทุกหมู่จนเคมขวน เขาชักขวนขึ้นที่ทะเลถึงแล้ว มานั่งเลือกเอาปลาที่ดี ๆ ใส่ในกะโล่ ส่วนปลาที่ชั่วนั้นทิ้งเสียข้างนอก จะเป็นตั้งนี้และคราวสิ้นกัลป์นี้ บันดาทุกสวรรค์ จะมาแยกคนชั่วออกจากคนดี แล้วยเอาคนชั่วทิ้งเสียในเตาไฟ ที่นั้นและจะพิลาพว่าไร ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ๖๗

๕๑ ๐ แล้วยพระเยซูคริสต์ถามว่า ข้อความทั้งปวงนี้ท่านเข้าใจอยู่หรือ เขาตอบว่าเข้าใจอยู่พระเจ้าข้า พระองค์จึงคริสต์แก่เขาตั้งนี้ว่า ผู้ใด ๆ ที่ได้เรียนรู้ในการอาณาจักร สวรรค์ เป็นเหมือนหนึ่งเจ้าเรือนที่เขาของใหม่ของเขาออกมาแต่คลังทรัพย์ของตน ๖๘

๕๓ ๐ เมื่อพระเยซูคริสต์คำเปรียบทั้งนี้สิ้นเสร็จแล้ว พระองค์เสด็จไปจากที่นั้น และมาในเมือง พระองค์มาสั่งสอนคนในโรงธรรม เขาจนคนทั้งหลายได้หลงใจนึกว่า ท่านผู้นี้มีสติปัญญาอิริทธิ์มาก มายเช่นนี้ไต่แก่ไหนมา ท่านนี้เปนลูกของช่วงไม้มิใช่หรือ มารดาของ

ได้ ยินได้รู้แล้ว ก็ออกจากบ้าน จากเมือง เคียว ท้าว ทาม พระองค์ ไป ถึง ที่นั้น
 ๑๔ ๑ ครั้น พระเชษฐา ออกมา เห็น ฝูง คน เป็น ชน มาก ก็มี พระไทย ปราณ
 เขา และ โปรค รักษาคน ใช้ คน เจบ ทั้ง ปวง ให้ ทาย ครั้น เพลา บ่าย เชน
 แล้ว พวก สิบ ของ พระองค์ เข้า มา ทูล ว่า ที่ นี้ เป็น แ่ง ที่ ป่า เวลา ก็ ล่วง
 แล้ว ขอให้ ฝูง คน ไป เติง ไป ใน บ้าน เลคน อ้อย จะ ไ้ ชื้อ อาหาร กิน ฝ่าย
 พระเชษฐา ก็ ครัส ทอบ ว่า ไม่ กอ้ง การ จะ ให้ เขา ไป ท่าน จง เลียง เขา ให้
 กิน เติง พวก สิบ จึง ทูล ทอบ ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง ทหลาย ไม่มี อาหาร กิน ที่ นี้
 เว้น แ่ง ชนม ท้า ชน และ ปลา สอง ทัว พระองค์ ครัส สั่ง ว่า เขา มา ให้ เรา
 ที่ นี้ แล้ว สั่ง ให้ ฝูง คน ทั้ง ทหลาย นั่ง ลง บน หญ้า แล้ว พระองค์ จึง รัย
 ชนม ท้า ชน และ ปลา สอง ทัว แหงน ดู พ้า ไม่ ทนา พระ คุณ แล้ว ทัก ชนม
 สั่ง ให้ แก่ พวก สิบ ๆ ก็ สั่ง ให้ แก่ ฝูง คน ๆ ทุก คน ได้ กิน อิ่ม ที่ แล้ว เกบ
 เทน ที่ เหลือ นั้น ได้ สิบ สอง กระบุง เคม ฝ่าย คน ที่ รัย อาหาร นั้น นัย แก่ ผู้
 ขย เป็น ประมาณ ท้า พัน คน ผู้หญิง และ เคม มี ได้นัย อะ
 ๒๒ ๑ ขณะ นั้น พระองค์ สั่ง ให้ ลูก สิบ ลง เรือ ภาคน ช้าม ฟาก ไป ก่อน
 กว่า พระองค์ จะ ปลอย ฝูง คน ไป เมื่อ ฝูง คน ไป แล้ว พระองค์ เสตจ ขึ้น บน
 ภูเขา ที่ สะงัก ไป สวด ทัง ความ ปราณ ครั้น เพลา ค่ำ พระองค์ ยัง อยู่ ที่
 นั้น แต่ ผู้ เคียว ส่วน เรือ อยู่ กลาง ชะเล ถูก คลื่น โคลง เกลง ลม ก็ พัด
 ทอบ ทวน ครั้น ถึง สาม ยาม แล้ว พระองค์ เติร อยู่ เหนือ ชะเล มา ทา พวก
 สิบ แก่ ภา พวก สิบ นั้น เห็น พระองค์ เติร บน ชะเล ก็ ทกใจ กลัว นึก ว่า เป็น
 ผี และ เพราะ กลัว เป็น สามภท ก็ ร้อง อื้อ อึง ขณะ นั้น พระเชษฐา ครัส แก่ สิบ
 พวก นั้น ว่า ให้ ขึ้น ใจ ขึ้น เติง เป็น เรา เอง ท้อ ก ช้า กลัว เลย ส่วน เป
 ไทร ทูล ว่า ถ้า เป็น พระองค์ เอง ก็ ขอ โปรค ให้ ข้าพเจ้า ลง น้ำ เติร ไป ทา
 พระองค์ ทวย เติง พระเจ้า ข้า พระองค์ ครัส ว่า มา เติง เป ไทร จึง ลง จาก
 เรือ เติร บน น้ำ จะ มา ทา พระเชษฐา ครั้น เห็น ลม กล้า ก็ กลัว แต่ ภา เห็น ว่า
 ทัว จะ จม เสีย ก็ ร้อง เสียง ทัง ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ช่วย ข้าพเจ้า เติง

และ ณะ ทนโต พระเชษฐโหมม พระหัตถ์ผวยเปโตรไว้ และ ครัส ว่า โยคน มี
ความเชื่อ น้อย เจ้า สงโล ทำไม ภอ ชัน เรือ แล้ว วม พะยุห์ สะงเบ็ย ลง
แลคน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน เรือ นั้น เจ้า มา กราบ ไหว้ แก่ พระองค์ ว่า จริง
แท้ ทำน นี้ เปน บุกร พระเจ้า แล ฯ

๓๔ ๐ ครั้น ช้าม ฟาก แล้ว ก็ มา ถึง แผ่นดิน เว้น เนชเว็ท ชาว เมือง
นั้น รัจัก พระองค์ แล้ว จึง ใช้ คน ไป ใน แวงน แคว้น บ้าน เมือง ที่ รอบ อยู่
นั้น ให้ เขา คน ใช้ คน เจบ ทั้ง ปวง มา ทา พระองค์ ขอ โปรค ให้ ก้อง แก่
จย เสือ ของ พระองค์ แล้ว ใคร ผู้ ไค ไค ก้อง นั้น ก็ หาย สิ้น ทั้ง นั้น แล ฯ

๐ บท ๑๕ ฯ

๐ กราว นั้น พวก ฮาลักษ และ พวก ฟารีชย เมือง ยรูชเลม เจ้า มา ทา
พระเชษฐโหมม ว่า เปน เทกุฮันโต ลูก สีข ของ ท่าน ไม่ ถือ คำ บังคับ แห่ง ปู่
ทัญทายาย ทว้ย ว่า เมื่อ จะ รัยอาหาร นั้น เขา ไม่ ล้าง มือ เส็ย กอรั ผ่าย
พระองค์ จึง ครัส ถาม เขา ว่า เปน เทกุฮันโต ท่าน ทั้งหลาย นี้ จึง มา บังคับ
สัง สอน ให้ เกิน ฝิด บัญติ แห่ง พระเจ้า ทว้ย ว่า พระเจ้า บัญติ ไว้ ให้ นับ ถือ
พ่อแม่ แล้ว ถ้า ผู้ ไค จะ ว่า คำ ทายาบ ฆัด ก่อ พ่อแม่ ให้ ผู้ นั้น เปน โทษ ถึง
สิ้น ชีวีกร ผ่าย ท่าน นี้ เล่า ก็ ว่า ถ้า ผู้ ไค จะ บอก แก่ พ่อแม่ ว่า สิ่ง ไค ๆ
ของ ชาติ จะ เปน ประโยชน์ แก่ พ่อแม่ สิ่ง นั้น ชาติ กิ่ง ถวาย แล้ว ก็ แล้ว
กัน ท่าน จึง มี ให้ เขา ย่า เกรง นับ ถือ พ่อแม่ เลย เช่น นี้ แล ท่าน มา บังคับ
สัง สอน ให้ ทำลาย บัญติ แห่ง พระเจ้า โยคน ทำ เทียม ใจ ที่ ที่ ยะชญา ทำ
นย ว่า วั้น นั้น สม กับ ท่าน นักหนา ว่า คน เหล่า นี้ (ใกล้เคียง กับ เรา ทว้ย ปาก
เขา) นับ ถือ เรา แก่ ทว้ย ศรี ปาก ไปเล่า ส่วน ใจ เขา ห่าง ไกล จาก เรา นักหนา
เมื่อ เขา มา สอน ให้ ถือ บังคับ มนุษ เขา เกรง ประนิบิต แก่ เรา เปล่า ๆ ฯ

๑๐ ๐ พระองค์ จึง เรียก ผ่ง คน ให้ เข้า มา แล้ว ก็ ครัส ว่า ท่าน จง พัง
และ เข้า ใจ เกิด มี ใช้ ว่า สิ่ง ไค ๆ ที่ เข้า ไป ใน ปาก ทำ ให้ มนุษ นั้น เปน มล
ทิล ไป ทา มิได้ แต่ ว่า ซึ่ง ออก มา จาก ปาก นั้น และ ที่ ให้ มนุษ เปน มล ทิล

ไป คราวนั้น พวกลูกศิษย์แห่ง พระองค์ มาทูลถามพระองค์ว่า พระองค์
 รู้หรือว่า เมื่อพวกพาริซาย ไ้ยินคำนั้นแล้ว เขาก็เคืองใจ นัก พระ
 องค์จึง คริสต์ตอบว่า ท่าน หลญา ไ้ๆ ซึ่ง พระ บิคา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์
 มิได้ไปลู่ไว้ ก็ จะ คอ้ง ถอนเสีย ซึ่ง เขาเถิก เขาเป็น คน คาบอด ยิง จง
 นำ คน คาบอด อีกร แล้ว ถ้า คน คาบอด จง คน คาบอด ก็ จะ ตก ใน หลุม ใน
 บ่อ คว้ย กัน ทั้ง สอง ฝ่าย แล้ว เป็ใคร จึง มาทูล พระองค์ ว่า ขอ พระองค์
 โปรด แปร คำ เปรียบ ทั้งนี้ ให้ ชำพ เจ้า ทั้ง หลาย เข้าใจ ส่วน พระเยซู คริสต์
 ว่า ท่าน ก็ ยิง ทา ความ คิค มิได้ ปาน ดัง นี้ หรือ ไม่ เข้าใจ ว่า สิ่ง ไ้ๆ ที่ เข้า
 ไป ใน ปาก ก็ ลง ไป ใน กะเพาะ และ ไป ถ้าย เสีย ที่ ลับ แต่ ว่า สิ่ง ไ้ๆ ที่ ออก
 มา จาก ปาก ก็ มา แลในใจ นี้ และ ซึ่ง ทำให้ มนุษ เป็น มลทิน ไป เพราะ ว่า
 ความ คิค ชั่ว ร้าย ข่า ฎุ พัน คน ผิด ผัว เมีย เขา เล่น ชู้ กัน ลัก จะ โมย
 เปน พญาน เทจ ถลาว คำ หยาบ ชั่ว ออก มา แลในใจ สิ่ง เหล่า นี้ และ ที่ ทำ
 ให้ มนุษ เป็น มลทิน ไป อัน ว่า จะ รับประทานอาหาร ไม่ ล้าง มือ ก่อน นั้น มิได้ ทำ
 ให้ มนุษ เป็น มลทิน เลย นะ

๒๑ ๑๐ แล้ว พระเยซู เสกจ ออก จาก เมือง นั้น ไป ใน แคน เมือง คูโร แล
 เมือง ซีโคเน ก็ นี้ และ มี หลิง คน หนึ่ง ชวคิ ตะนอกอัน ออก จาก แคน เมือง
 นั้น ร้อง ออัน วอน ขอ พระองค์ ว่า ท่าน ผู้ บุกร แห่ง ภาระ ยักร ทาวิค เจ้า ชำ
 จง โปรด ปวานี้ ชำพ เจ้า เถิก ผู้ ประจํา ทั่ว ลู ก สาว ของ ชำพ เจ้า หน้า เวทนา
 นัก และ พระองค์ มิได้ คอบ เขา เปน ประการ ไ้เลย ฝ่าย ลูก ศิษย์ แห่ง พระ
 องค์ เข้า มา ขอ พระองค์ ว่า ขอให้ มั่น ไป เถิก มั่น ร้อง ทาม หลง เรา มา
 ส่วน พระองค์ คริสต์ ว่า เรา มิได้ รับ ใช้ มา ทำ ผู้ ไ้ใด เว้น แต่ แกะ ชวคิ ยิศรา
 เซล ที่ หาย ไป นั้น แล้ว หลิง นั้น เข้า มา กราบ ไ้หัว ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ชำ
 ขอ โปรด ช่วย ชำพ เจ้า นี้ เถิก พระองค์ จึง คริสต์ ตอบ ว่า อัน จะ เอา ขน ม ส่า
 ทรบ ลุก เต้า มา ทิ้ง ให้ แก่ หมา ไม่ สม ควร เลย หลิง นั้น ทูล ว่า นั้น จริง อยู่
 เจ้า ชำ แต่ ว่า หมา นั้น ก็ ยอม กิน เตน ซึ่ง ตก ลง แก่ ไ้คะ ของ นาย ขณะ นั้น

พระเยซู คริสต์ว่า หญิง เข้ม ความ เข้ม ของ ตัว มาก นึก ก็ให้เป็น แก่ ตัว ตาม ความ ปราถนา เกิด และ ลูกสาว ของ นาง นั้นได้ ทาย ที่ ทั้ง แก่ ขณะ นั้น แล ๒๙ ๑ แล้ว ครั้น พระเยซู เสกฯ ออก จาก ที่ นั้น ทำเนิร มาริม ทะเล เมือง นาลิธาย จึง เสกฯ ขึ้น บน ภูเขา นั้น อยู่ ที่ นั้น และ ฝูง คน เป็น ชัน มาก เข้า มาหา พระองค์ เอา คน ขา แขง ขา หัก คน ทาบอด คน ไข้ คน ตื่น กวั้น พิกัด คน เจ็บ ค่าง ๆ นา ๆ ภา มาวาง ลง แทบ พระ บาท พระเยซู แล้ว พระองค์ ก็ไปรค รักรษา ให้ ทาย จน ฝูง คน ทั้ง นั้น บังเกิด อิศฺจ รวยใจ ทวย มา เหน คน ไข้ พก ไข้ คน พิกัด ที่ สบาย ที่ คน ขา แขง ขา หัก เติร ได้ คน ทาบอด เหน ได้ จึง มา สอ้ง สาธุการ แก่ พระเจ้า แห่ง ยิศฺวารอด ฯ

๓๒ ๑ แล ครั้น พระเยซู ได้ เรียก ลูก สิบ เข้า มา พร้อม แล้ว ก็ คริสต์ ว่า เรา มี ใจ ปราถ นี้ แก่ ฝูง คน เหล่า นี้ ทวย ว่า เขา ทิฯ อยู่ กับ เรา เป็น สาม วัน แล้ว แล้ว ไม่ มี อะไร จะ กิน จะ ปลอຍ เขา ไป ทั้ง นั้น ไม่ ได้ กิน อะไร เรา ทา เหน ชอบ ไม่ กตว เขา จะ เลือย ล้า กลาง ทาง พวก ลูก สิบ จึง ทูล ถาม พระ องค์ ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย อยู่ ใน ป่า นี้ จะ เขา ขนมน มาก มาย แก่ ไหน มา จะ ก่อ ให้ ฝูง คน ทั้ง นี้ กิน ได้ พระเยซู จึง คริสต์ ถาม เขา ว่า ท่าน มี ขนมน ชี อ้น เขา ทูล ว่า เจ๊ก อ้น และ ปลา เกลน อ้น น้อย นึ่ง แล้ว พระองค์ คริสต์ สั่ง ให้ ฝูง คน ทั้ง หลาย นั่ง ลง บน ดิน จึง เขา ขนมน เจ๊ก อ้น กับ ปลา นั้น โมทก พระ คุณ ทัก แล้ว ก็ สั่ง ให้ แก่ ลูก สิบ ทั้ง หลาย ๆ สั่ง ให้ แก่ ฝูง คน ๆ ก็ ได้ กิน อ้น หน้า สิ้น ทุก คน แล้ว เตน ซึ่ง เหลือ อยู่ นั้น เกบ ได้ เป็น เจ๊ก กระ บุง เถม ที่ รับ อาหาร นั้น นับ แก่ ผู้ ขย เป็น สี่ พัน คน ผู้หญิง แล เตก มี ได้ นับ ครั้น ปลอຍ ฝูง คน ทั้ง นั้น เสรจ แล้ว พระองค์ เสกฯ ลง เริศ และ มา ข้าง แคน เมือง มี ชม ทาธา ฯ

๑ บท ๑๖ ฯ

๑ อยู่ มา พวก ฟารีเซย กับ พวก ซกุก กาย ปราถนา จะ ลอง ใจ พระองค์ มา ขอ ให้ พระองค์ สำแดง สำคัญ ใน อากษย์ ทัก ถึง นึ่ง พระองค์ จึง คริสต์

ทอแบ่คนเหล่านั้นว่า ครั้น บ่าย เชน ลง แล้ว ท่าน ย่อมว่า จะเป็นเวลา
สบาย คว้าว่า พ้าแดงเรืออยู่ แล้วข้าง เช้า ท่านว่า วันนี้ จะ เกิด พายุ
พ้า เพราะ ว่า พ้าแดง มีอยู่ ไ้ คน ทำ เทียมใจ ที อากษ พ้า จะ เป็น หย่าง
ไร ท่าน ทาย ได้ รั้ ได้ สำคัญ เวลา จะ เป็น หย่างไร ท่าน มี ได้ รั้ หรือ ช้าย คน
ซก คี ชั่ว แล ล่วง ประเวณี มัน ทา สำคัญ แล้ว จะ ไม่ ได้ เว้น แต่ สำคัญ
แห่ง โยน ผู้ ทำ นาย นั้น แล้ว พระองค์ จึง ละ เขา ไป เสีย ๖

๕๑ ครั้น พวก ลิช พระองค์ ข้าม พาก นั้น ก็ ได้ ถิม ที จะ เขา จน ม มา คว้า
และ พระเยซู คริสต์ แก่ เขา ว่า ระวัง จง ที แก่ เชื้อ ของ พวก ฟารีซย และ พวก
ซก กาย พวก ลิช นั้น จึง คิก กัน ว่า เป็น ทั้ง นี้ เพราะ เรา มี ได้ เขา จน ม
มา ฝ่าย พระเยซู คริสต์ นี้ ก็ คริสต์ ว่า ท่าน คิก อะไร กัน ไ้ คน มี ความ เชื่อ
แต่ นอ้ย ว่า ไม่ ได้ เขา จน ม มา ยัง ไม่ ได้ เข้าใจ ยัง ไม่ จำ หรือ คว้า จน ม ห้า
อัน ของ ทำ พัน คน นั้น ท่าน ได้ เกบ เคน ที เหลือ นั้น ชี้ กระบุง และ คว้า
จน ม เจ็ด อัน ของ สี่ พัน คน นั้น ที เหลือ นั้น ท่าน ได้ เกบ ชี้ กระบุง เป็น
หย่างไร จึง ไม่ เข้าใจ ว่า เมื่อ เรา ว่า ให้ ระวัง คว้า เชื้อ ของ พวก ฟารีซย
แล พวก ซก กาย นั้น เรา มี ได้ ว่า คว้า เชื้อ จน ม ทอก เมื่อ นั้น ลุก ลิช เข้าใจ
ได้ ว่า พระองค์ มี ได้ ว่า คว้า เชื้อ จน ม แต่ ว่า ให้ ระวัง แก่ คำ สอน ของ พวก
ฟารีซย และ ซก กาย ๖

๑๓๐ ครั้น เมื่อ พระเยซู เสก จ ไป ใน แคน เมือง กายจโรซา ของ พัลลิบ
แล้ว พระองค์ จึง ถาม ลุก ลิช ทั้ง หลาย ว่า คน ทั้ง หลาย ย่อม ว่า คว้า เรา ผู้
บุตร มนุษย์ ว่า เรา เป็น ผู้ ไ้ พวก ลิช ก็ ทูล ว่า ลาง คน ว่า เป็น โยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ
ลาง คน ว่า เป็น เอลีซา ลาง บ้าง ก็ ว่า เป็น ยีระมะยา หรือ คน หนึ่ง คน ไ้ แก่
ใน พวก ผู้ ทำ นาย พระองค์ ยัง คริสต์ ถาม พวก ลิช นั้น ว่า ก็ ท่าน ทั้ง หลาย นี้
เล่า ว่า เรา เป็น ผู้ ไ้ ซีมอน เปโตร ทูล ว่า พระองค์ เป็น พระ คริสต์ ไ้ บุตร
พระเจ้า ผู้ ทรง ชี วิตร อยู่ พระเยซู คริสต์ แก่ ซีมอน ว่า ซีมอน ลุก โยน เชื้อ
คว เป็น ผาสุ เพราะ ว่า เนื้อ หนึ่ง และ เลือด มี ได้ แจ้ง ความ นี้ แก่ คว้า เจ้า

หามีได้ แก้วว่า พระ บิดา ของ เรา ที่ อยู่ สวรรค์ พระองค์ ได้ สำแดง ให้ แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ท่าน นี้ เป็น เป็ ไกร บน เสนา นี้ และ เรา จะ ก่อ จะ ตั้ง จำ พวก ลูก สิบ ของ เรา ขึ้น และ แม้น ประคูน รก จะ เอา ไชย ชะณะ แก่ จำ พวก นั้น ก็ หา ไม่ เคย แล้ว เรา จะ ยก ลูก ประเจ เมือง สวรรค์ มอบ ให้ แก่ ท่าน และ ท่าน จะ ผูก ทน่วง สิ่ง ไก ๆ ไว้ ใน แผ่นดิน นี้ สิ่ง นั้น ก็ จะ ผูก ทน่วง อยู่ ใน สวรรค์ ด้วย แล ท่าน จะ แก่ สิ่ง ไก ๆ ให้ หลุด บน แผ่นดิน นี้ สิ่ง นั้น ก็ จะ หลุด ใน สวรรค์ ด้วย เมื่อ นั้น พระองค์ จึง คริส ท้า ม แก่ ลูก สิบ ทั้ง หลาย มี ให้ ไป เล่า แก่ ผู้ ไก ผู้ หนึ่ง ว่า พระองค์ เป็น คริส โท ๓๒๐ ทั้ง แก่ นั้น มา พระเยซู จึง ชี้ แจง ให้ ลูก สิบ เข้าใจ ว่า พระองค์ จะ คง ไข เมือง ยรธา เตม และ จะ คง ชัน คระ ราย มาก มาย แก่ ผู้ เก้า ผู้ แก่ แก่ พวก ปะโรทิก ใหญ่ และ แก่ พวก ฮาลักษ แล้ว เขา จะ ว่า พระองค์ เสีย เก่ ใน วัน สาม พระองค์ จะ เป็น ขึ้น มา ใหม่ เป็ ไกร ได้ ยิน ตั้ง นั้น ก็ ภา พระ องค์ ออก ไป จึง ว่า กล่าว ท้า ม พระองค์ ว่า ชัน จะ เป็น ตั้ง นั้น แก่ พระ องค์ ก็ หามี ได้ ส่วน พระองค์ ผิน คุ เป็ ไกร คริส ว่า ชัย ชร ทาน ถอย อยู่ หลัง เรา เกิด เอง เป็น ที่ ให้ เค็องใจ เรา ด้วย ว่า เอง ไม่ ร่วม คิค ซึ่ง เป็น การ ของ พระเจ้า มี แก่ จะ คิค ซึ่ง เป็น การ มนุษ ๓

๒๔ ๐ คราว นั้น พระเยซู คริส แก่ พวก สิบ ทั้ง หลาย ว่า ถ้า ผู้ ไก จะ ไคร่ คาม หลัง เรา มา ก็ ให้ ผู้ นั้น สะเจียม เจียม ทั่ว แล้ว เขา ทาง เชน ของ คน แยก คิจ คาม เรา มา ถ้า ผู้ ไก จะ ไคร่ ช่วย ชี วิกร ทั่ว ให้ รอด ผู้ นั้น ก็ จะ ทำ ให้ เสีย ถ้า ผู้ ไก จะ สู้ เสีย ชี วิกร เพราะ เหน แก่ เรา ผู้ นั้น จะ ทำ ให้ รอด แล เหตุ ตั้ง นี้ แม้น ถึง ว่า ผู้ ไก จะ ไคร่ ทั้ง โลก นี้ เป็น สิทธิ ชาก แก่ ทั่ว ลัน แล้ว มา เสีย ชี วิกร คน ก็ จะ เป็น ประโยชน์ ไร แล ฝ่าย มนุษ นั้น เล่า จะ เขา ไร มา แลก กัน กับ ชี วิกร ได้ ด้วย ว่า บุคร มนุษ ก็ จะ มา ด้วย รัศมี ภาพ แท่ง พระ บิดา ของ ท่าน และ ด้วย ผุ่ง ทุก แห่ง พระองค์ เมื่อ นั้น และ ท่าน จะ แจก ให้ แก่ ละคน ๆ คาม การ ประพริ ทธิ ของ ทุก คน เรา ว่า แก่ ท่าน

ทั้งหลายเป็นแท้ว่า แต่ในพวกที่ยืนอยู่นี้ มีบ้าง อันจะรู้ความ กาย ก้อน
ทามีได้ กว่า จะ ได้เห็น บุคร มนุษ มาตั้ง อาณาจักร ของ ท่าน ฯ

๑ บท ๑๗ ฯ

๑ ครั้น ทกวิน ล่วง ไปแล้ว พระเยซู เขา เปโตร ทั้ง ยาโกโบ และ โยฮัน ผู้
เป็น พันธอง กัน กับ ยาโกโบ มา ขึ้น ไป บน ภูเขา อัน สูง เป็น ที่ สวรรค์ แล้ว
มา จำแลง พระ กาย ต่อ หน้า ลูก สิบ ทั้ง สาม คน นั้น และ พระภักทร พระ
องค์ กระจ่าง แจ่ม หย่าง พระ อภิกษย์ แล ฝ่าย ภูเขา ทรง นั้น ก็ ขาว ตั้ง แสง
สว่าง ก็ นี้ และ ได้ เห็น โมเซ กับ เอลียา มา สนทนากับ พระองค์ เปโตร จึง
ทูล พระเยซู ว่า พระองค์ เจ้า ข้า อัน เรา อยู่ ที่ นี้ ค่ะ อยู่ ถ้า ชอบ พระไทย พระ
องค์ แล้ว ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ ทำ พลัฏฐา ที่ นี้ สาม หลัง ฉวย แก่ พระ
องค์ หลัง หนึ่งใน แก่ โมเซ หลัง หนึ่งใน แก่ เอลียา หลัง หนึ่งใน เมื่อ เปโตร ยัง
ไม่ ชาติ คำ ก็ นี้ และ เมฆ สุกใส สว่าง มาคลุม พระองค์ ทั้ง ลูก สิบ พระองค์
ไว้ และมี เสียง ร้อง ลง มา แต่ใน เมฆ นั้น ว่า นี้ และ เป็น บุคร ที่ รักร ของ
เรา ที่ ชอบ อารมณ์ ของ เรา เป็น อัน มาก จง พัง ท่าน ผู้ นี้ เกิด ฝ่าย พวก
ลูก สิบ ได้ ยืน ตั้ง นี้ แล้ว ก็ ขบ หน้า กราบ ลง ถวาย ยิ่ง นึก ส่วน พระเยซู
เข้า มา คอ้ง เขา คริสต์ ว่า ลูก ขึ้น เกิด ขย่ำ ถวัลยเลย เขาก็ เหยย คาถา ก็มี
ได้ เห็น ใคร อื่น เห็น ก็ แต่ พระเยซู ผู้ เทียว ฯ

๑๑ ครั้น ลง มา จาก ภูเขานั้น แล้ว พระองค์ คริสต์ สั่ง เขา ว่า ที่ได้ เห็น
เมื่อ ค่ะ ก็ ขย่ำ เพื่อ แพร่ง พราย แก่ ผู้ใด ผู้หนึ่ง ก่อน กว่า บุคร มนุษ จะ ได้
เป็น ขึ้น มา จาก คาย แล้ว พวก สิบ จึง ทูล ถาม พระองค์ ว่า ซึ่ง พวก ฮาลักษ
ว่า นั้น ว่า เอลียา คง จะ มาก่อน นั้น คือ อะไร พระเจ้า ข้า พระเยซู จึง คริสต์
ตอบ แก่ เขา ว่า ซึ่ง เอลียา จะ มาก่อน นั้น จริง อยู่ แล้ว จะ จัก แจง สาระ
พิศ ทั้ง ปวง . เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เอลียา นั้น ได้ มา แล้ว และ เขา ไม่ รู้
จัก ท่าน แล้ว เขา ปราณ ทา หย่างไร แก่ ท่าน เขาก็ ทำ หย่าง นั้น แล้ว
และ บุคร มนุษ นี้ ก็ จะ คอ้ง ร้าย แก่ เขา เหมือน กัน แล เมื่อ นั้น ลูก สิบ

จึงเข้าใจว่า ซึ่งพระองค์ได้ว่าทั้งนี้ ก็ว่าคว้ย โยฮัน ผู้ให้จุ่มน้ำ ๖๔
 ๑๔๑ และ ครั้น พระองค์ทั้ง สิบเหล่า นั้น เข้า มา ถึง ผู้คน แล้ว ก็ มี
 คน หนึ่ง มา กุกเข่า กราบ ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ขอ เสนอ แก่ ลูก ข้าพเจ้า
 เกิด คว้ย เขา เป็น โรค บ้ำ เทือน ลำบาก เวท นึก เขา ตก ใน ไฟ แล ตก ใน
 น้ำ ช่อย ๆ ข้าพเจ้า ได้ เขา เขา ภา ไป ทา ลูก สิบ ของ ท่าน ให้ ช่วย รักษา ก็
 ไม่ได้ พระเยซู คริสต์ ว่า โอ้ ชะคิ คน ใจ คือ แขง ไม่ ไคร เชื่อ เลย เรา จะ
 อยู่ กับ ท่าน ชั้ นาน เท่าไร จะ ทล ทาน คัก เท่าไร อี ก เขา เตก นั้น ภา มา ถึง
 ภา ที่ นี้ แล้ว พระเยซู ท้า ม ปราม เขา ผู้ ก็ ได้ ออก จาก เตก นั้น และ เตก
 กาย สบาย ตั้ง แต่ ใน เวลานั้น ๖๕

๑๕๑ ขณะ นั้น ลูก สิบ ทั้ง หลาย เข้า มา ทา พระองค์ มี ให้ ผู้ใด รู้ ก็ ทูล
 ตาม ว่า พระเจ้า ข้า จะ เป็น ไฉน ว่า ข้าพเจ้า ชับ ผู้ นั้น ออก ไม่ได้ พระเยซู
 คริสต์ ทอบ ว่า เพราะ ใจ ของ ท่าน ไม่ ไคร เชื่อ เลย เรา บอ ก แก่ ท่าน เป็น แท้
 จริง ว่า ถ้า ท่าน มี ความ เชื่อ แม้น เท่า เมต พรพ ผัก กาย เมต หนึ่ง และ จะ
 ว่า แก่ ลูก เขา นี้ ว่า ถอย ออก จาก ที่ นี้ ไป อยู่ ที่ โหนด มัน จะ ไป แล้ว ไม่มี ะ
 ไร จะ เป็น ชัน ยาก แก่ ท่าน เลย ชัน ว่า เช่น นี้ จะ ชับ เสีย หย่าง ชัน ไม่ได้
 เว้น แก่ คว้ย สวด วิง วอร และ ถือ คี ล ชก ๖๖

๒๒๑ เมื่อ กลับ มา อยู่ เมือง นาลัส ลาย แล้ว พระเยซู คริสต์ แก่ พวก สิบ ว่า
 บุคร มนุษ จะ ท้อง มอ บ ไว้ ใน มือ คน และ เขา จะ ช่า เสีย แต่ ว่า วัน สาม
 จะ เป็น ชัน มา ใหม่ ลูก สิบ ทั้ง หลาย จึง เป็น ทุกข์ เป็น ชัน มาก นึก ๖๗

๒๔๑ ครั้น มา ถึง เมือง กัป เรน ลูม แล้ว ผู้ เกบ ส่วย เข้า มา ทา เปโตร
 ตาม ว่า อาจารย์ ของ ท่าน ไม่ เสีย เงิน ส่วย ทรี เปโตร ทอบ ว่า เสีย ช้อย ครั้น
 เข้า มา ใน เรือ น แล้ว พระเยซู ตาม เปโตร ก่อน ว่า ซี้ โมน ช้อย ทัว เหน
 หย่างไร เจ้า แผ่นดิน ย่อม เรียก ส่วย นั้น แก่ ลูก คน ทรี ๆ ว่า เขา แก่ ผู้ ชัน
 เปโตร ทูล ว่า เขา แก่ ผู้ ชัน พระเจ้า ข้า พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เปโตร ว่า
 ก็ ถ้า ทั้ง นั้น ลูก ท่าน มี คชัง เสีย แต่ ว่า เพื่อ เรา มี ให้ เขา เคื่อง ใจ ทัว จง

เขาเบียด ไปตกปลาที่ทะเลลึก แล ปลาตัวหนึ่งที่จะขึ้นมาก่อน ลาก
ขึ้น มา เบียดปากมัน ออก แล้วจะ ภบเงินตรา คั่วก ออก เขา มา ให้เขา
เพราะเราก็ดี เพราะตัวเองก็ดี ะ

๑๑ บท ๑๘ ๓

๑๑ ในเวลานั้น พวก ลูกลิขิต ชวนกัน มา ทา พระเยซู ทูลถามว่า ใคร จะ
เป็นใหญ่กว่า ใน ที่ตั้ง อาณาจักร สวรรค์ ฝ่าย พระเยซู จึง เรียก เทคน
หนึ่ง มา ให้ ยืน ใน กลาง คน เหล่า นั้น แล้ว คริสต์ ว่า เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น จริง
แท้ ถ้า ท่าน มี ไม้ กล้วย เป็น เหมือน หนึ่ง เทคน เหล่า นี้ จะ เข้า ใน อาณาจักร
สวรรค์ นั้น ทา มี ไม้ เทคน นี้ ถ้า ผู้ใด มา ถ่อม กล้วย เป็น เหมือน เทคน
นี้ ก็ ผู้ นั้น และ เป็น ใหญ่ ใน อาณาจักร สวรรค์ แล้ว ถ้า ผู้ใด จะ รั้ง เทคน
เช่น นี้ เพราะ เหน แก่ เรา ผู้ นั้น ก็ รั้ง เรา เอง ถ้า ผู้ใด มา เป็น ที่ ให้ เทคน
เลก น้อย ซึ่ง เชื้อ ใน เรา นี้ หลง ผิด ไป ก็ สมควร ให้ เขา ไม่ สืบ แป้ง ผูก คอ
ผู้ นั้น แล้ว เขา ไป ตั้ง ใน ทะเล ที่ ลึก ะ

๑๒ ๑๑ วิบาก แก่ โลก นี้ เพราะ เกิด เหตุ จะ ให้ ผิด หลง กล้วย ว่า จำ เป็น
ให้ เกิด มี เหตุ ที่ จะ ผิด หลง แต่ ว่า วิบาก แก่ ผู้ ซึ่ง เป็น เหตุ ที่ ให้ ผิด
นั้น ถ้า แม้น ว่า มือ แล คืบ ของ คน เป็น ที่ ให้ หลง ผิด จง กัด ทิ้ง จาก กล้วย
เสีย เลิก ชอบ ให้ เข้า ใน ชีวิต ทั้ง มือ คืบ คืบ คืบ คืบ คืบ ว่า จะ คง ตั้ง ใน
ไฟ อัน มี รั้ว คืบ แม้น มี ทั้ง สอง มือ สอง คืบ ถ้า แม้น ว่า คา ของ กล้วย เป็น ที่
ให้ หลง ผิด กล้วย ทิ้ง จาก กล้วย เสีย เลิก ชอบ ให้ เข้า ใน ชีวิต ด้วย คา ข้าง
เคียง ที่ กว่า จะ ตก ใน ไฟ นรก ทั้ง สอง คา ระวัง จง ที่ อย่า มา ตก แก่ ผู้
ใด ผู้ หนึ่ง แก่ ใน คน เลก น้อย นี้ เรา บอ ก แก่ ท่าน ว่า ทุก ใน สวรรค์ ที่
เฝ้า เทคน เหล่า นี้ ได้ เหน พระ ภักตร พระ ปิตา ของ เรา ใน เมือง สวรรค์ เป็น
อัครา เหตุ ตั้ง นี้ ที่ เสีย หาย ไป นั้น บุคร มนุษ มา ช่วย ให้ รอด ขึ้น มา ท่าน
จะ เหน หย่างไร ถ้า ผู้ใด มี แกะ ร้อย กล้วย และ กล้วย หนึ่ง หลง หาย จาก ผุ่ง
ก็ ผู้ นั้น จะ มี ละ แก้ว สิบ แก้ว ไร่ บณ ภูเขา แล้ว ไป หา กล้วย ที่ หาย หวี เรา

ว่าแก่ท่านเป็นแท้จริง ถ้าภายหลังจะพบได้ ผู้นั้นจะมีความยินดี เพราะ แคะ คิ้ว เคี้ยว นั้น มากกว่า ยินดี เพราะ แก้ว สิบแก้ว ที่มีได้ หลง ทาย ทั้งนี้ และ พระ บิศา แห่ง ท่าน ทั้งหลาย ที่อยู่ สวรรค์ ไม่มี พระ ไทย ปรากฏ ที่จะให้ ผู้ใด ผู้หนึ่ง แก่ คน เล็ก น้อย นี้ ให้ เสีย ทาย ไป แม้น แก่ คัก คน หนึ่ง คน เคี้ยว ก็ ทา มิ ได้ ะ

๑๕ ๑ ถ้าว่า ฟันซัง ของ กัว ไ้ ผิด ก่อ กัว แล้ว จง ไป ว่า กล่าว กัน แก่ ผู้ เคี้ยว เกิด ถ้า แล ฟันซัง นั้น ฟัง กัว ก็ ได้ เป็น ฝ่าย กัว อีก แล้ว ถ้า ว่า เขา ไม่ ฟัง กัว ะ จง เขา อีก คน หนึ่ง สอง คน ภา ไป ด้วย เพื่อ คว้า ฆาก พญาณ สอง คน สาม คน คำใด ๆ ที่ ว่า นั้น จะ ได้ เป็น อัน แน่ ถ้า เขา ไม่ ฟัง พญาณ นั้น ก็ จง ไป บอก แก่ จำ พวก ลุก สีย ถ้า แม้น ว่า ไม่ ฟัง พวก นั้น ก็ ให้ ถือ ว่า ผู้นั้น เป็น เหมือน คน ต่าง ประเทศ เหมือน คน เกบ ภาคี เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย เป็น แท้ ว่า สารพัด ซึ่ง ท่าน ทั้งหลาย จะ ผูก หนอง ไว บน แผ่นดิน นี้ ก็ จะ ผูก หนอง ไว ใน เมือง สวรรค์ แล แล้ว สารพัด ซึ่ง ท่าน จะ แก้ ให้ หลุด ใน แผ่นดิน นี้ ก็ จะ แก้ หลุด เสีย ใน เมือง สวรรค์ แล เรายัง ว่า แก่ ท่าน อีก ข้อ หนึ่ง ว่า ถ้า จะ มี สอง คน ใน ท่าน นี้ ที่ จะ ร่วม ใจ กัน มา ขอ สิ่งใด แก่ พระ บิศา ของ เรา ที่อยู่ สวรรค์ ท่าน ก็ จะ ได้ ทุก สิ่ง คว้า ว่า ถ้า มี สอง คน สาม คน เข้า พร้อ มกัน ที่ ไหน เหน แก่ นาม ชื่อ ของ เรา ะ ก็ อยู่ กลาง เขา ที่ นั้น แล ะ

๒๑ ๑ ขณะ นั้น เป็ โกร เข้า มา ทูล ถาม พระ องค์ ว่า พระ องค์ เจ้า ข้า พวก สันซัง จะ ผิด ก่อ ขัฟ เจ้า คี หน คี ครั้ง แล ขัฟ เจ้า คัง ยก ความ ผิด นั้น ทก ที่ ถึง เจก หน ทรี พระ เยชู ครี ส คอบ แก่ เป็ โกร ว่า ถึง เจก หน เรา ไม่ ว่า แก่ ว่า ถึง เจก สีบ หน คน เจก ครั้ง เพราะ เหตุ ดัง นี้ ฮาณาจักร สวรรค์ ๑ ประมา เหมือน หนึ่ง ภาวะ ๑ องค์ หนึ่ง ที่ จะ ใ้ คว้า เรียก ขัฟ หลวง ของ เชอ มา ให้ การ เมื่อ จะ จด ความ แล้ว เขา ภา เขา ลก นี้ ของ เชอ คน หนึ่ง มา เป็น นี้ ถึง หนั้น ซัง ครัน เขา ไม่ มี ะไร ที่ จะ ใช้ นี้ ได้ เจ้า นี้ จึง สั่ง ให้

ชายทั้งตัวทั้งเมีย ทั้งลูกทั้งเข้าของหมก ให้ใช้นี้ งัก ข้าหลวง
 นั้น จึงกราบลง อ้น วอว่า ขอโปรดทไวแก่ข้าพเจ้าก่อนเถิด แล้ว
 ข้าพเจ้าจะใช้ให้สิ้น พระเจ้าข้า เจ้านี้จึงบังเกิดมีใจ เอนกปรานีข้าหลวง
 นั้น ก็โปรดยกนี้เสียสิ้น แล้วปล่อยเขาไป ครั้นว่าข้าหลวงนั้น ออก
 ไปแล้ว ก็มาปะเพื่อนข้าหลวงด้วยกัน ซึ่งเป็นนี้แก่ตัวแต่ททำสิ่ง
 ก็จับเอาเพื่อนคนนั้น บีบคอรั้งว่า เองใช้นี้มาให้ไ้ช้ และเพื่อนข้า
 คนนั้น อ้น วอว่า จงเอนกูงกไว้หน่อยหนึ่งเถิด แล้วข้าจะใช้ให้หมก
 คนเดิมนี้ไม่พัง แต่เขาถูกนี้หนีไปทั้งในคุกไว้กว่าจะใช้นี้ไ้ ส่วน
 คนอื่นที่เป็นเพื่อนกัน มาเห็นทั้งนี้ก็เป็นทุกข์ช่นชยใจ เป็น ชน มาก
 จึงเอาเนื้อความทั้งนี้ มาทูลจ่าว เขาให้ทราบ จ่าว นั้น จึงให้เรียกเอาตัว
 เข้า มาทูลว่า อ้ายข้าชั่วช้ นี้นี่สิ่งเองคิดเวาๆ โปรดยกเสียสิ้น
 เพราะเองไ้ขอแต่เรา ก็เหตุนี้เอง มีคอง เอนก เพื่อนข้าด้วยกัน หรือ
 เหมือนหนึ่งเราไ้เอนกแก่เอง จ่าว นั้น จึงโกรช ชน สั่งเอาตัวคนนั้นไป
 ส่งแก่ท่ามะรง ผู้ทำโทษนี้ให้ใช้ นี้ของตัวให้หมก ทั้งนี้และ ถ้าท่าน
 นี้ไม่โปรดแก่พื้นช้งของท่านแต่ใจที่เคียว ก็พระบิดาเราที่อยู่สวรรค์
 จะทำแก่ท่านเหมือนกันทั้งนี้แล ฯ

๑๑ บท ๑๘ ฯ

๑๑ อยู่มาครั้น พระเยซูไ้คริสต์เป็นถ้อยคำทั้งนี้ สำเรจแล้ว พระองค์
 จึงเสด็จออกจากเมือง นาลิธาย ไปในแวงแคว้น เมือง ยูทาย รีมแม่น้ำ
 ยาระเคน ฟากข้างโน้น ผงคนเป็นชนมากก็ติจคามพระองค์ไป แล
 พระองค์โปรดรักษาเขาให้หายที่นั่น แลพวก ฟารีซย จึงเข้า มาหา
 ชนสะก พระองค์ถามว่า ชนจะให้ผู้ชวยมาหย่า ภรรยา ของคน เพราะ
 เหตุทั้งปวงจะได้หรือมิไ้ ฝ่ายพระองค์จึง คริสต์ถามเขาว่า ท่านยังไม่
 ไ้ช้ชานหรือที่ว่า ผู้สร้างมนุษย์ในกาลเดิมนี้ ไ้สร้างเป็นชยคนหนึ่ง
 และหญิงคนหนึ่ง แลคริสต์ว่า เพราะเหตุเช่นนี้ บุรุษ จะ ละ พ่อแม่

คน มา ตี กัน อยู่ กับ ภรรยา แล้ว ทั้ง สอง นั้น จะ เป็น เนื้อ เคี้ยว กัน ทั้ง
 แก่นั้น ไป จะ เป็น สอง มิได้ เป็น แก่ เนื้อ เคี้ยว เหตุ ทั้ง นี้ ซึ่ง พระเจ้า ให้ ตี จ
 เขา ไว้ มนุษย์ ย่อม มา แยก จาก กัน เลย เขา จึง ถาม พระองค์ ว่า ถ้า ฉะนั้น
 ก็ จะ เป็น ไฉน ที่ โมเซ ได้ สั่ง ให้ ทำ หนังสือ หย่า เสีย และ ปล่อย ผู้หญิง ไป
 พระองค์ จึง คริส แก่ เขา ว่า ซึ่ง โมเซ ยอม ให้ หย่า ภรรยา นั้น ก็ เพราะ ท่าน
 เป็น คน ใจ แขง กระต้าง แต่ ว่า จะ ได้ เป็น หย่าง นั้น แต่ เดิม หา มิ ได้ เรา
 จึง บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ใด มา หย่า ภรรยา ของ คน เมื่อ ภรรยา มิ ได้ ผิด
 กับ จขย อื่น แล้ว จะ มา รับ เขา ภรรยา คน อื่น ผู้ นั้น ก็ ผิด ประเวณี ธรรม
 แล้ว ถ้า ผู้ใด จะ เขา ผู้หญิง ที่ หย่า เสีย นั้น มา เป็น ภรรยา คน ผู้ นั้น ก็ ผิด
 ประเวณี ทั่วๆ พวก สิบ จึง ทูล พระองค์ ว่า ถ้า การ ผัว กับ เมีย เป็น หย่าง นี้
 ที่ จะ เป็น ผัว เมีย กัน หา ชอบ ไม่ เลย พระองค์ คริส คอบ แก่ สิบ นั้น ว่า
 ซึ่ง ทุก คน จะ รับ คำนี ก็ มิ ได้ เว้น แต่ ผู้ ซึ่ง พระเจ้า ไป ปรก ให้ ได้ เท่านั้น ๓๖
 ๑๒๐ มี คน เป็น ชั้น ที่ ที่ ใด เกิด มา แต่ ท้อง แม่ ตั้ง นั้น มี คน ที่ เป็น
 ชั้น ที่ แก่ มนุษย์ ทำ และ ยัง มี ที่ ใด ทำ เป็น เอง เพราะ เหน แก่ เมือง สวรรค์
 ไคร จะ รับ ได้ ก็ ให้ รับ เขา เด็ด ๓๖

๑๓ ๑ ใน ขณะ นั้น เขา เขา เดก ๆ ภา มา หา พระองค์ ให้ วาง พระหัตถ์ บน
 เทก นั้น แล ขวย พร ให้ ฝ่าย พวก สิบ ก็ ห้าม เขา ฝ่าย พระเยซู คริส แก่ สิบ
 นั้น ว่า ให้ เดก ๆ เข้า มา หา เรา เด็ด อย่าง ห้าม เลย เพราะ ว่า ที่ จะ เข้า เมือง
 สวรรค์ นั้น ก็ เหมือน กัน เช่น นี้ แล ครั้น พระองค์ วาง พระหัตถ์ บน เขา
 แล้ว จึง เสก ออก ไป จาก ที่ นั้น ๓๖

๑๖ ๑ อยู่ มา ก็ มี คน หนึ่ง เข้า มา ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ ที่ ดี ข้าพเจ้า
 จะ คง ทำ ประการ ไດ ก็ จึง จะ ได้ มี ชีวิต ทร อัน จำ เริญ เป็น อัครา พระองค์
 จึง คริส ถาม คน นั้น ว่า ก็ จะ เป็น ไฉน คัว เจ้า มา เรียก เรา ว่า ที่ ที่ ดี นั้น
 ไม่มี เว้น แต่ พระเจ้า ผู้ เคี้ยว หาก ว่า ถ้า เจ้า ปรารถนา จะ เข้า ใน ชีวิต ทร นั้น
 ก็ จง ถู ธิรักษา พระ บัญญัติ คน นั้น จึง ถาม ว่า บัญญัติ ะไร พระเยซู คริส ว่า

อันนี้อย่าฆ่าคน อย่าตีคน อย่าลักของเขา อย่าเป็นพยานเท็จ ให้นับถือพ่อแม่คน แล้วให้รักษเพื่อนบ้านของคนเหมือนรักษตนเอง ฝ่ายคนหนุ่มนั้น จึงทอบแก่พระองค์ว่า บัญญัติทั้งนี้ ข้าพเจ้าทำได้ไว้ทุกสิ่ง ตั้งแต่ชายหนุ่มน้อย ก็ข้าพเจ้ายังจากอะไรบ้างเจ้าข้า พระเยซูจึงตรัสตอบว่า ถ้าจะใคร่ถือครบให้ก็ ก็ไปขายทรัพย์สมบัติที่ตัวมีอยู่นั้น แล้วแจกให้แก่คนยากจน จึงจะมีคลังทรัพย์ในเมืองสวรรค์ แล้วกิจตามเรามาเถิด คนหนุ่มนั้นได้ยินคำนี้แล้ว ก็กลับไปบ้านเป็นทุกข์อยู่ เพราะว่าเข้ของทรัพย์สมบัติเขามีอยู่เป็นอันมาก

๒๓๐ ๐ ครั้งนั้นพระเยซูคริสต์แก่พวกศิษย์ทั้งหลายว่า เราบอกแก่ท่านเป็นแท้จริงว่า อันคนมั่งมีจะเข้าในเมืองสวรรค์นั้นเป็นที่ยากนัก และเรายังว่าอีกคำหนึ่งว่า ที่ผู้มั่งมีจะเข้าในเมืองพระเจ้า อันตัวออกจะลดครุเขมก็ง่ายกว่า ครั้นลูกศิษย์ทั้งหลายได้ยินทั้งนี้ ก็คิดหลากหลายเป็นอันมากนัก แล้วถามว่า ถ้าทั้งนี้ใครจะรอดได้เล่า พระเยซูเห็นพระภิกษร ลูกศิษย์นั้น จึงตรัสว่า ฝ่ายมนุษย์เองก็ทำไม่ได้จริงแท้ว่าฝ่ายพระเจ้าก็ทำได้หมก ชะ

๒๓๗ ๐ คราวนั้นเปโตร จึงทูลพระองค์ว่า นี้และข้าพเจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งสารพัดทั้งปวงแล้ว แลกิจตามพระองค์อยู่ ก็จะเป็นอย่างไรแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้เล่า ส่วนพระเยซูคริสต์ตอบว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่าแท้จริง ท่านนี้ที่ได้กิจตามเรามานั้น ครั้นสารพัดจะทิ้งใหม่แล้ว แลบุตรมนุษย์จะมานั่งในพระที่นั่งอันขวาเสดเสียบสอง ทระกูล ถ้าผู้ใดจะทิ้งละบ้านเรือน พี่น้อง ทรัพย์พ่อแม่ ลูกเมียและไร่นา เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จแล้ว ยังจะได้มรดกชีวิตตลอดไปด้วยแฉ

๐ บท ๒๐ ๗

๐ มีคนเป็นอันมากอยู่ข้างกัน ที่จะถอยอยู่ข้างปลาย และคนที่อยู่

ข้าง ปลาย จะ อยู่อู่ข้างกัน เพราะ ว่า ชาณาจักร สวรรค์อุปะมา เหมือน
 หนึ่ง เจ้าเรือน ผู้หนึ่ง ที่ออกไปแก่เจ้าไปข้างคน การ มาทำการใน สวน
 ะห่งน ของ คน ครั้น เรียก มา แล้ว ก็ ตก ลง กัน กับ พวก ลูก ข้าง นั้น ว่า
 จะให้วัน ละ สละสิ่ง แล้ว ใช้ เขา ไป ใน สวน ะห่งน เพลา สาม โมง เจ้า ก็ ออก
 ไปอีก เหน คน ขึ้น กตาง ทะลาถ ยืน อยู่ เปล่า เจ้า เรือน จึง ว่า เจ้า ก็ ไป
 ทำการใน สวน ะห่งน เกิด และ ซึ่ง ชอบ ควร ทำไร ข้า ก็ จะ ให้ เขา ก็ ไป
 เจ้า เรือน ยัง ออก ไป อีก เพลา เที่ยง และ สาม โมง บ่าย ก็ ทำ เหมือน กัน
 เพลา ห้า โมง บ่าย ก็ ออก ไป อีก ที่ หนึ่ง มา กอบ พวก ขึ้น ยืน อยู่ (เปล่า ๆ)
 แล้ว เจ้า เรือน จึง ถาม เขา ว่า เจ้า มา ยืน อยู่ ที่ นี้ เปล่า ๆ ยัง คำ ทำ ไหม เขา
 ตอบ ว่า เพราะ ไม่มีใคร ข้าง เจ้า เรือน จึง ว่า เจ้า ไป ใน สวน ะห่งน เกิด
 ชอบ ควร หมายไร ก็ จะ ได้ และ ครั้น เพลา ห้า คำ ลง แล้ว เจ้า ของ สวน
 สั่ง เจ้า พนักงาน ว่า เรียก คน การ มา และ ให้ คำ ข้าง เขา เกิด ทั้ง แก่
 คน ที่ มา สุก ท้าย อัน ทัพ ไป ถึง คน ที่ มา ถึง ก่อน หัว ที่ นั้น ครั้น คน ที่ ได้
 มา เพลา ห้า โมง บ่าย มา ก็ ได้รับ คน ละ สละสิ่ง ทุก คน ส่วน เหล่า นั้น ที่ ได้
 มา ก่อน คน นี้ ก็ ว่า เขา จะ ได้ มาก กว่า ก็ มา ได้ คน ละ สละสิ่ง เหมือน กัน
 และ รัย พลาถ บ่น เจ้า ของ พลาถ ว่า พวก นี้ ที่ มา ภาย หลัง นั้น เขา ได้ ทำ
 การ ก็ แก่ โมง เดียว และ ทำน ให้ เปน เท่า กัน กับ ข้าพเจ้า ที่ ได้ ทลการ หนัก
 กว่า อัน ยัง คำ เจ้า เรือน จึง ตอบ แก่ คน หนึ่ง ใน พวก นั้น ว่า มัทธาย เชื้อ
 เรา จะ ได้ ผิด ต่อ ทั้ว มิได้ ทั้ว มิได้ ตก ลง กัน กับ ข้า หรือ ว่า วัน ละ สละสิ่ง ะไร
 ของ ทั้ว ก็ เขา ไป เกิด เรา ภาใจ ให้ แก่ คน ที่ มา สุก ท้าย เหมือน กัน กับ ทั้ว
 ถ้า เรา ตามใจ เรา ใน การ เรา เอง นั้น จะ ผิด หรือ เพราะ เรา ตี คา ของ ทั้ว จึง
 กลับ เปน ชั่ว หรือ ก็ เหตุ คัง นี้ และ คน ที่ อยู่ ข้าง ปลาย จะ มา อยู่ ข้าง กัน
 และ คน ที่ อยู่ ข้าง กัน จะ ถอย ไป อยู่ ข้าง ปลาย ทั้ว ว่า คน ที่ รัย เชิญ เปน
 อัน มาก ที่ เลือกล สัน ก็ แก่ น อัย ะ

๑๗๐ เมื่อ นั้น พระเยซู เสกฯ ขึ้น ไป เมือง ยรูซุส เลม ก็ ภา เขา ลูก สิษ

ทั้งสิบสองคนมาถึงที่สงฆ์กลางทาง จึงตรัสแก่เขาว่า คุณกรท่าน
เราขึ้นไปเมืองยรูจเรม และบุครมนุษย์จะคอยมอบให้แก่พวกประ
เวศน์ใหญ่ แลพวกชาติภยทั้งหลายและเขาจะปรับท่านว่าเป็นโทษถึง
กาย และจะมอบท่านให้แก่คนต่างประเทษให้ต้องเขี่ยนคองครึ่งไม้
กางเขนเสีย แลในวันสามท่านจะเป็นขึ้นใหม่ ฯ

๒๐ ๑ ในขณะนั้นแม่ของลูกแห่งเซเบทายเข้ามาหาพระองค์ กับทั้ง
ลูกคนสองคน มากวบบออันวอนขอแก่พระองค์คักสิ่งหนึ่ง พระองค์
จึงตรัสถามว่า นางนี้ภปรารถนาสิ่งใดบ้าง นางนั้นทูลว่า ขอพระองค์
โปรดสั่งให้ลูกของข้าพเจ้าทั้งสองนี้ คนหนึ่งไถ่หนึ่งข้างขวา คนหนึ่ง
ไถ่หนึ่งข้างซ้าย พระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ ส่วนพระเยซูคริสต์
ตอบว่า ท่านขออะไรท่านไม่รู้ ท่านจะกินแต่จอกที่เราจะกินนั้นได้
หรือ (และจะรับซึ่งจุ่มนั้นเหมือนอย่างเราจะรับจุ่มไถ่อยู่หรือ) เขาทูล
ว่าไถ่อยู่พระเจ้าข้า พระองค์คริสต์ตอบแก่เขาว่า จอกของเราท่านจะกิน
(และจะรับซึ่งจุ่มเหมือนเราจะรับจุ่มนั้น) แต่ว่าซึ่งจะไถ่ข้างขวา หรือ
ข้างซ้ายเรา มีใช้พนักงานของเราที่จะให้ แต่ว่าพระบิดาเตรียมไว้
แก่ผู้ใด แก่ผู้หนึ่ง แลเราจะให้ ฝ่ายลูกสิบสองคนไถ่ยินคั้งนั้น ก็มา
นอัยใจแก่พี่น้องสองคนนั้น แต่ฝ่ายพระเยซูเจ้าจึงเรียกสิบทั้งหลาย
แล้วตรัสว่า ท่านรู้ช้อยว่าผู้ครองนาๆ ประเทษนั้น บังคับบั้นจเขา แล
ใครเป็นผู้ใหญ่ก็บังคับใช้คนอื่น ฝ่ายท่านเล่าจะเป็นคั้งนั้นก็หามิได้
แต่ทว่าถ้าผู้ใดในท่านจะใคร่เป็นใหญ่ ก็ให้ผู้หนึ่งรับใช้เถิด แลถ้าผู้
ใดปรารถนาจะเป็นเอกเป็นต้น ก็ให้ผู้หนึ่งเป็นข้าของท่านเหมือนหนึ่ง
บุครมนุษย์มิได้มาให้เขาปรินิบัติแก่ท่าน แต่ที่ท่านมาจะปรินิบัติแก่เขา
อีก แลแล้วก็ประทานชีวิตคนให้เป็นที่ไถ่คนเป็นอันมากให้รอดได้ ฯ

๒๑ ๑ และครั้นพระองค์กับลูกสิบทั้งหลายออกจากเมืองยรูโซ ผู้
คนเป็นอันมากก็ไปตามไปควัย แลแล้วคนคาบชกสองคนนั่งอยู่ริมทาง

ครั้น เขา ได้ ยิน ว่า พระเยซูเสด็จ ไป นั้น ทั้ง สอง คน นั้น ก็ ร้อง เสียง เปน
 ชันดัง ว่า พระองค์ ผู้ บุกร ของ ทาวิก เจ้า ข้า ขอ ทรง เมตตา ปรานี แก่
 ข้าพเจ้า นี้ เด็ด ผุ่ง คน ที่ เติร มา ทวย นั้น ก็ ห้าม ปราม เขา ให้ หนึ่ง เสีย
 ฝ่าย คน ทาบอด นั้น ก็ ยิง ร้อง เสียง ดัง ชัน อีก ว่า พระองค์ ผู้ บุกร ของ ทาวิก
 เจ้า ข้า จง เอนดู ข้าพเจ้า นี้ เด็ด พระเยซู จึง หยุด อยู่ และ เรียก คน ทาบอด
 สอง คน นั้น เข้า มา แล้ว ครัส ตาม ว่า เจ้า ปรารถนา จะ ให้ เรา ทำ อะไร แก่
 เจ้า เขา ทูล ว่า ท่าน เจ้า ข้า ขอให้ ข้าพเจ้า ได้ เหน สว่าง พระเยซู ทรง
 พระ เมตตา ปรานี เขา จึง ก้อง ทาน นั้น ใน ทันใด ทาน นั้น ก็ เหน สว่าง เขาก็
 ถึง กาม พระองค์ ไป ะ

๑ บท ๒๑ ก

๑ ครั้น ว่า พระองค์ ทั้ง ผุ่ง คน มา ถึง เมือง ยรูซเลม แล้ว มา ถึง บ้าน
 หนึ่ง ชื่อ เบธฟาเม ที่ เจริญ เขา เอลายโอน พระเยซู จึง ใช้ สิบ สอง คน ว่า
 ท่าน จง เข้า ไป บ้าน ที่ อยู่ ทรง หน้า แล้ว บัด เดียว หนึ่ง จะ ภาพ แม่ ลา ลู
 อยู่ กับ ลูก มัน ทวย แก่ เสีย ภา มา ถึง เรา ถ้า มี ผู้ใด จะ ว่า อะไร แก่ ท่าน ๆ
 จง ว่า พระองค์ เจ้า ก้อง ประสงค์ ทวย เขา แล้ว เขา จะ ปล่อย ให้ มา ที่ เดียว
 เหตุ การ ทั้ง นี้ เปน มา สิ้น จะ ให้ สำ เร็จ ซึ่ง คำ แห่ง ผู้ ทำ นาย ที่ กล่าว ไว้ ว่า
 จง บอ ก แก่ ลูก สาว แห่ง ซิโยน ว่า กูกร ท่าน ภาระ ภัทร จ้าว ของ ท่าน มา
 ทา ทวย ใจ ชอน สุภาพ หนึ่ง บน แม่ ลา และ ลูก ลา อัน เปน สัตว ของ ใช้ ลูก
 สิบ ทั้ง สอง นั้น จึง ไป ตาม รับ สั้ง แห่ง พระเยซู และ ภา เขา แม่ ทั้ง ลูก ลา
 นั้น มา เขา เสือ ผ่า ของ คิว ไล บน หลัง ลา นั้น จึง เชิญ พระองค์ ขึ้น หนึ่ง
 ผุ่ง คน เปน ชัน มาก หนัก เขา เสือ ผ่า ของ คน ปน ใน กลาง ทาง พวก ชัน เล่า
 ทัก ก็ ings ไม่ ทอด ใน หน ทาง ฝ่าย ผุ่ง คน ที่ เติร ข้าง หน้า และ ที่ เติร ข้าง หลัง
 ก็ ร้อง ว่า โยชันนา สาธุการ แก่ ท่าน ผู้ บุกร ของ ทาวิก ศรี สวัสดิ ศุข แก่
 ท่าน ที่ มา ใน นาม ชื่อ ของ พระองค์ เจ้า โยชันนา สาธุการ ใน ที่ สูง สด ครั้น
 พระองค์ จะ เสด็จ เข้า ใน เมือง ยรูซเลม แล้ว ก็ สิ้น ทั้ง เมือง เสือ ทอน สัก ทาน

กันถามว่า ท่านนี้เป็นผู้ใด ผู้คนทั้งหลายจึงทอบว่า ท่านนี้คือ พระ
 เยชู เป็นผู้ทำนายนองศ์หนึ่ง มาแต่บ้าน นาซาเร็ธ แขวง เมือง นาซีทาย
 พระเยซูจึงเข้าไปในวิหารพระเจ้า ชับไล่เสี้ยซึ่งคนทั้งหลายที่ ชุชชยา
 ในวิหารนั้น และโคที่ กัง แดกเงินนั้น พระองค์ก็คว่ำ ทะลายเสี้ย ทั้ง
 รำนที่ กัง ขาปน นกเลี้ยง พระองค์คว่ำ เสี้ยหมด แล้วพระองค์ทวีสแก่เขา
 ว่า มีคำเขียนอยู่ว่า วิหารเรา จะได้ชื่อว่าเป็นที่ สวด กัง ความ ปรารถนา
 แล้วเจ้าเหล่านี้ มาทำให้เป็น ถ้าฮาไศรอยแห่งโจร ผู้ ร้าย แล้วคนคาบอก
 คนงอ่ยเข้า มาหา พระองค์ในวิหาร พระองค์จึง รักษาให้หายโรค สิ้น
 ส่วน พวก ประโรทิกผู้ใหญ่ และ พวก ชาลักษ ทั้งหลายเทน ซึ่ง พระองค์ทำ
 นั้น เป็นที่ ทลากใจ นักทั้ง เเทก ๆ ร้องในวิหารว่า สลชุกร แก่ ท่าน ผู้ บุตร
 ของ คาวิก พวกนั้น จึง นอัยใจ นักหนา และ ถาม พระองค์ว่า พวกเหล่านี้
 นี้ว่า หย่างไร นั้น ท่าน ได้ ยิน แล้ว ทวี พระเยซูทวีสแก่เขาว่า ได้ ยิน อยู่
 ท่าน ยังไม่ได้ ฮ่าน ทวี ที่ว่า เรา จะ รับ คำ สรวะเสัญแต่ ปากแห่ง เเทก อฮ่น
 ที่ ยัง กิน นม นั้น แล้ว พระองค์ ละเขาเสี้ย ออก ไป จาก เมือง ไปใน บ้าน
 เมชะเนียบฮาไศร อยู่ที่ นั้น ๗

๑๘ ๑ เพลา เช้า พระองค์เสด็จกลับ มาใน เมือง ก็ รู้ ตึก หยาก อาหาร
 แล ครั้น เเทน ถัน มะเทือ เทศ ถัน หนึ่ง อยู่ ริม สนล พระองค์เข้า มาใกล้ ถัน
 นั้น ไม่ เเทน มีอะไร ทอก มี แก่ใบ เเทนนั้น พระองค์ จึง ทวีส แก่ ถัน นั้น ว่า
 แก่ นี้ ไปจน สิ้น กัลป ฮ่าให้ เอง มี ลูก เลย แล้ว ถัน มะเทือ เทศ นั้น แห้ง
 ลง ที่ เคี้ยว ครั้น สิ้น ทั้งหลาย เเทน ถัน นั้น ก็ ประทลากใจ ว่า ถัน มะเทือ เทศ
 นี้ เป็น โคน มา แห่ง ลง ที่ เคี้ยว ฝ่าย พระเยซู ทวีส ทอบ ว่า เรา บชก แก่
 ท่าน เป็น จริง แท้ว่า ถ้า ท่าน มีใจ เชื่อ และมี ได้ สงใส เลย ฮ่าว่า แก่ ถัน
 มะเทือ เทศ นี้ ถึง มาถแม้น จะ ว่า แก่ ภูเขา นี้ ว่า ถอย ออก ไป กัง อยู่ใน
 ๗ เเล แล้ว ก็ จะ เป็น ตาม และ ครั้น ท่าน จะ สวด ขอ สิ่ง ประการใด ทวียใจ
 เชื้อ ก็ จะ ได้ ทุก สิ่ง ๗

๒๓๓ ๐ แล้ว ครั้น พระองค์ เข้าใน วิหาร และ สั่ง สอน อยู่ ที่ นั้น พวก ประ
 วัทธิก ผู้ใหญ่ และ พวก ผู้ เฒ่า ผู้ แก่ แห่ง ราชกร เข้า มา ทา พระองค์ ทาม
 ว่า ท่าน ทำ กัง นี้ ด้วย วิทธิ และ อาญา ของ ใคร และ ใคร ให้ ท่าน มี อาญา กัง
 นี้ ฝ่าย พระองค์ ก็ ครัส แก่ เขา ว่า เรา จะ ทาม ท่าน คัก ข้อ หนึ่ง ถ้า ท่าน
 จะ กอบ แก่ เรา ได้ แล้ว เรา ก็ จะ บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ทำ กัง นี้ ด้วย อาญา
 ของ ใคร คือ ลุ่ม น้ำ ของ โยฮัน นั้น มา แก่ ไทน์ มา แก่ สวรรค์ ตรี มา แก่
 มนุษ เขาก็ คิด กัน ว่า ถ้า เรา จะ ว่า มา จาก สวรรค์ ท่าน จะ ว่า เป็น ไร
 ท่าน ไม่ ได้ เชื่อ เล่า ถ้า เรา จะ ว่า มา แก่ มนุษ ก็ กลัว ผู้ คน อยู่ เหตุ ว่า
 คน ทั้ง ปวง นับ ถือ โยฮัน อยู่ ว่า เป็น ผู้ รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า แล้ว เขา มา ทขอ
 แก่ พระเยซู ว่า ไม่ รู้ ว่า มา แก่ ไทน์ ส่วน พระองค์ ครัส แก่ เขา ว่า ฝ่าย
 เรา ก็ ไม่ บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ทำ กัง นี้ ด้วย อาญา ของ ใคร ท่าน ทั้ง ทาย
 เหน อย่างไร ใน ข้อ นี้ ยังมี คน หนึ่ง มี ลูก สอง คน พ่อ นั้น มา ทา ลูก ใหญ่
 บอก แก่ เขา ว่า ลูก เชื้อ วัน นี้ จง ไป ทำ การ ใน สวน ะ หุ่น ของ เรา ลูก
 นั้น ทอบ ว่า ข้า ไม่ ไป ค่อ ที่ หลัง คิด ได้ ไร ก็ ไป แล้ว คน นั้น ก็ มา ทา
 ลูก ที่ สอง ก็ สั่ง ให้ เป็น เหมือน กัน ลูก นั้น ว่า ข้า พ่อ จะ ไป เจ้า ข้า แล้ว
 ไม่ ได้ ไป เลย ก็ ใน ลูก สอง คน นี้ จะ เหน ว่า ใคร ได้ ทำ ตาม ใจ แห่ง พ่อ
 เขา ทอบ ว่า ลูก ใหญ่ นั้น และ พระเยซู จึง ครัส แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่
 ท่าน เป็น จริง แท้ ว่า พวก เกบ ภาณี และ พวก หมิง แพศยา จะ เข้า ใน เมือง
 พระเจ้า กอน ท่าน เพราะ ว่า โยฮัน มา สอน ท่าน ใน ทาง ชอบ ขรรม แล้ว
 ท่าน ไม่ ได้ เชื่อ โยฮัน แต่ ฝ่าย พวก เกบ ภาณี แล พวก หมิง แพศยา เขา
 เชื่อ ส่วน ท่าน เหน แล้ว รู้ แล้ว ยัง มี ได้ เช่น ทุก ช่ ด้ ัง ใจ ใหม่ ค่อ ภาย สด ัง
 จะ ได้ มา เชื่อ นั้น จะ

๓๓๓ ๐ ท่าน จง พัง คำ อุปมา อื่น อี ก เปรียบ ว่า ยังมี คน เป็น เจ้า ของ
 เรือน คน หนึ่ง ได้ ปลูก สวน เถา ะ หุ่น และ ทำ รั้ว ล้อม ไว้ ชุ ก บ่อ สำหรับ
 ที่ บนั้น และ ทำ ห้าง ฝั่ ไร่ ใน สวน จึง ให้ จว สวน มา เช่า แล้ว เข้า เรือน

นั้น จึง ไป ที่ ขึ้น ครั้น จวน เวลา จะ เกบ ลูกรุ่น นั้น แล้ว เจ้า ของ สอน จึง ใ้
 บ่าว ของ คน ไป หา ขว สอน รับผิดชอบ ใน สอน ส่ง มา ให้ ฝ่าย ขว สอน ก็ จับ
 เอา บ่าว เหล่า นั้น มา เขียน บ้าง มา ฆ่า เสีย บ้าง เขา หิน ค้าง ถูก เขา บ้าง
 เจ้า ของ ยิง ใ้ บ่าว ขึ้น ไป มาก กว่า แ่ ก่ ก่อน ขว สอน จึง ทำ แ่ เขา เหมือน
 กัน สุก ท้าย จึง ใ้ ลูกรุ่น คน ไป หา เขา คิด ว่า เขา จะ เกรง ลูกรุ่น ของ เเรา แ่
 ก่ ขว สอน เหน ลูกรุ่น ของ ท่าน มา ก็ พุก กัน ว่า นี้ แ่ และ เจ้า มระก มา เถิด
 เเรา จะ ฆ่า เสีย แล้ว มระก นั้น จะ ไ้ แ่ เเรา ขว สอน จึง มา จับ เอา ลูกรุ่น
 คน นั้น ผลัก ไ้ สนอก สอน อะ หุ่น แล้ว ก็ ฆ่า เสีย เมื่อ เจ้า ของ สอน นั้น จะ
 มา เหน แล้ว ก็ จะ ทำ อย่างไร แ่ ขว สอน นั้น คน ทั้ง ทลาย ทอบ ว่า ท่าน
 จะ ล้าง ผลาน คน ร้าย นั้น ด้วย โทษ อัน ร้าย ฉะกรรจ์ และ สอน นั้น ท่าน จะ ใ้
 คน ขึ้น มา แ่ ที่ จะ เกบ ผล มา ส่ง ให้ กาม ระบุ นั้น ะ

๔๒ ๐ และ พระเยซู ยัง คริสต์ งาม เขา ว่า ท่าน ยัง ไม่ ไ้ อาน เหย หวี ใน
 พระ คำ กัร ที่ ว่า เศลา นั้น ที่ คน ส้าง ทั้ง เสีย ไม่ เอา ก็ เคียว นี้ เศลา นั้น เขา
 เป็น หัว มุม แล้ว ชัษ นี้ เป็น มา แ่ พระ องค์ เจ้า แล เป็น ที่ พิศวง แ่ คา
 ของ เเรา เหตุ เช่น นี้ เเรา บอ ก แ่ ท่าน ว่า อาณาจักร ของ พระ เจ้า จะ คอ้ง
 ยก ออก ไป จาก ท่าน และ จะ ใ้ ไ้ แ่ คน ประเทศ ขึ้น ซึ่ง จะ ทำ ผล ควร
 แ่ อาณาจักร นั้น แล ผู้ ไ้ จะ มา ตก บน หิน นี้ หัว จะ แด ก หัว ก็ จะ ขาก
 ขึ้น ว่า หิน นี้ จะ ตก บน ใคร หัว คน นั้น จะ แด ก เป็น ผง ะ

๔๕ ๐ ครั้น พวก ประโร หัก ผู้ ไ้ ใหญ่ และ พวก ฟารี เซย ไ้ ยิน คำ เปรียบ นี้
 แล้ว ใ้ ว่า พระ องค์ ว่า ด้วย หัว เขา เอง ก็ มา ทำ ทาง จะ จับ พระ องค์ ไ้
 แ่ ว่า ยัง ก ล้ว ผุง คน อยู่ เพราะ ว่า ผุง คน ทั้ง นั้น นัย ถือ อยู่ ว่า พระ องค์
 เป็น ผู้ ทำ นาย ะ

๐ บท ๒๒ ๓

๐ แล้ว พระเยซู ยัง คริสต์ แ่ เขา อีก เป็น คำ เปรียบ ว่า อาณาจักร
 สวรรค์ อุด มา เหมือน หนึ่ง กระจุก ของ ค่ หนึ่ง ที่ ไ้ แ่ ก่ การ เลียง ส่า

หรั้งงาน วิวิทาหะ มงคต แก่ ราชบุกร เชอ แล้ว ครวสี ใ้ภูกน ออกไป บอกร
 แก่คน ที่ ใ้รับ เชิญ นั้น ใ้มา ถึงงาน และเขา ไม่ใ้ใคร จะมา เขอยังใ้
 คน ออกไป อื่ก ใ้บอกร แก่ผู้รับเชิญ นั้น ว่า กูกรทำน ซาหาร เลียง นั้น
 เรา ไ้เตรียม สำรับ ไว้แล้ว วิว และ สักวอวัน พิเรา ไ้ฆ่า แล้ว ทำไว้
 สรับ เสรง แล้ว ทมก ทำน จง มา ถึงงาน เดิก ฝ่ายเขา ก็ไม่ เชื้อ ใ้
 คน ไป ใ้ใครน คน ลาง คน ก็ไป ใ้การ งาน ซื่อ ซาย ฝ่ายคน อื่น เล่า ก็ จับ
 เขา ราชบุกร เหล่า นั้น ทำ อื่ประยศ ทำง ๆ แล้ว เขา ไป ฆ่า เสียง ครวัน กระ
 ษักร องค์ นั้น ไ้ ทรง พัง กังนี้ ก็ ทรง พระโกรช จึง ครวสี ใ้กของ ทพิ ไป
 ทำง ฆลาญ เสียง ซึ่ง คน ร้าย ทั้ง นั้น แล บ้าน เมือง เขา ใ้เผา ไฟ เสียง แล้ว
 กระษักร องค์ นั้น จึง ครวสี แก่ ราชบุกร ของ เขา ว่า การ เลียง พร้อม อยู่
 แล้ว แแต่ ว่าผู้รับเชิญ นั้น ไม่ สม ความ คิค เทกุดะนี้ ทำน ออก ไป ที่ ทาง
 นอัยใหญ่ แล ใ้ใคร ๆ ที่ ทำน จะ ภาย ก็ ใ้เรียก เข้า มา นึ่ง งาน เดิก ราช
 บุกร เหล่า นั้น รับ สังก แล้ว ก็ ออก ไป ที่ ทาง ใน ทาง นอกร ภาย ผู้ใ้ใด ก็
 เรียก เข้า มา ทั้ง คน ดี คน ชั่ว จน โรงงาน นั้น เคม แก่ กว้ย คน ที่ มา นึ่ง งาน
 ฝ่าย กระษักร องค์ นั้น เสรง เข้า มา ใน โรงงาน ทอด พระเนกร กู พวก ที่ นึ่ง
 งาน นั้น ก็ เทน คน หนึ่ง นั้น ทามี เสือ สำรับ งาน ไม่ กระษักร นั้น จึง
 ครวสี ตาม เขา ว่า มิคหยา เออัย เป็น ไฉน เอง เข้า มา ที่ นี้ ทามี เสือ สำรับ งาน
 ไม่ คน นั้น นึ่ง อยู่ จะ คอบ ประการ ไ้ใด ไ้ ฝ่าย กระษักร จึง ครวสี สังก คน
 ใ้ใ้ให้ มิค มีอ มิค คั้น มัน เขา ไป ทิ้ง ที่ มิค ภาย นอกร เดิก ที่ นั้น จะ เป็น ที่
 ร้อง ใ้ ขบ เชียว เคียว พัน เพราะ ว่า คน ที่ รับ เชิญ ก็ เป็น ชัน มาก แแต่ ว่า
 ที่ เลือกร สัน ก็ แแต่ นอัย ซะ

๑๕ ๐ ขณะ นั้น พวก ฟารีจย คิค อาน กัน หวัง จะ ไ้ จับ ใ้คิ ใน ถอัย ค้า
 แห่ง พระองค์ แล้ว จึง ใ้สูก สิช ของ เขา กับ พัก พวก ของ พญา เฮโรด มา
 ทา พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ใ้อยู่ ว่า ทำน ว่าอะไร
 เป็น แแต่ สวัน สัจ จริง และ ทำน สอน ใน ทาง ของ พระเจ้า กว้ย แท้ จริง ทำน

มิได้เห็น แก่ใคร แล้วท่านมิได้เลือกหน้าผู้ใด เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า ขอถามว่า ท่าน จะเห็น เป็นอย่างไร อัน จะ เสีย ส่วย สา ชากร แก่ พญา กายช นัน ขอพร มี ขอพบ ส่วน พระเยซู รู้ เหนใจ ร้าย ของ เขา จึง คริสต์ ว่า โอ้ คน ทำ เทียมใจ ที เพราะ อะไร ท่าน มา ทศ สอง กุเวา เขา เงิน ครามา มา ชี้ ให้ เรา ดู ที นี้ เขาก็ เอา เงิน ครา นั้น มา ถวาย แก่ พระองค์ แล้ว พระองค์ คริสต์ ถามว่า รูป แล คำ จารึก นี้ เป็น รูป เป็น คำ ของ ใคร เขา กอบ ว่า ของ พญา กายช เจ้า ข้า พระองค์ จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า อะไร เป็น ของ พญา กายช ก็ ยก ให้ แก่ พญา กายช เถิด อะไร เป็น ของ พระเจ้า ก็ ยก ถวาย แก่ พระ เจ้า เถิด ครั้น เขา ได้ ฟัง ดัง นั้น เขาก็ คิด หลงใจ แล้ว ละ พระองค์ กลับ ไป

๒๓ ๐ ใน วัน นั้น ยังมี พวก ชก กาย มา ทา พระองค์ พวก นี้ กล่าว ว่า อัน มนุษ จะ เป็น ขึ้น มา จาก กาย นั้น ไม่มี แก่ เขา มา ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า โมเสส สั่ง ไว้ ว่า ถ้า ผู้ใด มา กาย ลง เมื่อ ไม่ ทน มี ลูก ก็ ให้ ฝัน ชัง ของ ผู้ กาย นั้น รับ เขา ภรรยา แห่ง ผู้ กาย เป็น ภรรยา ของ คน จะ ได้ มี ลูก กับ ภรรยา นั้น ให้ ไป นิสัย สาย แก่ ผู้ กาย ที นี้ และ ใน พวก ข้าพเจ้า มี ฝัน ชัง ผู้ ชาย คว้า กัน เป็น เจ็ด คน และ พี่ หัว บัว ได้ รับ หญิง คน หนึ่ง เป็น ภรรยา ไม่ ทน มี ลูก ตัว ก็ กาย ไป มา ละ ภรรยา นั้น ไว้ แก่ ผู้ นัง และ นัง ที สอง และ ที สาม จน ถึง เจ็ด ก็ รับ หญิง นั้น เป็น ภรรยา แต่ มิ ใด มี ลูก ภาย หลัง สุก ท้าย หญิง นั้น ก็ กาย เมื่อ วัน จะ เป็น ขึ้น มา นั้น หญิง นั้น จะ เป็น ภรรยา ของ ใคร เล่า เพราะ ว่า ได้ เป็น ภรรยา ของ เจต คน แล้ว พระ เยชู จึง คริสต์ กอบ แก่ เขา ว่า ท่าน หลง นึก ไม่ เข้าใจ ไม่ รู้ จัก ใน คำ พระ และ ไม่ รู้ จัก ซึ่ง วิถี เกษ แห่ง พระเจ้า คว้า ว่า เมื่อ วัน จะ เป็น ขึ้น มา นั้น จะ รับ เป็น คู่ เมีย กัน มิ ใด จะ มอบ ให้ เป็น คู่ เมีย กัน ไม่มี เลย แต่ ว่า เขา จะ เป็น เหมือน หนึ่ง ทศ พระเจ้า ใน เมือง สวรรค์ แต่ ทว่า ซึ่ง ผู้ กาย จะ เป็น ขึ้น มา นั้น ท่าน ยัง ไม่ ไ้ อาน ทวี ซึ่ง คำ ที พระเจ้า ได้ คริสต์ ว่า เรา นี้ เป็น พระเจ้า ของ อับราฮาม เป็น พระเจ้า ของ ยีสะฮาค เป็น พระเจ้า ของ

ยาโคบ พระเจ้า จะเป็น พระเจ้า ของ ผู้ กาย มิได้ แต่ ว่า พระเจ้า แห่ง ผู้ เป็น
ฝ่าย ฝ่าย คน ทั้ง ทลาย ได้ ยิน ซึ่ง พระองค์ ว่า นั้น ก็ หลาก ใจ นึก คว้า คำ
โอวาท ของ พระองค์ ฯ

๓๔ ● ฝ่าย พวก ฟาโรฮย เล่า ครั้น เขา ได้ ยิน แล้ว ว่า พระองค์ คอบ แก่ คำ
ถาม นั้น จน พวก ขลุ กาย ก้อง นิ่ง เสียบ พวก ฟาโรฮย นั้น ชวน ประชุม กัน ที่
นั้น แล คน หนึ่ง เป็น พระครู มา จะ ลอง ใจ พระองค์ ก็ ถาม ว่า อาจารย์ เจ้า
ข้า ใน พระ บัญชี ชาติ โศก เป็น ไหว กว่า พระเยซู คริสต์ คอบ แก่ คน นั้น ว่า
จง รักษ พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ของ กัว เพียง สิ้น สุก ใจ จิตร ทั้ง ความ คิด บัญ
ของ กัว สิ้น นี้ และ เป็น พระ บัญชี กัน แลใหญ่ ที่ เกี่ยว ส่วน บัญชี ประการ
สอง ก็ เหมือน กัน คือ ให้ รักษ มนุษย์ เพื่อน บ้าน เหมือน รักษ กัว เอง แม้น คำ
ผู้ ทำ นาย แล สิ้น ทั้ง คำ กั๊ว ธรรม ห้อย ไว้ แล้ว แก่ สอง ประการ นี้ แล ฯ

๔๑ ● ครั้น ว่า พวก ฟาโรฮย มา พร้อม แล้ว พระเยซู จึง ถาม ว่า ท่าน
ทั้ง ทลาย เหน อย่างไร คว้า พระ คริสโต จะ เหน ว่า เป็น บุกร ของ ผู้ ไก เขา
คอบ ว่า เป็น บุกร ของ ทาวิด พระองค์ จึง คริสต์ ถาม เขา ว่า ถ้า ฉะนั้น ก็ จะ
เป็น ไฉน พญา ทาวิด เอง คว้า พระ วิภาณ คน ใจ ท่าน ได้ ร้อง เรียก พระ
คริสโต นั้น ว่า เป็น พระองค์ เจ้า ว่า ทั้ง นี้ พระองค์ เจ้า ได้ บอก แก่ ท่าน ผู้
เป็น องค์ เจ้า ของ ข้าพเจ้า ว่า ท่าน จง มา นั่ง ข้าง มือ ขวา ของ เรา เกิด
กว่า เรา จะ ปราย ศักดิ์ รุ ของ ท่าน ลง อยู่ ได้ พระบาท ของ ท่าน เหตุ ฉะนั้น ถ้า
พญา ทาวิด ร้อง เรียก พระ คริสโต ว่า เป็น องค์ เจ้า ของ กัว ก็ จะ เป็น ไฉน
ได้ ได้ พระ คริสโต นั้น มา เป็น บุกร ของ ทาวิด อีก เล่า และ หา มี ผู้ ไก ผู้
หนึ่ง ที่ จะ มา แก่ คำ นั้น ได้ แล้ว แก่ วัน นั้น มา หา มี ผู้ ไก ผู้ หนึ่ง อาจ มา
รัก ถาม พระองค์ คอบ ไป ได้ ฯ

๑ บท ๒๓ ฯ

๑ คราว นั้น พระเยซู คริสต์ แก่ ฝ่าย คน แล แก่ ลูก สิษ พระองค์ ว่า พวก
ถลักษ์ ทั้ง พวก ฟาโรฮย หนึ่ง บน ที่ นั้ง ของ โมเซ เหตุ ฉะนั้น สิ่ง ไค ๆ ที่ เขา จะ

ว่าจะ สอน จง พัง จง ถือ ตาม เลิศ แต่ว่า ที่ เขา ทำ นั้น ขยา ทำ ตาม เลย เขาว่า เขายัง ไม่ ทำ เขาเอา ของ หนัก ๆ แล แยก ไม่ ไหว เขา มา ไล่ บน บ่า ของ คน ทั้ง หลาย ส่วน เขา เล่า แม่น แก่ ด้วย นีว เตียว ก็ ไม่ คอ้ง เลย การ งาน ไต ๆ ที่ เขา ทำ นั้น เขา ทำ จะ ให้ แก่ มนุษ เหน แล ชม เขา ทำ เสื่อ ให้ กว้าง ขย เสื่อ ทำให้ โท จะ ได้ ไล่ คาถา ธรรม เมื่อ มี การ เลี้ยง อาหาร เขา ภาจ หนึ่ง ที่ สูง กว่า เพื่อน และ เมื่อ เข้า โรง ธรรม ก็ ภาจ หนึ่ง ที่ สูง ด้วย รัศมี ให้ คน ทั้ง ปวง ไหว นัย ถือ เขา กลาง ศลาศ และ ให้ เขา เรียก กวี ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ๆ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ขยา รัศมี ขยา ภาจ ให้ เขา เรียก ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า อาจารย์ ท่าน มี ขยู่ ก็ แก่ ผู้ เตียว (คือ พระ คริศ โท) แต่ ว่า ท่าน ก็ เปน แก่ พัน อัง กั้น สิ้น และ ขยา เรียก ผู้ โท ว่า เปน พ่อ ใน แผ่น ดิน นี้ ด้วย ว่า บิดา ของ ท่าน มี แก่ ผู้ เตียว ที่ ขยู่ ใน สวรรค์ ท่าน ขยา รัศมี ภาจ ให้ เขา เรียก ท่าน ว่า เปน ครู เพราะ ว่า ครู อุปะณา ของ ท่าน มี แก่ ผู้ เตียว คือ พระ คริศ โท และ ใคร ที่ เปน โท ใน ท่าน ผู้ นั้น ก็ จะ เปน ข้า รัศมี ใช้ ของ ท่าน ถ้า และ ผู้ โท ยก ย่อ กวี ขึ้น ก็ จะ คอ้ง ถ่อม ลง แล้ว ถ้า ผู้ โท ถ่อม กวี ลง ก็ จะ คอ้ง ยก ย่อ ขึ้น แล ฯ

๑๓๐ ๐ ไซ้ พวก ชาลักษ์ ทั้ง พวก ฟาโรจย คน ทำ เทียม ใจ ดี วิบาก แก่ เจ้า เพราะ ว่า เจ้า มา รัศมี กิน ของ แม่ ม่าย แล สวด ภาวนา ยี่สิบ นว นึก หนัก ให้ เขา เหน เทศุระ นี้ เจ้า จะ รัศมี โทษ หนัก กว่า ฯ

๑๔๐ ๐ วิบาก แก่ เจ้า ไซ้ พวก ชาลักษ์ และ พวก ฟาโรจย ทำ เทียม ใจ ดี เจ้า บิด เมื่อ สวรรค์ แก่ มนุษ เจ้า เอง ก็ ไม่ เข้า และ ยัง ห้าม ผู้ ขึ้น ที่ จะ เข้า ไม่ ให้ เข้า ด้วย เลย ฯ

๑๕๐ ๐ วิบาก แก่ เจ้า ไซ้ พวก ชาลักษ์ ทั้ง พวก ฟาโรจย ทำ เทียม ใจ ดี มา ข้าม ทะเล ข้าม บก ให้ คน เตียว เข้า ถูก กวี ครั้น ว่า ได้ แล้ว ก็ มา ทำให้ คน นั้น เปน ลูก นรค มก กว่า เจ้า อีก สอง เท่า ฯ

๑๖๐ ๐ วิบาก แก่ เจ้า คน คาบ ออก เปน นาย จูง นำ คน ชัก เจ้า ว่า ถ้า ผู้ โท

จะ สบค ด้วย วิหาร ไม่ เป็นไร คอก แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด จะ สบค ด้วย เงินทอง ของ
 วิหาร นั้น คอ้งใช้ ใช้อคน โศก เซลา และ คาบชก อะไร จะ เป็นใหญ่ กว่า เงินทอง
 นั้น หรือ ๆ ว่า วิหาร ที่ ทำให้ เงิน ของ นั้น บริสุทธิ ไป เจ้า ว่า ถ้า ผู้ใด จะ สบค
 ด้วย แทน ไม่ เป็นไร คอก แต่ ว่า ถ้า จะ สบค ด้วย ของ บันนาการ ที่ อยู่ บน
 แทน นั้น คอ้งใช้ ใช้อคน โศก เซลา และ คาบชก แท้ อะไร จะ เป็นใหญ่ กว่า
 ของ บันนาการ หรือ แทน ซึ่ง ทำให้ ของ บันนาการ นั้น บริสุทธิ ไป ด้วย ว่า ถ้า ผู้
 ไค สบค ด้วย แทน ก็ สบค ด้วย แทน และ ด้วย สารพัด ที่ อยู่ บน แทน นั้น
 และ ถ้า ผู้ใด สบค ด้วย วิหาร ก็ สบค ด้วย วิหาร และ ด้วย ท่าน ที่ อยู่ใน วิหาร
 นั้น แล้ว ถ้า ผู้ใด สบค ด้วย สวรรค์ ก็ สบค ด้วย พระ ที่ นั่ง ของ พระเจ้า
 และ ด้วย ท่าน ผู้ นั่ง อยู่ เหนือ พระ ที่ นั่ง นั้น ด้วย ๓

๒๓ ๑ วิบากแก่เจ้า ช้าย พวก ฮาลักษ และ พวก ฟารีชย คน ทำ เทียม
 ใจก็ มา เกย สำระ แหน่ และ มังลักษ และ กุณิน เขา ส่วน สิบ มา ถวาย แล
 การใหญ่ การ หนัก กว่า ใน การ บัญชี เจ้า ละ ทั้ง เสีย คือ ว่า ความ ชอบธรรม
 ความ เมตตา ปราณี และ ความ เชื่อ นี้ และ เป็น ข้อใหญ่ ซึ่ง จำ ถึง จำ ทำ
 อื่น ๆ ก็ อย่าง เว้น ด้วย เลย ๓ ใช้นาย คาบชก จูง คน อีก ยี่ง เลกน อัย
 เจ้า เขา มา ทรง รอง ร่อน ทียบ ที่ ชัน ว่า ชุก ทั้ง ตัว เขา ไป ถิ่น เสีย ๓

๒๕ ๑ วิบากแก่เจ้า ช้าย พวก ฮาลักษ และ พวก ฟารีชย ทำ เทียม คนใจก็
 เพราะ ว่า เจ้า เขา ถวาย ขาม ขัต สี่ แต่ ข้าง นอก นั้น ให้ หมกจก อัน ว่า ข้าง ภาย
 ใน นั้น ก็ เคม แก่ ด้วย โลก ซึ่ง ชวง ซึ่ง ทั้ง นั้น ใช้อ ฟารีชย คาบชก เจ้า จง ตั้ง
 จัระ ใน จอก ใน ถ้วย ให้ หมกจก แล้ว ข้าง นอก นั้น ก็ จะ หมกไป ด้วย ๓

๒๗ ๑ วิบากแก่เจ้า ช้าย พวก ฮาลักษ แล ฟารีชย เชื้อ ที่ ทำ เทียม ใจก็
 เจ้า เป็น เหมือน หนึ่งใน ที่ ผั่ง ตก ซึ่ง ทา ปูน ชาว ๆ แก่ ข้าง นอก กุณาม แต่ ว่า
 ทั้ง ใน เคม ด้วย กระจก ผู้ ทาย แล สารพัด โศก โครก เหมน ก็ ฝ่าย เจ้า นี้
 เล่า ดู แก่ ข้าง นอก มนุษ เหน ว่า ชอบธรรม แต่ ว่า ข้าง ใน เคม ด้วย ใจ ทำ
 เทียม และ ความ ชั่ว ร้าย ทั้ง นั้น ๓

๒๙๙ ๐ วิบากแก่เจ้า อ้ายพวกอาลัยและ ฟารีชยที่ทำเทียมใจที่ ค้วย
 เจ้าอุษาคะ ส้าง แล คบ แต้่ง ที่ ผั่ง คภ แต้่ง ผู้ ทำนอย และ ที่ ผั่ง คภ แต้่ง ผู้
 ขอบธรรมให้งามก็ แล้วเจ้าว่า ถ้าเรา ได้ อยู่ใน เวลา ปู่ญาคายเรา นั้น
 ก็เรา จะ เข้า มือ กับ ผู้ ที่ ได้ เท เลือค แต้่ง ผู้ ทำนอย นั้น ออก หา มิ ได้ หย่าง นี้
 แล เจ้า เอง ยอม รัย ว่า เจ้า เป็น ลูกหลาน แต้่ง ผู้ ที่ ได้ ขำ ผู้ ทำนอย นั้น และ
 เกี้ยว นี้ อุษาคะ ทำ ให้ คบ ซึ่ง ยัง ขาค อยู่ใน ปู่ญาคายของ เจ้า อ้าย พวก
 งู อ้าย จค กู ร้าย ซึ่ง ปรบ โทษ ให้ ถึง นรก นั้น เจ้า จะ พัน หย่างไร เล่า เพราะ
 เหตุ ค้ง นี้ และ เรา ได้ ใช้ ผู้ ทำนอย และ ผู้ มี ปัญญา และ นักปราชญ์ เป็น ชัน มาก
 ไปหา เจ้า และ เจ้า จับ เขา ผู้ ทำนอย และ นักปราชญ์ เป็น ชัน มาก ทั้ง นั้น ไป
 ขำ เสีย บ้าง ไป ครึง กาง เซน เสีย บ้าง เขา ไป เข้ม ยน เสีย บ้าง ใน โรงธรรม
 ของ เจ้า และ ได้ กำ จัก เสีย แต้ เมือง นี้ ไป เมือง โน้น เพื่อ จะ ให้ เลือค แต้่ง
 เขเป็ล ผู้ ขอบธรรม จน ถึง เลือค แต้่ง ฆะการะยา ลุก ของ ขารา เคี้ย ซึ่ง เจ้า
 ได้ ขำ เสีย ใน หว่าง วิหาร กับ แต้่น ให้ เลือค นั้น มาก คบ น เจ้า เอง เรา ว่า
 แก่ เจ้า เป็น แท้ จริง ว่า ความ ผิด ทั้ง นั้น จะ ชัก มา ถึง จค นี้ ให้ ได้ ๓๗
 ๓๗ ๐ ไช้ รุช เลม ๆ เมือง นี้ เชื้อย ที่ ขำ ผู้ ทำนอย เป็น ชัน มาก และ เขา
 หิน ไล่ ควาง บันคา ที่ รัย ใช้ มา หา เอง จี้ ครึง จี้ ทน เรา จะ ไค้ ครอบ ครอบ
 ลุก แท้ ของ เอง ไว้ แล เหมือน นึ่ง แม่ ไค้ ครอบ กก ลุก แท้ ของ มัน ไค้ ปัก
 และ เอง ไม่ เขา เหตุ ค้ง นี้ เขา เรือน บ้าน ช่ง ของ เจ้า จะ ค้ง ทั้ง ละ ให้ เป็น
 ป่า ไป ค้วย ว่า เรา ขอก แก่ เจ้า ว่า แต้ นี้ ไป จะ เทน เรา อีก มิ ได้ กว่า เจ้า
 จะ ว่า สาธุการ แก่ ท่าน ที่ มา ใน นาม ชื้อ ของ พระองค์ เจ้า ๓๘

๐ บท ๒๔ ๓

๐ ครัน พระเยชูเสกจ ออก จาก วิหาร แล้วย ลุก สิช ก็ เข้า มา ชื้อ ให้ พระ
 องค์ เทน ซึ่ง เรือน สถาน แต้่ง วิหาร นั้น ฝ่าย พระเยชู ก็ กรัศ แก่ สิช นั้น ว่า
 สาธุ พัก ทั้ง นี้ ท่าน เทน แล้วย หรี เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า หิน สอง
 แผ่น จะ ทับ ชัน กัน มิ ได้ จะ ค้ง ทะลาย ลง สิ้น ๓๘

๓๐ ครั้นพระองค์เสด็จนั่งอยู่บนภูเขาสายโชน พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ในที่สงัดทูลว่า ขอโปรดให้ข้าพเจ้าแจ้งว่า เหตุการณ์ทั้งนี้จะเป็นมาเมื่อไร และประการใด จะเป็นสำคัญว่า พระองค์จะเสด็จมา แลกลับนี้ จะสิ้นอยู่แล้ว พระเยซูจึงคริสต์ตอบแก่เขาว่า ระวังจงดีอย่าให้ผู้ใดมาให้ท่านหลงผิดไปได้ ทั่วว่า จะมีหลายคน จะมากด้วยชื่อของเรา และจะว่า เราเป็นคริสตโค และจะทำให้คนเป็นอันมากหลงไป ครั้นนั้น ท่านจะได้ยินว่า เกิดศึกสงคราม และจะลี้ภัยว่า ซึ่งรบพุ่งกันมีหลายแห่ง ก็จงระวังอย่าวิตกเลย เพราะว่า เหตุการณ์ทั้งนี้จำเป็นให้เป็นมาสิ้น แต่ว่ายไม่ถึงที่สุดปลายตามิได้ เมื่อนั้น ประเทศต่อประเทศ เมืองกับเมือง จะรบพุ่งกัน จะเกิดโภยโภยอดหยากอาหาร และแผ่นดินจะไหวในหลายแห่ง การทั้งนี้เป็นที่แก้ต้นความทุกข์ทอกในขณะนั้น เขาจะมอบท่านไว้ให้ขัดขากลำบากต่าง ๆ แล้วจะฆ่าเสีย และท่านจะเป็นที่เกลียดชังแก่คนในประทศทั้งปวง เพราะนามชื่อเรา และคราวนั้น คนเป็นอันมาก จะผิดหลงจะพากันเองไปมอบให้ และจะเกลียดชังกัน และกัน แล้วผู้ทำนอยเทจเทียมเป็นอันมาก จะบังเกิดมิให้คนเป็นอันมากหลงไป แล้วเพราะว่า ความชั่วร้ายได้เป็นกำลังขึ้น ความรักใจใคร่แห่งคนเป็นอันมาก จะอ่อน น้อยลง แต่ว่ายถ้าผู้ใด ๆ จะคงอยู่จนปลาย ก็ผู้นั้นและจะรอดได้ และมงคลโฆวาทแห่งอาณาจักรพระเจ้า จะได้ป่าวประกาศทั่วทั้งพิภพให้เป็นพยานแก่คนในประทศทั้งปวง แล้วจึงจะสิ้นแล ฯ

๑๕๐ เหตุการณ์นี้เมื่อจะเห็นซึ่งพิณศฉิบหาย อันเป็นหน้าเกลียดชังซึ่งทานีเฮลผู้ทำนอยได้ว่านั้น อยู่ในที่อันบริสุทธิ์ ผู้ใดอ่านทั้งนี้ก็ให้เข้าใจเถิด ในกาลระนั้นใครอยู่ในเมืองยูคายให้หนีไปบนภูเขา แลใครอยู่บนหลังคาอย่าให้ลงมาหาสิ่งใด ๆ ในเรือน แลใครอยู่ในนา อย่าให้กลับไปมาหาเสื่อผ้าของตัว ในวันนั้นผู้มิทอชทั้งแม่นมทั้งหลายจะ

ใต้ ลำบาก นึก ทน ท่าน ทั้งหลาย จง สวด ขอ แต่ พระเจ้า อย่าให้ ซึ่ง คอ้ง
 หนีไป นั้น ตกใน วัน ชะบาโค แลใน หน้า ทนว่า เหตุว่า เวลา นั้น จะ มี ความ
 ลำบากใหญ่ ยิ่ง นึก แม้น แต่ วัน แรก ตั้ง พิภพ ยัง ไม่ ได้ เพียง นั้น จน บาน
 นี้ และ ภาย หน้า จะ มี มาก ก็ หา มิ ได้ ถ้า แม้น ว่า วัน นั้น พระเจ้า มิ ได้ ลก ให้
 สิ้น ก็ มนุษย์ แม้น แต่ คน เดียว บั ห่อน จะ รอด ได้ แต่ ว่า เพราะ เหน แก่ ผู้
 เลือก ไว้ จึง จะ ลก ให้ สิ้น ไป คราว นั้น ถ้า ผู้ใด จะ มา บอก แก่ ท่าน ว่า นี้
 และ คริสทโค อยู่ ที่ นี้ หรือ อยู่ ที่ นั้น อย่า เชื่อ ภัย ว่า ผู้ เทียม คริสทโค แล ผู้
 ทำนายน เทียม ก็ จะ บังเกิด มี และ จะ ทำ การใหญ่ เปน สำคัญ แล หน้า
 ชัยจรรย์ ถ้า จะ เปน ได้ แม้น ถึง ผู้ ชอบธรรม จะ ให้ หลง ภัย จง กุ เดิก เรา
 ได้ บอก ท่าน ให้ รู้ ไว้ ก่อน ถ้า เขา จะ มา บอก แก่ ท่าน ว่า นี้ แน่ ท่าน อยู่ใน
 บ่า อย่า ออก ไป ทา นี้ แน่ ท่าน อยู่ใน ที่ ลับ อย่า เชื่อ ภัย ว่า เหมือน นั้น
 พ้า แล มา แก่ ทวัน ออก และ แกว วัย ไป จน ถึง ทวัน ตก เมื่อ บุคร มนุษย์
 จะ มาก ก็ จะ เปน เหมือน กัน เพราะ ว่า ทวาก ศก อยู่ ที่ ไหน นก แร้ง ก็ กอง
 อยู่ ที่ นั้น แล ภู สิ้น ความ ยาก ลำบาก แห่ง กาละ นั้น แล้ว แยก จะ มี ก
 เกื่อน จะ ส่อง สว่าง มิ ได้ แล ทวาก จะ ตก แต่ พ้า และ ซึ่ง มี กาลัง เปน ใหญ่
 ใน พ้า จะ สะเทือน ทว่า ก ทวัน ไหว ใน กาละ นั้น จะ เหน สำคัญ แห่ง บุคร มนุษย์
 ใน ท้อง พ้า เมื่อ นั้น ทุก ชกติ ทุก ประเทศ ทัว ทั้ง แผ่นดิน จะ พิลาพ ร่ำไร
 แล จะ เหน บุคร มนุษย์ เสก ลง มา เหนือ เมฆ พ้า ประกอบ ภัย วิชิ ภาวะ
 และ เกษ นุภาพ อัน ใหญ่ ยิ่ง และ ท่าน จะ ใช้ ฝูง ทูต สวรรค์ มา ป่าว แตร
 เสียง ดัง นึก ทน ให้ เกษ ประมวล ผู้ เลือก ไว้ ของ ท่าน แต่ สี่ ทิศ มา แก่
 กัน จน ปลาย แตน พ้า ท่าน จง เขา คำ เปรียบ แก่ กัน มะ เตือ เทศ ครั้น ว่า
 กิ่ง คั้น นั้น แยก ไบ ช่อน และ ไบ ก็ ออก ท่าน รู้ อยู่ ว่า ใกล้ ระดู รัน แล้ว ก็
 เหมือน เช่น นั้น และ ครั้น ท่าน จะ เหน สารพัด ทั้ง ปวง ที่ เรา ว่า นี้ เปน มา
 แล้ว ท่าน จง เข้าใจ เดิก ว่า ท่าน เสก อยู่ ใกล้ ประค แล แล้ว และ เรา ว่า แก่
 ท่าน เปน แท้จริง ว่า ชกติ มนุษย์ ซึ่ง อยู่ ทุก วัน นี้ ไม่ ทิน จะ ล่วง พันไป ก่อน

กว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เป็น มา สิ้น พ้ำ และ ดิน จะ ล่วง พ้น ไป ส่วน คำ เรา จะ ล่วง พ้น ไป ยี่ มี ได้ เลย แต่ ทว่า คว้ย วัน นั้น จะ เป็น มา เมื่อ ไว ทา ผู้ ไค รู้ ไม่ แม้น ผู้ ทก ใน เมือง สวรรค์ ก็ ไม่ รู้ ไค ซึ่ง รู้ มี แต่ พระ บิภา ของ ค์ เดียว อุปะ มา เหมือน หนึ่งใน ควาว โนฮา ไค เป็น หย่าง ไว ก็ เมื่อ บุคร มนุษ จะ เสก มา จะ เป็น ทั้ง นั้น แล เหมือน หนึ่งใน วัน กอน เกิด น้ำ ถวัม วิณษ นั้น เขา กิน เลียง เสพสุรา ทำ งาน บ่าว สาว จน ถึง วัน ที่ โนฮา เข้า ใน นภา และ เขา ไม่ ทน รู้ จน น้ำ ถวัม มา ภา ล้าง ผลาญ เขา ให้ หนี บหาย เสีย สิ้น เมื่อ บุคร มนุษ จะ เสก มา ก็ จะ เป็น ทั้ง นั้น เหมือน กัน และ เมื่อ นั้น สอง คน จะ อยู่ ใน ท้อง นภา คน หนึ่ง จะ คอง เขา ไป และ คน หนึ่ง จะ คอง ละ เสีย ไว ผู้ ทก ึ่ง สอง คน จะ อยู่ ที่ ไม่ สี่ แป้ง คว้ย กัน คน หนึ่ง จะ คอง แยก กัน ไป แล คน หนึ่ง จะ คอง ละ ไว เหตุ นี้ เฝ้า ระวัง จง ที่ เพราะ ว่า ท่าน ไม่ รู้ ว่า เวลา ไว พระ ของ ค์ จะ มา แลแล้ว ให้ รู้ ซื่อ นี้ ไว เกิด ว่า ถ้า เจ้า เรือน ไค รู้ แล้ว ว่า จโมย จะ มา เพลา ไว ก็ จะ เฝ้า หมั้น คง มี ให้ จโมย มา คุด ทะลาย ฝา เรือน ฝา ตัก ไค เหตุ นี้ ท่าน จง ระวัง จง เฝ้า ให้ พรหม อยู่ เพราะ ท่าน ไม่ รู้ ว่า บุคร มนุษ จะ มา ใน เวลา ไค ไคร เล่า เป็น ทาษา ซื่อ สัจ และ ผลาศ ที่ เจ้า ของ จะ ไค ทั้ง ให้ ครอบ สิ้น ทั้ง เรือน เพื่อ ทาษา นั้น จะ ไค แจก อาหาร ให้ แก่ พวก บ่าว ไพร ของ ท่าน ตาม เวลา ครั้น เจ้า ของ จะ มา เพน ทาษา นั้น ทก อยู่ หย่าง นั้น ก็ ทาษา นั้น จะ เป็น ผลาศ แล แล้ว เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า นาย ของ คน นั้น จะ ยก ทั้ง เขา ขึ้น ให้ ครอบ ครอบ ของ ทั้ง ปวง ซึ่ง นาย มี อยู่ นั้น แต่ ทว่า ถ้า ซ้ำ ซั้ว นั้น จะ มา คิก ใน ใจ ของ ทัว ว่า นาย ของ ซ้ำ อยู่ ซ้ำ นี้ ก และ จะ โบาย ที่ ชุ่ม เหนง ผู้ คน เพื่อน ซ้ำ คว้ย กัน และ มา กิน อยู่ เสพสุรา กับ เพื่อน ซี่ มา คว้ย กัน นาย ของ ซ้ำ คน นั้น จะ มา ถึง ใน วัน ที่ มั้น ไม่ ทน รู้ และ ใน เวลา ที่ มั้น ไม่ ทน คิก นาย นั้น จึง จะ ลง โทษ ถึง สาค์ จะ เขา มั้น เข้า ใน พวก ที่ ทำ เทียม ใจ ที่ ที่ นั้น และ จะ เป็น ที่ ร้อง ให้ ขบ เขียว เคี้ยว พัน ขะ

๐ ใน กาละ นั้น อาณาจักร สวรรค์ จะ เป็น เหมือน หนึ่ง นาง พรหมจารี สิบ คน ซึ่ง เขา ตะเกียง ของ ทัว ออก ไป จะ รับ เจ้า บ่าว ใน สิบ คน นั้น ห้า คน มี ปัญญา ห้า คน หา ปัญญา มิ ได้ พวก ที่ ใ้ โง่ นั้น เขา ตะเกียง ไป แล มิ ได้ เขา น้ำมัน ไป ทว้ย แต่ ว่า คน ที่ มี ปัญญา นั้น เขา น้ำมัน ใส่ ใน เครื่อง ไป ทว้ย ตะเกียง ครั้น ว่า เจ้า บ่าว คอย รับ อยู่ คน ทั้ง ปวง ง่วง ก็ หลับ ไป ครั้น ว่า ถึง เทียง คั้น บันดาล มี เสียง ร้อง ว่า จง ตู เกิด เจ้า บ่าว มา แล แล้ว ออก ไป รับ เกิด พวก พรหมจารี เหล่า นั้น จึง ลุก ขึ้น ลื่น ทุก คน ต่าง คน ต่าง คบ แ่ง ตะเกียง ของ ทัว ส่วน พวก ที่ ใ้ โง่ นั้น มา บอก แก่ พวก ที่ มี ปัญญา ว่า ขอ ยืม น้ำมัน เกิด ทว้ย ว่า ตะเกียง ของ เรา จะ คับ เสีย แล แล้ว ฝ่าย พวก ที่ มี ปัญญา นั้น ก็ คบ ว่า อย่า เลย กลัว ว่า จะ ไม่ ภาว แก่ เรา ทั้ง เจ้า ๆ จง ไป หา ผู้ ขาย แล ซื้อ เขา เกิด จึง จะ ดี เมื่อ เขา ไป ซื้อ นั้น ก็ นี้ และ เจ้า บ่าว มา ถึง และ นาง ห้า คน ที่ เกรียม พร้อ ม อยู่ นั้น ก็ เข้า ไป ทว้ย กัน ใน โรง งาน แล ้วย ประคูก ก็ บิด เสีย ภาย หลัง นาง ห้า คน นั้น มา ร้อง ว่า ท่าน เจ้า ข้า ๆ ขอ เปิด ประตู ให้ ข้าพเจ้า ทว้ย เกิด และ ท่าน คบ ว่า เรา ไม่ รู้ จัก เจ้า เลย เหตุ กัง นี้ ท่าน เจ้า ระวัง จง ดี เกิด เพราะ ท่าน ไม่ รู้ จัก ว่า วัน ไท โมง ไท (ซึ่ง บุคร มนุษ จะ มา ถึง) ๓

๑๔ ๐ เหตุ กัง นี้ อุปมา เหมือน หนึ่ง มนุษ คน หนึ่ง จะ ไคร์ เทียว นิราษ จึง เรียก บ่าว ของ คน เข้า มา แล ้วย เขา เข้า ของ เงิน ทอง มา แจก ให้ แก่ คน หนึ่ง ให้ ห้า ชั่ง แก่ คน หนึ่ง ให้ สอง ชั่ง อีก คน หนึ่ง ให้ ชั่ง เทียว ให้ แก่ ละ คน ๆ ตาม สติ ก่า ลัง ทัว ให้ แล ้วย ก็ ไป บัด เทียว นั้น ฝ่าย คน ที่ ใ้ รับ ห้า ชั่ง ไป ค้า ขาย ได้ ก่าไร อีก ห้า ชั่ง คน ที่ ใ้ รับ สอง ชั่ง ก็ ไป ค้า ขาย ให้ เป็น ก่าไร อีก สอง ชั่ง เหมือน กัน ส่วน คน ที่ ใ้ รับ ชั่ง เทียว นั้น ก็ ไป ชุก ใน ดิน เขา เงิน นาย ไป ผั่ง ซอน เสีย ครั้น นาน แล ้วย นาย นั้น มา อีก มา เรียก บ่าว เหล่า นั้น มา ให้ การ คน ที่ ใ้ รับ ห้า ชั่ง เขา ห้า ชั่ง อีก เขา มา ให้ การ ว่า ท่าน เจ้า ข้า ท่าน ไ้ ให้ ห้า ชั่ง แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ค้า ขาย ได้ ก่าไร อีก ห้า ชั่ง

นายตอบว่า สาธุเจ้าเป็นทาสที่แล ชื่อสัจ เพราะเจ้า ชื่อสัจ ในข้อแรก
 น้อย เราก็ จะ กิ่ง เจ้าขึ้น ให้รักษาข้อใหญ่ เจ้าจง เข้า มาอยู่ในความ
 ยินดี ของ นายเถิก ฝ่ายคนที่ได้รับ สองข้าง ก็เข้ามาเรียนว่า นายเจ้า
 จั ท่านได้เอาสองข้าง มอบให้ข้าพเจ้า จง คุณเถิกข้าพเจ้าได้กำไร อีกสอง
 ข้าง นายจึงตอบว่า สาธุเจ้าเป็นทาสที่ชื่อสัจ เพราะเจ้า ได้ชื่อสัจใน
 ข้อแรกน้อย เราก็ จะ กิ่ง เจ้าขึ้น รักษาในข้อใหญ่ เจ้าจง เข้า มาอยู่ใน
 ความ ยินดี ของ นายเถิก ส่วนคนที่ได้รับข้าง เดียว นั้น ก็เข้ามาเรียนว่า
 นายเจ้า ข้าข้าพเจ้า รู้อยู่ ว่าท่าน เป็นคนใจ แฉง ท่าน เกี่ยวเกบที่ ท่านไม่
 ได้ปลุก ท่าน กอง ประสมที่ ท่าน มีได้ ไพรย เพราะเหตุ เช่น นั้น ข้าพเจ้า
 กลัว จึงเอาเงินไปซ่อนในดินฝังไว้ เดียวนี้ ข้าพเจ้าเอา มาส่งให้ นี้ และ
 ของท่าน นายมัน คอบเขาว่า ข้าพทาส ชั่ว และ เกียศ คร้าน เอง รู้อยู่ ว่า
 เรา เกี่ยวเกบ ที่เรา ไม่ได้ปลุก และ กอง ประสมไว้ ที่เรา มีได้ ไพรย เหตุ
 กิ่งนี้ ควร เอง จะ เอาเงิน นั้น มา มอบให้ พ่อค้า จะได้ ชื่อ ขาย แล้ว เมื่อ เรา
 กลับ มา จะ ได้รับ เงิน ของ เรา ทั้ง ออกเบียดขวัย เหตุ กิ่งนี้ และ เงิน ที่มัน
 มีอยู่นั้น เขา มาเสีย ให้แก่คนที่ มีสิบข่ง นั้นเถิก เพราะว่า ใคร ๆ มี อยู่
 แล้วยัง จะให้ มีอีกให้ ชุมขึ้นไป ฝ่ายคนที่ ไม่มี ซึ่ง เขา มีอยู่ นั้น ก็ จะ
 เขาไป เสีย จากมัน และ ข้าคน นี้ ชัน ไม่มี คุณเขา ไป ทั้ง เสีย ที่ มีต ภาย
 นอก ที่ นั้น และ จะ เป็น ที่ ร้อง ให้ พิลาพ ร่ำไร แล ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน าะ
 ๓๑ ๐ ครั้น เมื่อ บุกร มนุษ จะ เสกจ ลง มา กล้วย รัศมี ภาพ แห่ง ท่าน แล
 รุก สุวรรค์ ทั้งปวง โดยเสกจ เมื่อ นั้น ท่าน จะ นั่งใน พระ ที่นั่ง เกล็ดนภาพ
 ของ พระองค์ และ พล ประเทษ ทั้งปวง จะ มา ประชุม พร้อม ต่อ หน้า ท่าน ๆ
 จึง จะให้ คน ทั้งปวง แยก จากกัน เหมือน หนึ่ง คน เลี้ยง ฝูง สัตว เขาแกะ
 ออก จาก แพะ และ ฝูง แกะ นั้น ท่าน จะ กิ่ง ไว้ เบื้องขวา ส่วน แพะ นั้น จะ
 กิ่ง ไว้ เบื้องซ้าย ครั้น นั้น ท่าน ผู้ เป็น ภาระยักร จึง จะ ทรัส แก่ บันคา ที่ อยู่
 เบื้องขวาว่า บันคา ที่ ได้รับ พระภร แก่ พระ บิดา ของ เรา จง มาเถิก มา

เราหมดเมืองซึ่งได้เตรียมไว้แก่ท่านทั้งหลาย ก็แก่ แรก ล้าง พิภพ
 ด้วยว่าเราได้หยากอาหาร หยากน้ำ ท่านก็ทำให้เรากิน เราไม่มีที่อา
 ไศรยท่านได้รับไว้ให้อาไศรย เราไม่มีเสื้อผ้าจะใส่ ท่านได้ให้เราใส่
 เราใช้เจบท่านก็ได้มาเยี่ยมเยียนเรา เราได้ขู่ในคุก ท่านก็ได้มาหา
 เมื่อนั้น ผู้ชอบธรรมทั้งหลายจะทูลถามว่า เป็นเมื่อไร พระองค์เจ้าข้า
 ที่ข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ออก หยาก และ ข้าพเจ้าได้เลี้ยงดูพระองค์ เป็น
 เมื่อไร ที่ข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ ชัด สด ที่อยู่ และ ข้าพเจ้า ได้รับไว้ให้
 อาไศรย เป็นเมื่อไร ที่ข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ เปลือยเปล่า อยู่ แล ข้าพเจ้า
 ได้ บัด ปก พระกายไว้ และ เป็น เมื่อไร ที่ข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ เจบ ใช้
 และ อยู่ใน คุก และ ข้าพเจ้า ได้ มา เยี่ยม เยียน เมื่อนั้น ท่าน ผู้ เป็น
 ภาระสัตว์ จะ คริสต์ คอบว่า เราว่า แก่ท่าน เป็น แท้จริง ว่า แม้น ท่าน ได้
 ทำ แก่ คน เลก น้อย คน หนึ่งใน พวก พันธัง ของ เรา นี้ ก็ ได้ ทำ แก่ เรา นี้
 เอง เหมือนกัน และ จะ

๔๑๐ แล้วเมื่อนั้น พระองค์ จะ คริสต์ แก่ คน ที่ อยู่ เบื้อง ซ้าย ว่า ฝ่าย คน
 คชัง แข่ง สาบาน ทั้ง นี้ ถอย ไป จาก เรา เกิด ไป จม ใน ไฟ อัน คง อยู่ ชั่ว กัลป์
 ไฟ ที่ เตรียม ไว้ แก่ จตุคน และ แก่ พวก ที่ รับผิดชอบ มัน ด้วยว่า เรา ได้
 หยากอาหาร หยากน้ำ แก่ เจ้าเหล่านี้ มีได้ ให้แก่เรากิน เราไม่มีที่อาไศร
 เจ้าก็ไม่ได้รับไว้ เราเปลือยเปล่าอยู่ เจ้าก็มีได้ บัด ปก ตัวเรา เราใช้
 เจบ อยู่ใน คุก และ เจ้าก็มีได้ มา เยี่ยม เยียน พวกนั้น จึง จะ ทูลว่า เป็น
 เมื่อไร พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ออก หยาก ไม่มีที่อาไศร
 และ เปลือยกายก็ ตี เจบ ก็ ตี หรือ อยู่ใน คุก และ ข้าพเจ้า มี ได้ มา รับผิดชอบ
 บัด แก่ พระองค์ คราว นั้น พระองค์ จะ คริสต์ ว่า แท้จริง ชึ่ง ครั้ง ชึ่งหนเจ้าก็
 มีได้ ทำ แก่ คน หนึ่งใน พวก เลก น้อย นี้ เจ้าก็มีได้ ทำ แก่ เรา เหมือน กัน
 แล พวก ที่ คชัง แข่ง สาบาน นี้ จะ ตก ลง ไป ใน ที่ ธรรมาร อัน คง อยู่ ชั่ว
 กัลป์ ฝ่าย ผู้ ชอบ ธรรม จะ ชัน เข้า ใน ที่ ไค้ ชิวิกร อัน คง อยู่ ชั่ว กัลป์ จะ

๑ ครั้น พระเยซู ได้ คริส เป็น ถ้อย คำ ทั้ง นี้ สิ้น เสร็จ แล้ว พระองค์ ยัง คริส แก่ พวก สิบ ว่า ท่าน นี้ รู้ แล้ว ว่า อีก สอง วัน แล้ว จะ ถึง เทษกาล บัดนี้ แล้ว บุกร มนุษ จะ ช้อง มอบ ไว้ ให้ ครึ่ง เสีย ใน ไม้ กาง เช่น ครึ่ง นั้น พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ กับ พวก ซาลักษ ทั้ง ผู้ แก่ ผู้ แก่ แห่ง ราชคร ชุส ผุ่ม กัน ใน จวน แห่ง ประโรทิก ผู้ เป็นใหญ่ ชื่อ กายะฟา แล้ว คิด อาน กัน จะ ทำ อุบาย จับ พระองค์ ไป ฆ่า เสีย แต่ ว่า เขา พุด แก่ กัน ว่า เรา ขยำ ทำ ใน วัน ที่ เลียง จัน เป็น วัน ใหญ่ นี้ กแล้ว ฝูง คน ทั้ง หลาย จะ วน วย ขึ้น ๓

๖๑ แล้ว ครั้น พระเยซู ยัง อยู่ใน บ้าน เบธะเนีย เขา ไคร อยู่ใน เรือน ของ ซิโมน ที่ ได้ เป็น ไรศ เรือน นั้น ยังมี ผู้หญิง คน หนึ่ง เข้า มา หา พระองค์ เหน้ ขวาง น้ำมัน หอม ชัน ราคา มาก มา เท ลง บน พระเสี้ยร แห่ง พระองค์ เวลา รับ ภัทร อยู่ พวก สิบ ได้ เห็น แล้ว จึง เคืองใจ ว่า เพราะ อะไร มา ทำ เสีย ของ กิ่ง นี้ เล่า ทว่า (น้ำมัน หอม นี้) จะ ขาย ได้ แพง ๆ แล้ว เอา เงิน นั้น แจก ให้ แก่ คน จน ฝ่าย พระเยซู รู้ กิ่ง นั้น จึง คริส แก่ พวก สิบ ว่า เหตุ ไฉน ท่าน ให้ ผู้หญิง นี้ เป็น ทุกข์ รัศ กานใจ หญิง คน นี้ ได้ ทำ การ ดี การ คุณ ให้ แก่ เรา เพราะ ว่า คน จน มี อยู่ กับ ท่าน เป็น นิจ ส่วน เรา นี้ จะ ได้ อยู่ กับ ท่าน อีก ไร มิ ได้ ผู้หญิง คน นี้ เขา เกร็ง หอม นั้น มา เท บน เรา กิ่ง นี้ จะ ให้ เป็น สำหรั การ ศภ เรา เหตุ ฉะนี้ เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า เรือง มงคล โอวาท ของ เรา จะ บ่าว ประกาย ที่ ไหน ๆ ทั่ว พิกพ การ ซึ่ง ผู้หญิง นี้ ได้ ทำ ก็ จะ รั ไป ทว่า ให้ เป็น ที่ ล่า ลัก ถึง ครึ่ง นั้น คน หนึ่ง ชื่อ ยูคา อิศการ โสค แต่ ใน พวก สิบ สิบ สอง คน นั้น ได้ ออก ไป หา พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ ตาม เขา ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ให้ อะไร กับ ข้า แล ข้า จะ มอบ คน นั้น ให้ แก่ ท่าน เขา จึง คถ ลง กัน ว่า เรา จะ ให้ เงิน สาม สิบ แผ่น และ กิ่ง แต้ นั้น มา เขา จึง มอง หา ช่อง ชอบ กล ที่ จะ ได้ มอบ พระองค์ ไว้ ให้ เขา ๓

๑๗๑ ครั้น ถึง วัน แรก แห่ง เทษกาล ที่ จะ กิน ขนม ชัน ไม่มี เชื้อ พวก สิบ จึง เข้า มา ทูล ตาม พระเยซู ว่า ท่าน จะ ให้ ข้าพเจ้า จัก แจง ใน สภาน

แห่งใดที่ท่าน จะ ได้รับ ปัสคา พระองค์ ครัสว่า ท่าน จง ไปใน เมือง ท
คน อย่าง นั้น และ บอก แก่ เขา ทั้ง นี้ ว่า ท่าน อาจารย์ ให้ มา บอก เจ้า ว่า
เวลา ของ เรา ได้ ถึง แล้ว เรา จะ ทำ ปัสคา กับ ลูก สิบ ของ เรา ใน เว้น
ของ เจ้า ฝ่าย ลูก สิบ จึง มา ทำ ตาม ซึ่ง พระเยซู ได้ สั่ง นั้น และ มา จัก แจง
ปัสคา ไว้ เพล่า หัว คำ แล้ว พระองค์ เข้า นั่ง โตะ กับ ลูก สิบ สิบสอง คน แล้ว
คราว รับประทานอาหาร อยู่ นั้น พระองค์ ครัสว่า เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า มี คน
หนึ่งใน พวก นี้ ที่ จะ มอบ เรา ไว้ ลูก สิบ จึง มีความ ทุกษ์ เป็น อัน มาก นัก
แล้ว มา คณะ ที่ สิ้น ทุก คน ตาม พระองค์ ว่า จะ เป็น ข้า พเจ้า นี้ หรือ เจ้า ข้า
พระองค์ ครัสว่า ใคร ที่ จะ จุ่ม มือ พร้อม กับ เรา ใน ถ้วย ขม นี้ ก็ คน นั้น
และ จะ มอบ เรา ไว้ ซึ่ง บุรุษ มนุษย์ จะ ต้อง ความ คั่ง นั้น ก็ เป็น ที่ ให้ คำ สำ
เนา ที่ เขียน ไว้ ว่า ถ้วย พระองค์ แต่ ว่า วิบาก แก่ คน นั้น ที่ ไป มอบ บุรุษ
มนุษย์ ไว้ ถ้า เขา ไม่ ได้ เกิด เป็น มา เลย จะ เป็น ดี กว่า แก่ เขา ยูกา ผู้ มอบ
พระองค์ นั้น ทูลถาม ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ก็ จะ เป็น ข้า พเจ้า นี้ หรือ ที่ จะ มอบ
ท่าน นั้น พระองค์ จึง ครัสว่า ที่ เจ้า ได้ ว่า นั้น และ ะ

๒๖ ๑ แล้ว เมื่อ ยัง รับประทานอาหาร อยู่ นั้น พระเยซู รับ เอา ขนม แล ขอ พวง
กรแล้ว ก็ หัก เอา ขนม นั้น แจก ให้ แก่ ลูก สิบ ทั้ง หลาย ครัสว่า ท่าน จง
รับ เอา กิน เด็ด นี้ และ เป็น กาย ของ เรา แล้ว พระองค์ รับ เอา จอก โมทนา
พระคุณ แล ส่ง จอก นั้น ให้ แก่ เขา แล้ว ครัสว่า ท่าน จง กิน แต่ นี้ ทุก
คน เด็ด ถ้วย ว่า นี้ และ เป็น เลือด ของ เรา สำหรับ คำ สัญญา ใหม่ แล เป็น
ซึ่ง ต้อง เทออก เพราะ คน เป็น อัน มาก จะ ได้ เป็น ที่ ยก โทษ เขา แล้ว เรา
บอก แก่ ท่าน ว่า แต่ นี้ ไป เรา จะ กิน แต่ ผล อด หุ่น ก่อ ไป มี ได้ กว่า จะ ถึง
วัน นั้น จะ ได้ กิน ผล อด หุ่น อัน ใหม่ ด้วย กัน กับ ท่าน ใน เมือง แห่ง พระ บิศา
เรา ครั้น สวด เป็น เพลง สรรเสริญ แล้ว พระเยซู กับ พวก สิบ จึง ออก ไป
ถึง ภูเขา เฮธาโยน ะ

๓๑ ๑ ใน ขณะ นั้น พระเยซู ครัส แก่ พวก สิบ ว่า ท่าน จะ เคืองใจ แก่

เราใน กลาง ค่ำวันนี้ สิ้นทุกคน เพราะว่า มีคำเขียนอยู่ว่า เราจะ ก็ ผู้
 เลียง แคะ และ ผู่แคะ นั้น จะ กระจัด กระจายไป แต่ว่า ครั้น เรา ใต้
 เป็น ค่ำ ขึ้น มา แล้ว เรา จะ นำ หน้า ท่าน ไป เมือง ขวาลีตาย ส่วน เป็โคร มา
 ทด ว่า มกท แม้น คน ขึ้น จะ เคื่องใจ แก่ ท่าน สิ้น ทุกคน ฝ่าย ขำพเจ้า นี้ จะ
 มีใจ เคื่อง นั้น ทา มิได้ เลย พระเยซู จึง คริส แก่ เป็โคร ว่า เรา บอก แก่
 .เจ้า เป็น แท้ ว่า ใน ค่ำวันนี้ ถอน ไก่ จะ ขึ้น เจ้า จะ ปกเศส เรา จน สาม ครั้ง
 ว่า ไม่ รู้จัก เป็โคร จึง ทูล ว่า ถึง ขำพเจ้า จะ คง สู้ ความ ทาย กับ พระองค์
 ขำพเจ้า จะ ปกเศส พระองค์ มิได้ เลย แล้ว ลูกลู สิบ ทั้ง ปวง ก็ ว่า เหมือน กัน
 ๓๖ ๐ เมื่อนั้น พระเยซู กับ พวก สิบ มา ใน คำบลดหนึ่ง ชื่อว่า เมฆเซมาเน
 พระองค์ จึง คริส แก่ ลูกลู สิบ นั้น ว่า จง นั่ง อยู่ ที่ นี้ ถอน เดิก กว่า เรา จะ
 ไป สวด ทั้ง ความ ปรารถนา ที่ โน้น แล้ว พระองค์ ภา เขา เป็โคร กับ ลูกลู แห่ง
 ขบกาย สอง คน ไป คว้า กัน ก็ เป็น ทุกข์ ไข้ โศก พระไทย จึง คริส ว่า
 เรา เป็น ทุกข์ ใน วิญาณ เพียง ปาง ทาย อยู่ ที่ นี้ แล เฝ้า กับ เรา เดิก พระ
 องค์ ถอย ออก ไป โกล จาก ลูกลู สิบ น้อย นึ่ง มา กับ พระภักดร ลง นบขบ
 ทั้ง ความ ปรารถนา ว่า พระ บิคา เจ้า ขำ ถ้า จะ เป็น ได้ จง ให้ จอก นี้ เคลื่อน
 ออก จาก ขำพเจ้า เดิก ไม่ ขอ ให้ สุก แก่อใจ ของ ขำพเจ้า แต่ ว่า ให้ สุก แก่
 พระไทย ของ พระ บิคา เดิก แล้ว พระองค์ กลับ มา ทา ลูกลู สิบ ก็ เหนว่า
 นอน หลับ อยู่ จึง คริส ตาม เป็โคร ว่า ทั้ง นี้ หรี ท่าน จะ ถิ่น เฝ้า กับ เรา แก่
 คัก ทุ่ม นึ่ง มิได้ หรี ท่าน จง เฝ้า แล อ้น วอน พระเจ้า ไป เดิก เพื่อ มิให้
 ท่าน ตก ใน ที่ ซัก ให้ ผิด นั้น เพราะว่า จิตร เป็น อ้น พร้อม สรว์ อยู่ แต่ เนื้อ
 ทนึ่ง นั้น เป็น อ้น เชื่อม อยู่ แล้ว พระองค์ ยัง กลับ ไป อีก ก็ สวด ทั้ง ความ
 ปรารถนา ว่า พระ บิคา เจ้า ขำ ถ้า แม้น ว่า จอก นี้ จะ พ้น มิได้ จำ เป็น ให้
 ขำพเจ้า กิน ก็ ให้ พระไทย พระองค์ ล่า เรจ เดิก พระองค์ จึง กลับ มา ทา ลูกลู
 สิบ เหน เขา นอน หลับ ไป อีก เพราะ หนัก คา อยู่ พระองค์ ก็ ละ เขา กลับ ไป
 อีก เป็น สาม ครั้ง คว้า กัน และ สวด ไป เหมือน ทน ทถัง แล้ว พระองค์ มา

ทาลูกศิษย์ทว่า เทียบนั้นนอนหยุดพักไปเถิด นี้และเวลาใกล้แล้วที่
บุตรมนุษย์จะต้งมอบไว้ในมือคนบาป ลูกขึ้นเถิดมาเราจะไป นี้แน่
คนที่มอบเราใกล้แล้ว เมื่อพระองค์ยังไม่ทันชากคำ ก็นี้และยูกา
คนหนึ่งแก่ในพวกสิบสอง นั้นเข้ามากับฝูงคนเป็นอันมาก ถือคาบ
ถือกระบอง เป็นคนใช้มาแต่พวกประเวทิกผู้ใหญ่ และแก่ผู้แก่ผู้แก่
แห่งราชคร แล้วผู้มอบพระองค์นั้นได้ให้สำคัญแก่เขาแล้วว่า เมื่อ
ข้าจะจับผู้ใดก็เป็นผู้นั้นเองและ จงจับกุมเขาเถิด และบัดนี้
ผู้นั้นยูกาเข้ามาถึงพระเยซูแล้ว อาจารย์เจ้าข้าจงจำเรียมเถิด แล้วเจ้า
จับพระองค์ พระเยซูจึงทว่าถามเขาว่ามีศหายเขย เจ้ามาทำอะไร
ขณะนั้นฝูงคนทั้งหลายเข้ามาจับกุมพระเยซูไว้ แล้วมีคนหนึ่งแก่ใน
พวกซึ่งอยู่กับพระเยซู ชยบมือชักคาบออกมาพันข้าของประเวทิกเจ้า
เอาใบหูชาก ฝ่ายพระเยซูก็ทว่าแก่ผู้นั้นว่า เอาคาบคืนใส่ฝักเสียเถิด
เพราะว่าใคร ๆ จะเอาไครยคาบ ก็เสียควยคาบนั้นแล เจ้าจะเห
นอย่างไร ถ้าเราจะขอแก่พระบิดาของเรา ท่านก็จะมีโปรดบัดนี้
ใช้ทุกสรรพมากกว่าสิบสองกอง มาช่วยเราหรือ แต่ทว่าถ้าจะเป็น
ทั้งนั้นแล้ว ฝ่ายคำพระทุกประการที่จดไว้ว่า จำเป็นทั้งนี้ คำนั้นก็
จะสำเร็จอย่างไรได้เล่า ขณะนั้นพระเยซูจึงทว่าแก่ฝูงคนทั้งนั้นว่า
เจ้าเหล่านี้ออกมาเกาะกุมเรา ทั้งถือคาบถือกระบองเหมือนหนึ่งจะจับ
ขโมย ทุกวันเราได้อยู่สั่งสอนในวิหาร แล้วเจ้าไม่ได้จับกุมเรา
ทั้งนี้ เป็นมาสิ้นเพื่อถ้อยคำแห่งผู้ทำนายทั้งหลาย จะได้ถึงที่สำเร็จแล
ครั้งนั้นลูกศิษย์ทั้งปวงจึงละพระองค์หนีไป ฯ

๕๗๐ ส่วนพวกเหล่านี้ที่เกาะกุมพระเยซู ภาพระองค์เข้าไปหา
กายะฟา ผู้เป็นเจ้าแห่งประเวทิกทั้งหลาย ที่นั้นพวกชาลักษทั้งผู้แก่ผู้
แก่ชุมนุมพร้อมกันแล้ว ฝ่ายเปโตรก็ตามพระองค์แต่ไกลจนมาถึง
จวนแห่งประเวทิกผู้ใหญ่ เปโตรจึงเข้าไปข้างใน มานั่งอยู่กับพวกคน

ใช้ทั้งหลายคอยดู ความจน สิ้น ฝ่ายพวก ปะโรทิก ผู้ใหญ่ ทั้ง ผู้เฒ่า ผู้แก่ และ บัณฑิต ลูกขุน ทั้งปวง ทา พญาน เทจ สับปลับ จะ มา ฟัง พระเยซู จะ ได้เป็นโทษ ถึง กาย ทาก็ไม่ภพ พญาน เทจ สับปลับ หลาย คน มา แต่ ยังไม่ได้ การ ภายหลัง มี พญาน เทจ สอง คน มาให้ การ ว่า คน นี้ ได้ ว่า เมา มี กำลัง จะ ทะลาย วิหาร ของ พระเจ้า และใน สามวัน ก็ จะ สร้าง ขึ้นใหม่ เจ้า ปะโรทิก จึง ลุก ขึ้น ตาม พระองค์ ว่า เจ้า ไม่ คอบอะไร หรือ พวก นี้ เป็น พญาน ว่า ไร ก่อ ก้าว ฝ่าย พระเยซู มิได้ คอบ ประการใด เจ้า ปะโรทิก ใหญ่ จึง ว่า เรา ให้ ก้าว สบคออก ชื่อ พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิต ให้ ก้าว บอกร แก่ เรา นี้ ว่า ก้าว เป็น พระ คริสโต บุกร พระเจ้า หรือ พระเยซู คอบ แก่ เจ้า ปะโรทิก ใหญ่ ว่า ท่าน ว่า อย่าง นั้น ฝ่าย เรา ก็ บอกร แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า ใน ภาย ภาค หน้า ท่าน ทั้งหลาย จะ เหน บุกร มนุษย์ นิ่ง อยู่ เบื้อง ขวา ซึ่ง วิชานูภาพ ของ พระเจ้า แล้ว ลง มา ใน กลาง เมฆ พ้า ขณะ นั้น เจ้า ปะโรทิก ใหญ่ ก็ ผูก เสื้อผ้า ของ คน ร้อง ว่า คน นี้ ผูก ทายา บัง แล้ว เรา จะ คอง การ ภัย พญาน อะไร อีกเล่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ ยิน คำ ทายา บัง ของ เขา แล้ว จึง คุก เกิด ท่าน จะ เหน เป็น ประการใด บ้าง คน ทั้งหลาย คอบ ว่า เป็น โทษ ถึง กาย จริง เขา จึง มา ถ่ม น้ำลาย บน พระภักตร พระองค์ บ้าง คน คอบ ตี พระปราง แกร่ง พระองค์ แล้ว ว่า คริสโต เชย ทาย แก่ เรา เกิด ว่า ใคร ได้ คอบ ก้าว จะ

๖๘๐ ฝ่าย เปโตร ยืน นิ่ง อยู่ใน จวน นั้น แล้ว มี สาวใช้ คน หนึ่ง เข้า มา บอกร แก่ เปโตร ว่า เจ้า นี้ ได้ อยู่ กับ เยชู ชว มา ถิ่น นั้น แล เปโตร ก็ ประเดศศ ก่อ หน้า คน ทั้งปวง ว่า นาง ว่า อะไร จ้า ไม่ รู้ และ เมื่อ เปโตร ออก จาก ประตู สาวใช้ คน ขึ้น เหน แล แล้วก็ บอกร แก่ คน ที่ อยู่ นั้น ว่า คน นี้ ก็ ได้ อยู่ กับ เยชู ชว มา ถิ่น นั้น แล เปโตร ก็ ประเดศศ อีก ครั้ง หนึ่ง และ สบค ก้าว ว่า คน นั้น จ้า ไม่ รู้ อยู่ มา น้อย หนึ่ง คน ที่ ยืน อยู่ นั้น จึง บอกร แก่ เปโตร ว่า เจ้า ได้ เป็น แก่ พวก คน นั้น เป็น แท้ แล เพราะ ว่า คำ พูก ของ เจ้า ก็ ส่อ ก้าว อยู่ แล้ว เมื่อ นั้น เปโตร มา แข่ง ก้าว และ สบค ว่า จ้า ไม่ รู้ จัก คน นั้น เลย

ในขณะนั้น ไก่ ก่ ชันขึ้น เปโตร จึง ล่าลึก ถึง ถ้อยคำ ที่ พระเยซูเจ้า คริสต์ นั้นว่า กชนไก่ จะ ชัน เจ้า จะ ประทศเรา เป็น สาม ครั้ง เปโตร จึง ออก ไป นอก แล้ว ร้อง ให้ ทั่ว ใจ เป็น ชัน มาก ๓

๑๐ บท ๒๗ ๓

๑๐ ครั้น รุ่ง เช้า แล้ว บันคา พวก ประโรทิก ใหญ่ ทั้ง ผู้เก่า ผู้แก่ แห่ง ราชคร ทิค อานกัน จะ ใ้ ประทศ พระองค์ เสีย แล ครั้น ไ้ ผูก มัด พระองค์ แล้ว เขา จึง ภา เขา ไป มอบ ใ้ ปน ใ้ ยว บั ลาก ที่ เป็น เจ้า ผู้ รุ่ง เมือง ๓

๓๑๐ ครั้น ว่า ยุกา ที่ ไ้ มอบ พระองค์ ไ้ เหน ว่า พระองค์ กอ ช้ง ปร บั โทษ จริง แล ใ้ รู้ คี ก ทั่ว เป็น ทก ช้ เขา เงิน นั้น มา คิน ไ้ แก่ พวก ประโรทิก ผู้ ใหญ่ และ แก่ ผู้เก่า ผู้แก่ เสีย โหม ว่า ช้ ไ้ ผิด แล ทั่ว ว่า ช้ ไ้ เขา เลือ ก ช้ง ไม่ มี ผิด มา มอบ ไ้ เขา จึง กอบ ว่า นั้น เป็น ะไร แก่ เรา เล้า เอง กู เถิก แล ทั่ว ยุกา เขา เงิน นั้น ทัง ไ้ ใน วิหาร แล ใ้ ออก ไป ผูก คอ ภาย ส่วน พวก ประโรทิก ผู้ ใหญ่ รับ เขา เงิน นั้น มา คี ก อาน กัน ว่า จะ เขา เงิน นี้ มา ไ้ ใน คล ง วิหาร ไม่ ชอบ เลย เพราะ ว่า เป็น เงิน ค่า เลือ ก คี ก อาน กัน แล ใ้ เขา เงิน นั้น มา ช้อ ที่ คิน แห่ง ช้ง บัน ม่อ เขา ไ้ สำหรับ ผัง ศก คน แหก บ้าน แหก เมือง เพราะ เหตุ ตัง นั้น จน ทก วัน นี้ ที่ คิน อั้น นั้น มี ช้อ ว่า คิน แห่ง เลือ ก ครั้ง นั้น สำ เรจ ค่า ช้ง ยี ระ มะ ยา ผู้ ทำ นาย ไ้ ว่า ไ้ นั้น ว่า ช้ ไ้ เขา เงิน สาม สิบ แผ่น เป็น รา คา แห่ง ผู้ กอ ช้ง ภาย เป็น รา คา ช้ง พวก ยี ศ รา เอล นั้น คี รา คา เขา เงิน นั้น ไป ช้อ ที่ คิน แห่ง ช้ง บัน ม่อ คาม ช้ง พระองค์ เจ้า คริสต์ สั้ง ช้ ไ้ ๓

๑๑๑๐ ฝ่าย พระเยซู ช้ น ช้อย ก่อ หน้า ผู้ รุ่ง ๆ ก็ งาม พระองค์ ว่า ทั่ว นี้ เป็น ภาระ ษั ทร จ้าว ใน พวก ยุกา ทร พระองค์ กอบ ว่า ท่าน ว่า นั้น ครั้น เมื่อ พวก ประโรทิก ผู้ ใหญ่ ทั้ง ผู้เก่า ผู้แก่ พอ ช้ง กล่าว โทษ ก่อ พระองค์ ๆ มี ไ้ คอบ ประการ ไ้ เลย บั ลาก ช้ง งาม พระองค์ ว่า เจ้า ไม่ ไ้ ยิน ทร ช้ง เขา กล่าว ไ้ ความ ทั่ว มาก เท่าไร ฝ่าย พระองค์ มี ไ้ คอบ ผู้ รุ่ง ประการ ไ้

จนผู้รับ มาประสาตกใจเป็นอันมากนัก คราวเทศกาลนั้นเป็นทำเนียม จะให้ท่านผู้รับ ปลอ่ยคนโทษคนหนึ่งให้แก่ฝูงคนทั้งหลาย เขาจะปรารถนา ผู้ใดก็ผู้นั้นแล ครั้นนี้มีคนโทษคนหนึ่งชื่อเสียงเขาลี้กั้นหนัก ชื่อ บาระบา ครั้นฝูงคนชุมนุมกันแล้ว บิลาท จึงถามเขาว่า คนโทษสอง คนนี้เจ้า รัทษ จะให้เรา ปลอ่ยใคร บาระบา หรือ เขช ที่เรียกว่า คริกโก นั้น เพราะ บิลาท รู้ช้อยว่า เขา ได้มอบ พระองค์ แก่ ด้วยใจ ถุขยา เท่านั้น ออก เมื่อ บิลาท ยัง นั่ง อยู่ใน ที่ พิภพภาษา ภรรยา ของ ท่าน ก็ให้คน มา บอก ว่า ท่านอย่า ทำอะไร แก่ ผู้ ชอบ ชนม์ นั้น เลย ด้วยเหตุว่า วันนี้ ใน สัน ซ้ำ คชัง รุกข์ มากนัก เพราะ ท่าน นั้น ส่วน พวก ประเวทิก ผู้ใหญ่ และ ผู้เก่า ผู้ แก่ ชุ่มยง ฝูง คน ทั้งหลาย ให้ ขอ ปลอ่ย บาระบา ไป แต่ ว่า เขช นั้น ให้ ซ้ำ เสีย ท่านผู้รับ ตาม เขา ว่า ใน สอง คน นี้ เจ้า จะ ขอให้ ปลอ่ยใคร เล่า เขา ตอบว่า ให้ ปลอ่ย บาระบา เกิด บิลาท จึง ตาม เขา ว่า ถ้า อย่าง นั้น เรา จะ ทำอะไร ด้วย เขช ที่ ยัง เรียกว่า คริกโก คน ทั้ง ปวง จึง ร้อง ว่า ให้ ครึ่ง ทาง เชน เสีย เกิด บิลาท ยัง ตาม ว่า ทำไม เขช ได้ ทำ นิด ประการใด เขาก็ จึง ร้อง เสียง ดัง ว่า ให้ ครึ่ง ทาง เชน เสีย เกิด ฝ่าย บิลาท เห็น ว่า ทำ ทำไร ไม่ได้ การ ยิ่ง เกิด กุสั วุ่น วาย ชัน บิลาท จึง เขา น้ำ มา ล้าง มือ ก่อ หน้า ฝูง คน ทั้งหลาย แล้ว ว่า เจ้า ทั้งหลาย จง ดู เกิด ว่า เรา หมด จด ปราศ จาก เลือด ผู้ ชอบ ชนม์ นี้ แล้ว ฝูง คน ทั้ง ปวง รับ คำ ว่า ให้ เลือคน นี้ มา ตก บน เรา และ บน ลูก หลาน เรา เกิด บิลาท จึง ปลอ่ย บาระบา ให้ เขา และ ครั้น ทวน พระเชช ด้วย ลวด หนึ่ง แล้ว ก็ มอบ ให้ เขา เอา ไป ครึ่ง เสีย ใน ไม้ ทาง เชน ขณะ นั้น พวก ทหาร แห่ง ผู้ รับ รับ พระเชช ภา ไป ใน สาลา ลูก ชุน แล้ว ให้ ทหาร ลิ่น ทั้ง กอง เข้า มา ถึง ที่ นั้น จึง เปลื้อง เสื้อผ้า ของ พระองค์ ออก เสีย และ เขา เสื้อผ้า แดง มา ให้ พระองค์ ใส่ เขา มงกุฎ ถัก ด้วย กิ่ง หมาม มา ใส่ บน พระเศียร แห่ง พระองค์ แล้ว เขา ถ่า คัน อ้อ มา ใส่ พระทักถ์ ข้าง ขวา ให้ พระองค์ ถือ เขา จึง มา กุท หัว เข่า ลง เป็น ที่ เยาะ เย้ย เยาะ หยัน

พระองค์ แล้วก็ให้พระองค์ว่า จำเวญูเถิก กระทบกร จ้าว พวก ยุกาย ก็
 ถ่มน้ำตายแก่ พระองค์ และเอา ล่ากันซ้อ มา ทวก พระเคียร ครั้น เขา เาะ
 เยี้ย เาะ หยัน พระองค์แล้ว ก็ มาเปลื้อง เสื้อผ้า แดง ซอก เสียแล้ว เขา
 เสื้อผ้า ของ พระองค์ ให้ใส่ ก็ ภา ไป จะให้ ครึง ทาง เชน เสีย จะ

๓๒๐ ครั้น ไต้ ซอก จาก เมือง แล้ว เขา ไต้ ภพ คนหนึ่ง ชื่อ ซีมิน เปน
 ชาว เมือง กุเรน เขา ก็ ชื่น คน นี้ ให้ รับ แลก ทาง เชน ของ พระองค์ ไป
 ภา มา ถึง คำ บล หนึ่ง ชื่อ ว่า โฆละ โฆธา แปล ว่า กระจก คีตะ ที่ นั้น เขา ให้
 พระองค์ กิน น้ำ ชะ หุ่น เปรี๊ยะ ะคน กับ ก็ พระองค์ ซิมิน แล้ว ก็ ไม่ กิน
 เมื่อ เขา ครึง พระองค์ ใน ทาง เชน แล้ว เขา มา แบ่ง บั้น เสื้อผ้า ของ พระองค์
 เขียน จับ ฉะ ลาก ให้ รู้ ว่า จะ ไต่ แก่ ใคร (ทั้ง นี้ แด คำ แห่ง ผู้ ทำ นาย ไต่
 สำ เรจ ที่ ว่า เขา ไต่ แบ่ง ผ้า ผ่อน ของ เรา แยก กัน แล ด้วย เสื้อ เล่า เขา
 จับ ฉะ ลาก) ก็ ชวน กัน นั่ง ดู ที่ นั้น เขา ก็ เขียน คำ จาก ไม้ ไต้ เหนือ
 พระเคียร ว่า เช่น นี้ นี้ และ เยชู เปน กระทบกร จ้าว พวก ยุกาย แล ใน ขณะ
 นั้น ก็ ครึง พวก โจร ผู้ ร้าย สอง คน ด้วย กัน กับ พระองค์ คน หนึ่ง ช้าง ชาว
 คน หนึ่ง ช้าง ซักย แล้ว บันดา คน ที่ เติร เลย ไป นั้น ว่า ทยาบ ซัก ต่อ พระ
 องค์ สัน ทิว พะยัก หน้า คน ว่า เช่น นี้ ซ้าย คน ทำ ตาย พระ วิหาร และ ใน
 สาม วัน จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ ทำให้ คั้ว รอด เถิก ถ้า คั้ว เปน บุคร พระเจ้า แล้ว
 ลง จาก ทาง เชน มา เถิก พวก ะโร ทิก ใหญ่ กับ ทั้ง พวก ฮาลักษ และ ผู้ เถ่า
 ผู้ แก่ ทำ เหมือน กัน ก็ พ้อ เลี่ยน ว่า คน นี้ ช่วย คน อื่น ให้ รอด ช่วย คั้ว เอง
 ก็ ไม่ ได้ ถ้า เจ้า เปน กระทบกร จ้าว พวก ยิศรา เอล จริง แล้ว ก็ ให้ ลง มา จาก
 ทาง เชน เคียว นี้ เถิก แล้ว เรา จะ เชื้อ เขา ๆ ไว้ ใจ แก่ พระเจ้า ก็ ถ้า ชอบ
 พระไทย ให้ พระเจ้า นั้น ช่วย ให้ รอด เคียว นี้ เถิก เพราะ ว่า เขา บอก ว่า เรา
 เปน บุคร พระเจ้า แม้น ผู้ ร้าย ที่ ตชัง ครึง กับ พระองค์ ก็ นิิน ทา พระองค์
 เหมือน กัน แล้ว ทั้ง แก่ เพลา เทียง จน ถึง สาม โมง บ่าย มีก คลุม ไป ทัว
 ทั้ง แผ่นดิน และ เมื่อ กัด เพลา บ่าย สาม โมง พระเชษฐ รัง ด้วย เสี่ยง ดัง ว่า

และฟารีซยทั้งหลายเข้าพร้อมกัน มาหาบีลาตผู้รั้งแล้วว่า ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รำลึกคิดขึ้นว่า ชายคน สอนผิด นั้น เมื่อชีวิตกรยัง อยู่ไ้ว่า ครั้น สามวันแล้วเราจะเปนขึ้น มาอีก ขอท่านสั่งให้เฝ้าที่ฝั่งศพนั้น จนถึงวันสาม เติก กถวิธางที่ ลูกศิษ ของ เขา จะ มา (กลางคืน) จะโมยศพเขา ไป เสีย แล้วจะไปบอกแก่ คนทั้งหลายว่า เขาเป็น คิน ขึ้น มาแล้ว แล้วความผิดที่หลังนั้น จะ เป็น ความผิด ร้าย กว่า แก่ ก่อ่น ซึก บีลาต จึง คอบ แก่ เขาว่า ท่าน มี ททาร สำหรับ เฝ้า ก็ ให้ ไป เฝ้า ที่ ฝั่ง ศพ นั้น ไว้ เป็น มั่น คง ทาม แก่ จะ ได้ เขา จึง ไป ทัก ทา และ ให้ ล้อม เฝ้า อยู่ นั้น ข

๑๐ บท ๒๘ ๓

๑๐ ครั้น สิ้น วัน ซะบาโต ไกล่ รุ่ง เช้า วัน ซาติคย์ มาเรีย ชาว มัชมกธา และ มาเรีย คน อื่น นั้น ออก ไป คู ที่ ฝั่ง ศพ นั้น ก็ นี้ และ แผ่นดิน ไหว เป็น อัน มาก ทวย ว่า ทูค แห่ง พระองค์ เจ้า ลง มา แก่ สวรรค์ มา กลึง หิน เสีย จาก ปาก ที่ ฝั่ง ศพ แล้ว นั่ง อยู่ บน หิน นั้น ฝ่าย ทูค สวรรค์ นั้น มี ลัก จะ ณา ซิน ทวี รุ่ง เรื่อง เหมือน หนึ่ง ฟ้า แลบ และ เสือ ผัว ชาว เหมือน หนึ่ง หิมะ ฝ่าย คน ที่ เฝ้า อยู่ นั้น ก็ ตกใจ กลัว สลอบ ไป เหมือน หนึ่ง คาย ฝ่าย ทูค สวรรค์ ก็ บอก แก่ สักวี เหล่า นั้น ว่า ท่าน ทั้ง หลาย อย่า กลัว เลย ทวย ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน มา หา พระเยซู ผู้ คอ้ง ครึง ใน ไม้ กาง เซน นั้น พระองค์ มิ ได้ อยู่ ที่ นี้ แล้ว เพราะ ได้ เปน ขึ้น มา แล้ว ตาม คำ ซึ่ง พระองค์ ได้ ทรัส ไว้ นั้น จึง มา เติก มา คู ที่ เขา ฝั่ง พระองค์ ไว้ แล้ว จึง ไป เรว ๆ ไป บอก แก่ ลูก ศิษ ของ พระองค์ เติก ว่า พระองค์ เปน ขึ้น มา จาก ทาย แล้ว ทู ภาระ ทาน พระองค์ เสก จ ไป ก่อ่น ท่าน แล้ว ไป เมือง ซา ลี ตาย ที่ นั้น แล ท่าน จะ ภพ กัน ทูค เรา บอก แก่ ท่าน เสีย ก่อ่น ให้ รู้ แล้ว สักวี เหล่า นั้น ก็ ชวน กัน ออก ไป จาก ที่ ฝั่ง ศพ เรว ๆ ไป ทั้ง กลัว ทั้ง ขึ้น ชม ยิน ตี เปน อัน มาก จึง ไป บอก แก่ ลูก ศิษ ของ พระองค์ ให้ รู้ ความ เมื่อ สักวี เหล่า นั้น ยัง เติร ไป จะ บอก แก่ พวก ศิษ พระเยซู ก็ มา ประ ทัก ทาย เขา ว่า จึง อยู่ เยน เปน ซุข เติก

ฝ่าย สักศรี เหล่านั้น ก็เข้ามา กอด พระบาท กราบ ไหว้ นะมัสการ แก่ พระองค์
พระเยซู จึง ครัสต์ แก่ เขาว่า อย่ากลัวเลย จง ไปบอก แก่ พี่น้อง ของ เรา
ให้ เขา ไป เมือง ซาเลติยา เดิก เรา จะ ภัย กัน ที่ นั้น แล ะ

๑๑๐ ครั้น เหล่า ผู้หญิง นั้น ออก ไป แล้ว ก็มี ลาง คน เป็น พวก ที่ เฝ้า
นั้น เข้า มา ใน เมือง เขา เหตุ ความ ที่ได้ เป็น มา นั้น กล่าว แก่ พวก ประโรทิก
ผู้ใหญ่ ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ นั้น กับ ผู้เฒ่า ผู้แก่
ชุมนุม กัน แล้ว จึง คิด อ่า น กัน เขา เงิน เป็น อัน มาก ให้ พวก ทหาร นั้น จึง
เขา ว่า เจ้า จง เล่า ลี ออก ไป ว่า เวลา กลาง ค่ำ เมื่อ เรา นอน หลับ อยู่ ลูก
สิบ ของ เขา มา จะ โหมย เขา ไป ถ้า แม้น ว่า เนื้อ ความ นี้ จะ ทราบ ถึง หู เจ้า ผู้
รับ เรา จะ ช่วย แก่ ให้ แล ไม่ ให้ เจ้า คอ้ง รอน เลย พวก ทหาร รับ เขา เงิน
แล้ว ก็ ทำ ตาม คำ ซึ่ง เขา สั่ง สอน ไว้ นั้น และ เรื่อง นั้น เขา บอก ลี ไป ใน
พวก ยูคาย กราบ ท้าว ทุก วัน นี้ ะ

๑๑๑ ส่วน ลูก สิบ สิบ เชื่อกัน ออก ไป ถึง เมือง ซาเลติยา ไป บน ภูเขา
ที่ พระเยซู ได้ กำหนด ไว้ นั้น เมื่อ ภัย พระองค์ แล้ว ก็ กราบ ไหว้ แก่ ลาง
คน ยัง กริ่ง ใจ อยู่ ฝ่าย พระเยซู ก็ เข้า มา ใกล้ แล ครัสต์ แก่ เขา ว่า วิทธา
นุกพ อ่า นจ ทั้ง สิ้น ใน สวรรค์ ก็ ตี ใน แผ่นดิน ก็ ตี ยก มอบ ไว้ แก่ เรา แล้ว
เหตุ เช่น นี้ ท่าน ทั้ง หลาย จง ออก ไป ทำให้ คน ใน ประเทศ ทั้ง ปวง เป็น ลูก
สิบ แล้ว ให้ เขา รับ ศีล จุ่ม น้ำ เกษ นาม พระบิดา และ พระบุตร และ พระ
วิญญาณ บริสุทธี สอน ให้ เขา ถึช รักษา สาระ พัก ทั้ง ปวง ที่ เรา ได้ สั่ง เสีย ไว้
แก่ ท่าน แล้ว ดู กระ ท่าน เรา อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย ใน กาล ะ ทุก วัน ๆ กว่า
จะ สิ้น กัลป์ นี้ แล แล้ว แล (ฮาเมน) ะ

๑๑๒ พระ คริสต์ ทรง ษ คาม มัทธาย จบ วิปริว รณ แล แล้ว แล ะ

๑ พระครีตวงษ์ ตามมาระโก ๓๕

๑ บทกั้น ๓

๑ กั้น พระ ครีตวงษ์ คือเรื่อง รวบรวม แห่ง พระเยซู ครีต ผู้ บุกพร พระเจ้า เหมือน คำกัร ผู้ทำนอย มีคำ จารึก ไว้ว่า คุณกระทำเราใช้ทุกของเราไป ข้าง หน้าท่าน จะให้ จักเตรียม ซึ่ง หนทาง (ข้าง หน้า ท่าน) เสียง แห่ง ผู้ บ่าว ร้อง ใน ป่า ว่า ทาง ซึ่ง พระองค์ เจ้า จะ เสด็จ มา นั้น จักเตรียม ไว้เกิด ให้มรคาตรง แน่วไป ทั้ง นี้โยฮัน ได้ มาให้ รับศีล จุ่มน้ำใน ป่า แล บ่าว ประกาศ คีล นั้นให้เขา ทั้งใจ เสียใหม่ เพื่อ ความผิด ของ เขา จะ ยก เสีย ได้ แล ลิ่น ทั้ง เมือง ยุกาย กับ ทั้ง นคร กรุง ยรูจเจอร์ม ออก ได้ ไปหาโยฮัน สาระภาพ ความผิด ของ ตัว ก็ รับศีลจุ่มน้ำในแม่น้ำ ยาระเคน ฝ่าย โยฮัน นี้ ห่มผ้า ทำวัยขน ออก เขา หนึ่ง คาคเฮไว้ แลแล้ว เขา ก็กะแตน และ น้ำผึ้ง บำ ภาเป็น อาหาร กิน จึง บ่าว ร้อง ว่า ภายหน้า ท่าน จะ เสด็จ มา ผู้ มี ฤทธิ์ เกษ มาก กว่า ข้า ที่ ข้า จะ ก้ม หน้า ลง แก่ สาย ร้อง ท้าว แห่ง ท่าน นั้น ไม่ สมไม่ ควร เลย ข้าให้ท่าน ทั้งหลาย รับศีล จุ่มน้ำ ก็จริง แต่ ว่า ท่าน ผู้ นั้น จะให้ ท่าน ทั้งหลาย นี้ จุ่มใน พระ วิญญาน บริสุทธี ๓๕

๔๑ คราว นั้น พระเยซู เสด็จ ออก จาก เมือง นาซาเร็ธ แขวงเมือง มาลัสยา มา รับศีล จุ่มน้ำ แก่ โยฮันใน แม่น้ำ ยาระเคน ขณะเมื่อ พระองค์ ขึ้น มา จาก น้ำ ก็ ทักนาการ เหน ฟ้ำแหวกออก และพระวิญญาน ดู ตั้ง นก พิราบ ลง มา ถึง พระองค์ แล มี เสียง ลง มาแก่ ฟ้ำ ร้อง ว่า ท่าน นี้ และเป็น บุคร ที่ รักรักษา ของเรา เป็น ที่ชอบ ฮารมณ์ ของเรา แล คราว นั้น พระวิญญาน ภา พระองค์ เข้า สู่ ป่า แล พระองค์ อยู่ใน ป่า ถึง สี่สิบวัน ที่นั้น และ อดทานได้ ชันะสูค พระองค์ ๓ ก็ อยู่กับ สักวร้าย แลแล้ว ทูต สวรรค์ จึง มา ประนินิบัติ แก่ พระองค์ ๑๔ ๑ ครั้น ว่า โยฮัน ต้อง มอบไว้แล้ว พระเยซูเสด็จ มา ยัง เมือง มาลัสยา บ่าว ประกาศ มงคลโฮวาท สำหรับ อดนาจักร พระเจ้า ว่า เวลา กำหนด ถึง

แล้ว อาณาจักรพระเจ้าใกล้ จะ ถึง อยู่แล้ว เหตุฉะนั้น จึง กังใจ เสียใหม่ แล
 เชื่อมงคลโอวาทนี้ เกิด หนึ่ง ครั้น พระองค์ เสกจ มา วิม ชะเลเมือง มาลีตาย
 ก็ ทอด พระเนตร เหน ซิโมน คน หนึ่ง แล อันคเระตา ผู้ พ้นซัง กับ ซิโมน นั้น
 ก็ ขวน ลงใน ชะเล เพราะว่า เขา เป็น จว ปรโอมง พระเยซู จึง คริสต์ แก่
 เขาว่า ตาม หลัง เรามา แล เรา จะ ให้ ท่าน เป็น ผู้ ร่วม คน หย่าง เขา ร่วม
 ปลา เขา จึง ทิ้ง ตะ ขวน เสีย ที่ เคี้ยว แล้ว ก็ ทิ้ง ตาม พระองค์ ไป แต่
 นั้น ไป อีก น้อย หนึ่ง พระองค์ ได้ ภัย โภโก โภคน หนึ่ง แล โดย อัน คน หนึ่ง
 พ้นซัง กัน เป็น ลูก แห่ง เซเบคาย ชุน อวน อยู่ใน เรือ พระองค์ จึง เรียก เขา
 มา เขา จึง ลา เซเบคาย ผู้ พ่อ ใน เรือ กับ ลูกจ้าง และ ทิ้ง ตาม พระองค์ ไป ๓
 ๒๑ ๑ พระองค์ ทั้ง พวก พระองค์ จึง เข้า มา ใน เมือง กับ เรนาคูม และ ใน
 วัน ซะบาโต นั้น พระองค์ จึง เข้า ใน โรง ชนม เทษนา สั่ง สอน เขา ๆ ก็ บังเกิด
 อัครวรย ใจ ด้วย คำ สอน แห่ง พระองค์ เพราะว่า เมื่อ พระองค์ สั่ง สอน เขา
 เป็น เหมือน หนึ่ง ผู้ มี วิชา จะ เหมือน พวก อาลักษณ์ นั้น ทา มี ได้ แล้ว ใน โรง
 ชนม นั้น ก็ มี คน หนึ่ง ซึ่ง ฉี โศก โครก ประจำ ตัว อยู่ ที่ โห่ ร้อง ว่า เฮย เรา
 กับ ท่าน เป็น อะไร กัน ไช้ เยชู จว นชเรีซ ท่าน มา ให้ เรา ฉิบหาย หรือ ซ้ำ
 รู้จัก ว่า ท่าน เป็น ผู้ ไท เป็น ผู้ บริสุทธิ แห่ง พระเจ้า พระเยซู จึง ห้าม ปราบ
 เขา คริสต์ ว่า หนึ่ง เสีย และ ออก มา จาก เขา เกิด ฉี โศก โครก ยี่แย่ง ตัว โห่
 ร้อง เสียง เป็น อัน ตึง แล้ว ก็ ออก มา ผู้ คน ทั้ง ปวง หลาก ใจ นัก จึง ซัก
 ใช้ถาม กัน ว่า นี้ จะ เป็น ประการ ไท เล่า โอวาท ใหม่ ทั้ง นี้ จะ เป็น หย่างไร
 เพราะว่า ท่าน นี้ ทรง อาชว บังคับ บันจ ฉี โศก โครก เขาก็ นบ นอบ พัง แล้ว
 แก่ นั้น มา นาม ชื่อ พระองค์ ก็ ลี จช ปรากฏ ไป ทั่ว แคว้น แคว้น บ้าน เมือง อัน
 อยู่ รอบ เมือง มาลีตาย สิ้น ทั้ง นั้น ๓๕

๒๕ ๑ ขณะ เมื่อ ออก จาก โรง ชนม แล้ว พระองค์ กับ พวก พงษ์ จึง
 เข้า ไป ใน เรือ นของ ซิโมน และ อันคเระตา โภโก โภกับ โยฮัน ก็ เข้า ไป ด้วย
 เมื่อ นั้น แม่ ยาย ของ ซิโมน นอน จับ ใช้ ตัว รอน เขาก็ กวน มา ออก เท

หญิง นั้นให้พระองค์ทราบ พระองค์ จึง เข้าไป จับ มือ หญิง นั้น พยุง ขึ้น
 ไซ้ก็ หายใน ขณะ เกี้ยว นั้น นาย นั้น ก็ ประณิบัติ แก่ พระองค์ ทั้ง พวก พระ
 องค์ เพลา เชน ตะวัน จะ ตก แล้ว เขาก็ เอา คน ผู้ใด ๆ ที่ เจ็บ ทั้ง คน ผู้
 ประจำ ทั่ว เป็น อัน มาก มา ทา พระองค์ และ สิ้น ทั้ง เมือง ชุม นม กัน มา
 ทรง หน้า ประคอง พระองค์ จึง รักษา คน เจ็บ ต่าง ๆ เป็น อัน มาก ผู้ ทั้ง หลาย
 ก็ ชับ ชอก แต่ ว่า ผู้ นั้น พระองค์ ห้าม มิ ให้ พุค เหตุ ว่า เขา รู้ จัก พระองค์
 พรุ่ง นี้ เจ้า พระองค์ คั้น ก้อน รุ่ง นาร ออก ไป ใน ที่ ป่า ก็ สวด ทั้ง ความ
 ปรารถนา ที่ นั้น ฝ่าย ซีโมน กับ พวก พ้อง นั้น จึง ตาม ไป ทา พระองค์ ครั้น
 ภาย แล้ว จึง ทูล ว่า คน ทั้ง ปวง แสง ทา พระองค์ อยู่ พระองค์ จึง ตรัส กอบ
 ว่า มา เถิด เรา จะ เข้า ไป ใน บ้าน เมือง ที่ ใกล้ ๆ ประกาย เทชนา ที่ นั้น
 ทั่ว ว่า เพราะ เหตุ อัน นั้น เรา จึง มา พระองค์ จึง เทชนา ใน โรง ธรรม เขา
 ทั่ว แวน แคว้น เมือง มา ถิ่น หลาย ก็ ชับ ผู้ ชอก เป็น อัน มาก ๓

๔๐๐ ยังมี คน หนึ่ง เป็น โรค เรื้อน เข้า มา ทา พระองค์ คุก เข่า ลง อัน
 ฉอน ว่า ถ้า พระองค์ มี พระไทย จะ รักษา ให้ ข้าพเจ้า หาย หมก จก ก็ ได้ ขอ
 พระเจ้า ข้า พระองค์ จึง ทรง พระ กรรณา เหยียด พระ หัตถ์ ถัด คน นั้น
 ตรัส ว่า เรา มี ใจ จะ ทำ จง หาย หมก จก ไป เถิด ครั้น พระองค์ ตรัส ยัง ไม่
 ทัน จะ ขาด คำ โรค เรื้อน นั้น ก็ หาย หมก จก พระองค์ จึง ปลอญ เขา ไป
 ห้าม ปราบ ว่า ระวัง ระไว อย่า ให้ แพร่ง พราย แก่ ผู้ใด แต่ ว่า ไป สำแดง
 ทั่ว แก่ ปะโรหิต แล้ว เครื่อง บอจ สำหรับ คน หาย จาก คี รื้อน เขา มา ถวาย
 ให้ เป็น พยาน ต่อ คน ทั้ง หลาย เถิด ตาม ซึ่ง คำ โมเซ สั่ง ไว้ ฝ่าย คน นั้น
 ออก ไป ก็ ไป ป่าว ร้อง ให้ เนื้อ ความ นี้ ลือ ไป เป็น อัน มาก จน พระองค์ จะ
 เข้า ใน เมือง เป็น ปราบ ก ต่อ ไป มิ ได้ แต่ ว่า เขา ไศรย อยู่ นอก ใน ที่ ป่า และ
 คน ทั้ง หลาย มา แ่ ทุก ทิศ ไป ทา พระองค์ ที่ นั้น ๓

๐ บท ๒ ๓

๐ ครั้น หลาย วัน ล่วง แล้ว พระองค์ จึง เสกฯ เข้า มา ใน เมือง กับ เวนา ชุม

ซึก เมื่อคนทั้งปวงได้ยินว่า พระองค์อยู่ในเรือ เขาก็ชุมนุมกันมาก
เป็นอันมาก จนไม่มีที่จะรับ จะมากล้นประคกก็ไม่ไ้ พระองค์จึง
เทศนาสั่งสอนเขา แล้วสี่คนทามคนง่อยคนหนึ่งเข้ามา จะเข้ามาถึง
พระองค์ไม่ได้เพราะฝูงคน เขาจึงไปรีหลังคาเรือนที่พระองค์อยู่นั้น
ไว้แล้วก็เขานอนแห่งคนง่อยห้อยลง ฝ่ายพระเยซูเห็นใจเชื้อของ
เขาแล้ว จึง คริสต์แก่คนง่อยนั้นว่า ลูกเสียความผิดของตัวไปรคยก
เสียแล้ว ยังมีพวกชาลิกษบ้างนั่งอยู่นั้น มีใจคิดสงสัยว่า ทำไมคนนี้
พูดหยาบซัดเช่นนี้เล่า เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ใครจะไปรคยกความ
ผิดได้ ขณะนั้นพระองค์ทราบพระทัยว่า เขาคิดหย่างนั้นในใจเขา
จึง คริสต์ถามเขาว่า เหตุไฉนท่านมาคิดหย่างนี้ อะไรจะง่ายกว่าที่จะ
ว่าแก่คนง่อยนี้ ความผิดของตัวไปรคยกเสียแล้ว หรือจะว่า ลูกขึ้น
ยกที่นอนเคียวไปเถิก แต่่ว่าเพื่อท่านจะได้เห็นว่ายบุตรมนุษย์มีอำนาจ
จะไปรคยกความผิดในแผ่นดินได้ จึง คริสต์แก่คนง่อยว่า เราสั่งตัว
ให้ลุกขึ้น ยกที่นอนแกลเคียวไปบ้านเถิก ในขณะนั้นเขาลุกขึ้นยกที่
นอน เคียว ออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ทลางใจนัก จึง
สรรเสริญสรรเสริญแก่พระเจ้าว่า เราไม่เคยได้เห็นทั้งนี้เลย อะ

๑๓ ๑ แล้วพระองค์เสด็จเถิงริมทะเลซึก และดูวันฝูงคนทั้งปวง
มาหาพระองค์ๆก็ คริสต์สอนเขา แล้วเมื่อพระองค์ทำเนิรไป ก็เห็น
ชวยคนหนึ่งชื่อเลวี ลูกชาลิกษหนึ่งอยู่ในที่เก็บภาษี จึง คริสต์สั่งว่า
ตามเรามาเถิก เลวีก่ลุกขึ้นตามพระองค์ไป อยู่มาเมื่อพระองค์นั่งรับ
อาหารในเรือนของเลวี ก็มีคนเก็บภาษีและคนบาปเป็นอันมาก มา
นั่งโต๊ะด้วยกันกับพระเยซูและพวกลูกศิษย์พระองค์ เพราะว่าคนที่ตาม
พระองค์เป็นมากอยู่ ฝ่ายพวกชาลิกษกับพวกฟาริซชวย ครั้นเห็นพระ
องค์รับอาหารอยู่กับพวกเก็บภาษีและคนบาป ก็มาถามลูกศิษย์แห่ง
พระองค์ว่า เป็นไฉนท่านมากินแลดื่มนั่งด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและ

คน ขาป พระเยซู ทรง พั้ง ตั้ง นั้น แล้ว ก็ คริสต์ คอบ ว่า คน สบาย ปรก ทิหา
ทักซัง การ คว้ย หมอไม่ แต่ คน เจบ นั้น คอซัง การ อยู่ เรา จะ ได้ มา ทา คน ซอบ
ธรรม ทามี ได้ เรา มา ทา คน ขาป (ให้ คั้งใจ เสียใหม่) ะ

๑๘ ๑ ฝ่าย ลูก สิบ ของ โยฮัน และ พวก ฟารีเซย ก็ ถือ คือ ลอด อาหาร เขา
จึง มา ถาม พระองค์ ว่า เหตุ ไฉน ลูก สิบ ของ โยฮัน และ พวก ฟารีเซย ถือ คือ ลอด
อด แต่ ว่า ลูก สิบ ของ ท่าน ไม่ ถือ พระเยซู จึง คริสต์ คอบ แก่ เขา ว่า จะ
เป้น ไฉน ให้ เพื่อน เจ้า บ่าว อด ได้ เมื่อ เจ้า บ่าว ยัง อยู่ คว้ย เมื่อ เจ้า บ่าว อยู่
คว้ย จะ อด ไม่ ได้ กาล ะ วัน ภาย หลัง เจ้า บ่าว จะ พรัด พากัน ไป ใน วัน
นั้น เขา ก็ จะ อด อยู่ ทา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง จะ เขา เศษ ผัก ใหม่ ๆ มา ประ ผัก เก่า ไม่
ถ้า ทำ หย่าง นั้น ผัก ใหม่ ที่ ประ เซ้า นั้น จะ ทำให้ ผัก เก่า เสีย ที่ ผัก ซาก ก็ จะ ซาก
มากกว่า แก่ กอน แล้ว ทา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง จะ เอา น้ำ ะ หุ่น ใหม่ ใส่ ไว้ ใน ซอก หน้า
เก่า ไม่ ถ้า ทำ หย่าง นั้น น้ำ ะ หุ่น ใหม่ จะ ให้ ซอก เก่า นั้น ซาก ไป น้ำ ะ หุ่น
ก็ จะ หก บ่า ซอก ก็ จะ เสีย แต่ ว่า น้ำ ะ หุ่น ใหม่ คง จะ ใส่ ใน ซอก ใหม่ ะ

๒๓ ๑ อยู่ มา ใน วัน ซะ บาโต วัน หนึ่ง พระองค์ ทั้ง พวก พอซัง พระองค์
เที่ยว ใน ทอซัง ณ ลูก สิบ แห่ง พระองค์ เคียร พลาจ เคจ เก็บ รวง เข้า พลาจ
พวก ฟารีเซย จึง บอ กแก่ พระองค์ ว่า คุณ ะ เหตุ ไฉน เขา ทำ ซัน ไม่ ควร ทำ
ใน วัน ซะ บาโต พระองค์ จึง คริสต์ ถาม เขา ว่า ท่าน ไม่ ได้ อ่าน เลย ทรี ซึ่ง
พญา ทา วิค ทำ เมื่อ ซัก สน อยู่ และ หยาก อาหาร อยู่ ทั้ง พวก พอซัง คว้ย กัน
เป้น หย่างไร คราว ะ บี อารท เป้น ะ โร ทิด จ้าว พญา ทา วิค เข้า ใน วิหาร
พระเจ้า กิน ขนม ซัน คั้ง ถวาย ซัน จะ กิน นั้น ก็ ควร แก่ ะ โร ทิด เก่า นั้น
แล้ว ส่ง ให้ แก่ พวก พอซัง กิน คว้ย พระองค์ ยัง ว่า วัน ซะ บาโต เป้น เพราะ
มนุษย์ มี ไซ ว่า มนุษ นั้น เป้น เพราะ วัน ซะ บาโต บุคร มนุษ จึง เป้น เจ้า ของ
วัน ซะ บาโต นั้น คว้ย ะ

๑ บท ๓ ๓

๑ แล้ว พระองค์ เข้า มา ใน โรง ธรรม อีก ที่ นั้น ยังมี คน มือ เทียว ลีบ

คนทั้งหลายก็มาของคู พระองค์ว่า จะรักษาคนนั้นในวัน ซะบาโธ หรือไม่
 หวัง จะ ไล่ ฟ้อง พระองค์ ๆ จึง ตั้ง คนอื่น มือ เทียว นั้นว่า ลูกยี่น ขึ้น ทำ
 กลางที่เกิด แล้วจึง คริสต์ถามคนทั้งหลายว่า ใน วัน ซะบาโธ ควร จะทำ
 การ ดี หรือ จะ ทำ การ ชั่ว จะ ช่วยชีวิต รอด หรือ จะ ฆาตกรรม เสีย ฝ่าย คน ทั้ง
 หลาย เขาก็ นิ่ง อยู่ พระองค์ จึง ครอบ ทรง เคียง พระไทย เป็น ทุกข์ ภัย
 ใจ เขา แฉง กระต้าง จึง คริสต์ แก่ คน นั้น ว่า เทียบ มือ ออก เขาก็ ทำ काम
 แล้ว มือ นั้น หาย ก็ (เหมือน มือ อื่น) พวก ฟาริซาย กับ พวก พ้อง ของ เ
 โวธ จึง ออก ไป คิด ซาน กัน ว่า จะ ทำ อย่างไร แก่ คน นี้ จะ ได้ ประหาร เสีย ฯ
 ๗ ๑ แล้ว พระเยซู กับ ลูก สิบ จึง ไป จาก ที่ นั้น ไป ถึง สระ เล และ ฝูง คน
 เป็น อัน มาก ทิจ काम พระองค์ ไป มา แก่ เมือง ขวาลีตาย บ้าง แก่ กรุง ยรูจ
 เลม บ้าง แก่ เมือง ซิดูมาเย บ้าง แก่ แม่ น้ำ ยาระ เทน ฟาก ซ้าง โน้น บ้าง
 แล้ว แก่ แฉ่น แฉ่น เมือง กุโร และ เมือง ซูโดน มี ฝูง คน เป็น อัน มาก นึก
 ครั้น ได้ ยิน เหตุ การ ซึ่ง พระองค์ กระทำ ก็ ภา กัน มหา พระองค์ ๆ จึง
 ตั้ง ลูก สิบ ทั้ง หลาย ให้ จัก แจง เรือน เพราะ ฝูง คน มี ให้ เข้า มา เบียด เสียด
 พระองค์ ได้ ภัย ว่า พระองค์ ได้ รักษา คน เป็น อัน มาก หลาย แล้ว เหตุ
 ครั้ง นี้ ถ้า ใคร ๆ มี โรค ภัย ประการ ไต เขาก็ เบียด เสียด ดัน เข้า มา จะ ได้
 ก้อง พระกาย ฝ่าย ผู้ โศก โศรก เล่า เมื่อ เขา เห็น พระองค์ ก็ จะ มา ลง แล้ว
 ให้ ร้อง ว่า ท่าน นี้ เป็น บุตร พระเจ้า พระองค์ จึง ห้าม ปราบ เขา เป็น นักหนา
 มี ให้ เขา ทำ ให้ ชี้อ เสียง พระองค์ ลี จข ปรากด ไป ฯ

๑๓ ๑ ขณะ นั้น พระองค์ เสก จ ขึ้น ไป บน กู เขา แห่ง หนึ่ง แล้ว พระองค์
 ปรากด จะ ให้ ผู้ ไต มา ก็ เรียก ผู้ นั้น มา เหล่า นั้น จึง ทิจ มหา พระองค์ ๆ
 ก็ เลือ ก สิบ สอง คน ทั้ง ให้ ชอยู่ ภัย จะ ได้ ใช้ ไป บำว ประกาย ซึ่ง คำ โอวาท
 และ จะ ได้ ให้ มี วิทธิ จะ รักษา โรค ต่าง ๆ และ จะ ชับ มือ ออก ภัย แล้ว ฝ่าย
 ซิโมน พระองค์ ทั้ง ชื่อ ให้ ว่า เปโตร นั้น ๑ ฝ่าย ยากอบ ลูก ของ เขา เบตคาย กับ
 โยฮัน ผู้ นอ้น นั้น ทั้ง ๒ คน นี้ พระองค์ ให้ ชื่อ ว่า โบธ เนระ เม แปล ว่า ลูก

ฟ้าร้อง อินทระชา ๑ พิธิบี ๑ บาโธระภย ๑ มัคชย ๑ โธมา ๑ ยาโกโบ ลูจ
ของ ชาละฟาย ๑ ธากาย ๑ ซีโมน ซว บ้าน คณะอิน ๑ และ ยูคา อิศะการีโธค
ที่ ได้ มอบ พระองค์นั้น ๑ ๖

๒๐ ๑ ฝ่าย พระองค์ ทั้ง พวก พระองค์ ก็ กลับ เข้า มา ใน เรือน ฝูง คน ทั้ง
ปวง จึง เข้า มา อธิษณ์ พร้อ มเพรียง จน ไม่มี ที่ จะ รับ อาหาร ได้ คน สะนิจ
ของ พระองค์ ได้ ยืน เทศุการ นั้น แล้ว ก็ ออก มา จะ จับ พระองค์ ด้ว ยเขา ว่า
พระองค์ ค้าง เสีย จิตร แล้ว ฝ่าย พวก ชาล กษ อิน ลง มา แก่ เมือง ยรูจ
เลม เขาก็ ว่า ผู้ นี้ มี บาล ฆะ บุล สิง สู อยู่ แล้ว จับ ด้ว ได้ แก่ ด้ว ยช่าน จ
นาย ด้ว ทั้ง หลาย ตก ๖

๒๓ ๑ ครั้น พระองค์ เรียก คน ทั้ง หลาย นั้น เข้า มา แล้ว จึง ครว ส์ สึง
สอน เขา เป็น คำ เปรียบ เช่น นี้ ซึ่ง ฆคาน จะ จับ ฆคาน ออก จะ เป็น หย่าง
ไร ได้ ถ้า ใน เมือง ไท ๆ เขา แก่ง แ่ง กัน เอง เมือง นั้น จะ ยืน หมั้น คง หา
มิได้ แล้ว ถ้า ใน บ้าน เรือน เขา แยก ฆคาน กัน แล้ว บ้าน เรือน นั้น จะ ยืน
นาน ไม่ ได้ จะ สูญ เสีย แล้ว แล้ว ถ้า ฆคาน จะ ยืน ขึ้น ต่อ สู้ กัน กับ คน เอง
ฆคาน นั้น จะ ยัง ยืน หา มิได้ จะ ถึง ที่ สุก สิ้น เหมือน กัน อัน คน หนึ่ง คน
ใด จะ เข้า ใน เรือน ของ ผู้ มี กำลัง เร็ว แรง จึง เขา เข้า ของ มิได้ วัน ไร
แก่ ไค้ ผูก มีค ผู้ มี กำลัง นั้น เสีย กอ่น แล้ว จึง จะ ปล้น เขา เรือน เขา ได้
เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า ความ ผิด ของ มนุษย์ ทั้ง หลาย จะ ไป รคย
ได้ ทุก สิ่ง ทุก หย่าง แล คำ หยาบ ฆค ซึ่ง จะ ว่า นั้น ก็ ยก ได้ แต่ ทว่า อัน
บุคล ผู้ ไท จะ ว่า หยาบ ฆค ต่อ พระ วิญญาน บริสุทธิ นั้น จะ ไป รคย แก่ ผู้
นั้น ถึง ใน กัถป หน้า สืบ ๆ กัน ไป ก็ หา มิได้ จะ คอ้ง โทษ สืบ ๆ กัน ไป เป็น
ชัตรา ว่า ทั้ง นี้ ด้ว ยเทศุ เขา ว่า พระองค์ มี ด้ว โศก โครก ๖

๓๑ ๑ เมื่อ นั้น มารคา และ พันชัง แห่ง พระองค์ มา หา ยืน อยู่ ข้าง นอก
ใช้ คน เข้า ไป บอก แก่ พระองค์ ฝูง คน ทั้ง หลาย ก็ หนึ่ง รบ อยุ่ จึง ทูล ว่า
กู กรทำน มารคา และ พันชัง ของ ท่าน ยืน อยู่ นอก มาหา พระองค์ จึง

คริสต์ถามแก่เขาว่า มารคาและพี่น้องเราจะเป็นผู้ใด พระองค์ก็เหลือขอบพระเนกร คุณ ทั้งหลายที่นั่งรอบนั้น จึงว่า คุณ เกิดนี้ และ ซึ่ง มารคา และ พี่น้อง ของ เรา เหตุใด เหตุว่า ใคร ผู้ใด ประพริทธิคาม พระไทยแห่งพระเจ้า ผู้ นั้น และ เป็น พี่น้อง ขย หยิง แล มารคา ของ เรา แล้ว และ ฯ

๑ บท ๔ ฯ

๑ ภาย หลัง พระองค์ เทษนา สอน อยู่ วิม ฆะเล และ ฝูง คน เป็น อัน มาก ชุม นุ่ม กัน มาก จน พระองค์ คอ้ง ขึ้น หนึ่ง ใน เรือ เหนือ ฆะเล ฝ่าย ฝูง คน ทั้ง หลาย ก็ ยืน อยู่ บน ดิน ขย ฆะเล ลื่น พระองค์ จึง คริสต์ สอน เขา ด้วย คำ อุปมา เปรียบ เป็น หลาย ประการ ใน คำ สอน นั้น ว่า จง พัง ทุ กู เกิด ยังมี ผู้ ทว่า น คน หนึ่ง ออก ไป ทว่า น พืช ณ์ เมื่อ ทว่า น พืช ณ์ นั้น ก็ ตก ริม ณฑล บ้าง และ นก หด ณฑล พ้า มา เก็บ กิน เสีย ก็ ตก ใน ดิน อัน มี หิน มาก ดิน น้อย จึง เที่ยว แห่ง ไป เรว ทว่า ว่า ไม่มี ดิน ลึก แต่ ภาศ แศก ออก ก็ ชอน แห่ง ลง เหตุ ว่า ลง ราก ไม่ได้ จึง ร่วง ไรย เสีย ลื่น ก็ ตก ใน ที่ หนาม บ้าง หนาม นั้น เกิด ขึ้น แศก เสีย คกัน จึง เป็น ผล มิ ได้ ที่ ตก บน ดิน งาม ที่ นั้น มี บ้าง จึง งอก ขึ้น ใหญ่ ขึ้น ทำ ผล ได้ สาม สิบ เท่า บ้าง หก สิบ เท่า บ้าง ร้อย เท่า บ้าง แล้ว พระองค์ จึง คริสต์ ว่า ใคร มี หู พัง ก็ ให้ พัง เขา เกิด ฯ

๑๐ ๑ ครั้น ฝูง คน ไป แล้ว พวก เหล่า นั้น อัน คิจ อยู่ กับ พระองค์ กับ ทั้ง ลูก สิบ สิบสอง คน มา ถาม พระองค์ ด้วย คำ เปรียบ นั้น จะ เป็น ประการ ไท พระองค์ จึง คริสต์ คอบ เขา ว่า ก็ ไปรค ให้ ท่าน รู้ ข้อ ลับ ลึก แห่ง อาณา จักร พระเจ้า ได้ ฝ่าย เขา อัน อยู่ นอก เล่า ก็ ทำ ก็ ว่า แต่ ด้วย คำ อุปมา เปรียบ ลื่น ทั้ง นั้น ให้ เขา แล ทุ แต่ ยัง ไม่ เหน ให้ ทรัับ หู พัง แต่ ยัง ไม่ เข้าใจ เกิด อก ว่า เขา จะ กลับ ใจ แล้ว ความ ผิด เขา จะ ยก เสีย ไว้ แล้ว พระองค์ จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า คำ อุปมา เปรียบ ทั้ง นี้ ท่าน ยัง ไม่ รู้ หรี ถ้า ฉะนั้น คำ เปรียบ ทั้ง ปวง ท่าน จะ เข้าใจ หมาย ไร ได้ เล่า ผู้ ทว่า น นั้น ก็ ทว่า น คำ พระ ที่ ตก ริม ณฑล หนทาง นั้น คือ ว่า ทว่า น แล้ว พัง แล้ว บัด เที่ยว

ขรคานก็มาจึงเอาไปคำพระซึ่งหว่านถูกใจเขา นั้น ๑ ซึ่งตกในดินอัน
มีหินมากนั้น คือว่าคนอันฟังคำพระแล้ว ก็รับด้วยชื่นชมยินดี แต่
ว่าจำเวณูเป็นแยะเวลา เหตุว่ามีไถ่ลง รากในทิวเขาเอง ครั้นเกิด โภย
โยย และ เขียวเขนเสียเพราะ คำพระนั้น เขาก็ สุกคอกไปในขณะนั้น
๑๘ ๑ ที่ตกในหลุมนั้น คือว่าคนที่ ฟัง คำพระแล้ว ความปรารถนา
ปรารถนาคว้ยโลกย์นี้ และใจโลกมักไ้เงินทอง และ ปรารถนาจะไ้สิ่ง
อื่น ๆ ร่วมกันเข้าในใจ แหกเสียดคำพระ จึงเป็นผลมิไ้ ส่วนที่หว่าน
ลงในดินที่งามนั้น คือว่าคนทั้งหลายอันฟังรับ คำพระแล้ว ก็ทำผล
สามสิบเท่าบ้าง บ้างเป็น หกสิบ ก็เป็น ร้อยเท่าบ้าง ฯ

๒๑ ๑ พระองค์จึง ครัสว่า เมื่อเขาเอาตะเกียงมานั้น เคยซ่อนไว้ใน
ถึงไ้ที่นอนหรือ เขามีไ้ทั้ง บนเชิงตะเกียงหรือ เหตุนี้สิ่งใดที่ปัก
ซ่อนไว้ ก็จะเป็นปรากคไป สิ่งอันใดที่บังลับก็จะ ลี้แพรงพรายไป
ไ้ประจักษ์ ถ้าใครมีหูฟังก็จงฟังเอาเถิด พระองค์ยังว่า ท่านจะฟังอะ
ไรระวังจงที่ ท่านจะไ้เขาคว้ยทณอันใด เขาก็จะควงไ้แก่ท่าน
คว้ยทณอันนั้น แก่ท่านที่ฟังแล้ว ยังจะเพิ่มพูนขึ้น เหตุว่าถ้าผู้ใด
มีแล้วก็จะไ้เขามีอีก ถ้าไม่มีแล้ว ซึ่งเขามีนั้นก็จะเอาไปจากมี ฯ

๒๖ ๑ พระองค์ยัง ครัสซ้ว่า ชาณาจักรแห่งพระเจ้าอุปปะมาเหมือน
หนึ่งคนที่ไปหว่านพืชลงในดินแล้ว ไปนอน บ้างตื่น บ้างกลางวัน
กลางคืน พืชนั้นงอกขึ้นใหญ่ขึ้นอย่างไรก็ไ้ไม่รู้ เพราะว่าดินนั้น
บังคาลไ้งอกขึ้นเอง เป็นลำต้นก่อนภายหลังก็มีรวง แล้วมีเจ้าสุก
เกษมในรวงนั้น ครั้นว่าผลสุกแล้วเขาไ้คนไ้เกี่ยวเก็บ คว้ยว่าถึง
หน้าเกี่ยวแล้ว

๓๐ ๑ พระองค์ยัง ครัสว่า เราจะเทียบชาณาจักรพระเจ้ากับสิ่งใด
จะสำแดงคว้ยอุปปะมาเปรียบฉันใดเล่า ก็เหมือนเมกพรร ผัก กษ
คราวเมื่อหว่านนั้น ก็เล็ก น้อยกว่า เมกทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ ว่า

เมื่อหวาน แล้ว ก็ใหญ่ขึ้นเป็นโตกว่าผักทั้งปวง มีกิ่งใหญ่ จนนกบิน
กลางฟ้า มาจับอาศไรไว้ร่อนนั้นได้ พระองค์คริสต์ สอนคำ พระควยคำ
อุปมาเปรียบทั้งนี้ เป็นหลายข้อ หลายประการ ตามซึ่ง เขา จะ ฟัง ได้
แลเว้น แก่คำเปรียบ มิได้ คริสต์ สอนเขาเป็น ประการใด แก่ว่า ครั้น คน
ทั้งหลาย ไปแล้ว พระองค์ แก่ใจ สารพัด ทั้งปวง ให้แก่ลูก สิบให้แจ้ง
๓๕ ๑ ใน วัน นั้น เพลาเยน พระองค์ คริสต์ สั่ง ลูก สิบว่า ให้เรา ชำมไป
ฟาก ช่างโน้น เด็ด เขา จึง ละ ผุ่ง คน ทั้งหลายภา พระองค์ ไปใน เรือ หย่าง
นั้น มี เรืออื่น หลายลำ ไปควย ขณะ นั้น เกิด ลม พายุใหญ่ คลื่น ชักเข้า
จะเต็ม เรือ แล้ว ฝ่าย พระองค์ ได้เอา หมอน หมุน คีตะ บันทม อยู่ใน ท้าย เรือ
ลูก สิบ มา ปลุก พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้าไม่ วิคก หรือ ข้าพเจ้า ทั้ง
หลาย จะ ฉิบหาย แล้ว พระองค์ ก็ ตื่น ขึ้น จึง ห้าม ลม และ คริสต์ แก่ จะ เล
ว่า จง สงบ ลง เด็ด ลม ก็ หยุค จะ เล สงบ เรียบ ที่ เคี้ยว พระองค์ จึง
คริสต์ ถาม เขาว่า เหตุไฉน ท่าน เป็นใจ ชะลาจ ทั้งนี้ เป็น ไฉน ท่าน ไม่ เชื้อ
เล่า ฝ่าย เขาก็ เกรง กกลัว มากนัก จึง พุกกันเองว่า ท่าน นี้ จะ เป็น ผู้ใด
เล่า แม้น ลม ก็ ตี จะ เล ก็ ตี ยัง ฟัง นบ นอบ ท่าน นี้ ะ

๑ บท ๕ ๓

๑ ครั้น พระองค์ กับ พวก พ้อง ชำม ฟาก จะ เล ถึง แคน เมือง ชะคาธา แล
พระองค์ ออก จาก เรือ แล้ว ก็ ภัย คน หนึ่ง มี ผี โศก โครก ประจำ ตัว ออก มา
จาก ที่ ป่า ชั่ว ที่ ผัง ศก นั้น เป็น ที่ อยู่ เขา หา ผู้ใด ผู้หนึ่ง จะ จำ ตัว คน นั้น
ได้ ไม่ แม้น จะ เอา ไชร์ นึก ก็ ไม่ ได้ เพราะ ว่า คน ล้าม ไชร์ แล ได้ ครวณ เขา
เป็น หลาย คน แล้ว เขาก็ หัก ไชร์ หัก ครวณ เสีย ใคร จะ ทำให้ เขา เชื้อ
ไม่ ได้ แล้ว เป็น อัครา กลาง วัน กลาง ค่ำ เขา อยู่ ที่ ผัง ศก และ ใน ภู เขา
ให้ ร้อง เขา หิน เชื้อค เนื้อ ตัว เมื่อ เขา เหน พระเยซู แก่ ไกล ก็ วิ่ง เขา มา
กราบ ลง ให้ ร้อง เสียง ดัง ตาม ว่า ข้า กับ ท่าน เป็น ะไร กัน โอ้ พระเยซู
บุตร พระเจ้า ที่ สูง สุด ข้า อ่อน วอ ท่าน ใน โนม พระเจ้า ให้ สาบาน ว่า มิให้

ธรรมมาร ธรรมกำท้วข้า ทวยพระองค์ได้ทริสสั่ง ว่า ข้ายผีโคกโครกให้ออก
 มา จากคน นั้น เกิด พระองค์ จึง ตาม เขา ว่า ท้ว ชื่อไร เขาตอบว่า ชื่อเรา
 ว่า กอง ทวยเรา เป็น มาก อยู่ และ หมู่ผี นั้น อชัน วอ พระองค์ เป็น ชัน มาก
 มิให้ไล่ ไป จาก แคน เมือง นั้น ก็ รีม ภา เขา ที่ นั้น มี ผุง หมู ผุง ใหญ่ กิน อยู่
 ฝ่ายผี (ทั้งปวง นั้น) ก็ ขอ แก่ พระองค์ ว่า ใ้ให้ เรา เข้า ไป ใน ผุง หมู
 นั้น เกิด ใน ขณะ นั้น พระเยซู จึง ยอม อนุญาติ แก่ เขา แล้ว ผี โคกโครก
 ทั้งหลาย ออก มา เข้า สิ่ง สู่ ผุง หมู ผุง หมู นั้น ก็ ภา กัน โจน ลง ที่ ชัน เขา ลึก
 ตก ใน สระ เล ลำ ลัก น้ำ ภายใน สระ นั้น สัน เป็น ประมาณ ศัก สอง พัน ท้ว
 ฝ่าย คน เลี้ยง หมู นั้น ก็ หนี ไป บอก กล่าว เนื้อ ความ ใน เมือง แล นอก เมือง
 คน ทั้งหลาย จึง ออก มา จะ ดู ซึ่ง เป็น มา นั้น มา ทา พระเยซู แล้ว ก็ แล เห็น
 คน ที่ ผี ทั้ง กอง ประจำ ท้ว นั้น นั่ง ใส่ ผ้า รูดี้ สม ประที เขา จึง ตกใจ กลัว
 คน ที่ ได้ เห็น เดิม นั้น เล่า ให้ เขา ฟัง ว่า เป็น หย่างไร แก่ คน ชัน ผี ประจำ
 ท้ว นั้น และ เล่า ทวย ผุง หมู คน ทั้งหลาย จึง อชัน วอ พระองค์ ให้ ออก ไป
 จาก แคน เมือง เขา ครั้น พระองค์ ยัง เสด จ ลง เรือ คน ที่ ผี ได้ เข้า สิ่ง ท้ว
 นั้น ขอ พระองค์ ไป รด ให้ อยู่ ทวย พระองค์ มี ใ้ อนุญาติ แก่ ทริส สั่ง เขา ว่า
 ไป บ้าน ไป ทา พวก ช้อง กล่าว ให้ เขา ฟัง ว่า พระองค์ เจ้า ได้ ทรง พระ
 กรรุธา กระทำ อะไร แก่ ท้ว เขา จึง ออก ไป บ่าว ประกษ ใน เมือง เทกมา ไป ถึ
 ให้ ฟัง ว่า พระเยซู ได้ กระทำ อะไร แก่ ท้ว คน ทั้งหลาย ก็ หลากใจ อยู่ อะ
 ๒๑ ๑ ฝ่าย พระเยซู ลง เรือ ข้าม ฟาก มา แล้ว ก็ มี ผุง คน เป็น ชัน มาก มา
 มา พระองค์ และ หยุด อยู่ รีม สระ เล ก็ นี้ และ นายโรง ธรรม คน หนึ่ง ชื่อ ว่า
 ยายโร มา กราบ ลง แดบ พระบาท อชัน วอ พระองค์ เป็น ชัน มาก ว่า ลูก
 หลิง แห่ง ข้าพเจ้า เกือบ จะ คาย อยู่ แล้ว ขอให้ พระองค์ มา วาง พระทักต์
 บน เขา เขา จึง จะ รอด ชัน พระองค์ ก็ ไป ทวย นาย นั้น ผุง คน เป็น ชัน
 มาก ก็ เบียด เสียด กัน ทิจ ตาม เสก จ ไป ทวย ยังมี หลิง คน หนึ่ง เป็น โรค
 เลือด ไหล ตก เป็น สิบ สอง ปี มา แล้ว เสย ทรรพย์ เจ้า ของ หมท ทวย หมอ

รักษาหลายคน ไม่ใคร่จะทุเลาบันเทาซักหนัก แต่โรคนั้นยิ่งร้ายยิ่งมากขึ้น ครั้นไต่ถามว่าด้วยพระเยซู หญิงนั้นก็เข้ากับผู้คนมาข้างหลัง คอ้งเสื้อแห่งพระองค์คิดว่า ถ้าข้าจะคอ้งแต่เสื้อแห่งพระองค์ก็จะหายและ บัดเดี๋ยวใจเลือกที่ไหลนั้นก็แห้งลง ก็รู้ในชั่วแว่บหายแล้ว ขณะนั้นพระเยซูรู้ว่า วิถีชานออกจากพระองค์แล้ว จึงมีนพระภักทรดูผู้คน คริสต์ถามว่า ใครคอ้งเสื้อผ้าของเรา ฝ่ายลูกศิษย์ทั้งหลายก็ทูลตอบว่า พระองค์ทราบเหนแล้วว่า ผู้คนเบียดเสียดกัน และพระองค์ยังจะถามว่า ใครคอ้งเราเล่า พระองค์จึงเหลียวดูจะได้เห็นว่าใครทำนั้น ฝ่ายหญิงนั้นก็กลัวตัวสั่นรู้เหตุที่เป็นมานั้นก็เข้ามารายลง กล่าวเหตุการทั้งปวง ความจริง พระองค์จึง คริสต์ตอบแก่หญิงนั้นว่า ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของตัวทำให้ตัวรอด จงไปอยู่เย็นเป็นสุขเถิด ให้โรคนั้นหายขาดเถิด ชะ

๓๕ ๑ ครั้นพระองค์คริสตียังไม่ทันขาดคำ พวกพ้องแห่งนายโรงธรรมผดออกแก่นายว่า กุมาริของท่านเสียแล้ว จะเป็นเหตุผลประการใดที่จะทำให้ท่านอาจารย์เป็นกังวลต่อไป ฝ่ายพระเยซูไต่ถามว่าดังนี้แล้วจึง คริสต์แก่นายโรงธรรมว่า อย่ากลัวแต่จงเชื่อเถิด แล้วพระองค์มิให้ผู้ใดจิจเข้าไปด้วย เว้นแต่เปโตร และ ยาโกโบ กับ โยฮัน ที่เป็นพี่น้องกันกับยาโกโบ แล้วพระองค์เข้าไปถึงเรือนแห่งนายโรงธรรม เหนวุ่นวายทำโศกพิลาพวซึ่งให้เปิ่นฮันมาก จึงเข้าไป คริสต์ถามเขาว่า ท่านมวุ่นวายวซึ่งให้ทำไม เท็กนั้นไม่ตายมิได้เป็นแต่นอนหลับอยู่ คนทั้งปวงก็เยาะเย้ยพระองค์ แต่ฝ่ายพระองค์ ครั้นจับคนทั้งปวงไป นอกแล้วจึงเอาพ่อแม่ของเท็ก แลคนที่จิจกันกับพระองค์ภาเข้าไปที่เท็กนอนอยู่นั้น จับมือของเท็ก คริสต์ว่า ทาลิซาอุมิ แปลว่า ลูกสาวเอ๋ย เราสั่งตัว จงลุกขึ้นเถิด ลูกสาวนั้นจึงลุกขึ้นที่เดียวและเคิรวไปได้ เท็กนั้นถึงอายุศมีสิบสองปี คนทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจ จนไม่รู้สมประทีแล้ว

พระองค์จึง ห้าม ปราม เขา เป็นอันมากว่า อย่าให้ผู้ใดรู้ แล้วสั่งให้จัดอาหารให้แก่เด็กนั้น กิน ๗

๑๑ บท ๖ ๗

๑๑ เมื่อพระองค์เสด็จไปจากที่นั่น แดกลับ มาใน บ้านเมืองแห่ง พระองค์ ลูกศิษย์ทั้งหลายก็ติดตามไปด้วย แล้วในวัน ซะบาโต พระองค์เข้าไปในโรงธรรมเทศนาสั่งสอน คนทั้งหลายเป็นอันมาก ได้ฟังแล้ว ก็เกิดอึ้งจรรยาใจว่า เหตุการณ์ทั้งนี้ เป็นมาแต่ไหน สติปัญญาของท่านที่ย่อมมีอยู่นั้น จะเป็นอันใด ท่านจึง สำแดง อธิธิ วิทธิคังนี้เล่า มีใช้ท่านนี้ หรือ ที่เป็นช่องว่างไม่ถูกนาง มาเรีย มีนอซึ่ง ขยาย คือ ยาโกโบ ๑ โยเซ ๑ ยูคา ๑ ซิโมน ๑ แล้ว นอซึ่ง สาว ทั้งหลาย ของ คน นี้ อยู่กับเวลาที่ นี้ มีใช้ หรือ เขา จึง เคื่องใจใน พระองค์ พระเยซู จึง ตรัส แก่ เขาว่า อัน ผู้ทำนบ จะ ชักสน ค้วยผู้ นับถือ ก็ ทำมิได้ เว้นแต่ใน เมือง ของ คน ใน พวกญาติพี่น้อง และ ใน เรือน ของ คน จึง จะ ชักสน ที่นั้น พระองค์ จะ สำแดง อธิธิ วิทธิคัง ก็ ทำมิได้ เว้นแต่ วาง พระหัตถ์บน คน เจ็บ นอซึ่งหนึ่ง รักษาให้หาย พระองค์ก็ หลาก พระไทย ที่ คน ทั้งหลาย ไม่เคื่ร จะ เชื่อเลย แต่พระองค์ ยัง คำเนิร เทียวเทศนาสั่งสอน รอบบ้าน รอบเมือง ๗

๑๒ เมื่อ นั้น พระองค์ เรียก ลูกศิษย์ สิบสอง คน เข้า มาแล้ว ก็ใช้ออกไปที่ ละ สอง คน ให้มี กาลัง ที่ จะ บังคับ ผีโสโครกได้ แล้ว พระองค์ จึง สั่ง พวกศิษย์นั้น ว่า อย่าเอาอะไรใช้กลางทาง เว้นแต่ไม้เท้า ถูดย่อมเคื่รื่องกินเงินทองในผ้าคาดเอวอย่าเอา ใส่เกือกได้ เสื้อ สองตัวอย่าใส่ พระองค์ ยัง ตรัสสั่ง เขาว่า จะ เข้าไปใน เรือนใด ๆ ก็ คอยหาใครที่นั้น กว่า จะ ออกไป จากที่ นั้น แล้ว ถ้า แล ผู้ใด จะ ไม่ รับ ไม่ ฟัง ท่าน เมื่อ จะ ไป จากที่นั้น จง สะบัดผง ซึ่ง คีจ ด้กั้น นั้นให้ เป็น พญานค ต่อเขา (เราว่า แก่ ท่าน เป็น แก้วว่า ใน วัน พิภกษาไทย แห่ง เมือง ซะโคม และ เมือง อะโมรา จะ เขากว่าไทย แห่ง เมือง นั้น) ฝ่าย ลูกศิษย์ ทั้งหลาย ก็ ออกไป บำ ประ

ภายหลังทั้งใจเสียใหม่ ก็ขับผีออกเป็นชั้นมาก เหน้ามันทาคนเจ็บทั้งหลาย รักษาให้หาย ฯลฯ

๑๔๐ ครั้งนั้นเฮโรดผู้กระษัตริย์ ได้ยินว่าคว้ยพระองค์ คว้ยว่าชื่อเสียง แห่ง พระองค์ ลึกลับ ปรากฏไป เฮโรด จึงว่า นี้ และ เป็นโยฮัน ผู้ให้จุ่มน้ำ เป็นชั้น มา จาก ทาย เหตุ นั้น จึง ได้ ส่ง ทาย พิธี พิธี ทั้ง นี้ ตาม คน ก็ ว่า เป็น เอลียา ลง บ้าง ก็ ว่า เป็น เหมือน คน หนึ่ง คน ใด แยก ใน พวก ผู้ ทำ ฃน ครั้น พญาเฮโรด ทรง พัง แล้วยัง ว่า เป็น โยฮัน ที่ ฆ่า ศักดิ์ ศิษะ นั้น และ เป็น ชั้น มา จาก ทาย แล้วย พญาเฮโรด นี้ ได้ ใช้ ผู้ คน จับ โยฮัน มัด แล้วย ไล่ กุด ไว้ เป็น เพื่อ เหตุ นางเฮโรเดีย ผู้ ภรรยา ของ พีลิป ปู่ นซัง ของ พญาเฮโรด คว้ย พญาเฮโรด ได้ รับ นางเฮโรเดีย นั้น เป็น เมีย คน โยฮัน นั้น ว่า กล่าว กับ พญาเฮโรด ว่า ที่ ท่าน จะ เอา ภรรยา ของ นซัง มา เป็น ภรรยา ของ ท่าน นั้น ไม่ ชอบ เลย ฝ่าย นางเฮโรเดีย จึง ผูก พยาบาท กับ โยฮัน หยาก จะ ฆ่า เสีย แต่ จะ ฆ่า ไม่ได้ เพราะ ว่า พญาเฮโรด เกรง โยฮัน อยู่ รู้ ว่า เป็น คน ซื่อ ตรง ซบธรรม จึง ปอง รักษา เขา ไว้ เมื่อ ได้ ยิน คำ สอน ของ โยฮัน ก็ ยิน ติ แล้วย ได้ ทำ กาม หลาย สิ่ง ครั้น ถึง วัน ถุก ฆาตี เป็น วัน เกิด แก่ง พญาเฮโรด ๆ ให้ แก่ง การ เลี้ยง โตะ ชุนนาง ผู้ ใหญ่ นาย พัน และ ผู้ เป็น เอก เป็น ใหญ่ ใน เมือง ขมา ลี ลาย เป็น ชั้น มาก แล้วย ลูก สาว ของ นางเฮโรเดีย เข้า มา เห็น รา ให้ ชอบ ธารมณห์ แห่ง พญาเฮโรด ทั้ง บันดา คน ที่ หนึ่ง งาน คว้ย กัน ผู้ กระษัตริย์ จึง ตรัส แก่ หญิง สาว นั้น ว่า ถ้า ปรากฏ สิ่ง ใด จง ขอ เกิด เรา จะ ให้ ท่าน ก็ สาบาน คว้ย ว่า ถ้า ขอ อะไร เรา จะ ให้ ถึง แบ่ง ราช สมบัติ กิ่ง หนึ่ง หญิง สาว นั้น จึง ออก ไป ถาม แม่ ว่า จะ ขอ อะไร ติ แม่ บอก ว่า ขอ ศักดิ์ ศิษะ ของ โยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ นั้น หญิง สาว จึง กลับ เข้า มา ทา พญาเฮโรด ขอ ว่า ปรากฏ จะ ได้ ให้ ท่าน เอา ศักดิ์ ศิษะ ของ โยฮัน ผู้ ให้ จุ่ม น้ำ ไล่ ไล่ ฆาตี มา ส่ง ให้ ฆ่า เจ้า เดียว นี้ เฮโรด ได้ พัง นาง ขอ ทั้ง นั้น ก็ เป็น ทุกข์ แต่ ว่า เพราะ ได้ รับ คำ สาบาน แล้วย คว้ย เหน แก่ หน้า คน ทั้ง

ปวง อันนั่งพร้อมกัน มิอาจ จะ ชัก ไถ่ ใน ขณะ นั้น ผู้ กระษักร จึง ใ้ ช้ ชำ
 มรง สั่ง ใ้ ให้ เขา คีตะ นั้น มา ใ้ ฝ่าย ชำ มรง ก็ ไป ถึง คุก ทัก คีตะ ใ้ ใน คุก
 มา ส่ง ใ้ แก่ ทหญิง สาว นั้น ทหญิง สาว นั้น ก็ ใ้ แก่ แม่ เขา ครั้น ว่า ลู ก ลีษ
 ของ โยฮัน ได้ ยิน แล้ว ก็ ขว น กัน มา ยก ศภ เขา ไป ฝั ง เสี้ย ใน หลุม จะ
 ๓๐ ๐ คราว นั้น พวก ทูต ทั้ง หลาย มา ทา พระ เยชู เถ้า ใ้ พระ องค์ ฝั ง
 ซึ่ง เท กู การ ทั้ง ปวง ที่ เขา ได้ ทำ แล ได้ สั ง สอน นั้น พระ องค์ จึง ครี ส แก่
 เขา ว่า จง มา เถิด ใ้ เรา ไป ใน ป่า ที่ สั ก หยุต ภา ก ไป น้อย นึง คว้ย ว่า
 คน ไป คน มา มาก นั ก จน วั บ ขา ทาร มี ไคร์ ไค้ แล ใ้ จั ง ลง เรือ ไป ใน ที่ ป่า
 มี ไคร์ ใ้ ไคร รุ้ แก่ ฝู ง คน ทั้ง หลาย ไ้ เหน ขอก ไป หลาย คน รุ้ จัก ที่ จั ง
 ออก ไป จาก บ้าน เมือง ทั้ง ปวง ไป ที่ นั้น ทาง บก ก็ เลย มา ถึง ก่อ น ครั้น พระ
 เยชู มา เหน ฝู ง คน เป น อัน มาก แล ใ้ ทวง พระ เมคา ปราณี้ ก่อ เขา คว้ย
 ว่า เป น เหมี อน ฝู ง แคะ อัน ไม่ มี ไคร เลี้ย ง กู พระ องค์ จึง เทษ เณ สั ง สอน
 เขา หลาย ข้อ หลาย ประการ แล เมื่อ หลาย โม ง ล่วง ไป แล ใ้ ลู ก ลีษ ทั้ง
 หลาย จึง มา ทา พระ องค์ ทูล ว่า ที่ นี้ เป น ที่ ป่า เวลา ก็ ล่วง แล ใ้ ขอ ใ้
 ปล่ อย ฝู ง คน ใ้ เข้า ไป ใน บ้าน เถก น ชั ย อัน อยู่ รอบ ใ้ ชั อ ชนม กิน เพราะ
 เขา ไม่ มี อะไร จะ กิน พระ องค์ จึง คอบ แก่ เขา ว่า ท่าน เอง ใ้ เขา กิน เถิด
 ลู ก ลีษ ทูล ว่า จะ ใ้ ข้า พเจ้า ไป ชั อ ชนม ถึง ทำ สิบ ภาค แล ใ้ ใ้ เขา กิน หรื
 พระ องค์ จึง ครี ส งาม เขา ว่า ชนม มี ชั อ น ไป กู เถิด ครั้น เขา รุ้ แล ใ้ จั ง
 ว่า ทำ อัน กัน ปลา สอง กัว แล ใ้ พระ องค์ สั ง เขา ใ้ คน ทั้ง ปวง นั ง ลง บน
 หลุ่ สก เป น แถว ๆ คน ทั้ง ปวง ก็ นั ง ลง เป น แถว ๆ ละ วั ย บั ง ทำ สิบ
 บั ง พระ องค์ จึง เอา ชนม ทำ อัน กับ ปลา สอง กัว แหน ง กู ฟ้า ไม ทนา พระ
 คุณ แล ใ้ กั ก ชนม สั ง ใ้ ลู ก ลีษ ลู ก ลีษ ก็ แจก แก่ คน ทั้ง หลาย ปลา
 สอง กัว ก็ แบ่ง ใ้ คน ทั้ง ปวง คน ทั้ง ปวง ก็ กิน ชั ม แล เหน ชนม แล ปลา
 ที่ เหลือ นั้น เก็บ ไ้ ๑๒ กระ บุง เคม ฝ่าย คน ที่ กิน ชนม นั้น นับ แก่ ผู้ ชวย
 เป น ประมาณ ทำ พัน คน บั ก นั้น พระ องค์ ใ้ ลู ก ลีษ ลง เรือ ชำ ม ฟาก ไป

ถึง เมือง เบธซายดา ก่อน ว่า พระองค์ จะ ปล่อยฝูง คนไป ครั้น พระองค์
 ปล่อยเขาไปหมดแล้ว พระองค์ก็ ออกไปใน ภูเขา จะ สวม อยู่ ที่ นั้น ฯ
 ๔๗ ๐ เผลอคำ แล้ว เรือ นั้น ก็ อยู่ กลาง ทะเล พระองค์ ก็ อยู่ บน บก แก่
 ผู้ เทียว ก็ ทอด พระเนตร เห็น ลูก ลิช แจว เรือ ไ้ ลำบาก เพราะ ว่า ทวน ลม
 อยู่ ครั้น ไ้ ลม จะ รุ่ง แล้ว พระองค์ จึง ทำ เนิร เภิร บน ทะเล มหา เขา จะ
 เสย เกิน ให้ พัน ฝ่าย ลูก ลิช เหน พระองค์ เภิร บน ทะเล ก็ ถือ ว่า เป็น ผี จึง
 ไ้ ร้อง ชื่น เสียง แสก คน ทั้ง ปวง เหน ก็ สะ กุ้ง กใจ ใน ขณะ นั้น พระ
 องค์ ออก พระ โอสุ ครัส แก่ เขา ว่า จง ชื่น ใจ เภิร เป็น เรา เอง อย่า กลัว
 แล้ว พระองค์ จึง ชื่น ไป หา เขา แล ครั้น เข้า ใน เรือ แล้ว ลม ก็ สงบ ลง
 คน ทั้ง ทลาย ก็ หลาก ใจ ชัย จรรย์ ใจ มาก เหลือ ประมาณ กว้ย ว่า เขา ไ้ ไ้
 คิค ถึง ขนมนั้น ใจ เขา ยัง กระ เติง กระ ค้าง อยู่ ๐ ครั้น ชำม เสรจ แล้ว
 ก็ มา ถึง แคน เมือง เนิน เนซา เร็ค และ ออก เรือ ขณะ เมื่อ ออก มา จาก เรือ
 แล้ว คน ทั้ง ทลาย รั้ จัก พระองค์ ที่ เทียว และ คน ทั้ง ปวง ใน แคน เมือง
 รอบ นั้น ก็ วิ่ง มา ไ้ ยืน ว่า พระองค์ อยู่ ที่ ไไหน ก็ เทียว เภิร คน เภิร นอน
 บน ที่ นอน ภา มา ที่ นั้น แล้ว พระองค์ จะ เสจ เข้า ใน บ้าน เมือง ท้อง ภา ที่
 ไไหน เขา ภา เขา คน เภิร มา วาง กลาง ตลาด กลาง ทาง ขอ พระองค์ ให้
 ก้อง แต้ ขวย เสือ แห่ง พระองค์ และ ไคร ผู้ ไค ที่ ก้อง นั้น ก็ หาย ลีน ทุก คน

๐ บท ๗ ฯ

๐ เมื่อ นั้น พวก ฟารี ซาย กับ พวก อา ลัก ข บ้าง ที่ มา แก่ เมือง ยรู ซา เลม
 ขวน กัน มา หา พระ องค์ และ ไ้ เหน ลาง คน ใน พวก ลูก ลิช รั้ ขา ทาร
 กว้ย มี ชื่อ มล ทิล คือ ว่า มี ไ้ ล้าง เสย ก่อน กว้ย ว่า พวก ฟารี ซาย และ
 พวก ยู ทาย ทั้ง ปวง ถือ หย่าง ทำ เนิม ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ก็ มี ไ้ รั้ ขา ทาร กว้ย
 จะ ไ้ ล้าง มือ ให้ ทั่ว เสย ก่อน ถ้า และ มา แก่ ตลาด มี ไ้ รั้ ขา ทาร กว้ย
 จะ ไ้ จุ่ม ใน น้ำ เสย ก่อน เขา ก็ รั้ ถือ หลาย สิ่ง ชื่น คือ ว่า ที่ จะ เขา
 ถว้ย ขนม เค รือ ง ทอง แดง ของ เเท ลือ ง ที่ นั้ง ที่ นอน มา จุ่ม เสย พวก ฟารี

ชายกับพวกอาลักษณ์ทั้งหลายนั้น จึงถามพระองค์ว่า เหตุไฉนลูกศิษย์
ของท่าน มิได้ประพฤติที่ตามอย่างท่านผู้แก่ผู้แก่ แต่ว่ารับอาหาร
ด้วยมืออันมิได้ล้างเสียก่อน พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ซึ่งยะซาชา
ผู้ทำนายได้ทำนายไว้ด้วยเจ้าเหล่านี้ ช่างพวกท่านทำเทียมใจที่นั่นสมควร
นักหนา เหมือนหนึ่งคำเขียนว่า พลเมืองนี้นับถือเราด้วยศึปาก แต่ว่า
ใจห่างไกลจากเรา นักหนา เมื่อเขาสาธอน บันชา มนุษย์ต่าง พระบัญญัติ
ที่เขาแนะนำแก่การเราทั้งนั้น ก็หาเป็นประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเจ้าเหล่านี้
มาละเสียดซึ่งบัญญัติพระเจ้า แล้วถืออย่างท่านผู้แก่ มนุษย์ และถือว่า
ต้องเอาด้วยขามมาจุ่มน้ำนั้น และได้ทำหลายสิ่งอื่นเช่นเดียวกัน
พระองค์ยังว่า อันจะทิ้งละพระบัญญัติ มาถืออย่างท่านผู้แก่ นั้น สม
กับตัว เพราะว่าโมเสได้สั่งว่า จงนับถือ บิคา มารคา ของคน อีกที่ถ้า
ผู้ใดว่า หยาบซัดคือ บิคา มารคา ก็ให้เป็นโทษ ถึงสิ้นชีวิต แต่ฝ่ายเจ้า
เหล่านี้ ก็สอนว่า ถ้าผู้ใดจะบอกแก่ บิคา มารคาว่า ถ้าท่านจะได้ประโยชน์
แก่ข้าพเจ้าในสิ่งใดสิ่งนั้น ก็เป็นโทษนั้นคือว่า ของถวายแล้ว ท่านจึง
มิให้ทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์แห่ง บิคา มารคา อย่างท่านผู้แก่
เป็นที่แก้ทำลายคำพระเจ้า ที่ท่านทำเช่นนี้มีหลายประการ แล้ว
พระองค์เรียกฝูงคนทั้งปวงจึงตรัสแก่เขาว่า จงฟังเราแลเข้าใจเถิด
สิ้นทุกคน สิ่งใดภายนอกมนุษย์ที่จะเข้าไปในมนุษย์นั้น จะทำให้มลทินไป
ก็หามิได้ แต่ว่าซึ่งออกมาแต่ภายในมนุษย์นั้น และที่ ทำให้มนุษย์เป็น
มลทินไป ถ้าผู้ใดมีหูฟัง ก็ให้ฟังเขาเถิด อะ

๑๗๐ ครั้นว่าพระองค์พ้นจากฝูงคนเข้ามานในเรือแล้ว ลูกศิษย์ทั้งหลาย
จึงมาถามพระองค์ด้วยคำเปรียบตั้งนั้น พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
ท่านยังไม่เข้าใจจนปานนี้หรือ ยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใด ๆ แต่ภายนอก
ที่เข้าไปในมนุษย์ จะทำให้เป็นมลทินมิได้ ด้วยว่ามีไม้ลงในใจลงในกะ
เพาะอาหาร อาหารนั้นจ্বরแล้ว ก็ถ่ายในที่ลับ พระองค์ยังว่า ที่ออกมา

จากมนุษย์นั้น แลซึ่งให้มนุษย์เป็น มลทิน เพราะ ว่า ความ คิด ชั่วร้าย ผิด
 ผิด เมื่อกัน เล่น ชู้กัน ขำพ่นกัน ะโมยของ โลก พาด ก็ผิด อิจฉา คำ ทหาบ
 ชั้ ถือ ฆนะ แล กุเบา กุหมิน ออกมา แแต่ ใน ใจ มนุษ การ ชั่ว ทั้ง นี้ หมก สิ้น
 ชอก มา แแต่ ภาย ใน ก็ ให้ มนุษ เป็น มลทิน นั้น แล ะ

๒๔๐ คราว นั้น พระองค์ ลุก ขึ้น ไป ใน แคน เมือง กุโร แล เมือง ซีโตน
 แล เข้า ไป ใน เรือ น มี ไคร จะ ให้ ผู้ ไท รั้ แแต่ จะ ชอน อยู่ มิ ไ้ เพราะ ว่า ผู้
 หญิง คน หนึ่ง มี ลูก สาว ซึ่ง ผี โศก ไคร ก เข้า สิ่ง สู้ ไ้ ยิน ว่า ควย พระองค์
 จึง เข้า มา กราบ ลง แทบ พระบาท ฝ่าย หญิง นั้น เป็น จก ที เฮเลน เกิด ใน
 เมือง ซูเวีย ฟอยนิเก ผู้ หญิง ก็ ไ้ ขอ ให้ พระองค์ ชับ ผี ออก จาก ลูก สาว นั้น
 พระเยซู จึง คริส แแต่ แม่ นั้น ว่า ชอบ แแต่ จะ ให้ ลูก กิน จน อิ่ม เสีย ก่อน
 จะ เอา อาหาร ของ ลูก มา ทั้ง แแต่ หมู่ หมาน นั้น ไม่ สม ไม่ ทวร เลย แม่ นั้น คอบ
 ว่า ชอบ อยู่ พระองค์ เจ้า ชั้ แแต่ ว่า หมู่ หมาน นั้น ย่อม กิน เคน อาหาร ของ ลูก
 ซึ่ง เทลือ ตก นั้น พระองค์ จึง คอบ ว่า จง ไป เกิด เพราะ คำ นั้น ผี ก็ ชอก
 จาก ลูก สาว แล แล้ว แม่ นั้น ก็ กลับ ไป บ้าน เหน ว่า ผี นั้น ชอก จาก ลูก สาว
 แล แล้ว ลูก สาว ก็ นอน อยู่ บน ที่ นอน ะ

๓๑๑ แล แล้ว พระองค์ ออก มา จาก แคน เมือง กุโร แล เมือง ซีโตน อีก เลย
 ทาง แคน เมือง เทกา ไป ด้ ก็ กลับ มา ถึง ะเล มา ลี ลาย คน ทั้ง หลาย จึง เอา คน
 หนึ่ง เป็น คน หุนวก ทั้ง พุก ช่าง ควย ภา มา ชัน วอน ขอ พระองค์ ให้ วาง พระ
 ทัก ด้ บน คน นั้น พระองค์ ก็ รับ เอา คน นั้น ภา ไป จาก ผู่ คน ถึง ที่ สง ด้ แล แล้ว
 แแย แแย อง คูลี เข้า หู บวัน เจพะ คอง ลัน แหง นก พ้า ถอน พระไทย คริส ว่า
 เฮฟา จา แแปล ว่า เบ็ค ออก หู นั้น ก็ เบ็ค ลัน ที่ ผูก นั้น ก็ หลุด ลอย ใน ทัน ไค
 คน นั้น ก็ พุก ไ้ คล ชอง ฝ่าย พระองค์ ก็ ห้าม ปราม คน ทั้ง หลาย ว่า ชัน
 นี้ ชย่า แพร่วง พรวย แแต่ ผู้ ไค พระองค์ ห้าม เท้า ไค เขาก็ ยิง เล่า ลือ ไป เป็น
 ชัน มาก แล แล้ว ยิง ชยะ จร รย ใจ ชง ว่า สรรพ สิ่ง การ ซึ่ง พระองค์ ทำ
 แแต่ ลวัน ด้ ทั้ง นั้น กระทำให้ คน หุนวก ไ้ ยิน ให้ คน ไ้ พุก ไ้ ะ

๐ ใน กาละ วัน หนึ่ง ฝูง คน ก็ มาก นึก จน ไม่มี ที่ จะ รับประทานอาหาร ได้ พระ
 เยชู จึง คริส เรียก ลุก ลีส ทั้ง หลาย มา ว่า เรา มี ใจ ปวด นี้ แก่ ฝูง คน เหล่า
 นี้ คว้า ว่า เขา ดึก ขยับ กับ เรา เป็น สาม วัน แล้ว ก็ ไม่มี อะไร กิน ถ้า และ
 เรา จะ ปล่อย เขา ไป บ้าน ไม่มี อะไร กิน เขาก็ จะ หิว โหย เลื้อย ลำ คว้า ว่า
 ลาง คน มา แก่ โกล ลีส ทั้ง หลาย จึง ทูล ถาม ว่า คน จะ ซื้อ ขนม ใน ป่า ให้
 ภา เขา กิน ที่ ไหน ได้ พระ องค์ จึง ถาม พวก ลุก ลีส นั้น ว่า ท่าน มี ขนม ชี้ ชัน
 ลุก ลีส คอบ ว่า มี แก่ เจ็ด ชัน พระ องค์ สั่ง ให้ ฝูง คน นั้น บน ดิน แล้ว พระ
 องค์ รับ เขา ขนม เจ็ด ชัน โมทนา พระคุณ ก็ หัก ขนม ส่ง ให้ แก่ ลุก ลีส ให้
 แจก แก่ ฝูง คน ลุก ลีส ก็ แจก ให้ แล้ว ก็มี ปลา เล็ก ๆ บ้าง พระ องค์
 โมทนา พระคุณ แล้ว สั่ง ให้ เขา ปลา นั้น แจก ให้ คว้า ครั้น คน ทั้ง ปวง กิน
 อิ่ม แล้ว ก็ เก็บ เคน เหลือ นั้น ได้ ทั้ง เจ็ด กระบุง คน ที่ กิน นั้น ประมาณ
 สี่ พัน คน แล้ว พระ องค์ ปล่อย เขา ไป ๓

๑๐๐ ใน ขณะ นั้น พระ องค์ จึง ลง เรือ กับ พวก ลุก ลีส ออก ไป ใน แคน เมือง
 คัลมะนุธา ส่วน พวก ฟารี ขย ออก ไป พุด จา ชัก ใช้ กัน จะ ชันะ สุก พระ องค์
 ขอให้ เหน สำคัญ ใน อากษ พระ องค์ เป็น ทุกข์ ใน วิญญู จึง ถาม ว่า ชัย
 คน ชก นี้ จะ หา สำคัญ ทำ ไหม เรา บอก แก่ ท่าน เป็น จริง ว่า จะ ทำ สำคัญ
 ให้ ชก นี้ ก็ หา มิ ได้ แล้ว พระ องค์ ละ เขา ลง เรือ อี ก ซ้ำ ม ไป ฟาก กลับ มา
 ๑๔๐ ฝ่าย ลุก ลีส ก็ ลืม ที่ จะ เขา ขนม ไป คว้า แล ใน เรือ นั้น มี ขนม แก่
 ชัน เต็ม พระ องค์ ก็ สั่ง พวก ลุก ลีส นั้น ว่า จง คุ เกิด และ ระวัง คว้า เชื้อ
 แห่ง พวก ฟารี ขย และ เชื้อ แห่ง พญา เฮโรด ลุก ลีส นั้น จึง พุด กัน ว่า
 นี้ และ เพราะ เรา ไม่มี ขนม พระ เยชู ทราบ พระ ไทย แล้ว คริส แก่ เขา ว่า
 ท่าน พุด กัน คว้า อะไร เพราะ ไม่มี ขนม หรี เทก โฉน ท่าน ยัง ไม่ เข้า ใจ ใจ
 ท่าน ยัง แขง กระต้าง หรี มี คา แล้ว ยัง ไม่ เหน หรี มี หู แล้ว ยัง ไม่ ได้ ยิน
 หรี ยัง จำ ไม่ ได้ หรี เมื่อ เรา หัก ขนม ทำ อัน ให้ แก่ ทำ พัน คน ท่าน เก็บ
 เคน เหลือ นั้น เคน ชัก กระบุง ลุก ลีส คอบ ว่า สิบ สอง แล้ว เมื่อ เรา แจก

เจ็ดชั้น ให้สี่พันคน ท่านเก็บเงินเหล่านี้ซึ่งกระบุง ลูกศิษย์ตอบว่า เจ็ดพระองค์จึงตรัสว่า เป็นไหนท่านไม่เข้าใจเล่า ๓๖

๒๒๐ แล้ว พระองค์เสด็จมาถึงบ้านเบตซายดา เขาก็เสาะคน คาบอกคนหนึ่ง ภามอซัน วอน พระองค์ให้ทักขังคนนั้น พระองค์จึงจับมือคนคาบอกนั้น ฝูงไปนอกบ้าน บ้วนพระเชษฐาที่คาบอกเขา วางพระหัตถ์บนเขา แล้วถามว่า ไ้เห็นสิ่งใดบ้างหรือ คนนั้นแหงนตาตอบว่า ฉันทเห็นคนเหมือนหนึ่ง เป็นคันไม้แค่เคียว ไปเคียวมา พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนเขา ให้อู้อีก เขาก็แลดูก็เห็นได้ชัดทุกสิ่ง พระองค์จึงตรัสสั่งเขาไปบ้านว่า อย่าเข้าไปในบ้านนี้ อย่าแพร่งพรายแก่ผู้ใดในบ้านนี้เลย ๓๗

๒๒๑ ครั้งนั้น พระเยซูกับพวกลูกศิษย์พระองค์ ออกไปในแคว้นเมืองกายซาริธาของฟีลิป เมื่อไปกลางทางนั้น พระองค์ถามลูกศิษย์ทั้งหลายว่า คนทั้งหลายเรียกเราว่าเราเป็นผู้ใด พวกศิษย์ทูลตอบว่า โยฮันที่ให้จุ่มน้ำ ลางคนก็ว่าเป็นเฮลียา ลางบ้างก็ว่าเป็นคนหนึ่งคนใด ในพวกผู้ทำนาย พระองค์ยังถามพวกศิษย์นั้นว่า ฝ่ายท่านเองเล่าจะว่าเราเป็นผู้ใด เปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เป็นพระคริสตอ พระองค์จึงห้ามปรามลูกศิษย์ทั้งหลายว่า ความทั้งนี้อย่าบอกแก่ใคร ๓๘

๓๑๐ จำเดิมแต่นั้นมา พระองค์สั่งสอนพวกศิษย์ว่า บุกร มนุษย์จะคงทน ทุกข์ ระยะเวลาแก่คนทั้งหลายเป็นอันมาก และจะคงอยู่ประยศแก่ผู้เฒ่าผู้แก่ แต่พวกประเวทิกใหญ่แต่พวกฮาธักซ์ แล้วเขาจะฆ่าท่านเสีย ฆ่าแล้วส่งไปสามวันจะกลับเป็นขึ้นใหม่ พระองค์ตรัสทั้งนี้ให้แจ่ม ฝ่ายเปโตรจึงห้ามปรามพระองค์ ๆ ฉิน พระภักตร์แลดูลูกศิษย์ทั้งหลาย จึงห้ามปรามเปโตรว่า ข้าพชากาน ถอยหลังไปเถิด ซึ่งการพระเจ้าทัวมิได้คิด ๆ แต่การมนุษย์ พระองค์ก็เรียกฝูงคนกับลูกศิษย์เข้ามากแล้ว ตรัสว่า ถ้าผู้ใดจะตามหลังเรา มา ก็ให้เสียม เจียมตัว รับ ทางเซนของ ทัว ตามเรา มา ทั้งนั้นเถิด เพราะว่า ถ้าผู้ใด จะรักษา ชีวิต

ให้รอด ชีวิตผู้นั้น ก็ จะเสีย แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด จะ สูญ เสีย ชีวิต เพราะ เรา แล เพราะ มงคล โขวาท ของ เรา ชีวิตผู้นั้น ก็ จะ รอด แล เหตุ ทั้ง นี้ ถ้า คน หนึ่ง จะ ได้ สิ้น ทั้ง โลกย์ เป็น ของ ทัว แล้ว ชีวิต เขา จะ เสีย จะ เป็น คุณ เป็น ประโยชน์ อะไร คน จะ เขา อะไร มา แลก กัน กับ ชีวิต ได้ ถ้า ผู้ใด ละอาย แก่ เรา แล แก่ คำ ของ เรา ใน ซาก นี้ ที่ ชั่ว และ ล่วง ประเวณี คราว บุตร มนุษย์ จะ มา คว้า รัศมี แห่ง พระ บิคา คว้า ผุ่ง ทูท สวรรค์ แล ผู้ บริสุทธิ์ บุตร มนุษย์ ก็ จะ ละอาย แก่ ผู้นั้น คว้า คราว นั้น ๕

๑๐ บท ๙ ๕

๑๐ แล้ว พระอง จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้จริง ว่า ใน พวก คน ที่ ยืน อยู่ นี้ มี บ้าง ที่ จะ รู้ ความ คาย ก่อ น ก็ ทา มิ ได้ กว่า จะ ได้ เหน ฮาณาจักร พระเจ้า ทั้ง มา แล้ว คว้า วิทธิ และ เคษ ๕

๒๐ แต่ นั้น มา ประมาณ หก วัน พระเยซู จึง เขา เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ ภา ขึ้น ไป ใน ภูเขา อัน สูง ที่ สงัก แล้ว จำ แลง พระ กาย ต่อ หน้า สาม คน นั้น เลือ ผ้ แห่ง พระองค์ รุ่ง เรือง สุกใส ชาว บริสุทธิ์ ฤา หิมะ ซึ่ง ฟอก ที่ จะ ฟอก ให้ ชาว ทั้ง นั้น ไม่มี ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน แล้ว เชลียา กับ โมเซ ก็ มา เป็น ปรากฏ แก่ สิบ เหล่า นั้น และ สันทน ทน กับ พระเยซู เปโตร จึง ทูล พระเยซู ว่า พระ อาจารย์ เจ้า ข้า อัน เรา อยู่ ที่ นี้ คดี ให้ เรา ทำ พลับ พลาก นี้ สาม หลัง ถวาย พระองค์ หลัง หนึ่ง แก่ โมเซ หลัง หนึ่ง แก่ เชลียา หลัง หนึ่ง เปโตร ว่า ทั้ง นี้ ไม่ รู้ ที่ ว่า นั้น ว่า อะไร เพราะ เขา กลัว เป็น กำลัง เมฆ ก็ เข้ มา กลุม เขา ไว้ แล้ว แต่ ใน เมฆ นั้น มี เสียง มา ว่า นี้ และ เป็น บุตร ที่ รักร ของ เรา จง พัง ทำ นนี้ เดิก ใน ขณะ นั้น สิบ ทั้ง หลาย แล ตู รอบ ที่ ก็ ไม่ เหน ใคร เหน แต่ พระเยซู แต่ ผู้ เดียว อยู่ คว้า กัน กับ เขา ครั้น ลง มา จาก ภูเขา แล้ว พระองค์ ห้าม ปราม ลูกลี ว่า ซึ่ง ทำ น ได้ เหน ที่ นี้ อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ใด กว่า บุตร มนุษย์ จะ เป็น ขึ้น มา จาก คาย ถัย คำ ทั้ง นี้ เขา จำ ไว้ แต่ ยัง ซัก ใช้ ถาม กัน ว่า ที่ ว่า จะ เป็น ขึ้น มา

จากตาย ถ้อยคำทั้งนี้เขาจำไว้ แต่ยังไม่ซักไซ้ถามกัน ว่า ที่ว่า จะเป็น
 ชัน มา จากตาย นั้น จะ เป็น อะไร แล้ว พวก สิบ จึง ทูลถาม พระองค์ ว่า
 นั้น และ จะ เป็น อะไร ที่ พวก ฮาลักษ กล่าว นั้น ว่า เฮลียา คง จะ มาก่อน
 พระองค์ ก็ ตอบว่า เฮลียา คง จะ มาก่อน และ จึง แจง สารพัด ให้ ดี
 เหมือน หนึ่งใน คำ เขียน ไว้ ว่า คว้า บุคร มนุษย์ ว่า จะ คง ทน ทุกข ทรมาร
 ทลาย ประการ และ เขา จะ ประมาท ต่อ ท่าน คว้า แต่ ทว่า เรา ขอ แก่
 ท่าน ว่า เฮลียา นั้น มา แล้ว และ ซึ่ง เขา จะ ไคร้ ทำ แก่ เฮลียา เขาก็ ทำ แล้ว
 ดู คำ ทั้ง คำ ที่ เขียน ไว้ คว้า ท่าน อะ

๑๔๐ ขณะ นั้น พระองค์ มา ทา พวก สิบ ทั้ง ทลาย ก็ ทศนการ เหน ผ่ง
 คน เป็น ชัน มาก ทั้ง พวก ฮาลักษ ซักไซ้ ไต่ถาม กัน คว้า ลุกสิบ นั้น ครั้น
 ผ่ง คน ทั้ง ปวง เหน พระองค์ แล้ว ก็ พลดย พิศวง มา ถวาย บัง คม แก่ พระ
 องค์ ๆ จึง ถาม พวก ฮาลักษ นั้น ว่า ท่าน ซักไซ้ ไต่ถาม กัน ว่า อะไร ส่วน
 คน หนึ่งใน ผ่ง คน นั้น ตอบว่า อาจารย์ เจ้า ชั้ ชั้พเจ้า เขา ลุกภา มา
 ทา ท่าน ลุก นั้น ผู้ เข้ เป็น ไ้ ผู้ ภา เขา ไป ข้าง ไหน ก็ แย้ง โส ให้ ล้ม ที่ นั้น
 น้ำลาย ก็ ฟุ้ง ปาก ให้ ขบ เขี้ยว เคี้ยว ฟัน ก็ ผอม ไป คว้า ชั้พเจ้า บอกลุก
 สิบ ท่าน ให้ ขยับ ออก สิบ นั้น จะ ขยับ ออก ก็ ทา มิ ได้ พระองค์ จึง ครัส แก่
 ลุกสิบ ว่า โอ้ จตฺตคน ชัน ทาใจ เชื้อ มิ ได้ เรา จะ คง อยู่ คว้า ท่าน ชั้ นร
 เท้า ไท จะ คง ทล ท่าน เพียง ไหน เขา เต็ก นั้น ภา มา ทา เรา เต็ก เขา จึง
 ภา เต็ก มา ทา พระองค์ เมื่อ พระองค์ ยัง ทอด พระเนตร คุ ผู้ นั้น เข้ แย้ง
 คว้า ๆ ก็ ล้ม บน ดิน กลิ้ง เกลือก ฟุ้ง ปาก พระองค์ ครัส ถาม พ่อ เขา ว่า ที่
 เป็น มา นี้ เป็น นอน เท้า ไ้ พ่อ นั้น บอ กว่า ทั้ง ยัง เป็น เต็ก เลก อยู่ ผลัก
 เขา ให้ ตก ใน ไฟ ตก ใน น้ำ เป็น หลาย ครั้ง จะ ให้ เขา ตาย ถ้า ช่วย ไ้ ขอ
 พระองค์ ไป รก สงเคราะห์ เต็ก พระองค์ จึง ครัส แก่ พ่อ นั้น ว่า ถ้า
 เชื้อ ไ้ ไม่มี อะไร จะ ยาก แก่ คน ที่ เชื้อ อยู่ ประเดี๋ยว นั้น พ่อ ของ เต็ก ก็
 ฟาย น้ำ คาร ชั้ ว่า ชั้พเจ้า เชื้อ อยู่ พระเจ้า ชั้ ที่ ไม่ เชื้อ นั้น จง ไป รก ช่วย

เกิด ครั้น พระเยซู เห็น ว่า ผู้คน วิ่ง เข้า มา พระองค์ จึง ห้าม พวกผู้
 โศกโศรก นั้น ว่า อย่าผู้ใด ไป หู หนวก เสีย เรา สั่ง เอง ให้ ออก มา จาก เขา เกิด
 ทั้ง นี้ ไป อย่าง เข็ม ชัก เลย ผู้ นั้น ก็ โห่ ร้อง ยี่แย่ง กว่ เต็ก นั้น เป็น สาม ก
 ก็ ออก มา เด็ก นั้น ก็ เหมือน หนึ่ง กาย แล้ว จน หลาย คน บอก ว่า กาย
 จริง แล้ว แล ส่วน พระเยซู จับ มือ เขา พยุง ขึ้น เขาก็ ยืน อยู่ ได้ ครั้น
 พระองค์ เข้า มา ใน เรือ แล้ว บิน ทา ลุก สีษ เข้า มา ตาม พระองค์ ที่ ลับ ว่า
 เทล โผน ซัก พเจ้า จะ จับ มัน ออก มิ ได้ พระองค์ ครัส ทอบ ว่า ถ้า มิ ได้ ออ น
 วอน แล ก็ อี ลี ลอก อาหาร เช่น นี้ จะ จับ ก็ มิ ออก อะ

๓๐๐ ครั้น พระ องค์ เสก ไป จาก ที่ นั้น ก็ กำ เนิร ไป ใน แคน เมือง มา
 ลีตาย และ มิ ใคร ใ้ ผู้ ไ้ ไร เพราะ ว่า พระ องค์ ได้ ครัส สอน ลุก สีษ ว่า
 เขา จะ มอบ บุคร มนุษ ไร ใน มือ คน ทั้ง หลาย แล้ว เขา จะ ข่า ทำ นเสีย ข่า
 แล้ว ใน วัน สาม ก ก็ จะ เป็น ขึ้น มา ใหม่ ถย คำ ทั้ง นี้ พวก สีษ นั้น ทา เข้ ใจ
 ไม่ แล และ กว่ ที่ จะ ตาม พระ องค์ ครั้น ไ้ มา ถึง เมือง กัป เรน อูม แล ไ้
 เข้ ใน เรือ แล้ว พระ องค์ จึง ครัส ตาม ลุก สีษ ว่า ควา เมื่อ มา กลาง ทาง
 นั้น ฟ่าน ถุ่ม ถึง กัน ด้วย อะ ไร ลุก สีษ นั้น นึ่ง เสีย เพราะ ว่า เมื่อ มา กลาง
 ทาง นั้น ได้ ถึง กัน ว่า ไ้ ไร จะ เป็น ไ้ ใหญ่ กว่า ครั้น พระ องค์ นั้ง ลง แล้ว
 จึง เรียก ลุก สีษ สิบสอง คน เข้า มา ครัส ว่า ถ้า ผู้ ไ้ จะ ไ้ ไร เป็น ไ้ ใหญ่ เป็น
 เขก ก็ ไ้ ผู้ นั้น เป็น นอ ยกว่า หมก ไ้ ไร ไ้ ของ คน ทั้ง ปวง แล้ว พระ
 องค์ จึง เขา เต็ก คน หนึ่ง คึง ไ้ กลาง พวก สีษ ก็ กอก เขา เต็ก นั้น ใน พระ
 หัก ถ์ ครัส แก่ ลุก สีษ ว่า ถ้า ผู้ ไ้ จะ รับ คน หนึ่ง ใน พวก เต็ก เช่น นี้ เหน
 แก่ นาม ของ เรา ผู้ นั้น ก็ รับ เรา ด้วย ถ้า ผู้ ไ้ ไร รับ เรา มี ไ้ จะ รับ เรา แก่
 ผู้ ไ้ ไร ก็ รับ ทำ น ผู้ นั้น ที่ ไ้ ไร เรา มา อะ

๓๐๑ ส่วน โยฮัน จึง ทูล พระ องค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ซัก ซัก พเจ้า ไ้ เหน คน
 หนึ่ง จับ ผู้ ด้วย ออก ชื่อ ของ ท่าน คน นั้น มิ ไ้ คี ตตาม เรา ซัก พเจ้า จึง ห้าม
 เสีย เพราะ เขา มิ ไ้ คี ตตาม เรา พระเยซู จึง ครัส ทอบ ว่า อย่า ห้าม เขา เลย

เพราะว่า จะ มีใคร มา สำแดง อธิษฐานที่ คุ้ม ขอก ชื่อ ของ เรา แล้ว บัดนี้ เกี่ยว
 หนึ่ง ไป พุคคา ประมาท หมิ่น ต่อ เรา หา มิได้ คุ้ม ว่า ถ้า ผู้ใด มิได้ เป็น ฝ่าย
 สัก เรา ก็ เป็น ฝ่าย เรา แล้ว เหตุ นี้ ถ้า ผู้ใด จะ เขา คุ้ม นี้ ให้ ท่าน นี้
 ก็น เหน แก่ ภาวะ ชื่อ ของ เรา เพราะ ท่าน เป็น ฝ่าย คริสโต เรา ว่า แก่ ท่าน
 เป็น แท้จริง ผู้ นั้น จะ ขาด บำ เหนจ ทั่ว ก็ หา มิได้ ถ้า ผู้ใด จะ ภาค คน หนึ่ง
 คน เกี่ยว ใน พวก นี้ ที่ เชื้อ ใน เรา ให้ ผิด ให้ หลง ถึง จะ เขา ทิโม สี่
 แข็ง ผูก คอ ผู้ นั้น ทั้ง เสีย ใน ละ เล ที่ กว่า ถ้า มือ ของ ทั่ว ให้ ทั่ว ผิด กัก
 ทั้ง เสีย ที่ จะ มี ชีวิต ทั้ง มือ ทั่ว นี้ ที่ กว่า ที่ จะ ตก นรก ทั้ง สอง มือ ใน
 ไฟ ฮัน มิ รั บั บั ที่ ทน อน ไม่ ทาย และ ไฟ ไม่ คับ เลย ถ้า คั้น ของ ทั่ว ให้ ทั่ว
 ผิด จง กัก เสีย ที่ จะ มี ชีวิต ทั้ง คั้น ทั่ว นี้ ที่ กว่า ที่ จะ ตก นรก ทั้ง สอง
 คั้น ใน ไฟ ฮัน มิ รั บั บั ที่ ทน อน มิ รั บั บั ทาย และ ไฟ ไม่ คับ เลย ถ้า และ คา ของ
 ทั่ว ให้ ทั่ว ผิด ทั่ว นี้ เสีย เถิด ที่ จะ เข้า ใน เมือง แห่ง พระเจ้า คุ้ม คา ทวง
 เกี่ยว ที่ กว่า ที่ จะ ตก ใน ไฟ นรก ทั้ง คา สอง ทวง ที่ ทน อน มิ ได้ ทาย
 และ ไฟ มิ ได้ คับ เลย คุ้ม ทุก คน จะ ค้อง ชั จะ คุ้ม ไฟ เหมือน หนึ่ง สัก
 ที่ บจก ถวาย ค้อง ชั จะ คุ้ม เกลีส เกลีส เป็น สิ่ง ฮัน ที่ แต่ ทว่า ถ้า เกลีส
 นั้น จัก ขาง ไป จะ เคม ไป ฮัก ท่าง ไร ได้ เถ่า ให้ มี เกลีส ใน ทั่ว เอง แล้ว
 เป็น เพื่อน รัก มิ ไคร่ กัน คุ้ม ชะ

๑๐ ยท ๑๐ ๗

๑๐ คราว นั้น พระองค์ จึง เสด็จ จาก ที่ นั้น มา ใน แดน เมือง ยูคาย คาม ทาง
 ริม แม่น้ำ ยาระ เคน ฟาก ข้าง โนน . ส่วน ผู้ คน มากัน มา ทำ พระองค์ ฮัก
 และ พระองค์ สั่ง สอน เขา คาม ซึ่ง พระองค์ เคย ทำ นั้น แล้ว พวก ฟารีซย
 ก็ มา ฮัน สัก พระองค์ ว่า ซึ่ง ผู้ จะ หย่า เมีย ก็ หรือ ไม่ พระองค์ จึง คริส
 ถาม เขา ว่า ที่ โมเซ สั่ง ท่าน ไว้ ว่า ชะไร เขา จึง คอบ ว่า โมเซ ชอม ให้
 แ่ง หนึ่ง สัก หย่า แล้ว ให้ หย่า เสีย พระเยซู คริส คอบ ว่า โมเซ สั่ง ท่าน ไว้
 ท่าง นี้ เพราะ ท่าน เป็น ใจ แขง กระ ค้าง แต่ แรก เติม พระเจ้า ส้าง โลก ย์

เขา มี ทรัพย์ สมบัติ เป็น อัน มาก ฝ่าย พระเยซู ทอด พระเนตร ครอบ แล้ว จึง คริสต์ แก่ พวก สิช ว่า ซึ่ง คน มั่งมี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า จะ เป็น อัน ยาก คัก เท่าไร ลูกศิษย์ ก็ ประสาคใจ ด้ว ด้ยคำ แห่ง พระองค์ พระเยซู จึง คริสต์ ทอบ แก่ พวก สิช อีก ว่า ลูก เชีย ซึ่ง คน ที่ ฟัง ไว้ ใจ ใน ทรัพย์ สมบัติ จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ก็ จะ ยาก นั้ก อัน ด้ว ชู จะ ลอด รุ เจม นั้น ง่าย กว่า ที่ คน มั่งมี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ได้ ลูกศิษย์ นั้น นึ้ก ประสาคใจ ย้ง นั้ก จึง ถาม กััน ว่า ถ้า คน นั้น ใ้ คร จะ รอด ได้ เลา พระเยซู แล ด้ว เขา แล้ว คริสต์ ว่า เลือ ก่า ลัง ที่ มนุษ จะ ทำ ได้ แต่ ด้ว วิถี พระเจ้า ก็ เป็น ได้ ด้ว ด้ว ว่า พระเจ้า ทำ ได้ ทมด ไม่มี ะไร ยาก เลย ะ

๒๔๑ ฝ่าย เปโตร จึง ทูล ว่า กั นี้ และ ข้าพเจ้า ทั้ง ทาย ทั้ง สาร พัก และ มา ทิจ ทาม พระองค์ แล้ว ส่วน พระเยซู คริสต์ ทอบ ว่า เรา บอ ก แก่ ท่าน เป็น แท้ จริ ง ว่า ถ้า ผู้ ไ้ จะ ละ ทิ้ง บ้าน เรือน ฝึ น ช้ง ขย ทนึ่ง บิคา มารดา บุคร ภรรยา และ ไร้ นา เสีย เพราะ เหน แก่ เรา และ มง คล ใ้ อวาท ของ เรา ผู้ นั้น ก็ จะ รั้บ แทน ใน ชก ติ นี้ เป็น รั้บ เท่า บ้าน เรือน ฝึ น ช้ง ทนึ่ง ขย บิคา มารดา บุคร ภรรยา และ ไร้ นา และ จะ กอ ช้ง ทล ความ เชียว เซน เสีย แล้ว ใน กบั ฝึ น ใ้ จะ ไ้ ชี วิ คร อัน จำ เริญ ทัว กบั ฝึ ที่ อยู่ ช้ง กััน เป็น อัน มาก จะ มา อยู่ ช้ง ปลาย ที่ อยู่ ช้ง ปลาย นั้น จะ มา อยู่ ช้ง กััน ะ

๓๑๑ เมื่อ อยู่ กลาง ทาง จะ ชึ้น ไป เมือง ยรูซ เลม และ พระเยซู ก็ เสก จ นำ ทนั้ ไป ฝ่าย ลูกศิษย์ ก็ ทลาคใจ นั้ก ทาม ทลึง กลั้ว แล้ว พระองค์ เขา ลูกศิษย์ สิบ สอง ภา มา คริสต์ แก่ เขา ว่า ด้ว เหตุ การ ซึ่ง จะ เป็น มา แก่ พระ องค์ ใน ทลึง ภาย ทนั้ ว่า กู รท่าน เรา ชึ้น ไป เมือง ยรูซ เลม และ เขา จะ เอา บุคร มนุษ มา มอบ ให้ แก่ ประโรทิก ผู้ ไ้ใหญ่ และ แก่ พวก ฮาลักษ พวก เหล่า นั้น จะ ปรึบ โทษ ท่าน ถึง ทาย จะ ส่ง ให้ แก่ คน ท่าง ประเทษ คน ท่าง ประเทษ นั้น จะ เาะ เยี้ย จะ เข็ย น จะ กั่ม นั้ ตาย แก่ ท่าน แล้ว จะ มา เสีย และ ครึ้น ก่า ทนค สาม วัน ท่าน จะ เป็น ชึ้น มา ใหม่ ะ

๓๕๑ เมื่อ ครั้ง นั้น ยาโกโบ กับ โยฮัน ที่ เป็น ลูก ของ เซเบททย เข้า มา ทูล
 พระองค์ ว่า ท่าน อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้ง สอง หยาก จะ ขอ สิ่ง หนึ่ง ขอ
 พระองค์ จง กระทำ ให้ ข้าพเจ้า พระองค์ คริสตัม เขา ว่า ท่าน ปรารถนา
 ให้ เรา ทำ สิ่ง ไท เขา คอบ ว่า เมื่อ พระองค์ ทรง รัศมี เสด็จ แล้ว ขอให้
 ข้าพเจ้า หนึ่ง ข้าง ขวา พระหัตถ์ คน หนึ่ง ข้าง ซ้าย คน หนึ่ง พระเยซู คริสตัม
 คอบ ว่า ท่าน ขอ อะไร ท่าน ไม่ รู้ ท่าน จะ กิน แถ่ จอก ซึ่ง เรา กิน นั้น จะ รับ
 จุ่ม ทาม หย่าง ซึ่ง เรา จะ จุ่ม นั้น ได้ อยู่ หรือ เขา จึง คอบ ว่า ได้ อยู่ เจ้าข้า
 พระองค์ จึง คอบ ว่า ท่าน จะ กิน แถ่ จอก ซึ่ง เรา กิน นั้น ท่าน จะ จุ่ม ทาม
 หย่าง ซึ่ง เรา จะ จุ่ม นั้น ก็ จริง แถ่ ทว่า ที่ จะ หนึ่ง ข้าง ซ้าย และ ข้าง ขวา เรา
 นั้น มี ใช้ ษณ์ กงาน เรา ที่ จะ ให้ แถ่ จัก เกรียม ไร่ แก่ ใคร ก็ ให้ ได้ แก่ ผู้
 นั้น เมื่อ ลุกสิษ สิบ คน ได้ ยิน ทั้ง นี้ ก็ เคื่อง ใจ แก่ ยาโกโบ และ โยฮัน ๖

๔๒๐ พระเยซู จึง เรียก พวก ลุกสิษ เข้า มา แล้ว ก็ คริสตัม แก่ เขา ว่า
 ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า พวก ที่ ทรง ภา ๗ ประเทศ เป็น จ้าว เป็น นาย เขา ที่
 เป็น ใหญ่ นั้น บังคับ บันจร เขา แถ่ ว่า จะ เป็น ทั้ง นั้น ใน พวก ท่าน ก็ ทาม
 ได้ ถ้า ผู้ ไค จะ ไค เป็น ใหญ่ ใน ท่าน ก็ ให้ เป็น ที่ ใช้ สอย ถ้า ผู้ ไค จะ ไค
 เป็น เขก เป็น คัน ก็ ให้ ผู้ นั้น เป็น ที่ จะ ประณีบทิ แก่ คน ทั้ง ปวง เพราะ ว่า
 บุกรรมุข มี ไค มา ให้ เขา ประณีบทิ แก่ ท่าน แถ่ ว่า มารับ ใช้ เขา ซีก แล้ว
 ประทาน ชีวิต ให้ เป็น ที่ ถ่า ย โทษ มนุษ เป็น ชัน มาก ๖

๔๖๐ ขณะ นั้น พระองค์ กับ ทั้ง ลุกสิษ มา ถึง เมือง ยริโซ เมื่อ เสด็จ ไป
 จาก เมือง ยริโซ กับ ทั่ว ย ลุกสิษ และ ฝูง คน เป็น ชัน มาก ยังมี คน หนึ่ง
 ลุก คิมาย ชื่อ บาระคิมาย เป็น คน คาบอด หนึ่ง ขอ ทาน ริม สนล ครัน ได้ ยิน
 ว่า เป็น พระเยซู ขาว นาด เรือ มา จึง ร้อง ว่า พระเยซู บุกร ของ ทาวิก เจ้า
 ข้า จง เอนคุด ข้าพเจ้า เดิก ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ก็ ห้าม เขา ให้ หนึ่ง เสีย เขาก็
 ยิ่ง ร้อง เสียง ดัง ว่า โอ บุกร ของ ทาวิก จง เอนคุด ข้าพเจ้า ทั่ว ย เดิก พระ
 เยซู จึง หยุค อยู่ แล้ว คริสตัม สั่ง ให้ เรียก คน นั้น เข้า มา คน ทั้ง หลาย ร้อง

เรียกคน ตามชด ว่า จง ชื่นใจ ลูก ชื่น เกิด รับสั่ง เรียก มา คน ตามชด นั้น ได้ยิน ก็ ทั้ง ผ่าฉ่น ลูก ชื่น เข้าไป ทา พระเยซู ๆ คริสต์ ตามว่า เจ้า ปราณ จะให้ เรา ทำ สิ่ง ไท แก่ กั๋ว คน ตาม ชด ทูล ทอบ ว่า จะ ขอ ให้ ทา ข้ำพเจ้า เหน ได้ อัก อาจารย์ เจ้า ขั้ พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า ไป เกิด ความ เชื่อ เจ้า ทำ ให้ กั๋ว รอด แล้ว ใน ทั้นใจ นั้น ทา ก็ เหน ได้ ก็ แล้ว เขา จึง กิจ ตาม พระเยซู ไป ใน ทาง นั้น ฯ

๑๑ บท ๑๑ ฯ

๑๑ ครั้น พระองค์ เสก มา ไกล เมือง ยรูซาเลม แล้ว ถึง บ้าน เบธฟาเน และ บ้าน เบธเนีย วิม ภูเขา เอลายโอน พระองค์ จึง ใช้ ลูกศิษ สิบ สอง คน คริสต์ สั่ง เขา ว่า ไป ใน บ้าน ที่ ชอยู่ ตรง หน้า เข้า ไป แล้ว ประเดี้ยว หนึ่ง จะ ฆบ ลูก ลา กั๋ว หนึ่ง ผูก อยู่ ไม่ มี ใคร ไท่ หนึ่ง บน ลูก ลา นั้น เลย แก่ เสีย เขา มา เกิด ถ้า และ ผู้ ไท จะ ตาม ว่า ทำ หย่าง นั้น ทำ ไท ท่าน จง บอ กว่า พระองค์ เจ้า คอ้ง ประสง คว้ย ลูก ลา นั้น แล้ว เขา ก็ จะ ใช้ มัน มา ที่ เกิด ลูก ศิษ ก็ ไป ฆบ ลูก ลา กั๋ว หนึ่ง ผูก อยู่ วิม ประคู ที่ สนล เปน สอง แยก จึง แก่ เสีย ฝ่าย ตาม คน ที่ ยืน อยู่ นั้น เขา ตาม ว่า แก่ ลูก ลา นั้น ทำ ไท ลูก ศิษ จึง ทอบ ตาม คำ ซึ่ง พระเยซู สั่ง ไว้ แล้ว คน ที่ ยืน อยู่ นั้น ก็ ยอม ให้ ลูก ศิษ จึง นำ เขา ลูก ลา นั้น มา ถึง พระเยซู แล้ว เขา ผ่าฉ่น ของ คน ฆบ บน หลัง ลูก ลา พระองค์ ก็ ชื่น หนึ่ง คน เปน ชัน มาก ก็ เขา ผ่าฉ่น ของ คน มา ฆบ ตาม ทาง ตาม บ้าง ก็ คัด กิ่งไม้ มา เรียบ ลง กลาง ทาง แล้ว ทั้ง คน นำ หน้า ทั้ง คน ตาม หลัง ไท่ ร้อง ว่า โฮซานนา ท่าน ผู้ เสก มา ใน พระนาม พระองค์ เจ้า เปน คริสต์ สัตติ มงคล และ อาณาจักร แห่ง พญา คาวิค ผู้ บิดา ของ เรา อาณาจักร ที่ ตั้ง มา (ใน นาม พระองค์ เจ้า) นี้ เปน คริสต์ สัตติ มงคล คว้ย เกิด สาธุ กาน ใน ที่ สูง สุก ฝ่าย พระเยซู เข้า ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว จึง เข้า ไป ใน วิหาร ทอกพระเนกร กุสารพัก แล้ว ครั้น จวน เวลา คำ ก็ เสก ขอก ไป ใน บ้าน เบธเนีย คว้ย ลูก ศิษ สิบ สอง คน ฯ

๑๒๐ รุ่งเช้าเมื่อ พระองค์เสด็จออกจากบ้าน เบระเนีย ก็หยากอาหาร
 เหนกั้น มะเคื่อ เทษแก่ ไกล มีใบอยู่ จึง มาถึงใกล้ดูว่า จะมีผลหรือไม่
 มาถึงเข้าไม่เหน มีอะไร มีแต่ใบเท่านั้น ทว้ยว่า เวลา ลูกนั้น จะ ได้สุก
 ยังไม่ถึง พระเยซู จึง คริสต์ แก่กัน นั้นว่า ทั้งแค่นี้ ไปอย่าให้ ใคร กิน ลูก
 แก่กัน นี้ เลย เปน ชัน ซาก คำนั้น ลูกสิบ แห่ง พระองค์ ได้ ยิน ะ

๑๕๐ ครั้น ได้ มาถึง เมือง ยรูซาเลม และ พระเยซู ได้ เข้าไป ใน พระ
 วิหาร แล้ว ก็ จับไล่ เสี้ย ซึ่ง คน ซื่อ ขาย ใน พระวิหาร นั้น แล ทว่า โคะ ของ
 คน แลกเงิน ทั้ง วัน คน ขายนก พิราป มีให้ ผู้ใด เขา เครื่อง ภาชนะ ภา
 ภา ใน พระวิหาร แล้ว จึง คริสต์ สอน เขาว่า มิใช่ หรี มี คำ จก ไว้ ว่า วิหาร
 ของ เรา จะ ได้ ชื่อ แต่ ประเทศ ทั้ง ปวง ว่า เปน ที่ สวด ชัน วอน ส่วน เจ้า
 เหล่า นี้ มา ทำให้ เปน ถ้า อาไศรย แห่ง พวก โจร ฝ่าย พวก ชาลักษ์ กับ พวก
 ประโรทิก ผู้ใหญ่ ได้ ยิน ทั้ง นี้ แล้ว ก็ ทา ชอง โอภาส จะ ได้ ประหาร พระองค์
 เพราะ เขา กลัว พระองค์ ทว้ย ว่า ผู้ คน ทั้ง ปวง ประลาศ ใจ นัก ทว้ย โอวาท
 ของ พระองค์ ะ

๑๘๐ เพลาคำ พระองค์เสด็จออกจากเมือง ครั้น เพลาเข้า พระองค์ ทั้ง
 พวก สิบ จึง กลับ เข้า มา ก็ได้ เหนกั้น มะเคื่อ เทษ นั้น เคี้ยว แห่ง ลง ถึง
 ราก ฝ่าย เป็ใคร ล่า ลึก ขึ้น ทูล พระองค์ ว่า กูกร อาจารย์ เจ้า ข้า กั้น มะเคื่อ
 เทษ ซึ่ง พระองค์ แชง สาน นั้น ก็ แห่ง ลง แล้ว พระเยซู คริสต์ คอบ แก่ พวก
 สิบ ว่า ไว้ เนื้อ เชื่อ ใจ ใน พระเจ้า เกิด ทว้ย ว่า เรา บอก แก่ ท่าน จริง ว่า ถ้า
 และ ท่าน จะ บอก แก่ กู เจ้า นี้ ว่า ให้ ถอน ขึ้น ไป จม ใน ทะเล แล้ว มิ ได้ สง
 ใส ใน ใจ แต่ ว่า เชื่อ อยู่ ว่า จะ เปน ตาม คำ ว่า นั้น ก็ จะ เปน จริง ตาม ที่ กน
 ว่า เพราะ เหตุ นี้ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า จะ สวด ขอ สิ่งใด แล เชื่อ อยู่ ว่า
 จะ รัย สิ่ง นั้น ท่าน จึง จะ ได้ และ ครั้น ท่าน ยืน สวด อยู่ ถ้า ใคร ได้
 ผิด ท่อ ท่าน ความ ผิด นั้น ยก เสี้ย เกิด เพื่อ พระบิดา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์
 จะ ได้ ไป รก ยก ความ ผิด ของ ท่าน ถ้า และ ท่าน มิ ได้ ยก ความ ผิด นั้น

พระ บิดา ท่าน ที่ อยู่ สวรรค์ จะ ไป รด บก ความ ผิด ของ ท่าน ก็ ทำ มิ ได้ ๗๗๐ ครั้น พระองค์ ทั้ง พวก ลีซ เข้า มา ใน เมือง ยรูซเดม อีกร และ พระ องค์ เสกฯ คำ เนิร อยู่ ใน พระ วิหาร พวก ประ โท ทิ คี ใหญ่ กับ ทั้ง พวก อา ลัก ษ และ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ มา ทา พระ องค์ ถาม ว่า ท่าน ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อา ชูช เป็น หย่าง ไหน ผู้ ไท ให้ ท่าน มี อา ชูช ที่ จะ ทำ พระ เยชู ก็ ครี ส คอบ เขา ว่า ฝ่าย เรา เถ้า จะ ถาม ท่าน คัก คำ หนึ่ง ก่อน จง คอบ เรา เถิด แล้ว เรา จะ บอก ให้ ท่าน แจ้ง ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อา ชูช เป็น หย่าง ไหน ที่ โยฮัน ให้ รัย คี ล จุ่ม น้ำ นั้น มา แก่ สวรรค์ ทรี มา แก่ มนุช จง บอก แก่ เรา เถิด ส่วน เขา ก็ คอ ษ กัน ว่า ถ้า เรา บอก ว่า มา แก่ สวรรค์ ท่าน จะ ถาม ว่า ถ้า ฉนั้น ทำ ไหม ท่าน มิ ได้ เชื่อ เถ้า แต่ ทว่า ถ้า เรา บอก ว่า มา แก่ มนุช ก็ มิ ได้ เพราะ เขา กลัว ผู่ง คน ทวี่ ผู่ง คน ทั้ง ปวง นั บ ถึ โยฮัน ว่า เป็น ผู้ ทำ นาย จริง เเหล่านั้น จึง คอบ แก่ พระ เยชู ว่า เรา มิ รั แล้ว พระ เยชู ครี ส คอบ เขา ว่า ฝ่าย เรา ก็ ก็ จะ บอก ให้ ท่าน แจ้ง ว่า เรา ทำ ทั้ง นี้ ด้วย อา ชูช เป็น หย่าง ไหน ก็ มิ ได้ เหมือน กัน ๗

๑๒ บท ๑๒ ๗

๑๒ ขณะ นั้น พระ องค์ เทษ นา สั่ง สอน เขา เป็น คำ เปรียบ ว่า ยังมี คน หนึ่ง ปลูก สวน ะ หุ่น ทำ รั้ว ล้อม รอบ ชุค บ่อ สำหรับ หีบ ลู กะ หุ่น นั้น ปลูก ทอ เฝ้า แล้ว มอบ ให้ แก่ คน สำหรับ การ นั้น เเซ แล้ว เจ้า ของ นั้น ก็ ไป ที่ ชื่น ครั้น ถึง ระบุ แล้ว ก็ ไท ไร่ บ่าว คน หนึ่ง ไป ทา คน การ นั้น ให้ รัย ผล ะ หุ่น ใน สวน แก่ เขา สวน คน เเหล่านั้น เสา บ่าว โบย ตี ไร่ กลับ ไป มี ือ เปล่า ภาย หลัง เจ้า ของ ไร่ บ่าว อีกร คน หนึ่ง ไป ทา เขา ๆ ก็ เขา หิน ควาง ถูค หัว ของ บ่าว ได้ ะ ประยค มาก แล้ว กลับ ไป นาย นั้น ไร่ อีกร คน หนึ่ง คน นี้ เขา ข่า เสี่ย ยัง ไร่ อีกร หลาย คน เขา โบย ตี บ้าง ข่า เสี่ย บ้าง นาย ยังมี ลู ก คน หนึ่ง เป็น ที่ รั กษ สุก ท้าย ก็ ไร่ ลู ก นั้น ไป ถึ ือ ว่า เขา จะ เกรง ลู ก เรา ฝ่าย คน การ นั้น เขา พูค กัน ว่า นี้ และ เจ้า มะระคก มา เรา จะ ข่า

เสียเถิก แล้วมรดกนั้นก็ จะ ตกแก่เรา เขา จึงเอา ลูก นั้น ขำ เสียแล้ว
ทิ้ง เสีย นอก ส่วน เจ้า ของ ส่วน นั้น จะ ทำ อย่างไร ต่ แก่ คน การ เหล่า นั้น
ก็ จะ มา ล้าง ฆาตกรรม เสีย และ ยก ส่วน นั้น มอบ ไว้ แก่ คน อื่น ๆ

๑๐๑ ท่าน ยัง ไม่ ได้ อ่าน ทวี ที่ เขียน ไว้ ว่า หิน ที่ ผู้ สร้าง ทิ้ง เสีย ไม่ เขา
หิน นั้น และ เข้ เป็น หัว มุม แล้ว นี้ และ ซึ่ง พระองค์ เจ้า ได้ กระทำ และ
เป็นที่ พิศวง แก่ กา เรา แล้ว เขา หา ที่ จะ จับ พระองค์ แก่ ว่า เขา กลัว ผู่ง
คน เพราะ เขา รู้ แล้ว ว่า พระองค์ ตรัส คำ เปรียบ ทิ้ง นี้ ด้วย เหน แก่ เขา
เอง เขา จึง ละ พระองค์ ถอย ออก ไป ๆ

๑๐๒ อยู่ มา เขา จึง ใช้ นาง คน แก่ พวก พาริชาด และ พวก เฮอร์ค ไป ทา
พระองค์ ทำ อุบาย คอย ฝึก ใน ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ คน เหล่า นั้น มา แล้ว
จึง ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ข้า พเจ้า ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน เป็น ผู้ ชี้ สัจ
มิ ได้ ลำ เียง แก่ ใคร เพราะ ว่า ท่าน มิ ได้ เลือก หน้า ผู้ใด แก่ ว่า ท่าน
สอน ทาง ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า ด้วย จริง ที่ จะ ส่ง ส่วย ฆาตกร แก่ พญา
กายซ นั้น ชอบ ทวี มิ ชอบ เรา จะ ส่ง ทวี ไม่ ส่ง พระองค์ ทราบ รู้ ใน กต
มรยา เขา จึง ตรัส ว่า ท่าน มา ลอง ใจ เรา ทำ ไหม เขา เงิน ตรา มา ชี้ ให้ เรา
ดู เขาก็ เขา มา พระองค์ ตรัส ถาม เขา ว่า รูป และ คำ จารึก นี้ ของ ใคร
เขา ทอบ ว่า ของ พญา กายซ พระเยซู จึง ตรัส แก่ เขา ว่า ซึ่ง เป็น ของ
พญา กายซ ส่ง ให้ พญา กายซ เถิก ซึ่ง เป็น ของ พระเจ้า ส่ง ถวาย พระเจ้า
เถิก เขา จึง ประสาคใจ ด้วย พระองค์ ๆ

๑๐๓ เมื่อ นั้น พวก ขน กาย มา ทา พระองค์ พวก นั้น ถือ ว่า ซึ่ง จะ เป็น
ขึ้น มา จาก กาย ไม่ มี เลย เขา จึง มา ถาม พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า
ไม เขา กส่ง ไว้ แก่ ข้า พเจ้า ว่า ถ้า พี่ ฆย ผู้ใด กาย เสีย ละ เมีย ไว้ เมื่อ ไม่
ทัน มี ลูก ให้ นชัง ฆย เขา ทนึ่ง ม่าย นั้น ให้ เกิด ลูก ให้ เป็น สืบ สาย ของ
พี่ ฆย ก็ มี พี่ นชัง เจ็ด คน ที่ หัว ปี นั้น รับ มี เมีย แล้ว กาย ไป สืบ สาย ไม่
มี ที่ สอง ก็ รับ ทนึ่ง นั้น เป็น เมีย ฝ่าย เขา สืบ สาย ก็ ไม่ มี ที่ สาม ก็ เหมือน กัน

ทั้งเจ็ดคน รับหญิงนั้น เป็นเมีย แล้วมิได้มีลูกเลย สุกท่ายผู้หญิง
 นั้นก็กายคว้าย เหตุดังนี้เมื่อจะเป็นขึ้นมาจากกาย หญิงนั้นจะเป็น
 เมียของใคร คว้ายว่าทั้งเจ็ดคนได้รับเป็นเมียแล้ว พระเยซูคริสต์ตอบ
 เขาว่า ในความนี้ท่านหลงแล้ว ท่านไม่เข้าใจในคำพระ และ วิทซี
 เกษ แห่งพระเจ้าท่านไม่รู้ คว้ายว่าคราวคนจะเป็นขึ้นมาจากกาย จะ
 รับให้เป็นสามีเมียกัน จะยกให้เป็นสามีเมียกันก็หามิได้ แต่จะ
 เป็นเหมือนทุกสวรรค์ แต่ฝ่ายผู้ตายซึ่งจะเป็นขึ้นอีกนั้นท่านยังมีได้อ่าน
 ทรี ในคำภีร์ของโมเสสบทที่ว่า คว้ายกันไม้ ซึ่งพระเจ้าคริสต์แก่โมเส
 ว่า เราเป็นพระเจ้าแห่งอับราฮาม พระเจ้าแห่งยิซฮาค พระเจ้าแห่ง
 ยาโคบ พระองค์จะเป็นพระเจ้าแห่งผู้ตายก็หามิได้ เป็นพระเจ้าแห่งผู้
 เป็น เหตุดังนี้ท่านนี้หลงมากแล้ว ฯ

๒๔๐ คราวนั้นคนหนึ่งแก่พวกชาลัทษได้ยินรู้แล้วว่า พระองค์ตอบ
 แก่คนที่มาถามนั้น ให้ที่สมควรแล้ว คนนั้นจึงเข้ามากถามพระองค์
 ว่า ในพระบัญญัติทั้งปวง ประการใด เป็นใหญ่เป็นเอก พระเยซูจึง คริส
 ตอบว่า ที่ใหญ่ยิ่งกว่าบัญญัติทั้งปวงคือนี้ว่า ใจพวกยิศราเอลจงพึง
 เกิด พระองค์ผู้เป็นเจ้าแห่งเราเป็นพระเจ้าแห่งองค์เดียว จงรัก
 พระองค์ผู้เป็นเจ้าเพียง สุกใจ สุกจวิตร สุกความคิด สุกกำลัง กัว นี้และ
 เป็นบัญญัติเอก ประการสองก็เหมือนกัน คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือน
 รักตัว บัญญัติชิ้นใหญ่กว่านี้ไม่มี พวกชาลัทษคนนั้นตอบว่า ถูกและ
 ท่านอาจารย์ ที่ท่านว่านั้นก็จริงว่า มีพระเจ้าแห่งองค์เดียว และ นอก
 จากนั้นองค์อื่นไม่มีแล้ว ที่จะรักพระองค์นั้นเพียง สุกใจ สุกความ
 คึก สุกวิญญาณ สุกกำลัง และ รักเพื่อนบ้านเหมือน รักตัวคน นั้น
 เป็นใหญ่ยิ่งกว่า บุษ สรรพ สักว สรรพ สิ่งทั้งปวง พระเยซู เหนือยคำ
 คนนั้นเป็นอันชอบควรแล้ว จึง คริสแก่เขาว่า เจ้ามีสติไกลจากเมือง
 พระเจ้า ทั้งแก่นั้นไปไม่มีใครหา มาสู่ถามพระองค์ก่อไปได้ ฯ

๓๕๑ พระเยซูยัง สอน เขาใน วิหาร ว่า เบน โฉน พวก ฮาดีกษ นั้น ว่า คริสโต เป็น บุตร ของ ทาวิต เพราะ ว่า ฝ่าย ทาวิต นั้น เกษ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่าน ได้กล่าว ว่า พระองค์ เจ้า คริสต์ แก่ ท่าน ผู้ เป็น เจ้า ของ เขา ว่า จง มา นั่ง ข้าง ซวา พระหัตถ์ เรา กว่า เรา จะ ปราย บัน ภาสักรู ของ ท่าน ลง ใต้ พระบาท ท่าน ครั้น ว่า พญา ทาวิต เรียก ท่าน ว่า ท่าน ผู้ เป็น เจ้า ของ ทัว ยัง จะ เป็น บุตร ของ ท่าน ที่ ไทน์ ได้เล่า แล้ว ผู้ คน ได้ ฟัง พระองค์ คว้า ขึ้น ชม ยิน ก็ ะ

๓๕๒ คราว นั้น พระองค์ คริสต์ เสนอ ว่า จง ระวัง ให้ ที่ คว้า พวก ฮาดีกษ เขา รักรู ใส่ ผ้า ยาว เทียว ไป ให้ คน ไหว้ แก่ ทัว กลาง ทะเลสาบ นั้ง ที่ สูง ใน โรงแธรวม นั้ง ใน ที่ สูง กว่า เพื่อน ใน ที่ เลี้ยง โทะ เขา แแยง กิน ของ แม่ ม่าย และ แกล้ง สวด เป็น ยี่ กยาว โทะ เขา จึง จะ ยิง หนัก ไป ะ

๔๑๑ ครั้ง นั้น พระเยซู เสก จ นั้ง ครวง หน้า คลัง วิหาร ใต้ ทรง เหน ว่า ผู้ คน เขา เงิน มา วาง ไว้ ใน คลัง นั้น หลาย คน ที่ มั่ง มี ก็ ใส ลง มาก แล้ว ยังมี แม่ ม่าย คน หนึ่ง เป็น คน จน เขา เงิน เสก สอง แผ่น เป็น ประมาณ หุ่น หนึ่ง มา ใส ลง พระองค์ จึง เรียก พวก สิช มา คริสต์ แก่ เขา ว่า เรา บอก แก่ ท่าน แท้ จริง ว่า หญิง ม่าย จน คน นี้ ใส ลง ใน คลัง มาก กว่า คน ทั้ง ปวง ที่ ใส ลง นั้น คน ทั้ง ปวง เขา แต่ ทรัพย์ บริบูรณ์ มา ใส ลง ฝ่าย หญิง นี้ ก็ เขา แต่ เคม ยาก เขา สารพัด ซึ่ง จะ เลี้ยง ชีวิต ทัว มา ใส ลง ะ

๑ บท ๑๓ ๓

๑ ครั้น พระองค์ เสก ขอบ จาก วิหาร แล้ว พวก สิช คน หนึ่ง มา ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ขอ ให้ คุเสลา ทั้ง นี้ แปรลก อย่างไร และ เรือ นเสลา ทั้ง นี้ ประสาท หย่างไร พระเยซู จึง คริสต์ คอบ แก่ สิช นั้น ว่า เจ้า คุ เรือ นเสลา ใหญ่ นี้ หรี อัน จะมี หิน ทับ หิน ซัน กัน ก็ ทา มิ ได้ จะ คอ้ง ทะลาย ลง สิ้น

๓๑ กาล ะวัน หนึ่ง เมื่อ พระองค์ นั้ง อยู่ บน ภูเขา เอลาย โธน ครวง หน้า วิหาร เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ อันดรอ ๑ เข้า มาถาม พระองค์ มิ ให้ คน

ขึ้นรู้ ก็ถามว่า เหตุการณ์ทั้งนี้จะเป็นมาเมื่อไร ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้า
 แจ่ม แลสิ่งใดจะเป็นสำคัญว่า เวลาที่เหตุการณ์ทั้งนี้ จะสำเร็จมาถึงแล้ว
 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ระวังระวังจงดีอย่าให้ท่านหลง ทวียว่า
 คนเทียมเรา ถึงนามเราจะมาเป็นอันมาก จะบอกว่า เราเป็นคริสตโค
 แล้วจะให้คนเป็นอันมากมาหลงผิดไป เมื่อท่านจะได้ยินว่า เกิดศึก
 สงคราม และข่าวเล่าลือกันว่ารบพุ่งกันอยู่ ท่านอย่านึกวิตกเสียใจ
 เลย เพราะว่าจำเป็นให้เป็นมาทั้งนี้ แต่ยังไม่ถึงที่สุดตามิได้ ประ
 เทษหนึ่งจะขึ้นขึ้นสู่ประเทศ เมืองจะสู่เมือง แผ่นดินจะไหวหลายแห่ง
 และจุลาจลมากทั้งนี้ เป็นแต่กันความยาก ระวังทวียตัวจงดี เพราะ
 ว่าเขาจะมอบท่านไว้แก่ที่ปรักษา จะเขี่ยท่านในโรงขรม ท่านก็
 จะยืนต่อหน้าขุนนาง ต่อหน้ามหากระษัตริ์ เพราะเรา นี้ เพื่อจะได้เป็น
 พยานแก่เขา แล้วคำมงคลโอวาทจะออกข่าวประกาศทุกประเทศ
 เสียก่อน แต่เมื่อเขาไล่ท่านมอบให้ไว้ นั้น อย่าสละวลว่า จะบอก
 อย่างไรดี อย่านึกวิตกเลย ทวียว่า ซึ่งโปรดประทานให้ท่านหย่างไหน
 จงพูดหย่างนั้น เพราะว่าที่ จะพูดนั้นมิใช่ของท่านเอง เป็นพระวิญญาณ
 บริสุทธิ์ เมื่อนั้นพี่น้องจะมอบพี่น้องให้ขาย พ่อจะมอบลูก ลูกก็จะขึ้น
 ขึ้นต่อพ่อแม่ให้ขาย แล้วท่านก็จะเป็นที่เกลียดชังแก่คนทั้งปวง เพราะ
 เรา นี้ แต่ถ้าผู้ใดยืนอยู่มั่นตงถึงที่สุดปลายทาง ผู้นั้นก็จะรอดแะจะ
 ๑๔๐ ครั้นเมื่อท่านจะได้เห็นที่เกลียดชังให้ฉิบหาย ทั้งอยู่ในที่อัน
 มิควรอยู่ (ตามคำซึ่งคานีเซลทำนายไว้ในวัน) ให้ผู้ชานเข้าใจเกิด เมื่อ
 นั้นและให้คนที่อยู่ในเมืองยกกายหนีเอาศรอยในภูเขาเกิด ใครอยู่บน
 หลังกา อย่าลงมาในเวรอน อย่าให้เข้าในเวรอนเขาของสิ่งใด ใครอยู่
 ท้องนา อย่าให้กลับเข้ามเขาแผ่นดิน วิชาแก่หญิงมีทอ้ง และหญิง
 เลี้ยงลูกชอนในคราววันนั้น แต่ที่ จะหนีนั้นชอนวอนพระเจ้า อย่าให้
 ตกในหน้าหนาว ทวียว่าคราวนี้จะเป็นกาลระยากลำบาก ทั้งแต่

พระเจ้าสร้างโลกย์จนทุกวันนี้ เช่นนั้นมิได้มี ยังจะมีอีกก็หามิได้ ถ้า
 พระองค์เจ้ามิได้ลด กาละ นั้นให้ช้อยลง หาผู้ใดผู้หนึ่ง จะ รอด ได้ ไม่
 หักว่า เพราะ ผู้ซึ่ง พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้ลดให้ช้อยลง ถ้า
 ผู้ใดคราวนั้น จะ บอกแก่ท่านว่า คุณเกิด คริสทโคอยู่ นี้ หรือ ช้อยโน้น ช้อย
 เชื้อเขา เหตุว่าผู้เทียม คริสทโค ผู้เทียมผู้ทำนบ จะ เกิดขึ้นมี และ จะ
 ทำให้สำคัญ แล การ หน้า อัจฉร เป็น หลาย ประการ เพื่อว่า ถ้า จะเป็น
 ได้ จะให้ ผู้เลือกนั้น หลง ผิด ไป ด้วย ฝ่ายท่านเล่าจง ระวังให้ดี คุณเกิด
 เรา บอกแก่ท่าน ให้แจ้ง หมก แล้ว แต่ ว่าคราวนั้น เมื่อ ความลำบากนั้น
 พ้นไปแล้ว พระอาทิตย์จะกลายมืดไป พระจันทร์ จะส่องสว่างก็หามิได้
 ดาวกลาง อากาศ จะ ตก เรือรายกัน แล้วซึ่ง มี อานาโทใน สวรรค์ จะ กำม
 นกทวาท หวน ไทว ครั้งนั้น และ เขาจะ เหน บคร มนุษ เสกจ มาใน เมฆ
 ด้วย รัศมี วิชานภาพ เป็น อัน มาก ใน กาละ ครั้ง นั้น พระองค์จะ ครัส ใต้
 ทูต สวรรค์ ทั้งหลาย ไป ให้เก็บ ประมวล ผู้คน อัน พระองค์ได้เลือกไว้ มา
 แต่ทุกทิศใน แล่งธา จะ

๒๔๐ ท่าน จง พัง เขา แต่คำอุปมาแต่กัน มะเคือ เทย เด็ด เมื่อถึงนั้น
 ยัง ชอน ไบนั้น พัง ออก ท่าน รู้ อยู่ว่า ระดู รอนใกล้จะถึง แล้ว ก็เหมือน
 ฉะนั้น ครั้น ท่าน จะ เหน เหตุ การ ทั้ง นี้ เป็น มาแล้ว ก็ จะ รู้ว่า เวลา นั้น
 ใกล้ จะ ถึง ประคอง อยู่ แล้ว เรา บอกแก่ท่าน เป็น แท้จริง ว่า ซคติคน
 เหล่านี้ จะ ไม่ ล่วง ไป ก่อน กว่า สาระ พัก ทั้ง นี้ จะ สำ เร็จ แล้ว อากาศ ก็ดี
 แผลนดิน ก็ดี จะ ล่วง พ้น ไป ส่วน ถ้อยคำ ของ เรา จะ ล่วง เสีย ก็หามิได้
 แต่ ว่า ด้วย วัน นั้น โมง นั้น หาผู้ใดผู้หนึ่ง รู้ ไม่ มาก แม้ใน ทูต ใน สวรรค์
 มาก แม้ บุกร ไม่ รู้ รู้ แต่ พระบิดา เท่านั้น จง เฝ้า ระวัง และ สวด อธิษฐาน
 ไป เด็ด ด้วย ท่าน ไม่ รู้ เวลา นั้น จะ เป็น เมื่อไร เหมือน หนึ่ง นาย เรือน
 คน หนึ่ง ละ บ้าน เรือน สั่ง บ่าว ไพร ให้ทุกคน รู้ การ งาน ของ ทัว สัก
 นาย ประคอง ให้ เฝ้า เด็ด เหตุ ฉะนั้น ท่าน จง เฝ้า ด้วย ไม่ รู้ ว่า เจ้า เรือน จะ มา

ในเพลาเมื่อไร จะ มา หัวค้ำ ตรี เทียง คั้น จะ มา เพลา สาม ยาม ตรี รุ่ง เซ็จ
ไม่รู้ อย่าให้มา เมื่อไม่ทันรู้ และ จะ ได้ เหนทวันนอนลับ อยู่ ที่ เรา สั่ง
แก่ ท่าน เรา สั่ง แก่ คน ทั้ง ปวง เหมือน กัน ว่า จง เฝ้า เถิด ๕

๑๑๔ ๕

๑๑๑ ทั้ง แค่นั้น มา อีก สอง วัน ก็ ถึง เวลา ปัดคา แล เวลา ที่ กิน ขนม ชัน ไม่
มี เชื้อ แล้ว พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ ทั้ง พวก อาตถิย คชย ทา ช่ง จะ จับ
พระองค์ คว้า ถล ครอบ ไป ขำ เสี้ย แก่ ว่า เขา บอก กัน ว่า เรา ขำ ทำ ใน
วัน ที่ เลียง กัน เป็น วัน ใหญ่ กลัว เกลือก ว่า จะ เกิด วุ่นวาย กัน ใน ผู่
คน ทั้ง หลาย ๕

๓๑๑ ครั้น ว่า พระองค์ อยู่ใน บ้าน เบระ เนีย และ นั่ง โคะ ใน เรือน ของ ซี โมน
ที่ ได้ เป็น โคร เรือ นั้น ก็ มี ผู้หญิง คน หนึ่ง มี พระอบ หิน ใส น้ำมัน หอม เป็น
รามา มาก เข้า มา เบ็ญ พระอบ เท น้ำมัน นั้น ลง บน พระเศียร แล้ว มี นาง คน
เคื่องใจ บอก กัน ว่า ทำให้ เสี้ย น้ำมัน นี้ ทำ ไหม เพราะ ว่า จะ ขาย ได้ สัก ช่ง
หนึ่ง แล้ว เขา มา แกร แก่ คน จน แล้ว เขา จึง ก็ เคียง ผู้หญิง นั้น คว้า ฝ่าย
พระเชษฐ ก็ ครัส ว่า ช่ง เขา เถิด ให้ เขา เป็น ทุก ชั้ว ชัน ใจ ทำ ไหม ที่ เขา ทำ แก่
เรา นั้น เป็น การ ดี คน ยาก คน จน มี อยู่ กับ ท่าน เสมอ ทุก วัน ถ้า จะ ไคร
ทำ การ คุณ ให้ แก่ เขา เมื่อไร ก็ ทำ ได้ ส่วน เรา เล่า ท่าน จะ มี เป็น ชั้ว ราก็
หา มิ ได้ ฝ่าย หญิง นี้ เขา มี จะ ทำ ทำ ไ้ ได้ เขาก็ ทำ ทำ นั้น แล้ว เขา ล่วง
เหน ข้าง หน้า มา จะ โลม กาย เรา สำหรับ การ ศก เรา เรา บอก แก่ ท่าน ว่า
แท้ จริง คำ มงคล โอวาท นี้ จะ ป่าว ประ กาย ไหน ๕ ทั่ว ทั้ง ผัก พ ซึ่ง
ผู้หญิง นี้ ได้ ทำ ก็ จะ เล่า ลือ ไป คว้า ให้ เป็น ที่ ล่า ลึก ถึง เมื่อ นั้น ยุคา อิศ
การิ โศค คน หนึ่ง แต่ ใน พวก ลุก สีบ สีบ สอง ออก ไป หา พวก ประโรทิก ผู้
ใหญ่ จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา ๕ ได้ ยิน ทั้ง นั้น ก็ ก็ ใจ แล้ว สัญญา กัน ว่า จะ
ให้ เงิน แก่ ยุคา ๕ ก็ คชย ทา ช่ง ชัน ชอบ ถล จะ มอบ พระองค์ ให้ ได้ ๕
๑๒๑ ใน วัน ันที่ จะ กิน ขนม ชัน ไม่มี เชื้อ เมื่อ เขา จะ ขำ สักว สำหรับ

บ้ศคานั้น ลุก ลีษ มาทูล พระองค์ ถาม ว่า พระองค์ เชน ชอบให้ข้าพเจ้า ไป
 จักแจง กิน บ้ศคานั้น ที่ ไทน พระองค์ จึง ครัสใช้ ลุก ลีษ สอง คน สั่ง ว่า
 จง เข้า ไป ใน เมือง แล้ว จะ พบ คน หนึ่ง ถีอ กาน้ำ ตาม คน นั้น เถิก แล้ว
 เจา จะ เข้า ไป ข้าง ไทน ท่าน จง บอก แก่ เจ้า เรือน นั้น ว่า ท่าน อาจารย์ ถาม
 ว่า ท้อง อาไศรย อยู่ ที่ ไทน ที่ เวา จะ รับ บ้ศคาคว้ย กัน กับ ลุก ลีษ ของ เวา
 และ เจ้า เรือน นั้น จึง จะ ชีให้ เชน ท้อง ไทญ์ ขึ้น บน แคง ไร่ แล้ว จัก แจง
 ให้ เวา กิน ที่ นั้น ลุก ลีษ จึง ออก ไป เข้า ใน เมือง มา พบ กุ คำ พระองค์
 ครัส ไร่ ก็ ได้ จัก แจง บ้ศคา ไร่ ๖

๑๗๑ ภาอ เพลา คำ ลง แล้ว พระองค์ ทำ เนิร มา คว้ย ลุก ลีษ ลีษ สอง คน
 แล คราว หนึ่ง รับ อาหาร อยู่ พระเยชู ครัส ว่า เวา บอก แก่ ท่าน เปน แท้ ว่า
 คน หนึ่ง ใน พวก ท่าน ที่ หนึ่ง รับ อาหาร คว้ย กัน กับ เวา จะ มอบ เวา ไร่ ลุก
 ลีษ ทั้ง หลาย จึง เปน กุช ถาม พระองค์ ที่ ละ คน ละ คน ถาม ว่า จะ เปน
 ข้าพเจ้า หรือ อีก คน หนึ่ง ก็ ถาม พระองค์ ว่า จะ เปน ข้าพเจ้า หรือ พระองค์
 ครัส คอบ แก่ เจา ว่า จะ เปน คน หนึ่ง ใน ลีษ สอง คน นี้ คน ที่ จุ่ม มือ ใน
 ขม คว้ย กับ เวา นี้ มี คำ เขียน ไร่ ว่า คว้ย บุคร มนุษ เปน หย่าง ไร ก็ จะ
 เปน แก่ ท่าน หย่าง นั้น แก่ ว่า วิบาก แก่ คน นั้น ที่ จะ มอบ บุคร มนุษ ไร่ ถัว
 คน นั้น มี ไก่ เถิก มา เลาย ก็ จะ ถี กว้ แก่ เจา ๖

๒๒๑ เมื่อ ยัง รับ อาหาร อยู่ นั้น พระเยชู ยก ขน ม ขอ ภร แล้ว หัก เสี้ย ส่ง
 ให้ แก่ ลุก ลีษ ครัส ว่า จง รับ บริโภค เถิก นี้ และ เปน กาย ของ เวา แล้ว
 พระองค์ รับ จอก น้ำ อะ หุ่น โมทนา พระคุณ แล้ว ก็ ส่ง ให้ เจา ๆ ก็ ต้ม เจา
 ลีษ ทุก คน พระองค์ จึง ครัส แก่ เจา ว่า นี้ และ เปน โลจิต ของ เวา ที่
 ค้อง เเทอ ออก มา เพราะ คน เปน ชัน มาก เปน สำหรับ คำ สัญญา ใหม่ เวา บอก
 แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง เวา จะ กิน แแต่ ผล อะ หุ่น นี้ ค่อ ไป ก็ หามี ไก่ กว้
 จะ ถึง วัน ที่ จะ กิน เสี้ย ใหม่ ๆ ใน เมือง พระเจ้า ๖

๒๗๑ ครัน ร้อง เพลง แล้ว ก็ ออก ไป ถึง ภูเขา เสาถาย โอน พระเยชู จึง

คริสต์แก่พวกศิษย์ว่า ท่านทั้งปวง จะ เคืองใจ ก่อ เรา ใน เพลก กลาง คีน วัน
 นี้ เหมือน คำ จาก ไว้ว่า เรา จะ ที่ ผู้ เลี้ยง แกะ และ ผุ่ง แกะ จะ กระ จัก กระ
 จาย ไป แต่ ว่า เมื่อ เรา เป็น ชัน มา แล้ว เรา จะ นำ หน้า ท่าน ไป ถึง เมือง
 ขาลัสทาย เปโตร จึง ทูล ว่า มาก แม้น คน ชัน ทั้ง ปวง จะ เคืองใจ ก่อ พระ องค์
 ที่ งเสีย ข้าพเจ้า ไม่ ทิ้ง เลย พระเยซู คริสต์ คอบ แก่ เปโตร ว่า เรา บอก แก่
 เจ้า เป็น แท้ ว่า ใน เพลก กลาง คีน วัน นี้ ก่อน ใ ก่ จะ ชัน สอง ทน เจ้า เอง จะ
 ปັค คีเสศ เรา ตาม ครั้ง ว่า ไม่ รู้ จัก กัน เปโตร ยัง ว่า ให้ง ั้น แน่ ว่า มาก
 แม้น จะ คาย ค่วย กัน ไม่ ปັค คีเสศ ท่าน เลย คน ทั้ง ปวง ก็ ว่า เหมือน กัน ฯ
 ๓๒๑ ครั้น มา ถึง ท่า บลหนึ่ง ชื่อ ว่า เมฆเซมาน พระ องค์ จึง คริสต์ แก่
 ลูก ศิษย์ ว่า นั่ง อยู่ ที่ นี้ กว่า เรา จะ ไป สวด แล้ว พระ องค์ จึง เหา เปโตร ๑
 ยา โกลโบ ๑ โย นชั้น ๑ ภา ไป ค่วย พระ องค์ ก็ เป็น ทุก ช โศก เชา พระ ไทย
 นั ก คริสต์ แก่ พวก ศิษย์ นั้น ว่า จิกร เรา เป็น ทุก ช ถึง คาย คอบ เฝ้า อยู่ นี้
 เถิด พระ องค์ จึง คำ เนิร ออก ไป น้อย หนึ่ง แล้ว ขบ หน้า ลง ถึง ดิน อชัน
 วอน ถ้า จะ เป็น ไต้ ก็ ใ ให้ เวลา นี้ เลื่อน ไป จาก พระ องค์ ก็ สวด ว่า อาบา
 พระ บิคา เจ้า ข้า ทา สิ่ง ไต่ สิ่ง หนึ่ง จะ ยาก แก่ พระ องค์ ไม่ เลย ขอ ใ ให้ จอก
 นี้ เลื่อน พ้น จาก ข้าพเจ้า เถิด แต่ ว่า มิ ใ ให้ สุก แต่ หน้า ใจ ของ ข้าพเจ้า ใ
 สุก แต่ หน้า พระ ไทย แห่ง พระ องค์ เถิด แล้ว เมื่อ มา ถึง พวก ลูก ศิษย์ ก็ ทรง
 เหน ว่า เขา นอน หลับ อยู่ จึง คริสต์ แก่ เปโตร ว่า ซิโมน เจ้า นอน ทรี แวง ใจ
 เฝ้า คัก ท่ม หนึ่ง ไม่ ไต้ ทรี จง เฝ้า เถิด แล สวด ขอ อยา ใ ให้ สิ่ง ไต่ ภา ใ
 หลง ใ ให้ ผิด วิญาณ ก็ พรหม อยู่ แต่ เนื้อ หนึ่ง นั้น อ่อน เชื่อม ลง แล้ว พระ
 องค์ ถอย ออก ไป อีก สวด เป็น ถ้อย คำ เหมือน กัน เมื่อ กลับ มา ก็ เหน ลูก
 ศิษย์ หลับ ไป อีก ค่วย ภา นั้น หน้า อยู่ และ ไม่ รู้ ที่ จะ คอบ จะ แก่ ใ อย่างไร ไต้
 ครั้น พระ องค์ กลับ มา อีก เป็น ครั้ง ที่ สาม แล้ว จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า ท่าน
 ยัง นอน และ หยุด ภา กไป ทรี ภา ก็ ถึง เวลา แล้ว คุ เกิด บุตร มนุษ ก็ มอบ
 ไว้ ใน มือ คน นาย ร้าย แล้ว ลูก ชัน ใ ให้ เรา ไป เถิด นี้ แนะ ผู้ มอบ เรา

ไว้ นั้น มาใกล้ แล้ว บัดเดี๋ยวนั้น เมื่อพระองค์ คริสต์ ยังไม่ทัน ซาก คำ ยูคา
 คนหนึ่ง แต่ใน ลูค ลีซ ลีบ สอง มา กับ ผุ่ง คน เป็นอื่น มาก ถือ คาบ ถือ กระ
 ของ รับ ใช้ มา แต่ ประโรทิก ผู้ใหญ่ แต่ พวก อาลัทษ และ ผู้เถา ผู้แก่ ทั้ง
 ทลาย ฝ่าย ผู้มอบ พระองค์ นั้น ได้ สัญญา แก่ เขาแล้วว่า ข้า จะ จูบ ผู้ใด
 ถู ผู้ นั้น และ จับ เสีย ภา เขา ไป ให้ หมด คอง ครั้น มา แล้ว เขาก็ มา ทรง ถึง
 พระองค์ บอกว่า อาจารย์ เจ้า ข้า อาจารย์ เจ้า ข้า แล้วก็ จูบ พระองค์ คน
 ทั้งปวง จึง ลง มือ เกาะ กุม พระองค์ ไว้ ส่วน คนหนึ่ง ใน พวก ที่ ยืน อยู่ นั้น
 ซัก คาบ ออก จาก ฝัก พัน บ่าว ของ ประโรทิก ใหญ่ เขา โบ หู ซาก ฝ่าย พระเยซู
 ก็ คริสต์ ถาม พวก เหล่า นั้น ว่า ท่าน ถือ คาบ ถือ กระ ของ ออก มา จับ เรา
 เหมือน หนึ่ง เรา เป็น โจร ผู้ ร้าย ทรี่ เรา ได้ อยู่ กับ ท่าน ด้วย กัน ทุก วัน สัก
 สอน อยู่ ใน วิหาร และ ท่าน มิ ได้ จับ เรา แต่ ว่า อย่าง นี้ และ คำ ที่ เขียน
 ไว้ นั้น ก็ จะ สำ เรจ คราว นั้น พวก พ้อง แห่ง พระองค์ ละ พระองค์ หนี ไป
 ลื่น ยังมี คน หม่อม คน หนึ่ง หยิบ ผ้า ผืน หนึ่ง คลุม กัว ัน เปลือย อยู่
 ทิด กาม-พระ องค์ ไป พวก ทหาร จะ จับ คน นั้น คน นั้น ก็ ทิ้ง ผ้า นั้น หนี ให้
 พัน เขา กัว เปล่า ะ

๕๓๐ เขา จึง ภา พระองค์ ไป หา ประโรทิก จ้าว ส่วน พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่
 กับ ผู้เถา ผู้แก่ และ พวก อาลัทษ ทั้งปวง ก็ มา ประชุม กัน ที่ นั้น ฝ่าย
 เปโตร ก็ ตาม พระองค์ แต่ ไกล มา ถึง ข้าง ใน จวน ของ ประโรทิก จ้าว แล้ว
 นั่ง คุย บ่าว ไร่ ฝัง ไฟ ที่ นั้น ฝ่าย พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ และ ที่ ปรี กษา
 ทั้งปวง ได้ ลีบ ทาคำ พญา ณ ก่อ พระเยซู จะ ให้ เป็น โทษ ถึง ที่ ลื่น ชี วิกร
 ทาก็ ไม่ ภบ คุย ว่า ทลาย คน มา เป็น พญา ณ เทจ ไล่ ความ ก่อ พระองค์
 แต่ ว่า คำ ของ เขา ไม่ ถูก คอ ง กัน ก็มี บ้าง ให้ การ เทจ พ้อง พระองค์ ว่า
 เรา ได้ ยืน คน นี้ ว่า ข้า จะ ทำ ทลาย วิหาร นี้ ที่ สร้าง ขึ้น คุย มือ มนุษ แล้ว ใน
 สาม วัน จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ ไม่ คอ ง กาน มือ ใคร เมื่อ ให้ การ ณะ นี้ คำ เขา
 ยัง ไม่ ถูก คอ ง กัน ขณะ นั้น ประโรทิก จ้าว จึง ลุก ขึ้น กตาง ผุ่ง คน งาม พระ

เยซูว่า เจ้าไม่ชอบอะไรเลยหรือ ที่เขาฟ้องเจ้า นั้นเป็นอะไรเล่า ฝ่าย
 พระองค์ก็นิ่ง ชยุมิได้ตอบว่า ประการใด ประโรทิกจ้าว จึงถาม พระองค์
 อีกว่า เจ้าเป็น คริสโต บุตร ท่าน ผู้สมภาร หรือ พระเยซู คริสตตอบว่า เรา
 เป็นนั้น และ แล้วท่านทั้งหลายจะเห็น บุตร มนุษย์ นั่ง ขำขวา รัตนากาพ
 เสกๆ มากตาง เมฆฟ้า เมื่อนั้น ประโรทิกจ้าว ผู้ก่ เลือผ้า บอกว่า เราจะ
 คชังการ ทวย พญาณ อะไร อีกเล่า ท่านทั้งหลาย ได้ยิน คำ ทนายชั้ ของ
 เขาแล้ว เห็นเป็นอย่างไรบ้าง คนทั้งปวง ร้องว่า เป็นโทษ ถึง สิ้น ชีวิต
 แล้ว เขากล่อมหน้าตายบน พระองค์ เขาผ้าผูก ปีก พระกัทร ทบเสียบ แล้วบอก
 แก่ พระองค์ว่า ทำนอยแก่เราเถิด ฝ่าย บ่าวไฟร์ เขาก็ มา คบ พระองค์
 ทวยผ้า มือ ฯ

๖๖๑ เมื่อเปโตรยัง อยู่ใน ห้อง ชั้น ล่าง มี สาวใช้ คน หนึ่ง เป็น พวก
 ฟ้อง ของ ประโรทิกจ้าว เข้า มา เห็น เปโตร ผิงไฟ อยู่ ขเม้นดู หน้า เขา
 บอกว่า เจ้า นี้ ก็ ได้ ชยุมิ กับ เยชู ชาวนาจเรธ เปโตร ก็ ปักกิเสศว่า จ้า
 ไม่รู้จัก ที่นางว่า นั้น จ้าไม่เข้าใจ แล้วก็ ออกไป ถึง นอกจน เมื่อนั้น
 ไก่ ชน ขึ้น แล้ว อีก ครั้ง หนึ่ง สาวใช้ เห็น เปโตร แล้ว ก็ บอก แก่ คน ที่
 ชยุมิ นั้น ว่า คน นี้ และ เป็น พวก เขา เปโตร จึง ปักกิเสศ อีก คอย อีก น้อย
 หนึ่ง ทหลายคนที่ ชยุมิ นั้น ทวยกัน บอก แก่ เปโตร ว่า แท้จริง เจ้า เป็น พวก
 เขา เพราะ ว่า เจ้า เป็น จดกิ ชาวนา ลีตาย และ คำ พด ของ เจ้า ส่อตัว
 แล้ว เปโตร ก็ แข่ง คำ สะบด สาบาลว่า คน ที่ เจ้า ว่า นั้น จ้า ไม่รู้จัก เลย
 บัดเดียว นั้น ไก่ ก็ ชน ขึ้น อีก ครั้ง หนึ่ง เปโตร จึง ล่าลึก ถึง คำ ซึ่ง พระเยซู
 คริสตไว้ว่า เจ้า จะ ปักกิเสศ เราว่า ไม่รู้จัก ถึง สาม ครั้ง ก่อน กว่า ไก่
 จะ ชน สอง ครั้ง แล้ว เปโตร จึง ออก ไป ร้อง ให้ ฯ

๑ บท ๑๕ ฯ

๑ ครั้น ถึง รุ่ง เช้า แล้ว พวก ประโรทิกใหญ่ กับ ผู้เถ้าผู้แก่ และ พวก
 ชาลัษ และ ที่ ปรีกษา ทั้งปวง ก็ กษาน กัน ว่า ควร จะ ทำ หน่างไร จึง ผูก

เซน เมื่อนั้นเขาภบ ซีมอน ชาวเมือง กูเรเน เปน พ่อ ของ ฮาเลกซันทีโร และ รูโฟ ซีมอน นั้น มาแก่ ท้อง ภา เขา จึง ขึ้น ซีมอน นั้น ให้แบกไม้ ทาง เชน ของ พระองค์ไป ก็ภา มาถึง ท่าบลหนึ่ง ชื่อว่า โฆละโฆธา ซึ่งแปล ว่า ที่กระโลกคีคะ เขา จึง เขา น้ำอะทง่น ระคนกับยาขม ส่งให้พระองค์ กิน แก่พระองค์มีรับ ครั้น ครึ่งเสี้ยวแล้ว ก็เอาผ้าผอน แห่ง พระองค์ มาแบ่งปันกัน จับฉะลากดูว่า จะได้แก่ใคร เวลาที่ครึ่ง พระองค์นั้น เปน สามโมง เจ็ด แล้วก็ มีคำจารึกเล่า ความแห่ง พระองค์ เขียนทิ้งไว้ ข้างบนว่า กระษัตริ จัวยุคยและ แล้วเขาเอาใจ ผู้ร้าย สอง คน ครึ่ง ไร่ด้วยกัน กับ พระองค์ คนหนึ่ง ข้างขวา คนหนึ่ง ข้างซ้าย เมื่อนั้น และ คำนั้น สำเร็จที่เขียนไว้ว่า ท่านได้เข้านับกันกับผู้ร้าย ฝ่ายคนที่ เบริ ทางนั้น ก็ว่าคำ ทหาบจ้งแก่พระองค์ สิ้น ทัวว่า หระ ที่ทำลาวย วิหาร และ ใน สามวัน จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ ก็ทำให้ทิว รอดลง มา จาก ไม้ทางเซน เดิก ฝ่าย พวก ประโรทิด ผู้ใหญ่กับ พวก ฮาลักษ คว้ากัน ก็พิชเสี้ยน เาะเย้ย ว่า เขาทำให้คนอื่น รอดทำให้ทิว เอง รอดไม่ไว้แล้ว ให้คริศโตกระษัตริ จัวยศิราเชลลง มา จาก ไม้ทางเซนเดี่ยวนี ให้เราเห็นให้เราเชื่อ เดิก แล้วคนที่ ท้อง ครึ่ง เสี้ยวด้วยกัน ก็นิททา พระองค์ทวย แล้วถึงแก่เวลา เทียง จน ถึง เวลา บ่าย สามโมง มีคไปทั่วทั้ง แผ่นดิน ในเพลลา บ่าย สาม โมง พระเยซู แผศเสียง เปนฮัน กัง ร้อง ว่า เฮโลฮี ๆ ลามาซบักกระนี ซึ่ง หมายความว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า เหตุไฉน พระองค์ ละทิ้ง ข้าพเจ้า เสี้ย แล้วทางคนที่ อยู่ นั้นไค ยิน คังนี้ ก็บอก ว่า คุณเดิก เขา เรียก เซลลียา มา คนหนึ่ง จึง วิ่ง ไปเขา ฟอง ฆะเล ชุบ น้ำซ่ม ผูกกับ ไม้ซ้อ ส่งให้พระ องค์กิน บอกว่า คอยให้เราคุณเดิก เซลลียา จะมา รับ เขา ลง มา หรือ ไม่ ๓๗๐ ฝ่ายพระเยซู ก็ ร้อง เสียง กัง แล้ว วาง พระจิตร คาย เมื่อนั้น ม่าน ในวิหาร ฉีก เปน สอง ท่อน แค่นบน ถึง ล่าง นาย ร้อย คนหนึ่ง ที่ ยืน อยู่ ตรง หน้าพระองค์ แด่ เหน พระองค์ ร้อง และ วาง จิตร ทั้งนั้น แล้ว ก็บอก ว่า

แท้จริงนี้ และเป็น บุกร พระเจ้า ยังมี พวกผู้หญิง ยืน อยู่ แก่ โกล ใน พวก นั้น ก็ มี มาเรีย ชาว บ้าน มี ซกาธา ๑ มาเรีย ผู้ แม่ ของ ยาโกโบ ที่ ยัง เรียก ว่า นอซี และ แม่ ของ โยเซ ๑ ซาโลเม ๑ แล้ว หญิง เหล่า นั้น ที่ คีจ ทาม และ ปรมนิบิกิ แก่ พระองค์ มา แก่ เมือง ซาดีลาย และ หญิง หลาย คน ซึ่ น ที่ ซึ่ น มา แก่ เมือง ยรูซซาเลม ด้ว ยกัน กับ พระองค์ ฯ

๔๒๐ ถึง เพลา ค่ำ แล้ว เป็น วัน เตรียม คือ ว่า วัน ก่อน วัน ซะบาโต โยเซฟ ชาว บ้าน ซาธาธา ผู้ เป็น ที่ ปรีกษา มี ยศ และ คอย ชาณาจักร พระเจ้า จะ ตั้ง มา ท่าน ซาเข้า มา ทา บั ลาก ขอ ศก พระเยซู บั ลาก ก็ หลาก ใจ ว่า ภาย แล้ว ตรี จึง เรียก นาย รอัย คน หนึ่ง ถาม ว่า ภาย นอน แล้ว ตรี ครัน ร์ แล้ว แก่ คำ ของ นาย รอัย ก็ ยอม ให้ ศก นั้น แก่ โยเซฟ โยเซฟ นั้น ซื่อ ฉำ ชาว แล้ว ก็ เขา ศก นั้น ลง มา ท่อ ทุ้ม ไว้ใน ถัง นั้น มา ฝัง ใน ที่ ฝัง ศก อื่น เจาะ แล้ว ใน หิน เขา แ่น หิน มา บัด ปาก ไว้ ฝ่าย มาเรีย ชาว บ้าน มี ซกาธา กับ มาเรีย ผู้ แม่ ของ โยเซ ก็ ใต้ เหน ที่ ฝัง ศก นั้น ฯ

๐ บท ๑๖ ฯ

๐ คราว วัน ซะบาโต ล่วง ไป แล้ว มาเรีย ชาว บ้าน มี ซกาธา กับ มาเรีย แม่ ยาโกโบ และ ซาโลเม ซื่อ เครื่อง หอม มา จะ ทา ซะโลม ศก นั้น เพลา เช้า มี ตใน วัน อาทิกย์ ภู แดก ออก ก็ มา ถึง ที่ ฝัง ศก แล้ว พก กัน ว่า ใคร จะ เอา หิน นั้น กลิ้ง ออก เสีย เมื่อ เขา แดก นั้น ก็ เหน ว่า หิน นั้น กลิ้ง ออก ไป แล้ว ด้ว หิน นั้น เป็น ใหญ่ แท้ ครัน เข้า ไป ใน ที่ ฝัง ศก แล้ว ใต้ เหน คน หนึ่ง นัง อยู่ ข้าง ซว นุง ทุ้ม ถ้ำ ขาว สุกใส ก็ สะกั ง ซัย จรรใจ ส่วน คน นั้น บอก แก่ เขา ว่า อย่าง วิกใจ เลย ท่าน มา ทา พระเยซู ชาว นาซาเร็ธ ที่ เขา ครีง เสีย ใน ไม้ กาง เจน พระองค์ เป็น ซึ่ น มา แล้ว มี ใต้ อยู่ ที่ นี้ แล้ว ด้ว ด้ว เป็น ที่ นี้ และ ที่ ฝัง พระองค์ แก่ ฝ่าย ท่าน เหล่า นี้ จง ไป ด้ว ไป บอก แก่ ลุก สิษ พระองค์ บอก แก่ เปโตร ว่า พระองค์ เสก นำ หน้า ท่าน ไป เมือง ซาดีลาย ที่ นั้น และ จะ เหน พระองค์ เหมือน คำ พระองค์ ว่า เขา จึง ออก มา จึง ไป

จาก ที่ฝั่งสกทิว สันใจเพลิงอยู่ก็มีไต่ ว่าอะไร ต่อใคร เพราะ กสัวอยู่ ฯ
 ๙๐ ครั้น พระองค์เป็นขึ้น เพลา เช้าวันอาทิตย์ ก็สำแดง พระองค์แก่
 มาเรียม ขาว บ้านมัชกา ก่อน แต่ มาเรียม นี้ พระองค์ได้จับผี ออกทิ้ง เจ็ดตัว
 มาเรียม นั้น จึงไป บอก แก่ คนที่ไต่ เป็น พวกพ้อง กับ พระองค์ ที่พิลาพรซัง
 ให้อยู่ เมื่อเขาได้ยินว่า พระองค์ทรงชีวิตอยู่ และนางนั้น ได้เห็น
 แล้ว เขายัง ไม่เชื่อ ภายหลัง พระองค์ทรง ลักษณะ สันถน แปลกอยู่ มา
 ให้เห็น ปรากฏแก่ สอง คน ใน พวกนั้น ที่เดินทาง ไปบ้านนอก ทั้ง สอง
 คนนั้น ไปเล่าสู่ แก่ คนอื่น ทั้งปวง คน ทั้งปวง ก็ไม่เชื่อ เขา สุก ท้ายเมื่อ
 สิบเอ็ด คน นั้น รับประทานอาหาร พรหมกัน พระองค์มา ปรากฏแก่ เขา ก็เตือน
 ว่า กล่าวด้วย ใจเขาที่ แฉง กระต้าง สงไสสนแท้ มีใคร จะเชื่อ คนที่ไต่
 เห็น พระองค์ เมื่อ เป็น ขึ้น มาแล้ว พระองค์ จึง ครัสต์ สั่ง เขาว่า ท่าน จง
 ออก ไปทั่ว ทั้ง พิกพ จง บ่าว ประกาย ซึ่ง มงคลโอวาท ไว้ แก่ เวไนยสัตว์
 ทั้งปวง ถ้า ผู้ใด เชื่อ และ รับประทานอาหาร น้ำ ผู้นั้น จะ รอด และ ที่มิได้ เชื่อ
 นั้น ก็ จะคอง ปรียบโทษ ฝ่าย คน ทั้งหลาย ที่เชื่อ เหตุ การ ทั้งนี้ ก็ จะมี เป็น
 สำคัญ แก่ เขา เขา จะจับ ผี ออกด้วย ออก ชื่อ เขา จะพูด ภาษาใหม่ ต่าง ๆ
 จะเอา ดูถือ ใน มือ ถ้า เขา จะกิน อันใด เป็น หน้า ภาย ก็ไม่ เป็น อันตราย
 หากมิได้ จะ วาง มือ บน คน ไข้ คนเจ็บ แล้ว โรคเจ็บ นั้น จะ หาย ดี ฯ

๑๑๐ ครั้น ว่า พระองค์เจ้าครัสต์ ว่า ทั้งนี้ แล้ว พระองค์เสด็จ ขึ้น เข้า
 เมือง สวรรค์ นั่ง ข้างขวา พระหัตถ์ พระเจ้า ฝ่าย ลูก สิบ เหล่านั้น ก็ ออก
 ไป บ่าว ประกาย สั่ง สอน ทุก ที่ ทุก แห่ง แล้ว พระองค์ไป รอด ช่วยกัน ยัง
 ยืน คำ ด้วย ลักษณะ สำคัญ ที่ ดี จัก คาม กัน มา เป็น อัน มาก ฯ

๑ พระคริสตธรรม ตาม มาระโก จบบริบูรณ์แล้ว แล ฯ

๑ พระคริสตเจ้าทรงถามลูก ๆ

๑ บทกัณฑ์

๑ อັນ จะ แต่ง เรื่องราว ว่าด้วย เหตุ ที่เป็น มากกลาง พวกเรา เสร็จ แล้ว ครั้น หลายน คน ปรองใจ จะ แต่ง เรื่อง นั้น काम ซึ่ง คน ที่เป็น พญาน รุ เทน และ ที่ ได้ เป็น ผู้ช่วย ใน เหตุ การ นั้น ได้ กล่าว ให้ ไว้ แก่ เรา ฝ่าย ข้าพเจ้า เล่า เมื่อ สืบเสาะ ให้ ถึง วัน ทั้ง แก่ เดิม แล้ว ก็ ได้ นี้ ก็น่า จะ ชอบ ชย ให้ ข้าพเจ้า แต่ง เขียน ลำดับ กัน ผาก ไป ให้ ท่าน เจ้าคุณ ผู้ มี ชื่อ ว่า เฮอิฟ โธ ให้ ท่าน รุ แน่นนอน ด้วย คำ สอน ซึ่ง ท่าน รับ เรียบ นั้น แล้ว ๆ

๕๑ คราว เมื่อ พญาน เฮโรด เป็น กรรมกร ของ เมือง ยูคาย ยัง มี ประเวทิก คน หนึ่ง ชื่อ ซคาเรีย เป็น คน เข้า เวณ ปรณิบัติ กับ หมู ของ อะบียา มี ภรรยา เป็น เชื้อ สกุล ของ ธาโรน ภรรยา นั้น ชื่อ ว่า เฮลิซเบ็ค ทั้ง สอง คน นี้ เป็น ชื่อ สัก ก่อ หน้า พระเจ้า ประพริที้ काम คือ บัญญัติ แห่ง พระองค์ เจ้า ทุก ประการ ที่ จะ คิด นั้น ไม่มี แต่ ว่า คน ทั้ง สอง นั้น ทา มี ลูก ไม่ ด้วย เฮลิซเบ็ค เป็น หญิง หนึ่ง ทั้ง สอง คน ก็ แก่ชรา อยู่ แล้ว อยู่ มา ซคาเรีย ทำ กิจธุระ สำหรับ ทัว เป็น ประเวทิก ปรณิบัติ ก่อ หน้า พระเจ้า แก่ วัน เจ็ด วัน เจ็ด วัน ก็ เป็น พนักงาน काम ทำ เนียม ประเวทิก ที่ จะ เข้า ไป ใน วิหาร แห่ง พระองค์ เจ้า เผา เครื่อง หอม ฝ่าย ผู้ คน ทั้ง ปวง ก็ คอย อยู่ ข้าง นอก สวด ทั้ง ความ ปรารถนา เผา ที่ เผา เครื่อง หอม นั้น ครั้ง นั้น ทุก พระองค์ เจ้า มา สำแดง กาย แก่ ซคาเรีย ยืน เบื้อง ขวา แท่น บูชา เครื่อง หอม ครั้น ซคาเรีย เห็น ก็ ตกใจ กลัว เป็น อัน มาก ฝ่าย ทุก สวรรค์ จึง บอก ว่า ซคาเรีย เชย ช่าง กลัว เลย ด้วย ที่ ท่าน สวด ขอนี้ ได้ ทรง พัง แล้ว และ นาง เฮลิซเบ็ค ผู้ ภรรยา ของ ท่าน ก็ จะ ตลอด ลูก ชาย คน หนึ่ง แก่ ท่าน และ ท่าน จะ เรียก ชื่อ ลูก นั้น ว่า โยฮัน เมื่อ ลูก นั้น จะ เกิด มา ท่าน จะ มีความ ยินดี แท้ และ คน เป็น อัน มาก ก็ จะ โสมนัส ยินดี ด้วย เหตุ ว่า ลูก นั้น

จะเป็นใหญ่ ก่อ หน้า พระองค์เจ้า จะกิน น้ำชะห่ม และเล่า ก็ หา มิได้ แต่ ว่า
 จะบริบูรณ์ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ ทั้ง เกิด จาก ธรรม แม่ มา แล้ว ก็
 จะให้ พล ยศ งาม เป็น ชั้น มาก กลับ มา หา พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้า ของ เขา
 และ โยชน นั้น จะ เป็น ผู้ นำ หน้า พระองค์ ด้วย เคารพ จิตร แห่ง เซลียา ให้ ใจ
 พ้อ เชียง มา ข้าง ลูก ด้วย คน ที่ ไม่ พัง จะ ให้ มี ปัญญา ความ คิด ฝ่าย ความ
 ชอบ ธรรม ให้ กระจ่าง ผล เมื่อง ใจ ทั่ว ทั่ว พระองค์ เจ้า จะ เสก จ มา ฯ

๑๔๐ ครั้ง นั้น ชคาเรีย จึง ถาม ทูต สวรรค์ ว่า จะ เป็น ไฉน ข้าพเจ้า จึง
 จะ รู้ ใน ข้อ นี้ เป็น แน่ ด้วย ข้าพเจ้า เป็น คน แก่ ด้วย ภรรยา นั้น ก็ แก่
 ชรา อยู่ แล้ว ทูต สวรรค์ จึง ตอบ ว่า ข้า เป็น มบรีเอล ที่ ได้ เฝ้า ก่อ หน้า
 พระเจ้า และ ได้ รับ ใช้ เอา เนื้อ ความ ทั้ง นี้ มา บอก แก่ เจ้า ให้ ชื่น ชม ยิน ติ
 จง คุ เกิด เจ้า จะ เป็น ไช้ จะ พุด ไม่ ได้ จน ถึง วัน นั้น ที่ เหตุ การ นี้ จะ
 สำ เร็จ อยู่ แล้ว เพราะ เจ้า ไม่ ไคร จะ เชื่อ ถ้อย คำ ของ ข้า นี้ อัน คำ นั้น
 คง จะ สำ เร็จ ใน กาล ก่าหนด ฝ่าย ผู้ คน ทั้ง ปวง นั้น ก็ คอย ทำ ชคาเรีย
 จะ ออก มา และ นี้ ก็ ประหลาด ใจ นึก ที่ ชคาเรีย คอย อยู่ ใน วิหาร เป็น จัก
 ณา ทั้ง นั้น ภา ออก มา แล้ว จะ พุด แก่ เขา ก็ ไม่ ได้ เขา จึง เข้า ใจ ว่า ท่าน
 ได้ เห็น ลัก ณะ นิมิต ใน วิหาร ท่าน ก็ กวัก มือ นิ่ง มิ ได้ พุด ครั้น อยู่ มา
 เวลา ที่ ชคาเรีย จะ ปรนนิบัติ นั้น ครบ เสร็จ แล้ว ชคาเรีย จึง กลับ ไป บ้าน
 ของ คน ทั้ง แก่ วัน นั้น มา เกล็ด ใจ เป็ด ผู้ ภรรยา นั้น ได้ ทวง ธรรม และ
 ร้อง ท้ว ไร เป็น ทำ เตือน ว่า หย่าง นี้ และ พระองค์ เจ้า ได้ กระทำ แก่ ข้าพเจ้า
 ใน กาล วัน ที่ ได้ ทวง ทอด พระเนกร คุ ไป รด ยก ความ ขอ คุ ของ ข้าพเจ้า
 ที่ ขอ คุ แก่ คน ทั้ง หลาย ฯ

๒๖๐ ทั้ง แก่ นั้น มา ประมณ ทด เตือน ทูต สวรรค์ ชื่อ มบรีเอล รับ ใช้
 แก่ พระเจ้า มา ถึง บ้าน นาซารเอธ แขวง เมือง นาสัสลาย มา หา สาว พรหม
 จาริ ที่ ได้ สัญญา ไว้ กับ โยเซฟ ผู้ เป็น เชื้อ สาย พญา ทาวิด ว่า จะ เป็น เมีย
 ของ ท่าน นาง สาว พรหม จาริ นั้น มี ชื่อ ว่า มาเรีย ทูต สวรรค์ เข้า มา หา ทูต

สาวนั้นว่า หญิงที่ทรงโปรดจงจำเวณิเกิด พระองค์เจ้าอยู่กับท่าน ๆ
 เป็นที่ จะรับภรรยาใหญ่ กว่าหญิงทั้งหลาย นางสาวไค้เหน ก็ คิดวิตกด้วย
 คำที่ ว่า นั้น คิด สงไสว่า คำที่ ทัก ทาย นี้ จะ เป็น ประการใดเล่า ทุก สวรรค์
 ยิ่ง กล่าว ว่า นาง มาเรีย เชื้อ อย่าง กลัว เลย เพราะ ท่าน ได้ ความ ชอบ กับ
 พระเจ้า จง กู เกิด ท่าน จะมี ครรภ์ ตลอด บุตร ชาย และ จะ เรียก ชื่อ บุตร
 นั้น ว่า เชื้อ บุตร นั้น จะ เป็น ใหญ่ และ จะ ได้ ชื่อ ว่า บุตร พระเจ้า ผู้ สูง สุก
 และ พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า จะ ให้ บุตร นั้น นิ่ง เหมือน พระ ที่ นิ่ง แห่ง กระจก
 ทาวีต ผู้ บิดา แล้ว จึง จะ แฉน เพา พันธุ์ แห่ง ยาโคบ ตราบ ท้าว กลปาวะสาน
 ที่ ท่าน ทรง นั้น จะมี ที่ สิ้น สุก ก็ ทามี ไค้ เลย มาเรีย จึง ถาม ทัก สวรรค์
 ว่า ทั้ง นี้ จะ เป็น อย่างไร ไค้ เพราะ ว่า ข้าพเจ้า มี ไค้ ร่วม รั้ง กับ ผู้ ชาย
 เลย ฝ่าย ทุก สวรรค์ ก็ ตอบ ว่า พระวิญาณ บริสุทธิ จะ มา บน ท่าน และ
 วิถี ธาตุภาพ พระเจ้า ผู้ สูง สุก จะ มา ครอบ บัง ทัว ท่าน เหตุ ฉะนั้น ซึ่ง เป็น
 บริสุทธิ ชัน จะ เกิด มา นั้น จะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น บุตร พระเจ้า จง กู นี้ และ
 เชล็ดชเบ็ค ผู้ เป็น ญาติ ของ ท่าน ทรง ครรภ์ ด้วย ลูก ชาย แล้ว และ หญิง
 นั้น ที่ ได้ ชื่อ ว่า เป็น หมัน ก็ ได้ ทรง ครรภ์ ถึง หก เดือน มา แล้ว ซึ่ง สิ่ง
 ชัน ไค้ จะ เป็น ชัน ยาก แก่ พระเจ้า ก็ ทามี ไค้ มาเรีย จึง ตอบ ว่า คุณ
 ท่าน ข้าพเจ้า เป็น แก่ ทาญี่ ของ พระองค์ เจ้า ก็ ให้ เป็น แก่ ข้าพเจ้า เกิด กลม
 คำ ท่าน ว่า ขณะ นั้น ทุก สวรรค์ จึง ไป จาก นาง ละ

๓๘๐ ครั้ง นั้น นาง มาเรีย ลูก ชัน ทวน ไป ใน แคน ภูเขา แขวง เมือง ยูดา
 เข้า ไป ใน เรือน แห่ง ซคาเรีย ไหว้ คำ นับ นาง เชล็ดชเบ็ค ครั้น ว่า เชล็ดชเบ็ค
 ได้ ยิน คำ คำ นับ ของ นาง มาเรีย ลูก เชล็ดชเบ็ค ตั้ง รั้ง อยู่ใน ครรภ์ แม่
 ฝ่าย เชล็ดชเบ็ค ก็ ประกอบ ไป ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ จึง ได้ รั้ง เป็น เลียง
 ดัง ว่า โอ หญิง ที่ ได้ รับ ภรรยา ใหญ่ กว่า ยี่ ครั้ว ทั้ง หลาย ผล ครรภ์ แห่ง
 ท่าน ก็ สมภพ ด้วย ทั้ง นี้ จะ เป็น โฉน ให้ มารดา พระองค์ เจ้า ของ ข้า มา
 ทาญี่ ด้วย ว่า จง กู เกิด ภอ เลียง คำ ทัก ทาย ของ ท่าน มา ถึง หู ข้าพเจ้า

แล้ว ลูก ของ ซ้ำ ก็ ถีบ ขึ้น ใน ท้อง ด้วย ความ ยินดี ความ สุข สำราญ แก่
 ท่าน ที่ เชื้อ ไค้ ทั่ว ว่า ซึ่ง พระองค์ เจ้า ไค้ คริสต์ ไว้ แก่ ท่าน คง จะ ถึง ที่
 สำเร็จ มา เร็ว จึง คอบว่า จิตร ใจ ซ้ำ เจ้า สวรรเสิญ พระองค์ เจ้า อยู่
 วิญญณจิตร ซ้ำ เจ้า ยินดี เลื่อมใส ใน พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด แก่ ซ้ำ เจ้า เพราะ
 ว่า ถึง ซ้ำ เจ้า เปน คน ยก คำ พระองค์ ยัง สงเคราะห์ แก่ ซ้ำ เจ้า ทั่ว ว่า
 ทั้ง แค่นี้ ไป ทุก ชั่ว มนุษ เขา จะ ชัง เรียก ซ้ำ เจ้า ว่า เปน สวัสดิคิมงคล ผู้
 ทรง วิทธิ เกศ ไค้ กระทำ ช่าง ใหญ่ ให้ ซ้ำ เจ้า ให้ พระนาม พระองค์ นั้น
 จำ เริญ เปน ที่ นับถือ เกิด ที่ พระองค์ ทรง พระกรรณา ค่อ คน ที่ เกรง กลัว
 พระองค์ นั้น ให้ จำ เริญ ไว้ แก่ เขา เปน ชั่ว ชีวีตร คน สืบ ๆ กัน ไป พระ
 องค์ สำแดง วิทธิ ทั่ว พระพาหา พระองค์ ให้ ความ คิด แห่ง คน ภาณะ จิตร
 แปรปรวน เสีย ไป ผู้ มี วิทธิ เกศ พระองค์ ถอด จาก พระที่นั่ง นั้น แด คน
 สกล ทำ พระองค์ ก็ ยก ขึ้น คน หยาก พระองค์ ให้ อิมหนา ทั่ว ของ ตี
 มั่งมี ก็ ปล่อย ไป มือเปล่า ก็ ไป รุด ช่วย ยิศราเฮล ผู้ ทาย พระองค์ และ
 คิด ถึง ความ เมคา ปราณี ค่อ ชิบราสาม และ เชื้อสาย ของ ท่าน จน สิ้น กลับ
 เหมือน หนึ่ง พระองค์ ไค้ คริสต์ แก่ ปู่ หล้า ตายา ยของ เรา ฝ่าย นาง มา เร็ว
 ก็ อยู่ กับ เฮลชีชเบ็ค ประมาณ คัก สาม เดือน แล้ว จึง กลับ ไป บ้าน ๕๗๐
 เมื่อ กาล กำหนด ซึ่ง เฮลชีชเบ็ค จะ คลอด ลูก ก็ คลอด เปน ลูก
 หอย ฝ่าย เพื่อน บ้าน และ ญาติ พี่น้อง ไค้ ยิน ว่า พระองค์ เจ้า สำแดง พระ
 กรรณา เปน ชันใหญ่ แก่ เฮลชีชเบ็ค จึง มี ใจ ชื่นชม ยินดี ทั่ว ครั้น ถึง
 วัน แปร เขา ชวน กัน มา ให้ รับ คีล คัก จึง ตั้ง ชื่อ ตาม ชื่อ ของ พ่อ ว่า
 ซคาเรย์ ฝ่าย แม่ นั้น ก็ คอบว่า มี ใจ กอด จะ ชัง เรียก ชื่อ ว่า โยฮัน คน ทั้ง
 ทาย จึง บอก แม่ ว่า ใน พวก พี่น้อง ของ ท่าน หา มี ผู้ ไค้ ผู้ หนึ่ง ที่ มี ชื่อ
 นั้น ไม่ เขา จึง ทำ สำคัญ ถาม พ่อ ว่า พ่อ จะ ไค้ ให้ ชื่อ ลูก หมาย ไไร พ่อ จึง
 ขอ ให้ เขา กระทาน ชะนวน มา แล้ว เขียน ว่า ชื่อ นั้น เปน โยฮัน คน ทั้ง ปวง
 ทั่ว ประตอกใจ นัก บัด เดียว นั้น ฝาก พ่อ เบ็ค ออก ลิ่น ก็ พุก ไค้ จึง พุก ไป

โมทนา สรรเสริญพระเจ้า พวกเพื่อนบ้านทั้งปวง ก็ยังเกิดใจเกรงกลัว และเหตุการทั้งนี้ ก็ลือไปทั่วแคว้น แคว้นภูเขาเมืองยูคาย แลผู้ใด ๆ ที่ได้ยิน ก็จำไว้ในใจ ถิ่นว่า ทารกคนนี้จะเป็นอย่างไร ทนอ แลพระหัตถ์พระเจ้าอยู่กับทารกนั้น ฝ่ายซคาเรียผู้พ่อ ก็ประกอบ ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ จึง สั่ง สอน เขาว่า ควร จะ สอน สาธการแก่ พระองค์ผู้เป็น พระเจ้า แห่ง ยิวราเอล กว้ยว่า พระองค์ได้ทรง ไปรท พิเคราะห์ ช่วย ใฝ่ พล แห่ง พระองค์ ได้ ยก ผู้ ทรง วิถีให้ เป็น ที่ รอด แก่ เรา แต่ ใน เชื้อ ชวงษ์ ของ ภาระยักร ทาวิค ผู้ ทาย พระองค์ เหมือน หนึ่ง พระองค์ คริสได้ กว้ย ปาก บันดา ผู้ ทำ นาย ที่ บริสุทธิ ทั้ง แก่ แรก ประถม กตบิ จะ ให้ เรา รอด พัน บันดา สักรูเรา ให้ พัน มือ แห่ง คน ทั้ง ปวง ที่ ชิง เรา นั้น ได้ สำแดง พระกรรุธา แก่ ปู่ หล้า ทา ยาย เรา มิ ได้ สัม ค่ำ สัญญา ชัน เทียง แท้ แห่ง พระองค์ และ มิ ได้ สัม ค่ำ สาบาน ที่ สาบาน แก่ ชิบาฮาม ปู่ ทา เรา ว่า ครั้น ให้ เรา พัน มือ สักรูเราแล้ว จะ ให้ เรา ประนิบัติ แก่ พระองค์ ปราศ จาก ความ กลัว แด กอบ กว้ย ใจ ซื่อ สัจ ซอบ ชวรม ค่อ หน้า พระองค์ ทุก วัน ทุก เวลา (จน ลิ่น ชี วิตร) ฝ่าย ทารก นี้ ท่าน จะ ได้ ชื่อ ว่า เป็น ผู้ ทำ นาย แห่ง พระเจ้า สูง สุด กว้ยว่า ท่าน จะ นำ หน้า พระองค์ เจ้า จัด แจง สนั่น ทน ทาง ให้ พระองค์ ให้ พล เมือง รุ ทาง รอด แห่ง พระองค์ กว้ย ไป รท ยก ความ ผิด เขา ทาม พระ เมธา กรรุธา แห่ง พระองค์ เจ้า ของ เรา ใน กาล วัน นั้น ที่ แสง ฮารุน มา แต่ ที่ สูง จะ ส่อง สว่าง แก่ เรา ทั้ง ทลาย ก็ ให้ ส่อง สว่าง แก่ คน ทั้ง ทลาย ที่ นิ่ง ชอยู่ ใน ร่ม ความ มรณา และ ชี้ ให้ ตื่น เรา เติร ใน ทาง ความ สุข สำราญ ฝ่าย ทารก นั้น ก็ วัฒนะ ภาใหญ่ ชัน จิตรใจ ก็ แก่ กล้า กว้ย บัญญู แก่ ยัง ฮา ไคร ชอยู่ ใน ป่า จน วัน ชัน จะ เป็น ปราวค แก่ พล ยิวราเอล ฯ

๑ บท ๒ ฯ

๑ ใน กาด ครั้ง นี้ มี รับสัง แห่ง กายช เขา มุชะโต ผู้ เป็น มทา ภาระยักร ให้ จก สารบาญชี ทั้ง ทั้ง แผ่นดิน ประถม สารบาญชี นี้ เป็น เมื่อ กุเร เนียว

เป็นเจ้าเมืองซูเรีย คนทั้งปวงต่างคนต่างจึงไปในแดนเมืองของคน
เจ้าบาณูซีที่นั่น ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นมาจากบ้านนาซาเร็ธ แขวงเมือง
นาลัสลาย มาในแขวงเมืองยูดาห์ ถึงเมืองแห่งพญาทาวิก ชื่อว่าเบธเล
เฮม เพราะว่าโยเซฟเป็นเชื้อวงศ์แห่งพญาทาวิก จะไปเข้าสภาระบาณูซี
กับมาเรียที่ได้สัญญาไว้ว่าจะเป็นภรรยาแห่งโยเซฟ แลยังทรงครรภ์
แก่เมื่อคอยอยู่ที่นั่น กาละกำหนดที่นางมาเรียจะคลอดบุตรมาถึง
แล้ว ก็คลอดมาเป็นชายหัวบี๋ พันผ้าช้อมไว้ แล้วก็วางลงในโรงวัว
เพราะว่าในเรือนที่แขกบ้านแขกเมืองอยู่นั้นไม่มีที่เปล่านั้น

๔๑ ในแดนเมืองนั้นมีคนเลี้ยงแกะ ผู้ฝูงแกะกลางคืนระยวม ๆ
ก็ขึ้นและทุกพระองค์เจ้ามาลอบบนเขา รัศมีพระองค์เจ้าส่องแสงล้อม
เขาไว้ แล้วคนเหล่านั้นก็กลัวเป็นอันมาก ส่วนทุกสวรรค์บอก
เขาว่า อย่ากลัวเลย จงเกิด ข้ามมากล่าวประกาศเนื้อความให้ท่าน
ทั้งหลายอภิมรณยินดีเป็นอันมาก แล้วเป็นที่ให้คนทั้งปวงโสมนัสยิน
ดีเป็นอันมากด้วย เพราะว่าวันนี้และผู้เป็นที่ช่วยให้รอดคือพระคริส
ตอเจ้าบังเกิดมาในเมืองแห่งพญาทาวิก นี้และจะเป็นสำคัญแก่ท่าน
ท่านจะอพยพทากรนั้น พันผ้าช้อมไว้ในโรงวัว บัดเดี๋ยวนี้ก็มี
ฝูงจวสวรรค์อยู่กับทุกสวรรค์นั้น โมทนาสรรเสริญพระเจ้าว่า รัศมี
เทศานุภาพแก่พระเจ้าที่สูงสุก ให้มีความสุขสำราญในแผ่นดิน และ
ใจรักใคร่ในมนุษย์ทั้งหลาย เมื่อทุกสวรรค์เหล่านั้นกลับไปสู่สวรรค์
แล้ว คนทั้งหลายที่เลี้ยงฝูงแกะนั้นพูดกันว่า ให้เราไปจนถึงบ้าน
เบธเลเฮม จะไปหาเหตุการที่เป็นมาขึ้น ซึ่งพระองค์เจ้าโปรดสำแดง
แก่เรา แล้วเขาก็คว้นไปพบมาเรียกับโยเซฟ ทั้งทารกนอนในโรง
วัว ครั้นเขาได้เห็นแล้ว เขาก็เล่าเรื่องความของทารกตามซึ่งเขา
ได้ยินว่าไว้ นั้น และครั้นคนทั้งปวงที่ได้ยินคำพวกเลี้ยงแกะพูด
แก่เขาเช่นนี้ เขาก็ประหลาดใจนัก ฝ่ายนางมาเรียได้ฟังถ้อยคำ

ทั้งปวง นั้นก็ จำไว้ ในใจ ว่า ฟัง คุณ ฝ่ายคนเลี้ยงแกะ นั้นก็ กลับ ไป ร้อง
สั่งสาธุการโมทนา พระเจ้า ด้วย สาระพัด ซึ่ง เขา ได้ ยิน ได้ เหน ทาม ซึ่ง
ได้ ว่า ไว้ แก่ เขา แล้ว ฯ

๒๑๐ ครั้น ถึง วัน แยก ที่ จะ ให้ ทารก นั้น รับ คีล คัก . เขาก็ ตั้ง ชื่อ ว่า
เยซู ทาม ซึ่ง ทูต สวรรค์ ได้ กำหนด ไว้ ก่อน เมื่อ ยังมี ได้ ถือ ประดิสนธิ ใน
ครรภ์ แม่ ๐ ครั้น กาล ที่ นาง จะ ชำระ ทั่ว ทาม บัญญัติ แห่ง โมเสส จบ สำ เร็จ
แล้ว เขา จึง ภา ทารก มา เมือง ยรูซเลม จะ ได้ ถวาย แก่ พระองค์ เจ้า
เหมือน นั้น ซึ่ง เขียน ใน บัญญัติ พระองค์ เจ้า ว่า ลูก ผู้ ขอบ ทุก คน เกิด แก่
ครรภ์ แม่ แล้ว จะ ได้ ชื่อ ว่า ถวาย แก่ พระองค์ เจ้า ให้ ถวาย ของ บุช ทาม
ซึ่ง สั่ง ไว้ แล้ว ใน บัญญัติ พระเจ้า คือ ว่า นก เขา คู่ หนึ่ง หรือ ลูก นก ฟิวบ
สอง ตัว ทรว นั้น ใน เมือง ยรูซเลม มี ขอบ คน หนึ่ง ชื่อ ซีโมน เป็น คน
ชอบ ขรรคม ประพริทสี่ คี และ คอย ซึ่ง จะ บัน เทท ทุก ช้ ของ พล ยิศราเฮล
พระวิญาณ บริสุทธิ ก็ สถิต อยู่ กับ คน นั้น พระวิญาณ นั้น ได้ สำ แดง แก่
คน นี้ ให้ รู้ ว่า จะ ถึง ความ ทาย ก่อน ทาม ได้ กว่า จะ ได้ เหน ผู้ เป็น คริส โท
แห่ง พระองค์ เจ้า ผู้ นั้น ประกอบ ด้วย พระวิญาณ เข้า มา ใน พระวิหาร เมื่อ
บิดา มารดา เขา ทารก คือ เยชู มา เข้า มา จะ ทำ ตาม ทำ เนียม บัญญัติ ซีโมน
จึง เขา มือ กอด ชุ่ม ทารก นั้น แล้ว โมทนา พระเจ้า ว่า โอ้ พระ ผู้ เป็น เจ้า
ของ ข้าพ เจ้า บัด นี้ จง ปลด ปล่อย ข้าพ เจ้า ไป ด้วย เป็น ใจ สุข สำ รวณ ความ ค่า ที่
พระองค์ ครัส ไร ไว้ ด้วย ว่า คา ของ ข้าพ เจ้า ได้ เหน ผู้ เป็น ที่ รอด ซึ่ง พระองค์
ได้ จัก สำ แดง ไว้ ก่อน หน้า ผ่ง คน ทั้ง ปวง ให้ เป็น ความ สว่าง ส่อง แสง แก่
ประเทศ ทั้ง หลาย แล้ว รัศมี ศรี แสง แห่ง ไฟร พล ยิศราเฮล ครั้น ว่า โยเซฟ
ทั้ง มาดา ทารก ได้ ยิน ถ้อย คำ ที่ ว่า นั้น ก็ ประสาด ใจ อยู่ ฝ่าย ซีโมน ก็ ขอบ
ภร แก่ บิดา มารดา และ บอก แก่ มาเรีย ผู้ มารดา ว่า คุณร ท่าน ทารก นี้ จะ เป็น
ที่ ให้ พล ยิศราเฮล เป็น ชัน มาก กก เสีย และ ที่ จะ ยก กิ่ง ชัน เสีย ใหม่
แล้ว จะ เป็น สำ คัญ ซึ่ง เขา จะ ตี เคียน ด้วย อนึ่ง คาบ จะ แทง ทะลุ หัว ใจ ของ

ท่านเอง เพื่อจะได้เป็นที่สำแดง ความศิกในใจแห่ง คนเป็น ชัน มาก ๆ
 ๓๖๑ ยังมี หญิง ทำนอย คนหนึ่ง ชื่อ ชันนาลูก พระนอล แต่ กระจก
 อาเชร เป็น คน แก่ ชะรา นึก ทั้ง แก่ สาว ๆ ได้ อยู่ กับ ผู้ เจด บี้ แต่ นั้น
 เป็น แม่ ม่าย เกือบ จะ ถึง แปร สิบ สี่ บี้ มา แล้ว มี ใ้ วั จะ ชก จาก วิหาร เลย
 ปรนั บิ ชยู่ ทั้ง กลาง วัน กลาง คัน ทั่ว สวด ปรภาณ และ ถือ คี ลอ ท ใน
 ขณะ นั้น หญิง นี้ เข้า มา โททณ สรรเสริญ พระองค์ เจ้า กล่าว ว่า ทั่ว พระ
 องค์ ให้ คน ทั้ง ปวง ฟัง คน ทั้ง ปวง บันดา คน ใน เมือง ยรูชเรม ที่ ยัง
 คอย ซึ่ง ได้ คน ให้ พัน โทษ าะ

๓๘๐ ครั้น ว่า สาระ พัก การ ภาร ซึ่ง บัญชี พระองค์ เจ้า สั่ง ไว้ นั้น สำ เรจ
 แล้ว โยเซฟ ทั้ง มา เร็ย กลับ ไป บ้าน ของ คน คือ บ้าน นาดเรีอ แขวง เมือง
 นาลี ตาย ฝ่าย ทารก นั้น ก็ วั ณะ ใหญ่ ขึ้น จิกร ใจ ก็ แก่ กล้า ปรกอบ
 ทั่ว สกิบัญญา และได้ เป็น ที่ พระเจ้า ทรง ปรค มาก ฝ่าย บิคา มารดา ก็ ขึ้น
 ไป เมือง ยรูชเรม ทุก ปี ใน เทศกาล แห่ง บัศคา ครั้น พระกุมาร นั้น ถึง
 อายุ ๑๒ ปี ก็ ขึ้น ไป เมือง ยรูชเรม ทั่ว บิคา มารดา คาม ทำ เนียม เทศ
 กาล นั้น เมื่อ วัน เทศกาล บัศคา ครบ ถวัน แล้ว และ บิคา มารดา จะ กลับ
 ไป พระเยชู ผู้ กุมาร นั้น ยัง คอย อยู่ ใน เมือง ยรูชเรม ฝ่าย โยเซฟ ทั้ง
 มารดา นั้น ก็ มี ใ้ วั คิด ว่า ชยู่ ใน ฝูง คน ที่ มา ทั่ว จึง ล่วง ทาง มา วัน
 หนึ่ง แล้ว ก็ หา พระ กุมาร นั้น ใน พวก ญาติ พี่ น้อง และ พวก ที่ รู้ จัก กัน
 หา ไม่ ภพ แล้ว ก็ กลับ มา ยัง เมือง ยรูชเรม หา ที่ นั้น ครั้น สืบ เสาะ สาม
 วัน แล้ว ก็ ภย ใน พระวิหาร นัง ชยู่ กลาง พวก อาจารย์ ฟัง คำ สอน และ
 ใ้ วั ถม กัน กับ พวก อาจารย์ นั้น คน ทั้ง ปวง ได้ ยิน ก็ คิด ปรละ ศใจ เป็น
 ชัน มาก ทั่ว สกิบัญญา คำ คอบ แห่ง ท่าน บิคา มารดา เหน แล้ว ก็ หลาก ใจ
 อยู่ ฝ่าย มารดา จึง ถาม ว่า บุตร เชี่ย ทำ ไม่ ทำ อย่าง นี้ แก่ เรา นี้ เนะ
 บิคา ทั้ง เรา ได้ เถี่ย สิบ หา เจ้า เป็น ทุก ชยู่ พระกุมาร จึง ถม มารดา ว่า
 เหตุ ไฉน มา หา ข้าพเจ้า เล่า ท่าน ทั้ง สอง ไม่ วั หรือ ว่า ข้าพเจ้า คง ชยู่ ที่

เรือน แห่ง พระบิดา แห่ง ข้าพเจ้า ถ้อยคำ ที่ ว่า ฉนี้ บิดา มารดา หา เข้าใจ ไม่
 ฝ่าย พระ กุมาร ก็ ลง ไป ทวย บิดา มารดา มา ถึง บ้าน นาขะเรีอ แล้ว พัง
 ปรนินิบัติ แก่ บิดา มารดา อยู่ สาระ พัก กิจ การ ทั้ง นี้ มารดา ก็ จำ ไว้ ใน ใจ
 ฝ่าย พระ เยชู ประ กอบ ทวย สติ ปัญญา วัฑฒนา ขึ้น มี ความ ชอบ ก่อ หน้า พระ
 เจ้า และ หน้า มนุษ ทั้ง หลาย ๖

๐ บท ๓ ๗

๐ ครั้น ว่า ทิเบเรีย วาย ขว ไต้ เสวย ราช ๑๔ ปี มา แล้ว ปน เคี้ยว บั ลาก
 เปน ผู้ รัง เมือง ยูทาย เซโรท เปน พญา ครอง เมือง มา ลี ลาย พิ ลิป ผู้ เปน
 นชิ่ง ของ พญา เซโรท ไต้ ครอง เมือง อธิ วายะ กับ แฉวง เมือง ทวา โคนิ ค
 ลุซ เนีย เปน พญา ครอง เมือง อะ บี เตน ชัน นศ กับ กายะ ฟา เปน ประ โริ ทิก
 จ้าว คราว นั้น โยฮัน ผู้ ลูก ของ ซคา เรีย อยู่ ใน ป่า ไต้ รับ คำ พระ จึง ไต้
 เทียว ใน แคน เมือง ที่ ไกล กับ แม่ หน้า ยาระ เตน ป่าว ประ กาย ศีล จุ่ม น้ำ ให้
 คัง ใจ เสีย ใหม่ เพื่อ ความ ผิด เขา จะ ยก เสีย ไว้ เหมือน หนึ่ง คำ จก ไว้
 ใน คำ กิรี ยะ ซยา ผู้ ทนาย ว่า เสี่ยง ผู้ บ่าว ชัง ใน ป่า ว่า จง จัก แฉง สนล
 ทน ทาง แห่ง พระ องค์ เจ้า ให้ มระ คา ของ พระ องค์ เจ้า ทรง แน่ว ไป ทวย ชาร
 จะ กอ ชัง ถม เคม และ เนิน เขา ทก คำ บล ให้ รวย เสมอ ที่ คค จะ ลัก ให้ ครง
 ที่ รก จะ ให้ เกียน แล เว ใน ยสั ทว ทั้ง ปวง จะ เหน ซึ่ง เปน ที่ รอก แห่ง พระ เจ้า

๐ เหตุ ฉนี้ ครั้น ฝูง คน เปน ชัน มาก ชอก มา จะ รับ ศีล จุ่ม น้ำ แก่ โยฮัน
 นั้น ท่าน จึง ว่า ไช้ ซก กิง ร้าย ใคร ผู้ ไค ไต้ ชี แฉง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ไต้
 รั ที่ จะ หนี ให้ พัน ความ พิ โริช ที่ จะ สำ เรจ มา กาย ภาค หน้า นั้น กัง นี้ ท่าน
 จง ทำ ผล ชัน สม ควร ทวย คน ชัน ไต้ คัง ใจ เสีย ใหม่ แล ้วย อย่า นึก ชยา ว่า
 ใน ัวว เอง ว่า เรา มี อัย รา ฮาม เปน บิดา เรา เพราะ ว่า ข้า บอก แก่ ท่าน ทั้ง
 หลาย ว่า พระ เจ้า ทรง วิ ทธิ จะ กระ ทำ ให้ หิน ทั้ง นี้ กลาย เปน ลูก ของ
 อัย รา ฮาม ก็ ไต้ อยู่ แก่ เทียว นี้ ขวาน ทาง อยู่ โคน ต้น ไม้ ต้น ไค ๆ ที่ มี ทำ
 ผล ชัน ก็ จะ กอ ชัง พัน ทั้ง ใน ไฟ เสีย ๖

๑๐๐ ผู้งคุณจึงถามโยฮันว่า ถ้าฉะนั้นเราทั้งทรวงจะทำไฉนที โยฮัน
จึงตอบเขาว่า ใคร มี เสือ สอง ตัว บัง ให้แก่ คน ที่ ไม่มี ใคร มี เครื่อง กิน
ให้ ทำ เหมือน กัน ครั้ง นั้น มี พวก เก็บ ภาษี มา จะ รับ คีล จุ่ม น้ำ แล้ว ถาม
ท่าน ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า เจ้า ทั้งหลาย นี้ คง จะ ทำ อย่างไร ท่าน ตอบ
แก่ เขา ว่า อย่า เขา เกิน กำหนด กตทมา ย พวก ทหาร ก็ ที ถาม ท่าน ว่า
ฝ่าย เจ้า ทั้งหลาย นี้ ก็ จะ ทำ อย่างไร ท่าน ตอบ ว่า อย่า ยี่ แ่่ง ไปอย่า
ผิด ระเบียบ ใด ไกร ไกร จ้าง เท่าไร เขา เกิด ก็ เหมใจ ด้วย เกิด เมื่อ ผู้งคุณ
ทั้งหลาย คอย อยู่ แล คึก ฉะฉน สง โส ติ ด้วย โยฮัน นี้ ว่า ท่าน นี้ จะ เป็น ครี โศ โศ
ทรี ทา ไม่ โยฮัน จึง ตอบ แก่ คน ทั้ง ปวง ว่า ข้า ให้ ท่าน ทั้งหลาย รับ คีล จุ่ม
น้ำ ก็ จริง อยู่ แ่ ก่ ภาย หน้า ท่าน จะ มา ผู้ มี วิถี มี เศษ มาก กว่า ที่ จะ แก่
สาย ร่อง ทัว ท่าน นั้น ข้า ไม่ สม ไม่ ควร เลย ท่าน ผู้ นั้น จะ ให้ ท่าน ทั้งหลาย
นี้ จุ่ม ใน พระ วิญญาณ บริสุทธี และ ไฟ พลับ อยู่ใน พระ หัก ถ้ำ ท่าน ท่าน จะ
ชำระ เข้า ใน ลาน ท่าน ให้ ทัว เข้า ถึ่ ท่าน จะ วาง ไว้ ใน ฉาง ยัง ฝ่าย
และ ภาย เล่า จะ แล ด้วย ไฟ ชน มิ รั กับ ตั้ง นี้ โยฮัน เทษ เณ สัน สอน พล เมือง
กล่าว ความ ให้ ยิน ติ ด้วย ทหลาย ประการ ขึ้น หนึ่ง โยฮัน ได้ ติ เทียน พญา
เฮโรด เพราะ ผิด ด้วย เฮโร เทียน ผู้ ปรารภ แห่ง (พี ลิบ ผู้ เปน) น้อง ฉวย
นั้น และ เพราะ สาร พัก อัน ชั่ว ร้าย ซึ่ง เฮโรด ได้ ทำ ฝ่าย เฮโรด ก็ เกิน
จึง ไกร ผิด มา แล้ว ยัง เพิ่ม เติม เขา โยฮัน จำ ไว้ ใน คุก ะ

๒๑๐ ครั้น ว่า คน ทั้ง ปวง รับ คีล จุ่ม น้ำ พระ เยชู ก็ มา รับ คีล ด้วย และ
เมื่อ สวด กิ่ง ความ ปรารถนา อยู่ แผ่น ฟ้า จึง แหว ก ออก เปน ช่อง พระ วิญญาณ
บริสุทธี ก็ ลง มา ทรง รูป สันถน เหมือน หย่าง นก พิราบ ลง มา บน ท่าน
แล้ว ก็ มี เสียง มา แก่ ซากษ ว่า ท่าน นี้ เปน บุตร ที่ รัศมี แห่ง เรา เปน
ที่ ชอบ พระ ไทย เรา เปน อัน มาก ะ

๒๓๐ เมื่อ นั้น พระ เยชู ถึง ชาย คุศ์ ประมาณ สาม สิบ ปี คน ทั้ง หลาย ถึ
ว่า เปน บุตร ของ โยเซฟ ผู้ เปน บุตร เฮลี ผู้ เปน บุตร ของ มัค ซาก ผู้

บุกร ของ เถวี ผู้บุกร ของ เม็ลคี ผู้บุกร ของ ยันนา ผู้บุกร ของ โยเซฟ
 ผู้บุกร ของ มาคาเรีย ผู้บุกร ของ ฮาโมศ ผู้บุกร ของ นาซุม ผู้บุกร ของ
 เซคัส ผู้บุกร ของ นาฆาย ผู้บุกร ของ มะธาศ ผู้บุกร ของ มาคาเรีย ผู้
 บุกร ของ ซิมธึ ผู้บุกร ของ โยเซฟ ผู้บุกร ของ ยูคา ผู้บุกร ของ โยฮันนา ผู้
 บุกร ของ เวธา ผู้บุกร ของ ซรบาเบ็ล ผู้บุกร ของ อะลันดีเซล ผู้บุกร
 ของ เนรี ผู้บุกร ของ เม็ลคี ผู้บุกร ของ ฮากึ ผู้บุกร ของ โคซิม ผู้บุกร
 ของ เฮลโมทาม ผู้บุกร ของ เอร ผู้บุกร ของ โยเซ ผู้บุกร ของ อะลันเอเชร
 ผู้บุกร ของ โยริม ผู้บุกร ของ มัทธาท ผู้บุกร ของ เถวี ผู้บุกร ของ ซีมิน
 ผู้บุกร ของ ยูคา ผู้บุกร ของ โยเซฟ ผู้บุกร ของ โยนา ผู้บุกร ของ เฮล
 ยาคิม ผู้บุกร เมเลธา ผู้บุกร มายนาณ ผู้บุกร มาธาธา ผู้บุกร นาธาน ผู้
 บุกร ของ ทาวิก ผู้บุกร ของ ยิซอบ ผู้บุกร โฮเบ็ท ผู้บุกร โบธศ ผู้บุกร
 ของ ซัลโมน ผู้บุกร นาไซน ผู้บุกร ฮามีนดาบ ผู้บุกร ของ อะรวม ผู้
 บุกร เฮคโรม ผู้บุกร ของ เฟเร็ศ ผู้บุกร ของ ยูคา ผู้บุกร ของ ยาโคบ
 ผู้บุกร ของ ยิศฮาค ผู้บุกร ของ ฮับราฮาม ผู้บุกร ของ เธา ผู้บุกร ของ
 นาฮิระ ผู้บุกร ของ ซรัม ผู้บุกร ของ ระฮู ผู้บุกร ของ เฟเล็ซ ผู้บุกร
 เอเบระ ผู้บุกร ของ ซลธา ผู้บุกร เคนาน ผู้บุกร ฮาระฟักซัค ผู้บุกร
 ของ เซม ผู้บุกร ของ โนฮา ผู้บุกร เถเม็ค ผู้บุกร มซุซลา ผู้บุกร ของ
 ฮโนค ผู้บุกร ยาเว็ท ผู้บุกร มาอะลาเฮล ผู้บุกร เคนาน ผู้บุกร อะโนศ
 ผู้บุกร ของ เซธ ผู้บุกร ฮาทาม บุกร แห่ง พระเจ้า แล ฯ

๑ บท ๔ ฯ

๑ ครั้ง นั้น พระเยซู ประกอบด้วย พระวิญญาณ บริสุทธิ์ กลับ มา แก่ แม่ น้ำ
 ยาระเคน แล้ว พระวิญญาณ ก็ ภา พระองค์ ไป ฮา ไครย ใน ป่า แล้ว พระองค์
 ทซัง ซันะสุก แก่ ซากาน ที่ นั้น ถึง สี่สิบวัน ใน กาล วัน นั้น พระองค์ มิ ได้
 บริโภค อาหาร สิ่งใด สิ้น สี่สิบวัน แล้ว จึง ทยาก ซากา ซากาน จึง บอ
 กแก่ พระองค์ ว่า ถ้า และ ท่าน เปน บุกร พระเจ้า ไช้ จง ลัง ทิน กอ้น นี้ ให้

กลายเป็น จนมเกิด พระเยซู ก็ตอบมันว่า มีคำเขียนไว้ว่า ซึ่ง มนุษ จะ บำรุงชีวิตเร แต่ทวยจนม สิ่งเดียวกัน ทามิไต้คอก แต่ ว่า สาระพัก ชัน ไท ไค ซึ่ง พระเจ้า จะ คริส ประทานให้ ครึ่ง นั้น ซคทาน จึง ภา พระองค์ ชัน ไป บน ภูเขา ชัน สูง ชี้แจง ให้พระองค์ เหน บ้าน เมือง ทั้งปวง ทัว ทั้ง แผ่น ดินใน ขณะ เกียว แล้ว ซคทาน จึง บอก แก่ พระองค์ ว่า ซึ่ง จะ ครอบ ครอบ ทั้ง นี้ สิ้น กับ ทั้ง สง่า ราชัน นั้น ทวย ซ้า จะ ยก ให้ แก่ ท่าน เพราะ ว่า สติช ซค อยู่ แก่ ซ้า และ ซ้า จะ ไคร ให้ แก่ ผู้ ไค ซ้า ก็ ให้ แก่ ผู้ นั้น เหตุ ฉะนี้ ถ้า ท่าน จะ กราบ ลง ไหว้ แก่ ซ้า นี้ ก็ จะ สติช ซค แก่ ท่าน หมก ฝ่าย พระ เยซู ก็ คริส ครอบ แก่ มัน ว่า (ซ้าย ซค ซคทาน ถอย ไป หลัง เภา เจิก) ยังมี คำเขียนไว้ว่า จง กราบ ไหว้ พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ของ ทัว เกิด และ ปรนิบิก แก่ ท่าน แก่ องค์ เกียว แล้ว ซคทาน จึง ภา พระองค์ ภา ยัง เมือง ยรูจเลม ทั้ง พระองค์ ไว้ บน ยอด พระวิหาร บอก ว่า ถ้า และ ท่าน เป็น บุคร พระเจ้า ใช้ จง ทั้ง พระองค์ ลง แก่ นี้ เกิด เพราะ มี คำเขียน อยู่ ว่า พระองค์ ไต้ สัก ทก สวรรค์ ทั้งหลาย ทวย ท่าน ให้ เฝ้า รัคยา ท่าน ไว้ ให้ รับ รอง ท่าน ใน มือ นั้น เพื่อ มิ ให้ ทัว ท่าน กระทบ กระทั่ง ทิน ไต้ พระเยซู จึง ครอบ มัน ว่า มี คำ ว่า ไว้ แล้ว ว่า ซ้าย ชันะ สุก พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ของ ทัว ครั้น ว่า ซคทาน ไต้ ชันะ สุก พระองค์ แก่ เพียง นี้ สิ้น แล้ว ก็ ละ พระองค์ ไป จน ถึง เวลา กำหนด ซะ

๑๔๐ แล้ว พระเยซู เสกจ กลับ มา ทวย เศษ พระวิญญาณ มา ถึง เมือง มาลีลา และ ชื้อเสียง แห่ง พระองค์ ไต้แม่ ไป ทัว แวน แคว้น เมือง รอบ ทั้ง นี้ พระองค์ ก็ ไต้ ส่ง สอนใน โรง ธรรม ของ เภา ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ ไต้ สรรเสริญ พระองค์ แล้ว พระองค์ ไต้ เสกจ มา ถึง บ้าน นาจเรธิ ชัน เป็น เมือง เลียง แห่ง พระองค์ และ เข้า ไป ใน โรง ธรรม ใน วัน ซะบาโตคาม ซึ่ง พระองค์ เคย ทำ ก็ ไต้ ยืน ชัน จะ อ่าน คำ พระ เภา จึง เภา คำ กิ รัยะ ซายา ผู้ ทำนอย ส่ง ให้ แก่ พระองค์ ๆ คสิ ซอก แล้ว ภบ บท กลอน เขียน ว่า

ญาณ พระองค์เจ้า อยู่บน ข้า เหตุว่าท่าน ไ้ชะโลม ข้าให้บัว ประภาษ
 ความแก่คน ขากเย็น เชนใจ ให้ชื่น ชม ยิน ดี ใช้ข้า (ให้รักษา คน อัน ใจ
 แดก ทลาย เสีย) กล่าว ประภาษ แก่ คน ที่ คอ้ง จำ ขง อยู่ว่า ท่าน ปรลย
 เสีย ให้คน ตา บคก เหน สว่าง ให้คน ที่ เปน ทุกข์ ว่า คาน ใจ ไ้ความ ทุเล
 แล้ง ให้ ประภาษ กำหนด ปี เดือน ซึ่ง ชอบ แก่ พระองค์เจ้า มวัน หนึ่ง สือ
 แล้ว พระองค์ส่ง ให้แก่ คน ใช้ จึง หนึ่ง ลง ทา คน ทั้ง ปวง ใน โรง ธรรม ก
 พิเคราะห์ ดู พระองค์ ๆ จึง คริสต์ แก่ เขาว่า วัน นี้ และ ถ้อย คำ อัน นี้ ถึง ซึ่ง
 สำ เรจ แล้ว เหมือน ท่าน ทั้ง ทลาย ไ้ ยิน อยู่ คน ทั้ง ปวง จึง เปน พญาณ
 ว่า คว้ย พระองค์ และ ประลาต ใจ คว้ย ถ้อย คำ อัน กอบ คว้ย พระเดช พระ
 คุณ ซึ่ง ออก แก่ พระโอรุ นั้น เขาก็ ยัง ว่า นี้ และ เปน บุกร ของ โยชพ
 มิใช่ หรี พระองค์ จึง คอบ เขาว่า แท้ จริง ท่าน จะ เขา คำ ขุ ประมา ทั้ง นี้ มา
 ว่า แก่ เราว่า ทมอ รักษา ตัว เอง เถิด ที่ ไ้ ทำ ใน เมือง กับ เรนณูม นั้น ซึ่ง
 เรา ไ้ ยิน แล้ว จง กระทำ ที่ นี้ ใน เมือง ของ คน ทุก สิ่ง เถิด พระองค์ ยัง
 คริสต์ ว่า เรา บคก แก่ ท่าน เปน แท้ จริง ผู้ ทำ นาย ผู้ ไ้ คน หนึ่ง จะ ไ้ เปน
 ที่ ชอบ ที่ นับ ถือ ใน เมือง ของ คน หามิ ไ้ เรายัง บคก แก่ ท่าน นี้ เปน จริง
 ว่า ใน กาล เมื่อ เอลียา เปน ผู้ ทำ นาย ใน เมือง ยิศราเฮล นั้น มี แม่ ม่าย เปน
 อัน มาก คราว นั้น แผ่น ฟ้ำ บัด ที่ ฝน มิ ไ้ ตก ถึง สาม ปี ทก เดือน และ
 เกิด เข้า แพง ทัว ทั้ง แผ่นดิน แต่ ว่า เอลียา มิ ไ้ รับ ใช้ ไปหา ผู้ ขึ้น วัน
 แต่ แม่ ม่าย ผู้ เถียว ใน บ้าน จเรี บคก แขวง เมือง ซิโตน แล้ว คราว เมื่อ
 อะลึซ เป็น ผู้ ทำ นาย ใน เมือง ยิศราเฮล มี คน คี่ เรือ น เปน อัน มาก แต่ ว่า
 หา ผู้ ไ้ คน หนึ่ง หาย ไรค นั้น วัน แต่ ณาธามา นจคิ ชู เรือ นั้น ครั้น คน
 ทั้ง ปวง ใน โรง ธรรม ไ้ ยิน ดัง นี้ ก็ โกรธ นึก จึง คั้น ขึ้น เร่ง ไ้ พระองค์
 ออก จาก บ้าน ภา มา ถึง เรือ ม ภา เขา ที่ บ้าน เขา ตั้ง อยู่ นั้น ก็ จะ ไ้ ผลัก
 ทั้ง พระองค์ ลง ฝ่าย พระองค์ ก็ เติร เหย่น่า กลาง คน พ้น ไป ไ้ แล้ว ก็
 ลง มา ถึง เมือง กับ เรนณูม แขวง เมือง มาลี ลาย สั่ง สอน เขา ใน วัน ชะบา โท

เขาก็ประสาใจ คว้าโอวาท ซึ่ง พระองค์ ตรัส สอน นั้น เพราะ ว่า ถ้อยคำ
แห่ง พระองค์ กอบ คว้า วิถี คว้า เกษ ษา

๓๓ ๐ ในโรง ธรรม นั้น มี คน หนึ่ง ฝึก โศก โศรก ประจำ ทั่ว ให้ รัง เสี่ยง
เป็น อัน ตัง ว่า เสีย ข้ำ กับ ท่าน จะ มี อะไร กัน พระเยซู ขว มา ขว เรือ ท่าน
มาให้ ข้ำ หนี ทาย หรือ ข้ำ รู้ จัก ท่าน ว่า เป็น ผู้ ไท เป็น ผู้ บริสุทธิ์ แห่ง พระ
เจ้า พระเยซู จึง ห้าม เขา ว่า ฝั่ง เสี่ยง และ ขอ มา จาก เขา เกิด ผู้ นั้น แย้ง
คว ล้ม ลง ทำ กตง ที่ แล้ว ออก จาก เขา แล้ว เขาก็ หาย ไม่ เจ็บ ไม่ ปวด สิ่ง
ใด เลย คน ทั้ง ปวง ก็ หลงใจ นึก แล้ว พุด กัน ว่า ถ้อย คำ ะ นี้ จะ เป็น
ประการ ไท เล่า เพราะ ว่า ท่าน นี้ บังคับ บัน ขา ฝึก โศก โศรก คว้า วิถี คว้า
เกษ และ ขยับ ออก ไค้ และ กรีย คิส บั ท แห่ง พระองค์ ลี้ ไป ทั่ว แว่น แคว้น
เมือง รอบ ทั้ง นั้น ษา

๓๔ ๐ ครั้น ออก ไป จาก โรง ธรรม แล้ว พระองค์ เข้า ไป ใน เรือน ของ
ซีโมน แม่ ยาย ของ ซีโมน นั้น จับ ใช้ ทั่ว วัน เขา ถาม พระองค์ คว้า โรค
แม่ ยาย นั้น และ พระองค์ ยืน คร่อม ทั่ว แม่ ยาย ก็ ห้าม ปวาม โรค นั้น โรค
ก็ หาย ไป บัด เดียว นั้น แม่ ยาย จึง ลุก ขึ้น ปรนนิบัติ แก่ พระองค์ ทั้ง เพื่ อ
ฝูง นั้น เพลา เยน ฝูง คน ทั้ง ปวง ที่ มี คน ชัน เป็น โรค ต่าง ๆ ภา กัน เขา คน
เจ็บ นั้น มา ทา พระองค์ พระองค์ วาง พระ ศักดิ์ บน เขา เขา จึง หาย โรค ไป
ทุก ทั่ว คน ผู้ ก็ ขอ จาก ทาย คน แล้ว ให้ รัง ว่า ท่าน นี้ และ เป็น
(พระ คริสโต) บุคร พระเจ้า ฝ่าย พระองค์ ก็ ห้าม ปวาม เขา มี ให้ พุด ะ นั้น
เหตุ ว่า เขา รู้ ชู ว่า ท่าน เป็น คริสโต เมื่อ รุ่ง เช้า พระองค์ ออก ทำ เนียร เข้า
ใน บ้ำ ฝูง คน ทั้ง หลาย แสง ทา พระองค์ มา ถึง บ้ำ นั้น ชัน วอน พระองค์
มี ไค้ พระองค์ ไป จาก เขา พระองค์ จึง บอก เขา ว่า เรา คง จะ ไป เมือง
ขึ้น กล่าว ความ สำหรั ชาณา จักร พระเจ้า ให้ เขา พัง ขึ้น ชม ยิน ก็ เพราะ
เรา ได้ รั บ ใช้ มา เพื่อ เหตุ ชัน นี้ พระองค์ จึง เทศ นา สั ง สอน ใน โรง ธรรม
เมือง มา ลี ตาย ษา

๐ ครั้นว่าฝูงคนประชันมากเข้ามาก เบียดเสียด พระองค์ปราถนาจะให้ฟังคำพระ พระองค์เสด็จขึ้นอยู่ริม บึง แห่งหนึ่ง ชื่อเขื่อนนครเวียง ก็ทรงเห็นเรือ สอกล่า จอดอยู่ริมท่าเรือ ดูเรือ นั้นเป็น ขาว ประโม่งไต้ขึ้นบก ก็ซัก สอน อยู่ พระองค์ จึง ลงในเรือ ลำหนึ่ง คือเรือ ของ ซีมอน ขอให้เขา ถอย ออก จากฝั่ง น้อย หนึ่ง แล้ว พระองค์ ก็ นั่ง ลง สั่ง สอน ฝูงคน ทั้งหลาย แก่ใน คอ้งเรือ เมื่อ พระองค์ ครวติ สอน จน ถึง ที่ หยุก แล้ว จึง ครวติ สั่ง ซีมอน ว่า จง ถอย ออก ไป อีก ก็ น้ำลึก ก็ ขวน ลง ทา ปตา เกิด ซีมอน จึง ทอบ ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย เสียด แรง ให้ ฝ่า ไป ตลอด กลางคืน แล้ว และ ไม่ ให้ คัก ล้ว แต่ ว่า ข้าพเจ้า จะ คัก ลง ตาม คำ พระองค์ ครั้น คัก ลง แล้ว ก็ รวบ รวบรวม เขา หมู ปตา เป็น ชัน มาก สอน ก็ จะ ซาก ชนุ แล้ว เขา จึง ให้ สำคัญ แก่ เพื่อน กัน ใน เรือ ลำ ชัน ให้ มา ช่วย ซัก สอน ขึ้น เขาก็ มา แล้ว ก็ ได้ โคม เรือ ทั้ง สอง ลำ จน แทบ จะ จม ล่ม แล้ว เมื่อ ซีมอน เป็ โคร เห็น ทั้ง นั้น ก็ คุก เข่า กราบ ลง คอ หน้า พระเยซู ว่า พระ องค์ เจ้าข้า จง ไป จาก ข้าพเจ้า เกิด เพราะ ว่า ข้าพเจ้า เป็น คน บาป ด้วย ว่า เป็ โคร ด้วย เพื่อน ฝูง ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ด้วย นั้น บังเกิด ซัก จรรย์ ใจ กลัว นัก ด้วย ปตา ที่ จับ มา นั้น เป็น มาก นัก ยา โกอโบ และ โยฮัน ลูก เซเบทาย ได้ เป็น พัก พอล เข้า กัน กับ ซีมอน นั้น ฝ่าย พระเยซู จึง ครวติ แก่ ซีมอน ว่า อย่า กลัว เลย ทั้ง นี้ ไป เจ้า จะ เป็น ผู้ รวบรวม คน หย่าง ได้ รวบรวม ปตา ด้วย คน เหล่า นั้น เจน เรือ มา ถึง ฝั่ง แล้ว ก็ ละทิ้ง สำระ พัด มา คัก ตาม พระองค์ ไป

๑๒๐ ครั้นเมื่อ พระองค์ อยู่ใน เมือง แห่ง หนึ่ง ก็ นี้ และ มี คน เป็น โรค เรือน เคม ตวิ ให้ เห็น พระเยซู ก็ ชมำ หน้า ลง ขอ แก่ พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้าข้า ถ้า ชอบ พระไทย พระองค์ จะ รักษา ให้ ข้าพเจ้า หมด จก ไป ก็ ได้ อยู่ พระองค์ จึง ท้อยล พระองค์ ครวติ คน นั้น ว่า ชอบ อยู่ ให้ หาย หมด จก ไป เกิด โรค เรือน นี้ นี้ ละไว้ ขอ เตี่ยา พระองค์ จึง สั่ง เขา ว่า อย่า แพร่ง พราย แก่ ผู้ใด แต่ ว่า ไป สัก ลง คัก แก่ ประโรทิก และ เขา ของ บูจจ

ไปถวาย กาม ซึ่งโมเชลิ่งไว้ นั้น จะ เปน สำคัญแก่ คน ทั้งหลาย ว่า กวี
 ทาย รบ รบ แล้ว แต่ ว่า ชื่อ เลื่อง แห่ง พระองค์ ยิ่ง จึจะ ปราวกไป แล้ว
 ผู้ คน เปน อัม มาก หลาย ชาว ก็มี มา จะ ให้ พัง พระองค์ และ ให้ พระองค์
 รักษา เขา ให้ ทาย โลก ครั้น นั้น พระองค์ ยศด เทียวไป ชาติ ไร อยู่ กาง ป่า
 ก็ สวค คัง ความ ปวด ณา อยู่ ที่ นั้น ๖๖

๑๗ ๐ ใน กาล วัน หนึ่ง พระองค์ เสด็จ มา อยู่ ก็มี พวก พาริชาย ทั้ง พระครู
 ให้ มา แ่ ลูก บ้าน ทุก เมือง แสง เมือง ฉา ติ ลาย และ เมือง ยุกย และ
 เมือง ยร ชาร ม ๓ พระ วิถี พระ เกศ แห่ง พระ องค์ รักษา คน ทั้ง หลาย ให้
 ทาย ก็ มี และ เขา เขา คน เจ็บ เบ่ง อ๋อ โย ใน เปง มา ทา ที่ จะ เข้า มา
 วาง ของ ก่อ หล้า พระ องค์ ที่ ทาง ที่ จะ เข้า นั้น ก็ ไม่ เหน มี เพราะ ผู้
 คน เปน อัม มาก เขา จึง จัน บน หลัง กา เรือน หรือ กระ บ้อง แล้ว เขา คน
 เจ็บ หย ่อ น ลง ไป ทั้ง เปด นั้น คว ย ตรง กั มา พระ เชชู พระ องค์ เหน ความ
 เชื้อ รง เขา แล้ว จึง ครี ส ว่า เจ้า คน นี้ เชื้อ ความ ผิด ของ เจ้า ไป รก ยก
 เสีย แล้ว พวก อา ลัก ย กับ พวก พาริชาย ทั้ง หลาย จึง คิด สง ใส ว่า นี้ เปน
 ใคร เล่า ที่ ว่า คก ทาย ชัก จะ เปน ผู้ ไค ที่ จะ ไป รก ยก ความ ผิด ได้ วัน
 แต่ พระ เจ้า แ่ องค์ เทียว ฝ่าย พระ เชชู ก็ รู้ ความ ผิด เขา จึง ครี ส ตาม ว่า
 ท่าน เหล่า นี้ คิด หมาย ไร ใน ใจ ท่าน ที่ ไหน จะ ง่าย กว่า จะ ว่า ความ ผิด
 ของ เจ้า ไป รก ยก เสีย แล้ว นั้น ง่าย หรือ จะ ว่า ลูก จัน เติ ร ไป เถิด จะ ง่าย กว่า
 แต่ ว่า เพื่อ ท่าน ได้ รู้ ว่า บุตร มนุ ษย์ มี อา ชู โย แ่น ติ น ที่ จะ ไป รก ยก ความ
 ผิด ได้ พระ องค์ จึง ครี ส แก่ คน ง ษ์ นั้น ว่า เรา สั่ง เจ้า ให้ ลูก จัน ยก ที่
 นอน นั้น แยก ไป บ้าน เถิด บัก เทียว ใจ คน นั้น ลูก จัน ก่อ หน้า คน ทั้ง ปวง
 ยก ที่ นอน นั้น กต ย ไป บ้าน ร้อง ร้อง สา รุก ร แก่ พระ เจ้า ผู้ คน ทั้ง ปวง
 พิศ วง หลง โท ด และ โมห ณา สว ระ เลิญ พระ เจ้า และ มี ใจ เกรง กลัว ว่า
 วัน นี้ เรา ได้ เหน ซึ่ง แยก ปร ระ ลาด แท้ ๖๗

๒๗ ๐ เหตุ การ ทั้ง นี้ สิ้น เสรจ แล้ว พระ องค์ เสด็จ ะ ยก ไป ทอด พระ เนกร

ฟารีซาย ก็มี นาง คน มา ถาม เขา ว่า เหตุไฉน มหา ซึ่ง มี ควร ทำ ใน วัน ชะ
 บาโต พระเยซู จึง คอบ แก่ เขา ว่า ท่าน มี ไ้ อ่า น หรือ ซึ่ง พญา กาวิต ทำ
 เมื่อ ท่าน กับ พวก พ้อง ท่าน ทยาก ซาหาร อยู่ นั้น ที่ ท่าน ได้ เข้า ใน วิหาร
 แห่ง พระเจ้า และ รัย ขนหม ซึ่ง กิ่ง ถวาย บริ โภค ย์ ไป ก็ ได้ ให้ แก่ พวก
 พ้อง ของ ท่าน คว้ย ซึ่ง จะ กิน นั้น เป็น ที่ ห้าม เสย เว้น แต่ พวก ประโรทิก
 พวก เดียว พระองค์ ยัง ครัส แก่ เขา ว่า บุคร มนุษย์ ก็ เป็น เจ้า ของ วัน
 ชะบาโต นั้น คว้ย ะ

๖๐ อยู่ มา ใน วัน ชะบาโต ขึ้น พระองค์ เข้า ไป ใน โรง จรรมนเทศนา สั่ง สอน
 แล้ว ที่ นั้น มี คน หนึ่ง มี ชื่อ ขวา เป็น โรค เดียว ลีบ ไป ฝ่าย พวก ซา ลักษ กับ
 พวก ฟารีซาย เขา คอย มอง ดู พระองค์ ว่า จะ รักษา ใน วัน ชะบาโต หรือ
 หวัง จะ ทรบ ชอง จะ ได้ พ้อง พระองค์ ฝ่าย พระองค์ ก็ รู้ ความ คิด เขา จึง
 ครัส สั่ง คน ที่ มี ชื่อ ลีบ นั้น ว่า ลุก ขึ้น ยืน อยู่ ท่า กลาง ที่ เกิด คน นั้น ก็ ลุก
 ขึ้น ยืน อยู่ แล้ว พระองค์ จึง ครัส แก่ คน ทั้ง หลาย นั้น ว่า เรา จะ ถาม
 ท่าน ทั้ง หลาย ว่า สิ่ง อัน ไค เป็น อัน ควร ที่ จะ ทำ ใน วัน ชะบาโต ควร
 จะ ทำ การ ที่ หรือ จะ ทำ การ ซัว จะ ช่วย ชีวิต รอด หรือ จะ ผลาญ เสย พระ
 องค์ จึง เหลือ วย ทั่ว ทุก คน แล้ว ก็ ครัส สั่ง คน นั้น ว่า เขยีย กมือ ออก
 เกิด เขาก็ ทำ กาม มือ นั้น ก็ หาย ตี ทุจ มือ ซัว วย คน ทั้ง หลาย จึง มี ใจ
 อิจมา กิด อ่า น กัน ว่า จะ ทำ หย่างไร ตี กับ เยชู นี้ ะ

๑๒๐ อยู่ มา คราว นั้น พระเยซู ออก จาก ที่ นั้น ขึ้น ไป บน ภูเขา แห่ง หนึ่ง
 จะ สวด กิ่ง ความ ปราถนา ที่ นั้น ก็ สวด แก่ พระเจ้า ไป สิ้น วา กรี จน รุ่ง
 ครัน รุ่ง แซ่ จึง เรีย ก สิบ ทั้ง หลาย เข้า มา แก่ พวก เหล่า นั้น พระองค์
 เลือ ก เขา ๑๒ คน ที่ กิ่ง ชื่อ ว่า ทูต คือ ว่า ซีโมน ที่ ยัง เรีย กว่า เปโตร ๑
 อัน ดเรอา ที่ เป็น พี่ นัง กัน กับ เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ พี่ ลีบ ๑ บาโร
 ละมาย ๑ มัทธาย ๑ โธมา ๑ ยาโกโบ ลูก ธาละ ฟาย ๑ ซีโมน ที่ ยัง เรีย กว่า
 เซโดเท ๑ ยูดา น้อง ของ ยาโกโบ ๑ และ ยูดา อิศการ วิธก เป็น ผู้ มอบ พระ

องค์ไว้หนึ่ง ๑ แล้ว พระองค์ก็กับ พวก สิบ จึง ลง มา ยืนใน ที่ รวย เกียน
แล้ว ฝูง ลูก สิบ แห่ง พระองค์ก็กับ ฝูง พลเมือง เปน ชัน มาก มาแต่ทุกแห่ง
แขวง เมือง ยุกาย มาแต่ ยรรูชเรม และ แว่น แคว้น เมือง กุโร และ เมือง
ซีโตน มาจะ พัง คำ พระองค์ และให้ พระองค์ รักษาโรค เขาต่าง ๆ คนที่
ทอง เบียด เบียน ด้วย ผี โศก โศรก มา ก็ หาย และ คน ทั้งปวง ทา ที่ จะ ทอง
พระ กาย พระองค์ เพราะว่ามี วิถี มี เศษ ชาน ออก จาก พระองค์ รักษา
เขาให้ หาย ลีน ทุก คน ละ

๒๐ ๑ พระองค์ทอด พระเนตร เห็น พวก ลูก สิบ แล้ว จึง ครัส ว่า แม้น
ท่าน เปน คน จน ท่าน ยัง เปน ผาสุก เหตุว่า เมือง พระเจ้า เปน เมือง ท่าน
แม้น ท่าน ออก หยาก เดียวนี้ ท่าน ยัง เปน ผาสุก เหตุว่า ท่าน จะ ชิม หน้า
และ มาท แม้น ท่าน ร่ำ ไร ร้อง ให้ เดียวนี้ ท่าน ยัง เปน ผาสุก เพราะ เหตุ
ว่า ท่าน จะ ชิม ชม ยินดี เมื่อ คน ทั้งหลาย จะ เกลียต ชัง ท่าน ไล่ ท่าน
เสีย จาก พวก เขา จะ กล่าว คำ นินทา ท่าน เรียก ชื่อ ท่าน ว่า ชั่ว จึง ผลัก
ทิ้ง เสีย และ ทำดัง นี้ เพราะ บุคร มนุษย์ ท่าน ยัง จะ เปน ผาสุก ใน วัน นั้น
และ ท่าน จง ยินดี โศก โสก เห็น ร่ำ ไป เกิด เพราะ ว่า บำ เหน็จ ของ ท่าน อยู่
ใน สวรรค์ เปน ชัน อุดม บริบูรณ์ กวีย ว่า ปู่ ญา ภาย เขา ทำ แก่ ผู้ ทำ
นาย แต่ ก้อน เหมือน กัน และ ๑ แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ที่ เปน มั่ง มี ยัง จะ
เปน เคราะห์ ร้าย กวีย ว่า ท่าน จะ ออก จะ หยาก ฝ่าย ท่าน ที่ หัวเราะ ดีใจ
เดี๋ยว นี้ ยัง จะ เปน เคราะห์ ร้าย กวีย ว่า ท่าน จะ พิลาพ ร่ำ ไร ถ้า และ คน
ทั้ง หลาย จะ ออก ชื่อ ของ ท่าน ว่า แค่ ลวัน ดี ทั้ง นั้น ท่าน จะ เปน เคราะห์ ร้าย
เพราะ ว่า ปู่ ญา ค่า ยาย ของ เขา ก็ ได้ ทำ อย่าง นี้ แก่ ผู้ ทำ นาย เทง นั้น แล ฯ
๒๑ ๑ ฝ่าย เภา นี้ ก็ ส่ง คน ทั้ง หลาย ที่ได้ ยิน คำ เภา ให้ รักษา ศักู ของ กัว
เกิด ทำ แก่ การ ศุณ ให้ แก่ คน ที่ ชัง ท่าน อวยภร ที่ คน แข่ง คำ ท่าน ของ ภร
ให้ คน ไล่ ความ กับ ตัว ท่าน ต่าง ๆ ใคร มา คบ แก้ม ข้าง หนึ่ง หัน ข้าง อื่น
ให้ เขา กวีย ถ้า ใคร จะ ชิง เขา เลือ ชัน นอก ชญา ห้าม ที่ จะ เขา เลือ ชัน

ในครัว ใคร จะขอ ก็ให้ ใคร จะเอาทรัพย์สินของ ครัวไป อย่าไปทวงเอา อีก
 ท่าน ปรารถนา จะให้ คนอื่น ทำ อย่างไร แก่ คน จง ทำ แก่ เขา อย่าง นั้น แล
 ถึง ท่าน จะ รักข คน ที่ รักข ครัว ท่าน จะ เป็น คุณ ะไร แก่ คน เพราะ ว่า
 คน ภาย ยัง รักข คน ที่ รักข เขา เหมือน กัน แม้น จะ ทำ คุณ แก่ คน ที่ ทำ
 คุณ แก่ ท่าน ยัง จะ เป็น ประโยชน์ ะไร แก่ คน เพราะ ว่า คน ภาย ยัง ทำ
 ทำนั้น ได้ ถ้า ท่าน ให้ คน ยืม เงิน ไว้ ใจ ว่า เขา จะ คืน ให้ อีก กัง เก่า ก็ จะ
 เป็น คุณ ะไร แก่ ท่าน คน ภาย ก็ ให้ คน ภาย ยืม เงิน คิด ว่า เขา จะ เขา
 มา ส่ง ให้ เขา อีก เหมือน กัน ฝ่าย ท่าน เสา จง รักข คน ที่ เปน ศักดิ์ ฐู กัน ทำ คุณ
 ให้ เขา ให้ เขา ยืม แล้วย อย่าว ไร ใจ ที่ จะ ได้ ะไร อีก แล้วย ครัว ท่าน ก็ จะ ได้
 รับ บำ เหน็จ เปน ชัน มาก และ จะ ได้ เปน ลูก แห่ง พระ องค์ ผู้ สูง สุด เพราะ
 ว่า พระ องค์ ยัง ไป รด ปราน แก่ คน ะร กัญ และ ชั่ว ร้าย พระ ปิตา ทรง
 พระ ไทย เมทา ปรานี หมาย ไร ท่าน จง มี ใจ เมทา ปรานี เหมือน กัน แล้วย อย่า
 พิภา กษา เขา เพื่อ มี ให้ เขา พิภา กษา ครัว ท่าน อย่า ปรบ โทษ เขา เพื่อ มี ให้
 เขา ปรบ โทษ ครัว ท่าน อย่า ถ้อ โทษ เขา ๆ ก็ จะ มี ถ้อ โทษ ครัว จง ไป รด แก่
 เขา ๆ ก็ จะ ไป รด แก่ ท่าน ให้ เขา ๆ ก็ จะ ให้ แก่ ครัว ท่าน จะ เขา ทน ล สัน
 ให้ เหม พูน สัน ให้ แก่ ครัว ครัว ให้ แก่ เขา ครัว ทน ล สัน ไก เขา ก็ จะ ให้
 แก่ ครัว ครัว ทน ล สัน นั้น แล ะ

๓๘๘ ๑ แล้ว พระ องค์ จึง ตรัส ถาม เขา เปน คำ เปรี ยบ เทียบ ว่า คน กา
 บอด ยัง จะ จง คน คา บอด ได้ ตรี ไม่ ตก ใน หลุม ทั้ง สอง ฝ่าย ตรี ลูก สีข
 จะ ใหญ่ กว่า ครัว หามี ได้ ที่ เรียบ สำ เรจ แล้วย ก็ เปน แต่ เพียง เท่า ครัว ทำ
 ไหม จะ คุ มง ซึ่ง เข้ คา ฟัน ชัง และ ไม้ ทั้ง ลำ เข้ ใน คา คน เอง ไม้ คุ ไม่ เหน
 ตรี จะ เปน หมาย ไร ที่ จะ ว่า แก่ ฟัน ชัง ว่า พื ตรี น ชัง ให้ ฐั เขี่ย ผง จาก คา
 เถิก แก่ ไม้ ทั้ง ลำ ที่ เข้ ใน คา คน ๆ ไม่ เหน ช้าย คน หน้ ช้อ ใจ คค ลำ
 ไม้ ที่ อย ใน คา ของ ครัว ครัว ถอน เสี่ย ก่อ น จึง จะ เหน ถน ัก เขี่ย ผง จาก คา
 ฟัน ชัง นั้น ได้ ัน ไม้ นั้น ที่ มี ลูก ชั่ว จะ เปน ัน ต่ ก็ หามี ได้ และ ัน

ขอให้ทวิสแก้คำเคี้ยว เกิด แล้วบ่าวของข้าพเจ้า จะ หาย แล คว้า ว่า
 ข้าพเจ้า เป็น คน อยู่ ได้ บังคับ เขา แต่ ยังมี ทหาร อยู่ ได้ ข้าพเจ้า อีก ข้าพเจ้า
 สั่ง คน หนึ่ง ว่า ไป เกิด เขาก็ ไป สั่ง คน อื่น ว่า มา เกิด เขาก็ มา สั่ง บ่าว
 ว่า มา ทำ สิ่ง นี้ เกิด เขาก็ ทำ ครั้น พระเยซู ได้ ยิน ติง นี้ แล้ว ก็ ประสาค
 ใจ คว้า ผู้นั้น จึง เหลียว หลัง บอก แก่ ผู้ง คน ที่ ทิร ทาม มา ว่า เรา บอก
 แก่ ท่าน ว่า เรา ไม่ได้ ภัย ใจ เชื้อ ติง นี้ ใน พล ยิศรา เอล เลย ฝ่าย คน ที่ ได้
 รัย ไซ้ มา ทา พระองค์ กลับ ไป บ้าน ก็ เหน บ่าว ที่ เจ็บ นั้น หาย เป็น ปรก ติ
 ติ อยู่ แล้ว ๗

๑๑๐ อีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จไป เมือง แห่ง หนึ่ง ชื่อ ว่า นาซิน พวก
 ลูก ลิช ทั้ง หลาย กับ ผู้ง คน เป็น ัน มาก ทาม ไป คว้า ครั้น มา ใกล้ ประ กู
 เมือง ก็ นี้ และ เขา เขาคง ขย หนุ่ม คน หนึ่ง ทาม มา แม่ เป็น ฝ่าย ลูก คน
 เคียว คือ คน นี้ และ ผู้ง พล เมือง นั้น เป็น ัน มาก มา คว้า กัน ครั้น พระ
 องค์ ได้ เหน แล้ว ก็ ทรง พระ เมกา ก่อ หนิง นั้น ทวิส ว่า อ่า รัย ไซ้ ให้ ไร
 เลย แล้ว พระองค์ เข้า มา ใกล้ คอ้ง ใจ คน ที่ ทาม นั้น หยุด อยู่ พระ
 องค์ จึง ทวิส ว่า ขย หนุ่ม เขย เรา สั่ง เจ้า ให้ ลูก ัน เกิด คน ที่ ทาย
 นั้น ลูก ัน พุด ไป ได้ พระองค์ ก็ สั่ง ให้ แก่ แม่ เขา คน ทั้ง ปวง ก็ ประสาค
 ติ ติ ถลั สรรเสริญ พระเจ้า ว่า ผู้ ทำ ภัย ใหญ่ บัง เกิด มา กลาง เรา แล้ว
 และ พระเจ้า ได้ ทรง พระ เมกา ปรานี ก่อ พล เมือง แห่ง พระองค์ แล้ว
 ชื่อ เสียง แห่ง พระองค์ จึง ถิ ษ ปราก ติ ไป ทั่ว เมือง บุกาย และ เมือง ที่
 รอย สัน ทั้ง นั้น ๗

๑๑๑ ฝ่าย ลูก ลิช แห่ง โยฮัน ก็ เอา เนื้อ ความ ทั้ง นั้น มา เล่า แก่ ท่าน ให้
 ฟัง สัน ทุ ประการ โยฮัน จึง เรียก ลูก ลิช สอง คน ไซ้ ไป ทา พระเยซู ทาม
 ว่า ท่าน เป็น ผู้นั้น ที่ คง จะ มา ทริ ี่ เรา จะ คอ้ง คอย ผู้นั้น คน ทั้ง สอง นั้น
 มา แล้ว จึง ทูล ว่า โยฮัน ไซ้ ให้ รัย ไซ้ ติง ัน ไซ้ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง มา ทา
 ท่าน ทาม ว่า ท่าน เป็น ผู้นั้น ทริ ที่ คง จะ มา ทริ เรา จะ คอ้ง คอย ผู้นั้น

ในกาลโงง นั้น พระองค์ รัชกาลคนเป็นอัน มาก ให้หายโรค เขาต่าง ๆ
 จับผีร้ายออก ให้คนคาบอดเป็นอัน มาก เหน่สว่าง แล้ว พระเยซู จึง
 คริสต์ แก่ ลูก สิบสอง คน นั้น ว่า ท่าน จง กลับไป เกิด ไข้ เหน่อย่างไรได้
 ยิน ไข้ อย่างไร ก็ จง เล่า ให้ โยฮัน ฟัง เกิด ว่า คน คาบอด ไข้ เหน่ อีกร คน งอ
 เกี้ยวได้ คน เป็น ชี เรือ น หาย ทมด จก ไป คน หุนหวก ได้ ยิน เสียง คน คาย
 แล้ว ก็ เป็น ชี น มา ใหม่ คน จง ได้ ยิน ความ ให้ ชี น ชม ยิน ก็ แล้ว ฝ่าย คน
 ที่มี ไข้ ผิด หลง คว้ย เรา นี้ เขาก็ เป็น ศรี สวัสดิคิมงคล และ เมื่อ คน รับ ไข้
 แก่ โยฮัน นั้น ไป แล้ว พระองค์ จึง คริสต์ แก่ ฝ่าย คน ว่า คว้ย โยฮัน นั้น ว่า ท่าน
 ทั้ง หลาย ออก ไป ใน ป่า จะ กู อะไร จะ กู ไม่ ชี อ หวาก ไหว คว้ย ลม หรี ก็ ได้
 ออก ไป กู อะไร ไป กู คน ใส่ ผ้า อ่อน นวม หรี ก็ นี้ และ คน ใส่ ผ้า อ่อน งาม
 และ กิน ของ วิเศษ เคย อยู่ ใน เรือ น หลวง แก่ ว่า ท่าน ออก ไป กู อะไร กู
 ผู้ ทำ นาย หรี จริง และ เรา ว่า แก่ ท่าน ใหญ่ ยิ่ง กว่า ผู้ ทำ นาย อีกร เป็น แก่
 ว่า คว้ย โยฮัน นี้ และ เมื่อ เขียน ไว้ ณะ นี้ ว่า จง กู เกิด เรา ไข้ หู ก เรา ไป ช้าง
 หน้า ให้ จัก แจง สนล หนทาง ตรง หน้า ท่าน เพราะ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน
 ทั้ง หลาย ว่า ใน มนุษย์ ที่ เกิด แก่ ผู้ หนึ่ง ไม่มี ใคร เป็น ใหญ่ กว่า โยฮัน ผู้ ให้
 รับ ศีล จุ่ม น้ำ แก่ ว่า ผู้ เป็น น้อย กว่า ใน เมือง พระเจ้า เป็น ใหญ่ กว่า โยฮัน
 อีกร ครั้น ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ ยิน โยฮัน กับ ทั้ง พวก เก็บ ภาษี เขาก็ ได้
 รับ ศีล จุ่ม น้ำ แล้ว ก็ ได้ รับ สัจ ราชการ แก่ พระเจ้า แก่ ฝ่าย พวก ฟารี
 แซย และ พวก พระครู ก็ ประมาท หมิ่น ต่อ โอวาท แห่ง พระเจ้า ศีล จุ่ม
 น้ำ นั้น ก็ มี ได้ รับ เหตุ ตั้ง นี้ เรา จะ เขา คน ซคติ นี้ เปรียบ กับ ใคร จะ เหมือน
 ผู้ใด ก็ เหมือน เท้า ๆ หนึ่ง อยู่ กลาง ตลาด รับ ได้ กัน ว่า เรา ได้ เป้า
 ซลย ให้ เจ้า เจ้า ไม่ได้ เห็น ว่า เรา รับ ให้ เจ้า ก็ ไม่ได้ พิลาพ ไร ว่า คว้ย
 ว่า โยฮัน ผู้ ให้ รับ ศีล จุ่ม น้ำ นั้น มา มี ได้ กิน ขนม มี ได้ คีม เล่า ท่าน ทั้ง
 หลาย ว่า เป็น คน มี ไข้ เข้า สิง ทั่ว บุคร มนุษย์ เล่า มา กิน คีม อยู่ แล้ว ท่าน นี้
 ว่า กู คุ้ คน ละ โมบ คน กิน เล่า เป็น เกลธ กัน กับ คน เก็บ ภาษี และ คน

บาย แทนที่ว่าบัณฑิตผู้ที่มีปัญญานั้น ก็จะทำให้พ้น ภาระหา นินทาได้ ๓๖ ๐

เมื่อ นั้น พวก ฟารีซาย คน หนึ่ง เชิญ พระองค์ มา กิน โเคะ พระองค์ เข้า มา ใน เรือน คน นั้น แล้ว จึง นั่ง ลง ขณะ นั้น มี ทูต หนึ่ง ใน เมือง นั้น เป็น คน บาย ลามาก รู้ว่า พระองค์ นั่ง อยู่ใน เรือน ฟารีซาย คน นั้น ทูต นั้น ถือ พอบ ทินใส่ น้ำมัน หอม ยืน ข้าง หลัง แทบ พระบาท พระองค์ แล้ว ร้อง ให้น้ำทา ไหล ทราบ ขาบ พระบาท ก็ เขา ฝม คีระ คน มา เช็ด พระบาท แล้ว จูบ พระบาท นั้น ก็ เขา น้ำมัน หอม ๗ โลม ทา พระบาท นั้น ด้วย ฝ่าย จว ฟารีซาย ที่ได้ เชิญ พระองค์ เหน แล้ว ก็ คิด ใน ใจ ทั่ว ว่า ถ้า และ ท่าน นี้ เป็น ผู้ ทำ นาย คง จะ รู้ว่า ทูต คน นี้ ที่ ข้าง กาย นั้น เป็น ทูต หนึ่ง ไหว เพราะ ว่า ทูต นี้ เป็น คน บาย ลามาก พระองค์ จึง คอบ แก่ เขา ว่า ซิโมน เอ๋ย เรา มี คัก สิ่ง หนึ่ง ที่ จะ ไคร ว่า แก่ เจ้า ซิโมน คอบ ว่า จง ว่า ไป ขา ขารย เจ้า ข้า พระองค์ จึง ครวส ว่า มี คน สอง คน เป็น นี้ แก่ นาย คน หนึ่ง เป็น นี้ ห้า ร้อย แผ่น คน หนึ่ง เป็น นี้ ห้า สิบ แผ่น ครั้น ว่า ทั้ง สอง คน นั้น ไม่ มี อะไร ที่ จะ ใช้ นี้ ได้ นาย ก็ ไป รก ยก นี้ ให้ แก่ คน ทั้ง สอง ใน สอง คน นั้น คน ไหน จะ รัก ข นาย มากกว่า จง ขอก แก่ เรา เดิก ซิโมน จึง คอบ ทูล ว่า ข้า พเจ้า นี้ ก็ เหน ว่า คน นั้น ที่ นาย ไป รก มากกว่า พระองค์ จึง ครวส แก่ เขา ว่า ที่ เจ้า ถือ ตั้ง นั้น ก็ ถก อยุ่ แล้ว พระองค์ ผิน หน้า ตู ผู้ ทูต จึง ครวส ถาม ซิโมน ว่า เจ้า เหน ผู้ ทูต นี้ ทวี ทั้ง แก่ เรา เจ้า มา ใน เรือน เจ้า เจ้า มี ไท้ ให้ น้ำ ล้าง คั้น ฝ่าย ผู้ ทูต นี้ น้ำ ทา คก มา รก คั้น เรา ไท้ เขา ฝม คีระ คน มา เช็ด เสีย ด้วย เจ้า ไม่ ไท้ จูบ เรา ฝ่าย ทูต นี้ ทั้ง แก่ เจ้า มา ก็ จูบ คั้น เรา เหน อย ๆ เจ้า ไม่ ไท้ เขา น้ำมัน ทา หัว เรา แต่ ว่า ทูต นี้ เขา น้ำมัน หอม มา ทา คั้น เรา เหตุ ทั้ง นี้ เรา ขอก แก่ เจ้า ว่า ความ ผิด แห่ง ทูต นี้ ที่ เป็น ฮัน มาก นั้น ไป รก ยก เสีย แล้ว เพราะ ว่า เขา รัก ข มาก ที่ ไป รก แก่ น้อย เขา รัก ข ก็ น้อย พระองค์ จึง ครวส แก่ ทูต นั้น ว่า ความ ผิด ของ เจ้า ไป รก ยก เสีย แล้ว ฝ่าย คน ที่ นั่ง โเคะ ด้วย กัน ก็ คิด กัน ใน ใจ

ว่า นี่ก็จะเป็นผู้ใดที่จะยกความผิดนั้น ส่วนพระองค์ยังคริสต์แก่หญิงนั้นว่า ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอดไปเป็นสุขสำราญเถิด ฯ

๑๐ บท ๔ ฯ

๑๐ ลำดับแต่ นั้น มา พระองค์เสด็จเที่ยวไปในบ้าน เมือง เขา ป่าว ประภาษ สั่งสอนว่า ด้วยอาณาจักร พระเจ้า ให้ขึ้น ชมยินดี ลูก สิบ ทั้ง สิบสอง คน ก็ ทิ้ง ความไป ด้วย และ พวก ผู้หญิง ที่ หาย จาก ผู้ร้าย และ โรคต่าง ๆ คือ มาเรีย ชาว บ้าน มี ซบคาย แต่ คน นี้ พระองค์ ได้ จับ ผี ทั้ง ๗ นั้น ๑ โยฮันนา ภรรยา ของ คุณ ผู้ เป็น คณ เรือน ของ พญา เฮโรด ๑ ชูซันนา ๑ และ หญิง อื่น เป็น ชัน มาก เหล่า นี้ มี เจ้า ของ มา ประณิบัติ แก่ พระองค์ ฯ

๕ ๑๐ ครั้น ผู้ คน เป็น ชัน มาก แต่ หลาย บ้าน หลาย เมือง ชาว กัน มา ทา พระองค์ พระองค์ จึง คริสต์ แก่ เขา เป็น คำ อุปมา เปรียบ ว่า ยังมี ผู้หนึ่ง เขา พิษณ ไป ทว่า น ครั้น ทว่า น อยู่ นั้น ไป รย ตก ริม ทน ทาง บ้าง คน มา เขี่ยบ ย่ำ และ นก บิน กลาง พ้า มา เก็บ กิน เสีย ตก บน ทิน บ้าง ที่ งอก ขึ้น นั้น ก็ เห็น ไรย ลง ด้วย ไม่มี น้ำ เลี้ยง ตก ลง ใน ที่ ทน ม บ้าง ทน ม นั้น ก็ เสีย ตก แยก ขึ้น ช่ม เสีย ตก บน ทิน คี บ้าง แล้ว ก็ งอก ขึ้น เป็น ผล รวย เท่า ครั้น พระองค์ คริสต์ กัง นี้ แล้ว จึง ร้อง ว่า ใคร มี พุ่ม ก็ ให้ พุ่ม เขา เถิด

๗ ๑๐ ฝ่าย พวก ลูก สิบ ก็ มา ทาม พระองค์ ว่า คำ เปรียบ ทั้ง นี้ จะ เป็น ประการใด พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ จึง คริสต์ กอบ ว่า ไป รย ให้ ทำ น ทั้ง หลาย นี้ รู้ ชัด ลึก ซึ่ง แห่ง อาณาจักร พระเจ้า ได้ ฝ่าย คน อื่น เล่า ว่า แก่ เขา เป็น คำ อุปมา เปรียบ ตก เพื่อ ว่า เมื่อ เขา จะ กู ยัง ไม่ เทน เมื่อ เขา จะ ยิน ก็ ยัง ไม่ เข้าใจ คำ เปรียบ นั้น แปล กัง นี้ ว่า พิษณ นั้น คือ ว่า คำ พระเจ้า ที่ ตก ริม ทน ทาง นั้น คือ ว่า คน ที่ ได้ ยิน คำ พระ นั้น ได้ ยิน แล้ว ขาด น มา จึง คำ พระ จาก กวงใจ เขา มี ให้ เชื่อ และ รอด ได้ ที่ ตก บน ทิน นั้น คือ ว่า คน ที่ ได้ ยิน แล้ว ก็ รับ คำ พระ ขึ้น ชม ยิน ดี แต่ ว่า จะ ลง ราก มิได้ ก็ เชื่อ เป็น แ่ เวลา เมื่อ จะ ลง แล้ว ก็ เขาใจ ออก หาก เสีย ที่ ตก

ใน ทนถมนั้น คือว่า คน ที่ได้ ยิน แล้ว แต่ ว่า ความ ทำวอล ปรารพ ปรารมณห์
 คว้าย ทรัพย์ สมบัติ และ ความ สนุก สบาย แห่ง ชีวิตนี้ ภา แหก เสีย ค่อม
 เสีย ก็ ทำ สำ เร็จ ผลไม่ ที่ ตก บน ดิน ดัน นั้น คือ คน ที่ได้ ยิน แล้ว ก็ รับ
 คำ พระไว้ ในใจ ชัน ซื่อ สัจ จึง ทำ ผล ให้ จำ เริญ ไร่ ไร่

๑๖๐ ไม่ มี ใคร ที่ รุก ทะ เกียง แล้ว ก็ จะ ภา ซ่อน ไว้ ไ้ เกร็อง ภา ชัน หรือ
 ไ้ ที่ นอน แต่ ว่า เขา ตั้ง ไว้ บน เียง ทะ เกียง เพื่อ ว่า ใคร ๆ เข้า ภา จะ ไ้ เหน
 สว่าง เพราะ ว่า สาร พัก ซึ่ง ปัก ซ่อน นั้น ภาย หลัง จะ ไ้ เหน ประ จัก
 สิ่ง ไ้ ๆ ที่ เขา ปัก บัง ไว้ ภาย หลัง จะ รู้ ปราก ดิน ที่ แจ้ง ท่าน จะ พัง
 หย่าง ไร่ รวง ไร่ ง ที่ เทกว่า ใคร ๆ มี แล้ว ยัง จะ ให้ มี อี ก แต่ ว่า ใคร ๆ
 ไม่ มี แล้ว ซึ่ง เขา คิด ว่า มี นั้น จะ เขา ไป จาก เขา เสีย ไร่

๑๘๐ ครั้ง นั้น มารดา และ พี่นัง พระองค์ ภา ทา พระองค์ จะ ภา ถึง มี
 ไ้ เพราะ ฝูง คน คน ชัน จึง ทูล พระองค์ ว่า มารดา พระองค์ ทั้ง ญาติ พี่
 นัง ภา ยืน อยู่ ข้าง นอก พระองค์ จึง กรัส ติ ขอบ ว่า ผู้ ไ้ ไ้ พัง คำ พระ
 เจ้า และ ประ พรี ทิ ทาม นั้น แล เป็น มารดา แล พี่นัง ของ เขา ไร่

๒๒๐ อยู่ ภา วัน หนึ่ง พระองค์ เจ้า ภา ใน เรือ ลำ หนึ่ง พวก สิบ ทั้ง ทลาย
 อยู่ พร้อม คว้า พระองค์ จึง กรัส ติ สั่ง เขา ว่า ให้ เรา ข้าม ไป ถึง ท่า เรือ ข้าง
 โนน เด็ก เขา จึง ถอย เรือ ออก เมื่อ เขา แล่น ไป พระองค์ บันทม อยู่ ก็ บัง
 เกิด ลม พายุ ทะ หวัควัน ถลาง ฆเล เรือ เกือบ จะ เคม คลื่น ถ่ม เสีย แล้ว
 ลูก สิบ จึง เข้า ภา ปลุก พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ขั ๆ จะ นิบ ทาย เสีย แล้ว
 พระองค์ จึง คั้น ชัน ท้าม ปราม ทั้ง ลม ทั้ง คลื่น ฆเล ก็ สงบ เงียบ ลง ที่ เคียว
 แล้ว พระองค์ จึง ทาม เขา ว่า ความ เชื่อ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไ้ ไ้ เฒ่า ฝ่าย เขา
 ก็ ถลัว ทลาก ใจ พุด กัน ว่า ท่าน นี้ จะ เป็น ผู้ ไ้ ไ้ เฒ่า ที่ จะ บัง คับ ลม ทั้ง
 ฆเล แล้ว เขาก็ พัง นบ นอบ ท่าน ไร่

๒๖๐ เมื่อ แล่น ข้าม ไป ถึง ฟาก แขวง เมือง ฆะ ทวา ที่ อยู่ คุระ พาก กับ
 เมือง ฆาลิ ตาย ครัน พระองค์ เสด ฆ ชัน บก แล้ว ก็ มี คน หนึ่ง ออก ภา แต่

เมื่อมา ประ พระองค์ เจ้ามีผีสิง ลึนใน กัว เป็น จักร ภาว ผ่าผอน เขามีไม้ ไม้
จะ ชู โน เรือ น มีไม้ แต่ ว่า อยู่ ที่ ป่า ชั้ เมื่อ ได้ เหน พระเชษฐ ก็ ให้อ้อง ชมา
ลง ตรง พระองค์ และ ร้อง เสียง ดัง ว่า โอ้ พระเชษฐ บุกร แห่ง พระเจ้า ที่
สูง สุก ท่าน กับ ข้าพเจ้า ก็ จะ เป็น ทุระ ะไร กัน ข้าพเจ้า ชอน วอน ท่าน
อย่า ใ้ ท่าน กระทำ โทษ แก่ ข้าพเจ้า ว่า หย่าง นั้น เพราะ ว่า พระองค์ ได้ สั่ง
ผี โศก โศรก แล้ว ใ้ ออก มา จาก กัว คน นั้น คว้า ผี นั้น เข้า สิง กัว นั้น มา
นาร แล้ว คน ได้ ผูก เขา คว้า โข ใ้ ครอบวน ที่ ผูก นั้น ก็ หัก ซาก แล้ว ผี นั้น
ก็ ภา กัว เข้า ไป ใน ป่า ฝ่าย พระเชษฐ จึง ถาม เขา ว่า กัว ชื่อ ไร เขาก็ ตอบ
ว่า ชื่อ นั้น ว่า กอง เพราะ ว่า ผี เข้า สิง กัว เป็น อัน มาก ผี นั้น ก็ อั้น วอน
พระองค์ มี ใ้ สั่ง กลับ ไป ใน เมือง ผี ที่ นั้น มี ผู่ง หมู ผู่ง ใหญ่ กิน อยู่ ใน
ภู เขา เขา จึง ชอน วอน พระองค์ จะ ยอม ใ้ เขา เข้า ผู่ง หมู นั้น พระองค์
ครัด ะณูญา ใ้ : ผี เหล่า นั้น ออก จาก คน ก็ เข้า ใน ผู่ง หมู แล้ว ผู่ง หมู
ทั้ง นั้น ก็ ภา กัน กระ โศก แต่ ฐาน เขา สูง ลึก เข้า ใน ซาล ลำ ลัก น้ำ คาย
ฝ่าย คน ที่ เลียง หมู นั้น ครั้น เหน เหตุ การ นั้น แล้ว ก็ หนี เข้า ไป ใน เมือง
เขา เนื้อ ความ ทั้ง ปวง เล่า ไป ใน เมือง นอก เมือง เขาก็ ออก มา จะ ใ้ เหน
ซึ่ง เปน มา นั้น ก็ ภา หา พระเชษฐ เหน คน ที่ ผี ออก จาก กัว นุง ใ้ ใ้ ใ้
เป็น ปรกติ และ ฝั่ง อยู่ แทบ พระบาท พระเชษฐ คน ทั้ง ปวง ก็ กลัว คน ที่
ใ้ เหน เหตุ การ นั้น ก็ เล่า ต่อ ไป ใ้ เขา ใ้ ว่า คน ที่ ผี ประจำ กัว ใ้ ทาย
หย่าง ไร ผู่ง คน ทั้ง ปวง ชว เมือง ชะการา ทั้ง ชว เมือง รอบ มา ชอน
วอน พระองค์ ใ้ ไป จาก เขา คว้า เขา กลัว เป็น กำ ลัง อยู่ ฝ่าย พระองค์
เสดง ลง เรือ กลับ ไป ส่วน คน ที่ ผี ทั้ง กอง ออก จาก กัว นั้น ก็ อั้น วอน
พระองค์ จะ ขอ ใ้ กับ พระองค์ ไป คว้า แต่ ว่า พระเชษฐ ปล่อย เขา ไป สั่ง
ว่า จง กลับ ไป บ้าน ของ กัว เลิก เล่า ใ้ คน ทั้ง ปวง พัง ว่า พระเจ้า กระ
ทำ หย่าง ไร แก่ กัว เป็น การ ใหญ่ เท่า ไร เขาก็ กลับ ไป บ่าว ปรกษ ทัว
ทั้ง เมือง เล่า เหตุ การ ทั้ง ปวง ซึ่ง พระเชษฐ ใ้ กระทำ แก่ กัว นั้น จน ลึน ๘

๔๐๑ ครั้นว่า พระองค์จะ กลับไป แล้ว ผู้บางคนก็ออก ครั้น รับไว้ คว้า
 ว่าคน ทั้งปวง ได้ คอยรับเสด็จ ก็มี คนหนึ่ง ชื่อว่า ยายโร เป็น นายโรง
 รรรม มากราบลง แทบ พระบาท พระเยซู เจริญ พระองค์ เข้า มาใน เรือน
 ทั่ว คว้า ว่า มี ลูก สาว คน เทียว ชาย คัมภ์ ประมาณ ๑๒ ปี ลูก นั้น ก็ เกือบ
 จะ คาย แล้ว ครั้น พระองค์ เสด็จ ไป นั้น ผู้ คน ทั้งหลาย มา แหก เสียด
 ท้อง พระองค์ ยังมี ผู้หญิง คน หนึ่ง เป็น โโรค ให้ เลือด ไหล ออก ถึง สิบสอง
 ปี มา แล้ว ได้ เสียด สมบัติ ของ ตัว หมก ให้ แม่ หมอ รักษา แต่ หมอ ผู้ ไท
 จะ รักษา ให้ หาย มิ ได้ หญิง นั้น ก็ เข้า มา ข้าง หลัง แต่ หมอ เขา มี ชื่อ ชัด
 จย ฝ่าย พระองค์ เลือด นั้น ก็ หยุค ทันใจ พระเยซู จึง ถาม ว่า ใคร ผู้ ไท
 มา ท้อง มา คน ทั้งปวง ก็ ประศิก ไม่ รับ ส่วน เปโตร ก็ ขวัก พัด นั้น จึง
 ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ผู้ คน เป็น ชัน มาก เมียด เสียด ลูก ท้อง
 พระองค์ แล้ว และ พระองค์ ก็ ยัง ถาม ว่า ผู้ ไท มา ท้อง เรา พระองค์ ตรัส
 คอบ ว่า มี ผู้ ไท ผู้ หนึ่ง มา ท้อง เรา เพราะ เรา รู้ ว่า วิชา นอน จาก เรา
 แล้ว ฝ่าย ผู้หญิง ก็ เหนว ว่า จะ ชอน ทั่ว มิ ได้ จึง เข้า มา ทั่ว สัน กรวย ลง
 คอ หน้า พระองค์ กล่าว เนื้อ ความ ซึ่ง ท้อง พระองค์ คอ หน้า คน ทั้งปวง
 ว่า ซึ่ง ทั่ว หาย ที่ เทียว นั้น เป็น อย่างไร พระองค์ จึง ตรัส ว่า ลูก หญิง เขียว
 จง ขึ้นใจ เกิด ความ เชื่อ ของ ทั่ว ทำให้ ทั่ว รอก แล้ว ไป เป็น ศูข สิวาน
 เกิด เมื่อ ตรัส ยัง ไม่ ทัน ซาก คำ พระองค์ ก็มี คน หนึ่ง มา หา นาย โรง รรรม
 นั้น บอก ว่า ลูก ทาว ของ ท่าน คาย เสียด แล้ว ขย่ำ ให้ ท่าน อาจารย์ เป็น ทำ
 วด พระเยซู ได้ ฟัง กัง นี้ แล้ว จึง ตรัส แก่ นาย นั้น ว่า อย่า กัด ใจ เดย แต่
 จง มีใจ เชื่อ เกิด และ ลูก นั้น จะ หาย ครั้น พระองค์ มา ถึง เรือน แล้ว มี
 ให้ ผู้ ไท เข้า ไป คว้า เว้น แก่ เปโตร ๑ โยชน์ ๑ และ ยา โท โย ๑ ทั้ง พ่อ แม่
 ของ เท็ก นั้น คน ทั้งปวง ก็ พิลาพ ว่า ไร คว้า เท็ก นั้น พระองค์ จึง ตรัส
 ว่า อย่า ร้อง ให้ เดย เท็ก นี้ ไม่ คาย มิ ได้ เช่น แก่ นอน หลับ อยู่ คน ทั้ง
 หลาย ก็ เขาะ เย้ย พระองค์ ว่า คาย แล้ว พระองค์ ก็ จับ คน ทั้งปวง ออก

ไปข้าง นอกแล้ว จึงจับมือเด็กนั้นร้องเรียกว่า ลูกสาวเขี่ยลูกขึ้น
 เกิด ส่วนวิญญาณจิตรนั้นกลับเข้ามา เด็กนั้นก็ลุกขึ้นที่เขี่ย พระ
 องค์ก็สั่งให้จัดแจงอาหารให้เขากิน ฝ่ายพ่อแม่ก็ทลตาใจหนัก แต่พระ
 องค์สั่งพ่อแม่เห็นว่า เหตุการณ์ทั้งนี้อย่าให้แพร่งพรายแก่ผู้ใด ะ

๑๐๘ ๖๖

๑๐๘ ครั้ง พระองค์ทรงเรียกพวก (ลูก สิบ) สิบสอง นั้นเข้ามาแล้ว จึง
 ตรัสประทานให้เขามีกำลัง มี อาวุธ จะ จับผู้ทั้งปวงได้ และ รักษาโรค
 ต่าง ๆ แล้วจึงใช้สิบเหล่านี้ให้ไป ป่าว บ่ระกษา ว่า ทั่วอาณาจักร แห่ง
 พระเจ้า และ จะได้รักษาคนเจ็บทั้งหลาย ก็ได้ตรัสสั่งเขาว่า อย่าเขา
 สิ่งใด จะใช้กลางทาง เช่นไม้เท้า ก็ ที่ ถูก ย่าม ก็ ที่ ขนมห ก็ ที่ เงิน ก็ ที่
 เสื่อ สอง ตัวอย่าให้มี ครั้นเข้ามาใน เรือนใด ๆ ก็อยู่เรือน นั้น กว่า จะ
 ออกไป จากที่ นั้น ครั้นใคร ๆ ไม่รับ ท่าน และ ท่าน จะ ออก จาก เมือง นั้น
 ก็จง สบักผง ที่ คิจ คั้น นั้นให้เปน พญานก ต่อเขา แล้ว สิบ ทั้งหลาย ก็ ออก
 ไป เขียวใน บ้าน เขา เทศนา สั่ง สอน เปน ความให้ ชื่น ชม ยินดี และ ได้
 รักษา คนเจ็บ ทุก บ้าน ทุก แห่ง ะ

๑๐๙ เมื่อ นั้น พญาเฮโรก ผู้ เป็น เจ้า เมือง ครั้นได้ ยิน ทั่ว เหตุ การ ทั้ง
 ปวง ซึ่ง พระองค์ กระทำ อยู่ นั้น ก็ คิก สงไส เปน อัน มาก ทั่ว ว่า ลง คน
 ขอบว่า เปน โยชน์ เปน ชื่น จาก คาย ลง คน ว่า เปน เอลียา มา ปรากฏ ชื่น
 อิก ยัง มี ลง บ้าง ว่า เปน ผู้ ทำ นาย ผู้ใด ผู้หนึ่ง แต่ บุราณ เปน ชื่น มา ใหม่
 ฝ่าย พญา เฮโรก ก็ ว่า เรา ได้ ด้ คัก คี สะ ของ โยชน์ เสีย แล้ว ที่ เรา ได้ ยิน เหตุ
 การ เดียวนี้ จะ เปน เหตุ การ ผู้ใด เล่า แล้ว ท่าน ปรารถนา ที่ จะ ไคร ภย พระ องค์

๑๐๐ ครั้น พวก ทูต ทั้ง หลาย กลับ มา แล้ว ก็ กล่าว ให้ พระ องค์ ฟัง ซึ่ง
 เหตุ การ ทั้ง ปวง ที่ เขา ได้ ทำ นั้น พระ องค์ จึง ภา พวก ทูต ทั้ง หลาย นั้น ไป
 ถึง ที่ สงัด แห่ง หนึ่ง เปน ใน แฉวง เมือง ชื่อ ว่า เบอชชยะคา แล้ว ครั้น ฝูง
 คน ทั้ง หลาย รู้ คัง นั้น เขาก็ ภา กัน คาม ไป พระ องค์ รับ ฝูง คน ทั้ง หลาย

แล้ว ก็ คริส เทศา สอน เขา ว่า ด้วย อาณาจักร พระเจ้า แล้ว ผู้ใด ซึ่ง
 ต้อง การ ที่ จะ วิชา พระองค์ ก็ วิชา ให้ ทาย หิมท์ ครั้น บ่าย ลง แล้ว
 ลูก ลีซ ลีบ ล่อง คณ จึง มา ทา พระองค์ ขอ พระองค์ ปล่อย ฝูง คน ไป ใน บัน
 นชัยใหญ่ ที่ อยู่ รอบ นั้น เพื่อ จะ อาไศร และ ชื้อ อ่า หาร์ กิน เพราะ ว่า ที่
 เรา อยู่ ที่ เป็น แท้ ที่ บ้า ฝ่าย พระองค์ ก็ คริส สั่ง เขา ว่า ท่าน เอง จึง ให้ เขา
 กิน เกิด ลูก ลีซ ทั้ง หลาย จึง ทอบ ว่า เรา มี แต่ ขนม ห้า ชัน กับ ปลา สอง
 ตัว เท่านั้น เว้น แต่ เรา จะ ไป ชื้อ ของ กิน ให้ ฝูง คน เหล่า นี้ ลีน คณ เหล่า
 นั้น ด้บ แต่ ผู้ ชื้อ เป็น ประมาณ ห้า พัน คน ส่วน พระองค์ คริส สั่ง ลูก ลีซ
 ทั้ง หลาย ว่า ให้ คน ทั้ง ปวง นั้ง ลง ที่ ละ ห้าสิบ ที่ ละ ห้าสิบ เขาก็ ทำ ตาม
 ให้ คน ทั้ง ปวง นั้ง ลง แล้ว พระองค์ ด้บ ขนม ห้า ชัน กับ ปลา สอง ตัว แล้ว
 แทรก ด้บ น้า ช่วยกร แล้ว สั่ง ของ นั้น ให้ แก่ ลูก ลีซ ทั้ง หลาย ให้ แจก
 แก่ ฝูง คน ฝูง คน ทั้ง ปวง กิน ชิม หน้า ทัว ทุก คน แล้ว ที่ เคน เหล่า นั้น
 ก็ เก็บ ได้ ๑๒ กระบุง เกม ๖

๑๔ ๐ อยู่ มา วัน หนึ่ง พระองค์ สวท บราณแก่ ผู้ เตียว ลูก ลีซ ทั้ง
 หลาย ก็ อยู่ ด้วย พระองค์ พระองค์ จึง ถาม เขา ว่า ฝูง คน ทั้ง หลาย นั้น
 จะ เรียก เรา ว่า เป็น ผู้ใด ลูก ลีซ ทั้ง หลาย ทอบ ว่า ลาง คน ว่า เป็น โยฮัน
 ที่ ให้ ด้บ คิด ร่ม น้า คน อื่น ว่า เป็น เฮลียา แล้ว ยังมี บ้าง ว่า เป็น ผู้ ทำ
 ภาย คน หนึ่ง คนใด แก่ บราณ เช่น จีน มา แล้ว พระองค์ จึง ถาม ลูก ลีซ
 ว่า ท่าน นี้ เอง ว่า เรา เป็น ผู้ใด เปโตร จึง ทอบ ทูล ว่า พระองค์ เป็น พระ
 คริสโต แห่ง พระเจ้า พระองค์ จึง สั่ง ห้าม เขา ว่า ทั้ง นี้ ย่า แพร่ง พราย
 แก่ ผู้ใด พระองค์ ยัง ว่า จำ เป็น ให้ บุกร มนุษย์ ท้อง ทล ทุก ชั ธรมาณ เป็น
 ทลาย ประตาร และ ฝ่าย ผู้ แก่ ผู้ แก่ ทั้ง หลาย ทั้ง พวก ปะโรทิด และ พวก
 ฮาลักษ เขา จะ ปรบ โทษ ท่าน ให้ ทาย แล้ว ใน วัน สาม จะ เป็น จีน มาใหม่ ๖

๒๓ ๐ พระองค์ ยัง คริส แก่ พวก ลีซ ทั้ง ปวง ว่า ถ้า ผู้ใด จะ ตาม ทล
 เรา มา ให้ ผู้ นั้น เจียม ด้ว แล้ว ด้บ แยก ทาง ธรน ของ คน ทุก วัน จึง ได้

ตาม เรา มาเถิด เหตุทั้งนี้ ถ้าผู้ใด จะ ทำให้ รอค ชีวิต ชีวิต ผู้ นั้น จะ เสีย แต่ ว่า ถ้าผู้ใด จะ สู้อภัย ชีวิต เพราะ เรา นี้ ชีวิต ผู้ นั้น จะ รอค แล คว้ย ว่า แม้นผู้ใด จะ ไ้ สิ้น ทั้ง โลกย์ นี้ เป็น สิทธิ ซาก แก่ ทัว อยู่ แลแล้ว ถ้าผู้ นั้น จะ เสีย ทัว คน ทิบทาย ยัง จะ เป็น ประโยชน์อะไรเล่า เหตุฉนี้ ถ้าผู้ใด จะ ละอาย แก่ เรา นี้ และ แก่ ถ้อยคำ ของ เรา เมื่อ บุคร มนุษ จะ เสกจ มา คว้ย เกษ รัศมี แห่ง ท่าน และ แห่ง พระบิดา และ ผุ่ง ทูท สวรรค์ ชัน บริสุทธิ ท่าน จะ ละอาย แก่ ผู้ นั้น และ เรา บอกร แก่ ท่าน เป็น แท้ ว่า ที่ นี้ มี บ้าง เป็น คน ที่ จะ ถึง ตาย มิได้ กวว่า จะ ไ้ เหน อาณาจักร พระเจ้า ตั้ง มา แลแล้ว แล ขะ

๒๘๐ ๐ นัย แก่ พระองค์ ไ้ คริสต์ กล่าว คำ ทั้ง นี้ สิ้น ประภณ คัก แปร วัน แลแล้ว พระองค์ จึง เสา เปโกร ๑ โยฮัน ๑ ยาโกโบ ๑ มา ชัน ไป บน ภูเขา แห่ง หนึ่ง จะ สวด ปราภณ ที่ นั้น เมื่อ สวด อยู่ พระภักกร พระองค์ กลาย เป็น อื่น ไป และ พระภษา ชาว แวว กัง ฟ้ำ แลเบ และมี คน สอง คน เข้า มา สนทนา กับ พระองค์ คือ ว่า โมเซ กับ เอลียา ที่ มา สำแดง กาย คว้ย รัศมี ลวง ว่า คว้ย ความ มรณา แห่ง พระองค์ ที่ จะ สำเรจ ใน เมือง ยรูซเลม ฝ่าย เปโกร และ คน ที่ อยู่ คว้ย นอนหลับ สนิจ เมื่อ ตื่น ชัน แลแล้ว ก็ เหน รัศมี พระองค์ แล เหน คน สอง คน ที่ ยืน สนทนา กับ พระองค์ นั้น คว้ย ครั้น คน สอง คน นั้น ไป จาก พระองค์ แลแล้ว เปโกร จึง ทูล พระเยซู ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ที่ เรา อยู่ นี้ ก็ คือ อยู่ ไพรคให้ เรา ทำ พลัษพลา สาม หลง ถวาย แก่ พระองค์ หลง หนึ่ง แก่ โมเซ หลง หนึ่ง แก่ เอลียา นั้น หลง หนึ่ง แต่ ว่า เขา ว่า อะไร เขา ทารู ไม่ เมื่อ เขา ยัง ว่า ทั้ง นี้ ก็มี เมฆ มา กล้ม พระองค์ ทั้ง ลูกศิษ นั้น คว้ย ฝ่าย ลูกศิษ ครั้น เข้า ใน เมฆ นั้น ก็ กลัว ก็มี เสียง มา แก่ ใน เมฆ นั้น ว่า นี้ และ เป็น บุคร รัศม ของ เรา จง ฟัง ท่าน เถิด ครั้น เสียง นั้น สงบ ลง แลแล้ว ลูกศิษ ก็ เหน แก่ พระเยซู ผู้ เคียว เกล่า นั้น ก็ นิ่ง อยู่ ใน ภาละ คราว นั้น ก็ มิได้ เอา ข้อ ความ ที่ เขา ไ้ เหน นั้น แพร่ง พราย แก่ ผู้ใด

๓๗ ๐ ลำดับนั้น มาวันหนึ่ง ครั้นพระองค์ทั้ง ลูก สิบ พระองค์ ลง มา จากภูเขาแล้ว ฝูงคนเป็นอันมาก มาหาพระองค์ ก็ขึ้นและ มีจยคน หนึ่ง แยกใน ฝูงคนนั้น มาให้ ร้อง ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า ขอ นวอน พระองค์ ให้ ปล่อย ลูก ของ ข้าพเจ้า มี ลูก แยก ผู้เดียว และมี ผู้สิงสู่ ประเดี๋ยว ก็ให้ ร้อง ขึ้น รน เสือก สน น้ำลาย ฟุ้ง ปาก หยตย ชยให้ ตัว ชอน เชื้อม ที่ ผู้จะ ออก จาก ตัว ก็ ยาก ข้าพเจ้า ได้ ขอ ลูก สิบ พระองค์ ให้ จับ เสีย แยก จะ จับ ก็ ไม่ได้ พระเยซู จึง ตรัส ทอบว่า ใช้อคติใจ แขง กระทั่ง ไม่ ไคร จะ เชื้อ เรา จะ อยู่ กับ ท่าน ชัก แกร ทำไร เรา จะ ท้อง ทล ท่าน ทำไร เล่า เขา ลูก นั้น ภา มา ที่ นี้ ครั้น เตก นั้น จะ เข้า มา ผู้ นั้น แยง กวให้ เกลือก กลึง ไป มา ส่วน พระองค์ ห้าม ปราม ผู้ โศก โครก วิทยา เตก นั้น ทาย แล้ว จึง ส่ง ให้ แก่ พ่อ เขา ฝูงคน ทั้ง ปวง จึง โมทนา สรรเสริญ เทศ นุภาพ พระเจ้า ฯ

๐ เมื่อ คน ทั้ง ปวง ยัง หลากใจ อยู่ คว้า บันคา กิจการ ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ นั้น พระองค์ จึง ตรัส ลัง ลูก สิบ ว่า ถ้อย คำ ทั้ง นี้ จึง บ่าย กุ พัง เตก เพราะ ว่า คง จะ เป็น ให้ มอ บ บุกร มนุษ ไร่ ใน ร้อม มี อมนุษย์ ที่ พระองค์ ตรัส ตั้ง นี้ เป็น ที่ ละ บ ชอน ลูก สิบ หา เข้าใจ ไม่ แล้ว ไม่ ฮา ที่ จะ ถาม พระองค์ ว่า คำ นี้ จะ เป็น ประการ ไค ฯ

๔๖ ๐ เมื่อ นั้น ลูก สิบ ทั้ง หลาย ถาม เถียง กัน ว่า ผู้ ไค ใน พวก เขา จะ ได้ เป็น ไทใหญ่ กว่า ฝ่าย พระเยซู เหน ความ คิก ใน ใจ เขา จึง รับ เตก คน หนึ่ง ทั้ง ไร่ ก่อ หน้า พระองค์ แล้ว จึง ตรัส แก่ เขา ว่า ถ้า ผู้ ไค จะ รับ เตก นี้ ใน ภาษ ชื่อ ของ เรา ผู้ นั้น ก็ รับ เรา คว้า ถ้า ผู้ ไค จะ รับ เรา แล้ว ผู้ นั้น ก็ รับ ท่าน ที่ ไร่ เรา มา เหตุ ตั้ง นี้ ผู้ ไค ๆ ที่ จะ น้อย กว่า ใน ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ผู้ นั้น และ จะ เป็น ไทใหญ่ กว่า ส่วน โยฮัน ทล ว่า ซาจารย์ เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ได้ เหน ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง ชับ ผู้ ใน ภาษ ชื่อ ของ ท่าน ข้าพเจ้า จึง ห้าม เขา เพราะ ว่า เขา ไม่ ได้ กิจ เข้า กัน กับ เรา พระเยซู ตรัส ทอบ แก่ โยฮัน นั้น ว่า ชยา ห้าม เขา เลย เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ไค มิ ได้ เป็น ฝ่าย ศัก รุ เรา ผู้ นั้น ก็ เป็น ฝ่าย เรา แล

๕๑ ๑ ครั้น จวนเวลาที่ พระองค์จะเสด็จ ขึ้น จาก แผ่นดิน พระองค์
 ก็ง หน้ จะ ไป เมือง ยรูชเดิม พระองค์ จึง สั่ง พวก ชูค ไป ก่อน ทูค หน้
 รัย สั่ง แล้ว ก็ เข้า ไป ใน บ้าน คนึง แฉวง เมือง ชะมาเรีย จะ ได้ จัก แฉง รัย
 พระองค์ ที่ หน้ แต่ ว่า จอว บ้าน หน้ ไม่ รัย พระองค์ ด้วย ว่า พระองค์ ก็
 หน้ จะ ไป เมือง ยรูชเดิม ลูก สิบ พระองค์ คือ ยาโกโย และ โยฮัน เคน กัง
 หน้ แล้ว ก็ ทูล ถาม พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ช้า พระองค์ ขอม ทรั ให้
 ช้า พเจ้า สั่ง ไฟ มา แก่ สวรรค์ ตั้ง ผลาญ เจ้า เสย เหมือน หน้ เฮลียา ทา หน้
 พระองค์ จึง สิ้น พระภักทร ท้า มเขา ว่า หน้ ใจ เจ้า เป็น หย่างไร เจ้า ไม่ รั
 ด้วย ว่า บุกร มนุษ จะ ได้ มา ตั้ง ผลาญ ชีวิต มนุษ หน้ ทา มิ ได้ แต่ มา ทวัง
 จะ ช่วย ให้ รอด แล้ว พระองค์ ทั้ง พวก พชัง ภา กัน ไป บ้าน อื่น ๆ ละ

๕๗ ๑ ครั้น ว่า พระองค์ กับ ลูก สิบ พระองค์ เคิร ทาง ไป ก็ มี คน หน้
 มา ทา พระองค์ ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ช้า พระองค์ จะ ไป ไหน ๆ ช้า พเจ้า
 จะ คิจ ตาม พระองค์ ไป ด้วย พระเยซู จึง กอบ แก่ คน หน้ ว่า ท้า ก จึง จอ ก
 มี โพรง มี รูอา ไกร นก บิน กลาง พ้า มี รัง ช้า ไกร แต่ ผ่าย บุคร์ มนุษ เล่า ที่
 จะ กอ วาง หัว นอน ก็ ไม่ มี พระองค์ จึง สั่ง คน อื่น ว่า ท้า มา มา เลิก
 คน หน้ จึง กอบ ว่า พระองค์ จึง อนุญาต ให้ กลับ ไป ผั่ง พ้อ เสย กอน พระ
 องค์ จึง กอบ ว่า ให้ คน คาย ผั่ง คน คาย ของ เขา เลิก ผ่าย กัว เจ้า เล่า
 จง ไป ป่าว ประทาย ความ กว้ย อาณาจักร แห่ง พระเจ้า เลิก ก็ มี คน อื่น มา
 ว่า พระองค์ เจ้า ช้า ช้า พเจ้า จะ คิจ ตาม พระองค์ ไป แต่ ว่า ขอ อนุญาต
 ให้ กลับ ภา เพื่อน บ้าน เสย กอน พระเยซู จึง กอบ คน หน้ ว่า ถ้า ผู้ ไท เขา
 ลือ รัย ได้ แล้ว บ่าย หน้ กลับ เสย ผู้นั้น และ ไม่ สม แก่ เมือง พระเจ้า ละ

๑๐ บท ๑๐ ๓

๑ ครั้น เหตุ การ ทั้ง นี้ สิ้น เสวจ แล้ว พระองค์ เจ้า จึง เลือ กคน อื่น ทั้ง
 เจ็ด สิบ คน ไร้ ไป ที่ ละ สอง คน ๆ ไป ช้าง หน้ พระองค์ เข้า ไป ทุก บ้าน
 ทุก เมือง ที่ พระองค์ จะ เสด็จ มา หน้ พระองค์ ก็ ทรั สั่ง คน ทั้ง หลาย หน้

ว่า การที่จะเกี่ยวเข้านั้น มาก ชนุ คนที่ทำการ นั้น กั้นชย เทศกันี้
 ท่าน ทั้งหลาย จง อธิัน วอน เจ้า ของ การ นี้ให้เพิ่มคน การ อึก ท่าน จง ไป
 เดิกระวัง ก็ เราใช้ท่านไปเหมือน หนึ่ง ลฎกา และ กลาง หมู่หมาใน ชย่า
 ถือถง เงิน ถง ย่าม เกือก ก็ชย่า เอา ชย่า คอย คำนับใคร กลางทาง เมื่อจะ
 เข้า ไปใน เรือนใด ๆ จง ขวยภร ดัง นี้ กอน ว่า ความสุข สำราญ มา ถึง ที่
 เรือน นี้ เดิถ ถ้า เป็นผู้สม ควร แก่ ความสุข สำราญแล้ว ที่ ท่าน ขวยภร
 นั้น จะอยู่แก่ผู้ นั้น ถ้าไม่ สม แล้ว ก็ จะ กลับ มา หา ท่าน อึก ก็ คอยหาใคร
 เรือน นั้น เขา มี อะไร กิน ก็กิน ก็กิน ก็กิน ทั้ง นั้น เพราะ ว่า ซึ่ง คน การ จะ
 ไต่ รวงวัน นั้น ก็ ควร อยู่แล้ว ชย่า เทียวไป เรือน นี้ เรือนโน้น ถ้า จะ เข้า
 ใน เมืองใด ๆ และ ชาว เมือง นั้น จะ รับ เขา จะ ทั้ง อะไรให้กิน ก็กิน เดิถ
 แล้วใคร เจ็บใน เมือง นั้น รักษาให้หาย และ สอนเขา ว่า อาณาจักร พระเจ้า
 ไกล จะ ทั้ง กับ ท่าน อยู่แล้ว แก่ ว่า ถ้า จะ เข้า มาใน เมืองใด ๆ และ ชาว
 เมือง นั้นไม่ รับท่าน ออกมาใน กลาง ทาง นั้น แล้ว จง บ้าวรซึ่ง ว่า แม้น
 ผง คลี่เมือง นี้ ที่ กิถ เรา ๆ สบัก ออก ต่อท่าน แก่ ว่า ท่าน จง เข้าใจ เดิถ ว่า
 อาณาจักร พระเจ้าไกล จะ ทั้ง อยู่ (กับท่าน) แล้ว เราบอก แก่ท่าน ว่า ใน
 วัน นั้น โทษ ของ ชาว เมือง อะโคม จะ เขากว่าโทษ เมือง นั้น - วิวาถ แก่เอง
 เมือง โคราชิน วิวาถ แก่เอง เมือง เบอชชยะคา คว้ย ว่า ถ้า และ ซึ่ง สำแดง
 อธิริทธิ นั้นได้ สำแดง มาใน เมือง กุโร กับ เมือง ชิโตน ทาม ซึ่งได้ สำแดง มา
 ใน เมือง สอง แห่ง นี้ ชาว เมือง นั้น ก็ จะ ได้ ทั้ง ใจ เสียใหม่ ละ ความ ผิด ชัก
 นาร แล้ว และ นั้งใน เท่าไฟ ท่มผ้า ทყาบ คีร์วี แก่ ว่าใน ที่ พิภากษา นั้น
 โทษ เมือง กุโร และ เมือง ชิโตน จะ เขากว่าโทษ ของ เอง ฝ่ายเอง เมือง กัย
 เรณอุม นี้ ที่ ได้ยกชชขึ้น ถึง พ้า จะ กอ้ง ผลัก ลง ถึง เมือง ฉี่ พระองค์ ยัง
 ทริส แก่ สิบว่า ใคร ๆ ฟังท่าน ก็ ฟัง เรา คว้ย ใคร ประมาท ต่อท่าน ประมาท
 ต่อเรา คว้ย ใคร ประมาท ต่อเรา ก็ ประมาท ต่อท่าน ผู้ใช้เรา มาเหมือน กัน
 ๑๗๐ ๐ ครัน อยู่มา พวก เจ๊ก สิบ คน นั้นได้ กลับ มา ก็ ขึ้น ชม ยิน ก็ ทูล ว่า

พระองค์เจ้าข้า แม้นผู้ทั้งหลายฟัง ข้าพเจ้า บังคับ เขาใน โฉม ชื่อ พระองค์
 พระองค์ จึง คริสต์ คอบ แก่ เขา ว่า เราได้ เห็น จกทาน เป็น เหมือน หนึ่งไฟ พ้า
 ตกจากฟ้า จง กุณิดิ เราได้ให้ ท่าน มี อำนาจ ที่ จะ เกิดเหยียบงู ภัย
 และ แมงป่อง จะ เขาไชย ชันระ แก่ ก่าสัง ผู้ เป็น ศักดิ์ จะ มี โกรธ ทำ
 ชันกระสาย แก่ ท่าน ก็ ทา มี ได้ ที่ ผู้ ทั้งหลาย ฟัง ท่าน นั้นอย่า เขา เป็น เทพ
 ที่ จะ ขึ้น ชม ยินดี แต่ ว่า ที่ ชื่อ ของ ท่าน เขียนไว้ ที่ เมือง สวรรค์ นั้น และ
 เป็น เทพ ให้ ขึ้น ชม ยินดี ะ

๒๑ ๑ ใน กาล ะ โมง นั้น พระเชษฐ เป็น ศุภ ะ กระเมย ใน วิญญาน และ สวท
 กล่าว ว่า โอ้ พระ บิศา เจ้า ข้า ผู้ เป็น เจ้า เมือง สวรรค์ และ เจ้า แผ่นดิน
 ข้าพเจ้า โมทนา พระคุณ พระองค์ เทกว่า พระองค์ ได้ บัง ชอน เนื้อ ความ ทั้ง
 นี้ มี ให้ ผู้ มี บัญญา ผู้ เป็น ปราชู รู้ ได้ แต่ ว่า พระองค์ ยัง สำแดง แก่ เท็ก ยัง
 อ่อน เป็น คัง นี้ แล้ว เพราะ ชกบ พระไทย พระองค์ ค่าง นั้น พระ บิศา
 เจ้า ข้า แล้ว พระองค์ จึง สิ้น พระภักทร คริสต์ แก่ พวก สิบ ว่า พระ บิศา ได้
 ยก สารพัด ทั้ง ปวง ให้ แก่ เรา นี้ เว้น แต่ พระ บิศา หา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง รู้ ว่า
 บุกร เป็น ผู้ ไค พระ บิศา เป็น ผู้ ไค นั้น หา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง ที่ จะ รู้ เว้น แต่
 บุกร กับ ทั้ง ผู้ นั้น ซึ่ง บุกร จะ สำแดง ให้ รู้ พระองค์ จึง เหลียว ภู ลุก สิบ
 ทั้ง หลาย นั้น และ คริสต์ แก่ เขา เป็น แก่ พวก เดียว ว่า ทา ของ ท่าน ที่ เทน
 เทก การ ที่ ท่าน เทน นั้น เป็น ผาสุก และ เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ผู้ ทำ เมย
 เป็น ชัน มาก กับ ทั้ง ท่าน ผู้ เป็น ภาระ ยัก ได้ ปราบดา จะ ได้ เทน ซึ่ง ท่าน
 เหล่า นี้ ได้ เทน แต่ หา ได้ เทน ไม่ ปราบดา จะ ได้ ยิน ซึ่ง ท่าน ยิน แก่ ไม่ ได้ ยิน

๒๕ ๑ เมื่อ นั้น มี ผู้ หนึ่ง เป็น พระครู ขึ้น ขึ้น ชณะ สุก พระองค์ ว่า อาจารย์
 เจ้า ข้า ข้าพเจ้า จะ ทำ สิ่ง ไก จึง จะ ได้ วัระ ทก ชี วิกร ชัน จำ เวิญ เป็น นิ จ
 พระองค์ จึง คริสต์ ตาม เขา ว่า ใน พระ บัญญัติ เขียน อยู่ เป็น อย่างไร เจ้า
 ชาน ได้ ความ ประการ ไก ผู้ นั้น คอบ ว่า จง วัระ พระ เจ้า กว่า จะ สิ้น สุก ไจ
 จิกร สุก วิญญาน สุก ก่าสัง สุก ความ คิก ของ กั ว เด็ก แล้ว วัระ เพื่อ

บ้านเหมือน รักข กวีคน พระองค์ จึง ครัส คอบว่า ที่เจ้าว่านั้น ก็ถูก อยู่
 ทำทั้งนี้ จึง จะได้ ชีวิต นั้น แก่ฝ่ายผู้ นั้น จะใคร่ให้ เหน ว่า กวี ที่ จึง
 คุล ภาม พระเยซู ว่า ใคร ผู้ใด เป็น เพื่อน บ้าน ของ ข้าพเจ้า เล่า พระเยซู
 จึง ครัส คอบว่า ยังมี คน หนึ่ง ลงไป จาก เมือง บรุตเตม จะไป เมือง ะวี
 โย ก็ตกใน พวกโจร โจร นั้น ก็ มวย ชิง ผัว เขา ก็โบย แล้ว ก็ ละทิ้ง เขา
 ไว้ แยก จะ คาย แล้ว อยู่ ภา ประโรหิต คน หนึ่ง ลงไป ทาง นั้น เหน คน
 นั้น แล้ว ก็ ออก ท่าง เลยไป ที่ หลัง พวก เลวี่ คน หนึ่ง มา ถึง ที่ นั้น เหน
 แล้ว ก็ หลีก เลยไป เหมือน กัน แต่ว่า พวก ชะมา เร็ว คน หนึ่ง เถีร ทาง มา
 เหน คน นั้น แล้ว บัง เกิด สังเวท ก็ เข้า มา กัด เอา น้ำมัน กับ น้ำ ชะหุ้ง เท
 ลง ที่ แผล เอา ผัก พันธ์ แล้ว ให้ ชื่น ชี่ สักว ของ กวี ภา มา ถึง เรือ นธา
 ไศรย ก็ พยาบาล รักษา อีก วัน หนึ่ง เมื่อ จะไป จาก ที่ นั้น ก็ เอา เงิน สอง
 สลึง ให้ แก่ เจ้า เรือ น บอก ว่า รักษา เขา เกิด ถ้า จะ เสีย ชะไร อีก เภิน ไป
 เมื่อ จำ ดับ มา ก็ จะ ใช้ ให้ ใน สาม คน นี้ เจ้า จะ นึก เหน ว่า คน ไท น เป็น
 เพื่อน บ้าน กับ คน ที่ ตก ใน พวก โจร นั้น ผู้ เป็น พระครู คอบ ว่า คน นั้น ที่
 ได้ เหน คุ ช่วย เขา นั้น และ เป็น เพื่อน บ้าน เขา พระเยซู จึง ครัส ว่า
 เจ้า ไป ทำ ให้ เหมือน กัน เกิด จะ

๓๔ ๑ ครั้น ว่า พระองค์ ทั้ง ลูก สิบ เถีร ทาง ไป พระองค์ เข้า มา ใน บ้าน แห่ง
 หนึ่ง ที่ นั้น มี ผู้หญิง คน หนึ่ง ชื่อ ว่า มาธา วัธ พระองค์ ไป เรือ น เขา หญิง นั้น
 มี น้องสาว ชื่อ ว่า มาเรีย นั้ง อยู่ แยก พระบาท พระเยซู พัง คำ ไชวาท แห่ง
 พระองค์ ส่วน มาธา ก็ ปรารม คว้ย การ ที่ จะ ปรนินิ คี พระองค์ เป็น ชัน มาก
 ก็ มา ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า น้อง สาว ละให้ ข้า พเจ้า ปรนินิ คี แก่
 คน เถียว นั้น ชอบ แก่ พระองค์ หนี ขอ พระองค์ สั่ง น้อง ให้ ช่วย พระเยซู
 จึง ครัส คอบ ว่า มาธา ๆ เชย เจ้า เป็น ทุกข์ ปรารม คว้ย ทลย สิ่ง เป็น ชัน
 มาก แต่ว่า ซึ่ง จะ ก้อง การ นั้น มี แก่ สิ่ง เถียว ฝ่าย มาเรีย ก็ ได้ เลือ ก สิ่ง ที่
 นั้น ไว้ แล้ว และ ทา ผู้ใด ผู้ หนึ่ง จะ ชิง เขา สิ่ง นั้น ไป จาก เขา มิ ได้ จะ

๐ อยู่มาวันหนึ่ง พระองค์ สวด ปราถนาในที่แห่งหนึ่ง เมื่อหยุดแล้ว สิบ ของ พระองค์คน หนึ่ง มา ทูลว่า พระองค์เจ้า ข้า ขอ สอน ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ให้ รู้ ที่ จะ สวด เหมือน อย่าง โยธัน ได้ สอน ลูก สิบ ของ ท่าน พระองค์ จึง ครัส แก่ เขาว่า เมื่อ ท่าน จะ สวด จง ว่า ดังนี้ ๐ โสพระ ปิกา แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย พระองค์ อยู่ สวรรค์ ขอ ให้ คน ทั้ง ปวง ถือ พระ นาม พระองค์ เป็น อัน บริสุทธิ ให้ อณาจักร พระองค์ ครัง มา แล้ว ขอ ให้ พระไทย พระองค์ สำรเวไน แผ่นดิน เหมือน อย่าง ใน สวรรค์ อาหาร เลี้ยง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอ โปรด ประทาน ให้ ทุก วัน ขอ โปรด ยก ความ ผิด แห่ง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ทว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ไ้ ยก ผิด แห่ง คน ที่ ผิด ก่อ ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอให้ ข้าพเจ้า ทาม ซึ่ง ชัก ชวน ให้ ผิด หลง แล้ว ให้ รอค พ้น จาก ซึ่ง ชั่ว ร้าย ๗

๕ ๐ แล้ว พระองค์ ยัง ครัส ถาม เขาว่า ใน พวก ท่าน จะ เป็น ผู้ ไ้ มิ เพื่อน คน หนึ่ง และ จะ ไป ทา เพื่อน คน นั้น เพลา เทียง คิน และ บอก ว่า มิศะทาย เชยให้ ข้า ยิ้ม จนม สาม อัน เดิก เพราะ ว่า เพื่อน ของ ข้า คน หนึ่ง เกร เกิน ทาง มา ทา แล้ว ข้า ไม่มี อะไร ที่ จะ กัง ให้ เขา กิน จึง เพื่อน ช้าง ใน เรือน จะ ตอบว่า ขอให้ ข้า ล่าปาก เลย ประค ก็ บัด ชย แล้ว ลูก ทั้ง หลาย ก็ เข้า ที่นอน ทว่า กัน แล้ว ข้า จะ ลุก ขึ้น ให้ เจ้า ก็ ไม่ได้ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ว่า แม้น เขา ไม่ ลุก ขึ้น ให้ เพราะ เขา เป็น เพื่อน กัน แก่ ว่า เพราะ เขา ออ้น วอน ไป นั้น จึง จะ ลุก ขึ้น ให้ เขา ทาม ซึ่ง กอ้ง การ อยู่ เรา ก็ บอก แก่ ท่าน เหมือน กัน ว่า ขอ เดิก แล้ว ก็ จะ ไ้ ทา เดิก จะ ไ้ กบ เคา เดิก จึง จะ เบิก ให้ แก่ ท่าน ทว่า ถ้า ผู้ ไ้ ของ ผู้ นั้น ก็ จะ ไ้ ถ้า ผู้ ไ้ ไ้ รู้ ทา ก็ กบ ถ้า ผู้ ไ้ เคา ก็ จะ เบิก ให้ เขา ใน พวก ท่าน นี้ ถ้า ลูก จะ ขอ จนม แก่ ผู้ ไ้ ที่ เป็น พ่อ ๆ จะ ส่ง ทิน ให้ ทวี ถ้า จะ ขอ ปลา จะ ส่ง งู ให้ ทวี ถ้า จะ ขอ ไ้ ก็ จะ ส่ง แมง ป่อง ให้ ทวี เหตุนี้ ถ้า ท่าน ที่ เป็น คน ชั่ว แล้ว ยัง รู้จัก เลือก ของ ดี มา ให้ แก่ ลูก คน ก็ มาก กว่า นั้น อีก พระ

บิคาที่ อยู่สวรรค์ จะ ประทาน พระวิญญาณ บริสุทธิ ให้แก่ คน ทั้งปวง ที่ สวก
ขอแก่ พระองค์ นั้น ะ

๑๔๐ เมื่อ นั้น พระองค์ ชับ ผู้ คน เป็น ไ้ ครั้น ว่า ชับ ผู้ ออก แล้ว คน เป็น
ไ้ นั้น พด ไ้ ผ่ง คน ทั้งหลาย ก็ ประสาคใจ แต่ ว่า ลาง คน แก่ พวก นั้น ว่า
ท่าน นี้ ชับ ผู้ ไ้ แก่ ทวย วิทธิ ของ บาละชะบูล เคย ผู้ ทั้งหลาย คน ขึ้น บ้าง
ชนะ สุก พระองค์ ขอให้ เหน เป็น สำคัญ ใน อาภาษ ฝ่าย พระองค์ รู้ ความ คิก
เขา แล้ว จึง ตรัส ว่า เมื่อ งใด ๆ ถ้า แก่ง แ่ง กัน เอง ก็ จะ ตก เสีย ไป เอง
ทวย บ้าน เรือน ก็ เหมือน กัน ถ้า และ ชคทาน แ่ง แ่ง กัน เอง ก็ เมื่อ งเขา
จะ คง ชย ุอย่าง ไ้ ไ้ เลา แล้ว ท่าน ทั้งหลาย นี้ ยัง ว่า เรา ชับ ผู้ ทวย บาละ
ชะบูล แต่ ว่า ถ้า เรา ชับ ผู้ ทวย วิทธิ ของ บาละชะบูล ลูก แก่ ของ ท่าน ก็ ชับ
ผู้ ชอก ทวย วิทธิ ของ ใคร เลา เหตุ กัง นี้ ลูก แก่ นั้น จะ เป็น ะระลาการ ต่อ
ท่าน ไ้ แต่ ว่า ถ้า เรา ชับ ผู้ ออก ทวย วิทธิ พระเจ้า ก็ จจริง ะธาจักร พระ
เจ้า มา ไ้ แก่ ท่าน แล้ว ๐ ครั้น ว่า คน มี กำลัง เร็ว แรง ถือ เครื่อง สำครา
ฮาวุทธิ เฝ้า เรือน ชย ุ ไม่ คชัง กลัว ทวย เข้ ของ แก่ ทว่า ครั้น คน มี กำลัง
มาก กว่า มา ชานะ คน นั้น จึง สำครา ฮาวุทธิ ที่ เขา ไ้ ใจ นั้น แล้ว จึง จะ ชิง
เขา เข้า ของ ไป ทวย ไ้ ถ้า ผู้ ไ้ ไ้ เป็น ฝ่าย เรา ผู้ นั้น ก็ เป็น ฝ่าย ศักรุ
เรา ถ้า ผู้ ไ้ ไ้ ไม่ ร่วม กับ เรา ผู้ นั้น ก็ ไ้ ะระจิก ะระชาย ไป ครั้น ว่า ผู้ ไ้ ไ้
ใคร กออก จาก คน แล้ว มัน ก็ เทียว ไป ใน ที่ ชาค น้ำ ทา ที่ จะ ฮา ไ้ รย ทา
ก็ ไม่ ภย จึง ว่า ช้ จะ กลับ เข้า ไป ใน เรือน ที่ ช้ ชอก มา นั้น ก็ มา เหน
ว่า กวาท จัก แจง คิบ ไ้ แล้ว ก็ ไป เขา ผู้ ทั้ง เจก ร้าย กว่า คน เอง ภา เจ้า
มา ฮา ไ้ รย ที่ นั้น ปลาย สุก ทาย ของ คน นั้น ยิ่ง ชัว ร้าย กว่า แก่ กอน ะ

๒๗๗ ๐ เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส ชย ุ กัง นี้ มี ผู้ ทูต คน หนึ่ง แดค เสีย แก่
ใน ผ่ง คน ทั้งหลาย ร้อง ว่า ครวม ที่ ปัก สนิท แห่ง พระองค์ นั้น เป็น ศรี
สวัสดิทิมงคล ชัน หัน มที่ พระองค์ ไ้ เลา ยนั้น ก็ เป็น ศรีสวัสดิทิมงคล ทวย
พระองค์ จึง คอบ ว่า คน ทั้งหลาย ที่ ไ้ ฟัง คำ พระ และ ประพรวิทธิ คาม

เปน ศรีสวัสดิคิมงคล ยิ่งกว่า เมื่อฝูงคนเปนน ชัน มาก มาพร้อมแล้ว พระ
 องค์จึง ครัสว่า พวก นี้ เปน ขจก ชั่ว หา จะ ไ้ เหน สำคัญ แต่ ว่า จะ รม มิ
 ไ้ เว้น แต่ สำคัญ แห่ง โยนา ผู้ ทำ นาย เหมือน หนึ่ง โยนา นั้น เปน สำคัญ
 ท่อ ขจว เมือง นี้ ณะ เว ก็ บุตร มนุษ จะ เปน สำคัญ ท่อ ขจก นี้ เหมือน กัน และ
 มเหสี ชัน มา แต่ เมือง ที่ ศิ ไ้ นั้น ใน วัน พิกากษา จะ ลุก ขึ้น พิกากษา ปรโยษ
 คน ทั้ง หลาย ขจก นี้ ทวยมเหสี นั้น มา แต่ โกล สุก แผ่นดิน จะ พัง คำหริ
 แห่ง อะโลโม ผู้ กระทบ คร ก็ กู เถิก ที่ นี้ มี ผู้ ใหญ่ กว่า อะโลโม ชิก ขจว
 เมือง นี้ ณะ เว ใน วัน พิกากษา จะ ลุก ขึ้น ปรโยษ ท่อ คน ขจก นี้ ทวย ว่า เมื่อ
 โยนา ไป ป่า วร ชัน นั้น เขา ก็ กลับ คึง ใจ เสีย ใหม่ ก็ จง กู เถิก ที่ นี้ มี ผู้
 ใหญ่ กว่า โยนา ชิก ทา มี ผู้ ไ้ ผู้ หนึ่ง ที่ จะ จด ทะ เกียง แล้ว จะ ไป ไ้ ไ้
 ใน ที่ ลับ หรี ไ้ ถึง แต่ คึง ไ้ บัน เชิง ทะ เกียง เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ ไ้ จะ เจ้า
 รม จะ ไ้ เหน สว่าง ทะ เกียง แห่ง ภาย คือ ทา นั้น และ เทกณะ นี้ ถ้า ทา
 เหน ตรง เทียง ก็ สว่าง สัน ทั้ง ภาย ถ้า ทา ชั่ว ทัว ก็ มัว มี กไป เทกณะ นี้
 ขย้า ให้ความ สว่าง ใน ทัว กลับ มี กไป ทวย ว่า ถ้า ทา ทัว สว่าง หมก ไม่ มี ค
 คัก นิก ก็ จะ สว่าง ทะ ระ ละ กไป กุ จ ทั้ง ว่า ทะ เกียง สว่าง นั้น และ อะ
 ๓๗ ๐ เมื่อ พระองค์ ครัส ทั้ง นี้ ยัง ไม่ ทั้น ซาก คำ มี พวก ฟา ริ ขย คน
 หนึ่ง มา เชิญ พระองค์ ไป รับประทานอาหาร ทวย กัน พระองค์ จึง เจ้า มา หนึ่ง แล้ว
 มี ไ้ เขา พระทัก ถ้ำ ่ม น้ำ ก่อ นกว่า จะ รับประทานอาหาร พวก ฟา ริ ขย คน นั้น เหน
 แล้ว ปรละ ทา ใจ ฝ่าย พระองค์ เจ้า ก็ ครัส แก่ คน นั้น ว่า ท่าน เปน พวก
 ฟา ริ ขย มี ก ล้าง ชำระ ถวย ชาม และ โคะ แต่ ภาย นอก แต่ ว่า ภาย ใน ท่าน
 ก็ เหม ทวย ใจ ชวง ชิง ชั่ว ร้าย ไ้ คน ทา ความ คิด ไม่ คน ที่ ทำ ช่าง นอก
 คน นั้น มี ไ้ ทำ ช่าง ใน ทวย หรี ถ้า และ ท่าน จะ ไ้ ไ้ ให้ ทาน คาม มี มาก และ
 น้อย แล้ว สาระ พัก จึง จะ เปน ชัน บริสุ ทธิ ไป แก่ ท่าน ๐ วิปาก แก่
 ท่าน ทั้ง หลาย ที่ เปน พวก ฟา ริ ขย ท่าน มา เก็บ โย สาระ เหน ชะ มี น และ
 ณี ค่าง ๆ เขา ส่วน สิบ มา ถวย รมท แต่ ว่า ความ สัจ และ ความ รักษ

ก่อนพระเจ้าท่าน มา เว้นเสียไม่เอา สิ่งเหล่านี้ ควร จะ ทำ แล้วที่ จะ เว้น สิ่ง นั้น ก็ ไม่ ควร คว้ย วิบากแก่ท่านที่เป็น พวก ฟารีชย เพราะ ท่าน รักย ท่าน ปรารถนา จะ นั่ง ณะ ที่ สูง ใน โรง ธรรม และ รักย ให้ คน ไหว่ ทำ นั้บ ท่าน กลาง ตะลาค วิบากแก่ท่าน เพราะว่า ท่าน เป็น เหมือน หนึ่ง ที่ ผั่ง ผี ชัน ไม่ ปรารถ และ คน ทั้งหลาย เติร มา เหยียบ ไม่ รู้ ว่า ะไร ะ

๔๕ ๐ เมื่อ นั้น พวก พระครู คน หนึ่ง คอบ แก่ พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ที่ ว่า อย่าง นี้ ก็ เป็น คำ คิ เกียน พวก เรา คว้ย พระองค์ จึง รับ คำ ว่า วิบาก แก่ ท่าน ที่ เป็น พวก พระครู คว้ย ท่าน เขา ของ หนัก และ แยก ไม่ ไหว มา ไล่ บน มนุษย์ แก่ ว่า ท่าน ไม่ คชัง ของ นั้น แม้น แก่ คว้ย นี้ ัว เกียว ะ

๔๗ ๐ วิบากแก่ท่านที่ มา ตก แก่ง ที่ ผั่ง ศก ของ ผู้ ทำ นาย ซึ่ง ปู้ หนุ่ ภา ยาย ของ ท่าน ไต้ ข่า เสีย นั้น เหตุ การ ซึ่ง ปู้ หนุ่ ภา ยาย ไต้ กระ ทำ คว้ย การ นั้น ท่าน ไต้ เป็น พญาน และ เหน ชอบ คว้ย เพราะ ว่า เขา ข่า ผู้ ทำ นาย แล้ว ท่าน มา ตก แก่ง ที่ ผั่ง ศก นั้น เหตุ นี้ พระ สัพ พญู เจ้า ไต้ ตรัส ว่า เรา จะ ใช้ ผู้ ทำ นาย บ้าง พระ ทูท บ้าง ไป ทา เขา ๆ ก็ จะ ข่า เสีย บ้าง ไล่ เจียว เชน เสีย บ้าง เพื่อ ว่า จะ เรียก เขา เลือด ซึ่ง เทลง แห่ง ผู้ ทำ นาย ทั้ง ปวง ตั้ง แก่ แรก ส้าง โลก ยี้ ตั้ง แก่ เลือด แห่ง เฮ เบิ้ล คราว ทำ ัว ถึง เลือด แห่ง จคา เรีย ที่ คาย กลาง แท่น กับ พระ วิหาร จะ เขา แก่ คน จช นี้ หมก แท้ จริง เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า จะ เรียก เขา แก่ คน จช นี้ และ ะ

๕๒ ๐ วิบากแก่ท่านที่เป็น พวก พระครู ท่าน ไต้ ยัก ประแจ ความ รู้ เขา ไป ท่าน ไม่ เข้า ไป เอง และ คน ที่ จะ ไคร เข้า ไป ท่าน มา ห้าม เสีย เมื่อ พระ องค์ ตรัส แก่ เขา ตั้ง นี้ พวก ฮาลักษ และ พวก ฟารีชย ทั้ง หลาย ชัก เคื่อง เจ็บ ใจ หนัก ก็ ไล่ เลียง ชัก ใช้ เป็น ชัน มาก หมาย จะ ไต้ จับ สัก คำ หนึ่ง แก่ พระ โอสุ พระ องค์ เพื่อ จะ ฟ้อง พระ องค์ ไต้ ะ

๐ บท ๑๒ ๓

๐ ครั้น ว่า ผู่ คน นั้บ คว้ย หมั้น ชุม นุม พร้อม เพรียง กัน จน เบียด เหยียบ

กันแล้ว พระองค์จึง ตรัส สอน พวก ลูก สิบ ก้อน ว่า จง ระวัง ที่ ทั่ว ยี่ เชื้อ
 แห่ง พวก ฟารีซาย เชื้อ นั้น คือ ว่า การ ทำ เทียม เป็น หน้า ชื่อ ใจ อก สรรพ
 สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ บัด ชอน ไว้ ก็ จะ รั ออก เสีย สิ่ง ชน โท ที่ ปก บัด อยู่ ก็ จะ รั ไป
 ได้ เหตุ ดัง นี้ ถ้า ท่าน พก กล่าว สิ่ง ชน โท ใน ที่ มี ก็ สิ่ง ชน นั้น ก็ จะ ยิน ใจ
 ใน ที่ แจ้ง และ สิ่ง ชน โท ซึ่ง ท่าน จะ กระ ชิบ แก่ หู ใน ที่ สก ก็ สิ่ง นั้น ก็ จะ
 ป่าว ประ กาย แก่ บน หลัง คา เรือน เรา ว่า แก่ ท่าน ผู้ เพื่อน เรา ว่า อย่า กลัว
 คน ที่ จะ ฆ่า ตัว ได้ แต่ ว่า เมื่อ ฆ่า แล้ว ไม่ มี อะไร อีก ที่ จะ ทำ ได้ ควร
 ท่าน จะ กลัว ผู้ โท เรา จะ บอก ให้ แจ้ง กลัว ท่าน ผู้ ที่ มี วิ ทิ มี เษ เมื่อ
 ฆ่า แล้ว จะ ให้ กคน รก ได้ เรา ว่า จริง แท้ จง กลัว ผู้ นั้น และ นก กระ
 จอก เขา ขาย คู่ หนึ่ง สอง โฟ มี ไซ่ หวี ฝ่าย นก กระ จอก นั้น พระ เจ้า มี ได้ ถม
 คัก ตัว หนึ่ง ตัว เทียบ อก แม้น ฌ ใน คี สะ ท่าน ก็ นับ อยู่ ทุก เส้น เหตุ
 ดัง นี้ อย่า กลัว เลย ท่าน ประ เสจ ว่า นก กระ จอก นั้น เป็น ชน มาก ๖๖
 ๔๐ เรา ก็ บอก แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ โท จะ กล่าว รั เรา ค่อ หน้า มนุษ บุกร มนุษ
 ก็ จะ กล่าว รั ผู้ นั้น ค่อ หน้า พวก ทุก แห่ง พระ เจ้า แต่ ว่า ถ้า ผู้ โท บัด เศศ มี
 รั เรา ค่อ หน้า มนุษ ทั้ง หลาย เรา ก็ จะ บัด เศศ มี รั ผู้ นั้น ค่อ หน้า พวก ทุก
 พระ เจ้า เหมือน กัน ถ้า ผู้ โท จะ พุก ๖ ประ มาท หมิ่น ค่อ บุกร มนุษ การ ผิด
 นั้น ก็ จะ ยก ได้ แต่ ทว่า ถ้า ผู้ โท ได้ ว่า หยาบ ๖ ค่อ พระ วิญญาณ บริ สุก ธิ นั้น
 จะ ไป รต ยก ไม่ ได้ เลย ถ้า คน มา จับ ท่าน ภา ไป รัง อรรม หรี ไป ทา ชุน นาง ผู้
 ใหญ่ ผู้ น้อย เมื่อไร อย่า คิ วิ ก ว่า จะ แก่ ตัว หน่างไร จะ พุก หน่างไร เพราะ
 ว่า ควร ให้ ท่าน ว่า หน่างไร พระ วิญญาณ จะ สอน ให้ รั ใน ขณะ นั้น แล ๖๖
 ๑๓ ๐ เมื่อ นั้น มี คน หนึ่ง แก่ ใน ฝูง คน ทั้ง หลาย มา ทูล ว่า อาจารย์ เจ้า
 ข้า ขอ ท่าน สั่ง ฟิน ๖ ของ ข้า พเจ้า ให้ แบ่ง ของ มระ กก ทั่ว ยี่ ข้า พเจ้า พระ
 องค์ จึง ตรัส แก่ คน นั้น ว่า ใคร ได้ กั้ เรา ให้ เป็น กระ ลาก ร จะ ได้ แบ่ง
 ของ ให้ ท่าน แล้ว พระ องค์ ยัง ตรัส แก่ คน ทั้ง หลาย ว่า ทูกร ท่าน ระวัง
 ทั่ว ยี่ ใจ โลก จง ก็ เพราะ ว่า มนุษ ผู้ โท ถ้า มี ๖ ของ ทรัพย์ สม บัด มาก

เท่าไร ผู้นั้น จะได้ มีความสุข มากเท่า นั้น ทา มิได้ พระองค์ จึง ครัด
 แก่ เขา เป็น คำ เปรียบ เทียบ ว่า ไรณา แห่ง เสฐิ คน หนึ่ง มี ผล เป็น ชัน มาก
 นั ก เสฐิ นั้น ก็ รา ฟัง คิด ใน ใจ ว่า ข้า จะ ทำ อะไร ก็ ที่ ขว่ ง จะ ประสม
 เข้ ของ นั้น เขา ไร้ ไม่ มี แล้ว จึง ว่า ข้า จะ ทำ อย่าง นี้ ยัง ผาง ข้า จะ รั
 เสี้ย แล้ว ส้าง ซันใหม่ ให้ กว้าง ออก ไป ที่ นั้น และ ข้า จะ ประสม เข้ ของ
 ทรั พย์ สิ่ง ทั้ง ปวง เข้ ไร้ จึง จะ ว่า แก่ กั ว เอง ว่า เอง มี ทรั พย์ สม่ บั ก
 กอ ง ไร้ มาก จะ ใ ช้ เป็น หลาย ปี ทยุ ก ภั ก ิน คัม ชัน ชม ยิน ต์ เกิด ส่วน
 พระ เจ้า ถี คริสต์ แก่ คน นั้น ว่า ใ ช้ คน ทา ความ คิด มิ ได้ คั้น วัน นี้ จะ เรียก
 เขา ซี วิกร ของ กั ว ไป แล้ว สาระ พัก ที่ กั ว ประสม ไร้ นี้ จะ เป็น ของ ใคร เล่า
 คน ที่ ประสม แก่ กั ว แต่ ว่า มิ ได้ เหน แก่ พระ เจ้า ก็ เหมือน กัน ฉนี้ และ ๒
 ๒๒ ๐ ขณะ นั้น พระ องค์ คริสต์ แก่ ลุก สิม ว่า เป็น เหตุ กั ง นี้ แล้ว เรา
 จึง บอก แก่ ท่าน ว่า อย่า วิคก ว่า คาน ใจ ด้วย ซี วิกร ว่า จะ เขา ะไร มา ภั ิน
 อย่า วิคก ด้วย กษ ว่า จะ เขา ะไร มา นู่ ง ห่ม เพราะ ว่า ซี วิกร ประเสฐิ
 กว่า อาหาร ภั ิน กาย ก็ ประเสฐิ กว่า เครื่อง นู่ ง ห่ม จง พิเคราะห์ ดู ฝูง กา เกิด
 เขา มิ ได้ ทว่า น เข้ มิ ได้ เกี้ยว ยัง ผาง เข้ ก็ ไม่ มี แต่ ว่า พระ เจ้า ยัง
 ไป รด เลี้ยง เขา ฝ่าย ท่าน เล่า ประเสฐิ กว่า นก ทั้ง หลาย มาก สัก เท่าไร
 ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ ไท บ้าง ถึง จะ คิด วิคก ว่า คาน ใจ ยัง จะ ให้ อายุ สม่ กั ว
 ยึด ยาว ไป สัก สอก หนึ่ง โมง หนึ่ง จะ ได้ หรี ถ้า สิ่ง ชัน เลก ที่ สุก ทำ ไม่ ได้
 เหตุ ไฉน ท่าน มา วิคก ว่า คาน ใจ ด้วย สิ่ง ชัน เล่า จง พิเคราะห์ ดู กษ ประชุม
 ขะ ติง ออก ชัน หนึ่ง ไร้ การ เหนจ เหน้อย บัน ฝ่าย บัน ด้าย มิ ได้ ทำ แต่ ว่า
 เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แม้น พญา ะโล โม ใน กั ทษ สง่า วา ศรี มิ ได้ งาม สุก
 ไล เท่า สอก นี้ สอก หนึ่ง ฝ่าย พญา ใน ทู่ ง ที่ เกิด ชัน วัน นี้ และ พู่ ง นี้ จะ
 กอ ง ทั้ง ใน เทา ไฟ ถ้า พระ เจ้า ตก แก่ กั ทษ นั้น ให้ งาม เท่า นี้ ก็ ฝ่าย ท่าน
 เล่า ที่ เป็น คน ความ เชื้อ น้อย พระ องค์ จะ ตก แก่ กั ทษ ให้ สัก เท่า ไร เล่า
 เหตุ กั ง นี้ อย่า ตาม ว่า จะ ภั ิน ะไร จะ คัม ะไร อย่า คิด วิคก เลย ด้วย ว่า

ภา ๆ ประเทศ แสง ทา สาระพัด สิ่ง ของ ทั้ง นี้ แต่ ครัว ท่าน นี้ เถา จะ คอ้ง
 การ ครัว สิ่ง อันใด พระ ปิตา ท่าน ก็ รั อยู่ ท่าน จง หา ซึ่ง ควร ครัว ฮาณา
 จักร แห่ง พระเจ้า แล้ว สาระพัด ทั้ง นี้ ก็ จะ เพิ่ม พูน ให้ แก่ ท่าน ครัว ไช้
 ฝูง แคะ ฝูง น้อย อย่าง กลัว ครัว ว่า ชอบ พระ ไทย พระ ปิตา ท่าน จะ ให้
 ฮาณาจักร นั้น อยู่ กับ ท่าน เหตุ นี้ เข้า ของ ที่ มี อยู่ นั้น ขาด เสีย ให้ ท่าน
 ให้ มี ฤๅ เงิน ที่ ไม่ รั จะ เก่า แก่ เลย และ สมบัติ อัน ไม่ สิ้น ไม่ สุก ประ
 สม ไว้ ใน เมือง สวรรค์ เกิด ที่ นั้น ขโมย จะ ลัก สนิม จะ กิน ก็ หา มิ ได้
 เพราะ ว่า คลัง ทรัพย์ ของ ท่าน อยู่ ที่ ไหน จักร ใจ ก็ อยู่ ที่ นั้น และ คาค เขา
 ไว้ ยืน อยู่ ถือ ตะเกียง ให้ สว่าง เปรน เหมือน หนึ่ง คน คอย นาย เขา จะ กลับ
 มา แก่ การ เลี้ยง เพื่อ ว่า เมื่อ นาย นั้น จะ มา เคาะ ประคู เขา ก็ จะ เบิก
 รับ ที่ เกี่ยว ถ้า นาย มา เพลา ไค ๆ จะ เหน ข้ำ คน เค้า อยู่ ข้ำ คน ผู้นั้น ก็ เปน
 ฝาศุข เรา บอก แก่ ท่าน ว่า แท้จริง นาย ผู้นั้น จะ คาค เขา ไว้ ให้ ข้ำ คน
 ทั้ง หาย นั้น หนึ่ง ลง แล้ว จะ เข้า มา ประนิบัติ แก่ เขา ถ้า นาย จะ มา เพลา สอง
 ยาม หรือ สาม ยาม และ เหน เค้า อยู่ ณ นั้น ข้ำ คน เกล่า นั้น ก็ เปน ฝาศุข แท้
 ทั้ง นี้ จง เข้า ใจ เกิด ว่า ถ้า และ เจ้า เรือน จะ ได้ รั แล้ว ว่า ขโมย จะ มา เพลา
 ะไร ก็ จะ เค้า อยู่ มิ ให้ มี น ชุด ถละ ฝา เรือน ได้ เหตุ นี้ ให้ ท่าน อยู่ สรรพ
 พริ้อม แล้ว ครัว ท่าน ไม่ รั ว่า จะ เปน เพลา ไร ที่ บุกร มนุษ จะ มา ถึง ะ
 ๔๑๐ เป็ ไคร จึง ทูล ถาม พระ องค์ ว่า เมื่อ พระ องค์ ครี ส เปรียบ ทั้ง นี้
 เหน แก่ พวก เรา หรือ ๆ แก่ คน ทั้ง ปวง พระ องค์ จึง ครี ส ตอบ ว่า จะ เปน
 ผู้ใด ที่ เปน พวก วิเศษ จัก แจง แล คุ ของ ใน เรือน ชื่อ ทรง และ ประกอบ
 ครัว ความ คืด ซึ่ง นาย จะ ตั้ง ให้ บังคับ ทั้ง เรือน และ ให้ แจก อาหาร ตาม
 เวลา เมื่อ นาย จะ มา เหน คน ทำ อยู่ ทั้ง นั้น คน นั้น ก็ เปน ฝาศุข และ เรา
 บอก แก่ ท่าน เปน แท้จริง ว่า นาย จะ ยก ทั้ง คน นั้น ให้ บังคับ บันช สาระ
 พัด ซึ่ง นาย มี อยู่ นั้น แต่ ทว่า ถ้า ข้ำ คน นั้น จะ คืด ใน ใจ ว่า นาย ไม่ มา
 เว จะ ช้ำ แล้ว จะ มา คบ ที่ ทาษา ทาษี ครัว กัน กิน เถา เม สุรา นาย ของ

ข้าคน นั้น จะ มา ใน วัน ที่ เขา ไม่ ทน คึก ใน เพลา ที่ เขา ไม่ ทน รุ้ จึง จะ
 เขียน เปน สาทัก แล้ว ไล่ เสี้ย ให้ ไป อยู่ กับ พวก ชน ไม่ ชื่อ เปน พาล ฝ่าย
 ข้าคน ผู้ใด รุ้ น้ำ ใจ แห่ง ฌอย แล้ว แต่ มี ใต้ แ่ง ทัว ทำ กาม จะ ก็ ผู้ นั้น
 ให้ ทน ึก ๆ แต่ ว่า ถ้า มี ใต้ รุ้ นั้น และ ยัง ทำ ชึ่ง ควรว จะ ก็ จะ ก็ ใต้ แต่ เขา
 บาง ถ้า ผู้ใด ใต้ รับ มาก ก็ จะ เรียก เขา มาก แต่ ผู้ นั้น ใต้ ถ้า ผาก เข้า
 ของ เปน ชน มาก ไว้ แต่ ผู้ใด ก็ จะ ทวง เขา แต่ ผู้ นั้น ยิ่ง มาก ๐ เรา
 มา ให้ ไฟ บัง เกิด มี ใน แผ่นดิน เรา จะ ปรวณ ฌ สิงโต จะ ปรวณ ฌ ให้ ก่อ ชน
 จุก ชน แล้ว จำ เปน ให้ เรา จุ่ม จม ใน ความ ทุกข เรา ก็ คร่ำ ครวน ใจ ว่า
 จะ ใต้ สำ เรจ แล้ว ท่าน จะ นึก ว่า เรา มา ให้ ความ สุข สำ รวณ บัง เกิด มี ใน
 แผ่นดิน หรือ ก็ หา มี ใต้ เรา บอก แต่ ท่าน ว่า เรา มา ให้ แยก กัน เพราะ ว่า
 ใน เวร ฌ หลัง เทียว จะ มี ทำ คน แยก จาก กัน สาม ท่อ สอง และ สอง ท่อ
 สาม พ่อ จะ แยก จาก ลูก และ ลูก จาก พ่อ แม่ จาก ลูก สาว ลูก สาว จาก
 แม่ แม่ ยาย จาก ลูก สะไฟ ลูก สะไฟ จาก แม่ ยาย ฯ

๕๔ ๐ คราว นั้น พระ องค์ จึง ครี ส แก่ ผุง คน ทั้ง ปวง ว่า ครั้น ท่าน เหน
 เมฆ ชน มา แต่ ทิศ ทวัน ทก บัด เทียว ท่าน ว่า ฝน จะ ตก แล้ว ก็ เปน มา
 เหมือน ว่า นั้น ครั้น ลม พัด มา แต่ ทิศ ใต้ ท่าน ว่า จะ ร้อน และ ก็ เปน ทั้ง
 นั้น ไช้ คน ทำ เทียม ใจ ก็ ลักษณะ แผ่นดิน ลักษณะ พ้า ทวน สังกะ ได้
 รุ้ ใต้ แต่ ว่า ลักษณะ เวลา นี้ ท่าน หา ใต้ พิเคราะห์ เข้า ใจ ไม่ ก็ เหตุ ไฉน
 ท่าน เอง มี ใต้ ถือ ชึ่ง ชอบ ควรว ถ้า คน ชน เปน ความ กัน กับ ทัว จะ ภา ทัว
 ไป หา ชุน หมื่น ก็ เร่ง ทำ ให้ เขา ปล่อย เสี้ย เมื่อ เจริ ทาง ไป นั้น ถัว
 เกลือก ว่า เขา จะ ลาก ไป มอช ท่าน ไว้ แต่ ละคร ลาการ และ ละคร ลาการ จะ
 ส่ง ให้ ทำ มรจ และ ทำ มรจ จะ ใต้ คุก ไว้ เรา ว่า แต่ ทัว ว่า จะ ออก จาก
 นั้น มี ใต้ กว่า จะ ใต้ ใช้ ให้ ทมด ที่ เทียว ฯ

๐ บท ๑๓ ฯ

๐ คราว นั้น นาง คน มา เล่า ให้ พระ องค์ ฟัง เรื่อง ราว แห่ง พวก ขวว เมือง

ฆ่าลี้ตาย ซึ่ง เลือด แห่ง พวก นั้น บั๊กลักผู้^๒ไปน เจ้า เมือง ได้ เขา มา ระคน กับ เครื่อง บุษ ของ เขา พระเยซู คริสต์ ถาม เขา ว่า ท่าน จะ เหน อย่างไร จะ เหน ว่า พวก ฆ่าลี้ตาย เหล่า นั้น เป็น คน บาป ยิ่ง กว่า พวก ฆ่าลี้ตาย ทั้ง ปวง หรือ จึง คอ้ง โภย คัง นี้ เรา ว่า แก่ ท่าน มิ ใช้อย่าง นั้น แต่ ว่า แม้น ท่าน เอง มิ ได้ คัง ใจ เสีย ใหม่ ท่าน ก็ จะ ถึง แก่ ความ ฉิบหาย เหมือน กัน แล้ว คว้ย สิบ แปก คน นั้น ซึ่ง หอรับ ใน บ้าน ซิโรซา ตก ทั้ฆ่า เสีย นั้น ท่าน จะ เหน อย่างไร คน เหล่า นั้น จะ เป็น ผู้ ร้าย กว่า คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ใน เมือง บุรุษ เจม หรือ เรา ว่า มิ ใช้อย่าง นั้น ถ้า แม้น ท่าน นี้ เอง มิ ได้ คัง ใจ เสีย ใหม่ ท่าน นี้ ก็ จะ ฉิบหาย เหมือน กัน สิ้น ทุก คน ฯ

๖ ๑ ส่วน พระองค์ คริสต์ เป็น คำ ชุประมา ตัง นี้ ว่า ยังมี คน หนึ่ง ปสกกัน มะเกื้อ เทย ไว้ ใน สวน ก็ มา ทาผล ใน คัน นั้น ทาก ก็ มิ ภย จึง บอก แก่ คน เจ้า สวน นั้น ว่า กู เกิด ขั มา ทาผล ใน คัน นี้ เป็น สาม ปี แล้ว ก็ มิ เหน พัน เสีย เกิด จะ ให้ คิน รก เปลา ทำ ไม คน เจ้า สวน นั้น ตอบ ว่า ขอ นาย เขา ไว้ บั๊ กอน กว่า จะ แชะ ชุค รอบ แล้ว จะ ใส่ เครื่อง เนำ โสภ โครก แล้ว ถ้า มิ มี ผล จึง คอ้ง พัน เสีย เกิด ฯ

๑๐ ๑ อยู่ มา พระองค์ ตั้ง สอน อยู่ใน โรงธรรม แห่ง หนึ่ง ใน วัน ซะบาโต ก็มี ผู้ หนึ่ง คน หนึ่ง ผู้ เข้า สิง สู้ ให้ บัง เกิด โรค เปน สิบ แปก ปี แล้ว เสน ก็ ชัก หลง ภัย ไป จะ คัง ตัว ทรง มิ ได้ เสีย ครั้น พระองค์ เหน หนึ่ง นั้น แล้ว ก็ คริสต์ เรียก ว่า กูกร หนึ่ง เอ้ย โรค ของ ตัว ลุค หาย ไป แล้ว พระ องค์ จึง วาง พระหัตถ์ บน หนึ่ง นั้น ใน ขณะ เดียว หนึ่ง นั้น ก็ ยืน ทรง แล้ว โมทนา สรรเสริญ พระคุณ พระเจ้า ฝ่าย นาย โรง ธรรม ก็ เคื่อง ใจ คว้ย พระ เยชู รักษา คน ใน วัน ซะบาโต จึง บอก แก่ ผู้ คน ว่า มี หก วัน อัน ควร จะ ทำ การ อยู่ใน หก วัน นั้น จง มา รักษา ตัว เกิด ใน วัน ซะบาโต ก็ อย่าง เถย พระองค์ เจ้า จึง คริสต์ ตอบ แก่ เขา ว่า ฮ้าย คน ทำ เทียม ใจ คี ท่าน เหล่า นี้ สิ้น ทุก คน ปลออย วัว แล ลา จาก โรง ใน วัน ซะบาโต ให้ ไป กิน น้ำ

มีใช้หรือ ถ้าเช่นนั้น ฝ่ายหญิงนี้ที่เป็นเชื้อสายของฮับราชาม ซึ่งชก
 ถานผูกอยู่ได้ ๑๔ ปีแล้ว ถึงเป็นวันชะบาโก ไม่ควร จะแก้เสียหรือ
 ครั้น พระองค์ได้ว่าทั้งนี้แล้ว คนทั้งหลายที่เป็นอะริแก่พระองค์ก็ ละ
 ชายแก่ใจ ฝ่ายฝูงราษฎรทั้งปวง ก็มีความยินดีที่ด้วยเหตุการ ซึ่ง
 พระองค์ทรงกระทำ เป็นอันดี ประเสริญทุกสิ่ง ๓

๑๔ ๑ พระองค์จึงว่า ซึ่งอาณาจักรพระเจ้าจะเหมือนสิ่งใด เราจะเอา
 สิ่งใดมาเปรียบเทียบ ก็ จะเหมือน เมฆ พรหม ผัก กล้วย ซึ่งคนหนึ่งเอา
 มาหว่านไว้ในสวนเขา ก็งอกขึ้นใหญ่ขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกบิน
 กลางฟ้า มาจับก็งาใครได้ ๑ อันหนึ่งเล่า เราจะเทียบซึ่งอาณา
 จักรพระเจ้าด้วยสิ่งใด ก็ จะเหมือนเชื้อกษัตริย์หนึ่ง ซึ่งผู้หญิงมาใส่ลง
 ไว้ในแป้งสามทลล กว่าจะฟูขึ้นด้วยกันสิ้น ๓

๒๒ ๑ แล้วพระองค์ดำเนียรเที่ยวไปตามบ้านตามเมือง เทศนาสั่งสอน
 จนมาถึงเมืองยวชุลลเม ก็มีคนหนึ่งมาถามพระองค์ว่า พระองค์
 เจ้าข้า คนที่จะรอดนั้น มากหรือน้อย พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลาย
 ว่า จงเร่งเข้าไปในประตูที่แคบ เพราะเราบอกแก่ท่านว่า คนเป็น
 อันมากจะหาที่จะได้เข้า แก่จะเข้ามิได้ ถ้านายเรือจะลุกขึ้น
 บัด ประตูเมื่อใด และท่านทั้งหลายจะอยู่ข้างนอกเคาะประตูว่า พระ
 องค์เจ้าข้า ๆ ขอเปิดประตูให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด แล้วนายเรือจะว่า
 แก่ท่านว่า เราไม่รู้จักท่านว่ามาแต่ไหน เมื่อนั้นท่านจะว่า ข้าพ
 เจ้าทั้งหลายได้กินกับท่าน และท่านได้สั่งสอนในที่ชุมนุมแห่งข้าพ
 เจ้า นายเรือก็จะว่า เราไม่รู้จักท่านว่ามาแต่ไหน ถอยไปจากเรา
 เถิด บันทาคผู้ทำการแต่ล้วนชั่วทั้งนั้น ที่นั้นจะพิสาพว่าไร ขบเขี้ยว
 เคี้ยวฟัน เมื่อท่านจะเห็นฮับราชาม และ ยิศฮาด และ ยาโคบ กับผู้ทำนายน
 ทั้งปวง เข้าอยู่ในเมืองพระเจ้าแล้ว และท่านเองผลกทั้งเสียภาย
 นอก คนจะมากแต่ทิศตะวันออกทิศตะวันตก ทิศเหนือทิศใต้ จะนั่ง

ลงในเมือง พระเจ้า จง คุกเถิก คนที่ อยู่ข้าง นั้น จะ ถอย มาอยู่ข้าง ปลาย ฯ
 ๓๑ ๐ ใน กาละ วัน นั้น มี ลาง คน เป็น พวก ฟาโรซาย มา ทูล แก่ พระ
 องค์ ว่า ท่าน จง ออก ไป ที่ ขึ้น เถิด เพราะว่า พญา เฮโรด จะ ใ้ ปรหหาร
 ชีวิตร ท่าน เสีย พระองค์ จึง คอบ สั้ เขา ว่า ท่าน จง ไป บอ ก ซ้าย หมก
 จึง จก นั้น ว่า จง คุกเถิก เรา ซับ ผี ออก และ รักษา คน เจ็บ วัน นี้ และ พรุ่ง
 นี้ ด้วย แล้ว ใน วัน สาม เรา จะ ถึง ที่ สำเรา จำ เป็น ให้ เรา เทียว ไป วัน นี้
 พรุ่ง นี้ และ มะรืน นี้ เพราะว่า จะ ให้ ผู้ ทำ นาย นิพทาย วัน แ่ ใน เมือง ยรู
 ซาเลม ก็ หา มิ ได้ เมือง ยรูซาเลม เมือง ยรูซาเลม แซย ซึ่ง ไ้ มา ผู้ ทำ
 นาย ทั้ง หลาย และ เขา กั้น หิน กวาง คน ที่ รับ ใช้ มา หา ท่าน จะ เป็น ชี
 ทน ชี ครัง เรา มี ใจ จะ ประมวน ลุก เท้า ของ ท่าน เข้ ไว้ คุจ กัง แม่น ก ปก
 ก ลุก นก ไ้ บัก เขา ฝ่าย ท่าน เล่า ก็ มี รับ มิ ยชม คุกเถิก เรือน ท่าน ก็ ตั้ง
 เสีย เปลา แล้ว เรา บอ ก แก่ ท่าน ว่า จะ เหน หน้า เรา ชี มิ ไ้ กกว่า จะ ถึง
 นั้น นั้น ที่ ท่าน จะ ว่า สาธุการ แก่ ท่าน ผู้ มา ใน นาม ชีอ แห่ง พระองค์ เจ้า ฯ

๐ บท ๑๔ ฯ

๐ อยู่ มา พระองค์ เข้ ไป ใน เรือน แห่ง พวก ฟาโรซาย ผู้ หนึ่ง เป็น ผู้ ใหญ่
 จะ รับ อาหาร ที่ นั้น ใน วัน ซะบาโต คน ขึ้น กอ้ม มง คุก พระองค์ แล้ว ยัง
 มี คน อยู่ ตรง หน้า พระองค์ เป็น ท้อง มาร พระเยซู คริสต์ ตาม พวก พระครู
 และ พวก ฟาโรซาย ว่า ที่ จะ รักษา คน เจ็บ ใน วัน ซะบาโต ชอบ หรือ ไม่ ชอบ
 พวก นั้น ก็ นิ่ง อยู่ พระองค์ จึง เขา คน นั้น รักษา ให้ หาย โรค แล้ว ปล่อย ไป
 จึง คริสต์ ตาม คน ทั้ง หลาย นั้น ว่า ถ้า ผู้ ไ้ ใน พวก ท่าน มี ลา หรือ วิ้ว กั
 หนึ่ง ทก ใน บ่อ เขา จะ ไม่ เร่ง ซัก ขึ้น หรือ แม้น ถึง จะ เป็น ใน วัน ซะ
 บาโต คน ทั้ง หลาย ก็ จน อยู่ ทา ที่ จะ แก่ จะ คอบ แก่ พระองค์ มิ ไ้ เลย
 ครัน พระองค์ เหน ว่า คน ที่ รับ เชิญ มา กิน โทะ นั้น ไ้ เลือก เขา ที่ นัง สูง ๆ
 พระองค์ จึง คริสต์ สอน เขา เป็น คำ อปะมา ว่า เมื่อ ผู้ ไ้ จะ เชิญ ทั่ว มา กิน
 เลียง อย่า นัง ลง ใน ที่ สูง กแล้ว เกลือก ว่า ผู้ มี ศักดิ์ สูง กว่า จะ ไ้ รับ

เชิญมา แล้วคนที่ให้เชิญมานั้นจะมากบอกแก่ตัวว่า ยกที่สูงนี้ให้
แก่ท่าน แล้วตัวจะมีความระอวยเลี่ยนถอยลงที่ต่ำ แต่ว่าเมื่อจะรับ
เชิญแล้วจงไปนั่งในที่ต่ำ เพื่อว่าเมื่อคนที่ให้เชิญตัวมากจะมาแทนก็
จะบอกแก่ตัวว่า มีศุขหายเขย จงขึ้นไปนั่งสูงกว่าเถิด เมื่อนั้นก็จะ
เป็นเกวียกยศแก่ตัวต่อหน้าบัณฑิตาคนที่นั่งงานด้วยกัน เพราะว่าถ้า
ผู้ใดจะยกยอตัวขึ้นจะคงอ่อมผู้หนึ่งลง ถ้าผู้ใดจะอ่อมตัวลงก็
จะคงยกผู้หนึ่งตั้งขึ้น ๓๖

๑๒๐ ขณะนั้นพระองค์คริสต์แก่คนที่ให้เชิญพระองค์สอนว่า ครั้น
ท่านจะทำการเลี้ยงกลางวันที่เพลาต่ำก็อย่าเรียกเพื่อนฝูงญาติ
พี่น้อง และเสวี่ที่เป็นเพื่อนบ้าน เกลือกว่าเขาก็จะเรียกท่านขอบ
แทน แล้วที่ลงทุนนั้นก็จะได้แก่ท่านอีก แต่ว่าเมื่อท่านจะทำการ
เลี้ยง จงเรียกคนจนคนยากคนเสียมือเสียตีน ขา หัก และตา บอด
แล้วท่านจึงจะเป็นผาสุก เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะทดแทนท่านได้
แต่ทว่า เมื่อผู้ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากกาย ท่านก็ได้บำเหน็จ
เมื่อนั้นและฝ่ายคนที่นั่งรับอาหารด้วยกัน มีคนหนึ่งไต่ยินตั้งนี้
แล้วจึงทูลแก่พระองค์ว่า ถ้าผู้ใดจะรับอาหารในเมืองแห่งพระเจ้า
ผู้หนึ่งก็จะเป็นผาสุกและฝ่ายพระองค์ก็คริสต์ตอบแก่ผู้หนึ่งว่า ยังมีผู้
หนึ่งแห่งการเลี้ยงเป็นงานใหญ่ในเพลาต่ำ ได้เชิญคนเป็นชั้นมาก
ถึงเพลากำหนดแห่งการงาน ท่านจึงใช้บ่าวไปบอกแก่คนที่รับเชิญ
ไว้ว่า สาระพัดเตรียมพร้อมแล้วจงมาเถิด แล้วคนเหล่านั้นไม่มาแต่
สักคน แต่ต่างคนต่างแก่ตัว คนแรกนั้นว่า ข้าชื้อไว้แล้วคง
จะออกไปดูณนั้นก่อน ที่ข้าไม่มานั้นขอท่านอย่าให้ถือ อีกคนหนึ่ง
ว่า ข้ารับได้เมื่อยแล้วเหตุนี้จะไม่มาได้ บ่าวนั้นก็เอาเนื้อความกลับ
มาเล่าให้นายฟังทั้งนั้น นายเวรอนก็โกรธจึงสั่งบ่าวว่า เร่งออกไป
ในทางใหญ่กรอกนอ้ย เขาคนยากจนเสียมือเสียตีน ขา หัก และ ตา

บอกภาเข้ มาในที่นี้ บ่าวใช้บอก ว่า นายเจ้าข้า ฉันทำแล้ว เหมือน
 นายสั่งนั้น แต่ว่าที่เปล่ายังมี อยู่เจ้าข้า นายจึงสั่ง บ่าว นั้น ว่า ออก
 ไปในทาง หลวงก็ ก็ ใน ซอกแคบก็ ก็ เร่งภาเข้ มาให้ เคม เรือน
 เขา เกิด เพราะว่า เขา บอกแก่ ท่าน ว่า แต่ใน พวกที่ รับ เชิญ นั้น เขา
 มี ผู้ใด ผู้หนึ่ง ที่ จะ ชิม เครี ของ เขา เลย ๓๕

๒๕ ๐ ครั้น เมื่อ ผู้คน เป็น ชัน มาก มา พัวชม แล้ว พระองค์ จึง ฉิน
 พระ ภักดร คริส แก่ เขา ว่า แม้น ผู้ใด จะ มา หา เรา ถ้า ผู้ นั้น มี ได้ ชั่ง พ่อ
 แม่ ลูก เมีย พี่น้อง หมิง ขอบ ถึง ชีวิต ทั่ว ก็ ก็ ผู้ นั้น จะ เป็น ลูก สิบ เรา
 ก็ หา มิ ได้ ถ้า ผู้ใด ไม่ ได้ ยก ทาง เขม ของ ตัว แยก ตาม เรา มา ผู้ นั้น จะ
 เป็น ลูก สิบ เรา ก็ หา มิ ได้ ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ใด บ้าง ปรารถนา จะ ก่อ
 หอรบ ผู้ นั้น จะ ไม่ นั่ง ลง ก่อ น หรี คิด ดู ว่า ทรัพย์ สมบัติ ก็ จะ ภาให้
 สำ เรจ หรี ไม่ ภา กแล้ว เกิด ออก ว่า ครั้น จะ ลง ราก แล้ว ไม่ มี ที่ จะ ทำ ให้ สำ
 เรจ ได้ ฝ่าย คน ทั้ง ปวง ที่ เหน้ กัง นั้น ก็ จะ เหวะ เยี้ย หยัน ว่า คน นี้ ลง
 รุก ส้าง จะ ให้ สำ เรจ แต่ หา สำ เรจ ไม่ ชึ่ง จะ มี กระษัทร ผู้ใด บ้าง ถ้า
 จะ ไป สั ปยุท สงคราม แก่ กระษัทร ชัน เธอ จะ ไม่ ปรึ กษา ก่อ น หรี ว่า
 ทหาร เรา เป็น หมัน หนึ่ง จะ สู้ กัน แก่ ว่าศึก ที่ มี สิบ หมัน ยัง จะ ได้ หรี มิ
 ได้ หรี เมื่อ ว่าศึก ยัง อยู่ โกล จะ ใช้ ให้ ราชทูต ไป ว่ากล่าว เป็น ไมตรี
 กัน ฝ่าย ท่าน ทั้ง ปวง เล่า ก็ เหมือน กัน ถ้า ผู้ใด มี ได้ ละ ทิ้ง สาระ พัก ทั้ง
 ปวง ที่ เป็น ของ ตัว ไว้ ผู้ นั้น จะ เป็น ลูก สิบ ของ เรา หา มิ ได้ เกิด ก็
 เป็น ขง ชัน ก็ แต่ ว่า ถ้า เกิด นั้น จัก ราง ไป จะ ให้ เคม ไป ชัก หย่าง
 ไร ได้ ถึง จะ ใช้ สอย หย่าง ของ โศก โครก ก็ ไม่ ได้ แล้ว จะ ก่อ ชึ่ง ทิ้ง
 เสีย ภาย นอก ใคร มี หู ฟัง ก็ ฟัง เขา เกิด ๓๕

๐ บท ๑๕ ๓

๐ ครั้ง นั้น บันคา พวก เก็บ ภาณ์ กับ พวก คน บาย เขา มา ได้ ละ จะ ได้ ฟัง
 พระองค์ ฝ่าย พวก ฟารี ขย และ พวก ชาล กษ ก็ กระชิบ กล่าว ว่า คน นี้

รับ คน ฆ่า ปาก กิน กล้วย กัน พระองค์ จึง คริส แก่ เขา เป็น คำ เปรี๊ยะ ทั้ง นี้ ว่า
 ใน พวก ท่าน จะมี ผู้ ไ้ ไ้ บ้าง ถ้า ผู้ นั้น มี แกะ รัย ทั่ว และ ทั่ว หนึ่ง หาย ไป
 จะมี ท้อง ทะ แกะ เก๊ สิบ เก๊ ทั่ว ไว้ ใน บ่า หรี แล้ว ไป ทาม ทา แกะ ทั่ว หนึ่ง
 ที่ หาย ไป นั้น กว่า จะ ฆบ ถ้า จะ ฆบ ได้ ก็ ยก ใส่ บ่า ขึ้น ชม ยิน ตี กลับ มา
 บ้าน รัย เรียก เพื่อน เคียง บ้าน ไ้ สบ บอก ว่า จง มี ความ ยิน ตี กล้วย กัน เกิด
 กล้วย ว่า แกะ ที่ หาย นั้น ฆบ ได้ แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ว่า เหมือน กัน เช่น นี้
 ก็ จะ มี ความ ยิน ตี ใน เมือง สวรรค กล้วย คน ฆบ คน เคียง ที่ จะ คึง ใจ เสีย
 ใหม่ มากกว่า ยิน ตี กล้วย คน ชม ธรรม เก๊ สิบ เก๊ คน ที่ ไม่ ท้อง การ จะ
 คึง ใจ เสีย ใหม่ นั้น หนึ่ง จะมี ผู้ หนี ผู้ ไ้ บ้าง มี เงิน สิบ สลึง ถ้า สลึง
 หนึ่ง ตก หาย หนี นั้น จะ ไม่ จุก ตะ เกียง กวาด เรือน คัน ทา ที่ ๆ กว่า จะ ฆบ
 หรี ถ้า ฆบ ได้ แล้ว ก็ จะ รัย เรียก เพื่อน ฝูง เพื่อน บ้าน มา แล้ว จึง จะ บอก
 ว่า จง ยิน ตี กล้วย กัน เกิด กล้วย ว่า เงิน ที่ หาย นั้น ฆบ ได้ แล้ว และ ซึ่ง
 เรา ว่า แก่ ท่าน เป็น เหมือน กัน เช่น นี้ และ ก็ จะ มี ความ ยิน ตี ท่อ หน้า ฝูง
 กูต พระ เจ้า กล้วย คน ฆบ คน เคียง ที่ คึง ใจ เสีย ใหม่ ๓

๑๑๐ พระองค์ ก็ ยัง คริส ว่า ยังมี คน หนึ่ง มี ลูก ฆบ สอง คน ลูก นชัย
 นั้น มา บอก แก่ พ่อ ว่า ขอ พ่อ ให้ แบ่ง ปัน ส่วน ของ ให้ ฉิน พ่อ จึง แบ่ง เข้
 ของ ให้ ไม่ ฆ่า ไม่ ฆน ลูก นชัย นั้น เก็บ สาร พัก สึง ของ ไว้ แล้ว ก็ ออก
 ไป เทียว ที่ เมือง ไ้ ไ้ ใช้ ทรัพย์ เข้ ของ สรุย สรุย ไป สิ้น กล้วย เลียง
 ชี วิคร ทาม หย่าง นัก เลง ครั้น ว่า เสีย ทม ตแล้ว ก็ เกิด เข้ แพง ทั่ว แผ่น
 ดิน เมือง นั้น ก็ กัน ทาล นัก ทั่ว ก็ ชัด สน อยู่ แล้ว จึง ไป สำนัก อา ไ้ ไ้ แก่
 ฆว เมือง นั้น คน หนึ่ง คน หนึ่ง ก็ ใช้ ให้ เลียง ฝูง หมู ใน ท่ง ทั่ว ก็ ทยาก
 จะ ได้ ชิม ท้อง กล้วย พัก แฝง แง เก้ ที่ หมู กิน นั้น แล้ว ไม่ มี ใคร จะ ให้
 เขา กิน ครั้น คิด รัย ทั่ว แล้ว จึง ว่า ลูก ฆบ ของ พ่อ มี ชี คน มี ฆา ทาร กิน
 และ เหลือ เสีย ชี แล้ว ฆนี้ ก็ จะ นิ พหาย กล้วย ความ ทยาก ฆนี้ จะ ลูก ขึ้น
 กลับ ไป ทา พ่อ และ จะ ว่า พ่อ ฆนี้ ฉิน ผิด แล้ว ท่อ สวรรค และ ท่อ ท่าน กล้วย

จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไปไม่สมไม่ควรแล้ว ขอให้เป็นอย่างอื่น
 ลูกจ้างพ่อข้า คิดทั้งนั้นแล้วก็ลุกขึ้นไปหาพ่อ เมื่อยังอยู่ไกลพ่อ
 เหนาก็คิดสังเวทวังไปก้มลงบนคอจูบเขา ลูกนั้นจึงบอกแก่พ่อว่า
 พ่อข้าฉันผิดต่อสวรรค์และต่อท่านด้วย แต่ฉันจะได้ชื่อว่าเป็นลูก
 ท่านไม่สมไม่ควร แต่ฝ่ายพ่อก็สั่งบ่าวใช้ว่าไปเอาเสื้อหย่างเขามา
 ให้ลูกใส่ แล้วก็เอาแหวนให้สอดนิ้วเข้ เขาเกือกให้รองเท้าเด็ก
 แล้วเขา ลูกวัยรุ่นวันพีมาฆ่าเสีย ให้เรากินใจยินดีใจเบิกบาน เพราะ
 ว่าลูกเราหนีตายแล้วก็ไปขึ้นมาอีก หายแล้วก็ยังภพบได้ จึงบังเกิด
 โสมนัสยินดี คราวนั้นลูกหัวปีอยู่ในทองนา ครั้นกลับเข้มาใกล้
 บ้านแล้ว ภาได้ยินเสียงมะโหรีและคนร้องเพลงเก็นรำ จึงเรียกบ่าว
 คนหนึ่งถามว่า อันนี้ก็เป็นอะไร บ่าวนั้นตอบว่า นังท่านกลับมา
 แล้ว และบอกท่านให้ฆ่าลูกวัยรุ่นที่ชวนด้วยว่า ได้รับลูกนั้น สบายปรกติ
 อยู่ พี่ชายนั้นก็โกรธแล้วไม่เข้ไปเลย จนพ่อออกมาประโลมประ
 เล้า ลูกนั้นตอบแก่พ่อว่า คุณเกิดข้าได้ปรนนิบัติแก่พ่อศักดิ์จีปี ไม่
 ได้ผิดไม่ได้เกินคำพ่อศักดิ์ที่หนึ่งเลย แล้วพ่อไม่ได้ให้ลูกแพะศักดิ์
 หนึ่งตัวเดียว ที่จะเลี้ยงเพื่อนให้ชื่นชมยินดี ส่วนลูกนัยนี้ที่ไปเสีย
 ทรัพย์สินของ ด้วยหญิงแพศญา เมื่อมาแล้วพ่อก็ไปฆ่าลูกวัยรุ่นวัน
 พีเล่า ฝ่ายพ่อจึงตอบว่า ลูกเข้เข้าอยู่กับเราเป็นชักรา ของเรา
 ทั้งปวงก็เป็นของเจ้า จำให้เราโสมนัสยินดี ด้วยว่านังเข้หนี
 ตายเสียแล้ว ยังเป็นขึ้นอีก หายแล้วก็ยังภพบได้ ฯ

๑ บท ๑๖ ๓

๑ พระองค์จึง ครัสแก่ลูกสืบว่า ยังมีเส้ผู้คนหนึ่งที่มีคนทั้งเป็น
 ันเรือนคนหนึ่ง คนนั้นถูกพ่อของ ทำให้ของนถยเสียเป็นอันมาก
 เส้ผู้จึงเรียกคนนั้นเข้มาแล้วถามว่า จะเป็นอะไรที่ข้าได้ยินด้วย
 ลารของตัวเล่า ให้การแก่เราเกิด ข้าได้ทำอย่างไร ด้วยว่าจะให้

คงที่ไม่ได้แล้ว คนนั้นจึงคิดในใจว่า ข้าจะทำอะไรดี นายก็จะไล่
 เสี่ยงจากที่ จะชุกกินก็ไม่ได้ จะขอทานก็นึกอายเขา อย่าเลยข้ารู้จะ
 ทำอย่างนี้ และครั้นออกจากที่แล้ว เขาจึงจะรับไว้ในเรือนเขา จึง
 เรียกลูกนี้แห่ง นายให้พร้อมแล้ว ก็ถามคนเดิมว่า เจ้าเป็นนี้แก่
 นายเราชื่อ มาก น้อย คนนั้นตอบว่า น้า มีน ร้อยถึง ฝ่ายคนที่ถูกฟ้อง
 นั้น ก็สั่งว่า เขา บานูชี่ นัง ลง เรว เขียน เปน ทำ สิบ แล้ว จึงถามคน
 ซื่นว่า เจ้าก็เปนนีเท่าไร เขาตอบว่า เข่า สาลี่ ร้อย เกวียน เขาจึงสั่ง
 คนนั้นว่า เขา บานูชี่ มา จาก ว่า แปด สิบ เกวียน แล้ว นายเขา สรรเสริญ
 ความ คึก ปัญญา แห่ง คน นั้น เรือน ผู้ นั้น เพราะว่า คนโลกย์ นี้ ตาม วิโส เพศ
 เขา มีความ คึก สกิบ ปัญญา มากกว่า คน ที่ได้ ความ สว่าง แห่ง ธรรม แล้ว
 เรา บอก แก่ ท่าน ว่า ท่าน จง เขา ทรัพย์ สมบัติ ได้ คุ้ม ไม่ ชอบ ธรรม นั้น
 ให้ ใ้ เพื่อน ฝูง มาก เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน จะ เสี่ยง แล้ว เขาก็ จะรับ ท่าน ไว้ ใน
 ที่ อาไศรย ชัน จำ เรณู เปน ชักรา ถ้า ผู้ใด จะ ชื่อ สัจ ใน การ เจก ที่ สุก ผู้
 นั้น ก็ จะ สัจ ชื่อ ใน การ ใหญ่ ถ้า ผู้ใด ผิด ทาง ธรรม ใน ข้อ เลก น้อย ก็ จะ
 ผิด ใน ข้อ ใหญ่ คุ้ม เหตุ นี้ ถ้า ท่าน ไม่ ชื่อ สัจ ใน ทรัพย์ สมบัติ ที่ ได้ คุ้ม
 ไม่ ชอบ ธรรม จะ เปน ผู้ใด เล่า ที่ จะ ไว้ ใจ ใน ท่าน คุ้ม ทรัพย์ ชัน แท้จริง
 แล้ว ถ้า ท่าน ไม่ ชื่อ สัจ ใน การ ของ คน ซื่น จะ เปน ผู้ใด เล่า ที่ จะ ยก ซึ่ง
 เปน ของ ท่าน ให้ แก่ ท่าน นั้น ข้า เรือน ผู้ใด ผู้หนึ่ง จะ ปรนินิบัติ แก่ นาย สอง
 คน ไม่ได้ เพราะ ว่า เขา จะ ชัง นาย หนึ่ง จะ รัก นาย หนึ่ง จะ กิจ หนอง
 กัน กับ นาย หนึ่ง จะ ประมาท แก่ นาย หนึ่ง ฝ่าย ท่าน เอง จะ ปรนินิบัติ แก่
 พระเจ้า และ ปรนินิบัติ แก่ เงิน ทอง พรหม กัน ก็ หา มิ ได้ ะ

๑๔๑ ฝ่าย พวก ฟาโรษย ทั้งหลาย ที่มี ใจ โลภ ได้ ยิน คำ ทั้ง นี้ แล้ว ก็ เเยะ
 เย้ย พระองค์ ส่วน พระองค์ คริส แก่ เขา ว่า ฝ่าย ท่าน จะ ทำให้ พัน ความ
 ครอบา นิณฑท ต่อ หน้า มนุษย์ ทั้งหลาย ก็ ได้ อยู่ แต่ ว่า จิครใจ ของ ท่าน เปน อยู่
 หมายไร พระองค์ เจ้า ทราบ รู้ อยู่ คุ้ม ว่า ที่ มนุษย์ ทั้งหลาย นี้ ก็ อยู่ เปน

ชันมาก ยังเป็นที่ซังที่เกลียดแก่พระเจ้า ก็มิบัญญัติและคำภีร์ผู้ทำ
 ฌายต่อๆ ลงมาจนถึงโยฮัน ทั้งแต่บัดนั้น มาต้อง ป่าวประกาศว่า ฌวีย์
 ซาณาจักรแห่งพระเจ้าให้ขึ้น ชมยินดี แลคนทั้งปวง ซึ่งกันเข้ที่นั้น จะ
 ให้บัญญัติยกเลิกแก่หนึ่ก สวรรค์ก็ตีแผ่นดินก็ตี จะล่วงเสี่ยไปก็ ง่าย
 ว่าก ถ้าผู้ใด จะหย่าเมียแล้ว รับเอา อี๊ก ผู้นั้น ก็ผิด ประเวณี ธรรม ถ้า
 ผู้ใด จะรับ หญิง นั้นที่ ผัว หย่าแล้ว ว่า เป็นเมียคน ผู้นั้น ก็ผิดประเวณี ธรรม
 ๑๘๐ ยังมี เสี่ยคนหนึ่ง นุ่งหมเครื่อง สีน้ำเงิน งามเลิศ กินของ ชันประ
 เสี่ยทุกวัน ยังมี คน จน ซ้อ ลาชะโร เป็นผู้ เบียดทั้ง ตัว มาทิ้งไว้ที่ ประก
 แห่ง เสี่ย มีใจ ปรารถนาจะไต่กร กินเคนเสศ ที่ ตกแก่ โคะ แห่ง เสี่ย นั้น
 หมี่ สุนัข ก็ มาเลียผู้ แห่ง คนนั้น ภายหลัง คน จน นั้น คาย แล้ว ทศสวรรค์
 ภาไป สู่ที่ ออก แห่ง ชั้วราชาม ฝ่าย เสี่ย นั้น ก็ คาย และ ผั่งไว้ แล้ว ใน นรก
 ค้อง ซึ่ง เวทนา เป็น สาหมี ก็ แห่ง น คาค สวรรค์ เหน ชั้วราชาม แก่ โกล
 ลาชะโร อยู่ ที่ ออก แห่ง ชั้วราชาม จึง ร้อง เรียกว่า ชั้วราชาม พ่อคุณ ขั้ จง
 เอนดู ขั้วพเจ้า ฌวีย์ เกิด ใช้ ลาชะโร ให้ จุ่ม ปลาย นิ้ว ใน น้ำ ชุบ ลื่น ขั้วพเจ้า
 ให้ เยน ลง ฌวีย์ ว่า ขั้วพเจ้า ครว้ ทุก ชั้วรชัน ใน เปลว ไฟ นี้ ฝ่าย ชั้วราชาม
 ก็ ตอบ ว่า ลูก เขี่ย รำ ฟัง คุณ เกิด ตัว ก็ ได้ ตี เมื่อ ชั้ววิคร ยัง อยู่ ส่วน ลาชะโร
 ก็ ได้ ความ ยาก ลำบาก เคี้ยว นี้ ลาชะโร ไ้ ทุเลา ตัว ก็ ทน ทุก ชั้ว เวทนา หาก
 แต่ ว่า ยังมี ช่อง ลึก กว้าง ใหญ่ อยู่ กลาง เรา กับ ตัว ใคร จะ ขั้ว มา แต่ นั้น
 หา เรา หรือ จะ ขั้ว มา แต่ นี้ ไป หา ตัว ก็ หา มิ ได้ เสี่ย นั้น จึง ว่า ถ้า ชัน นั้น ขอ ให้
 พ่อคุณ ใช้ ลาชะโร ไป บ้าน บิคา ขั้วพเจ้า เพราะ ว่า ขั้วพเจ้า มี ฟัน ช้อง ห้า คน
 ให้ เป็น พญาณ แก่ เขา เพื่อ มี ให้ เขา โผน ที่ ทะระฆน นี้ ชั้วราชาม ตอบ ว่า
 คำภีร์ แห่ง โมเซ แล ผู้ ทำ ฌาย ทั้ง หลาย เขา มี อยู่ ให้ ฟัง นั้น เกิด คน นั้น ว่า
 มิใช่ ชั้วราชาม พ่อคุณ แก่ ทว่า ถ้า ผู้ คาย คน นั้น จะ ไป หา เขา เขาก็ จะ
 ตั้งใจ เสี่ยใหม่ เป็น ชัน ตี ชั้วราชาม จึง ตอบ ว่า ถ้า เขา ไม่ ฟัง โมเซ ทั้ง ผู้
 ทำ ฌาย ทั้ง หลาย นั้น แม้น คน จะเป็น ชัน มา จาก คาย เขา ยัง ไม่ เชื่อ ๗๕

๐ พระองค์ยัง ครัสต์ แก่พวก ลีษ ว่า เหตุของ จะให้หลง ให้ผิด คง จะ มีอยู่ แต่ ว่าวิบากแก่คนที่ให้เหตุผิดนั้น ยังเกิด ขึ้นมี ถ้าเขาจะให้ คนเลก น้อยนี้ คนหนึ่ง หลง ผิดไป จะเขาไม่ บค แเบ้ง ผูกคอก เขาแล้ว ทั้ง ในชะเต ก็ จะ ก็ กว่า แก่เขา ระวัง แก่ตัว จง ที่ ถ้า ฟันซัง จะ ผิด ก่อ ทั่ว จง ว่ากล่าว ตีสอน เขาเถิด ถ้า เขา จะ กลับใจ เป็นดี แล้ว ก็ยก ผิดนั้น ไว้ ถ้า จะ ผิด ก่อ ทั่ว วัน ละ เจต หน แล้ว วัน ละ เจต หน จะ กลับ มาว่า ข้าไค่ ผิด คิด กลับ ตั้ง ใจ เสียใหม่ แล้ว จง ยกโทษ ให้เขาเถิด ฝ่าย ลุก ลีษ ซึ่ง เป็น ทูต จึง มาทูล พระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดให้ข้า พเจ้า ทั้งหลาย มีใจ เชื่อ ยิ่ง มาก ยิ่ง แน่ พระองค์ จึง ครัสต์ ทอบว่า ถ้า ท่าน จะ มีใจ เชื่อ เท่า เมต พรหม ผัก กล้วย เมต หนึ่ง ท่าน จะว่า แก่ กั้น สกษะ มิน นี้ว่า ให้ถอนเสีย ไป ผั่ง ลง ในชะเต แล้ว ก็ จะ พัง เป็น คาม ในพลก ท่านจะมี ผู้ใด บ้าง มี บ่าว ใช้ ให้ โถนา หรือ เลียง แคะ เมื่อ บ่าว นั้น จะ กลับ มาจาก ภา จาก ท่ง นาย จะ ว่า มาเถิด มาณั โคะ ที่ เตี้ยว หรือ มี ใช้ จะ ว่า หย่างนี้ จัก แง ให้เรา กิน คากเฮว ไร่ ปรณิบัติ แก่เรา ก่า เรา จะ กิน แล ต้ม แล้ว แล้ว ทั่ว จึง ไป กิน ไป ต้ม เถิด นาย นั้น จะ ขอบใจ แก่ บ่าว นั้น เพราะ เขา ทำ คาม คำสั่ง หรือ เรา เหนว่า ไม่ ไค่ ฝ่าย ท่าน ก็ ที่ เมื่อ ไค่ ทำ คาม คำสั่ง บันชว ไร่ นั้น ลีน แล้ว จง ว่า ข้า พเจ้า ทั้งหลาย เป็น ทาย ไม่มี คุด จำ เป็น ให้ ทำ แค่ เพียง ไทน ก็ ไค่ ทำ แค่ เพียง นั้น ๓๑ ๐ ครัน ว่า พระองค์ จะ ขึ้น ไป เมือง ยรชลเมม ก็ เลย ล่วง ซัม แคน เมือง ชะมาเรีย แล เมือง นาลิถาย จะ เข้า ใน บ้าน แห่ง หนึ่ง อก ภย คน เป็น โรค เรื้อน ๑๐ คน ยืน อยู่ แก่ ไกล เขา จึง แผด เสียง ร้อง ว่า พระเยซู เจ้า ข้า จง เอน ดู ข้า พเจ้า ทั้งหลาย เถิด เมื่อ พระเยซู เหน ตั้ง นั้น จึง ครัสต์ แก่ เขา ว่า จง ไป สำแดง ทั่ว แก่ ประโรทิก เถิด ครัน ว่า คน เหล่า นั้น ไป แล้ว ก็ หาย หมค เป็น ปรกคิตี ไป ส่วน คน หนึ่ง ใน พวก นั้น เมื่อ เหน ว่า ทั่ว หาย แล้ว ก็ กลับ มา ร้อง เรียก เสียง ตั้ง โมทนา สรรเสริญ พระ

เจ้า แล้วกราบลงชบหน้ากับพระบาท พระองค์ ว่าชอบใจ พระองค์นัก
 ทน คนนี้ก็เป็นขาคิระมาเรีย พระเยซูจึงถามว่า มีคนสืบคนหาย
 ไวคมิใช่หรือ แก้วคนนั้นหายไปไหน ไม่เห็นใครที่จะสรรเสริญพระ
 เศษพระคุณ พระเจ้า เว้นแต่เจ้าคนเดียว แล้วพระองค์จึง ครัสแก่คน
 นั้นว่า ลูกขึ้นไปเถิด ใจเชื่อของตัวทำให้รอดตัวแล้ว อะ

๒๐๐ ๐ คราวนั้นนางคนแก่พวกฟาริซายถาม พระองค์ว่า อาณาจักรแห่ง
 พระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์จึงตอบแก่เขาว่า อาณาจักรแห่งพระ
 เจ้าเมื่อจะถึงมา จะปรากฏแก่ตาที่หาไม่ได้ ที่จะว่าจงดูนี้เถิด ดูโน้น
 เถิดก็หาไม่ได้ เพราะว่าอาณาจักรแห่งพระเจ้า ตั้งอยู่ท่ามกลางท่าน
 แล้ว เมื่อนั้นพระองค์ ครัสแก่พวก ลูกสืบว่า ไปภายหลังท่านจะใคร่
 เหน กาละวันแห่ง บุตร มนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะเหนก็ได้ เขาก็จะว่า
 แก่ท่านดูนี้ ดูโน้น เถิด อย่าออกไป ทาอย่าถามเขา อุปมาเหมือนหนึ่ง ฟ้า
 แลบ ๆ ออกมาแต่ฟ้า ให้สว่างแก่สรรพสิ่งทั้งปวงได้ฟ้า ฝ่ายบุตร
 มนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น ในวันที่จะเสด็จมานั้น แต่ว่าจำเป็นให้บุตร
 มนุษย์นั้น ทลทุกซ์ ทระมาน ก่อนเป็นอันมาก แลคนขาคิระนี้จะถึงท่านเสีย
 ไม่เขา ใต้เป็นอย่างไร ในกาละวันแห่งโนสา ในกาละแห่ง บุตร มนุษย์
 ก็จะเป็นเหมือนเช่นนั้น แล เมื่อนั้นเขากินเขา คิม ค้วยกัน รับเมียมอบ
 ให้เป็นผัวเมียกัน จนถึงวันนั้นที่โนสาเข้าไปในนาท น้า ถวมก็ภา
 กัน ฉิบหายเสียสิ้น เหมือนหนึ่งใน กาละแห่งโลก เขากิน คิม ช้อ ขายทำ
 นาสวน ปลูกเรือน แต่ว่า ในวันโลก ออกจากเมือง ซะโกม ฝน ตกแต่
 ฟ้า เป็นไฟ แลกำมถัน ก็ฉิบหายเสียสิ้น กาลครั้ง บุตร มนุษย์ จะปรากฏ
 ก็จะเป็นเหมือนกันเช่นนั้น แล ถ้าผู้ใด จะอยู่ บน หลังกา เรือน ใน กาละ
 วันนั้น อย่าให้ผู้นั้น ลง มาเขา เครื่อง สิ่งใด ในเรือน ถ้าใคร อยู่ในทุ่ง
 ก็เหมือนกัน อย่าให้กลับ มาเขา สิ่งใด ที่ทิ้งไว้หลัง คิดถึง เมียแห่งโลก
 เถิด ถ้าผู้ใด จะหาที่ ทา ช้อง จะเอา ชีวีกร รอด ชีวีกร ผู้ นั้น ก็ จะ เสีย

แต่ใคร จะสู้เสียชีวิต ผู้นั้น ก็ จะทำให้ชีวิต รอดแล เรา บอก แก่ ท่าน
 ว่า ใน คืน วัน นั้น สอง คน จะนอน ใน ที่นอน อัน เดียว คน หนึ่ง จะ ก้ม ยก
 เขา ไป เสีย คน หนึ่ง จะ ก้ม ละ ทิ้ง ไว้ ผู้หญิง สอง คน จะ บก แป้ง ไม่
 เดียว คน หนึ่ง จะ ก้ม ยก เขา ไป คน หนึ่ง จะ ก้ม ละ ทิ้ง ไว้ สอง คน
 จะ อยู่ ใน กุ่ม ภา คน หนึ่ง จะ ก้ม ยก เขา ไป คน หนึ่ง จะ ก้ม ละ ทิ้ง ไว้
 เขา จึง ทล ถาม ว่า ที่ ไทน์ พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ ครัส คอบ ว่า ขก
 อก อยู่ ที่ ไทน์ ผุ่ง นก แว่ง ก็ คอบ อยู่ ที่ นั้น แล ๖๖

๑๖๖. บท ๑๘ ๖

๑๖๖. เมื่อ นั้น พระองค์ จึง ครัส สอน เขา ว่า ควร จะ สวด ทั้ง ความ ปราณ
 ทุก วัน ทุก เวลา มิ ได้ เหน็ด เหนื่อย ครัส เปน คำ ชุ ประมา เปรียบ เช่น นี้ ว่า
 ใน เมือง แห่ง หนึ่ง ยังมี ละคร การ ผู้ หนึ่ง มิ ได้ ยำ เกรง พระเจ้า มิ ได้
 กลัว มนุษ ก็ มิ แม่ ม่าย คน หนึ่ง ใน เมือง นั้น ภท ผู้ ละคร การ ว่า จง
 ช่วย แก่ แก้น ข้า พเจ้า แก่ สครู เด็ก ผู้ ละคร การ มิ มี ใจ จะ ทำ เป็น กถ
 ฌาน ภาย หลัง เขา คิด ขึ้น ใน ใจ ว่า ถึง ว่า ข้า มิ เกรง พระเจ้า มิ กลัว
 มนุษ แต่ หญิง ม่าย นี้ ภท ข้า ให้ เป็น ทำ วล เช่น นี้ ข้า จึง จะ กัด สิ้น ชี
 วะ ความ เขา แล้ว มิ ให้ เขา มาร บก ว่า ข้า อี ก เลย พระองค์ จึง ครัส ว่า
 ละคร การ ผู้ ธรรม นี้ ว่า อย่างไร จง พัง ดู เด็ก ฝ่าย พระเจ้า ก็ ตี เมื่อ
 ผู้ ที่ พระองค์ ได้ เลือก ไว้ นั้น ร้อง ฮัน วอน พระองค์ กลาง วัน กลาง คืน
 แม้น จะ ทน เขา ชัก ฌาน จะ มิ ไป รก แก่ แก้น เขา เลย ทรี เรา บอก แก่
 ท่าน ว่า แท้ จริง พระองค์ จะ แก่ แก้น ให้ เรว แต่ ว่า ครัน บุค ร มนุษ จะ
 ภา จะ ภบ ความ เชื่อ ใน แผ่น ดิน ทรี มิ ๖๖

๑๖๗. เมื่อ นั้น พระองค์ ครัส แก่ ลาง คน ที่ ถือ กว ไร่ ไร่ ใน กว ว่า กว
 ตี ชอบ ธรรม แล้ว ภท ประมา ผู้ ขึ้น ครัส เปน คำ ชุ ประมา เปรียบ เทียบ
 เช่น นี้ ว่า ยังมี สอง คน ขึ้น ไป สู่ พระวิหาร จะ สวด ทั้ง ความ ปราณ
 คน หนึ่ง เปน พวก ฟารี ชย คน หนึ่ง เปน พวก เกษ ภาณี ที่ เปน พวก ฟา

วิชายนั้น ยืนอยู่ แต่ผู้เดียว สวดว่า เช่นนี้ โอ้พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้า
 ขอ โมทนาพระคุณ พระองค์ เพราะว่า ข้าพเจ้าไม่เหมือน คนอื่น ทั้ง ปวง
 ที่เป็นโลกอาชรรวม แล ล่วง ประเวณีย์หญิงชชย ไม่เหมือน คน เกบ ภายี
 คนนี้ ในเจกวัน ข้าพเจ้า ถือคือล อดอาหาร สองหน เขา สาระพัก ของ
 เปน ส่วนสิบเอาหนึ่ง มาถวาย ฝ่ายคน เกบ ภายี นั้น ก็ ยืนอยู่ แต่ โกล ไม่
 อดจ แหงน คาตูกู้ฟ้า แต่ ว่า ตืออ ร้องว่า โอ้พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระ
 เมตตา ปราณี แก่ ข้าพเจ้า ที่เป็น คน ขาป เรา บอกแก่ ท่านว่า คนนี้ แลจะ
 เมื่อ กลับไป บ้าน มี ความ ชอบ มากกว่า คนอื่น นั้น เพราะ ว่า ผู้ใด ๆ ที่ ยก
 ตัวขึ้น ผู้นั้น จะ ต้อง ถ่อมลง ใคร จะ ถ่อมตัว ลง ผู้นั้น จะ ต้อง ยกขึ้น ฯ

๑๕ ๐ ในกาลนั้น เขาเอาเตก ลูก ขอน ภา มาถึง พระองค์ ให้พระองค์
 ต้อง เขา พวก ลูก สิบ ทั้งหลาย เหนคัง นั้น ก็ ห้าม ปราม เขา ฝ่ายพระ
 เยชูก็ คริส เรียก เขาว่า ให้เขาเอาเตก มาหาเราเถิด ข่าห้ามเข้าเลย
 เหตุว่า ที่ จะ เปน ขจว เมือง พระเจ้า ก็ จะ เปน คน เช่นนี้ แล เราบอกแก่
 ท่านว่า แท้จริง ถ้า ผู้ใด มิได้ รับ เมือง พระเจ้า เหมือนหนึ่ง เตก เลก ผู้
 นั้น จะ เข้าใน เมือง นั้น หา มิได้ ฯ

๑๘ ๐ ครั้ง นั้น ขุนนาง คนหนึ่ง มาถาม พระองค์ว่า อาจารย์ที่ ตี ข้า
 พเจ้า จะ ทำ ประการ ไก จึง จะ ได้ มระกค ชีวิต คร อัน จำ เร็ญ เปน นิจ พระ
 เยชู จึง คริส ตามเขาว่า ทำไม่ ท่าน เรียกเราว่า ตี ไม่มีใคร ตี เว้นแต่
 พระเจ้า องค์เดียว พระ บัญญูคินั้น ท่าน รู้ อยู่ คือ ว่า อย่า ผิด ผัว เมียเขา
 อย่า นุ่่า พัน เข้ อย่า ลัก ทรัพย์เขา อย่า เปน พญาณ เทจ นับ ถือ ปรมิ
 บัติ พ่อแม่ ผู้นั้น ตอบว่า ทั้ง นี้ ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ ถือ รักษา ไว้ ตั้งแต่ ชาติ
 น้อย เมื่อ พระเยชู ได้ ยิน ทั้ง นี้ จึง คริส แก่ ผู้นั้น ว่า ท่าน ยัง ขาด คว้ย
 สิ่ง หนึ่ง ให้ ขาย สาระพัก สิ่ง ของ ซึ่ง ตัว มี อยู่ แล้ว แจก ให้ แก่ คน จน
 ท่าน จึง จะ มี คลัง ทรัพย์ ใน เมือง สวรรค์ แล้วย จง คิด ตาม เรา มา ผู้นั้น
 ได้ ยิน ทั้ง นี้ ใจ ก็ เปน ทุกข์ เพราะ ว่า ผู้นั้น มี พักศุ เข้ ของ เปน อัน มาก

ครั้นว่า พระเยซู เหน คน นั้น มี ใจ เป็น ทุกข์ พระองค์ จึง ตรัส ว่า คน
 ที่ เป็น มั่ง มี จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า ยาก นั้ก อัน คิว ชุต จะ ลอ ต รุ เชม ก็
 ง่าย กว่า ที่ จะ ให้ คน มั่ง มี เข้า ใน เมือง พระเจ้า ได้ คน ทั้ง หลาย ได้ ยิน
 คัง นี้ จึง ทาม ว่า ถ้า เช่น นั้น ใคร จะ รอด ได้ เลา พระองค์ จึง คอบ ว่า
 ซึ่ง กาลัง มนุษย์ ทำ มิ ได้ กาลัง แห่ง พระเจ้า ยัง ทำ ได้ ๓

๒๘ ๐ ฝ่าย เปโตร จึง ทูล ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย ทั้ง ละ สาระ พัก แล้ว ก็
 คิด ทาม พระองค์ อยู่ พระองค์ จึง คอบ แก่ เขา ว่า เรา บอ ก แก่ ท่าน แท้
 จริง ว่า ถ้า ผู้ ไก ผู้ หนึ่ง จะ ทั้ง ละ เรือ น แล พ่อ แม่ พี่ น ชัง ลู ก เมีย เพราะ
 เหน แก่ เมือง พระเจ้า ผู้ นั้น ก็ จะ รั บ แทน ใน ชก นี้ เป็น หลาย เท่า แล
 ใน ชก นี้ หน้ จะ มี ชี วิ ทร จำ เริญ เป็น ชั ติ ๓

๓๑ ๐ แล้ว พระองค์ จึง เอา ลู ก สิบ ทั้ง สิบ สอง คน ภา ภา ครัส แก่
 เขา ว่า จง กู เถิด เรา จะ ขึ้น ไป เมือง ยรู ซา เลม และ สาระ พัก ซึ่ง บัน ภา ผู้
 ทำ นาย ได้ จด ทมย ไว้ นั้น ก็ จะ ได้ สำ เรจ แก่ บุ กร มนุษ เขา จะ ยก บุ กร
 มนุษ นั้น มอบ ให้ แก่ พวก ต่าง ประเทษ เขา จะ ประภท ทำ อี ประชศ ถ่ม
 น้ำ ลาย คี โย ย ท่าน แล้ว จะ เอา ท่าน ไป ซ่า เสีย แต่ ว่า ใน วัน สาม ท่าน
 จะ เป็น คีน ขึ้น ๓ คำ นี้ ลู ก สิบ ทั้ง หลาย มิ ไท เข้า ใจ เลบ การ นี้ ก็ เป็น
 การ ลับ แก่ เขา พระองค์ จะ ว่า อย่างไร เขา มิ รั ู้ ได้ ๓

๓๕ ๐ ครั้น เมื่อ เข้า มา ใกล้ เมือง ยรู โย แล้ว ยังมี คน ๓๓ บอ ก คน
 หนึ่ง ชอ ทาน หนึ่ง อยู่ ริม ทาง เมื่อ ได้ ยิน เสียง ผู ง คน เถี ร ไป เขา จึง
 ทาม ว่า นี้ จะ เป็น อะไร คน ขึ้น บอ ก แก่ เขา ว่า พระเยซู ชว น ชว เรือ
 เสก จ ไป คน นั้น จึง ร้อง เรีย ก ว่า พระเยซู บุ กร พญา คา วิ ต เจ้า ข้า จง
 เหน กุ ข้า พเจ้า นี้ เถิด คน ที่ เถี ร ไป ข้าง หน้ จึง ห้าม เขา ว่า ให้ หนึ่ง เสียบ เถิด
 แต่ ว่า เขา ยัง ร้อง ยัง คัง ว่า บุ กร พญา คา วิ ต จง เหน กุ ข้า พเจ้า เถิด พระ
 เยซู จึง หยุด ยืน อยู่ สั่ง ให้ เอา คน นั้น ภา ภา เมื่อ มา ใกล้ แล้ว พระองค์
 จึง ทาม เขา ว่า จะ ปรารถนา ให้ เรา ทำ ประการ ไท บ้าง คน นั้น จึง คอบ ว่า

จะใคร่ให้ทำให้ข้าพเจ้าเห็น อีกพระเจ้าข้า พระเยซูจึง คริสต์ แก่เขา
 ว่าให้เห็นอีกเถิด ใจ เชื้อ ของ ตัว ได้ ทำให้ตัวรอด ใน ทัน โคนั้น เขา
 ก็เห็น อีก ได้ แลโมทนา สรรเสริญพระเจ้า ก็ภิกษาม พระองค์ ด้วย ฝ่าย
 คน ทั้งปวง มาเห็น ดัง นั้น ก็ถวาย สาธุการ แก่พระเจ้า ฯ

๑๐ บท ๑๘ ๓

๑๐ เมื่อ พระองค์ ล่วงข้าม เมือง ษะริโฮ ก็มี คน หนึ่ง เรียก ชื่อ ว่า ษะคาย
 เปน นาย พวก เกษ ภาณี เปน คน มั่ง มี ด้วย คน นั้น หา ที่ หา ช่าง ที่ จะ ได้
 ภพ พระเยซู แล จะ ไ้ รู้ จัก ว่า พระองค์ เปน ผู้ ไ้ ที่ ช่าง นั้น มี ไ้
 เห็น มี เพราะ ฝูง คน ด้วย ว่า ษะคาย นั้น เปน คน ทำ เคี้ย จึง วิ่ง ไป ก่อ
 ขึ้น คัน ซุกะโมร คัน หนึ่ง เพื่อ จะ ไ้ เห็น พระองค์ ด้วย ว่า พระองค์ จะ
 ดำเนิน ทาง นั้น ไป เมื่อ พระเยซู มา ถึง ที่ นั้น ก็ แทง น คา เหน ษะคาย แล
 คริสต์ ว่า ษะคาย เชิญ ลง มา เรว เหตุ ว่า วัน นี้ เรา จะ ก้อง อา ไ้ ไร เรือน
 ท่าน ษะคาย ก็ ลง มา เรว รับ พระองค์ ด้วย ดี ใจ คน ทั้งปวง เมื่อ เห็น ดัง
 นั้น แล ก็ กระซิบ กล่าว กัน ว่า ท่าน ไป อา ไ้ ไร ด้วย คน ขาป ฝ่าย ษะคาย
 ก็ ยืน บอก แก่ พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ทรมัย สิ่ง ของ ซึ่ง ข้าพเจ้า มี
 นั้น ข้าพเจ้า แบ่ง เขา ครึ่ง ให้ แก่ คน จน ถ้า ไ้ มี อี กระบัก ซึง ของ ๆ
 ไ้ ไร แล ก็ จะ คั้น ให้ ถึง สี่ เท่า พระองค์ จึง คริสต์ แก่ คน นั้น ว่า วัน นี้
 ความ รอด มา ถึง เรือน นี้ แล เหตุ ว่า คน นี้ ก็ ไ้ เปน ลูก ของ ษั บวชาม
 ด้วย บุตร มนุษ มา หา ขึ้น นั้น ที่ หาย ช่วย ให้ รอด ขึ้น ฯ

๑๑ ๑๐ เมื่อ คน ทั้งหลาย ฟัง เหตุ การ ทั้ง นี้ แล พระองค์ จึง คริสต์ คำ
 ชุบ มา เปรียบ สอน เขา เพราะ ว่า พระองค์ มา ไ้ ล เมือง ยรูซเลม แล
 เขา คิด ประเดี้ยว หนึ่ง อาณาจักร แห่ง พระเจ้า จะ ก้อง เปน ปรากฏ อยู่ พระ
 องค์ จึง ว่า ยังมี ผู้ หนึ่ง เปน ผู้ ไ้ จะ ไป เมือง ไ้ กล จะ ไ้ รับ ครอง เมือง
 นั้น แล จะ กลับ มา จึง เรียก บ่าว สิบ คน ส่ง เงิน ให้ แก่ คน นั้น คน ละ
 เจก คำ ถึง แล แล้ว สั่ง เขา ว่า ไ้ ไป กว่า เรา จะ กลับ มา ฝ่าย จว เมือง

นั้น ก็ ชัง ผู้ นั้น ใช้ ผู้ ถือ สาร ไป ทา ท่าน กล่าว ว่า เรา ไม่ พอใจ จะ ให้
 คน นี้ ครอบ กอบ ครั้น ว่า ผู้ นั้น ได้ รับ เมือง แล้ว ก็ กลับ มา สั่ง ให้ เรียก
 บ่าว ที่ ท่าน ให้ เงิน นั้น ให้ รู้ ว่า ท่าน คง ได้ ใช้ อย่างไร คน เต็ม นั้น
 มา ให้ การ ว่า ข้าพเจ้า ได้ ทำ ไร สิบ เท่า นาย นั้น สรรเสริญ เขา ว่า สาธุ เจ้า
 เปน ทาย ก็ ชื่อ สัจ ใน ข้อ เลก น้อย ให้ เจ้า ครอบ เมือง ทั้ง สิบ เมือง เกิด บ่าว
 ที่ สอง เข้า มา ให้ การ ว่า เจก คำ ลึง ที่ ท่าน ให้ นั้น ได้ ทำ ให้ เปน เจก ทำ
 ลึง ห้า หน แล้ว เจ้า ข้า นาย จึง สั่ง เขา ว่า ให้ เปน เจ้า ครอบ เมือง ทั้ง ห้า
 เมือง เกิด อีก คน หนึ่ง เข้า มา ให้ การ ว่า จง कुนี้ แล เจ้า ข้า เงิน ของ
 ท่าน เจก คำ ลึง ที่ ข้าพเจ้า ได้ นั้น ได้ ห่อ ไว้ ใน ไม้ เซต หน้า เทก ข้าพเจ้า
 กลัว ท่าน ว่า ท่าน ดุ ใจ แขง ท่าน เกบ ที่ ท่าน มิ ได้ วาง เกี่ยว ประสม ที่
 ท่าน มิ ได้ ไป รย นาย จึง คอบ ว่า เรา จะ ปรับ โทษ ทั่ว แ่ ปาก ทั่ว เอง ใช้ ข้า
 พาล ร้าย ทั่ว รู้ ว่า เรา เปน คน ดุ ใจ แขง เกบ ที่ เรา มิ ได้ วาง เกี่ยว ที่ เรา
 มิ ได้ ไป รย ก็ เทก โคน ทั่ว มิ ได้ เอา เงิน เรา ให้ เขา ก็ ยืม แล้ว เมื่อ เรา
 จะ กลับ มา จะ ได้ ทั้ง เงิน ทั้ง กอก เบี้ย ทั่ว นาย จึง สั่ง แก่ คน ที่ ยืน
 อยู่ นั้น ว่า เอา เงิน เจก คำ ลึง นั้น จาก มัน ให้ แก่ คน ที่ ได้ เจก คำ ลึง สิบ
 เท่า เกิด เขา จึง คอบ ว่า คน นั้น มี สิบ เท่า แล้ว เจ้า ข้า ทั่ว เรบ บอ ก
 สอน ท่าน ว่า ใคร ๆ มี แล้ว ยัง จะ ให้ มี อีก ถ้า ผู้ ไค มิ มี แล้ว ที่ เขา
 มี อยู่ ก็ จะ ยก เอา ไป จาก เขา เสีย ฝ่าย พวก สัต รู เรา ที่ ไม่ พอใจ ให้ เรา
 ครอบ เขา นั้น ภา เขา มา ที่ นี้ ให้ ขมา เสีย ค่อ หน้า ครัส เท่า นี้ แล้ว พระ
 องค์ จึง คำ เนิร หน้า จะ ขึ้น ไป เมือง ยรูจ เลม อะ

๒๘ ๐ เมื่อ มา ใกล้ บ้าน เบอ ฟา เม แล บ้าน เบอะ เนีย วิม กู เขา ที่ ร้อง
 เรียกว่า เฮลาย โชน พระ องค์ จึง ครัส ใช้ ลูก สิบ สอง คน ว่า จง เข้า ใน
 บ้าน ครง หน้า เข้า ไป แล้ว ก็ จะ ภา บ ลูก สิบ ทั่ว หนึ่ง ผูก อยู่ ทั่ว นั้น ผู้ ไค
 ผู้ หนึ่ง ทา ได้ ขึ้น ชี่ ไม่ แก่ เสีย ภา มา ถ้า ผู้ ไค จะ ตาม ว่า แก่ มัน ทำ ไม
 จง บอ ก ผู้ นั้น ว่า พระ องค์ เจ้า ท้อง ประ สง ษ อยู่ เขา รับ สั่ง แล้ว ก็ ไป ภา

เหมือน พระองค์ว่า นั้น เมื่อ เขา จะ แก่ ลูก กา นั้น เจ้า ของ ภาณุม ว่า แก่ ทำ ไหม เขา ตอบ ว่า พระองค์ เจ้า ก็ ต้อง ประสง ษณ์ แล้ว ก็ ภาณุม ถึง พระเยซู จึง เอา ด้ เขา ฟู บน หลัง ลูก กา ให้ พระเยซู ขึ้น นิ่ง ครั้น พระ องค์ ทำ เนิว ไป คน ทั้ง หลาย เอา ด้ เขา มา ทอด ฟู ลง กลาง ทาง เมื่อ พระ องค์ เสก มา ไกล จะ ลง มา จาก ภูเขา เขา ฝอย โอน ภู ฝุง ลูก สิบ ทั้ง ปรวง ปรวม มี ใจ ยิน ติ โม ทน ร้อง ส้อง สาธุการ แก่ พระ เจ้า ด้วย เสียง เปน อัน ตึง ว่า ด้วย เหตุ การ ทั้ง ปรวง ชัน สำ แอง อธิ ทิ ติ ที่ ซึ่ง เขา ใ้ เหน นั้น ว่า สาธุการ แก่ มหา ภาณุม ที่ เสก มา ใน นม ชื่อ พระ องค์ เจ้า ความ คุช สำ รานู ใน เมือง สวรรค์ ตรี ะ ะ เตะ ใน ที่ สูง สุด ฝ่าย พวก พาริ ชย มี ลาง คน ใน ฟู คน นั้น มา ขอ พระ องค์ ว่า อา ชารย เจ้า ชัก จง ห้าม พวก สิบ ท่าน พระ องค์ จึง ตอบ แก่ เขา ว่า เรา บอ ก แก่ ท่าน ว่า ถ้า เหล่า นี้ จะ นิ่ง เสย แม้น หิน เสลา ก็ จะ แผ ด เสย ร้อง ใ้ ครั้น มา ไกล ภู เหน เมือง ใ้ พระ องค์ จึง เปน ทู ก ุ โศ ก เช่า ด้วย เมือง นั้น ว่า แม้น ใน กาล วัน นี้ เอง จะ ใ้ รั แล้ว ว่า สิ่ง ใด จะ เปน เท กุ ใ้ เอง เปน คุช สำ รานู นั้น ก็ จะ เปน ลาก นั ก หน แต่ เติ ยว นี้ สิ่ง นั้น ยัง ช่อ น เสย จน ทา ท่าน ไม่ เหน แล้ว ภาย หนั ฆ่า คัก จะ มา ล้อม กำ พง ของ เอง ใ้ จะ คึง มั่น อยู่ รบ ษ ที่ รบ ษ ชัก จะ ทำ ลาย เอง ทั้ง ลูก เอง เมื่อ เขา จะ ละ เอง ใ้ นั้น ใน เอง จะ มี หิน ทั บ หิน ก็ ทำ มิ ใ้ เพื่อ เอง จะ ใ้ รั ว่า เวลา กำ หนค จะ มา ถึง เมื่อ ไร ะ

๔๕ ๐ ครั้น พระ องค์ เข้า ใน พระ วิหาร แล้ว พระ องค์ จึง ชับ ไล่ คน ที่ ชื่อ ชาย ใน พระ วิหาร นั้น ใ้ พ้น ครี ส แก่ เขา ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า วิหาร เรา จะ เปน ที่ สวค ปรานู แล้ว เจ้า เหล่า นี้ มา ทำ ใ้ เปน ใ้ ที่ อา ไส รย แห่ ง พวก ใจ ฝ่าย พระ องค์ ก็ เตะ หน สั ง สอน ใน วิหาร ทุก วัน แต่ ว่า พวก ะ ไร ุ ค ใ้ ใหญ่ กับ พวก อา ลัก ษ ทั้ง ใ้ ใหญ่ ใน ราช ทร ทา ที่ ทา ช่อ ง จะ ะ หาร พระ องค์ ทำ ทาง จะ ทำ ก็ ทำ ใ้ ภัย ไม่ ฝ่าย ษน ะ ราช ราช ทร ทั้ง ปรวง ก็ ชอบ ใจ พัง พระ องค์ เปน อัน มาก ะ

๐ ชยุมหาในกาลวันหนึ่ง เมื่อ พระองค์ ซึ่ง สอน ผู้คน ใน พระวิหาร กล่าว ความให้ ชื่น ชม ยินดี พวก ประเวทิกผู้ใหญ่ กับ พวก ฮาตถ และ ผู้ เฒ่าผู้ แก่ ทั้งหลาย เข้มา บอก แก่ พระองค์ ว่า จง บอก ให้ เรา รู้ ว่า ท่าน ทำ ทิ้ง นี้ ด้วย ฮาซุข ของ ผู้ใด หรือ ผู้ใด ให้ ท่าน มี ฮาซุข ทิ้ง นี้ พระองค์ จึง ตรัส คอบ แก่ เขา ว่า เรา จะ ถาม ท่าน สัก คำ หนึ่ง ก่อน บอก แก่ เรา มาเถิด คือ จุ่ม น้ำ ของ โยธัน มา แก่ สวรรค์ หรือ มา แก่ มนุษย์ เขา จึง คิด ชำนาญ ว่า ถ้า เรา จะ บอก ว่า มา แก่ สวรรค์ ฝ่าย เขาก็ จะ ถาม ว่า ถ้า เช่น นั้น เหตุ ไฉน ท่าน ไม่ ได้ เชื่อ เล่า ถ้า เรา จะ บอก ว่า มา แก่ มนุษย์ ผู้ คน ทั้งปวง ก็ จะ เขากัน หิน มา คว่าง เขา เรา เพราะ ว่า ผู้ คน ทั้ง นั้น ถือ ว่า แท้จริง โยธัน เป็น ผู้ทำ นาย เขา จึง มา คอบ ว่า เรา ไม่ รู้ ว่า มา แก่ ไฉน พระเยซู จึง ตรัส แก่ เขา ว่า ฝ่าย เรา ก็ คือ ไม่ บอก แก่ ท่าน ว่า เรา ทำ ทิ้ง นี้ ด้วย เกศฮาซุข ของ ผู้ใด ๓๕

๔๐ เมื่อ นั้น พระองค์ ตรัส แก่ ผู้คน ทั้งหลาย เป็น คำอุปมาเปรียบ ทิ้ง นี้ ว่า ยังมี คน หนึ่ง ปลูก สวน ถေး หุ่น ให้ พวก ขว สวน เฝ้า อยู่ แล้ว ไป ที่ ขึ้น เป็น กาะ ฉั นาน ถึง ระบุ แล้ว ก็ ไ้ ใช้ บ่าว คน หนึ่ง ไป ทา ขว สวน ให้ รับ แก่ ผล ถေး หุ่น ใน สวน ท่าน มา ส่ง ให้ ขว สวน จึง เขา บ่าว นั้น ก็ โบาย แล้ว ปล่อย กลับ ไป มี มือ เปลา เจ้า ของ ยัง ใช้ บ่าว ไป อีก คน หนึ่ง เขาก็ โบาย ที่ คน นั้น ทำให้ ชั้ ประยศ ต่าง ๆ แล้ว ใช้ กัด บั ไป มือ เปลา เจ้า ของ ยัง ใช้ ชัก เป็น สาม ครั้ง ด้วย กัน เขาก็ เอา คน นั้น ทับ ที่ เป็น บาท แผล แล้ว ไล่ เสี้ย ฝ่าย เจ้า ของ สวน จึง ถาม ว่า ข้า จะ ทำ อย่างไร ก็ ข้า จะ ใช้ ลูก รักษ ของ คน เมื่อ เขา เหน แล้ว ก็ จะ กัด าว เกรง แก่ ฝ่าย ขว สวน ครั้น เหน ลูก นั้น แล้ว ก็ คิด ชำนาญ ว่า นี้ แล เป็น เจ้า มรดก มา เรา จะ ขำ เสี้ย เกิด แล้ว มรดก นั้น จะ ตก แก่ เรา เขา จึง ไล่ ลูก นั้น เสี้ย จาก สวน แล้ว ขำ เสี้ย เหตุ ทิ้ง นี้ แล้ว เจ้า ของ สวน ก็ จะ ทำ อย่างไร แก่ ขว สวน นั้น ท่าน ก็ จะ มา ล้าง ผลาญ เขา เสี้ย แล้ว

สวน นั้น จะ ยก ให้แก่ คนอื่น คนผู้ฟัง นั้น ตอบว่า ก็ ชย่า เลย พระองค์
พิเคราะห์ ดู เขา แล้ว จึง ถาม เขา ว่า ถ้า ฉะนั้น ก็ เหตุ ไฉน มี คำ เขียน ชยู่
ว่า ทั้ง นี้ หิน เสลา นั้น ที่ ผู้สร้าง ทั้ง เสีย ไม่ เขา นั้น เข้า เป็น หัว มุม แล้ว
ถ้า ผู้ใด จะ ตก บน หิน นั้น ผู้ นั้น ก็ จะ แหก ติ ไป แต่ ทว่า ถ้า จะ ตก บน
ผู้ใด ผู้ นั้น แหก เป็น ผง ครั้ง นั้น พวก ปะโรหิต กับ พวก ชาลักษ์ ทั้ง
หลาย ทา ที่ ทา ชอง จะ ใต้ วาง มือ จับ พระองค์ แต่ ว่า ยัง กลัว ราชกร
เพราะ เขา รู้ ว่า พระองค์ ครัส คำ เปรียบ ทั้ง นี้ เหน แก่ เขา เอง ๗

๒๐ ๐ แล้ว เขา เลือ ก เขา คน สดก แนม ให้ ทำ เทียม คน ชอบ ธรรม ใช้
ค้อม มอง ดู พระองค์ ทวัง จะ ใต้ จับ ผิด ใน ถ้อย คำ เขา พระองค์ มอบ ให้
ใน เรือ มมือ ชุนนาง ๆ เหล่า นั้น ก็ ชัก ถาม พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ชัก ชัก
พเจ้า ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า ท่าน กล่าว ท่าน สอน สิ่ง ใด ก็ เป็น แต่ ล้วน จริง
ทั้ง นั้น ท่าน มิ ใด เหน แก่ หน้า ผู้ใด แต่ สอน เป็น ทาง ชอบ แก่ พระเจ้า
โดย จริง ที่ จะ ส่ง ส่วย สภา อากร แก่ พญา ภาย ชน นั้น ชอบ หรือ ไม่ ชอบ
เจ้า ชัก พระองค์ รู้ เหน ใน ชุบาย จึง ครัส ถาม เขา ว่า มา ชน ะ สุก เรา ทำ ไม่
เอา เงิน ทรา มา ชี้ ให้ เรา รูป แล คำ จาวี กนี้ เป็น ของ ใคร เล่า เขา ตอบ
ว่า ของ พญา ภาย ชน ผู้ กระทบ คร พระองค์ จึง ตอบ ว่า ะไร เป็น ของ พญา
ภาย ชน ก็ ส่ง ให้ แก่ พญา ภาย ชน เด็ด ะไร เป็น ของ พระเจ้า ก็ ถวาย แก่
พระเจ้า เด็ด คน สดก แนม นั้น จะ จับ ผิด ใน คำ พระองค์ คอ หน้า ผุง คน
ก็ ทำ มิ ได้ แต่ ว่า คิค ประสาด ทวย คำ วิสขณา แห่ง พระองค์ แล หนึ่ง อยู่ ๗

๒๑ ๐ เมื่อ นั้น ลาง คน ใน พวก ชน ภาย ที่ เถียง กัน ว่า ซึ่ง คน ทั้ง ปวง
จะ เป็น ชน มา จาก ภาย มิ มี และ เขา มา ถาม พระองค์ ว่า อาจารย์ เจ้า ชัก
โมเช เขียน สั่ง ข่า พเจ้า ทั้ง หลาย ว่า ถ้า ผู้ใด มี เมีย แล้ว จะ ภาย เมื่อ ไม่ ทน
มี ลูก ก็ ให้ นชง ของ ผู้ นั้น รับ เขา เมีย ผู้ นั้น สืบ เชื้อ สืบ สาย ผู้ ภาย นั้น
ก็ นี้ แล มี ที่ นชง เจด คน พี่ หัว บี้ นั้น ใต้ เมีย แล้ว ก็ ภาย ทา มี ลูก ไม่
นชง ถัก พี่ ขยใหญ่ ลง มา รับ เขา เมีย นั้น เขาก็ ภาย ทา มี ลูก ไม่ แล

ที่สามก็รับเอาเมื่อนั้น ถัดลงไปจนสิ้นทั้งเจ็ดคนเหมือนกัน ไม่ทัน
 มีลูกก็ตาย ปลายสุดท้ายผู้หญิงนั้นก็ตาย เมื่อจะเป็นขึ้นมาจากกาย
 หญิงนั้นจะเป็นเมียของผู้ใด เพราะว่าได้เป็นเมียของเจ็ดคนแล้ว
 พระเยซูจึงตรัสตอบแก่เขาว่า ลูกเกิดซาคีนี้ก็ย่อมเป็นผิวเมียกัน
 แก่ว่าฝ่ายคนที่เขานับควรจะได้ซาคีหน้า แลเป็นขึ้นขึ้นมาจากกาย
 ก็มีได้เป็นผิวเมียกัน ที่จะตายอีกก็มีได้ เพราะว่าเมื่อเป็นขึ้นมา
 แล้ว ก็เป็นเท่ากันกับทุกสวรรค์ เป็นลูกแห่งพระเจ้า แต่ที่คน
 ภายจะเป็นขึ้นมานั้น โมเสสสำแดงที่สุ่มทุมไม้้นั้น เมื่อเรียกพระองค์
 เจ้าว่า เป็นพระเจ้าแห่งฮีบราฮาม พระเจ้าแห่งยิศาซาด พระเจ้าแห่ง
 ยาโคบ พระเจ้ามิไซห์ พระเจ้าแห่งผู้กาย เป็นพระเจ้าแห่งผู้เปิน เหตุ
 ด้วยเขามีชีวิตรมาแก่พระองค์สิ้นทุกคน ลางคนเป็นพวกฮาลักษ
 จึงตอบแก่พระองค์ว่า อาจารย์เจ้าซำท่านได้วิเศษนักที่ ทั้งแก่นั้นไป
 ไม่มีใคร จะอาจซักถามพระองค์ต่อไปได้ ฯ

๔๑ ๐ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ที่เขาเรียกพระคริสตโคทว่า เป็น
 บุคร พญาทาวิกนั้น ก็จะเป็นอย่างไร ในคำภีร์ ซาล่า พญาทาวิกเองว่า ฉนี้
 พระองค์เจ้าได้ตรัสแก่เจ้าของ ซำพเจ้าว่า จงนั่ง เบื้องขวา พระหัตถ์เรา
 กว่า เรา จะปราบ บันดาล สัตว์ ของ เจ้าลงใต้ พระบาทเจ้า พญาทาวิก เรียก
 ท่านว่า พระองค์เจ้า ถ้าฉนั้นแล้ว ก็จะเป็น บุคร พญา ทาวิก อย่างไร เล่า
 เมื่อฝูงคน ทั้งปวง ได้ยินถึงนี้แล้ว พระองค์จึง ตรัสแก่ พวก สิบว่า
 ระวัง จง ตัก ด้วย พวก ฮาลักษ ที่ ใส่ เลือ ยาว เทียว ไป รักษา ให้ คน ให้อำ
 นับ กทาง ทาง กกลาง กลาก รักษา นั่ง สูง ใน โรง ขรรวม รักษา จะ นั่ง ที่ สูง
 กว่า เพื่อนใน ที่ ชุ่ม นุ่ม เลียง กัน เขา ซิง กิน ของ แม่ ม่าย แล้ว สวด ภาวนา
 เป็น ยัก ยาว เพื่อ จะ ให้ เขา เหน เหล่า นั้น ก็ จะ เป็น โทษ ใหญ่ กว่า หนัก กว่า

๐ บท ๒๑ ฯ

๐ ครั้ง นั้น พระองค์ จึง ทัศนการ เหน พวก มั่ง มี ไข ของ บรรณาการ

มาใส่ลงในคลัง พระวิหาร พระองค์ก็เห็นหญิงม่ายคนหนึ่ง ชันยากจน เขาสองไฟ มาใส่ลง จึง คริสต์ว่า เราบอกแก่ท่านว่า แท้จริงแม่ม่ายคนนี้ใส่ลงมากกว่าคนทั้งปวง เหตุว่า เขาของ ชัน เหลือสิ้น มาถวายแก่พระเจ้า แต่ฝ่ายหญิงคนนี้ไ้เอาแต่เคมียาก สิ้นสำหรับจะเลี้ยงชีวิต มาใส่ลง อะ

๕ ๐ ครั้นว่า นางคนพูดกันว่า คว้ยวิหารว่า ทั้งแก่ง คว้ย หินงาม แล คว้ย เครื่อง ประทับ พระองค์จึง คริสต์ว่า ฝ่ายสิ่ง ของ ที่ ท่าน เห็น อยู่ นั้น กาละวัน ก็จะมี มา หิน สอง แผ่น จะทับซ้อนกัน ทามิไ้ จะ ค้าง ทลายลง สิ้น คนทั้งหลายจึงถาม พระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า เหตุการ ทั้งนี้ จะ เป็น มาเมื่อไร แล้ว สิ่ง ชัน ไค จะ เป็น สำคัญว่า เหตุ การ ทั้งนี้ จะ เป็น มาจริง พระองค์จึง คริสต์ว่า พิเคราะห์ ดู เกิด ช่าง หลง เหตุว่า คนเป็น ชัน มาก จะ มา ในนาม ชื่อ ของ เราว่า เราเป็นผู้ นั้น และ เวลา มาไ้แล้ว เหตุ ฉะนี้ ท่าน ช่าง ออก ไป คาม เขา เมื่อไ้ ยิน เขาว่า มี การ คัก สงคราม คั้น ชัน วน วย อย่าง ตกใจ เพราะ ว่า จำ เป็น ให้ เป็น มา ทั้งนี้ ก่อน แก่ จะ ถึง ที่ สก คว้ย เรวก ก็ หา ไม่ อะ

๐ พระองค์ยัง คริสต์ว่า เมื่อ นั้น ประเทศ จะ คั้น ชัน ค่อ ประเทศ แล เมือง ท่อ เมือง แผ่น ดิน จะ ไหว เป็น ชัน มาก ใน หลาย แห่ง จะ เกิด เจ้า แพง เกิด โรค ไภย จะ เกิด ลักษณ นิมิตร กลาง อากาษ เป็น ใหญ่ หน้า กั้ว คนทั้งหลาย จะ ลง มือ จับ ท่าน จะ ไ้ เบียด เบียน ท่าน คุม เอา ไว้ ใน โรง ขรรณ เขา ไว้ ใน คูก จะ มา ท่าน มา ถึง มหา กระษัทร ไป หา ชุน นาง เพราะ นาม ชื่อ เรา นี้ ก่อน กว่า เหตุ การ ทั้งนี้ จะ เป็น มา การ ทั้งนี้ จะ เป็น มา แก่ ท่าน ให้ เป็น พญาน เหตุ ฉะนี้ ท่าน จำ ไว้ ไ้ ใจ ว่า ช่าง คัก วิคก ว่า จะ แก่ ตัว อย่างไร เพราะ ว่า เรา จะ ให้ ท่าน มี วาจา แล บัญญา ซึ่ง สัก รุ ทั้งปวง ชัน จะ คั้น ชัน ค่อ ท่าน จะ แก่ ไม่ ไ้ จะ ทน ไม่ ไหว ทั้ง พ่อ แม่ ทั้ง พี่ ทั้ง น้อง ทั้ง ญาติ วงษ ทั้ง เพื่อน สหาย ก็ จะ ส่อ เสียม ขอบ ท่าน ไว้ แต่

ใน พวกท่าน เขา จะ ฆ่า เสีย บ้าง แล้ว คน ทั้งปวง จะ ชัง จะ เกลียด ท่าน เพราะ เรา นี้ แต่ ว่า ท่าน จะ เสีย ฌม คีละ สัก เสน่หา นึง ทา มิ ไก่ ให้ มี ใจ ทน ภัย ความ เพียร พยายาม เกิด ครั้น ท่าน จะ เหน กอง ทัพ ล้อม เมือง ยรู จา เรม ไว้ เมื่อ นั้น จะ รู้ ใจ ว่า ไม่ ชัร ไม่ โน่น ก็ จะ หนี ภัย เสีย แล้ว เมื่อ นั้น ผู้ ไท ๆ ที่ อยู่ใน เมือง ยู ทาย ให้ หนี อยู่ บน ภูเขา ไคร ๆ อยู่ใน เมือง ให้ หนี ให้ พัน ไคร อยู่ บ้าน นอก อย่า ให้ กลับ เข้า มา กาล ชัน จะ ทน ความ ชุก ชั จะ เปน มา เพื่อ จะ ให้ สำ เรจ คำ ชัน เขียน ไว้ แล้ว ทุก ประการ จะ เปน เคา ระวัง แก่ ทน ภัย มี ท้อง แล ทน ภัย เลียง ลูก ช่อน ใน กาล วัน นั้น เหตุ ว่า จะ มี ความ ยาก ใน แผ่น ดิน เปน ชัน มาก จะ มี ใจ แค้น แค้น แก่ พล เมือง นี้ พล เมือง นี้ จะ ก้อง ประหาร ภัย คุม ทาบ และ จะ ก้อง เปน เชลย ไป ทั่ว ประเทษ ทั้ง ปวง แล คน ท่าง ประเทษ ก็ จะ เหยียบ เมือง ยรู จา เรม ย่ำ ลง กว่า จะ ถึง วัน ที่ กาล ะ กำหนด แห่ง ประเทษ นั้น จะ สำ เรจ แล้ว ก็ จะ มี สำคัญ ใน พระ ธา ทิ กย ใน พระ จันทร ใน ดาว ทารา ก่อน แล ใน แผ่น ดิน จะ เกิด ภูเขา ใน ประเทษ ทั้ง หลาย ภัย ความ วิกล สง ใส ฝ่าย ชะ เเร ก็ จะ บัน ภาส ซึ่ง เสี่ยง ก็ กัก ก้อง ครั้น เตรง กระทบ กระทบ คลื่น ใจ มนุษย์ เกือบ จะ ทย ภัย กำ ลัง กลัว เหน แก่ การ ที่ จะ เปน มา ใน โลก ฝ่าย กอง ทัพ สวรรค์ ก็ จะ หวาด หวั่น ไหว เมื่อ นั้น แล เขา จะ เหน บุคร มนุษย์ เสด จล อย เมฆ ฟ้า มา ภัย วิ ทธา นา ภา พ แล รัศมี เปน ชัน มาก ครั้น เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ ใ้ เปน มา แล้ว จง ลืม คา แหง น หน้า ชัน ทุ เดิก ภัย เหตุ ว่า วัน ที่ ท่าน จะ ได้ รัช มา ใ้ ถัด แล้ว ๖๘

๒๘ ๑๐ แล้ว พระ องค์ ทรั ส แก่ เขา ภัย คำ ุ ประ มา ว่า จง ญู ัน ม ื่อ เหย แล ัน ไม่ ทั้ง ปวง เกิด เมื่อ จะ ออก ไป แล้ว ท่าน เหน ก็ รู้ ุ ุ เอง ว่า ระ ุ ุ ชัน ใ้ ถัด จะ ถึง แล้ว ก็ เหมือน ชัน นี้ เมื่อ ท่าน เหน เหตุ การ ทั้ง นี้ มา แล้ว จัง จะ รู้ ว่า ธา นา จักร แห่ง พระ เจ้า ใ้ ถัด จะ กัง อยู่ แล้ว เรา ว่า แก่ ท่าน ว่า แท้ จริง ว่า คน ชั ุ ุ นี้ จะ ล่วง พัน ไป ก่อน ก็ ทา มิ ไ้ กว่า

สารพัดทั้งนี้ จะเปนมาแล้ว ฟ้ำชากาย ทั้ง แผ่นดิน ก็ จะ ลับ ล่อง ไป แต่
ว่า ถ้อยคำ ของ เรา จะ ล่อง เสี้ย เปลา ก็ หา มิ ได้ ระวัง ทั่ว ทั่ว จง ที่ กลัว
เกลือก ว่า จิกร ใจ ของ ท่าน จะ หนัก แน่น ทั่ว เมฆ มัว ทั่ว คิด ว่า คาญ สล
วส เหน แก่ ชีวิต นี้ แล วัน นั้น จะ มา ถึง เมื่อ ท่าน ไม่ ทน คิด เหตุ ว่า
วัน นั้น จะ มา ถึง แก่ คน ทั้ง ปวง ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน ทั่ว ทั้ง บ่วง ตัก สัก ทั่ว เหตุ
ฉะนั้น เฝ้า ระวัง ทั่ว เวลา อั้น วอน ขอ ให้ เปน อัน ควร ที่ จะ พ้น เหตุ การ
ทั้ง ปวง นี้ ซึ่ง จะ เปน มา นั้น แล จะ ได้ ที่ ยืน ท่อ หน้า บุกร มนุษ ๖๖
๓๗ ๐ เมื่อ นั้น พระองค์ สั่ง สอน ใน พระวิหาร กลาง วัน กลาง ค่ำ ก็
ชอก ไป ๓ ไศรย ใน ภูเขา ที่ เรียก ว่า เอลาย โอน แล เมื่อ เช้า ทั่ว วัน ผู้ คน
ทั้ง ปวง เข้า มา ใน พระวิหาร เพื่อ จะ พัง โสวาท พระองค์ ๖๖

๐ บท ๒๒ ๖

๐ ครั้ง นั้น เทศกาล ที่ เขา เรียก ว่า ปัสสา เมื่อ จะ กิน ขนม อัน ไม่ มี เชื้อ
นั้น มา กัด แล แล้ว แล พวก ประโรหิต ใหญ่ กับ พวก ชาลักษ์ ทั้ง หลาย ทา ช่อง
ที่ จะ ประทาร์ พระองค์ แต่ ว่า เขา กลัว ราช ทร อยู่ ส่วน ๖๖ คน เข้า สิง
สู่ ใน อุท ที่ ได้ ชื่อ อีก ว่า อิศการ โอด ที่ นั้น เข้า ใน ลู่ สิบ สิบ สอง คน
นั้น แล ยุกา นั้น ไป ทา ประโรหิต ผู้ ใหญ่ ทั้ง พวก ชุน นาง ปรา ไศรย กัน ว่า
จะ มอบ พระองค์ ให้ แก่ เขา ๆ ก็ คี ใจ สัญญา ว่า จะ เขา เงิน ให้ แก่ ยุกา ๆ
ก็ ยอม แล แล้ว ก็ ทา ที่ ช่อง ชอบ กล จะ มอบ พระองค์ ให้ เขา เมื่อ ผู้ คน มิ ได้
ชอยู่ ครั้น ว่า ถึง วัน ที่ จะ มา สัก ๖๖ พระองค์ ใช้ ไป โคร กับ โย อัน ว่า
ไป จัก แจง ปัสสา ให้ เรา กิน สิบ ทั้ง สอง นั้น ๖๖ ถาม ว่า ชอบ พระไทย จะ ให้
จัก แจง ที่ ไหน พระองค์ จึง ตอบ ว่า จง ดู เกิด เมื่อ จะ เข้า ไป ใน เมือง แล
ก็ จะ ๖๖ คน หนึ่ง ถือ ม่อน้ำ คน นั้น จะ เข้า ไป ใน เรือน ไต ท่าน ก็ ตาม
เขา ไป ใน เรือน นั้น เกิด แล ๖๖ บอก แก่ เจ้า เรือน ว่า ท่าน อาจารย์ ๖๖ ท่าน
นี้ ว่า จะ เปน ห้อง ไหน ที่ เรา จะ กิน ปัสสา ๖๖ ด้วย กัน กับ ลู่ สิบ เรา ฝ่าย
เจ้า เรือน นั้น ก็ จะ ชี้ ให้ ดู ห้อง ใหญ่ ๖๖ บน ประคัย อยู่ แล ๖๖ จัก แจง ไว้

ที่นั่นเกิด เขาจึงไปพบ ทาม ซึ่ง พระองค์ คริสต์ แก่เขา ที่นั่น และ เขา
ได้จัดแจง ปัสคาไว้ ถึงเพลาแล้ว พระองค์ จึง นั่ง โตะ กับ ทวย พวก
ทูลสิบสองคน พระองค์ จึง คริสต์ แก่พวกนั้นว่า ที่ จะรับ ปัสคา นี้ ทวย
กันก่อน กว่าเราจะ ถึงทุกข ทรมาณ นั้น เราก็ มีใจ ปรารถนา เปนอัน มาก
ทวยเราว่า แก่ท่านว่า เราจะ กิน แค่นี้ ก่อไป หา มิได้ กว่า จะ ได้ถึง ที่
สำเนา ใน เมือง พระเจ้า พระองค์ จึง รับ เขา จอก โมทนา พระคุณ แล้ว ก็ คริสต์
ว่า ท่าน จง รับ นี้ แแบ่ง กัน เกิด เหตุเรา บอก แก่ท่านว่า เราจะ กิน แค่นี้
ผลระ หุ่น ชิก มิได้ กว่า ขาดน จักร แห่ง พระเจ้า จะ ถึง มา แล้ว พระองค์
จึง รับ ขนโมทนา พระคุณ หัก ขนมาแล้ว ก็ ส่ง ให้ เขา คริสต์ ว่า นี้ คือ
กาย ของ เรา ที่ ประทาน ไว้ เพื่อ ประโยชน์ แห่ง ท่าน ทำ ทิ้ง นี้ ให้ ล้า ลึก
ถึง เรา เกิด เมื่อ กิน แล้ว พระองค์ รับ เขา จอก เหมือน กัน ว่า จอก นี้ เปน
ที่ สัญญา ใหม่ ทวย โลหิต ของ เรา ที่ เหน่ ไหล ลง เพราะ ท่าน แต่ว่า คุณ เกิด
มือ แห่ง คน ที่ จะ มอบ เรา ไว้ นี้ ก็ อยู่ บน โตะ ทวยเรา บุคร มนุษย์ ก็ จะ ไป
ให้ถึง กาล เหมือน หนึ่งใน ซึ่ง จัด เตรียม ไว้ แก่ท่าน แล้ว แต่ ทว่า วิบาก
แก่คน นั้น ที่ จะ มอบ บุคร มนุษย์ นั้น ไว้ ลุก ลิช นั้น จึง ชัก ถาม กัน ว่า จะ
เปน ผู้ใด ใน พวก เรา ที่ จะ ชาญ ทำ สิ่ง นี้ จะ

๒๔ ๐ ครั้ง นั้น เขาก็ ได้ ถาม เดียง กัน ว่า ใน พวก เรา ใคร จะ เปน ใหญ่
กว่า พระองค์ จึง คริสต์ แก่เขา ว่า ธรรมเนียม แห่ง เขาๆ ประเทษ บัง คับ บั้น
เขา ได้ อยู่ ใน อำนาจ แห่ง ผู้ใด เขาก็ ร้อง เรียก ผู้ นั้น ว่า เจ้าคุณ ๆ
ฝ่าย ท่าน นี้ เล่า จะ เปน อย่าง นั้น ก็ หา มิได้ ใคร จะ เปน ผู้ ใหญ่ กว่า ใน
ท่าน เหมือน หนึ่งใน เปน หน้ มกว่า ใคร จะ เปน นาย ก็ ให้ คน นั้น รับ ใ้ ประนิ
บัติ เพราะ ว่า ใคร จะ เปน ใหญ่ กว่า ผู้ นั่ง โตะ หรือ ผู้ ประนิบัติ โตะ ผู้
นั่ง โตะ มิ ใ้ หรือ แต่ ว่า เรา อยู่ กลาง ท่าน ทั้ง หลาย เหมือน ผู้ ประนิบัติ
ฝ่าย ท่าน เล่า ก็ ได้ เปน คน ที่ อยู่ กับ เรา เมื่อ เรา ได้ ขน ทุกข์ ทรมาณ แล้ว
เหมือน หนึ่งใน พระบิดา ได้ จัดแจง เมือง ยก ให้ แก่ เรา ๆ ก็ จะ ให้ แก่ ท่าน

ทั้ง หลาย เหมือน กัน ให้ ท่าน กิน ต้ม กล้วย กัน ที่ โคะ ของ เรา ใน เมือง ของ เรา ให้ ท่าน นั่ง บน บันลังก์ พิภพญา พวก ยศตราเซล สิบ สอง กระบุง ฯ

๓๑ ๐ พระองค์ เจ้ายัง ตรัส ว่า ซีมอน ซีมอน เข็ย จกทาน หยาก ที่ จะ ใ้ กล้วย จะ ใ้ ร้อน ครอบ เหมือน หนึ่ง เข็ย แต่ เรา ใ้ ช้อน วอน เพราะ กล้วย มี ใ้ ชัก สน กล้วย ใจ เข็ย เมื่อ กล้วย จะ กลับ รอด ใ้ แล้ว ก็ ช่วย ชู กำ ลัง ฟัน ึ่ง ทั้ง หลาย เกิด เป็ โท ร จึง คอบ แก่ พระ องค์ ว่า พระ องค์ เจ้า ชั้ ชั้ พเจ้า มี น้ำ ใจ พร้อม ถ้า พระ องค์ จะ เข็ย คุก ก็ ใ้ จะ สู้ ความ ภาย ก็ ใ้ ชั้ พเจ้า จะ เข็ย กล้วย จะ สู้ กล้วย พระ องค์ พระ องค์ จึง ตรัส คอบ ว่า เป็ โท ร เข็ย เรา บอด แก่ เจ้า ว่า ก่อน ใ้ จะ ชัน เจ้า จะ บั กิ เสท เรา เปน สาม ครั้ง ว่า ไม่ ใ้ จัก เรา พระ องค์ จึง ทาม พวก สีย ทั้ง หลาย ว่า เมื่อ เรา ใ้ ท่าน ชอก ไป ไม่ มี ใ้ ญ่าม ไม่ มี ใ้ เก็ชก ท่าน ชัก สน ึ่ง โค บ้าง ตรี เขา คอบ ว่า เป็ ลา พระ องค์ จึง ว่า เท็ย วั นี้ ใคร มี ใ้ ญ่าม ใ้ เขา เกิด ใคร มี ใ้ ญ่าม ก็ ใ้ เขา ถ้า ใคร ไม่ มี ใ้ ทาย ใ้ ชาย เล็ ้อ ช็ ้อ เขา เกิด เพราะ ว่า เรา บอด แก่ ท่าน ว่า คำ ึ่ง เข็ย น ว่า กล้วย เรา คง จะ สำ เรจ คือ ว่า ท่าน เข็ย นั บ กล้วย คน ชาธรรม เพราะ ว่า ขั ึ่ง ฝ้าย เทก การ ของ เรา ก็ จะ ถึง ที่ สุก แล้ว แล เขา จึง บอด ว่า พระ องค์ เจ้า ชั้ ก็ ใ้ แล มี ใ้ ทาย สอง เล่ม พระ องค์ ตรัส คอบ ว่า ภา แล้ว ฯ

๓๒ ๐ เมื่อ นั้น พระ องค์ ทาม ทำ เนียม เสกจ ชอก ไป บน ภู เขา เซลาย โอน พวก ลูก สีย แห่ ึ่ง พระ องค์ ก็ ติด คาม ไป กล้วย มา ถึง ที่ นั้น แล้ว พระ องค์ จึง ตรัส แก่ เขา ว่า ท่าน จง สวค ้อ น วอน ไป เกิด มี ใ้ ฝึ ก ทาม ึ่ง ชัก ใ้ ฝึ ก นั้น แล้ว พระ องค์ ไป จาก เขา ใ้ ล ภค ว่าง หิน ใ้ จึง คุก หัว เขา ลง สวค ว่า ใ้ พระ บิคา เจ้า ชั้ ขอ ใ้ จอก นี้ เล็ ้น พัน ชั้ พเจ้า ไป แก่ ว่า อย่า คาม ใจ ของ ชั้ พเจ้า ใ้ สำ เรจ กาม พระ ไทย พระ องค์ เกิด เมื่อ นั้น ูก สวรรค ลง มา เปน ปรากก ช่วย ชู กำ ลัง พระ องค์ ตรี น ความ ูก อก เปน กำ ลัง สามาด พระ องค์ ย็ ึ่ง ปลง พระ ไทย สวค ปรากก เสโท ใ้ ทลง ถึง กิน ูก เปน โลหิ ก ชัน ค่น ๆ หยก ลง มา แล้ว พระ องค์ ูก

ขึ้นจาก สวต มา หา ลุกุสีย เห็น ว่า เขา นอน หลับ ด้วย กำลัง ทกข โศก
 เค็วว่า พระองค์ จึง ครัสถามว่า นอน หลับ ทำ อะไร ขึ้น ขึ้น สวต ไป เกิด
 มิให้ ทลง ผิด ตาม ซึ่ง ชัก ให้ ผิด นั้น ครั้น พระองค์ ครัส ไม่ ทน ซาก คำ ก็
 แลดู ฝูง คน มา แลที่ ชื่อว่า ยุทา อัน นัย ใน พวก สิบ สอง นั้น เกรินำ
 หน้า ฝูง คน นั้น เข้า มา ใกล้ จะ จูบ พระเยซู ๆ จึง ถาม เขา ว่า ยุทา เชีย
 จะ มา จูบ บุตร มนุษ แล้ว มอบ ให้ ทั้ง นั้น หรือ ฝ่าย คน ที่ อยู่ กับ พระองค์ ได้
 เห็น ทั้ง นั้น จึง ถาม พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ พัน ด้วย ทาบ หรือ พระ
 เจ้า ข้า ก็มี คน หนึ่งใน พวก นั้น พัน บ่าว ของ ประเวทิก ผู้ ใหญ่ กัก เอา ไป
 ทู ช่าง ซวาทา พระเยซู จึง ครัส ว่า แท้ นั้น เกิด จึง ต้อง ทู นั้น ก็ หาย
 ปรกที ทั้ง เก่า พระเยซู จึง ครัส แก่ คน เหล่า นั้น ที่ รับ ใช้ มา แต่ ประเว
 ทิก เจ้า มา หา พระองค์ แล แก่ นาย การ ใน วิหาร ทั้ง ผู้ ใหญ่ ผู้ แก่ ทั้ง หลาย
 ว่า ท่าน ออก มา ถือ ทาบ ถือ กระบอง เหมือน นั้น จะ จับ ขโมย ผู้ ร้าย เมื่อ
 เรา สั่ง สอน ใน วิหาร ทุก วัน นั้น ท่าน ไม่ ใ้ วาง มือ จับ เลย แต่ ว่า เวลา
 นี้ ควร แก่ ท่าน มี ค กำลัง อะ

๕๔ ๑ ฝ่าย เขา กุม พระองค์ แล้ว ก็ ภา มา ถึง บ้าน แห่ง ประเวทิก จ้าว เป
 โตร ก็ ตาม มา แต่ ไกล เขา ก็ ก่อ ไฟ กลาง ที่ บ้าน นั่ง ลง ชิง ไฟ เปโตร
 จึง เข้า ไป นั่ง ด้วย กัน ผู้หญิง คน หนึ่ง เห็น เปโตร นั่ง ริม ไฟ เข่ม่น ทู
 หน้า แล้ว บอก แก่ เขา ว่า คน นี้ ก็ เข้า พวก ผู้ นั้น เปโตร ก็ บั กิ เสท ว่า
 หญิง เชีย ข้า ไม่ รู้ จัก ผู้ นั้น เป็น ผู้ ไท คอย น้อย หนึ่ง คน ขึ้น เห็น เขา จึง
 ว่า ทวี เป็น แต่ พวก นั้น และ เปโตร ก็ คอบว่า ไม่ เป็น อะ สัก โมง หนึ่ง
 ล่วง ไป แล้ว อีก คน หนึ่ง มา บอก ให้ แน่ ว่า แท้จริง คน นี้ เป็น พวก ผู้
 นั้น และ ทวี ว่า เขา เป็น ซาคิ ซมา ลิสาย เปโตร คอบว่า จดย เชีย เจ้า ว่า
 อะไร ข้า ไม่ รู้ บัด เทียว นั้น เมื่อ เปโตร ว่า ยัง ไม่ ซาก คำ ไก่ ก็ ขึ้น พระ
 องค์ เจ้า จึง ผิน พระ ภัก ดร ท เปโตร เปโตร ก็ ล่า ลึก ถึง คำ พระองค์ เจ้า ที่
 ว่า นั้น ว่า ก่อน ไก่ จะ ขึ้น เจ้า จะ บั กิ เสท เรา ถึง สาม ครั้ง เปโตร จึง ออก

ไปเป็นทุกข์ เจ็บใจ ร้องไห้เป็นอันมาก ส่วนคนที่กุมพระเยซูอยู่นั้น ก็
เยาะเย้ยที่โดยพระองค์ เขาฉีกเสื้อปิดตาเข้าแล้วทุบตีที่พระพักตร์ แล
ถามพระองค์ว่า ผู้ใดที่ตีทนายว่าไปเถิก แล้วพูดไปว่า ทนายขัดต่อ
พระองค์ เป็นหลายสิ่งขึ้นเป็นอันมาก ฯ

๖๖ ๐ ครั้นรุ่งเช้า บันทึ ผู้เฒ่าผู้แก่ แห่ง ราชคร กับ ประโรทิกใหญ่
ทั้ง พวกฮาลักซ์ทั้งหลาย ชุม นุมกัน ให้ภา พระองค์ เข้ามา ในที่ ประึกษา
การแผ่นดิน แล้วถามว่า เจ้าเป็น พระคริสตโคทหรือ บอกแก่เราเถิกให้รู้
พระองค์ จึง คอบแก่เขาว่า ถ้าเราจะ บอกแก่ท่าน ๆ ไม่เชื่อ ถ้าเราจะ
ถามท่าน ๆ จะ ไม่ คอบแก่เรา ไม่ ปลอชยเรา ทั้ง นี้ไป บุคร มนุษ จะ
นั้ง เบื้อง ขวาทริชานภาพ พระเจ้า คนทั้งปวง จึง ถามว่า ทัวนั้นเป็น
บุคร แห่ง พระเจ้าหรือ พระองค์ จึง คริสต์แก่เขาว่า ท่านทั้งหลายว่า เรา
เป็น ทั้ง นั้น คนทั้ง ปวง จึง บอกว่า เรายัง จะ กัชง การ พญาณ อะไร เรา
เองก็ได้ ยินแก่ ปากเขา แล้ว ฯ

๐ บท ๒๓ ฯ

๐ ครั้น ฝูง คนทั้งปวง ขึ้น ขึ้น แล้ว ก็ ภา พระองค์ มาถึง ปีลาท ผู้รุ่ง จึง
กล่าว ฟ้อง พระองค์ว่า เราได้ เหน คนนี้ หักใจ ฝูง คน ประเทษ นี้ ทัก
มิให้ส่ง ส่วยสา ซากอน แก่ พญา กายซซ ว่า ทัวเอง เป็น คริสตโค ภาระนักร
องค์หนึ่ง ฝ่าย ปีลาท จึง ถาม พระองค์ว่า เจ้า เป็น ภาระนักร แห่ง พวก
ยูทายหรือ พระองค์ จึง คอบแก่ ปีลาทว่า ท่านว่า หย่าง นั้น ส่วน ปีลาท
บอกแก่ ประโรทิก ผู้ใหญ่ แล ฝูง คน ทั้งหลายว่า เรามี ได้ เหน ว่า คน นี้ มี
ผิด ประการ ไค ฝ่าย คน ทั้งปวง ก็ ยิ่ง ใส่ ความ มก ว่า คน นี้ ส่ง สอน
ให้ ฝูง คน ขึ้น ขึ้น วุ่นวาย ทัว ทั้ง แผ่นดิน ยูทาย ทั้ง แก่ เมือง ซาลัสตาย
จน ถึง ที่นี้ ครั้น ปีลาท ได้ ยิน เขาว่า ถึง เมือง ซาลัสตาย ท่าน จึง ถามว่า
คน นี้ เป็น ชาว เมือง ซาลัสตายหรือ เมื่อ รู้ แล้วว่า มา แก่ เขต แคน แห่ง พญา
เฮโรท ปีลาท จึง ใช้ ให้ คน ภา พระองค์ ไป ทา พญา เฮโรท คราว นั้น พญา

เฮโรดอยู่ในเมือง ยรูซาเลม เมื่อพญาเฮโรดเห็น พระเยซู ก็มีความยินดี
 ที่เห็น ชื่นมาก ท້อยว่า หากจะใคร ภายเห็น เป็น จักรณแล้ว ด้วยได้
 ยิน เขาว่า ถึงพระองค์เป็น หลาย ประการ แล้ว ก็ไว้ใจว่า จะ ได้ เห็น
 พระองค์ นิระมิตร เป็น สำคัญ สัก สิ่ง จึง ชัก ตาม พระองค์ ด้วย หลาย ชัย
 ฝ่าย พระองค์ มิ ได้ คอบ ประการ ไค ส่วน พวก ประโรทิก ผู้ใหญ่ กับ พวก
 ชาลทัก ทั้งหลาย ก็ ยิง ฟ้อง ประทับ พระองค์ แต่ ว่า พญาเฮโรด กับ พวก พล
 รบ ของ ท่าน ก็ ประมาท หมิ่น เาะะ เย้ย พระองค์ ชวน กัน เขา ฉัก ชัน แจ่ม
 ใส ให้ พระองค์ ทรง แล้ว ใช้ ให้ ภา กลับ ไป ทา บีสลาท ตั้ง แต่ ใน วัน นั้น
 บีสลาท ผู้ รัง กับ พญาเฮโรด เป็น มิศ ไมครี กัน ด้วย ว่า แต่ ก่อน ได้ เป็น
 สัก รุกัน ฝ่าย บีสลาท จึง ป่าว ร้อง ให้ ประโรทิก ผู้ใหญ่ กับ ชุนนาง ใหญ่
 น้อย ทั้ง ฝูง คน ประชุม กัน เข้า มา แล้ว จึง บอก แก่ เขา ว่า ท่าน ทั้ง
 หลาย ภา เขา คน นี้ มา ทา เรา เหมือน ได้ ทัก ทาน ใจ ฝูง คน ทั้งหลาย ให้
 เกิด กุลาทล คน นี้ แล เรา ได้ พิภาทษา ท่อ หน้า ท่าน ทั้งหลาย แล้ว แล มิ
 ได้ เห็น คน นี้ มี ผิด ประการ ไค ใน ชัย ที่ ท่าน ฟ้อง นั้น ฝ่าย พญาเฮโรด
 ก็ ได้ มิ ได้ เห็น มี ผิด เรา สั่ง ให้ ไป ทา ท่าน ๆ ก็ มิ ได้ ทำ อะไร ควร จะ ปรึบ
 โทษ ถึง ตาย เรา จะ เข้มย่น แล้ว ก็ จะ ปล่อย เสี้ย เพราะ ว่า จำ เปน จะ
 ให้ ท่าน ปล่อย คน หนึ่ง ให้ เขา ใน เทศกาล นั้น คน ทั้ง ปวง ร้อง ชัน เสียง
 พร้อม กัน ว่า คน นี้ จง ว่า เสี้ย เกิด บาระบา นั้น ปล่อย ให้ เรา บาระบา
 คน นี้ แล ได้ ทำ จุลาทล ใน เมือง ว่า ผู้ พัน คน จึง ไล่ คุก ไว้ แล้ว ฝ่าย บีส
 ลาท มี น้ำ ใจ จะ ปล่อย พระเยซู จึง ร้อง ชัก ตาม เขา อีก เขาก็ แผด เสียง
 ร้อง ว่า ครึง ทาง เซน เสี้ย เกิด ครึง เสี้ย เกิด บีสลาท จึง ตาม เขา เป็น สาม
 ครึง ด้วย กัน ว่า ทำ ไม คน นี้ ได้ ทำ ผิด ประการ ไค เรา มิ ได้ เห็น เหตุ ชัน
 ควร จะ ให้ ตาย เหตุ ฉะ นี้ เรา จะ เข้มย่น แล้ว ปล่อย เสี้ย คน ทั้ง ปวง ก็ ชัน
 วอน ขอ ด้วย เสียง เปน ชัน ทัง ให้ เขา พระองค์ ครึง ใน ไม้ ทาง เซน แล้ว
 เสียง โกลาทล แห่ง ฝูง คน กับ เสียง แห่ง บันดา ประโรทิก ผู้ใหญ่ เขา ไชย

ขณะที่ บิลาท จึง สั่งให้ตาม ปรากนา เขา แลให้ ปล่อย คน นั้น ที่ เขา
ขอไว้แล้ว คือ คน ที่ ทำให้ เกิด วุ่นวาย ว่า ผู้ พัน คน จึง เข้า คุก เสีย
นั้น แล้ว พระเยซู ท่าน ยก ให้ เขา ทำ ตาม คำ เกอไซ ๓๖

๒๖ ๑ เมื่อ เขา เขา พระองค์ ภา ไป นอก ก็ มี คน หนึ่ง ชื่อ ซิโมน ชาว
เมือง กูเรเน มา แแต่ ท้อง ภา เขา จึง จับ คน นี้ ให้ ยก ทาง เชน แยก ไป
ตาม หลัง พระเยซู แล มี ผู้ คน เป็น อัน มาก นัก ผู้หญิง ก็ มี มาก คึกตาม
ไป ทั่ว ยี่ เหล่า ผู้หญิง นี้ พิลิป ร่ำไร วัณษ พระองค์ พระเยซู แปร พระ
ภักทว มา คริสต์ แแต่ เหล่า นั้น ว่า ลูก สาว ชาว เมือง ยรูซเดม เชีย อย่า พิลิป
ร่ำไร เพราะ เรา นี้ พิลิป ร่ำไร เพราะ ตัว เอง แล เพราะ ลูก หลาน ของ ตัว
เหตุ ว่า ภาย หลัง จะ มี การ อด อด นั้น เมื่อ นั้น เขา จะ ว่า หญิง อัน ปน หมัน แล
กรรม อัน มิ ได้ รับ บัคิสสนธิ แล หัว หมัน มิ มี ใคร คุม น้ำ นม นั้น ก็ เป็น
ผาศุข แล เมื่อ นั้น เขา จะ ว่า แก่ ภา เขา มา ตก บัง เรา เดิก แล แแต่ เนิน
เขา จะ ว่า มา ทัย ชัน เรา เดิก ถ้า เขา จะ ทำ หมาย นี้ ใน คัน ไม้ ชัน สก
ใน คัน ชัน แห่ง เขา จะ ทำ หมาย นี้ เล่า เขา ก็ ภา เขา ผู้ ร้าย สอง คน จะ ประ
หาร ทั่ว ยี่ กัน กับ พระองค์ ๓๖

๓๓ ๑ คน ทั้ง หลาย จึง ภา กัน เเทว ไป ถึง ตำบล หนึ่ง ชื่อ กระโหลก คีระ
ที่ นั้น แล เขา ครึง พระองค์ ใน ไม้ ทาง เชน กับ ผู้ ร้าย นั้น คน หนึ่ง ช่าง ชาว
คน หนึ่ง ช่าง ชัย พระเยซู จึง สวด ว่า โอ้ พระบิดา เจ้า ข้า ขอ โปรด ยก
ผิด เขา เพราะ ว่า เขา ทำ อะไร เขา มิ รู้ แล คน เหล่า นั้น จับ ผล ภา แบ่ง
ปัน เลื่อ ผัก แห่ง พระองค์ ผู้ ราชกร ก็ ยืน อยู่ ฝ่าย ชุน นาง ที่ ยืน อยู่ ทั่ว ยี่
จึง เย้า เราะ ว่า เขา ช่วย คน ชัน ได้ ถ้า เขา เป็น คริสโต ซึ่ง พระเจ้า เลื่อ ก
ไว้ นั้น ให้ ช่วย ตัว เอง ให้ รอด เดิก ฝ่าย พวก ทหาร ก็ เย้า เย้า พระองค์
เขา น้ำ ส้ม ไป ให้ บอก ว่า ถ้า ท่าน เป็น กรรมกร เจ้า แห่ง พวก ยูทาย ช่วย
ตัว ให้ รอด เดิก แล เขา เชียน คำ จารึก ใต้ เหนือ พระองค์ เป็น อักษร เซ
เลน แล อักษร โรม แล อักษร เฮบราย ว่า ๑ นี้ แล เป็น กรรมกร เจ้า ยูทาย

๓๙๑ เมื่อ นั้น ผู้ราย คนหนึ่ง แ่ คน ซึ่ง ก้อง แชน อยู่ ควบ กัน ได้ พก ทบ ษั ก่อ พระองค์ ว่า ถ้า เจ้า เป็น คริส โท ช่วย กัว เอง แล เรา ควบ ให้ รอก เถิก คน หนึ่ง จึง ท้า ม เขา ว่า เจ้า ไม่ เกรง พระ เจ้า ทรี เจ้า ก็ ก้อง โทษ เหมือ น กัน แล และ ที่ เรา นี้ ก้อง โทษ ก็ เป็น แ่ สม คว ร ควบ การ ที่ เรา ได้ ทำ แ่ ฝ่าย ท่าน นี้ ก็ มี ไ้ ทำ ผิด ประการ ไค คน ที่ ได้ ว่า กัง นั้น ยัง ไ้ ทูล พระ เยช ว่า พระ องค์ เจ้า ช้า เมื่อ พระ องค์ เจ้า มา ใน เมือง แห่ง พระ องค์ แล ัว ขอ ให้ ล้า ลิก ถึง ช้า พ เจ้า เถิก พระ เยช ครี ส ติ ขอบ แ่ เขา ว่า เรา ขอบ แ่ กัว ว่า แท้ จ ริ ง วัน นี้ กัว จะ เข้า อยู่ ควบ กัน กับ เรา ใน ที่ ศุ ข สำ ราม ญ ๖ ๔ ๑ ๑ คราว นั้น เป็น แ่ เพลา เถียง กัง แ่ นั้น จน สาม โมง บ่าย ก็ มี ิก ไป ทัว ทัง แ่น ดิน พระ ธา ติ กย ก็ มี ิก ม่าน ใน พระ วิ หาน ก็ ถึก ซาก เป็น สอง ท่อน พระ เยช จึง ร้อง เสียง เป็น ฮัน ดัง ว่า พระ บิดา เจ้า ช้า ช้า พ เจ้า ผาก วิญญาน จิกร ของ ช้า พ เจ้า ัว ใน พระ ทัก ติ พระ องค์ ครัน ว่า กัง นี้ แล ัว ก็ วาง จิกร คาย ฝ่าย นาย ร้อย ไ้ เหน เหน ก การ ที่ เป็น มา นั้น ก็ ร้อง สา รุ การ แ่ พระ เจ้า ว่า แท้ จ ริ ง ผู้ นี้ เป็น ผู้ ชอบ ชร ม แล ัว ผง คน ทัง ปวง ซึ่ง เติ ร ทาง เลย ไป นั้น ไ้ เหน ลัก ษณ การ กัง นี้ เหน แล ัว ก็ ถี อ ก กลับ ไป คน ที่ รู จัก พระ องค์ กัง พวก ผู้ หึง ฮัน ติ คาม พระ องค์ มา แ่ เมือง ขมา ลิตาย ยืน อยู่ แ่ ไกล ภา เหน การ กัง นี้ ไ้ ๖ ๕ ๐ ๑ กัง นี้ แล ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ โย เซพ ชาว บ้าน ะ ริ มา ชย ฆ แวง เมือง ยุกาย เป็น ที่ ปรี กษา การ แ่น ดิน คน ที่ ชอบ ชร ม แ่ ว่า มี ไ้ เหน ชอบ ควบ ควบ ความ ติ ค แล การ ภาร ของ คน ฮัน ก็ คอย ธา นา จักร พระ เจ้า จะ กัง มา คน นี้ ก็ เข้า มา ทา บี ลาก ขอ สก แห่ง พระ เยช ครัน ปลด ทลง มา แล ัว ก็ เขา ณ์ ชาว ห่อ หุ้ม แล ัว เขา สก นั้น วาง ใน ที่ ผั่ง สก ฮัน เจา ะ ัว ใน ทิน ที่ นั้น ทา ไ้ ผั่ง สก ผู้ ไค แ่ ก่อ น ไม่ วัน นั้น เป็น วัน จัก เกร็ ม ไ้ ถ ะ ถึง วัน ชะ บา โค แล ัว แล ัว พวก ผู้ หึง ที่ ติ คาม พระ องค์ มา แ่ เมือง ขมา ลิตาย นั้น ก็ ตาม มา เหน ที่ ผั่ง สก ไ้ เหน สก วาง ัว ไ้ ห่าง ไ้ แล ัว กลับ ไป จัก

แจรง เครื่อง หอม ต่าง ๆ ก็ หยุด การ ไว้ใน วัน ชะบาโท ตาม พระบัญญัติ ๖๖

๑๐ บท ๒๔ ๖

๑๐ ครั้น ใน วันอาทิตย์เพล เจ้า มีต เขา นำเอา เครื่อง หอม ที่ จัก แจรง ไว้ แล้ว ภา มา ถึง ที่ ผังศก นั้น ก็ มี ผู้หญิง คน ขึ้น มา ถ้วย บ้าง แล้ว ก็ ได้ เห็น ว่า หิน ที่ ทัพ นั้น กลิ้ง ออก แล้ว จึง เข้า ไป แทะ ทา เหน ศก พระเยซู เจ้า ไม่ เมื่อ เขา คิด ฉงน สง ใส ด้วย พระองค์ สอง คน ก็ มา เป็น ปราบค แก่ เขา เครื่อง นุ่ง ห่ม มี รัศมี ตั้ง พ้า แลบ ครั้น คน ทั้ง ปวง เหน ก็ ตกใจ กลัว แล ก้ม หน้า ชบ ลง กับ หิน แล้ว สอง คน นั้น จึง บอก แก่ เขา ว่า ท่าน มา หา ผู้ เป็น ไน ที่ ทำ ย ทำไม พระองค์ มิ ได้ อยู่ ที่ นี้ ท่าน เป็น ขึ้น มา แล้ว ท่าน จง คิด ถึง คำ ที่ พระองค์ ได้ ครัส แก่ ท่าน เมื่อ ยัง อยู่ ใน เมือง นาสิ ลาย ว่า จำ เป็น ให้ มอบ บุกร มนุษ ใน รั้ว มมือ แห่ง คน บาป จะ ต้อง ครี้ง ไว้ ใน ไม้ กาง เชน แล ครั้น ค่ำ รพ สาม วัน แล้ว ท่าน จะ เป็น ขึ้น มา ใหม่ ครี้ง นั้น คน ทั้ง ปวง ล่า ลึก ถึง คำ แห่ง พระองค์ นั้น ก็ กลับ ไป จาก ที่ ผังศก เขา เห็น ความ ทั้ง ปวง เล่า แก่ ลูก สีษ ทั้ง สิบบุช คน แล แก่ คน ขึ้น ทั้ง หลาย ให้ ฟัง คน ที่ มาก ล่า ว่า ความ ทั้ง นี้ แก่ ทูต ทั้ง หลาย คือ มา เรียบ มัษ คาลา ๑ โยฮันนะ ๑ มา เรียบ ผู้ แม่ ของ ยา โกอโบ ๑ กับ คน ขึ้น หลาย คน พวก ทูต นั้น นึก เห็น ว่า เป็น นิยาย เทจ ไม่ ไคร เชื่อ เขา เลย แต่ ฝ่าย เป โคร ลูก ขึ้น วิ่ง ถึง ที่ ผังศก ก้ม ลง มอง คุ้ เหน แต่ ฝ่า ทัพ ไว้ สิ่ง เทียว จึง ถอย ออก ไป ทัว คิด หลากใจ ถ้วย เหตุ ชัน เป็น มา นั้น ๖๖

๑๓ ๑๐ แล้ว ก็มี สอง คน แก่ ใน พวก ลูก สีษ วัน นั้น ได้ ออก ไป ถึง บ้าน หนึ่ง ชื่อ เฮมอู โกล จาก เมือง ยรูชเดม ประมาณ สาม ร้อย เส้น เขา ก็ พูต สนทนา กัน ว่า ถ้วย เหตุ การ ทั้ง ปวง ที่ เป็น มา นั้น เมื่อ ยัง สนทนา ตาม คอย กัน นั้น พระเยซู เติร เข้า มา ได้ ลแล้ว ก็ เติร ไป ถ้วย กัน ฝ่าย คา ของ เขา นั้น ก็ กลัน เสีย เอง จึง มิ ได้ รั้ว จัก พระองค์ ๆ จึง ตาม เขา ว่า ท่าน เติร ไป พูต จา ซัก ตาม กัน แล้ว ก็ เป็น ทู กช โศก เค็ว เป็น คำ พูต ข้อ

ความประการใด คนหนึ่งชื่อว่า เกลวลา จึงถามแก่พระองค์ว่า ท่าน
 เป็นแต่คนแขกเมือง มาหาใครในเมือง ยรูชเกษม หรือ จึงมิได้เข้า
 ใจในเหตุการณ์ ซึ่งเป็นมาถระคราวนี้ พระองค์ก็ตรัสถามว่า เหตุ
 การอย่างไร เขาจึงตอบว่า การแห่งพระเชษฐาชว นชวเรช ซึ่งเป็น
 ผู้ทำนบ กอบด้วย วิธในการงาน ในถ้อยคำก็ค้ำหน้า พระเจ้า
 แล ค้ำหน้า ณะ ประชราช ทั้งปวง แล้วประวิติคผู้ใหญ่ กับขุนนาง
 ของเราทั้ง หลาย เขาท่านมาปรับโทษ ถึงตาย แล ครึ่งเสียในไม้กาง
 เขนแล้ว ฝ่ายเราก็ได้ไว้ใจว่าจะเป็นท่านนี้ และ ซึ่งจะช่วยพลยิศ
 ราเอลให้รอด ชนึ่งก็แก่เหตุการณ์นี้ เป็นมาจนถึงวันนี้ เป็นสาม
 วันแล้ว แล้วก็มิผู้หญิงแก่พวกเราบ้าง ที่ไปคู้ที่ฝั่งศกท่านเพลาเจ้า
 มากกล่าว ความให้เราหลงใจนัก ว่า ศกนั้นหาเห็นไม่ บอกว่าได้เห็น
 ทศสวรรค์นิรมิตกล่าว ว่า ท่านทรงชีวิตอยู่ ก็มีนางคนที่อยู่ด้วยกัน
 กับเรา ไปหาที่ฝั่งศก เห็นเป็นเหมือนหนึ่งเหล่าผู้หญิงนั้น ได้ว่าแล้ว
 แก่ว่าตัวท่านหาไม่ได้เห็น พระองค์จึง ตรัสแก่ สองคนนั้นว่า โยคน
 หาความคิดไม่ ใจชั่วช้า ไม่ใคร่จะเชื่อ บันคาถ้อยคำซึ่งผู้ทำนบ
 กล่าวไว้แต่ก่อน จำเป็นให้พระ ครีโต ทรมาน แล้วเข้าในรัศมีภาพ
 แห่งพระองค์มิใช่หรือ แล้วพระองค์จับเรื่อง คำภีร์ ทั้งแก่โมเช แลบัน
 คาผู้ทำนบค่อ ๆ ลงมาแปลให้เขาฟัง เนื้อความ ซึ่งว่าด้วยพระองค์
 ครั้นว่า มาใกล้บ้านที่จะไปอยู่นั้น พระองค์กระทำอาการ จะ เทียร
 เข้มไป เขาจึงฮันวอนพระองค์ว่า เชิญท่านหยุดหาใคร่ด้วยกัน เกิด
 ด้วยว่า เกือบจะพลบค่ำวัน จะ ล่วงสิ้นแล้ว พระองค์จึงเข้าไป หาใคร่
 ด้วย ครั้นว่านั่งลง จะ รับประทานอาหาร แล้ว พระองค์เขาขนม โมทนาพระคุณ
 แล้วก็ หักส่งให้เขา เมื่อนั้นคาเขาก็เป็คขึ้น เขาจึงรู้ จักพระองค์ ๆ
 ก็ฮันกระชาน ทายจากเขา ๆ จึงพคกัน ว่า เมื่อพระองค์ สันทนาแก่เรากลาง
 ทาง แลแปลคำภีร์ สมาธรรมให้ฟังนั้น ใจของเรา แลรฮันมิใช่หรือ

เขาจึงลุกขึ้นในทันใดนั้น กลับไปเมือง ยรูซเดม ภาย ลูก สิบ สิบ เอก
 คน ชุ่ม นุ่ม กับ พวก พ้อง ก็ กล่าว ว่า แท้ จริง พระองค์ เจ้า เป็น ขึ้น มา แล้ว
 แล ได้ สำแดง เป็น ปรากฏ แก่ ซิโมน สอง คน นั้น จึง เล่า เนื้อ ความ ที่ เป็น
 มา กลาง ทาง แล เป็น อย่างไร เขา ได้ รู้ จัก พระองค์ เมื่อ หัก ขนมนั้น จะ
 ๓๖ ๐ ครั้น เขา พูกรู้ ปรว ไคร ยกัน เช่น นี้ พระเยซู ก็ มา ขึ้น อยู่ กลาง
 เขา แล คริสต์ แก่ เขา ว่า ความ สุข สำราญ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เกิด ฝ่าย เขา
 ก็ สกั้ง ตกใจ กลัว เป็น อัน มาก ถึง ว่า ไ้ เหน้ ฆิ พระองค์ จึง ถาม เขา ว่า
 ท่าน สกั้ง ตกใจ ด้วย อะไร เป็น ไฉน ความ สงใส ยัง เกิด ในใจ ท่าน ทั้ง
 หลาย ก็ มี คุ้ คุ้ คุ้ เเรา เกิด ว่า เป็น เเรา เอง จง จับ ลูบ คุ้ คุ้ เเรา เกิด ฆิ
 นั้น ไม่มี เนื้อ ไม่มี กระดูก เหมือน หมาย ท่าน ทั้ง หลาย เหน้ เเรา มี อยู่ นี้ ว่า
 ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ เหยียด มือ เหยียด คุ้ คุ้ ให้ เขา เหน้ เมื่อ เขา ยัง ไม่ เชื้อ
 เพราะ กำลัง ยิน ฆิ แล กำลัง หลากใจ พระองค์ จึง ถาม ว่า ที่ นี้ ท่าน มี
 อาหาร กิน บ้าง ฆิ เขา จึง เอา ขึ้น ปลา คุ้ คุ้ บ้าง แล้ว แล รัง ฆิ ฆิ ถวาย
 พระองค์ จึง รับ บริโภค ท่อ หน้า คน ทั้ง ปวง แล้ว จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า ถ้อย
 คำ ที่ เเรา ว่า แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เมื่อ เเรา ยัง อยู่ ด้วย กัน แต่ ก่อน คือ นี้ แล คำ
 โท โท คุ้ คุ้ เรายัง จารึก ไว้ นั้น ใน บัญญู ฆิ แห่ง โมเซ ใน คำ กิร บัน ทา ฆิ ทำ
 นาย ใน คำ กิร ฆิ ว่า ด้วย เเรา คง จะ สำ เรจ ครั้น นั้น พระองค์ ให้ ใจ
 เขา สว่าง จะ ไ้ เข้า ใจ ใน พระ คำ กิร จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า มี คำ เขียน
 อยู่ ว่า เช่น นี้ แล จำ เปน ให้ พระ คริสต์ โท ทรมาน แล เป็น ขึ้น มา จาก ทาย
 ใน วัน สาม แล ให้ ป่าว ประกาย ใน นาม ชื่อ ของ ท่าน ที่ จะ คั้ง ใจ เสีย ใหม่
 เพื่อ ความ ผิด จะ ไ้ ปรค ยก เสีย ให้ ประกาย แก่ นา ๆ ประเทศ ทั้ง ปวง
 ทั้ง แก่ เมือง ยรูซเดม เป็น ต้น ท่าน ก็ เป็น พญู ฆิ ว่า ด้วย ความ ทั้ง นี้ คุ้
 เกิด เเรา จะ ให้ คำ สัญญา แห่ง พระ บิรท เเรา สำ เรจ แก่ ท่าน แต่ ว่า ท่าน จง
 คอย อยู่ ใน เมือง ยรูซเดม กว่า ท่าน จะ ปรคอบ ไป ด้วย วิท ฆิ มา แก่ สวรรค
 ๕๐ ๐ แล้ว พระองค์ จึง ภา เขา ออก ไป ถึง บ้าน เบระ เนีย ยก พระ หัก ฆิ

อวยพรให้เขา เมื่ออวยพรอยู่นั้น ก็เคลื่อนจากเขาเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ฝ่ายเขาเล่า กวาบ ลง นมัสการแล้ว ก็กลับ มา ใน เมือง ยรูซเดม มีความยินดี เปนอันมาก ก็อยู่ใน พระวิหาร ทุก วัน โมทนา สรรเสริญ พระเชษฐ พระคุณ พระเจ้า ား

๐ พระ คริสต์ วงษ์ กาม ลูกา จบ บริบูรณ์ แล้ว แล ား

JOHN.

๐ พระ คริสต์ วงษ์ กาม โยฮัน ား

๐ บท กั้น ား

๐ ใน ที่ เติมนั้น พระ โสโม เปน อยู่ แล เปน อยู่ ควบคู่ กัน กับ พระเจ้า พระ โสโม ก็ เปน พระเจ้า ท่าน ก็ อยู่ กับ พระเจ้า ใน ที่ เติม ท่าน ได้ สร้างไว้ ซึ่ง สาระ พัก ทั้ง ปวง ที่ เปน อยู่ นั้น มิ ได้ เปน นอก จาก ท่าน สัก สิ่ง หนึ่ง เลย ใน ท่าน ชีวีคร มี อยู่ แล ชีวีคร นั้น เปน ที่ สอง สว่าง แก่ มนุษย์ ทั้ง หลาย สว่าง นั้น ก็ สอง แสง ใน ที่ มี คิ แต่ ว่า ซึ่ง มี คิ นั้น ทา ได้ รับ ไม่ ား

๐ แล้ว ก็ ยังมี ผู้ หนึ่ง รับ ใช้ แต่ พระเจ้า มา ชื่อ ผู้ นั้น ว่า โยฮัน ๆ นั้น มา เปน พญาน กล่าว ควบคู่ ความ สว่าง นั้น จะ ให้ คน ทั้ง ปวง เชื่อ เพราะ คน โยฮัน จะ ได้ เปน สว่าง นั้น ทา มิ ได้ ท่าน มา เปน พญาน กล่าว ควบคู่ สว่าง นั้น นั้น แล เปน สว่าง แท้ ซึ่ง เข้า มา ใน โลกย์ ให้ สว่าง ไป ทุก คน พระองค์ ได้ อยู่ ใน โลกย์ นี้ พระองค์ ได้ สร้าง โลกย์ แล แต่ ว่า โลกย์ นั้น มิ ได้ รั้ง จาก พระองค์ ๆ มา ทา พวก คน ของ พระองค์ แต่ ว่า พวก นั้น มิ ได้ รับ พระ องค์ ถ้า ใคร ผู้ ไก่ ได้ รับ พระองค์ ได้ เชื่อ ใน พระองค์ ๆ ให้ คน เหล่า นั้น มี กาลัง ที่ จะ เปน ลูก พระเจ้า ได้ เหล่า นั้น จะ ได้ เกิด ความ สกุด ความ น้ําใจ เนื้อ หอง ความ ใจ ประสงข แห่ง มนุษย์ ก็ ทา มิ ได้ แต่ ว่า ยัง เกิด เพื่อ เชษฐ พระเจ้า ฝ่าย พระ โสโม นั้น ได้ รับ เปน เนื้อ อาไศรย ควบคู่ กัน กับ เรา เรา ก็ ได้ เชน รัศมี เศษ นุภาพ แห่ง ท่าน เปน เหมือน หนึ่ง เศษ นุภาพ ของ

บุตร องค์เดียวกันแห่ง พระบิดาเจ้า ประกอบ บริบูรณ์ รวด คว้า คุณ แล ความ สัก
 ๑๕ ๐ ฝ่าย โยชัน ท่าน เปน พญาน ก่ ล่าว คว้า เจริง องค์ ก็ ป้ำ ว ร ชั ง ว่า
 เปน ท่าน นี้ และ ที่ ข้ำ ว่า นั้น ว่า ท่าน มา ภาย หลัง ข้ำ แต่ ว่า ท่าน ใหญ่ กว่า ข้ำ
 เพราะ ว่า ท่าน เปน ก่อน ข้ำ และ แล้ว แต่ ซึ่ง บริบูรณ์ ใน ท่าน เรา ทั้ง
 ปวง ใ้ รั บ แล ้ว คือ ว่า คุณ ทั บ คุณ เหลือ ถัน โฆเซ ได้ นำ มา ซึ่ง พระ บัญ
 ญิติ ฝ่าย คุณ แล ความ สัก นั้น มา เพราะ พระ เยชู คริสท หาคู โค ผู้ หั ง ใ้
 เทน พระ เจ้า ใน เพลา โค ไม่ แต่ ว่า พระ บุตร องค์ เดียว ที่ อยู่ ใน ชูระ
 แห่ง พระ บิดา ท่าน ได้ สำ เกง พระ เจ้า นั้น ๕

๑๘ ๐ คำ พญาน ของ โยชัน คือ ว่า นี้ แล เมื่อ พว ก ยู คาย ใ้ พว ก ปรอ
 หิก กับ พว ก เลวี่ แต่ เมือง ยรชูล เณ มา ไป ถาม ท่าน ว่า ท่าน เปน ผู้ โค โยชัน
 รั บ มี โค ปัก สเท เลย ท่าน รั บ ว่า ข้ำ มี โค เปน พระ คริส โค เขา จึง ถาม ว่า
 รั ก ั เช่น นั้น ท่าน จะ เปน ใคร เล่า ท่าน จะ เปน เฮล ลี ยา หรี โยชัน กอบ ว่า ไม่
 เปน ท่าน เปน ผู้ ทำ นาย นั้น หรี โยชัน กอบ ว่า มี ใ้ เหว ยัง ถาม ว่า ท่าน
 จะ เปน ผู้ โค เล่า เรา จะ ใ้ บอ ก แก่ คน ที่ ใ้ เรา มา นั้น ท่าน ว่า คว้า ทั
 ท่าน เอง ว่า เปน ะไร บ้าง โยชัน จึง บอ ก ว่า ข้ำ เปน เสียง คน ใ้ ร ชั ง ใน
 ป้ำ ว่า จง จัก แง มรรคา ของ พระ องค์ เจ้า เดิก เหมือน หนึ่ง คำ ของ ยช
 - ยา ผู้ ทำ นาย ว่า นั้น ฝ่าย คน ที่ รั บ ใ้ มา นั้น เขา เปน แต่ พว ก ฟา ริ ชย ก
 ถาม ท่าน ก่อ ไป ว่า ถ้า ท่าน มี โค เปน พระ คริส โค มี โค เปน เฮล ลี ยา มี
 โค เปน ผู้ ทำ นาย นั้น ก็ เท กู โน น ท่าน ใ้ รั บ คี ล จุ ม น้ำ เล่า โยชัน จึง กอบ
 ว่า ข้ำ ใ้ รั บ คี ล จุ ม ใน น้ำ แต่ ว่า มี ผู้ หนึ่ง ยืน อยู่ ใน กลาง ท่าน ทั้ง หลาย
 ผู้ นั้น ท่าน ไม่ รั จัก ผู้ นั้น แล แม้น มา ภาย หลัง ข้ำ ยัง เปน ใหญ่ กว่า ที่
 จะ แก่ สาย รง ท้าว ของ ผู้ นั้น ข้ำ ไม่ สม ไม่ ควร เลย เหตุ การ ทั้ง นี้
 เปน มา ใน บ้าน เบจ เนีย ริม แม่น้ำ ยาระ เณ ฟาก ข้าง ใ้น ที่ โยชัน ใ้
 รั บ คี ล จุ ม น้ำ ที่ นั้น ๕

๒๘ ๐ ล่วง มา วัน หนึ่ง โยชัน ใ้ เทน พระ เยชู เสคจ มา ทา จึง ว่า จง

ลูกแกะ แห่ง พระเจ้า ที่ รั้งเอา ความ ผิด ของ โลก เอา ไป ข้า เหน แก่
 ผู้นั้น และ เมื่อ ข้า ได้ ว่า ผู้นั้น จะ มา ภาย หลัง ข้า แต่ ว่า เป็น ใหญ่ กว่า
 ข้า คว้ย ว่า ท่าน เป็น อยู่ เติม โฉน แต่ ข้า ทา ได้ รั้ง จัก ท่าน ไม่ แต่ รั้ง อยู่
 ว่า ท่าน จะ ได้ มา เป็น ปรวค แก่ พล ยิศรา เขต เหตุ คั้ง นั้น ข้า จึง มา
 ใ้ รั้ง คิด จุ่ม ใน น้ำ โยชัน นั้น ยัง เป็น พญา ณ ว่า ข้า ได้ เหน พระ วิญา ณ
 ลง มา แก่ สวรรค เป็น กุจ ทั้ง นก พิราบ มา หา ไศรย บน พระ องค์ ฝ่าย ข้า
 ก็ มิ ได้ รั้ง จัก ท่าน ก่อน แต่ ทว่า ผู้นั้น ที่ ใ้ ข้า มา ใ้ รั้ง คิด จุ่ม ใน น้ำ ท่าน
 สั้ง แก่ ข้า ว่า ถ้า เจ้า จะ เหน พระ วิญา ณ ลง มา หา ไศรย บน ผู้ ไค ก็ จะ
 เป็น ผู้นั้น ที่ จะ ใ้ จุ่ม ใน พระ วิญา ณ บริสุทธิ ข้า ได้ เหน แล้ว จึง เป็น
 พญา ณ ว่า ท่าน นั้น แล เป็น บุตร พระ เจ้า ฯ

๓๕ ๑ ครั้น ล่วง มา อีก วัน หนึ่ง โยชัน ยืน อยู่ กับ ลูก สิบ สอง คน ก็ แล
 เหน พระ เชษฐ ภา เนื่ร มา จึง ว่า คุณ เกิด ลูก แกะ แห่ง พระ เจ้า ลูก สิบ สอง คน
 ได้ ยืน ซึ่ง ท่าน ว่า นั้น ก็ คิด คาม พระ เชษฐ ไป ฝ่าย พระ เชษฐ เหลียว หลัง
 เหน เขา คิด คาม มา จึง ครัส ตาม เขา ว่า ท่าน ทา อะไร เขา คอบ ทูล ว่า
 รั้ง ปี ซึ่ง แปร ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า ท่าน อยู่ ใน สถาน แห่ง ไค พระ องค์
 ครัส คอบ ว่า จง มา คุณ เกิด เขา จึง มา เหน ที่ อยู่ ของ พระ องค์ แล้ว คอบ
 อยู่ กับ พระ องค์ สิ้น วัน นั้น คว้ย ว่า แทบ จะ ถึง สี่ โมง บ่าย แล้ว ใน สอง คน
 นั้น ใ้ ไ้ ยืน โยชัน ว่า แล้ว คิด คาม พระ องค์ ไป นั้น คน หนึ่ง เป็น ชนค เรอา
 พ้น ชัง กัน กับ ชิโมน เปโตร ชนค เรอา ไป ทา ชิโมน ผู้ เป็น พ้น ชัง กัน ก่อน
 แล้ว บอ ก แก่ ชิโมน ว่า เรา ได้ ฆบ มา ชิธา แล้ว มา ชิธา นั้น แปร ว่า พระ
 คริส ไค จึง ภา เขา เปโตร มา ทา พระ เชษฐ ๆ แล คุณ แล้ว จึง ครัส แก่ เปโตร
 นั้น ว่า เจ้า เป็น ชิโมน ลูก โยนา เจ้า จะ ได้ ชื่อ ว่า เกฟา ซึ่ง แปร ว่า เปโตร
 ๔๔ ๑ ล่วง มา อีก วัน หนึ่ง พระ เชษฐ จะ ไค ไป เมือง มาติลา ยี่ ก็ ไ้
 ฆบ คน หนึ่ง ชื่อ ว่า พิลิป จึง ครัส สั้ง ว่า คาม เรา มา เกิด พิลิป นั้น มา แก่
 เมือง เบธา ซายดา เมือง เกียว กัน กับ ชนค เรอา แล เปโตร พิลิป ไ้ ฆบ

นระชั้นเอล จึง บอก เขาว่า ที่ โมเซ เชียน ใน พระ บัญญิติ แล ผู้ ทำ นาย ได้
 ว่า นั้น เรา ได้ กับ แลแล้ว คือ พระ เยชู บุตร ของ โยเซฟ แห่ง เมือง นาซาเร็ธ
 นระชั้นเอล นั้น ก็ ตามว่า สิ่ง ไก่ ตี จะ มา แก่ เมือง นาซาเร็ธ ได้ อยู่ หรือ ฟิลิป
 กอบ ว่า จง มา ดู เกิด ครั้น พระ เยชู แล เหน นระชั้นเอล มา ทา พระ องค์ ๆ
 จึง ว่า ทั่ว นระชั้นเอล ว่า ดู เกิด คน ซก ตี ยิศราเอล จริง คน ที่ ชื่อ สัก แก่
 นระชั้นเอล จึง ทูล ตาม พระ องค์ ว่า พระ องค์ ได้ รู้ จัก ซัก พระ องค์ แก่ ที่
 ไทน์ มา พระ เยชู คริสต์ กอบ ว่า ก่อน ฟิลิป ได้ เรียก เจ้า เมื่อ เจ้า ยัง อยู่ ไท
 คัน มะ เตื่อ นั้น เรา ได้ เหน เจ้า นระชั้นเอล ก็ ทูล พระ องค์ ว่า ซาจารย์ เจ้า ซัก
 ทำน เป็น บุตร พระ เจ้า ทำน เป็น กระบี่ กร เจ้า พอล ยิศราเอล พระ เยชู คริสต์
 ตาม เขา ว่า เพราะ เรา ว่า เรา ได้ เหน เจ้า ไท ก็ ไท มะ เตื่อ นั้น เจ้า จึง เชื้อ หรือ
 เจ้า ยัง จะ เหน ซึ่ง ไท ใหญ่ กว่า นั้น ซัก พระ องค์ ยัง ว่า เรา บอก แก่ ทำน ทั้ง
 หลาย เป็น แท้ จริง ว่า ภาย หลัง ทำน จะ เหน สัก แหว ก ออก เป็น ช้อง แล
 ผุ่ง ทู ก แห่ง พระ เจ้า ซึ่ง ไป ลง มา บน บุตร มนุษย์ ชะ

๐ บท ๒ ๓

๐ อยู่ มา สาม วัน ที่ มี งาน เลี้ยง สัก สร้อย เป็ด บ่าว เจ้า สาว ใน บ้าน กาน
 แวง เมือง ซาติลาย แล มารดา พระ เยชู อยู่ ที่ นั้น พระ เยชู ทั้ง พวก ลูก สิบ
 ไท รับ เชิญ ไป ถึง งาน นั้น ทั่ว ครั้น ซาก น้ำ อด หุ่น อยู่ แลแล้ว มารดา พระ
 เยชู มา บอก แก่ พระ องค์ ว่า น้ำ อด หุ่น เขา ไม่ มี แลแล้ว พระ เยชู คอบ ว่า
 ผู้ หญิง เชื้อ นั้น เป็น อะไร แก่ เรา แก่ ที่ ก่อ เล่า เวลา กำหนด ของ เรา ยัง
 ไม่ ถึง ฝ่าย มารดา นั้น ก็ ไท สั่ง คน ใช้ พึ่ง เล่า ว่า ถ้า ทำน จะ สั่ง ให้ ทำ
 อะไร จง ทำ หมก แลแล้ว ตาม ทำน เข็ม ชีวะ แล่ง พวก บุตร ยาก ก็มี ช่าง เป็น
 หิน ตั้ง อยู่ ที่ นั้น หก ลูก จะ น้ำ ไท ลูก ละ ๑๐๐ ทะเนล ๑๕๐ ทะเนล
 พระ เยชู ก็ คริสต์ สั่ง เขา ว่า ใส น้ำ ให้ เต็ม ช่าง เขา จึง ใส ให้ เต็ม จน ล้น
 แลแล้ว พระ องค์ สั่ง เขา ให้ ตัก ออก แลแล้ว สั่ง ให้ แก่ นาย งาน เขาก็ สั่ง ให้
 ครั้น นาย งาน ไท ชิม น้ำ อด หุ่น ที่ ทำ ทั่ว น้ำ นั้น แล มี ไท รู้ ว่า มา แก่

โทน มาก मैं คน ใจที่ ตก น้ำ ออก นั้น รู้ นาย นั้น เรียก เจ้า บ่าว บอก ว่า คน ทั้ง ปวง เคย เขา น้ำ อะ หุ่น ที่ มา ใ้ ก่อน แล เมื่อ เขา กิน มาก แล ึ่ง เอา ที่ ไม่ สู้ ก็ มา ฝ่าย ท่าน เล่า น้ำ อะ หุ่น ที่ ที่ นั้น ท่าน ได้ รัก เขา ไว้ จน บาน นี้ ึ่ง สำคัญ หน้า ษั จ รวย นี้ พระเยซู ได้ กระทำ เป็น ประถม ใน บ้าน กานา แฉวง เมือง นาสิตาย เป็น ที่ สำแดง วิศมี ภาพ ของ พระองค์ แล ึ่ง ลุกสิษ พระองค์ ึ่ง เชื้อ ใน พระองค์ าะ

๑๒๐ ● การ นั้น สิ้น เสรจ แล ึ่ง พระองค์ แล มารดา กับ พี่ น้อง ของ พระ องค์ ทั้ง พวก ลุกสิษ ลง ไป ถึง เมือง กับ เนาซอุม แล ว่า มิ ได้ คอย อยู่ นั้น นอน ทวย ว่า เทษกาล ปักศา ของ พวก ยูดา ย ไกล จะ ถึง แล ึ่ง พระเยซู ึ่ง ขึ้น ไป เมือง ยรูซาเลม แล ึ่ง ใน พระวิหาร ได้ ภัย คน ที่ ชาย วัว ชาย แกะ ชาย นก พิวาบ แล คน แลก เงิน นั้ง อยู่ นั้น พระองค์ ึ่ง เขา บาน พัน เชือก แล ึ่ง ก็ ไ้ เขา เสีย จาก พระ วิหาร สิ้น ทุก คน ทั้ง แกะ ทั้ง วัว ทวย เงิน ปลัก ของ คน แลก เงิน นั้น พระองค์ เท เสีย รัน นั้ง นั้น ก็ คว่า เสีย แล ึ่ง คริสต์ แก่ คน ที่ ชาย นก พิวาบ ว่า นี้ เขา ไป แล ึ่ง นี้ เกิด อย่า ทำ เรือน ของ พระบิดา เรา ปรน เรือน ้อ ชาย ลุกสิษ แห่ง พระองค์ ึ่ง ล่า ลัก ถึง คำ ที่ เขียน ไว้ ว่า ที่ จะ รัน รน ทวย วิหาร แห่ง ท่าน กิน ทวี ษั เสีย แล ึ่ง แล พวก ยูดา ย ึ่ง ทูลถาม พระองค์ ว่า ึ่ง ท่าน ทำ ทั้ง นี้ ท่าน จะ ใ้ ะไร เป็น สำคัญ ปรากด แก่ เรา พระองค์ ึ่ง คริสต์ คอบ แก่ เขา ว่า ทำลาย วิหาร นี้ แล ึ่ง ใน สาม วัน เรา จะ ส้าง ขึ้น ใหม่ ครั้น นั้น พวก ยูดา ย ถาม พระองค์ ว่า ที่ ส้าง วิหาร นี้ ขึ้น นั้น เป็น สี่ สิบ หก ปี ึ่ง แล ึ่ง ท่าน จะ ส้าง ขึ้น ใน สาม วัน ได้ ้อยู่ หรือ ฝ่าย พระองค์ ก็ ว่า ทวย วิหาร าย แห่ง พระองค์ เทคนี เมื่อ พระองค์ เป็น ขึ้น มา จาก ทาย แล ึ่ง พวก ลุกสิษ นั้น ล่า ลัก ถึง คำ นี้ ว่า พระองค์ ได้ คริสต์ บอก เขา แล ึ่ง เขา ึ่ง เชื้อ ใน คำ ที่ เขียน ไว้ แล ใน คำ ที่ พระเยซู คริสต์ ว่า นั้น าะ

๒๓๓ ● แล ึ่ง พระองค์ ้อยู่ ใน เมือง ยรูซาเลม คราว เทษกาล ปักศา แล

คนทั้งหลาย ครั้น ได้เห็น ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง พระองค์ กระทำ นั้น เขาก็
เชื่อ ใน พระองค์ เป็น ชัน มาก แต่ ว่า พระเยซู มิ ได้ ไว้ พระไทย ใน เขา ค้วย
ท่าน รู้ เขา ทมด ทั้ง นั้น ท่าน มิ ได้ คอ้ง ประสงขให้ ใคร เป็น พญาน กล่าว
แก่ ท่าน ว่า ค้วย มนุษ เหตุ ว่า ซึ่ง มี อยู่ใน มนุษ พระองค์ ก็ ทรง ทราบ
พระ ไทย แล้ว ะ

๑๐ บท ๓ ๗

๑๐ ยัง มี คน หนึ่งใน พวก ฟาริซย ชื่อ ว่า นิโกเทโม เป็น ชุน นาง ใน พวก
ยูดาย คน นั้น มา หา พระองค์ เพลก กลาง คีน ทูล พระองค์ ว่า อาจารย์
เจ้า ข้า ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย รู้ ช้อย ว่า ท่าน เป็น อาจารย์ มา แก่ พระเจ้า ค้วย
ว่า หาก มี ผู้ใด ผู้หนึ่ง จะ อาจ ทำ ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง ท่าน ทำ นั้น เว้น ไว้
แต่ พระเจ้า สถิตย์ ช้อย ค้วย พระเยซู จึง ครัส คอบ แก่ คน นั้น ว่า แท้
จริง เรา บอด แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ใด มิ ได้ รู้ ซึ่ง บัง เกิด ใหม่ ผู้ นั้น จะ ภบ
เหน เมือง พระเจ้า หาก มิ ได้ นิโกเทโม ทูล ถาม พระองค์ ว่า ซึ่ง คน แก่ ชะ
รา จะ บัง เกิด ใหม่ นั้น หย่างไร ได้ เถ่า จะ เข้า สู่ ครอบ แม่ ชิด แล้ว เกิด มา
ใหม่ ได้ ช้อย หรือ พระเยซู ครัส คอบ ว่า เรา บอด แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า
ถ้า ผู้ใด มิ ได้ เกิด มา แก่ หน้า แล วิญาณ ผู้ นั้น จะ เข้า ใน เมือง พระเจ้า หาก
มิ ได้ ซึ่ง เกิด มา แก่ เนื้อ หนึ่ง ก็ เป็น เนื้อ หนึ่ง ซึ่ง เกิด มา แก่ วิญาณ ก็
เป็น วิญาณ แล ก็ ช้อย คิค หลาก ใจ เพราะ คำ ที่ เรา บอด แก่ ท่าน นั้น ว่า
จำ เป็น ให้ รู้ ซึ่ง บัง เกิด ใหม่ ลม จะ ใคร พัด ไป ช้าง ไหน ก็ พัด ไป ช้าง นั้น
ท่าน ก็ ได้ ยิน เสียง แห่ง ลม นั้น แต่ ว่า ลม นั้น มา แก่ ไหน แล จะ ไป ช้าง
ไหน ท่าน ไม่ รู้ ฝ่าย ผู้ใด ที่ เกิด มา แก่ พระ วิญาณ ก็ เป็น ดัง นั้น แล นิโก
เทโม จึง ถาม พระองค์ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เป็น ไหน ได้ ะ

๑๐ ๑๐ พระเยซู ก็ ครัส ถาม นิโกเทโม ว่า ท่าน เป็น อาจารย์ ของ พวก ยิศ
ราเอล หรือ แล ยัง ไม่ เข้า ใจ ความ ทั้ง นี้ เรา บอด แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง
ว่า ซึ่ง เรา กล่าว นั้น เรา รู้ ช้อย แล้ว ซึ่ง เรา เป็น พญาน ว่า นั้น เรา ได้

เห็นแล้ว แด แด คำพญานของเราท่านไม่รับ ถ้าแด ครั้นเราบอกแก่ท่าน คว้าความสำหรับแผ่นดิน ท่านไม่เชื่อ เมื่อเราจะว่า คว้าความสำหรับ สวรรค์นั้น ท่านจะเชื่ออย่างไร ได้เล่า หาผู้ใดผู้หนึ่งได้ขึ้นสวรรค์ไม่ เว้นไว้แต่ผู้หนึ่งที่ลงมาจาก สวรรค์ คือ บุคร มนุษย์ที่ยังอยู่ใน สวรรค์ โมเซได้ยกขึ้นอย่างไรในป่า บุคร มนุษย์ ก็จะต้องยกขึ้นเหมือนกัน แด เพื่อมิให้ผู้ใดที่เชื่อในท่านนั้น ถึง ติบหายเลย แต่จะให้ไว้ชีวิต ธรัน จำริญ เปน นิจ สิ้น ทุกคน เพราะว่า พระเจ้า ทรง พระเมตตา ความ รักช ก่อ มนุษ ใน โลกย์ เพียง โปรด ประทาน บุคร ของค์เดียว นั้น มิให้ผู้ใดที่เชื่อใน บุคร นั้น ถึง ที่ ติบหายเลย แต่จะให้ไว้ชีวิต ธรัน จำริญ เปน นิจ พระเจ้ามิได้ใช้ บุคร พระองค์ มา ใน โลกย์ จะให้ปรับโทษ โลกย์นั้น แต่จะให้ โลกย์ รอด ได้ ด้วย เศษ บุคร นั้น ใครผู้ใดได้เชื่อในท่าน ผู้นั้น มิต้องปรับโทษ ถ้าผู้ใดมิได้เชื่อ ก็เป็นโทษปรับอยู่แล้ว เพราะ เขา มิได้เชื่อ ใน นาม บุคร ของค์เดียว แห่ง พระเจ้า เหตุซึ่ง ปรับโทษ นั้น คือว่า นี้ และ ความสว่าง เข้า มา ใน โลกย์ แล้ว แด มนุษย์ ทั้งหลาย รักช ที่มี มาก กว่า ที่ สว่าง นั้น เพราะ เขา ประพรีทธิ การ เปน การ บาป คว้าว่า คน ทั้งปวง ที่ ประพรีทธิ ชั่ว นั้น เขา ความ สว่าง เปน ที่ ชัง เกลียด มิได้ มา ถึง ที่ สว่าง กลัว เกลือก ว่า จะ เปน ที่ ติ เกียน การ งาน เขา ฝ่าย คน ที่ ประพรีทธิ ซึ่ง สัจธรรม เล่า เขาก็ มา ถึง ที่ สว่าง ให้ การ งาน เขา เปน ปวากต ว่า ทำ เปน ตาม พระไทย พระเจ้า ะ

๒๓๐ ๐ ครั้น เหตุ การ ทั้ง นี้ สิ้น เสวย แล้ว พระเยซู กับ ทั้ง ลูกศิษ พระองค์ มา ถึง แผ่นดิน ยุคาย แด คอย อยู่ คว้า กัน ให้ คน รับ ศีล จุ่ม น้ำ ที่ นั้น ฝ่าย โยชัน ก็ ให้ คน รับ ศีล จุ่ม น้ำ ใน กำบล หนึ่ง ชื่อ ฮาย โนน ใกล้ กัน กับ บ้าน ซาเลม เพราะ ว่า มี น้ำ มาก ที่ นั้น คน ทั้งหลาย จึง มา รับ ศีล จุ่ม ที่ นั้น คว้า ว่า โยชัน ยัง ไม่ คง เข้า กุค ครั้น นั้น พวก ลูกศิษ ของ โยชัน ซัก ใช้ ได้ ตาม กัน กับ พวก ยุคาย ใน ซ้อ ซัระ กาย เขา จึง มา หา โย นัน บอก ว่า

อาจารย์เจ้าข้า ท่านนั้นที่อยู่กับท่าน ริมแม่น้ำ ยาระเคน ฟากข้าง โนน
 ที่ท่านเป็นพยานว่าด้วยนั้น ท่านผู้นั้นและก็ได้รับศีลจุ่มน้ำ และคน
 ทั้งปวงไปหาท่าน ฝ่ายโยธันท่านตอบว่า ผู้ใดจะรับอะไรหามิได้ เว้น
 ไว้แก่ของซึ่งประทานแก่ สวรรค์จึงรับได้ ท่านทั้งหลายนี้ก็
 เป็นพยานฝ่ายข้าว่า ข้าได้มาแล้วว่า ข้ามิได้เป็นพระคริสตโค แต่
 ข้าเป็นผู้รับใช้มานำหน้าพระองค์ ที่มีเจ้าสาวคือว่าเจ้า บ่าว นั้นเอง
 แก่ว่าที่เป็นเพื่อนของเจ้าบ่าว ยืนทวีบทฟังเสียงของเจ้า บ่าว นั้น จึง
 ยินดีด้วยเป็นอันมาก ที่ข้าจะได้ยินดีนั้น ก็จะได้ถึงที่สำเร็จแล้วแล
 ท่านผู้นั้นคงจะจำเริญใหญ่ขึ้น ฝ่ายข้าก็ท้อถอยน้อยลง ผู้มา
 ขนนั้นอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ผู้มาแต่แผ่นดินก็เป็นสำหรับแผ่นดิน
 แล้วก็พูดแก่ด้วยแผ่นดิน ผู้มาแก่ สวรรค์เป็นเหนือสรรพสิ่งทั้ง
 ปวง แล้วซึ่งท่านได้เห็นได้ยิน นั้นแลท่านกล่าวสำแดงมา แก่ว่า
 ซึ่งท่านกล่าวว่าไม่มีใครรับ ถ้าผู้ใดรับผู้นั้นเป็นแม่ใจเหมือนหนึ่ง
 บิดควาแล้ว ว่าพระเจ้าเป็นสัจแท้แล เทกว่าผู้ซึ่งพระเจ้าใช้มา
 นั้นพูดแก่คำพระเจ้าทั้งนั้น ด้วยว่าพระเจ้ามิได้ประทานพระ วิญาณ
 ให้แก่ท่าน คามจนถ พระ บิทรักษ์ พระ บุตร แล้วได้มอบสารพัดไว้
 ในพระหัตถ์ท่าน ใครผู้ใดเชื่อในพระ บุตร นั้น มีชีวิตเป็นนิรันดร
 ใครผู้ใดที่มีใจเชื่อในพระ บุตร นั้น จะเห็นชีวิตนั้นหามิได้ แก่ว่า
 พระ วาซ ชาซุร ของพระเจ้า คงอยู่แก่ตัวผู้นั้น ๗

๑ บท ๔ ๗

๑ พวกฟาริซายได้ยินว่า พระเยซูได้ลุกสืบมากกว่าโยธัน แล้วก็ให้
 เขารับศีลจุ่มน้ำด้วย ชนพระเยซูจะได้จุ่มให้เองก็หาไม่ แต่พวก
 ลุกสืบนั้นจุ่มให้ ครั้นพระเยซูรู้ทั้งนี้แล้ว พระองค์จึงละเมือง บุคาย
 เสกจกลับไปในเมือง มาติลาซ แลคงจะข้ามแดนเมือง ซะมาเวีย พระ
 องค์จึงมาถึงตำบลหนึ่ง ในแขวงเมือง ซะมาเวีย ตำบลนั้นชื่อ ว่า ซะ

เต็ม ไกลกันกับที่ดินซึ่งยาโคบ ให้ไว้แก่โยเซฟ ผู้บุตร ที่นั่นแลมี
 บ่อน้ำ ของยาโคบ พระเยซู เลียลา คว้ย ทางไกล จึงนั่งลง หย่างนั้นริม
 ปากบ่อ เวลานั้นเกือบจะถึง คว้นเที่ยง ยังมีสัตว์ คนหนึ่ง เป็นจชติ
 ชะมาเรีย มาเพื่อ จะ กักน้ำ พระเยซู จึง ครว้ส แก่ สัตว์ นั้น ว่า จงให้ แก่ เรา
 กิน บ้าง คราว นั้น พวก ลูกลิส ไต่ ไป ใน เมือง แล้ว จะ ซื้อ อาหาร กิน ทนึ่ง
 ชาวชะมาเรีย นั้น จึงถาม พระองค์ ว่า จะ เป็น หย่างไร ที่ ท่าน ผู้เป็น พวก
 ยูทาย จะ มา ขอ น้ำ กิน แก่ ข้าพเจ้า ที่เป็น ชาวชะมาเรีย คว้ยว่า พวก ยูทาย
 ไม่ เคย ปรมา ไครย เป็น ไม ครี กั้น กับ พวก ชะมาเรีย พระเยซู ก็ ครว้ส ตอบ ว่า
 ถ้า เจ้า ได้ รู้จัก ใน คุณ แห่ง พระ เจ้า แล รู้ ว่า ท่าน เป็น ผู้ ไค ที่ บอ ก เจ้า ว่า
 ให้ น้ำ ดิน นั้น เจ้า ก็ จะ ไค ขอ แก่ ท่าน แล้ว แล ท่าน จะ ไค ให้ น้ำ ชัน กอบ
 คว้ย ชีวิต นั้น ไว้ แก่ เจ้า ทนึ่ง นั้น จึง บอ ก ว่า ท่าน ไม่มี อะไร คัก บ่อนั้น
 ก็ ลึก เทก กั้น นั้น ท่าน จะ เอา น้ำ ซึ่ง ให้ มี ชีวิต นั้น แก่ ไหน มา เจ้า ข้า ท่าน
 จะ เป็น ไหญ่ กว่า ยาโคบ ผู้ บิดา เรา ที่ ให้ บ่อนี้ ไว้ แก่ เรา ทรี ท่าน นั้น ได้
 กิน แก่ บ่อนี้ ทั้ง ลุก หลาน ทั้ง ผง สัตว์ ของ เลียง คว้ย ฝ่าย พระเยซู ก็ ครว้ส
 ตอบ แก่ ทนึ่ง นั้น ว่า ไคร ผู้ ไค ที่ กิน แก่ น้ำ นี้ ยัง จะ หยาก กระทบ อี ก
 แก่ ทว่า ไคร ผู้ ไค จะ กิน แก่ น้ำ ซึ่ง เรา จะ ให้ นั้น ผู้ นั้น จะ หยาก อี ก หา มิ ไค
 จน สิ้น กลบ แแต่ ว่า น้ำ ซึ่ง เรา จะ ให้ นั้น จะ เป็น บ่อน้ำ พุดะ ชัน ใน กว เขา
 ถึง ชีวิต ชัน จำ เริญ เป็น ชักราทนึ่ง นั้น ทูล ว่า น้ำ นั้น ขอ ให้ ข้าพเจ้า
 บ้าง เจ้า ข้า เพื่อ ข้าพเจ้า ไม่ หยาก อี ก แล ไม่ คอ ก มา คัก นี้ เลย ะ

๑๖๐ พระเยซู จึง ครว้ส สั่ง ทนึ่ง นั้น ว่า ไป เรียก ผัว เจ้า มา นี้ เกิด
 ทนึ่ง นั้น ตอบ ว่า ผัว ไม่มี พระเยซู ครว้ส ว่า ที่ เจ้า ว่า นั้น ชอบ ถูก อยู่ ว่า
 เจ้า ไม่มี ผัว คว้ยว่า เจ้า ได้ มี ผัว เป็น ท้า คน แล้ว แแต่ ว่า ที่ เจ้า มี อยู่ เคียว
 นี้ มิใช่ ผัว ที่ เจ้า ว่า นั้น ก็ จริง แล ทนึ่ง นั้น จึง ตอบ ว่า เจ้า ข้าพเจ้า
 เหนว่า ท่าน เป็น ผู้ ทำ มาย ปู่ หล้า ทายาย เรา ไค ให้ วั น มี ศักการ ใน ภู เขา นี้
 ฝ่าย ท่าน กับ พวก ท่าน เล่า ก็ ว่า ใน เมือง ยรูจาเลม เป็น ที่ ควร คง

จะ นมัสการ ที่นั่น พระเยซู จึง คริสต์ว่า ผู้หญิง เชื้อเชื้อเราเกิด เวลา
จะ มาแล้ว ครั้น นั้น เจ้า ทั้ง พวก พ้อง นั้น จะ ได้ ให้ นมัสการ พระบิดาใน
ภูเขานี้ ก็ ทำมิได้ ในเมือง ยรูซา เลม ก็ ทำมิได้ ที่ พวก เจ้า นมัสการ นั้น
เขาไม่ รู้ว่า เป็น อะไร ที่ พวก เขา นมัสการ นั้น เรา รู้ว่า เป็น อะไร ด้วยว่า
ซึ่ง เป็น ที่ รอด นั้น จะ มา แต่ พวก ยูดา ย แต่ ว่า เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว เกี่ยว
นี้ ครั้น นั้น คน ที่ นมัสการ จริง ๆ จะ นมัสการ พระบิดา ด้วย วิญญาณ ซื่อสัตย์
สุจริต เหตุ ว่า พระ บิดา ทา คน ที่ นมัสการ ทั้ง นั้น พระเจ้า เป็น วิญญาณ แล้ว
ใคร ๆ จะ นมัสการ แก่ พระองค์ คง นมัสการ ด้วย วิญญาณ ซื่อสัตย์ สุจริต
หญิง นั้น จึง ทูล พระองค์ ว่า ข้าพเจ้า รู้ อยู่ ว่า มา ชีซา จะ มา มา ชีซา นั้น แปล
ว่า คริสโต เมื่อ มา แล้ว ท่าน จะ บอก ให้ เรา รู้ สาระ พัก พระเยซู คริสต์ คอบ
แก่ หญิง นั้น ว่า คือ เรา ที่ พุค แก่ เจ้า เป็น มา ชีซา นั้น เอง ละ

๒๗ ๑ ใน ขณะ นั้น พวก ลุกสิม มา ก็ ประหลาดใจ อยู่ เพราะ พระองค์
พูด กับ ผู้หญิง นั้น แต่ ว่า ไม่มี ใคร ถาม ว่า พระองค์ จะ ทา อะไร พุค
กัน กับ เขา ทำอะไร ฝ่าย หญิง นั้น ก็ ละ มือน้ำ เล็บ กลับ เข้า ไป ใน เมือง
และ บอก แก่ คน ทั้ง หลาย ว่า มา เกิด สาระ พัก ทั้ง ปวง ที่ ข้า ใต้ ทำ นั้น มี
คน มา บอก แก่ ข้า ทมก ทั้ง นั้น จง มา กุ เกิด นี้ มิใช่ พระคริสโต หรือ คน
ทั้ง หลาย จึง ออก มา จาก เมือง มา กัน มา ทา พระองค์ ละ

๓๑ ๑ ใน เวลา นั้น พวก ลุกสิม จึง ทูล แก่ พระองค์ ว่า รัชปี เจ้า ข้า เชิญ
รัชอาหาร เกิด ฝ่าย พระองค์ ก็ คริสต์ แก่ เขา ว่า เรา มี อาหาร กิน ที่ ท่าน
ทั้ง หลาย ไม่ รู้ พวก ลุกสิม นั้น จึง พุค กัน ว่า จะมี ผู้ใด เอา อาหาร มา ส่ง
ให้ ท่าน หรือ ฝ่าย พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า ที่ จะ ทำ ความ พระไทย ของ
ท่าน ผู้ใช้ เรา มา แล ให้งาน ของ ท่าน สำ เร็จ แล้ว นั้น แล เป็น อาหาร
ของ เรา พวก ท่าน ทั้ง หลาย นี้ เคย ว่า ทั้ง นี้ มิใช่ หรือ ว่า ชัก สี่ เทียน แล้ว
จะ ถึง หน้า เกี้ยว เข้า คุณระ ท่าน ทั้ง หลาย เรา บอก ท่าน ว่า จง ลืม คา พิ
นิศคุณ ซึ่ง ไร มา เกิด เข้า ถึง หน้า เกี้ยว แล้ว แล ฝ่าย ผู้ เกี่ยว นั้น ก็ ได้ ค่า

ข้าง แล ประสมผลไว้แก่ชีวิต ครั้นจำเวิญเป็นนิจ เพื่อว่าผู้หว่านก็
 ผู้เกี่ยวก็กั จะไต่ยินคัด้วยกัน เหตุฉะนั้นก็จริงในการนี้ กว้ย
 ว่า คนหนึ่ง หว่าน คนหนึ่ง เกี่ยว เกษ เราใช้ท่านทั้งหลายให้ไปเกี่ยวซึ่ง
 ท่านมิได้เสี้ยแรง ปลูกไว้ นั้น คนอื่นได้เสี้ยแรงทำ แลท่านได้ประ
 โยฮันในการที่เขาทำนั้น แลแล้วแต่ในเมื่อนั้น มีพวกชะมาเรียเป็น
 อันมาก มาเชื่อในพระองค์เพราะคำของผู้หญิงนั้น ที่เขาเป็นพยาน
 ว่า สารพัดที่ซั้ได้ทำนั้น ท่านบอกแก่ซั้แล้วหมดทั้งนั้น เหตุทั้ง
 นี้ ครั้น พวก ชะมาเรีย ออก มาหา พระองค์แล้ว ก็ขอ พระองค์ให้คอย
 อยู่กับเขา พระองค์จึง คอยอยู่ที่นั่น สองวัน และ คนได้เชื่อใน พระ
 องค์ เพราะ ถ้อยคำ ของ พระองค์เอง เป็นอัน มากนัก แลแล้วได้บอกแก่
 ผู้หญิงนั้นว่า เกี่ยวนี้เราไม่เชื่อเพราะ คำ ของ เจ้า กว้ยว่า เราได้ยิน
 เองก็รู้อยู่ ว่า แท้จริง ท่านนี้ เป็น พระคริสตเป็น ที่ รอคอย แห่ง โลกย์แล ฯ
 ๔.๓๐ ๑ สิ้น สองวัน นั้นแล้ว พระองค์เสด็จไปจากที่นั้น ไปในเมือง
 ซาเลียส มาทแมน พระเยซูได้เป็นพยานแล้วว่า ผู้ทำนบจะมีเกียรติ
 ยศในบ้านเมืองของท่านเองหามิได้ เหตุทั้งนี้ ครั้น พระองค์มาถึง เมือง
 ซาเลียส พวก ซาเลียสยกก็อับรับพระองค์ กว้ยว่า เขาได้เห็น สารพัด
 ซึ่ง พระองค์ ได้ทำ ในเมือง ยรูซาเลม คราว เทพกาลนั้น เพราะว่า เขาได้
 ขึ้นไปถึง เทพกาลนั้น กว้ย พระองค์จึง เสด็จเข้า มาใน ตำบลกานา แฉวง
 เมือง ซาเลียส อีก คือ ตำบลนั้น แลที่ พระองค์ บันชาน ให้ น้ำ กลับ กลาย
 เป็น น้ำ ขุ่น แล้ว ยังมีเสนาบดีผู้หนึ่ง บุกร ผู้หนึ่ง เจบอยู่ในเมือง กัปี
 เรนอุม บิกันนี้ไต่ยินว่า พระเยซู กลับ มาแก่เมือง ยูคาย มาถึง เมือง ซา
 ลียาแล้ว ท่านจึง มาหา พระองค์ ขอให้ลงไป รักษา ลูกคน กว้ยว่า
 แทบตายแล้ว เหตุฉะนั้น พระเยซู คริสต์ แก่ผู้หนึ่งว่า ถ้าท่าน กับ พวกท่าน
 มิได้เห็น ซึ่ง ลักขณะ สำคัญ แล การ หน้า อักจรรยใจ ท่าน จะเชื่อ ก็ ทำไม่
 เลย เสนาบดีนั้น ชูล พระองค์ว่า จง ลง มาเถิด พระเจ้าซั้ก่อน ลูกนั้น จะ

ตายแล้ว พระเยซู จึง คริสต์ สั่ง ผู้นั้น ว่า จง กลับ ไป เลิก ลูก ของ ท่าน
ก็ คง ชีวี คร อยู่ แล ผู้นั้น เชื่อ ใน ถ้อย คำ ซึ่ง พระเยซู คริสต์ ว่า นั้น ก็ กลับ
ไป ภาว ถึง กลาง ทาง บ่าว ไพร ของ ท่าน มา ภาว กัน บอกว่า บุตร ของ ท่าน
คหัย คตาย ทาย แล้ว ท่าน จึง ตาม เขาว่า ที่ คหัย บัน เทา นั้น เป็น ใน เพลา
เมื่อไร เขา ตอบว่า ภาว นี้ เพลา บ่า ย โมง หนึ่ง ที่ จับ ใช้นั้น ทาย แล
บิศา จึง รู้ ว่า เป็น ใน เพลา นั้น ที่ พระองค์ คริสต์ ว่า ลูก ของ ท่าน คง ชี
วี คร อยู่ ท่าน จึง เชื้อ กับ พวก ชาว บ้าน ของ ท่าน หมก ทั้ง นั้น นี้ แล และเป็น
ทฤธิษะ สำคัญ ซึ่ง พระเยซู ไท้ สำ แคง คราว พระองค์ กลับ มา แ่ เมือง
ยูทาย มา ใน เมือง มา ลิตาย ฯ

๑ บท ๕ ฯ

๑ ท่อ ภาย หลัง ยังมี เทษกาล แห่ง พวก ยูทาย พระเยซู จึง ขึ้น ไป เมือง
ยรจุสเลม ที่ เมือง นั้น ยังมี สระ แห่ง หนึ่ง ไก้ ล ประค แเกาะ ใน ภาษา เฮบ
ราย สระ นั้น ไค้ ชื่อ ว่า เบธิศตา มี ศาลา รอบ เป็น ท่อ หลัง ใน ศาลา นั้น
มี ผู่ คน เจบ คน ทา บอก คน งอ ย ชบ ผอม คอ ย น้ำ ทวัน ไทว คว้ย ว่า
ลง เวลา ทุก สวรรค์ ลง มา ใน สระ ให้ น้ำ นั้น วด เป็น ระลอก กระฉอก ไป
แล้ว คน ที่ แรก ลง ไป ครั้น น้ำ กระฉอก อยู่ นั้น ถ้า ไรค สิ่ง ไค้ ไค้ ัก อยู่
โรค นั้น ก็ ทาย แล ที่ นั้น มี คน หนึ่ง เป็น ไรค เจบ อยู่ เป็น สาม สิบ แปด ปี
มา แล้ว ภาว พระเยซู ไท้ เหน เขา นอน อยู่ นั้น แล รู้ ว่า เป็น หย่าง นั้น เป็น
มา นน แล้ว พระองค์ จึง คริสต์ ตาม เขาว่า เจ้า จะ ไค้ ร ทาย เป็น ปรก ไค้ หรือ
คน เจบ นั้น ทูล ตอบว่า พระ เจ้า ซัก ใ้ ใ้ ษ น้ำ กระฉอก อยู่ นั้น ซัก ใ้ เจ้า ไม่
มี ไค้ ร จะ ช่วย ลง ใน สระ ครั้น ซัก ใ้ เจ้า จะ ลง ไป นั้น คน ขึ้น มา จึง ลง
ไป ก่อน ขณะ นั้น พระเยซู คริสต์ แก่ เขา ว่า ลูก ขึ้น ยก ที่ นอน ของ ัก ไค้
ไป เลิก บัก ไค้ ยว ใจ คน นั้น ทาย เป็น ปรก ไค้ ยก ที่ นอน แล ไค้ ร ไป ไค้
แล้ว วัน นั้น เป็น วัน ซะบา ไค้ เหตุ กัง นั้น พวก ยูทาย บอก แก่ คน ที่ ทาย
โรค นั้น ว่า วัน นี้ เป็น วัน ซะบา ไค้ ที่ จะ แยก ที่ นอน ไป นั้น ไม่ ควร คน

นั้นจึงตอบแก่เขาว่า ผู้กระทำให้ข้าพเจ้าหายท่านสั่งว่า ยกที่นอนเถร
 ไปเถร พวกนั้นยังถามเขาว่า ใครผู้ใดสั่งเจ้าว่า ยกที่นอนเถร ไปนั้น
 ฝ่ายคนที่หายก็มีได้รู้ว่าเป็นผู้ใด ทว่าว่า พระเยซู หลีกเลยไปแล้ว
 ทว่าผู้คนมีอยู่ที่นั่น ทอภายหลังพระเยซูยกคนนั้นในวิหาร จึงครัส
 ว่าคุณเลิกเจ้าหายแล้ว อย่าผิดไปอีกกลัวเกลือกว่า ซึ่งร้ายกว่านี้ จะ
 บังเกิดมีแก่ตัว คนนั้นจึงไปบอกแก่พวกยูดาว่า ที่รักษาตัวข้าพเจ้าให้
 หายเป็นปรกติ นั้นคือ พระเยซู เหตุทั้งนี้ พวกยูดาจะทำร้ายแก่พระ
 เยซู (หากจะผลาญชีวิตท่านเสีย) เพราะท่านทำทั้งนี้ ในวันสะ
 บาโต พระเยซูจึงครัสตอบแก่เขาว่า พระบิดาเราทำอยู่จนปานนี้ เรา
 จึงกระทำทว่า เหตุนี้ พวกยูดา ยิ่งปรารถนาจะไคร่ ประหาร พระองค์
 ทว่ามิใช่ให้ผิดวันสะบาโต สิ่งเดียว แต่ทว่ายังได้เรียกพระเจ้าว่า
 เป็นพระบิดา ทำให้หากเราเป็นเท่ากันกับพระเจ้า ฯ

๑๘๑ พระเยซูจึงครัสตอบแก่เขาว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายเป็นแท้
 จริงว่า ชันบุตร จะทำอะไรแก่ผู้เกี่ยวเองก็หามิได้ สุกแต่ได้โทษพระ
 บิดา ทำสิ่งใดจึงทำได้ พระองค์นั้นได้ทำสิ่งอันใด บุตรพระองค์ก็ทำ
 สิ่งนั้น และเหมือนกัน ทว่าว่า พระบิดา รักชนบุตร แลสรรพยาซึ่ง พระ
 บิดาทำนั้น พระองค์ก็ได้สำแดงแก่ บุตร สิ้นทั้งนั้น แล้วยัง จะ สำแดง
 ซึ่งใหญ่กว่านี้อีก ให้ท่านทั้งหลายนี้ หลากใจ คงตั้งว่า พระบิดาให้คน
 เป็นขึ้นจากกาย ให้มีชีวิตอีก ฝ่ายบุตร พระองค์ถ้าปรารถนาจะให้
 ใครผู้ใดมีชีวิตอีก ก็ทำได้เหมือนกัน ทว่าว่า พระบิดามีได้ทรงพิ
 ภาคภาษาผู้ใด แก่ว่า ซึ่ง จะพิภาคภาษาคนทั้งปวงนั้น พระองค์ได้ไว้ไว้แก่
 บุตร พระองค์ เพื่อ จะให้คนทั้งปวง นับถือบุตร พระองค์ เหมือนเขา นับ
 ถิ่นพระบิดา ถ้าผู้ใดมิได้ นับถือบุตร พระองค์ ก็มิได้ นับถือ พระบิดาก็
 ไซ้บุตรนั้นมา เราบอกแก่ท่านเป็นแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา
 แลเชื่อในท่านที่ใช่เรา มา ผู้นั้นจะได้ชีวิต อันจำเริญเป็นนิรันดร์ แล้วยัง

มาถึงที่ปรับโทษหา มิได้ แต่ ว่า ใต้ พัน คาย ถึง ที่ จะ ใต้ ชีวิต รแล้ว และ
 ๒๕๐ เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น แท้ จริง ว่า เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว
 เกี่ยว นี้ ที่ คน คาย ทั้ง หลาย จะ ใต้ ยิน เสี่ยง แห่ง บุคร พระ เจ้า แล้ว คน ที่
 ใต้ ยิน นั้น จะ มี ชีวิต ร เป็น ทว่า ว่า พระ บิดา มี ชีวิต ร ใน พระ องค์ เอง ฉนั้น
 ไค ก็ ไป รค ให้ พระ บุคร มี ชีวิต ร ใน ท่าน เอง เหมือน กัน แล พระ บิดา ได้
 ไป รค ให้ บุคร มี ธุช แล ที่ จะ ทรง พิภพ ภาษา ใต้ นั้น เป็น เพราะ ท่าน เป็น
 บุคร มนุช อย่าง นี้ กะ ปรทลาค ใจ เพราะ ข้อ นี้ เลย ทว่า ว่า เวลา กำหนด
 ก็ จะ มา ครั้ง นั้น คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน ที่ ผัง ศภ จะ ใต้ ยิน เสี่ยง ท่าน แล
 ก็ จะ ชอก มา ทมค คน ที่ ประพรี ทธิตี นั้น จะ เป็น ขึ้น ถึง ที่ จะ ใต้ ชีวิต ร
 คน ที่ ประพรี ทธิตี นั้น จะ เป็น ขึ้น มา ถึง ที่ จะ ปรับ โทษ เรา จะ ทำ อะไร
 แต่ เรา เอง มิ ได้ เรา ใต้ ยิน หย่างไร เรา ก็ พิภพ ภาษา หย่าง นั้น แล ซึ่ง
 เรา พิภพ ภาษา นั้น ก็ เป็น อัน ชอบ ชรรม ทว่า ว่า เรา มิ ได้ ทา ที่ ตาม ชอบ ใจ
 เรา เอง แต่ ว่า ตาม ซึ่ง ชอบ พระ ไทย ของ ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ถ้า เรา เป็น
 พญาน ว่า ทว่า เรา เอง คำ พญาน นั้น ก็ ทา จริง มิ ยัง มี ผู้ ขึ้น เป็น พญาน
 ว่า ทว่า เรา เรา ก็ รู้ อยู่ ว่า คำ พญาน ของ ผู้ นั้น ที่ เป็น พญาน ทว่า เรา
 นั้น เป็น อัน สัจ จริง แล และ ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ได้ ใช้ คน ไป ทา โยชัน คำ พ
 พญาน ซึ่ง โยชัน ว่า นั้น ก็ จริง อยู่ ฝ่าย เรา มิ คชัง รับ คำ พญาน แห่ง มนุช
 แต่ ยัง บอก ทั้ง นี้ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ รอด ได้ โยชัน นั้น เป็น ที่ สว่าง ขึ้น
 รุ่ง โรช ท่าน ทั้ง หลาย ก็ ภาส ใจ ยิน ดี ใน ที่ สว่าง ของ ท่าน เป็น แต่ เวลา เรา
 มี พญาน ใหญ่ กว่า โยชัน เพราะ ว่า กิจการ ซึ่ง พระ บิดา ให้ เรา ทำ นั้น
 เรา ทำ ให้ สำ เรจ นั้น และ เป็น พญาน ว่า พระ บิดา ได้ ใช้ เรา มา แล้ว
 แล พระ บิดา ที่ ใช้ เรา มา นั้น พระ องค์ เป็น พญาน แก่ เรา ทว่า ท่าน ทั้ง
 หลาย จะ ใต้ ยิน พระ สุระ เสี่ยง ของ พระ องค์ ใน กาล ไค ทวี จะ ใต้ เหน รุป
 สันถน แห่ง พระ องค์ ทา มิ ได้ แล คำ โอวาท ของ พระ องค์ มิ ได้ คจ อยู่
 ใน ท่าน ทั้ง หลาย ทว่า ว่า พระ องค์ ใช้ ผู้ หนึ่ง แล ท่าน ทั้ง หลาย มิ ได้ เชื่อ ผู้

นั้น ท่านค้นดูในคำพระอยู่ คว้าท่านคิดว่า จะได้กับชีวิตภวนัน
 จำเวิญเป็นนิจในคำนั้นแล คำพระนั้นก็ เป็นพญานก ว่าคว้าเรา แต่
 ว่าท่านไม่พอใจ มาหาเรา เพื่อจะได้ชีวิตภวนัน เราจะได้รับอิศริยศแก่
 มนุษย์ทมิได้ แต่เรา รู้จักท่านทั้งหลาย รู้ว่าที่ท่าน จะมีใจรักษพระ
 เจ้าก็หาไม่ เราหาแล้วในนามพระบิดา ท่านทั้งหลายก็ไม่รับเรา ถ้า
 คนอื่นจะ มาในนามของ คนเอง ท่านก็จะรับแล เมื่อท่านถืออิศริยศ
 แก่กัน แลกัน แลมิได้ แสงท ซึ่งอิศริยศอัน มาแก่ พระเจ้า องค์เกี่ยว
 ท่าน จะ เชื่อเรา อย่างไร ได้ ขย้านึกว่าเราจะ ได้ พ้อง ท่าน แก่พระ
 บิดา มีผู้หนึ่ง ซึ่ง จะ พ้อง ท่าน คือว่า โมเช ถึง แม้ท่าน ไว้ใจแก่โมเช
 นั้น ถ้าท่าน ได้เชื่อ ในโมเช ก็จะได้เชื่อ ในเราแล้ว เพราะ ว่าโมเช
 นั้นเขียน ว่า คว้าเรา แต่ ทว่า คราว ท่าน ไม่เชื่อ คำเขียนของโมเช จะ
 เชื่อ คำพูด ของเรา อย่างไร ได้เล่า จะ

๑ บท ๖ ๗

๑ ท่อภายหลัง พระเยซูเสด็จ ข้าม ทะเล ทิเบเรีย แขวง เมือง นาลิลา
 และ ฝูง คน เป็น อัน มาก ทิคม เสก เพราะ เขา ได้ เหน ลักขณะ สำคัญ
 ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ แก่คน เจบ ทั้งหลาย พระเยซู จึง ขึ้น ไป บน ภูเขา
 แล้ว นั่ง ลง ที่ นั้น คว้า พวก ลิช ทั้งหลาย คราว นั้น เทมกาล ของ พวก ยู
 ดาย คือ ปีศา ไกล จะ ถึง เหตุทั้ง นี้ พระเยซู ทอด พระเนตร แล เหน ฝูง
 คน เป็น อัน มาก มา พระองค์ จึง ครัสต์ แก่ฟีลิป ว่า เรา จะ ชื้อขนม ที่
 ไทน์ให้คน เหล่า นี้กิน พระองค์ ถาม ทั้ง นี้ จะ ลอง ใจฟีลิป เพราะ พระ
 องค์ รู้แล้ว ว่า ควร จะ ทำ อย่างไร ฝ่ายฟีลิป ก็ ทูล คอบว่า สอง ร้อย สลึง
 ก็ ไม่พอ จะ ชื้อขนม ให้กิน ทุก คน แต่ หนึคน อย่ ลก ลิช คน หนึ่ง คือ อันทะ
 เรธา ผู้พี่น้อง กับ ซิโมน เปโตร มาบอก ว่า ที่ นี้ มี คน หนึ่ง คน หนึ่ง
 มีขนม แป้ง เทสห้า อัน แล ปลา สอง ตัว แต่ เท่า นั้น จะ เป็น ไหว แก่ ฝูง คน
 ทั้ง นี้ ฝ่ายพระเยซู จึง ครัสต์ สั่ง ว่า ให้คน ทั้ง ปวง นั่ง ลง ในที่ นั้น ก็มี

หญิงสาวคนนั้นมาก เขาก็นั่งลง ประมวลแต่ผู้ชายได้สักห้าพันคน แล้วพระเยซูรับเอาขนมนั้น โมทนา พระคุณ แล้ว จึงส่งให้พวก ลูกศิษย์ ๆ ก็ส่งให้แก่คนที่นั่งอยู่นั้น และปลานั้นก็เหมือนกัน ตามแต่ใจเขา ปลาจืด ครั้นอิ่มแล้ว พระองค์จึง พวก ลูกศิษย์ ว่า ซึ่ง เหนือ อยู่ นั้น เกบไว้อย่าให้เสีย เหตุทั้งนี้แก่คนจนมั่งมีทั้งห้าอันนั้น ที่เหลือ เมื่อเขากินแล้ว เขาก็เก็บไว้ได้สิบสอง กระบุงเต็ม เพราะ การ ทั้ง นี้ คน ทั้งหลาย ครั้น เหนือ สำคัญ ซึ่ง พระเยซู กระทำ นั้น เขา พก กัน ว่า แท้จริง ท่าน นี้ เป็นผู้ ทำ คน นี้ ที่ จะ เข้า มา ใน โลก นี้ พระเยซู ก็ ได้ รู้ ว่า เขา จะ ไคร มา รับ พระองค์ ก็ จึง ให้ เป็น กระษัตริย์ เหตุ ทั้ง นี้ พระองค์ จึง เสกฯ ออก ไป อีก และ ขึ้น บน ภูเขา แก่ ผู้ เกี่ยว ฯ

๑๖๐ ครั้น เพลา เย็น พวก ลูกศิษย์ ลง มา ถึง ชาย ฝั่ง ทะเล ลง เรือ จะ ข้าม ฟาก ไป เมือง กัเบเนธอม ครั้น นี้ แล้ว พระเยซู ยัง มิ ได้ เสกฯ มา ทา เขา และ ชาย นั้น เป็น คน ล้ม ระวัง ด้วย พุทฺธิ ใหญ่ ครั้น เขา แจ้ว มา ได้ สัก รัชชียี่สิบ รัชชียี่สามสิบ เส้น ก็ แด เหน พระเยซู คำ เนิร บบ ชาย นั้น มา ไกล เรือ แล้ว เขาก็ ตกใจ กลัว ฝ่าย พระเยซู จึง ครวญ แก่ เขา ว่า คือ เรา เอง ตก ออก อย่าง ล้ว เลบ เหตุ นี้ เมื่อ เขา ที่ ใจ รับ พระองค์ เข้า ใน เรือ แล้ว บัด เกี่ยว หนึ่ง เรือ นั้น ก็ ถึง คลอง ที่ เขา จะ ไคร ไป นั้น ฯ

๒๒๐ ถัด แต่ นั้น มา อีก วัน หนึ่ง ผู้ คน ซึ่ง กอบ ค้าง อยู่ ชาย ฝั่ง ทะเล ข้าง นั้น เหน ว่า ไม่มี เรือ ที่ นั้น (เว้น แก่ เรือ ที่ พวก ลูกลิษ ลง ไป นั้น) แล รู้ ว่า พระเยซู มิ ไคร ไป พร้อม กัน กับ ลูกลิษ ใน ลำ นั้น แล ลูกลิษ นั้น ได้ ไป แก่ พวก เกี่ยว ถึง ว่า เรือ อื่น แก่ บ้าน ชิบเวีย ได้ มา ไกล กำบล ที่ เขา กิน หมด ครั้น พระองค์ โมทนา พระคุณ แล้ว เหตุ ทั้ง นี้ ครั้น ผู้ คน ทั้ง หลาย เหน ว่า พระเยซู มิ ไคร อยู่ ที่ นั้น พวก ลูกลิษ ก็ มิ ไคร อยู่ ผู้ คน เหล่า นั้น จึง ลง เรือ ข้าม มา ถึง เมือง กัเบเนธอม แล ว่า พระเยซู ครั้น ฆบ พระองค์ ที่ ชาย ฝั่ง ทะเล ฟาก ข้าง นี้ แล้ว ก็ ทูล จาม พระองค์ ว่า อาจารย์

เจ้าข้า พระองค์มาที่นี่เมื่อใด พระเยซูจึง คริสต์ คอบแก่เขาว่า เรา บอก
 แก่ ท่าน ทั้งหลาย แท้จริงว่า ที่ท่าน มาหาเรา นั้น มิใช่ เพราะ ท่าน ได้
 เห็น ลักณะ สำคัญ นั้น แต่ ว่า เพราะ ท่าน ได้ กิน ขนม จน ซึม แล้ว ชน
 ขวน ขวาย เพราะ อาหาร ซึ่ง จะ เสียดูญ นั้น แต่ ว่า เพราะ อาหาร ซึ่ง บุกร
 มนุษ จะ ประทานให้แก่ ท่าน และ ซึ่ง จะ จำเวิญไว้ถึง ชีวิตอื่น เกี่ยวกับ
 ฝ่าย บุกร มนุษ นั้น พระบิดา ได้ ทั้ง ประทับ ทวา ไว้แล้ว คน ทั้งปวง จึง ทูล
 ถาม พระองค์ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จะ คง ทำ ประการใด จึง จะ ประพริทธิ
 การ ซึ่ง พระเจ้า สั่ง นั้น พระเยซู ก็ คริสต์ คอบแก่เขาว่า นี้ และ เป็น การ
 ซึ่ง พระเจ้า สั่ง คือว่า ให้ เชื่อ ใน ผู้ นั้น ซึ่ง พระองค์ ใช้ มา เขา จึง ทูล
 ถาม พระองค์ว่า ถ้า เช่น นั้น ท่าน ก็ ทำ อะไร เป็น สำคัญ ให้ ข้าพเจ้า ทั้ง
 หลาย เห็น แล เชื่อ ใน ท่าน ท่าน ทำ ประการใด บ้าง ปู่ หล้า คา ยาย ของ
 ข้าพเจ้า ได้ กิน มาก ใน ป่า เหมือน นั้น คำเขียนไว้ว่า ท่าน ประทาน
 ขนม จาก สวรรค์ ให้ เขา กิน พระเยซู จึง คริสต์ คอบแก่เขาว่า เรา บอก
 แก่ ท่าน ทั้งหลาย เป็น แท้จริงว่า ขนม ที่ มา จาก สวรรค์ นั้น โมเซมิ ได้
 ให้แก่ ท่าน แต่ ว่า พระบิดา ของ เรา ได้ เอา ขนม สวรรค์ อัน เป็น แท้ นั้น
 ประทานให้ท่าน ด้วยว่า ขนม แห่ง พระเจ้า คือ ผู้ นั้น ที่ ลง มา จาก สวรรค์
 แล ประทานชีวิตแก่ โลกย์ ะ

๓๔ ๐ พระองค์ คริสต์ ทั้ง นี้ แล้ว คน ทั้งปวง ทูลว่า แคนี่ สืบ ไป ขอ
 ไปรค ประการ นั้น ให้ ข้าพเจ้า เกิด พระเจ้า ข้า พระเยซู จึง คริสต์ คอบ
 เขาว่า เรา นี้ และ เป็น ขนม ซึ่ง ให้ มี ชีวิต นั้น ถ้า ผู้ใด มาหา เรา ผู้ นั้น
 จะ ชด ทหากา มิได้ ถ้า ผู้ใด เชื่อ ใน เรา ได้ แล้ว ผู้ นั้น จะ ทหาก กระทบ
 ค่อ ไปหา มิได้ แต่ ว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้งหลายว่า ท่าน ได้ เห็น เรา แล้ว
 แต่ ยัง ไม่ เชื่อ สาระ พัก ซึ่ง พระบิดา ได้ ให้แก่ เรา จะ มาหา เรา แล้ว
 ซึ่ง จะ มาหา เรา นั้น เรา จะ ทั้ง เสียหา มิได้ เลย เพราะ ว่า เรา ได้ ลง มา
 จาก สวรรค์ จะ ทำ ตามใจ เราเอง ก็ มิใช่ แต่ ว่า จะ ได้ ตาม พระไทย

แห่งท่านผู้ใช้เรา มาฉัน พระไทยแห่งท่านผู้ใช้เรามา คือนี้ และ มิให้
เราทำให้เสียศักดิ์สิ่ง ซึ่ง ท่านให้แก่เรา แต่ว่าจะให้เป็นขึ้นในวัน สุก นั้น
นี้ และ เป็น พระไทยแห่งท่านผู้ใช้เรามา คือว่า ถ้าผู้ใด เทน พระบุตร
แล เชื่อในท่าน ได้แล้ว ผู้นั้น จะ ได้ ชีวิต อดิเรก เป็น นิจ แล เรา จะ
ได้ ให้ผู้นั้น เป็น ขึ้นในวัน สุก นั้น ะ

๔๑ ๐ ครั้น พระองค์ว่า เราเป็นชนม์ที่ส่งมาจาก สวรรค์ พวกยูดา
โยฮัน ก็กระซิบเจรจากันว่า คนนี้เป็น เยชู ลูกของ โยเซฟ มิใช่ หรือ
พ่อแม่เขาเรา รู้จัก มิใช่ หรือ ถ้า อย่าง นั้น แล เราก็ จะเป็น โฉน เขาว่า เรา
ส่ง มาแก่ สวรรค์ พระเยซู จึง คริสต์ คอบแก่ เขาว่า อย่า พก จากัน ทั้ง นั้น
ถ้า พระบิดา ผู้ใช้เรามา มิได้ ชัก นำ มา มา ทา ผู้ใด ผู้หนึ่ง จะ มา ทา เรา
ได้ เลย แล เรา จะ ให้ผู้นั้น เป็น ขึ้นในวัน สุก นั้น แล ใน คำ กั ร ผู้ทำ
นายนี่ คำ เขียน ไว้ว่า คนทั้งปวง จะ ได้ เรียน รู้ แก่ พระเจ้า กวียว่า ถ้า
ผู้ใด ได้ ฟัง พระบิดา แล ได้ เรียน แก่ พระองค์ ผู้นั้น ก็ มา ทา เรา เพราะ ว่า
ไม่มี ผู้ใด เลย ที่ ได้ เทน พระบิดา เว้น ไว้ แก่ ท่าน ที่ มา จาก พระเจ้า ท่าน
นั้น แล ได้ เทน พระบิดา เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น แท้ จริง ว่า ถ้า
ผู้ใด จะ เชื่อ ใน เรา นี้ ได้ แล้ว ผู้นั้น ก็ ได้ ชีวิต อดิเรก เป็น นิจ เรา
นี้ เป็น ชนม์ ซึ่ง ให้ มี ชีวิต ปู่ หล้า ตา ยาย ของ ท่าน ได้ กิน มา ใน ปี
ก็ คาย แล้ว นี้ แล เป็น ชนม์ ซึ่ง ส่ง มา จาก สวรรค์ เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ใด จะ กิน
แก่นี้ ได้ แล้ว ผู้นั้น จะ คาย ทา มิได้ เรา นี้ และ เป็น ชนม์ นั้น ซึ่ง ให้
มี ชีวิต และ ได้ ส่ง มา จาก สวรรค์ ถ้า ผู้ใด จะ กิน แก่ ชนม์ นี้ ผู้นั้น ก็
จะ มี ชีวิต อดิเรก ไว้ เป็น นิจ ชนม์ ซึ่ง เรา จะ ให้ นั้น เป็น เนื้อ ของ
เราเอง ซึ่ง เรา จะ ยก ให้ เป็น ที่ บำรุง ชีวิต ของ โลกนี้ ครั้น พระองค์ว่า
ทั้ง นี้ แล้ว พวก ยูดา ก็ หุ่น ถียง กัน และ กัน ว่า คน นี้ จะ ให้ เนื้อ ของ ตัว
แก่ เรา กิน อย่างไร ได้ เลย พระเยซู จึง คริสต์ คอบแก่ เขาว่า เรา บอก แก่
ท่าน ทั้ง หลาย เป็น แท้ จริง ว่า ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย มิได้ กิน เนื้อ แห่ง บุรุษ

และ ต้ม เลือด ของ ท่าน จะมี ชีวีกร ใน ตัว ท่าน ทา มิ ได้ แต่ ว่า ถ้า ผู้
 โท กิน เนื้อ เรา และ ต้ม เลือด เรา ผู้ นั้น ก็ มี ชีวีกร อัน จำ เริญ ไว้ เชน นิ จ
 แล้ว เรา จะ ให้ ผู้ นั้น เชน ขึ้น ใน วัน สุก นั้น ด้วย ว่า เนื้อ เรา เชน ของ กิน แท้
 แล เลือด เรา เชน ของ ต้ม แท้ ถ้า ผู้ โท กิน เนื้อ ของ เรา แล ต้ม เลือด ของ
 เรา ผู้ นั้น ก็ อยู่ ใน เรา แล เรา ก็ อยู่ ใน ผู้ นั้น พระ บิคา ผู้ ทรง ชีวีกร ให้ ใช้
 เรา มา และ เรา มี ชีวีกร ด้วย เชน พระ บิคา นั้น ฉนั้น โท ก็ ผู้ โท ๆ ที่ กิน
 เรา ได้ ชีวีกร เชน ด้วย วิถี ของ เรา เหมือน กัน นี้ และ เชน จน มนี้
 ซึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ จะ เชน เหมือน ปู่ หล้า ภา ยาย ของ ท่าน กิน มา ณ
 นั้น แล ตาย แล้ว ก็ ทา มิ ได้ ใคร ผู้ โท จะ กิน จน มนี้ ได้ แล้ว จะ มี ชี
 วีกร ขึ้น อยู่ จน ลั้น กลับ พระ องค์ ครัส ทัง นี้ ใน โรง อรรม ทราว ท่าน
 เทษณ์ สึง สอน ใน เมือง กับ เวณ ชุม ชะ

๖๐ ๑ ครั้น ลุก สิบ หลาย คน ไ้ ยืน พระ องค์ ครัส ทัง นี้ เขา จึง ว่า
 ถ้อย คำ นี้ ยากนัก ใคร ผู้ โท จะ ฟัง ได้ พระ เยชู ทราบ อยู่ เอง ว่า ลุก สิบ
 เจร จาก ทัง นี้ พระ องค์ จึง ครัส ทาม เขา ว่า ความ นี้ ให้ ท่าน เคือง ใจ หรือ
 ถ้า ท่าน จะ เชน บุกร มนุษ กลับ ขึ้น ที่ อยู่ เก่า กอน นั้น จะ เชน อะไร เชน
 วิญาณ นั้น แล ซึ่ง ให้ มี ชีวีกร เนื้อ หนึ่ง นั้น จะ เชน ประ โยชน์ คัก สิ่ง ก็ ทา
 มิ ได้ ถ้อย คำ ซึ่ง เรา กล่าว แก่ ท่าน นั้น และ เชน วิญาณ นั้น และ เชน ชี
 วีกร แต่ ว่า แต่ ใน พวก ท่าน มี อยู่ บ้าง ที่ มิ ได้ เชื้อ ด้วย ว่า กัง แต่ เติม
 พระ เยชู รู้ อยู่ ว่า เชน ผู้ โท ที่ มิ ได้ เชื้อ แล้ว จะ เชน ผู้ โท ที่ จะ มอบ พระ
 องค์ ให้ พระ องค์ จึง ครัส ว่า เหตุ ทัง นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน ทัง หลาย
 แล้ว ว่า ถ้า พระ บิคา มิ ได้ ให้ แก่ เขา แล้ว ไม่มี ผู้ โท เลย จะ มา ทา เรา ได้
 แต่ นั้น ไป ลุก สิบ ของ พระ องค์ หลาย คน กลับ ถอย หลัง จาก พระ องค์ มิ
 ได้ คึง เคียว กับ พระ องค์ ต่อ ไป เหตุ ณะ นี้ พระ องค์ จึง ครัส ทาม ลุก สิบ ๑๒
 คน นั้น ว่า ฝ่าย ท่าน เหล่า นี้ จะ ใคร กลับ ไป ด้วย หรือ ชิ โมน เป โกร จึง ทูล
 ทอบ ว่า จะ ไป ทา ใคร ได้ พระ เจ้า ชัก คำ โอวาท ซึ่ง ให้ มี ชีวีกร อัน จำ เริญ

ชั่วกลปี นั้น อยู่กับท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็เชื่อ อยู่กับ รู้ อยู่ว่า ท่านเป็น พระ
คริส์โต บุตร พระเจ้า ผู้ทรง ชีวิต อยู่ พระเยซู จึง คริสต์ ทอบ แก่ เขา ว่า
เรา ให้ เลือ ก ท่าน สิบ สอง คน นี้ มิใช่ หรือ แล ใน พวก ท่าน มี คน หนึ่ง เป็น
สักรู พระองค์ ว่า ด้วย ยูคา อิก การี โอต ลูท ของ ซีโมน ด้วย ว่า เป็น คน นี้
และ ซึ่ง จะ มอบ พระองค์ ไว้ เขาก็ เป็น แก่ พวก ๑๒ ด้วย ๓๖

๑๐ บท ๗ ๓

๑๐ ท่อ ภาย หลัง พระองค์ เสก ด้ย ใน เมือง นาลิสาท ไม่ ไคร จะ ด้ย
ใน แคน เมือง ยูคาย เพราะ พวก ยูคาย หา ที่ จะ ประหาร พระองค์ เสย แล้ว
เทศกาล แห่ง พวก ยูคาย ที่ เขา เอา กิ่งไม้ ทำ ทับอา ไครย นั้น มา ไกล จะ
ด้ย แล้ว เหตุ กิ่ง นั้น พวก พี่น้อง ของ พระองค์ มา บอ ก แก่ พระองค์ ว่า
จง ลง ไป แก่ นี้ ไป เมือง ยูคาย จะ ให้ พวก สิษ นั้น เหน การ งาน ซึ่ง ท่าน
ทำ อยู่ ด้วย ว่า ถ้า ผู้ โศท หก จะ ไต่ เป็น ปราวค ผู้ นั้น จะ ทำ การ ใน ที่
ลับ ก็ หา มิ ไต่ ถ้า ท่าน จะ ทำ การ กิ่ง นี้ ก็ จง สำแดง ให้ เป็น ปราวค แก่
โลกย์ ด้ย เขา ว่า กิ่ง นี้ เพราะ พวก พี่น้อง ของ พระองค์ ยัง มิ ไต่ เชื่อ ใน
พระองค์ พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า เวลา ของ เรายัง มิ ด้ย ถึง เวลา
ของ ท่าน ทั้ง หลาย มี อยู่ พร้อม ทุก เมื่อ โลกย์ นี้ จะ ซึ่ง จะ เกลียต ท่าน ก็ หา มิ ไต่
ฝ่าย เรา เขา เกลียต อยู่ เพราะ เรา เป็น พญาน ต่อ โลกย์ ว่า การ ประพริทอิ
ของ โลกย์ นั้น ชั่ว อยู่ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย จง ขึ้น ไป ด้ย งาน คราว นี้ ด้ย เรา
ยัง มิ ด้ย ไป งาน คราว นี้ ก่อน ด้วย ว่า เวลา ของ เรายัง มิ ด้ย ถึง กำหนด
พระองค์ คริสต์ ทั้ง นี้ เมื่อ ยัง อยู่ ใน เมือง นาลิสาท ๓๖

๑๐ ๑๐ ครัน พี่น้อง ของ พระองค์ ขึ้น ไป แล้ว พระองค์ จึง เสก ด้ย ขึ้น ไป
ด้ย งาน นั้น แก่ มิใช่ ใน ทาง ที่ จะ ปราวค แก่ ว่า เหมือน หนึ่ง เป็น ทาง
ลับ เหตุ กิ่ง นี้ พวก ยูคาย จึง หา พระองค์ ใน ที่ งาน นั้น และ ถาม ว่า ท่าน
อยู่ ที่ ไหน แล้ว ใน ฝูง คน ทั้ง หลาย เขา เจรจา ว่า กล่าว ด้วย ท่าน เป็น อื่น
มาก ลาง คน ก็ ว่า ท่าน คี ลาง บ้าง ก็ ว่า มิใช่ ท่าน ให้ ฝูง คน นั้น หลง เสย

แต่ ว่า ไม่ มี ใคร ว่า ด้ว ย พระ องค์ เป น ชั น ตั ง ปร า ก ก ด้ว ย เ ข า ก ล ัว พ ว ก
 ย ุ ค า ย ช ุ ย ใน ก ล า ง ง า น นั น พ ระ เ ย ช ุ ชั น ไป เ จ้ า ใน วิ ห า ร เ ท ศ น าสั ง ส อ น
 ฝ่ า ย พ ว ก ย ุ ค า ย เ ข า คิ ด ท ล ก ใจ ช ุ ย ว่า คร ุ น มี ไ ด้ เ ร ย น แ ล ้ว กั เ ป น ไ ม น
 ท่ า น นั ไ ด้ ร ู้ จั ก ใน น หั ง ส ือ เ ล้ า พ ระ เ ย ช ุ จั ง คร ุ ส ์ ท อ บ แ ก่ เ ข า ว่า ค ำ ที่
 เ ร า เ ท ศ น าสั ง ส อ น นั น มี ไ ้ ช ่ ของ เ ร า เ ป น ของ ท่ า น ผู้ ไ ้ เ ร า มา ถ้ า ผู้ ไ ้
 จะ ไ ค่ ร ปร ะ พ รั ทิ ท ิ ค าม พ ระ ไ ท ย พ ระ องค์ ผู้ นั น จะ ร ู้ ไ ้ ด้ ด้ว ย ค ำ ส อ น นั น ว่า
 มา แ ก่ พ ระ เ จ้ า หรี ้ ๆ เ ร า พ ุ ค ค าม ช อ บ ใจ เ ร า เ เ ง ด้ว ย ว่า ไ ค ร พ ุ ค ค าม
 ช อ บ ใจ กั ว กั ไ ้ ท ำ เ ก ร ย ิ ย ติ ย ศ ของ ต ัว เ ง เ ก้ ท ำ ถ้ า ผู้ ไ ้ ท ำ เ ก ร ย ิ ย
 ย ศ ของ ท่ า น ผู้ ไ ้ เ ข า มา ผู้ นั น กั ช ุ อ ส ั จ แ ล ด้ ซึ่ง ฝิ ค ท ุ จ ริ ต มี ไ ้ ใน ผู้ นั น
 ไ ม เ ช ไ ้ ไ ้ บั ญ ุ ทิ ไ ้ แ ก่ ท่ า น มี ไ ้ หรี ้ แ ก่ ใน พ ว ก ท่ า น มี ไ ้ ผู้ ไ ้ ที่ ปร ะ
 พ รั ทิ ท ิ ค าม บั ญ ุ ทิ นั น เ ป น ไ ม น ท่ า น จะ ไ ค่ ร ช ำ เ ร า เ ลี ย ฝ ุ ง ค น ทั ง
 ท ล าย จั ง ท อ บ ว่า ท่ า น มี ผู้ สั ง ส ุ ผู้ ไ ้ จะ ไ ค่ ร ช ำ ท่ า น เ ล้ า พ ระ เ ย ช ุ
 จั ง คร ุ ส ์ แ ก่ เ ข า ว่า เ ร า ไ ้ ท ำ สั ง หั น ึ่ง แ ล ท่ า น ทั ง ป ว ง ปร ะ ท ล าก ใจ ด้ว ย
 สั ง นั น ไ ม เ ช บั ญ ุ ทิ ไ ้ แ ก่ ท่ า น ไ ้ ถื อ คิ ล ทั ค ์ ถึ ง ว่า คิ ล ทั ค ์ นั น มี ไ ้ มา
 แ ก่ ไ ม เ ช แ ก่ ว่า มา แ ก่ ป ุ้ ท ุ ญ ำ ค ำ ย าย แ ล ้ว ท่ า น ไ ้ ค น ร ับ คิ ล ทั ค ์ ใน วัน
 ช ะ บ าด ไ ้ ถ้ า ผู้ ไ ้ ร ับ คิ ล ทั ค ์ ใน วัน ช ะ บ าด ไ ้ เพื่อ มี ไ ้ ฝิ ค บั ญ ุ ทิ ของ
 ไ ม เ ช แ ล ้ว จะ มา ไ ก ร ช กั บ เ ร า ไ ้ หรี ้ เ พ ร ะ เ ร า ร ัก ษ ำ ค น ไ ้ ห าย เ ป น
 ป ร ก ติ ใน วัน ช ะ บ าด ไ ้ อ ย ำ พิ ก ษ ำ เ ลี อ ก ท ำ แ ก่ ว่า จ ง พิ ก ษ ำ ค าม
 ชั ง ช อ บ ธรรม เ ท ก ทั ง นั เ ล าย ค น เ ป น ช าว เ ลี อ ง ย ร ุ ช ุ ล ะ เ ล ม ฎ ำ ม ว่า ค น
 นั มี ไ ้ หรี ้ ที่ เ ข า จะ ไ ค่ ร ช ำ เ ลี ย คุ เ กิ ต เ ข า พ ุ ค ไป ใน ที่ ปร า ก ก แ ล ้ว
 มี ไ ้ ไ ค ร ว่า ช ะ ไ ้ แ ก่ เ ข า ฝ่ า ย ช ุ น ฆ ำ ง ของ เ ร า เ ข า กั ร ู้ เ ป น แ ท้ หรี ้ ว่า ผู้
 นั เ ป น พ ระ คริ ส ์ ไ ้ ไ ้ จ ริ ง เ ร า ยั ง ร ู้ อ ย ู่ ว่า ค น นั มา แ ท้ ไ ้ ไ น แ ก่ ฝ่ า ย พ ระ
 คริ ส ์ ไ ้ ไ ้ เ ล้ า เมื่ อ ท่ า น จะ มา มี ไ ้ ไ ค ร ร ู้ ว่า มา แ ท้ ไ ้ ไ น ช ะ

๒๘ ๐ เ ท ก ทั ง นั พ ระ เ ย ช ุ จั ง แ ล ค เ ลี ย ง ใน วิ ห า ร ส อ น ว่า ท่ า น ร ู้ จั ก
 เ ร า กั ทิ ร ู้ ว่า เ ร า มา แ ท้ ไ ้ ไ น กั ทิ แ ก่ ท ำ เ ร า มี ไ ้ ไ ้ ค ำ ม น ำ ใจ เ ร า

เอง แล้วท่านผู้ใช้เรา มานี้ เป็น สัจ สุจริต ผู้นั้น ท่านนี้ ไม่รู้จัก ฝ่าย
 เราก็ รู้จัก ท่านผู้นั้น เรา มาแก่ท่าน แลท่านได้ ใช้เรา มา เหตุทั้งนั้น
 เขา จะ ใ้กร จับ กุม พระองค์ไว้ แต่ ว่า ไม่มีใคร ลง มือ แก่ พระองค์ ด้วย
 เวลา กิหนค แห่ง พระองค์นั้น ยัง ไม่ถึง แล้ว แต่ ใน ผ่ง นั้น มี คน เชื่อ เป็น
 หลาย คน แล้ว เขาก็ ถาม ว่า เมื่อ พระศรีโคก จะ มา นั้น จะ ทำ สำคัญ
 ใหญ่ กว่า นี้ หรือ ซึ่ง ท่าน ทำ นี้ ะ

๓๒๐ ครั้น พวก พาริชาด ได้ ยิน ผ่ง คน ทั้งหลาย พุก ด้วย พระองค์ เจร
 จา ว่า ทั้ง นั้น พวก พาริชาด นั้น กับ พวก ประเวทิก ใหญ่ จึง ใช้ บ่าว ไพร
 ของ เขา ให้ ไป จับ พระองค์ พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า เขา จะ อยู่ กับ
 ท่าน ศักน อย่ หนึ่ง แล้ว จะ ไป หา ท่าน ผู้ ใช้ เรา มา ท่าน นี้ จะ หา เรา แล้ว
 จะ รม มี ใ้ ที่ เรา จะ อยู่ นั้น ท่าน จะ มา มี ใ้ เหตุทั้ง นั้น พวก ยูดา ย จึง
 พุก แก่ กัน ถาม ว่า ท่าน จะ ไป ข้าง ไหน เสา ที่ เรา จะ รม ไม่ ใ้ ท่าน จะ
 ไป หา คน ที่ กระจัก กระจาย ไป ใน เมือง เซเดน แล สอน พวก เซเดน หรือ
 ถ้อย คำ ที่ ท่าน ว่า นี้ จะ เป็น ประการ ไค ที่ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จะ หา เรา แล้ว
 จะ รม มี ใ้ แล ที่ เรา จะ อยู่ นั้น ท่าน จะ มา มี ใ้ ะ

๓๗๐ ๐ แล้ว ใน วัน สุก เทย กาล เป็น วัน ใหญ่ พระเยซู ยืน ขึ้น แล คเสียง
 ร้อง ว่า ถ้า ผู้ใด หยอก กระจาย ก็ ให้ ผู้นั้น มา หา เรา แล กิน เกิด ฝ่าย
 คน ที่ เชื่อ ใน เรา ก็ จะ เป็น เหมือน หย่าง คำ เขียน ไว้ ว่า แต่ ทั้ง เขา จะ
 เกิด ธาร น้ำ ไหล ชัน ให้ มี ชีวิต พระองค์ คริสต์ ทั้ง นี้ ว่า ด้วย พระวิญญาณ ซึ่ง
 ผู้ เชื้อ จะ ได้ รับ นั้น ด้วย ว่า พระวิญญาณ บริสุทธิ ยัง ไม่มี มา เพราะ ว่า พระ
 เษุ ยัง มิ ใ้ รับ รัศมี ภาพ ครั้น หลาย คน แก่ ใน ผ่ง นั้น ได้ ยิน ถ้อย คำ
 เช่น นี้ เขา จึง ว่า แท้จริง ท่าน นี้ เป็น ผู้ ทำนย และ คนอื่น ก็ ว่า ท่าน นี้
 เป็น พระศรีโคก แต่ ดัง บ้าง ถาม ว่า พระศรีโคก จะ มา แก่ เมือง ชาลิ
 ลาย ไ้ หรือ มิ ใ้ หรือ คำ เขียน ไว้ ว่า พระศรีโคก จะ มา แก่ เชื้อ วงษ์ พลก
 ลาวิก แล จะ มา แก่ บ้าน เบธเลเฮม ที่ พลก ลาวิก ได้ อยู่ นั้น เหตุ นั้น

ในฝูงคนนั้น แบ่งออกเป็น สองพวก เพราะเห็นแก่พระองค์ ลางคน จะใคร่จับพระองค์ แต่ว่ายังไม่มีใครลงมือแก่พระองค์ บ่าวไพร่ นั้นก็กลับมาหาพวกประโรทิกใหญ่ กับพวกฟารีซาย แล้วเขาก็ถามว่า ทำไมเองไม่ได้พาเขามา บ่าวไพร่ นั้นตอบว่า ไม่มีผู้ใดเลยที่พบ เหมือนผู้นี้ พวกฟารีซายนั้น จึงถามว่า เขาเหล่านี้ก็ตกลงไปด้วยหรือ ในพวกชนนาง แลพวกฟารีซายที่เชื่อในเขามีผู้ใดบ้างหรือ แต่ว่ายฝูงคนเหล่านี้ที่มิรู้ในพระบัญญัติควรแก่เคราะห์ร้ายแล้ว ฝ่ายนิกอเทโม ที่เข้ามาหาพระองค์ กลางคืนนั้น เป็นพวกพ้องกับคนที่ว่านั้น ท่านจึงบอกถามเขาว่า กตมหายของเราจะปรับโทษคนก่อนได้ชั่วยุหรือ เมื่อ ยังไม่ฟังไม่รู้ว่าเขาทำอะไร เขาจึงถามนิกอเทโมว่า ท่านเป็นซุกิ มาติลายด้วยหรือ พิเคราะห์ดูเถิด ไม่มีผู้ทำนาศักคนเกิดมาแต่เมือง มาติลายเลย แล้วต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน ฯ

๑๐ บท ๘ ฯ

๑๐ ฝ่ายพระเยซูก็เสด็จออกไปในภูเขาเฮลยาไซอน เพลาเช้ามืดจึงกลับ เข้ามาในวิหาร แล้วฝูงคนทั้งปวงชวนกันมาหาพระองค์ ฯ จึงนั่ง สอนเขา พวกซาลักษกับพวกฟารีซาย จึงถามเขาผู้หญิงผิดข้อแล้วที่ เขาจับได้นั้น มาตั้งไว้กลางที่ประชุมแล้วถามพระองค์ว่า อาจารย์ เจ้าข้า ผู้หญิงนี้เราจับได้ควรกำลังผิดข้ออยู่ แล้วในพระบัญญัติ โมเสสสั่งไว้ว่า ให้เขาหินคว่างผู้หญิงเช่นนี้ ก็ท่านนี้จะว่าอะไร เขาถามดังนี้หวังจะลองพระไทยจะได้พ้องพระองค์ พระเยซูจึงกำลงเอา ของคลีพระศักดิ์เขียนที่ดิน เมื่อเขายังถามต่อไป พระองค์ยื่นขึ้นคริสต์ แก่เขาว่า ใครผู้ใดในท่านทั้งหลายที่ไม่มีผิด ให้ผู้นั้นเอาหินคว่าง เขาก่อน แล้วพระองค์จึงกำลงอีกเขียนที่ดิน ฝ่ายคนผู้ฟังทั้งปวง ครั้นรู้ศึกตัวด้วยใจเขาพ้องเขาเอง ก็ถอยออกไปทีละคนลำดับกัน ตั้งแต่คนอายุหนุ่ม จนถึงที่สุก และละพระเยซูแก่ผู้เดียว กับผู้

หญิงนั้น ยังอยู่กลางที่ ครั้น พระเยซูยืน ขึ้น แลไม่เห็นใคร เห็นแต่ผู้
หญิงนั้น พระองค์ จึง ตรัส แก่เขา ว่า หญิง เชย คน ที่ พ้อง ตัว อยู่ ไหน
ไม่มีใคร ปรบ โทษ ตัว หรือ หญิง นั้น ตอบ ว่า ไม่มีใคร พระเจ้า ข้า พระ
เยซู จึง ตรัส แก่เขา ว่า ฝ่ายเราก็ ก็ไม่ ปรบ เจ้า ไป เกิด ช่าง ผิด ชัก เลย ฯ
๑๒๐ ขยะ มา ชัก ที่ หนึ่ง พระเยซู ตรัส แก่เขา ว่า เรา เป็น สว่าง แห่ง
โลกย์ ใคร ผู้ใด คิด ตาม เรา มา ผู้นั้น จะ เจริญ ใน ที่ มี ต้ม หามิ ได้ แต่ ว่า
จะ ได้ สว่าง นำ มา ถึง ชีวิต เพราะ เหตุ ดัง นี้ พวก ฟาริไซย จึง บชก แก่
พระองค์ ว่า ท่าน เป็น พญาน ว่า ด้วย ตัว ท่าน เอง คำ พญาน นั้น จะ จริง
ก็ ทำ ไม่ พระเยซู ก็ ตรัส ตอบ แก่เขา ว่า ถึง เรา เป็น พญาน ว่า ด้วย เรา
เอง คำ พญาน นั้น ยัง จริง ด้วย ว่า เรา มา แก่ ไหน และ จะ ไป ที่ ไหน
เรา รู้ อยู่ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย ก็ มิ ได้ รู้ ว่า เรา มา แก่ ไหน และ จะ ไป ช่าง
ไหน ท่าน ก็ พิภากษา ตาม เนื้อ หนึ่ง เรา มิ ได้ พิภากษา ผู้ใด แต่ ทว่า
เรา จะ ได้ พิภากษา ซึ่ง เรา จะ พิภากษา นั้น ก็ จริง อยู่ ด้วย ว่า มิ ใช่ว่า ผู้
เดียว แต่ ว่า ทั้ง เรา เอง ทั้ง บิดา ที่ ใ้ เรา มา แล้ว ใน พระ บัญชี ของ ท่าน
มี คำ เขียน ว่า คำ พญาน ของ สอง คน นั้น จริง แล เรา เป็น พญาน ว่า
ด้วย เรา เอง แล้ว พระบิดา ผู้ ใ้ เรา มา พระองค์ ก็ เป็น พญาน แก่ เรา
ด้วย เขา จึง ถาม พระองค์ ว่า บิดา ท่าน อยู่ ที่ ไหน พระเยซู ตรัส ตอบ ว่า
ฝ่ายเราก็ ก็ พระบิดา เราก็ ก็ ท่าน นี้ ไม่ รู้ จัก ถ้า ท่าน ได้ รู้ จัก เรา แล้ว ก็
จะ ได้ รู้ จัก พระบิดา เรา ด้วย พระเยซู ตรัส ถ้อย คำ นี้ ใน ที่ คลัง วิหาร
ตราว เมื่อ พระองค์ สง สอน อยู่ ใน วิหาร แล้ว ไม่มีใคร จับ พระองค์ ด้วย
เวลา ของ ท่าน ยัง ไม่ มา ถึง ฯ

๒๑๐ พระเยซู ยัง ตรัส แก่เขา ชัก ว่า เรา จะ ไป ที่ ขึ้น และ ท่าน จะ หา
เรา แล้ว จะ คาย ใน การ ผิด ของ ตัว ท่าน ที่ เรา จะ ไป นั้น ท่าน จะ มา ก็ มิ
ได้ พวก ยุคย จึง ถาม ว่า เขา จะ ผลิตญ ชีวิต ตัว หรือ จึง ว่า ที่ เรา จะ
ไป นั้น ท่าน จะ มา ก็ มิ ได้ พระองค์ ก็ ตรัส ตอบ แก่เขา ว่า ท่าน เป็น แก่

ข้างล่าง เราเป็นแต่ข้างบน ท่านเป็นแต่โลกย์นี้ เราไม่เป็นที่โลกย์นี้ เหตุคั้งนี้ เราได้บอกท่านว่า ท่านจะตายในการผิดของตัว เพราะว่าถ้ามีใ้ใครเชื่อว่าเป็นผู้นั้น ท่านจะตายในการผิดของตัว เขาจึงถามพระองค์ว่า ท่านจะเป็นผู้ใดเล่า พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า ที่เราว่าเดิมนี้เองแล เรามีหลายข้อที่จะบอกแก่ท่านแลพิพากษาท่าน แต่ที่ท่านผู้ใช้เรามานั้นก็สัจจริง แล้วเราได้ยินแต่ท่านนั้นอย่างไร เราก็ประกาศในโลกย์อย่างนั้น ฝ่ายคนเหล่านั้นเขามีใ้รู้ว่า พระองค์บอกแก่เขาด้วยพระบิดา พระเยซูจึงคริสต์แก่เขาว่า ครั้นท่านจะยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว ครั้นนั้นท่านจะรู้ว่า เราเป็นอยู่แต่มีใ้ทำอะไร แต่น้ำใจเราเอง แต่ทว่าพระบิดาใ้สอนเราอย่างไร เราก็ว่าอย่างนั้น ท่านผู้ใช้เรามาอยู่ด้วยกันกับเรา พระบิดามีใ้ทิ้งละเราให้เปลี่ยวเปล่า เพราะเราทำซึ่งชอบ พระไทยพระองค์เป็น อัครา ๓๐ ๑ เมื่อพระองค์คริสต์คั้งนี้ หลายคนก็เชื่อในพระองค์ พระเยซูจึงคริสต์แก่พวกยูดาที่เชื่อนั้นว่า ถ้าท่านอยู่ในโอวาทของเราเป็นมัน ท่านก็จะเปนลูกศิษย์ของเราแท้ แล้วจะรู้จักซึ่งสัจจริง แลซึ่งสัจจริงนั้นจะทำให้พ้นที่เป็นทาส เขาจึงตอบว่าเราเป็นเชื้อสายอิสราฮามไม่ได้เป็นทาสใครเลย ก็จะเป็นไหนท่านกว่า จะใ้พ้นซึ่งเป็นทาสนั้น พระเยซูจึงคริสต์ตอบเขาว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายเป็นแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดทำผิดผู้นั้นก็เป็นทาสของความผิด แล้วผู้ทาสนั้นจะอยู่ในเรือนเป็น อัคราก็หาใ้ ฝ่ายบุตรนั้นก็จะอยู่เป็น อัครา เหตุคั้งนี้ถ้าบุตรนั้น ปลอญท่านให้พ้นที่เป็นทาส ท่านก็จะพ้นเป็นแท้แล เราใ้รู้ที่อยู่ว่าท่านเป็นเชื้อสายของอิสราฮาม แต่ทว่าท่านยังหาช่องจะฆ่าเราเสีย ด้วยว่าคำโอวาทของเราไม่มีที่อาไ้ใครในท่านเลย ที่เราใ้เห็นกับพระบิดาเราอย่างไร เราก็สอนอย่างนั้น ฝ่ายท่านเล่าใ้เห็นบิดาของท่านทำอย่างไร ท่านก็ได้ทำตาม เขาจึงตอบแก่พระ

องค์ว่า ชั้วราชามเป็น ปิตาของเรา พระเยซูก็คริสต์ตอบเขาว่า ถ้าท่านเป็นลูกของชั้วราชาม ก็จะทำตามซึ่งชั้วราชามทำนั้น แต่เดี๋ยวนี้ท่านหาช่องจะฆ่าเราเสีย ผู้ที่สอนคำสัตย์จริงให้ท่าน ตามซึ่งเรา ได้ยินแก่พระเจ้า ชั้วราชามจะได้ทำดังนี้หามิได้ พ่อท่านนี้ทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นแล คนทั้งหลายจึงตอบแก่พระองค์ว่า เราจะได้เกิดเพราะซึ่งดวงศึค ประเวณีหามีได้ . เรา มี ปิตาแต่ผู้เดียวคือพระเจ้า เหตุฉะนั้นพระเยซูคริสต์แก่เขาว่า ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักษเรา ด้วยว่าเราได้ออกมาจากพระเจ้าแลมานี้เรามีได้แก่ตามชอบใจเราเอง แต่พระองค์นั้นใช้เรามา เป็นไฉนท่านไม่เข้าใจในคำของเรา เป็นเหตุว่าท่านมิได้ฟังคำสอนของเรา ท่านก็มิช้ชกานเป็นพ่อ แลพ่อนั้นมิ่ใจปรารถนาสิ่งใด ท่านเหล่านี้ก็ทำตามเขา ทั้งแต่เดิม นั้นเขาเป็นผู้ฆ่าคน แลมิได้ขยู่ในที่สัตย์ซึ่งสัตย์จริง นั้นมิได้ขยู่ในเขา เมื่อเขาพูดมุขานั้น เขาพูดแก่สำหรับของตัวเขา เขาเป็นช่องมุข เขาเป็นพ่อของมุขานั้น ฝ่ายเราก็พูดตามจริง แต่ท่านไม่เชื่อเรา ใครในพวกท่านได้ชี้แจงว่าเราผิดสัตย์ แต่ถ่าถ้าเราพูดตามจริง เหตุไฉนท่านไม่เชื่อเรา ใครผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเจ้า ผู้นั้นก็ฟังโอวาทแห่งพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมิได้ฟังเพราะท่านมิได้ขยู่ฝ่ายพระเจ้า ๓๖

๔๘ ๐ พวกยูทาย จึงตอบแก่พระองค์ว่า ที่เราว่านั้นไม่ควร หรือว่าท่านเป็นซคิต ซะมาเรียแลมีผู้สิงสู่ พระเยซูคริสต์ตอบว่า ที่เราจะมีผู้สิงสู่มิได้ แต่ถ่าเรานับถือพระบิดาเรา แลท่าน ประมาทเราอยู่ เรามีได้ทำเกรียติยศของเรา ผู้ทานั้นแลผู้พิภากษามีขยู่ เราบอกแก่ท่านเช่นแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดถือรักษาคำของเราได้แล้ว ผู้นั้นจะมีได้เห็นความตายกว่าจะสิ้นกลับไป พวกยูทายได้ยินดังนั้น จึงว่าแก่พระองค์ว่า เดียวนี้เรา รู้แล้วว่าท่านมีผู้สิงขยู่ ชั้วราชามตาย

แล้ว บันดาผู้ทำนบคายแล้ว แล้วท่านยังว่า ถ้าผู้ใด จะถือคำเรา ผู้นั้น จะชิม ความ คาย ทา มิ ได้ กว่า จะ สิ้น กลัปี ท่าน จะ เป็น ใหญ่ กว่า ฮับ ราชาม ปู้คา ของ เรา ที่ คาย แล้ว แล พวก ผู้ ทำนบ ก็ คาย แล้ว จะ ยก ตัว เป็น ผู้ ใด เล่า พระเชษฐ ก็ คอบว่า ถ้าเรา ยก ของ ตัว เรา เอง ที่ ยก ของ นั้น ทา เป็น อะไร ไม่ ที่ ยก ของ เรา คือ พระบิณฑนั้น ที่ ท่าน ค่ำว่า เป็น พระเจ้า ของ ท่าน เอง ท่าน ไม่ รู้ จัก พระองค์ แต่ เรา รู้ จัก อยู่ ถ้า เรา จะ ว่า เรา มิ ได้ รู้ จัก พระองค์ เรา ก็ จะ เป็น ปด เหมือน กัน กับ ท่าน ทั้ง หลาย แต่ ว่า เรา รู้ จัก พระองค์ แล ถือ คำ ของ พระองค์ ฮับราชาม ปู้คา ของ ท่าน ขึ้น ชม ยิน ก็ ค่ำว่า จะ ไ้ เหน กาล ะ วัน ของ เรา ท่าน ไ้ เหน แล้ว ก็ มี ความ ยิน ดี ค้วย พวก บุ คาย จึง คอบว่า ท่าน ยัง ไม่ ถึง ชายุศม์ ๕๐ ปี แล้ว ยัง ไ้ เหน ฮับราชาม หรือ พระเชษฐ ก็ ครัส คอบว่า เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น แท้ จริง ว่า เมื่อ ฮับราชาม ยัง ไม่ เป็น เรา ก็ ยัง เป็น อยู่ ก่อน ครั้ง นั้น เขา เกบ กั้น หิน จะ คว้าง พระองค์ พระเชษฐ ก็ หลีก ซ่อน พระองค์ แล ออก จาก วิหาร (ฝ่า กลาง ผุ่ง คน แล้ว ก็ ไป ที่ อื่น) อะ

๐ บท ๘ ๓

๐ เมื่อ พระองค์ ทำเนียร ไป ก็ ทอด พระเนตร เห็น คน หนึ่ง ทา บอ ก ตั้ง แก่ กำเนิต พวก ลุก ลิช ของ พระองค์ จึง ทูล พระองค์ ว่า รับบี เจ้า ข้า ใคร ได้ ผิด คน นี้ เอง หรือ พ่อ แม่ เขา ๆ จึง เกิด มา ทา บอ ก ฝ่าย พระเชษฐ ก็ ครัส คอบว่า มิ ใ้ คน นี้ ผิด พ่อ แม่ เขา ก็ มิ ใ้ แต่ ว่า เป็น ตั้ง นี้ เพื่อ เขา จะ ไ้ เป็น ที่ สำแดง วิทธิกร แห่ง พระเจ้า จำ เป็น ให้ เรา ทำ การ งาน แห่ง ท่าน ผู้ ใ้ เรา มา เมื่อ ยัง เป็น วัน อยู่ เผลอ ค่ำ จะ มา ใคร จะ ทำ ก็ มิ ไ้ เมื่อ เรา อยู่ ใน โลก ย์ เรา ก็ เป็น สว่าง แห่ง โลก ย์ นั้น เมื่อ พระองค์ ว่า ตั้ง นี้ แล้ว จึง บวัน พระ เชพะ ลง บน ดิน ละ ลาย แล้ว เขา มา ทา ทา เขา ก็ ครัส สั้ง ว่า ไป ล้าง เสียบ ใน สระ หนึ่ง ชื่อ ว่า ซี โธธา ซึ่ง แปร ว่า ใ้ แล้ว คน นั้น จึง ไป ล้าง เสียบ แล้ว ก็ กลับ มา เหน ไ้ ดี เพื่อน บ้าน กับ คน ที่ ไ้

เห็นเขาแต่ก่อนว่าเป็นคนขอทาน จึงบอกว่าคนนี้มีใช้หรือ ที่เคย
 นั่งขอทาน คนอื่นก็ตอบว่าคนนั้นและ ลางบ้างก็ว่า เขาเป็นเหมือน
 กันกับคนนั้น ฝ่ายเขาเองเขาก็ว่าข้าเป็นคนนั้นเองแล คนทั้งหลาย
 จึงถามเขาว่า คนนั้นรักษาแก้ไขอย่างไร เขาจึงตอบว่า มีคนหนึ่ง
 ชื่อว่า เยชู มาละลายดิน ทาตาแล้ว สั่งข้าว่า ไปถึง สระ ซิลิซา ดั่งเสีย
 ข้าก็ไปล้างแล้ว กลับมาก็เห็นขึ้นได้ คนทั้งหลายจึงถามเขาว่า คน
 นั้นอยู่ที่ไหน เขาตอบว่า ข้าไม่รู้ อะ

๑๓๐ คนทั้งหลายจึงถามคนที่ทาหาย บอกนั้น มหาพวกฟาริซย
 ขณะเมื่อ พระเยซู ละลายดิน ให้ตาเขา เห็น สว่าง นั้น เป็นในเพลวัน อะ
 บาโต เหตุตั้งนั้น พวกฟาริซย จึงถามเขาอีกว่า เป็นไหนตัว จึง ให้เห็น
 สว่าง เขา บอกว่า ท่าน ละลายดิน ใส่ตาเข้า แล้ว ข้า ไปล้าง เสียก็เห็น
 ได้ ลางคนใน พวกฟาริซย นั้น จึง บอกว่า คนนั้น จะ มาแต่ พระเจ้าก็
 ทา มิได้ ด้วยว่า เขามี ได้ ถึง วัน อะบาโต คนอื่นก็ถามว่า คนบาป จะ
 ทำสำคัญตั้ง นี้ อย่างไร ได้เล่า เหตุตั้งนี้ เขา แยกกัน เป็น สอง ฝ่าย แล้ว
 เขา จึง ขี้ถาม คนที่ได้เป็น ตา บอกนั้น ว่า เจ้า จะ ว่าอะไร ด้วย คนนั้น
 เพราะ เขา ได้ รักษา ตา ให้เห็น คนนั้น ตอบว่า ผู้นั้น เป็นผู้ ทำนาศ ฝ่าย
 พวก ยูดา ยเขา มิใคร จะ เชื่อว่า คนนั้น ได้ เป็น ตา บอก แล้ว กลับ เห็น ได้
 อีก กว่า เขา ได้ เรียก พ่อแม่ เขา มา แล้ว ถาม พ่อแม่ นั้น ว่า คนนี้ เป็น
 ลูก เจ้า หรือ แล้ว เจ้า ว่า เป็น ตา บอก มา แต่ กำเนิด ว่า ได้ หรือ ถ้า เช่น นั้น
 เขา เห็น อีก อย่างไร ได้ พ่อแม่ เขา จึง ตอบว่า เรารู้ อยู่ ว่า คนนี้ เป็น
 ลูก ของ เรา แล ตา เขา บอก ตั้ง แต่ กำเนิด แต่ ว่า เป็น อย่างไร ตา จึง
 กลับ เห็น นั้น เรา ไม่รู้ ใคร ทำให้ ตา นั้น เห็น เรา ไม่รู้ ชาย งาม เขา สม
 แล้ว จึง ถาม เขา เกิด เขา จะ ว่า ไปเอง พ่อแม่ เขา ว่า ตั้ง นี้ เพราะ
 เขา กลัว พวก ยูดา ยอยู่ ด้วย ว่า พวก ยูดา ย ลง ใจ พร้อ มแล้ว ว่า ถ้า ผู้
 ไค จะ ยอม รับ ว่า ท่าน นี้ เป็น พระ คริสต์ ไค จะ เอา ผู้นั้น ใส่ เสี้ย จาก โรง

กรรม เหตุฉะนั้น พ่อแม่ว่า ชายุคม์เขา สวม แล้ว จึงถามเขาเกิด ๓๔ ๐ คน ทั้งปวง จึง เรียกคนที่ตา บอดหายแล้ว นั้น เข้า มาอีก บอก เขาว่า จึง สวรรเสริญ พระเจ้าเกิด ฝ่ายคนนี้เรารู้ที่อยู่ว่า เป็น คน บาบ คอก คนที่ตาบอดหายนั้น คอบว่า จะเป็นคนบาป หรือไม่รู้ ซัก ไม่รู้ สิ่ง หนึ่ง ซ้ำ รู้ อยู่ คือว่า เมื่อ ก้อน ซัก ได้ เป็น ตา บอด เทียบ นี้ ซัก ก็ เห็น ได้ คน ทั้งหลาย จึง ถาม คน นั้น อีก ว่า เขาทำอะไร แก่ เจ้า วิชา คา นั้น ให้ เห็น ทำ อย่างไร คนที่ ได้ เป็น ตา บอด นั้น คอบ เขาว่า ซ้ำ ได้ บอก ท่าน แล้ว และ ท่าน ก็ ไม่ได้ ฟัง จะ ไคร่ ฟัง อีก ทำไม่ ท่าน จะ ไคร่ เป็น ลุก สิบ ผู้นั้น หรือ เหตุ ทั้ง นั้น คน ทั้ง ปวง นิททา เขาว่า เจ้า เป็น ลุก สิบ เขา แต่ เรา เป็น ลุก สิบ ของ โมเช เรา รู้ อยู่ ว่า พระเจ้า ได้ คริส แก่ โมเช แต่ ทว่า ฝ่าย คน นี้ เขา มา แต่ ไหน เรา ไม่ รู้ คนที่ ได้ เป็น ตา บอด นั้น คอบ แก่ เขาว่า การ นี้ ประ หลาก จริง เจ้า ไม่ รู้ ว่า ท่าน นั้น มา แต่ ไหน แล้ว ท่าน เปิด ตา ของ ซ้ำ ได้ แล้ว และ ฝ่าย พระเจ้า คน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า พระ องค์ มี ไต้ ไปรด ฟัง คน บาบ แต่ ทว่า ถ้า ผู้ ไต เกรง พระ องค์ แล ประ พรี ทิ ตา ม พระ ไทย พระ องค์ ๆ ก็ ไปรด ฟัง ผู้นั้น แต่ ทว่า คึง แต่ คั้น กลบ ไม่ มี ไคร่ ได้ ยิน เลย ว่า ไคร่ ผู้ ไต ได้ เปิด ตา แห่ง คน ที่ เป็น ตา บอด มา แต่ กำเนิด ถ้า ท่าน มี ไต้ มา แต่ พระ เจ้า จะ ทำ อะไร ก็ ไม่ได้ คน ทั้ง หลาย จึง รับ คำ คอบ เขาว่า มิ่ง เกิด ใน ความ ผิด ทั้ง นั้น แล้ว มิ่ง จะ มา สอน เรา หรือ แล้ว เขา ไล่ คน นั้น ออก เสีย ๓๕

๒๕ ๐ ฝ่าย พระเยซู ได้ ยิน ว่า คน ทั้ง หลาย ไล่ เขา เสีย ครั้น ได้ กบ เขา แล้ว พระ องค์ จึง คริส ถาม เขาว่า เจ้า เชื่อ ใน บุคร พระ เจ้า หรือ คน นั้น จึง ทูล ตาม พระ องค์ ว่า บุคร พระ เจ้า นั้น จะ เป็น ผู้ ไต ที่ ซ้ำ พเจ้า จะ เชื่อ ได้ พระ เจ้า ซ้ำ พระ เยชู จึง คริส คอบ ว่า เจ้า ได้ เห็น แล้ว และ คือ ผู้นั้น ที่ พุก กับ เจ้า คน นั้น ก็ ทูล ว่า ซ้ำ พเจ้า เชื่อ อยู่ พระ เจ้า ซ้ำ แล้ว ก็ กราบ ไหว้ แก่ พระ องค์ พระ เยชู ก็ คริส ว่า เรา มา ใน โลก นี้ นี้ เพื่อ จะ ได้ พิภา กษา

ให้ คน ที่มี ไ้ เหน ให้ เหน ไ้ แต่ ฝ่าย คน ที่ เหน นั้น ให้ เป็น ขอก ไป คน
ที่อยู่ กับ พระองค์ ก็ เป็น แก่ พวก ฟารีเซย ไ้ ยิน ทั้งนี้ ก็ ตาม ว่า ก็ เรา
จะ เป็น คา ขอก ตรี หรือ พระเยซู จึง ตรีส แก่ เขา ว่า ถ้า ท่าน เป็น คา ขอก ก็
จะ พัน โทษ แล้ว แก่ เกี้ยว นี้ ท่าน ว่า เรา เหน อยู่ เหตุ นี้ โทษ คง อยู่ แก่ ท่าน

๑๐ บท ๑๐ ๓

๑ เรา ขอก แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า ถ้า ผู้ โภ จะ มี เข้า ใน คอก แกะ โทษ
ประคูดอก แก่ ว่า ปัน ขึ้น ไป ทาง อื่น คน นั้น เป็น จะ โมย เป็น ไจร แต่
ถ้า คน เข้า ไป ตาม ประคูดอก คน นั้น และ เป็น คน เลี้ยง แกะ คน ผู้ ประคูดอก
ก็ เปิด ใ้ กับ คน นั้น ผู้ และ ก็ พัง เสียง เขา ๆ เรียก แกะ ของ คน ออก
ชื่อ ที่ ละ ทวี ๆ แล้ว ก็ ภา เที้ยว ไป ครั้น ภา แกะ ของ คน ออก ไป เขาก็
เทียว หน้า ผู้ และ นั้น ก็ ตาม เขา ไป เพราะ เขา รู้ จัก เสียง ผู้ เลี้ยง นั้น
ไม่ ตาม คน อื่น จะ วิ่งหนี เขา ชื่อ ตรี ว่า จะ สังกะ เสียง คน อื่น ไม่ ไ้
ครั้น พระเยซู ตรีส แก่ เขา เป็น คำ เปรียบ คั้ง นี้ เขา มี ไ้ เข้า ใจ ว่า พระองค์
จะ ว่า ประการ ไ้ พระองค์ จึง ตรีส แก่ เขา ชื่อ ว่า เรา ขอก แก่ ท่าน ทั้ง
หลาย เป็น แท้ จริง ว่า เรา นี้ เป็น ประคูดอก แกะ คน ทั้ง ปวง ที่ มาก่อน
เรา เป็น แก่ จะ โมย แล ไจร แกะ นั้น มี ไ้ พัง เสียง เขา เรา เป็น ประคูดอก
ถ้า ใคร ผู้ โภ เข้า ไป ตรี เรา ผู้ นั้น คง จะ รอก แล้ว จะ เข้า ไป ออก มา ไ้
อาหาร เลี้ยง จะ โมย นั้น มา หวัง จะ ลัก จะ พัน จะ ว่า เสีย ทำ เกี้ยว เรา
มา หวัง จะ ใ้ เขา มี ชี วิกร ใ้ บริบรรณ เรา เป็น ผู้ เลี้ยง ที่ ผู้ เลี้ยง ที่ จะ ลัก
เสีย ชี วิกร เพราะ ผู้ และ นั้น ฝ่าย คน ที่ รับ ข้าง นั้น มี ไ้ เป็น ผู้ เลี้ยง
ผู้ เจ้า ของ ผู้ และ ครั้น เหน หม่า ใน มา ก็ ตั้ง ละ ผู้ และ เสีย หนี ไป
หม่า ใน นั้น ก็ ชิง จับ ทวี และ ใ้ ผู้ และ กระ จัก กระ จาย ไป คน ข้าง นั้น
ยอม หนี ไป เพราะ ว่า เขา เป็น แก่ คน ข้าง ก็ มี ไ้ เขา ใจ ใ้ ใน แกะ เรา
เป็น คน เลี้ยง ที่ แกะ ของ เรา ๆ รู้ จัก อยู่ เขาก็ รู้ จัก เรา ตรี กุ หนึ่ง
พระบิดา รู้ จัก เรา และ เรา รู้ จัก พระบิดา เหมือน กัน แล้ว เรา วาง ชี วิกร

เราเพราะฝูงแกะ เรายังมีแกะฝูงอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราคงเรียกประฆังแกะนั้น มาด้วยแหละ เขาจะฟังเสียงเรา แล้วก็จะเป็นฝูงเดียวกับผู้เลี้ยงแต่ผู้เดียว เราวางชีวิตเรา แล้วก็ จะ รับคืนใหม่ เหตุทั้งนี้ พระบิดา รักเราอยู่ ใคร ผู้ใด จะ จึง ชีวิตเรา นั้น หากมิได้ แต่เราวางเสียเอง เรามีกำลัง จะ วาง ชีวิตนั้น แล้วก็ มี กำลัง จะ รับคืนมาอีก เราได้ รับ สิ่ง แต่ พระบิดา เรา เช่นนี้ พวก ยูดา ย จึง แยก กัน ออกจากกัน เพราะ ถ้อยคำ ดังนี้

บางคน ก็ ว่า เขามี ผู้ สิงสู่ ก็ คลัง เสียชีวิต ด้วย จะ ฟัง เขา ทำ ไหม ฝ่าย คน อื่น ก็ ว่า ถ้อยคำ ดังนี้ จะ เป็น ถ้อยคำ ของ คน ที่ ผู้ สิงสู่ หากมิได้ แล้ว ผู้ สิง นั้น จะ เบียด ซึ่ง ทา บอด ใต้อุ้งเท้า

๒๒ ๑ ใน ขณะ นี้ เป็น เทศกาล ฉลอง ใน เมือง ยรูซาเลม แล้วก็ เป็น ระดูหนาว ด้วย พระเยซู คริสต์ เสด็จ ใน ที่ วิหาร ใน เยรูซาเลม ซึ่ง ได้ ชื่อ ว่า เยรูซาเลม ของ โพลยา ตระโลโม พวก ยูดา ย จึง ถ่ม พระองค์ ไว้ แล้ว ถาม ว่า จะให้ สงไส ชัก นานสักเท่าไร ถ้า ท่าน เป็น คริสตโค จง บอก ให้ ชัก ความ พระเยซู จึง คริสต์ ทบ เขา ว่า เรา บอก แล้ว แล ท่าน ยัง ไม่ เชื่อ การ งาน ที่ เรา ทำ ด้วย เทศนาม พระบิดา เรา การ งาน นั้น เป็น พยาน แก่ เรา แต่ ท่าน ยัง ไม่ เชื่อ เพราะ ว่า ท่าน มิ ได้ เป็น แกะ ของ เรา ตุจ ตั้ง เราไว้ว่า นั้น

แกะ ของ เรา ได้ ฟัง เสียง เรา ๆ ก็ รู้ จัก เขา ๆ ก็ ตาม เรา แล เรา ก็ ให้ เขามี ชีวิต อื่น จำ เริญ ชั่ว นรันตร์ เขา จะ ถึง ที่ นิบทาย หากมิได้ เป็น อื่น ซาค แล้ว ซึ่ง ผู้ใด จะ จึง เขา จาก มือ เรา ก็ หากมิได้ พระบิดา เรา ที่ ประทาน เขา ให้ เรา ท่าน เป็น ใหญ่ กว่า หมก หาก ผู้ใด ผู้หนึ่ง จะ จึง เขา จาก พระหัตถ์ แห่ง พระบิดา เรา หากมิได้

เรา กับ พระบิดา เรา เป็น อื่น อื่น เดียว พวก ยูดา ย จึง เกบ กอ อื่น หิน อื่น จะ คว่าง พระองค์ พระเยซู คริสต์ แก่ เขา ว่า การ ที่ หลาย สิ่ง หลาย ข้อ เรา ได้ สำแดง แก่ ท่าน ทั้งหลาย แก่ พระบิดา เรา แต่ ใน การ ที่ นั้น จะ เขา ข้อ โด เป็น เหตุ จึง มา เกบ กอ อื่น หิน จะ คว่าง เรา เสีย พวก ยูดา ย บอ กว่า จะ เป็น เพราะ การ

คือข้อใด ๆ ที่เราจะคว่างเสีย นั้น ก็ ทำมิได้ แยกทว่า เพราะ คำ ทหาบ ซัก นั้น และ เพราะ คัว ท่าน เป็น มนุษย์ ยัง ทำคัว เป็น พระเจ้า ฝ่าย พระเยซู ก็ คริสต์ ถาม ว่า ใน พระ บัญญัติ ของ ท่าน ไม่มี คำ เขียน ไว้ เช่น นี้ หรือ ว่า เรา ใ้ว่า แล้ว ว่า ท่าน ทั้งหลาย เป็น พระ ถ้า ท่าน เรียก เขา ที่ ใ้รับ คำ พระ ว่า เป็น พระ แล คำ เขียน นั้น จะ แผลง ทำลาย เสีย มิได้ ก็ ท่าน เหล่า นี้ จะ มา ว่า คัว ผู้ นั้น ที่ พระ บิศา ใ้ ขั้วระ แล ใ้ เข้า มา ใน โลก ใ้ ว่า ผู้ นั้น พก ทหาบ ซัก ว่า ใ้ หรือ เพราะ เรา ว่า เรา เป็น บุคร พระเจ้า ถ้า เรา มิ ใ้ ทำ การ งาน แห่่ง พระ บิศา เรา ย่า เชื่อ เรา เลย แ่ก ทว่า ถ้า เรา ทำ ถึง แม้น ท่าน มิ ใ้ เชื่อ เรา จง เชื่อ การ งาน นั้น เกิด เพื่อ จะ ใ้ รู้ ใ้ เชื่อ ว่า พระ บิศา อยู่ ใน เรา และ เรา ก็ อยู่ ใน พระ องค์ คน ทั้ง หลาย จึง ทหาบ ซัก อี ก จะ ใ้ จับ พระ องค์ แ่ก ทว่า พระ องค์ ออก ไป พัน มือ เขา ฯ

๔๐๑ แล้ว พระ องค์ เสก จ ซ้ำ แม่ น้ำ ยาระเคน ถึง ฟาก ช้าง โนน ที่ โยฮัน ใ้ รับ คีล จุ่ม น้ำ แ่ก ก่อน นั้น แล้ว พระ องค์ ค่อย อาไ้ รวย อยู่ ที่ นั้น คน เป็น ชัน มาก ก็ ทหา พระ องค์ บวก ว่า โยฮัน มิ ใ้ ทำ ลัก ขณะ สำคัญ ประ การ ไค แ่ก ทว่า สารพัด ที่ โยฮัน ว่า คัว ท่าน นี้ ก็ ถูก จริ่ง หมก เหตุ กัง นี้ เขา เชื่อ ใน พระ องค์ ที่ นั้น เป็น ชัน มาก ฯ

๑๑ บท ๑๑ ฯ

๑ ยังมี คน เจบ คน หนึ่ง ชื่อ ลาซารุ เป็น จว บ้าน เบธานี ที่ นาง มาเรีย กับ นาง มาธา ผู้ พี่ น้อง กัน อยู่ นั้น เป็น นาง มาเรีย นั้น แล ที่ ใ้ เขา น้ำ มัน หอม มา ฉะ โลม พระ องค์ แล้ว เขา ผม คี สะ มา เชก พระ บาท ลาซารุ ที่ เจบ ไป นั้น เป็น พี่ น้อง กัน กับ นาง นั้น เหตุ กัง นี้ หลึง สาว ทั้ง สอง นั้น จึง ใ้ คน ไป ทหา พระ องค์ ทล ว่า พระ องค์ เจ้า ซัก คน ที่ พระ องค์ ทรง รักรษ นั้น เจบ อยู่ พระ เยสุ ใ้ ยิน ตั้ง นั้น จึง คริสต์ ว่า ซึ่ง โรค นั้น บัง เกิด ขึ้น จะ เป็น ถึง ตาย ก็ ทำ มิได้ แ่ก ทว่า จะ เป็น ที่ สำแ่ง เกรียคยศ แห่่ง พระเจ้า ใ้ บุคร พระเจ้า มี เกรียคยศ นั้น คัว เพื่อ โรค นั้น เป็น เหตุ ฝ่าย พระ เยสุ

มีพระไทย รักรัช ไคร์ ใน นาง มาธา และ นาง มาเรีย กับ ทั้ง ลาซารุ ครั้น พระองค์ ได้ ยิน แล้ว ว่า ลาซารุ เจบ อยู่ ก็ ยัง คอย อยู่ ใน ที่ นั้น สอง วัน แล้ว ภายหลัง พระองค์ จึง คริสต์ แก่ พวก สิช ว่า ให้ เรา ไป ใน แคน เมือง ยูดา ยึก พวก ลุกสิช ก็ ทูล แก่ พระองค์ ว่า รับ บี เจ้า ข้า เป็น แต่ เมื่อ ณะ ก็ พวก ยูดา ยะ ไคร์ เขา กั้น หิน ควาง พระองค์ แล้ว พระองค์ จะ กลับ ไป นั้น ชิก หรี พระเยซู จึง คริสต์ ว่า ใน วัน หนึ่ง มี สิบ สอง โมง มี ไซ่ หรี ถ้า ผู้ โท เกิร เที่ยว ใน กลาง วัน นั้น จะ สะ กุด ล้ม ลง ทา มิ ไค้ ทวย ว่า เขา เทน สว่าง ของ โลก ย์ นี้ แต่ ว่า ถ้า เกิร เที่ยว ใน เพลา วา ครี จะ สะ กุด ล้ม ลง ทวย ว่า เขา ไม่ สว่าง ใน ทั่ว พระองค์ คริสต์ ตั้ง นี้ แล้ว จึง ว่า ลาซารุ เพื่อน เรา กลับ อยู่ เรา จะ ไป ปลุก ขึ้น ฝ่าย พวก สิช นั้น จึง ทูล ทอบ ว่า ถ้า กลับ อยู่ ก็ คง จะ รอก และ พระ เจ้า ข้า ซึ่ง พระองค์ ว่า นั้น ก็ ไค้ ว่า ทวย ความ ตาย ของ ลาซารุ แต่ ฝ่าย สิช ทั้ง หลาย เขา ถือ ว่า พระองค์ ว่า ทวย หยุด ัก นอน หลับ เหตุ กัง นี้ พระเยซู จึง คริสต์ ให้ แจ้ง ว่า ลาซารุ นั้น ตาย แล้ว ที่ เรา มิ ไค้ ชู ที่ นั้น เรา ก็ ใจ เพื่อ ประโยชน์ ท่าน ทั้ง หลาย นี้ จะ ให้ ท่าน เชื้อ แต่ ว่า ให้ เรา ไป ทา ลาซารุ เกิร ฝ่าย โธมา ผู้ มี ชื่อ ว่า ตีกูโม ก็ บอ ก แก่ พวก สิช ทวย กัน ว่า ให้ เรา ไป เกิร จะ ไค้ ทาย ทวย กัน

๑๗ ๐ เหตุ กัง นี้ ครั้น พระเยซู มา แล้ว ก็ รู้ ว่า ลาซารุ ผั่ง ใน ที่ ผั่ง ศก ไค้ สี่ วัน แล้ว บ้าน เบจะ เนีย นั้น ไกล กับ เมือง ยรูซุเลม ประมาณ สัก หก สิบ เส้น เหตุ กัง นั้น พวก ยูดา ยะ เป็น ชัน มาก หลาย ได้ มา ทา นาง มาธา กับ นาง มาเรีย จะ สง เคะ ระ ที่ เล้า โลม หญิง สาว เพราะ ลาซารุ ฝ่าย นาง มาธา นั้น ครั้น ไค้ ยิน แล้ว ว่า พระเยซู เสท จ มา จึง ออก ไป คั่น รับ นาง มาเรีย ก็ ยัง นั่ง อยู่ ใน เรือน นาง มาธา จึง ทูล แก่ พระเยซู ว่า โอ พระองค์ เจ้า ข้า ถ้า พระองค์ ไค้ อยู่ นี้ ลาซารุ จะ ไค้ ทาย ก็ ทา มิ ไค้ แต่ เดียว นี้ ข้า พเจ้า รู้ อยู่ ว่า สิ่ง โท ที่ ท่าน จะ ขอ แก่ พระเจ้า ๆ จะ ไป รค ให้ แก่ ท่าน พระเยซู จึง คริสต์ แก่ นาง นั้น ว่า ลาซารุ นั้น จะ เป็น ขึ้น ชิก นาง มาธา จึง

ตอบว่า ข้าพเจ้ารู้ อยู่ว่า จะเป็นขึ้นเมื่อคนทั้งปวงเป็นขึ้นในวันสุก
 นั้น พระเยซูก็ คริสต์แก่นาง นั้นว่า เราเองเป็นที่ จะให้คนทั้งปวงเป็น
 ขึ้นให้ มีชีวิตกร ใคร ผู้ใด เชื่อในเรา ได้แล้ว แม้จะ ตายแล้ว ก็ยัง
 จะเป็นขึ้นอีก แลถ้าผู้ใด เป็น และเชื่อในเรา ผู้ นั้น จะ ตาย หามิ ได้
 จนสิ้น กาลป์ ทั้งนี้ เจ้า เชื่อ หรือ นาง ก็ ทูลว่า เชื่อ อยู่ พระเจ้า ข้า ข้าพเจ้า
 เชื่อ อยู่ว่า พระองค์ เป็น คริสต์โค เป็น บุกร พระเจ้า อัน ได้ เสกฯ มา ใน โลก
 นาง มาหา ได้ ว่า ดังนี้ แล้ว จึง กลับ ไป ร้อง เรียก มา เรียก ผู้ พี่ น้อง กัน นั้น
 มิให้ ผู้ใด ขึ้น รั บอก ว่า ท่าน ซาจารย์ มา แล้ว ก็ เรียก เจ้า ครั้น นาง มา
 เรียก ได้ ยิน ดังนี้ ก็ ลุก ขึ้น เรว มา ทา พระองค์ ฝ่าย พระองค์ ก็ ยัง มิ ได้
 เข้า บ้าน แต่ คอย อยู่ ใน ที่ ซึ่ง มาหา ได้ มา กบ กัน นั้น ะ

๓๑ ๑ ส่วน พวก ยูดา ยที่ อยู่ใน เรือน กับ นาง มาเรีย จะ ให้ เล้า โลม ให้
 ทูลา นั้น เขา ได้ เห็น นาง ลุก ขึ้น เรว ออก ไป นอก จึง คิด ตาม ไป ว่า นาง
 นั้น จะ ไป ถึง ที่ ผัง ศก พิลาพ ว่า ไร ที่ นั้น ครั้น นาง มาเรีย มา ถึง พระเยซู อยู่
 เห็น พระองค์ แล้ว ก็ กราบ ลง แทบ พระบาท ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า
 ข้า ถ้า พระองค์ ได้ อยู่ ที่ นี้ ลาชะไร จะ ได้ ตาย แล้ว ก็ หามิ ได้ เหตุ ดังนี้
 เมื่อ พระเยซู เห็น นาง พิลาพ ร้อง ให้ และ พวก ยูดา ยที่ มา พัว้ม กัน นั้น
 พิลาพ ร้อง ให้ คว้า พระองค์ จึง ทรง พระ วิทก ใน วิญาณ รชน รน ใน พระ
 ไธย ก็ คริสต์ ตาม ว่า ศก นั้น ได้ วาง ที่ ไหน เขา จึง ทูล ว่า พระองค์ เจ้า
 ข้า เชิญ พระองค์ มา กู ฝ่าย พระเยซู ก็ ฟาย ชส เนตร พวก ยูดา ยที่ จึง บอก
 ว่า ตเกิด ท่าน รั กษ เขา มาก นึก แต่ ใน พวก นั้น นาง คน ตาม ว่า ท่าน
 นี้ ที่ ให้ คน ตาม บอก นั้น เห็น จะ ทำ มิ ให้ คน นี้ ตาย มิ ได้ หรือ แต่ พระเยซู
 ยัง ไศก เศร้า พระไทย มา ถึง ที่ ผัง ๆ นั้น เป็น ถ้า แล้ว มี เศลา ใหญ่ วาง ที่
 ปาก ถ้า อยู่ พระเยซู จึง คริสต์ สั่ง ว่า เศลา นั้น รั ออก เสี่ย นาง มาหา ผู้
 เป็น พี่ น้อง กัน กับ ผู้ ตาย นั้น ทูล ว่า ถึง ปาน นี้ จะ นำ เหมน พระ เจ้า ข้า
 รั ยว่า เป็น สี่ วัน มา แล้ว พระเยซู ก็ คริสต์ ตาม นาง นั้น ว่า มิใช่ หรือ เรา

ไว้ว่าแก่เจ้าแล้วว่า ถ้าเจ้าจะเชื่อได้ เจ้าจะเห็น รัศมีภาพแห่ง พระ
 เจ้า เขา จึงรู้เวลานั้น ออกจากที่ฝั่งศพ แล้ว พระเยซู เวย พระภักทร
 คุยข้าง บน สวดว่า พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าโมทนาพระคุณที่ พระองค์ได้
 ไพรด ฟัง ข้าพเจ้า ๆ รู้ อยู่ ว่า พระองค์ ได้ ฟัง ข้าพเจ้า ใน ทุก เวลา แต่ ว่า
 เพราะ ฝูง คน ที่ ล้อม อยู่ นั้น ข้าพเจ้า จึง ว่า ดังนี้ เพื่อ เขา จะ ได้ เชื่อ อยู่ ว่า
 พระองค์ ได้ ใช้ เรา มา ครั้น พระองค์ ได้ คริสต์ ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ จึง แยก
 เสียง ดัง ร้อง ว่า ลากะโร เอ๋ย ออก มา เกิด เมื่อ นั้น คน ที่ ได้ คาย แล้ว
 ออก มา มี ผ้า ผูก พันธุ์ อยู่ ทั้ง มือ ทั้ง ดัน หน้า นั้น ก็ ผูก พันธุ์ อยู่ ด้วย ผ้า แวด
 หน้า พระเยซู ก็ คริสต์ แก่ คน ทั้ง หลาย ว่า แก่ ปล้ อย เสีย เกิด ะ
 ๔๕ ๐ เหตุ กิ่ง นี้ พวก ยูคาย ที่ มา หา นาง มา เรียบ เป็น หลาย คน ครั้น ได้
 เห็น ซึ่ง พระเยซู กระทำ นั้น ก็ เชื่อ ใน พระองค์ ใน พวก นั้น ก็มี บ้าง ไป หา
 พวก ฟาริซาย เล่า เนื้อ ความ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ ให้ เขา ฟัง พวก ประ
 ไรทิก ใหญ่ กับ พวก ฟาริซาย จึง ชุม นม ที่ ปรีกษา ทั้ง หลาย และ ถาม ว่า
 เรา จะ ทำ ประการ ไต ที่ ด้วย ว่า คน นี้ สำ แกรง ลัก ชณะ สำ ลัญญ เป็น หลาย ข้อ
 ถ้า เรา จะ หนึ่ง เสีย เช่น นี้ คน ทั้ง ปวง จะ เชื่อ ใน เขา แล้ว พวก โรม จะ มา
 ซึ่ง เขา ทั้ง เมือง ทั้ง พล ประเทศ เรา สิ้น ชณะ นั้น ยังมี คน หนึ่ง ชื่อ กายะฟา
 เป็น ประ ไรทิก จ้าว ใน ปี นั้น บอก แก่ เขา ว่า ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ไม่ รู้ จัก อะไร
 เลย แล มิ ได้ เข้าใจ ว่า ควร แก่ เรา แล้ว จะ ให้ ผู้ หนึ่ง คาย เพราะ คน
 ทั้ง ปวง มิ ให้ คน ทั้ง ปวง ฝิบ หาย เขา ว่า ทั้ง นี้ มิ ใช้ ว่า แก่ ตัว เอง แต่
 ว่า ครั้น เป็น จ้าว พวก ประ ไรทิก ใน ปี นั้น จึง ทำ นาย ไว้ ว่า พระเยซู จะ คาย
 เพราะ พล ประเทศ นั้น มิ ใช้ เพราะ ประเทศ นั้น พวก เดียว แต่ ทว่า ให้ ลูก
 แห่ง พระเจ้า ที่ กระ จัก กระจาย ไป นั้น ประมวล มา เป็น พวก เดียว ตั้ง แก่
 วัน นั้น มา เขา จึง คิด อาน กัน จะ ได้ ประหาร พระองค์ เหตุ ทั้ง นี้ พระองค์
 จะ เทียว ค่อ ไป กลาง พวก ยูคาย นั้น มิ ได้ แต่ ว่า เสกจ ไป จาก ที่ นั้น ไป ใน
 แคน ขยบ้ำ ที่ มี ชื่อ ว่า บ้าน เฮฟรายิม และ ฮา ไครย อยู่ ที่ นั้น กับ พวก ลุกสิย

๕๕ ๐ และเทษกาลแห่งพวกยูคายชื่อว้าบักคา มาใกล้แล้ว คนเป็น
 ชันมาก มาจากบ้านเมือง จะขึ้น ไปเมือง ยะรูซเลม มาก่อน บักคา เพื่อ จะ
 ได้ชำระ ทั่ว เขา จึง ทา พระเยซู แล้ว ครั้น เขา ยืน อยู่ในวิหาร เขา ตาม กัน
 ว่า ท่านเห็นอย่างไร ท่าน จะ ไม่ มา ถึง เทษกาลนี้หรือ ฝ่ายพวก ประโรทิก
 ใหญ่ กับพวก ฟาริซเซ ได้ สั่ง ไว้ แล้ว ว่า ถ้า ผู้ใด รู้ ว่า เยซู นั้น อยู่ ที่
 ไทน์ ก็ให้ผู้นั้น มา แจ้ง ให้ เรา เพื่อ เรา จะ ได้ จับ เสีย ๓

๐ บท ๑๒ ๓

๐ ยัง อยู่ อีก ทดวัน กว่า จะ ถึง บักคา พระเยซู ก็ เสก มา ใน บ้าน เบธ
 เนีย ที่ อยู่ ของ ลาซารุ ที่ ได้ ตาย แล้ว ที่ พระองค์ ได้ ให้ เป็น ชัน จาก ตาย
 นั้น ที่ นั้น เขา ได้ จัด แจก แ่่ง การ เลี้ยง พระองค์ และ นาง มาธา เป็น ผู้
 ปรนนิบัติ โตะ ฝ่าย ลาซารุ ก็ เป็น คน หนึ่ง ใน พวก ที่ นั่ง โตะ ทั่ว กัน กับ
 พระองค์ ส่วน นาง มาเรีย เล่า ก็ เอา น้ำมัน หอม ทนั ก สัก สิบ คำ ลัง เป็น
 ราค แพง นัก มา ชะโลม พระบาท พระเยซู แล้ว เขา ผสม คีระ มา เชก พระ
 บาท นั้น ทั่ว น้ำมัน หอม นั้น พุ้ง กระทบ เคม เรือ น แล้ว คน หนึ่ง แ่่ง ใน
 พวก ลูก สิบ ของ พระองค์ คือ ยูคา อิศการิ โอด ลูก แ่่ง ซีโมน เป็น ผู้ ที่ จะ
 มอบ พระองค์ ไว้ นั้น บอก ว่า น้ำมัน หอม นี้ ทำ ไม่ ได้ ขาย ได้ เงิน สัก ชั่ง
 หนึ่ง แล้ว แจก ให้ คน ยาก จน เขา ว่า ทั้ง นี้ มิใช่ เพราะ เขา ได้ เชน คุ คิก
 ถึง คน จน แ่่ง ทว่า เพราะ เขา เป็น ใจ ชะโมย เป็น คน ถือ ถู ย่าม แล สิ่ง
 ของ ที่ ใส่ ใน ถู นั้น พระเยซู จึง คริส สั่ง ว่า อย่า ให้ นาง นี้ เป็น ทำ วเลย
 เขา ได้ รักษา นี้ ไว้ สำหรับ วัน ฝัง ศก เรา ซึ่ง คน ยาก จน นั้น มี อยู่ กับ ท่าน
 เสมอ ทุก วัน ๓ ฝ่าย เรา เล่า จะ อยู่ ทุก วัน เสมอ มิได้ ๓

๕๖ ๐ ฝ่าย ผู้ คน พวก ยูคาย เป็น ชัน มาก ครั้น รู้ แล้ว ว่า พระองค์ อยู่
 ที่ นั้น เขา ชวน กัน มา มิใช่ เพราะ พระเยซู ผู้ เดียว แ่่ง ทว่า จะ ไคร
 เหน ลาซารุ ทั่ว ซึ่ง พระองค์ ให้ เป็น ชัน จาก ตาย นั้น แ่่ง พวก ประ
 โรทิก ใหญ่ เขาก็ คิก ชัน กัน จะ ประหาร ลาซารุ ทั่ว ว่า เพราะ ลา

อะไร นั้น พวกยูทายเป็น ชัน มาก ออก ไป เชื้อ ใน พระเยซู ๓๕
 ๑๒ ๐ ชัย มา อีก วัน หนึ่ง ฝูง คน เป็น ชัน มาก ที่ มา ถึง เทพกาล นั้น
 เขา ได้ ยิน ว่า พระเยซู มา ถึง เมือง ยรูซาเลม แล้ว เขาก็ รับ เอา ก้าน คั้น
 กาล ถึง ออก ไป รอบ พระองค์ แล้ว ก็ ร้อง ทิ้ง ว่า โยชันนา สาธุการ แก่
 มหา กรรม ์กร เจ้า พล ยิศราเอล ที่ เสก ฆ มา เศษ นาม แก่ พระองค์ เจ้า
 ฝ่าย พระเยซู ได้ ฆ ลา ตัว หนึ่ง จึง ชัน หนึ่ง บน ลา นั้น กุ กัง คำ เขียน ไว้
 ว่า บุกริ แห่ง ซิโอน เชื้อ อย่าง ลว เลย จง คุ เติค มหา กรรม ์กร เจ้า ของ
 ท่าน เสก ฆ มา หนึ่ง เหนือ หลึง ลูกลา เติค นั้น พวก ลูกลา ของ พระองค์ มิ
 ได้ เข้าใจ ว่า เหตุ การ ทั้ง นี้ จะ เป็น ประการ ไท แต่ ทว่า ค่อ พระเยซู ได้
 รับ รัศมี ภาพ แล้ว เขา จึง ล่า ลึก คิค ชัน ว่า มี คำ เขียน ว่า ค้วย พระองค์
 เช่น นี้ แล้ว เขา ได้ ทำ เช่น นี้ แก่ พระองค์ เหตุ กัง นี้ ฝูง คน ที่ อยู่ กับ พระ
 องค์ เป็น ญาณ ว่า พระองค์ ได้ เรียก ลาอะไร ออก มา จาก ที่ ฝั่ง ฆ และ
 ให้ เป็น ชัน จาก ฆ เพราะ เหตุ กัง นี้ เมื่อ ฝูง คน ทั้ง หลาย ได้ ยิน ว่า พระ
 องค์ ได้ ฆกระทำ ซึ่ง ลัก ณะ สำคัญ กัง นั้น เขา จึง ฆ กัน มา หา พระองค์
 ฝ่าย พวก ฟาริไซย เขา จึง บอก กัน ว่า ท่าน ไม่ เหน หรือ ท่าน ทำ อะไร ก็ ไม่
 คลธก คุ คุ คน ลัน ทั้ง โลก ์ คิค ตาม เขา ไป แล้ว และ ๓๕

๒๐ ๐ ยังมี พวก เฮเลน บ้าง ชัน ไป จะ นมัสการ ฆรเวท เทพกาล นั้น เขา
 ก็ มา หา พิธิบ ฆว บ้าน เบธลยสะ ฆว เมือง ฆมาลิส ฆว่า ท่าน เจ้า ฆ
 ฆาฟ เจ้า จะ ไคร ฆ พระเยซู ฝ่าย พิธิบ ก็ มา บอก แก่ ชัน ฆรเวท แล้ว
 ชัน ฆรเวท กับ พิธิบ มา หล พระเยซู ๓๖ จึง คิว สคอบ เขา ว่า เวลา ที่ บทร
 มนุษ จะ ได้ รัศมี ภาพ นั้น มา ถึง แล้ว เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลายเป็น แล้ว จึง
 ว่า ถ้า เมก ฆา ลล นั้น มิ ไค ฆ ใน ฆิน เปื้อย ไป ก็ จะ อยู่ เป็น เมก ฆเดียว
 แต่ ทว่า ถ้า จะ เปื้อย แล้ว จึง จะ เป็น ผล เป็น ชัน มาก ถ้า ผู้ ไค ฆ ฆวิค
 ฆน ก็ ทำ ให้ ฆวิค นั้น เสื้อ แล้ว ถ้า ผู้ ไค ฆ ฆวิค คน ใน โลก ์ นี้ ผู้ นั้น
 ก็ ฆรักษา ฆวิค นั้น ไว้ ถึง จะ ไค จำ เรื้อ เป็น ชัน ฆรเวท ถ้า ไค ฆ ไค จะ ฆรนิ

บิณฑิกแก เราให้ผู้นั้น ทักตามเรา มาเถิด แล้วเราจะอยู่ที่ไหน ผู้นั้นบิณฑิกแกเราก็จะอยู่ที่นั่น หนึ่งถ้าผู้ใด ปรนินิบัติแก่เรา พระบิดาเราจะโปรดให้ผู้นั้นมีเกรียติยศ ฯ

๒๓๗ ๐ เทียวนี้ใจเราเป็นทุกข์อยู่ แล้วเราจะว่าอย่างไร พระบิดาเจ้าข้าจงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากเวลานี้เถิด แต่ว่าเพราะเหตุทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงมาถึงเวลานี้ พระบิดาเจ้าข้าขอให้นามชื่อ พระองค์เป็นเกรียติยศไป เมื่อนั้นจึงมีเสียงมาแต่สวรรค์ว่า เราได้ให้เป็นเกรียติยศไปแล้ว ๆ ยังจะให้เป็นเกรียติยศต่อไปอีก ฝ่ายฝูงคนที่ยืนอยู่นั้น ได้ยินเสียงนั้นเขาจึงบอกว่า ฟ้าวร้ง คนอื่นก็บอกว่าทุกสวรรค์ได้บอกแก่พระองค์ ส่วนพระเยซูคริสต์ตอบว่า เสียงนี้มีไว้ให้เรา เพราะว่าเรา แต่ว่าเพราะท่านทั้งหลาย เทียวนี้แลเป็นเวลาทีพิภพภษา โลกย์นี้ผู้ที่เปนนใหญ่ใน โลกย์นี้ จะต้องเนรเทศกำจัดเสียเทียวนี้ และฝ่ายเราที่เรากำลังยกขึ้นจากแผ่นดินแล้ว จะชักคนทั้งปวงให้มาหาเรา พระองค์ คริสต์ทั้งนี้ หวังจะให้คนทั้งปวงเข้าใจว่า พระองค์จะวางชีวิตรกายนั้นอย่างไร ฝูงคนจึงทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ยินแต่ในพระบัญญัติว่า พระคริสตโตคงจะอยู่เป็นนิจ ก็เหตุไฉนพระองค์จึงว่า บุตรมนุษย์จะยกขึ้นนั้น บุตรมนุษย์นั้นจะเป็นผู้ใดเล่า พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ที่สว่างยังจะคอยอยู่กับท่านนอัยหนึ่ง เมื่อท่านมีความสว่างนั้นค่อยเคิรไปเถิด เกลือกว่าซึ่งมืดนั้นจะมาบังเสียด้วยว่าคนที่เคิรในที่มีมืดไม่รู้ว่าจะไปถึงไหน เมื่อท่านมีความสว่างก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง ครั้นพระเยซูคริสต์ทั้งนี้แล้ว จึงละเขาชอนพระองค์ ที่เขาจะไม่เห็นได้ ฯ

๒๓๘ ๐ ถึงแม้พระองค์ได้กระทำซึ่งลักษณะสำคัญทั้งนี้ต่อหน้าเขาแล้ว เขายังไม่เชื่อในพระองค์ นี้ก็สมด้วยคำพยากรณ์ผู้ทำนายซึ่งว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเลยได้เชื่อถ้อยคำของข้าพเจ้า วิถีพิเศษแห่งพระ

องค์เจ้าไต้เป็นปรวาคแก่ผู้ใด เหตุทั้งนี้เขาเชื่อมิได้ เพราะว่ายังมีคำของยะชยาว่า ท่านทำให้ตาเขาบอดแล้ว และใจเขาแคงกระบัง เพื่อมิให้เขาเห็นด้วยตาเขา มิให้สังเกตด้วยใจ เขาจะไ้กลับทั้งใจเสียใหม่ แลเราจะไ้รักษาเขาให้หาย ยะชยาไ้ว่าทั้งนี้ คราวท่านไ้เห็น รัศมี โสภาแห่งพระองค์ และท่านหายด้วยพระองค์ แต่ไว้ในพวกขุนนาง มีหลายคนเชื่อในพระองค์ แต่จะรับเป็นปรวาคนั้นหามิได้ กลัวเกลือกว่าพวกฟาริซยจะไล่เสียจากโรงธรรม เพราะว่ายานั้นรักษาคำสระเสีญของมนุษย์ มากกว่าคำสระเสีญแห่งพระเจ้า ฯ

๔๔ ๐ เมื่อ นั้น พระเยซู แดเสียง คริสต์ ว่า ถ้าผู้ใดเชื่อในเรา มิใช่ผู้นั้นเชื่อในเรา ก็เชื่อในท่านผู้ไ้เรา มา ใครผู้ใดไ้เห็นเราแล้ว ก็ไ้เห็นท่านผู้ไ้เรา มา เรา มาจะไ้เป็นสว่างแก่โลกย์ มิให้ผู้ใดใดที่เชื่อในเรา อยู่ในที่มืดเลย ถ้าผู้ใดไ้ยินถ้อยคำของเรา และยังไม้เชื่อเรา มิไ้ปรับโทษผู้นั้น เรามิไ้มาจะปรับโทษแห่งโลกย์ แต่ไ้ว่าเรา มาจะช่วยโลกย์นั้นให้รอด ถ้าผู้ใดประมาทเรา แลมิไ้รับถ้อยคำแห่งเรา ผู้นั้นยังมีอยู่ซึ่งจะพิพากษาเขา ถ้อยคำซึ่งเราไ้ว่านั้น และจะพิพากษาเขาในวันสุดท้ายนั้น ด้วยว่าเรามีไ้ว่าอะไรแต่ตามใจเราเอง แต่ไ้ว่าพระบิดาที่ไ้เรา มาไ้สั่งเราไว้ อย่างไร เราก็ว่าเราก็สั่งสอนอย่างนั้น บัญญัติแห่งพระองค์นั้นเรา รู้ไ้ว่าเป็นชีวิตวิธอันจำเริญชั่วกัลป์ ที่เราว่านั้นเราว่าเหมือนพระบิดาไ้สั่งเสียไว้ แก่เราเหมือนกัน

๐ บท ๑๓ ๗

๐ ครัน เทฆกาลคือ บัศคา ยังไม้ถึง พระเยซูทราบพระไทยว่า เวลาที่พระองค์จะ กลับขึ้น ไป จากโลกย์นี้ ไปหาพระบิดานั้นไ้แล้ว จะถึงแล้ว ครันไ้ปลงพระไทยรักษพวก พัง ของพระองค์ที่อยู่ ในโลกย์นี้แล้ว ก็ยังทรงรักษเขาจน ถึงที่สุก แลครัน รับอาหาร ด้วยกันนั้น ขาดานไ้เข้า เกื่อนใจของยูคา อิศการิโฮต ลูกซีโมนให้มอบพระองค์ไว้ พระเยซู

ก็รู้ว่า พระบิดา ไ้ยก สารพัดให้ไว้ ใน พระหัตถ์ พระองค์แล้ว และ พระองค์ ไ้ชอก มา จาก พระเจ้า และ จะกลับไปหา พระเจ้า อีก พระองค์ จึง ลุก ขึ้น จาก ที่รับ อาหาร เขา ผ้า ผ่อน วาง ไว้ แล้ว เขา ผ้า เชค มือ เชค คิ้ว คาค พระองค์ไว้ จึง เขา น้ำ เทลง ใน ช่าง แล้ว ล้าง คิ่น ของ พวก สย และ เขา ผ้า เชค ที่ คาค พระองค์ นั้น มา เชค เสีย ครั้น มา ถึง ซีโมน เปโตร ๆ นั้น ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ จะ ล้าง คิ่น ของ ข้าพเจ้า หรือ พระองค์ จึง ตรัส แก่ เขา ว่า ที่ เรา ทำ นั้น เจ้า ไม่ รู้ ก่อน ท่อ ภาย หลัง จึง จะ รู้ ได้ ฝ่าย เปโตร ก็ ทูล ว่า พระองค์ จะ ล้าง คิ่น ของ ข้าพเจ้า ก็ หามิ ได้ เลย เป็น ชน ซาก พระเยซู ก็ ตรัส ทอบ ว่า ถ้า แน่น ว่า เรา มิ ไ้ ล้าง เจ้า เสีย เจ้า จะ เป็น พัก ฟาย ข้าง เรา ก็ หามิ ได้ เมื่อ นั้น เปโตร ก็ ทูล ว่า ใช้ แต่ คิ่น ข้าพเจ้า สิ่ง เที้ยว นั้น แต่ ว่า ทั้ง มือ ทั้ง ศีรษะ ด้วย พระเจ้า ข้า ฝ่าย พระเยซู ก็ ตรัส ทอบ เขา ว่า คน ที่ ล้าง แล้ว ไม่ ค้อง การ จะ ล้าง อีก เว้น แต่ คิ่น เท่านั้น แล้ว จึง บริสุทธี ล้าง ทั้ง ภาย ท่าน ก็ บริสุทธี อยู่ แต่ มิ ไ้ ล้าง ทก คน ด้วย พระองค์ รู้ จัก คน ที่ จะ มอบ พระองค์ นั้น เหตุ กัง นั้น พระองค์ จึง ว่า ท่าน มิ ไ้ บริสุทธี ล้าง ทก คน นะ

๑๒ ๑ ครั้น พระองค์ ล้าง คิ่น เขา แล้ว ก็ ทรง ผ้า ผ่อน และ นั่ง ลง รับ อาหาร อีก จึง ตรัส ถาม เขา ว่า เรา ทำ อะไร แก่ ท่าน ๆ เขา ใจ อยู่ หรือ ท่าน เรียก เรา ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า และ พระองค์ เจ้า ข้า ที่ ท่าน ว่า นั้น ก็ ชอบ อยู่ ด้วย ว่า เรา เป็น นั้น และ เหตุ กัง นี้ ถ้า เรา ผู้ เป็น เจ้า แล อาจารย์ ของ ท่าน ยัง ล้าง คิ่น ของ ท่าน ๆ ก็ จะ ค้อง ล้าง คิ่น แก่ กัน และ กัน เหมือน กัน ด้วย ว่า เรา ไ้ หย่าง แก่ ท่าน แล้ว ว่า เรา ไ้ ทำ แก่ ท่าน หย่างไร ก็ ไ้ ท่าน ทำ ตาม เรา เกิด เรา บอก แก่ ท่าน เป็น แท้ จริง ว่า บ่าว จะ เป็น ใหญ่ กว่า นาย มิ ไ้ คน ไ้ นั้น จะ เป็น ใหญ่ กว่า คน ที่ ไ้ เขา ก็ มิ ไ้ ครั้น ท่าน เขา ใจ ทั้ง นี้ แล้ว ถ้า ประพรีทติ คาม ท่าน ก็ จะ เป็น เอก ชุ แล เรา มิ ไ้ ว่า ด้วย ท่าน ทั้ง ปวง ลั้น เรา ไ้ ได้ ชก ผู้ ไ้ เรา รู้ อยู่ แต่ ว่า คำ ที่ เขียน

ไว้นั้นคงสำเนา คือว่าคนที่กินขนมด้วยกันกับเรา คนนั้นแยก
สันคั้นเข้ามาสูเรา ความทั้งนี้เราบอกแก่ท่านก่อน เมื่อยังไม่เป็น
ภ เพื่อว่าเมื่อจะเป็นภนั้น ท่านจะได้เชื่อว่า เราเป็นผู้หนึ่งและเรา
ว่าแก่ท่านเป็นแท้จริงว่า ถ้าผู้ใดจะรับคนที่เราใช้ ผู้หนึ่งก็รับเรา
และผู้ใดรับเรา ผู้หนึ่งก็รับท่านผู้ที่เรามา ๕

๒๑๐ ครั้นเมื่อพระเยซูได้คริสต์ทั้งนี้แล้ว ก็เป็นทุกข์โศกในวิญญาณ
แล้วยังได้เป็นพยานคริสต์ว่า เราบอกแก่ท่านทั้งหลายเป็นแท้จริงว่า
แต่ในพวกท่านมีคนหนึ่งจะมอบเราไว้ พวกลูกศิษย์จึงดูหน้ากันสงสัย
ว่า พระองค์ไต่ว่าด้วยผู้ใด แล้วก็มิใช่คนหนึ่งเป็นที่รักของพระ
เยซู นั่งอยู่ชิดกับพระเยซู ซีโมน เปโตร จึงพยักหน้าแก่ผู้หนึ่งให้
ถามว่า จะเป็นผู้ใดที่พระองค์ว่านั้น ผู้ที่แอบพระเยซูจึงทูลถาม
ว่า จะเป็นใครพระเจ้าข้า ฝ่ายพระเยซูก็คริสต์ตอบว่า จะเป็นผู้
ที่เราจะให้ของกินนอ่ยหนึ่ง ครั้นเราจ้มนแล้ว พระองค์จึงจ้มนของนั้น
แล้ว ก็ส่งให้แก่ยูดาอิสคาริโอทลูกของซีโมน ครั้นให้เขาแล้ว ขาดาน
ก็เข้าสิ่งสู่เขา พระเยซูก็คริสต์สั่งเขาว่า ที่เจ้าจะทำนั้นก็ทำให้เรา
เกิด ฝ่ายคนที่นั่งอยู่นั้นไม่มีใครเข้าใจว่า ที่พระองค์ว่านั้นท่านว่า
ด้วยเหตุอันใด แต่กลางคนก็คิดว่า เป็นเพราะยูดาหนี้ถึงอุ้งเงินพระ
เยซูจึงสั่งให้ซื้ออะไร ซึ่งต้องการในเทศกาลนั้น หรือจะแจกให้แก่
คนจนบ้าง ฝ่ายยูดาครั้นรับประทวนแล้วก็ออกไปบัดเดียวนั้น แล้ว
ก็เป็นเวลากลางคืนอยู่ เมื่อไปแล้วพระเยซูจึงคริสต์ว่า บัดเดียวนี้
บุตรมนุษย์ได้รัศมีภาพ และพระเจ้าก็ได้รัศมีภาพด้วยบุตรมนุษย์นั้น
แล้วถ้าพระเจ้าได้รัศมีภาพนั้น ก็จะไปรดให้บุตรมีรัศมีด้วยพระ
องค์ แล้วจะให้เป็นเรว ๆ ลูกเล็กเขี้ยวเรา จะอยู่ด้วยกันอีกสักนอ่ย
หนึ่ง แล้วท่านจะหาเรา กูจึงเราได้ว่าแก่พวกยูคายนั้น ที่เราจะ
ไปอยู่นั้น ท่านจะหาไม่ได้ บัดนี้เราว่าแก่ท่านเหมือนกัน ๕

๓๔ ๑ เราให้ไว้แก่ท่าน ซึ่ง บัญชีใหม่ ประการ หนึ่งว่า ให้รักษาคำ
ซึ่ง กัน และ กัน เกิด เราให้รักษาท่าน อย่างไร ก็ให้ท่าน รักษา กัน หย่าง
นั้น เกิด คว้ยการ เช่นนี้ ถ้าท่าน มีใจ รักษา กัน คน ทั้ง ปวง จึง จะ รู้ว่า
ท่าน เป็น สิบ ของ เรา ซิโมน เปโตร จึง ทูล ถามว่า พระองค์ จะ ไป ฉ้าง
ไหน พระเจ้า ซ้า พระเยซู ก็ คริสตชอบว่า ที่ เรา จะ ไป นั้น เจ้า จะ ตาม มา
เถียว นี้ ไม่ ไ้ ภาย หลัง เจ้า จะ ตาม เรา มา เปโตร จึง ทูล ถามว่า พระ
องค์ เจ้า ซ้า เทก โยเน ซ้า ฟ เจ้า จะ ตาม พระองค์ ไป เถียว นี้ ไม่ ไ้ ซ้า ฟ เจ้า
จะ สู่ เสียบ ซี้ วิกร เพราะ พระองค์ พระเยซู ก็ คริสต ถามว่า เจ้า จะ สู่ เสียบ
ซี้ วิกร เพราะ เรา หรือ เรา บอก แก่ เจ้า เป็น แท้ แ่น และ ว่า กอน ไ้ จะ ซั้น
เจ้า จะ ปัก กิ เสท เรา ถึง สาม ครั้ง ว่า ไม่ รู้ จัก ๓

๑ บท ๑๔ ๓

๑ ขย่า ให้ ใจ ท่าน วิทก เลย ท่าน เชื้อ ใน พระเจ้า อยู่ จง เชื้อ ใน เรา
คว้ย ใน เรือน แห่ง พระบิดา เรา ก็มี ที่ อยู่ เป็น หลาย แห่ง ถ้า ไม่ เช่น นั้น
เรา จะ ไ้ บอก แก่ ท่าน แล้ว เรา จะ จัก แจง ที่ อยู่ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ถ้า เรา
จะ ไป จัก แจง ที่ อยู่ ให้ ท่าน แล้ว เรา จึง จะ กลับ มา อี ก รับ ท่าน ไป อยู่ คว้ย
กัน กับ เรา เรา อยู่ ที่ ไหน ให้ ท่าน อยู่ ที่ นั้น เรา จะ ไป ที่ ไหน ท่าน รู้ อยู่
ทาง นั้น ท่าน ก็ รู้ คว้ย โยมา จึง ทูล ว่า พระองค์ จะ ไป ที่ ไหน ซ้า ฟ เจ้า ทั้ง
หลาย มิ ไ้ รู้ ทาง นั้น จะ รู้ ที่ ไหน ไ้ เเล่ พระเจ้า ซ้า ส่วน พระเยซู ก็
คริสต ชอบว่า เรา นี้ ก็ เป็น ทาง เป็น ผู้ สอน ความ สัจ เป็น ผู้ ให้ มี ซี้ วิกร
หา ผู้ ไ้ ผู้ หนึ่ง จะ มา หา พระบิดา เว้น แก่ คว้ย เรา เป็น ทาง ถ้า ท่าน ไ้
รู้ จัก เรา แล้ว คง จะ ไ้ รู้ จัก พระบิดา เรา คว้ย แต่ นี้ ไป ท่าน รู้ จัก
พระองค์ และ ไ้ เหน แล้ว ๓

๔ ๑ ขณะ นั้น พิ ลิป ทูล ว่า พระองค์ เจ้า ซ้า ขอ พระองค์ ส่ำ แดง พระ
บิดา แก่ ซ้า ฟ เจ้า ทั้ง หลาย จึง จะ กอ ที่ แก่ เรา แล พระเยซู ก็ คริสต ว่า พิ ลิป
เชย เรา ไ้ อยู่ กับ ท่าน เณ ปาน ทั้ง นี้ แล ท่าน ยัง ไม่ รู้ จัก เรา หรือ ไ้

ผู้ใดได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาเหมือนกัน เป็นไฉนท่านภาว่า จง
 สำแดงพระบิดาให้เราเห็น เจ้าไม่เชื่อหรือจ้ะ เราอยู่ในพระบิดาและพระ
 บิดาอยู่ในเรา ถ้อยคำซึ่งเราพูดแก่ท่านทั้งหลาย มิใช่แต่เราว่าเอง
 พระบิดาที่อยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการนั้น จงเชื่อเราเถิดว่า เรา
 อยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในเรา ถ้าแผ่นดินไม่เช่นนั้น ก็จงเชื่อ
 เราเพราะ การงานที่ทำนั้น เราบอกแก่ท่านเป็นแท้จริงว่า ถ้าผู้ใด
 เชื่อในเรา ๆ ทำการสิ่งใดผู้หนึ่ง ก็จะทำเหมือนกัน แลใหญ่กว่านั้น
 อื่อกก็ทำได้ คราวที่เราจะไปหาพระบิดา หนึ่งท่านจะขอสิ่งใด ๆ
 ขอชื่อของเรา ๆ จะทำสิ่งนั้นให้ เพื่อพระบิดาจะได้เกรียติยศด้วย
 บุตรพระองค์ ถ้าท่านจะขอสิ่งใด ๆ ขอชื่อของเราเราก็จะทำให้แล
 ๑๕ ๐ ถ้าท่านรักษเราแล้ว จงถือซึ่งเราบัญญัติไว้ นั้น แล้วเราจะ
 ขอแก่พระบิดา จะโปรดให้ที่ช่วยสงเคราะห์อันอื่นให้ช่วยด้วยกันกับ
 ท่าน จนสิ้นกาล คือ พระวิญญาณอันสถิตในใจนี้ จะรับมิได้ เพราะ
 ว่าโลกย์นั้นมิได้สังเกตมิได้รู้จัก พระวิญญาณนั้น ฝ่ายท่านก็รู้จักอยู่
 คราวที่พระวิญญาณนั้นได้อยู่กับท่านแล้ว และ ยังจะอยู่ในท่านสืบไป
 เบื้องหน้า เรา จะทิ้งท่านไว้หย่างเป็นกำพร้าขนาดก็หามิได้ เรา จะ
 มาหาท่าน อีกน้อยหนึ่งและโลกย์นี้ จะเห็นเราไม่ได้แล้ว แต่ท่าน
 ยังจะเห็นเราได้ เพราะเรามีชีวิต ท่านก็จะมีชีวิตด้วย ในกณะ
 วันนั้นท่านจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาและท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และ
 เราก็อยู่ในท่าน ถ้าใครผู้ใดมีบัญญัติของเราแลถือตาม ก็เป็นผู้หนึ่ง
 และที่รักษเรา ถ้าผู้ใดจะรักษเรา พระบิดาเราจะทรงรักษผู้หนึ่ง และ
 เราเองจะรักษเขา แลจะสำแดงตัวเราให้เขาเห็น ฯลฯ

๒๒ ๐ แล้วยังมีคนหนึ่งชื่อยูคา มิใช่ศิษย์กริโธจ จึงทูลถามว่า พระ
 องค์เจ้าข้า จะเป็นไฉนว่าจะสำแดงพระองค์แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แลแล้ว
 แก่โลกย์นั้นมิได้สำแดง พระเยซูจึงตรัสตอบแก่ยูคาว่า ถ้าแลผู้ใด

รักษามันนี้ ก็ ประพริตติ ตาม คำ เรา และ พระบิดา เรา จะ ทรง รักษา มัน
แล้ว ทั้ง พระบิดา ทั้ง เรา จะ มา หา และ จะ อาศัย รวย ทั่ว กัน กับ มัน นี้ ถ้า ผู้
ใด มิ ได้ รักษา เรา มัน นี้ ก็ มิ ได้ ถิ่น ตาม ถ้อย คำ ของ เรา ถ้อย คำ ที่ ท่าน
ได้ ยิน นั้น มิใช่ ของ เรา แต่ ว่า เป็น ของ พระบิดา ที่ ใช้ เรา มา ถ้อย คำ
ทั้ง นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน เมื่อ เรา ยัง อยู่ ทั่ว กัน ฝ่าย ที่ ช่วย สงเคราะห์
นั้น คือ พระ วิญญาน บริสุทธิ ซึ่ง พระบิดา จะ ใช้ มา ใน ชื่อ ของ เรา พระ
วิญญาน นั้น จะ สอน ท่าน ให้ รู้ หมด ให้ ท่าน ล้ำ ลึก ถึง สาระ พัก ซึ่ง เรา ได้
บอก ไว้ กับ ท่าน ความ สุข สำราญ เรา ละ ไว้ กับ ท่าน ซึ่ง สุข สำราญ ของ
เรา ๆ จะ ได้ ให้ แก่ ท่าน เหมือน หนึ่ง โลกย์ นี้ ก็ หา มิ ได้ อย่า วิตก
กระวน กระวาย อย่าง กล้วย กล้วย ท่าน ได้ ยิน แล้ว ซึ่ง เรา ได้ ว่า แก่ ท่าน ว่า
เรา จะ ไป แล้ว จะ กลับ มา หา ท่าน ซีก ถ้า ท่าน ได้ รักษา เรา ท่าน ก็ จะ ได้
ยินดี เพราะ เรา จะ ไป หา พระบิดา ทั่ว ว่า พระบิดา นั้น เป็น ใหญ่ กว่า เรา
บัด นี้ เรา ได้ บอก แก่ ท่าน ก่อน เมื่อ ยัง มิ ได้ เป็น มา เพื่อ ว่า เมื่อ จะ เป็น
มา แล้ว ท่าน จะ เชื่อ ได้ แต่ นี้ ไป เบื้อง หน้า เรา จะ พุก แก่ ท่าน เป็น ชัน
มาก มิ ได้ เหตุ ว่า ผู้ ครอง ใน โลกย์ นี้ มัน มา และ มัน จะ มี อะไร ใน เรา
มิได้ แต่ ว่า ให้ โลกย์ รู้ เกิด ว่า เรา รักษา พระบิดา และ พระบิดา นั้น ได้
สั่ง เรา ไว้ หมาย ไร เรา ก็ ทำ หมาย นั้น ลุก ขึ้น ให้ เรา ไป จาก นี้ เกิด จะ

๑๕ บท ๑๕ ฯ

๑๕ เรา นี้ เป็น เถา ๑๕ แห่ง แก่ ฝ่าย พระบิดา เรา ท่าน เป็น ผู้ ปลุก ผู้ เลี้ยง
กิ่ง ใด ๆ ใน เรา ที่ มิ ได้ ทำ ผล ท่าน ก็ คัด เสีย ส่วน กิ่ง ที่ ทำ ผล นั้น ท่าน
ชำระ เสีย ให้ ทำ ผล ยิ่ง มาก ฝ่าย ท่าน ทั้ง ทลาย นี้ แล้ว ท่าน ก็ ชำระ สอด
แล้ว ทั่ว กาล ถึง ถ้อย คำ ที่ เรา ได้ สั่ง เสีย ไว้ กับ ท่าน ค่อย อยู่ใน เรา เกิด
และ เรา จะ อยู่ใน ท่าน คุย ตั้ง ว่า ถ้า กิ่ง เถา มิ ได้ คัด อยู่ กับ เถา นั้น กิ่ง
จะ ทำ ผล เอง มิ ได้ ก็ ฝ่าย ท่าน แล้ว ถ้า มิ ได้ อยู่ใน เรา นี้ ก็ จะ เหมือน กัน
และ เรา ก็ เป็น เถา ๑๕ แห่ง ท่าน ทั้ง ทลาย ก็ เป็น แก่ กิ่ง แขนง ถ้า ผู้ ใด

อยู่ในเรา และเราอยู่ในผู้นั้น ๆ ก็ จะทำผลเป็น ชัน มาก แต่ว่า นอก
 จากเรา ท่าน จะทำอะไร ไม่ได้ ถ้าผู้ใด มิได้ อยู่ในเรา ผู้นั้น เหมือน กิ่ง
 ไม้ ที่ เขา ตัด เสีย แล้ว ก็เหี่ยวแห้ง ไปเหมือน กิ่ง คน จะ เกษย ไร่ ไฟ ไร
 เสีย ถ้า ท่าน ทั้งหลาย อยู่ในเรา และ ถ้อยคำ ของ เรา อยู่ใน ท่าน ถึง
 ท่าน จะ ขอ สิ่ง ใด ๆ ก็ จะ เป็น ตาม ทุก สิ่ง ถ้า ท่าน ทำผล เป็น ชัน มาก
 พระบิดา เรา ก็ ได้ เกรียติยศ ใน การ นั้น แล ท่าน จึง จะ เป็น ลูก สืบ ของ
 เรา พระบิดา ได้ รัก เรา เพียง ไทน์ เรา ก็ ได้ รัก ท่าน เพียง นั้น จง คง
 อยู่ใน ความ รัก ของ เรา เด็ด ถ้า ท่าน ถือ บัญญัติ ของ เรา ได้ แล้ว ท่าน
 ก็ จะ อยู่ใน ความ รัก ของ เรา ทั้ง เรา ถือ บัญญัติ ของ พระบิดา เรา แล
 อยู่ใน ความ รัก ของ พระองค์ เหมือน กัน เรา ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว หวัง ว่า
 ซึ่ง เรา ยินดี ใน ท่าน นั้น จะ ยืด ยาว ไป ได้ แล้ว ความ ยินดี ของ ท่าน จะ ได้
 เป็น ชัน บริบูรณ์ ซึ่ง บัญญัติ ของ เรา คือ นี้ และ ว่า เรา ได้ รัก ท่าน หย่าง
 ไฉน ก็ ให้ ท่าน มี ใจ รัก กัน และ ถิ่น เหมือน กัน เช่น นั้น ถ้า ผู้ใด จะ วาง
 ชีวิต แทน เพื่อน เขา ความ รัก ใหญ่ กว่า นั้น ไม่มี ใคร มี เลย ถ้า ท่าน
 ทั้งหลาย ประพริทติ คาม คำ เรา สิ่ง นั้น ท่าน ก็ จะ เป็น เพื่อน ของ เรา สืบ
 ไป เบื้อง หน้า เรา มิ ได้ เรียก ท่าน ว่า เป็น บ่าว ด้วย ว่า นาย ทำ อะไร บ่าว
 นั้น ไม่ รู้ จัก เรา ได้ เรียก ท่าน ว่า เป็น เพื่อน ด้วย ว่า สาระ พัก ซึ่ง เรา ได้
 ยิน แต่ พระบิดา เรา เรา ได้ บอก แก่ ท่าน ให้ แจง แล้ว ท่าน มิ ได้ เลือก เรา
 แต่ ว่า เรา ได้ เลือก ท่าน ทั้ง ไร ให้ ไป ทำ ผล และ ให้ ผล นั้น จำ เริญ ไป ได้
 แล้ว ท่าน จะ ขอ สิ่ง ใด ๆ แต่ พระบิดา ออก ชื่อ ของ เรา พระองค์ ก็ จะ
 โปรด ให้ แก่ ท่าน ทั้ง นั้น เรา สั่ง แก่ ท่าน ทั้ง นี้ จะ ให้ ท่าน รัก กัน นั้น แล

๑๘ ๑ ถ้า โลก ย์ นี้ ชัง ท่าน ๆ ก็ รู้ อยู่ ว่า เขา ได้ ชัง เรา ก่อน ถ้า ท่าน
 จะ ได้ เป็น แต่ โลก ย์ ๆ นั้น ก็ จะ รัก ซึ่ง เป็น ของ โลก ย์ นั้น หาก แต่ ว่า
 เมื่อ ท่าน มิ ได้ เป็น แต่ โลก ย์ และ เรา ได้ เลือก ท่าน เขา ออก จาก โลก ย์ แล้ว
 เหตุ ทั้ง นี้ โลก ย์ นั้น พึง ชัง ท่าน เสีย ถ้อย คำ ซึ่ง เรา ได้ ว่า แก่ ท่าน แก่ ก่อน

นั้น จงจำไว้เถิดว่า บ่าวจะใหญ่กว่านายนั้นก็หามิได้ ถ้าเขา
เขี้ยวเขนุเราเสีย ก็ จะเขี้ยวเขนุท่านเหมือนกัน ถ้าเขาถือคำของ
เรา เขาจะถือคำของท่านเหมือนกัน ะ

๒๑ ๑ สารพัดทั้งนี้ เขาจะทำแก่ท่าน เพราะชื้อของ เรา เหตุว่าเรา
ไม่รู้จักท่านผู้ใช้เรา มา ถ้าเรามิได้หา มิได้สอนเขา ๆ จะมีความผิดมิ
ได้ บัดนี้เขาไม่มีช่องที่จะบีบ บัง ความผิดเขาได้ ใครซึ่งเราก็จัง
พระบิดาเราเหมือนกัน ถ้าเรามิได้หา มิได้ทำในกลางเขา ซึ่งผู้ชื้อ
มิได้ทำเลย เขาจะมีความผิดมิได้ แต่เดี๋ยวนี้เขาได้เห็นแลได้ซึ่ง
ทั้งเรา ทั้ง พระบิดาเราด้วย ความนี้ ก็ สม ถู ก ขัง กับคำที่เขียนไว้ ใน
คำภีร์ บัญญัติเขาว่า เขาได้ซึ่งเราเมื่อไม่มีเหตุ แต่ทว่า ครั้นที่ช่วย
สงเคราะห์ คือ พระ วิญญาณอิน สัจแท้ ที่เรา จะ ใช้ จาก พระบิดา มาหา
ท่าน ครั้นที่ช่วยสงเคราะห์นั้น จะ ออกแก่พระบิดาและ มา ก็ จะ เป็น
พญานาคด้วยเรา และ ท่านเหล่านี้ก็จะ เป็น พญานาค ท่านได้ อยู่ ลับ
เราทั้งแก่เทิม ะ

๑ บท ๑๖ ๓

๑ ถ้อยคำทั้งนี้ เราได้ว่าแก่ท่านแล้ว เพื่อมิให้ท่านหลงผิด คน
ทั้งหลายจะไล่ท่าน จาก โรง ธรรมเสียแล้ว เวลาจะ มา ครั้น นั้น ถ้าผู้ใด
จะฆ่าท่านเสีย เขาก็จะถือว่านั่นเป็นแก่ การ ปรณิบัติแก่พระเจ้า แล้ว
เขาจะทำทั้งนี้แก่ท่านเพราะว่าเขามีได้ รู้จักพระบิดาแลมิได้รู้จักเรา
ฝ่ายเราก็ได้กล่าวทั้งนี้แก่ท่านแล้ว เพื่อว่าครั้นเวลานั้นจะ มา ท่าน
จะได้รำลึกคิดถึงความนี้ว่า เราได้บอกท่านแล้ว แก่เทิมนั้นเรามี
ได้กล่าวแก่ท่านทั้งนี้ ด้วยว่าเรา ยัง อยู่ ด้วยกัน บัดนี้เรา จะ ไปหา
ท่านผู้ใช้เรา มา ในพวกท่านนี้ ยังไม่มีใครถามเราว่า จะ ไปข้าง ไหน
แต่ว่าเพราะเราได้ว่าแก่ท่านเช่นนี้ ท่านก็ เป็น ทุกข เต็มใจ และ แก่
เรา ยังว่าแก่ท่าน ตามจริง ชักว่า ควรแก่ท่านที่ เรา จะ ไปนั้น เพราะ

ว่าถ้าเรา มิได้ไป ที่ช่วย สงเคราะห์นั้น จะ มหา ท่าน มิได้ แต่ทว่า ถ้าเรา ไป แล้ว เรา จะ ใช้ มหา ท่าน ครั้น ท่าน จะ มา แล้ว ท่าน นั้น จะ สอน โลกย์นี้ ให้รู้ คือก ด้วย ความ ผิด สิ่ง หนึ่ง ด้วย ความ ชอบ ธรรม สิ่ง หนึ่ง ด้วย ความ พิภากษา สิ่ง หนึ่ง ด้วย ความ ผิด นั้น เพราะ ว่า เรา มิ ได้ เชื่อ ใน เรา นี้ ด้วย ความ ชอบ ธรรม นั้น เพราะ ว่า เรา ไป ทา พระ บิคา เรา และ ท่าน จะ เหน เรา อีก มิ ได้ ด้วย ความ พิภากษา นั้น เพราะ ว่า ผู้ ครอง ใน โลกย์นี้ ถึง ที่ พิภากษา ปรบ โทษ แล้ว ะ

๑๒๐ ที่ เรา จะ ไคร ว่า แก่ ท่าน ยัง มี ช้อย อัก เป็น ชัน มาก แต่ ว่า ท่าน จะ ทน เดียว นี้ ไม่ ได้ ครั้น เมื่อ ท่าน นั้น คือ พระ วิญญาน ชัน สัจ แก้ว จะ มา แล้ว ท่าน จะ แนะ นำ ท่าน นี้ ให้รู้ ซึ่ง สัจ จริง ทั้ง ปวง ด้วย ว่า ท่าน จะ พุก แก่ ท่าน เอง มิ ได้ แต่ ว่า จะ ได้ ยิน หย่างไร ท่าน จะ ว่า ไป หย่าง นั้น และ จะ กล่าว ให้ ท่าน ทั้ง ทลาย นี้ เข้าใจ เหตุ การ ที่ จะ เป็น มา ภาย หน้า ท่าน นั้น จะ ให้ เป็น เกรีย คียศ แก่ เรา เพราะ ว่า จะ เขา ของ เรา มา สำ แดง แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย สาร พัด ซึ่ง พระ บิคา มี ช้อย นั้น ก็ เป็น ของ เรา ทมด ทุก สิ่ง เหตุ ฉนั้น เรา จึง ได้ ว่า ท่าน จะ เขา ของ เรา มา สำ แดง แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย คอย สัก น้อย หนึ่ง ท่าน นี้ จะ เหน เรา มิ ได้ คอย อัก น้อย หนึ่ง และ ท่าน จะ เหน เรา ได้ ด้วย ว่า เรา จะ ไป ทา พระ บิคา เหตุ ดัง นี้ พวก ลุก สีข จึง พุก กัน ตาม ว่า ที่ พระ องค์ ว่า แก่ เรา นั้น จะ เป็น ประการ ไท เล่า ว่า คอย น้อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ไม่ ได้ คอย อัก น้อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ได้ อนึ่ง เพราะ เรา จะ ไป ทา พระ บิคา ดัง นี้ เขา ถาม กัน ว่า ที่ พระ องค์ ว่า คอย น้อย หนึ่ง นั้น จะ เป็น อะไร พระ องค์ จะ ว่า กะไร จำ เจ้า มิ ได้ เข้าใจ ฝ่าย พระ เยชู้ ก็ รู้ ว่า เขา จะ ไคร ถาม พระ องค์ ๆ จึง ครว สว่า ด้วย ความ ซึ่ง ท่าน พุก กัน ตาม กัน นั้น ซึ่ง เรา ได้ ว่า คอย น้อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ไม่ ได้ และ คอย อัก น้อย หนึ่ง และ จะ เหน เรา ได้ เรา บชก แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย เป็น แท้ จริง ว่า ท่าน ทั้ง ทลาย นี้ จะ พิลา พรำไร แต่ โลกย์ นั้น ก็ จะ ยิน ก็

ท่าน จะ เป็น ทุกข แต่ ว่า ทุกข ของ ท่าน นั้น จะ กลับ กลาย เป็น ความ ยินดี
 ซึก ฝ่าย ผู้ หนึ่ง เสร็จ เมื่อ เวลา กำหนด จะ ตลอด ลูก มา ถึง แล้ว ก็ มี
 ทุกข ปรกติ เป็น กำลั้ง แต่ ว่า ครั้น ลูก เกิด มา แล้ว แม่ มิ ได้ คิด ถึง ซึ่ง
 ปรกติ ลำบาก นั้น เพราะ ความ ยินดี เป็น กำลั้ง ว่า คน ได้ บัง เกิด มา ใน
 โลกย์ แล ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ทุกข อยู่ บัด นี้ แต่ ว่า เรา จะ มา เยี่ยม ท่าน
 ซึก และ ท่าน จะ ดี เนื้อ ใจ ซึ่ง ใจ นั้น หา ผู้ ไต่ ผู้ หนึ่ง จะ ชิง เขา ไป จาก
 ท่าน ไม่ ใน กาล วัน นั้น ท่าน จะ ถาม เรา ด้วย ข้อ ความ ประการ ไต่ ก็ ทา ไม่
 เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น แท้ จริง ว่า ท่าน จะ ขอ สิ่ง ไต่ แก่ พระ บิศา
 ซึก ชื่อ ของ เรา พระ องค์ ก็ จะ ไป รุด ให้ แก่ ท่าน ทุก สิ่ง จน ปาน นี้ ท่าน
 ยัง มิ ได้ ขอ สิ่ง ไต่ ใน ชื่อ ของ เรา ขอ เกิด แล้ว ก็ จะ ได้ รับ แล ความ
 ยินดี นั้น ก็ จะ เป็น ชั้น สุขุม บริบูรณ์ หาร

๒๕ ๑ ความ ทั้ง นี้ เรา เขา ความ เปรียบ มา ว่า แต่ เวลา จะ มา ครั้น นั้น
 เรา จะ เขา คำ เปรียบ มา ว่า หามี ไต่ แต่ จะ กล่าว ถึง พระ บิศา แก่ ท่าน ไต่
 แจ้ง ใน กาล วัน นั้น ท่าน จะ ขอ ใน ชื่อ ของ เรา ที่ เรา จะ บอก แก่ พระ บิศา
 ซึก ท่าน นี้ เรา มิ ได้ ว่า เหตุ ว่า พระ บิศา เอง ทรง รัก ยท่าน อยู่ เพราะ
 ท่าน ได้ รัก เรา และได้ เชื่อ ว่า เรา ได้ ขอ มา แก่ พระ เจ้า เรา ออก มา
 แก่ พระ บิศา และได้ เข้า มา ใน โลกย์ แล้ว ซึก ที่ เรา จะ ละ โลกย์ ไว้ ไป
 หา พระ บิศา พวก สิบ จึง ทูล พระ องค์ ว่า เทียบ นี้ พระ องค์ ว่า เป็น ซึก มิ
 ได้ เขา คำ เปรียบ มา ว่า สัก สิ่ง บัด นี้ ข้า พเจ้า ฐิ อยู่ ว่า พระ องค์ ฐิ หมด และ
 มิ คอ้ง การ จะ ให้ ใคร มา บอก แก่ พระ องค์ เลย เหตุ ฉะนั้น ข้า พเจ้า ฐิ อยู่
 ว่า พระ องค์ มา แก่ พระ เจ้า ฝ่าย พระ เชษฐ จึง ครัส คอบ แก่ เขา ว่า เทียบ
 นี้ ท่าน เชื่อ อยู่ ฐิ จึง กุ เกิด เวลา จะ มา ก็ มา แล้ว ท่าน จะ กระ จัก กระ
 กระจาย ไป ถึง ที่ ของ ทั่ว สิ้น ทุก คน และ จะ ทั้ง ละ เรา ไว้ เปลี่ย ว เปล่า แต่
 ว่า จะ เปลี่ย ว เปล่า ยัง มิ ได้ คว้า ว่า พระ บิศา อยู่ คว้า กัน ความ ทั้ง นี้ เรา
 ได้ กล่าว แก่ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว เพื่อ ท่าน จะ ได้ มี ความ สุข สำราญ ใน เรา นี้

ใน โลกย์นั้นท่าน จะ มีความลำบาก แต่ ทว่า จง ชื่นใจ เกิด เรา ได้ เหา
ไชย ชงนะ แก่ โลกย์นั้น แล้ว ชะ

๐ บท ๑๗ ฯ

๐ ครั้น พระเยซู ได้ คริสต์ ทั้ง นี้ แล้ว พระองค์ ก็ แห่ง น กุ ธา กษย แล สวท
ว่า พระบิดา เจ้า ข้า เวลา กำหนด มา ถึง แล้ว โปรด ให้ บุตร พระองค์ มี
เกียรติยศ เพื่อ บุตร จะ ได้ ใ้ เป็น เกียรติยศ แก่ พระองค์ เหมื่อน อย่าง
พระองค์ ได้ ใ้ สาระ พัก ทั้ง ปวง ซึ่ง เป็น เนื้อ หนึ่ง นั้น อยู่ใน อำนาจ ของ บุตร
เพื่อ บุตร จะ ได้ ใ้ สรรพ สัตว์ ทั้ง ปวง ที่ พระองค์ ให้ แก่ บุตร นั้น มี ชีวิต
อัน จำเวิญ เป็น นิจ ชีวิต อัน จำเวิญ เป็น นิจ คือ นี้ แล ว่า ให้ เขา รู้ จัก
พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้า แก่ องค์ เดียว และ เทียง แท้ และ รู้ จัก เยชู คริส
ซึ่ง พระองค์ ใช้ มา นั้น ข้าพเจ้า ได้ ใ้ เป็น เกียรติยศ แก่ พระองค์ บน แผ่น
ดิน กิจ ชะ ซึ่ง พระองค์ ได้ ใ้ แก่ ข้าพเจ้า ๆ ให้ สำ เรจ แล้ว และ เดียว
นี้ พระบิดา เจ้า ข้า จง โปรด ให้ ข้าพเจ้า มี รัศมี ภาพ กับ ทวย พระองค์ ทวย
รัศมี ภาพ นั้น ซึ่ง ข้าพเจ้า มี อยู่ กับ พระองค์ แต่ ก่อน คราว โลกย์ นี้ ยัง ไม่
ได้ เป็น ข้าพเจ้า ได้ สำแดง นาม ชื่อ ของ พระองค์ แก่ คน เหล่า นั้น ซึ่ง
พระองค์ ได้ ใ้ แก่ ข้าพเจ้า แต่ ใน โลกย์ เขา ได้ เป็น ของ พระองค์ ๆ ได้
ให้ เขา ไว้ กับ ข้าพเจ้า เขาก็ ได้ ถู รักษา ถ้อย คำ ของ พระองค์ เทียง นี้
เขาก็ รู้ อยู่ ว่า สาระ พัก ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า นั้น ได้ มา แก่
พระองค์ หมก ลัน เพราะ ว่า ถ้อย คำ ซึ่ง พระองค์ ได้ ใ้ แก่ ข้าพเจ้า ข้า
พเจ้า ได้ ใ้ แก่ เขา ๆ ก็ได้ รับ แล้ว และ รู้ เป็น แท้ ว่า ข้าพเจ้า มา แก่
พระองค์ เขาก็ ได้ เชื่อ อยู่ ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา ข้าพเจ้า ชอน ฉน
เพราะ เขา มี ได้ อั้น วอน เพราะ คน โลกย์ แต่ ว่า เพราะ คน เหล่า นั้น ซึ่ง
พระองค์ ให้ แก่ ข้าพเจ้า แล้ว ทวย ว่า เขา เป็น ของ พระองค์ และ สาระ
พัก ซึ่ง เป็น ของ แท่ง ข้าพเจ้า ก็ เป็น ของ พระองค์ ทวย และ ซึ่ง เป็น ของ
พระองค์ ก็ เป็น ของ ข้าพเจ้า ทวย และ ข้าพเจ้า ได้ เกียรติยศ เพราะ เขา นั้น

๑๑๐ ข้าพเจ้า จะ อยู่ใน โลกย์ ก่อ ไป มิ ได้ แต่ เรายัง ชยู่ ใน โลกย์ นี้ ฝ่าย ข้าพเจ้า ก็ มหา พระองค์ พระบิดา เจ้า ข้า ผู้ บริสุทธิ จง ปชัง กัน รักษา คน เหล่า นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ด้วย เภระ นาม แห่ง พระองค์ ให้ เขา เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว เหมือน หย่าง พระองค์ กับ ข้าพเจ้า ครั้ง เมื่อ ข้าพเจ้า ชยู่ กับ เขา ใน โลกย์ ข้าพเจ้า ได้ ปชัง กัน รักษา เขา ด้วย เภระ นาม แห่ง พระองค์ ซึ่ง พระองค์ ให้ แก่ ข้าพเจ้า ๆ ได้ ปชัง กัน ไว้ มิ ให้ ผู้ใด เสีย หาย เว้น ไว้ แต่ ใช้ ลูก ฉิบ หาย ให้ สม ด้วย คำ เขียน ไว้ แต่ ก่อน บัด นี้ ข้าพเจ้า มหา พระองค์ ความ ตั้ง นี้ ข้าพเจ้า ได้ ว่า เมื่อ ยัง ชยู่ ใน โลกย์ เพื่อ เขา จะ ได้ มี ซึ่ง ยิน ที่ ใน ข้าพเจ้า เป็น ชั้น บริบูรณ์ คำ โสวาท ของ พระองค์ ข้าพเจ้า ได้ ฝาก ให้ ไว้ แก่ เขา แล้ว โลกย์ นั้น ซึ่ง เขา ด้วย ว่า เขา มิ ใช้ ของ โลกย์ เหมือน หนึ่ง ข้าพเจ้า มิ ใช้ ของ โลกย์ นั้น ข้าพเจ้า มิ ได้ ขอ ให้ พระองค์ รัย เขา ไว้ จาก โลกย์ แต่ ว่า ขอ ให้ ปชัง กัน ไว้ จาก ซึ่ง ชั่ว นั้น เขา มิ ได้ เป็น แก่ โลกย์ กุจ ตั้ง ว่า ข้าพเจ้า มิ ได้ เป็น แก่ โลกย์ เหมือน กัน ให้ เขา เป็น ชั้น บริสุทธิ เพื่อ ความ สัจ แห่ง พระองค์ คำ โสวาท ของ พระองค์ นั้น และ เป็น ความ สัจ สุประมา คัง ว่า พระองค์ ใช้ ข้าพเจ้า มา ใน โลกย์ ข้าพเจ้า ก็ ใช้ เขา ไป ใน โลกย์ เหมือน กัน ข้าพเจ้า คัง คัว ให้ เป็น บริสุทธิ เพราะ เขา จะ ให้ เขา เป็น ชั้น บริสุทธิ เพื่อ ความ สัจ ซึ่ง ข้าพเจ้า ชยู่ นอน นั้น มิ ใช้ เพราะ เขา แต่ พวก เดียว แต่ ว่า เพราะ คน ทั้ง หลาย ที่ จะ เชื่อ ใน ข้าพเจ้า ใน ภาย หน้า เพราะ ถ้อย คำ ของ เขา เป็น เทกุ ให้ เขา เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว เหมือน หนึ่ง พระบิดา พระองค์ ใน ข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้า ใน พระองค์ ให้ เขา เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว ใน พระองค์ และ ข้าพเจ้า เหมือน ฉนั้น นั้น เพื่อ โลกย์ จะ ได้ เชื่อ ว่า พระองค์ ได้ ใช้ ข้าพเจ้า มา เกรียติยศ ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า ๆ ได้ ให้ แก่ เขา จะ ให้ เขา เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว กุจ ตั้ง พระองค์ กับ ข้าพเจ้า เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว ข้าพเจ้า ใน เขา และ พระองค์ ใน ข้าพเจ้า ให้ เขา สำ เรจ ใน ที่ ชั้น

หนึ่งอันเดียว เพื่อจะให้โลกย์นั้นรู้ว่า พระองค์ได้ใช้ข้าพเจ้ามา และ พระองค์ได้ทรง รักษาเขา คง พระองค์ได้ทรง รักษา ข้าพเจ้า พระบิดา เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะอยู่ที่ไหน ชอบน้ำใจของข้าพเจ้าจะให้เหล่านั้น ซึ่ง พระองค์ได้ใช้แก่ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นด้วยกัน เพื่อเขาจะได้เห็น รัศมี ภาพของข้าพเจ้า ซึ่ง พระองค์ประทานให้ฉัน ด้วยว่า พระองค์ได้ทรง รักษาข้าพเจ้าก่อนสร้างโลกย์ ใช้พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกย์นี้มิได้รู้จักพระองค์ แต่ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้ก็รู้จักว่า พระองค์ได้ใช้ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวด้วยพระนาม พระองค์ให้ เขาจะแจ้ง แล้วก็ยังจะกล่าวต่อไป พระองค์ได้ทรง รักษา ข้าพเจ้า อย่างไร ให้ความรักนั้นอยู่ในเขาเหล่านี้ และข้าพเจ้าในเขาด้วย อะ

๑ บท ๑๘ ท

๑ ครั้นพระองค์ได้ คริสต์ทั้งนี้แล้ว ก็เสด็จออกไปกับพวก ลุกสิข และ ข้ามลาธาร ชื่อ เกดโรน ที่นั่นมีส่วนแห่งหนึ่ง พระองค์กับพวกสิขก็เข้าไปในสวนนั้น แล้วยูคาที่มอบพระองค์ไว้รู้จักที่นั่น ด้วยว่าพระองค์เคยไปที่นั่นบ่อย ๆ กับลูกสิขของพระองค์ เหตุทั้งนี้ ยูคาคุม เขาพวกทหาร กับผู้คนของพวก ประโรทิดใหญ่ และพวก ฟารีซาย แล้วมาที่นั่นถือไม้คอบถือ โคม และ เครื่อง สากราวุธ ฝ่ายพระเยซูก็ทราบพระไทย รู้ด้วยสารพัด ซึ่งจะเป็นแก่พระองค์ ก็เสด็จออกมาหาเขา คริสต์ถามว่า จะหาผู้ใด เขาตอบว่า เรามหาเยซูชวนาชเรธ พระเยซูจึง คริสต์แก่เขาว่า เราเป็นผู้นั้น ฝ่ายยูคาที่มอบพระองค์ไว้ นั้น เขาก็ยืนอยู่ด้วยพวกนั้น ครั้นพระองค์ได้ คริสต์แก่เขาว่า เราเป็นผู้นั้น คนทั้งหลายนั้นก็ถอยหลัง ชะมา หน้าลงถึงดิน พระองค์จึง คริสต์ถามเขาอีกว่า มหาผู้ใด เขาตอบว่า เยชูชวนาชเรธ พระเยซูจึง คริสต์ว่า เราได้บอกแก่ท่านแล้วว่า เราเป็นผู้นั้น เหตุฉนี้ ถ้าท่านมหาเรา จงให้คนเหล่านี้ออกไปเถิด คริสต์ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จ

คำซึ่ง พระองค์ ได้ คริส แล้วว่า แต่ใน คน เหล่า นั้น ซึ่ง พระองค์ ประทาน แก่ ข้าพเจ้า มิได้ ซาก หาย สัก คน ครั้ง นั้น ซีโมน เปโตร มี ตาม ก็ ชัก ซอก พัน บ่าว ของ ประเวทิก ใหญ่ กัก ใว้ หู ข้าง ซวา ซาก บ่าว นั้น ชื่อ ว่า มาละโค พระเยซู จึง คริส แก่ เปโตร ว่า เขา ตาม นั้น คิน ใ้ ฟัก เสี้ย เด็ด จอก ซึ่ง พระบิดา ใ้ แก่ เรา ๆ จะ ไม่ กิน หรี ซะ

๑๒๐ ครั้ง นั้น พวก ทหาร กับ นาย พัน และ บ่าว ไพร ของ พวก ยูดา ยรวม กัน จับ พระเยซู มัด แล้ว ก็ พา เขา ไป ทา อัน นก กอนัน คว้ย ว่า อัน นก นั้น เปน พ้อคา ของ กายะฟา ผู้ เปน เจ้า ประเวทิก ใหญ่ ปี นั้น และ เปน กายะฟา นี้ ที่ ได้ ปรึกษากับ พวก ยูดา ยว่า ควร อยู่ จะ ใ้ เสี้ย คน หนึ่ง แทน พล เมือง ทั้ง ปวง ฝ่าย เปโตร ก็ กิด ความ พระเยซู กับ คว้ย ลุกสิษ อื่น คน หนึ่ง ลุกสิษ คน นั้น รู้ จัก กัน กับ เจ้า ประเวทิก และ กิด กัน กับ พระเยซู เจ้า ไป ใน จวน ของ จ้าว ประเวทิก ส่วน เปโตร คอย อยู่ ริม ประตู ภาย นอก ลุกสิษ คน อื่น นั้น ที่ รู้ จัก กัน กับ จ้าว ประเวทิก จึง ซอก ไป บอก แก่ คน เฝ้า ประตู ใ้ เขา เปโตร เจ้า มา ฝ่าย นาง สาว ที่ เฝ้า ประตู นั้น เขา จึง ถาม เปโตร ว่า เจ้า เปน แต่ พวก สิช ของ คน นั้น มิใช่ หรี เปโตร ก็ ตอบ ว่า ไม่ เปน แล้ว บ่าว ไพร ทั้ง หลาย ที่ ยืน อยู่ นั้น เขา ถ่านเพลิง มาก่อ ไฟ คว้ย ว่า ทน อยู่ แล้ว ค่อย ผิง ไฟ นั้น ฝ่าย เปโตร ก็ ยืน ผิง คว้ย กัน ครั้ง นั้น จ้าว ประเวทิก ถาม พระเยซู คว้ย ลุกสิษ และ คว้ย โอวาท ของ พระองค์ พระเยซู จึง คริส ว่า ซึ่ง เรา ได้ สอน นั้น ก็ เปน ปราก กแก่ โลก ใ้ ควร ได้ สั่ง สอน นั้น ก็ เปน ใน โรงธรรม และ ใน วิหาร ทุก ครั้ง ที่ นั้น พวก ยูดา ย ทั้ง ปวง เคย ชุม นุม กัน ใน ที่ ลับ เรา มิ ได้ สอน เปน ประการ ไค เทก ุ โฉน ทำน จึง ถาม เรา จง ถาม คน ที่ ได้ ฟัง ใ้ เขา ว่า เรา สอน เขา อย่างไร จง ดู เด็ด เรา ได้ ว่า อย่างไร เขา รู้ จัก อยู่ เมื่อ ยัง คริส ดัง นี้ ก็ มี บ่าว คน หนึ่ง ยืน อยู่ นั้น เขา มี สคอบ พระเยซู แล้ว ถาม ว่า ทัว คอบ แก่ จ้าว ประเวทิก ดัง นี้ หรี พระเยซู ก็ ตอบ แก่ เขา ว่า ถ้า เรา ได้ ว่า ซึ่ง ชั่ว ประการ ไค

เจ้าเป็นพยานสำแดง ซึ่งชั่วนั้นเกิด ถ้าเราว่าซึ่งชอบอยู่ เจ้าที่เรามา
ทำไม แล้วธนาทศจึงสั่งให้เขาพระองค์ทั้งจำ ภา ไปให้แก่กษัตริย์
ผู้เป็นจ้าวประเวทิก อะ

๒๕ ๐ ฝ่ายซีโมนเปโตร ก็ยังคอยฝังไฟอยู่ คนทั้งหลายจึงบอกแก่
เขาว่า เจ้ามิได้เป็นแต่พวกลูกศิษย์คนนั้นหรือ เปโตรก็ปฏิเสธแล้วบอก
ว่าข้าไม่เป็น แต่ในพวกบ่าวไพร่ของจ้าวประเวทิกยังมีคนหนึ่งเป็นพ
้องกันกับคนที่เปโตรทักไซบุนั้น เขาจึงถามว่า ข้าได้เห็นเจ้ากับคน
นั้นในสวนมิใช่หรือ เปโตรจึงปฏิเสธอีกแล้ว ไก่ขันประเดี๋ยวนี้ อะ

๒๖ ๐ เขาจึงเอาพระเยซูภาไปจากกษัตริย์ไปจนถึงศาลาลูกขุน ครั้น
นั้นเพลาที่จวนรุ่งแล้ว ฝ่ายคนทั้งหลายเขามิได้เข้าไปในศาลาลูก
ขุน กลัวตัวจะเป็นมลทินไป แล้วจะกินปังคัมมิได้ เหตุฉะนั้นปีศาจ
ผู้ร้ายเมืองออกมาหาเขาถามว่า ท่านฟรังคนนีในข้อความประการใด
เขาก็ตอบแก่ท่านว่า ถ้าเขามิได้เป็นผู้ร้าย เราจะเอาเขาให้ท่านหา
มิได้ ฝ่ายปีศาจก็บอกว่า ท่านจงเอาไปพิพากษา ประโยชน์ตามกตมหาย
ของท่านเถิด พวกยูดาจึงตอบท่านว่า ห้ามเสียแล้วจะให้เรากัก
ชีวิตของผู้นี้ไป อันนี้ก็ถูกตอชั่งกันกับคำซึ่งพระเยซูคริสต์ไว้ให้สำคัญ
ว่า พระองค์จะถึงความตายนั้นอย่างไร ฝ่ายปีศาจก็กลับเข้าไปใน
ศาลาลูกขุน เรียกพระเยซูเข้ามาแล้วถามว่า เจ้าเป็นกระษัตริย์ของ
พวกยูดาหรือ พระเยซูก็คริสต์ถามท่านว่า ท่านถามทั้งนี้แต่ท่านเอง
หรือ ๆ คนอื่นมาบอกแก่ท่านด้วยเรา ปีศาจก็ตอบว่า เราเป็นคน
จกียูดาหรือ พลประเทษของเจ้าเอง กับพวกประเวทิกใหญ่ส่งเจ้า
มาให้กับเรา เจ้าได้ทำอะไร พระเยซูก็คริสต์ตอบว่า เมืองของเรามิ
ได้เป็นแต่โลกย์นี้ ถ้าเมืองเราเป็นแต่โลกย์แล้ว ผู้คนของเราก็จะ
สู้กันปลั่งกันไว้ มิให้เราคดในมือของพวกยูดา บัดนี้เมืองเรามิ
ได้เป็นแต่พื้นคามิได้ ปีศาจจึงถามว่า ก็ครั้งนี้เจ้าเป็นกระษัตริย์หรือ

พระเยซูก็ตรัสตอบว่า ท่านว่าเราเป็นกระษัตริ์ เพราะเหตุทั้งนี้เรา
ได้เป็นและได้เจ้ามากในโลกย์ เพื่อจะได้เป็นพยานฝ่ายความจริง ถ้า
ใครผู้ใดชอบซึ่งสิ่งจริง ผู้นั้นก็ได้ฟังเสียงของเรา ปีศาจจึงถามว่า
ความสัตย์คืออะไร ถามทั้งนั้นแล้ว จึงออกไปนอกเขาพวกยูดาเยออีก บอ
แก่เขาว่า ในคนนี้ซัสฝึกประการใดเราไม่เห็นมี แต่ว่าทำเนี่ยมมีจะ
ให้เราปล่อยคนหนึ่ง ให้แก่ท่านในเวลาปัศคา ท่านจะชอบหรือให้เรา
ปล่อยกระษัตริ์แห่งพวกยูดาเยอให้แก่ท่าน คนทั้งปวงจึงร้องซึ่งขึ้นอีก
ว่าคนนี้มีใช้ แต่ว่าเขาบารบาเถิด ฝ่ายบารบานั้นก็เป้นโจรผู้ร้าย ฯ

๑๐ บท ๑๘ ฯ

๑๐ ขณะนั้นปีศาจเขาพระเยซูให้ทวนคว้ยลวกหนึ่ง ช้างพวกทหารเขาก็
เอานามมาสานเป้นมงกุฎใส่บนพระเศียร ให้คลุมผ้าศรีคอกบัวแล้ว
ก็บอกว่าจำเรียวเถิด กระษัตริ์จ้าวพวกยูดาเยอแล้วก็ทบพระองค์ด้วย
ฝ่ายปีศาจจึงออกไปข้างนอกอีกบอกแก่เขาว่า คุ้เถิดเขาคนนี้
บอกให้ท่านเข้าใจว่า เราไม่ได้เห็นฝึกในเขาคักสิ่ง พระเยซูจึงออกไป
ทรงมงกุฎปักหนามและผ้าศรีคอกบัวนั้น ปีศาจจึงบอกเขาว่าคุ
เถิดคนนี้แล ครั้นพวกปะโรทิกกับบ่าวไพร่เขาได้เห็นแล้ว เขาก็ขอ
ซึ่งร้องว่าครึ่งในทางเขนเสี่ยเถิด ครึ่งเสี่ยเถิด ปีศาจก็บอกเขาว่า
ท่านเอาไปครึ่งเสี่ยเถิด คว้ยว่าที่เขาคักสิ่งเราได้เห็นสักสิ่ง พวก
ยูดาเยอจึงตอบว่า ช้างเรากกหมายมีอยู่ กากกหมายนั้นควรเขาจะ
ตาย เพราะเขาคักสิ่งเป็นบุตรพระเจ้า ฯ

๑๑ ครั้นปีศาจได้ยินคำนี้ก็ยิ่งสอทั้งใจกลัว จึงกลับเข้าไปในศาลา
ลูกซุนอีก และถามพระเยซูว่าท่านมาแต่ไหน ฝ่ายพระเยซูก็มีได้ทบ
ประการใด ปีศาจจึงบอกแก่พระองค์ว่า เจ้าไม่ทบเราหรือ เจ้าไม่
เข้าใจหรือว่า เรามีกำลังจะให้ครึ่งไม้ทางเขนเสี่ย และมีกำลังจะ
ปล่อยเสี่ยก็ได้ พระเยซูก็ตอบว่า ถ้าแม้ว่ามีได้มาแต่บนประทาน

ให้แก่ท่าน ๆ จะมีกำลัง ทำ ก่อ เรา สัก สิ่ง ก็มีไว้ เหตุ ฉะนั้น คน นั้น ที่ ให้
 มชอบ เรา ไว้แก่ท่าน ผิด มากกว่า แต่ นั้น ไป ปีศาจ จึง หา ช่อง ชุบาย จะ
 ให้ ปลอ้ย พระองค์ แต่ ฝ่าย พวก ยูดาเยา ก็ ให้ ร้อง ว่า ถ้า ท่าน ปลอ้ย คน
 นี้ ท่าน จะ เป็น เพื่อน ก่อ พญู กายฯ หา มิได้ ถ้า ผู้ใด ตั้ง ก้าว เป็น ภาระ ษัทร
 ผู้ นั้น ก็ ผิด ก่อ พญู กายฯ ครั้น ปีศาจ ได้ ยิน คำ นี้ ก็ เอา พระเยซู ภา ออก
 มา ข้าง นอก แล้ว ก็ นั่ง ลง ใน ที่ พิภพ ภา ใน กำบล หนึ่งใน ที่ เรียก ว่า ลิศศ
 ไทรกน ใน ภาษา เฮบราย ก็ ว่า ซัมบารธา แล้ว วัน นั้น เป็น วัน จะ เกรียม
 บัศศ ภา ไกล เพลก วัน เที่ยง ปีศาจ จึง บอก แก่ พวก ยูดาเยา ว่า แล ตู ภาระ
 ษัทร ของ ท่าน เกิด เขาก็ ให้ ร้อง ว่า เขา ไป เสีย เขา ไป เสีย ครึ่ง ใน ไม้
 กางเขน เสีย เกิด ปีศาจ จึง ตาม เขา ว่า ภาระ ษัทร ของ ท่าน ๆ จะ ให้ เรา
 ครึ่ง เสีย หรือ พวก ประโรทิก ใหญ่ ก็ ทอบ ว่า เรา ไม่มี ภาระ ษัทร ไร นี้ ไว้
 แก่ พญู กายฯ เท่า นั้น ครั้น นั้น ปีศาจ มอบ พระองค์ ไว้แก่ เขา ให้ เขา
 ไป ครึ่ง เสีย เขา จึง เอา พระเยซู ภา ออก ไป ะ

๑๘ ๐ แล้ว พระเยซู ทรง แยก ไม้ กางเขน ออก ไป ถึง ที่ กำบล หนึ่งใน ที่
 เขา เรียก ว่า ภาระ โหลก ศีสะ ใน ภาษา เฮบราย เขา เรียก ว่า โฆละ โฆธา ที่
 นั้น และ เขา ได้ ครึ่ง พระองค์ ไว้ ใน ไม้ กางเขน แล้ว เขาก็ ครึ่ง อีก สอง
 คน ไว้กับ ทวย พระองค์ คน หนึ่ง ข้าง ชาว คน หนึ่ง ข้าง ซัยย พระเยซู
 อยู่ ที่ กลาง แล้ว ปีศาจ จึง เขียน คำ จารึก ใต้ ไว้ บน ไม้ กางเขน ที่ เขียน
 นั้น ว่า เยชู ซวลา ซะเรีธ ภาระ ษัทร ของ พวก ยูดาเยา พวก ยูดาเยา เป็น ชัน
 มกได้ ชาน คำ จารึก นี้ ทวย ว่า กำบล ที่ พระเยซู ษัทร ครั้น นั้น ไกล กัน กับ
 เมือง แล้ว ที่ เขียน นั้น เป็น ภาษา เฮบราย ภาษา เซเลน แล ภาษา โรม
 เหตุ กัง นี้ พวก ประโรทิก ของ พวก ยูดาเยา มา บอก แก่ ปีศาจ ว่า ท่าน ชยา
 เขียน ว่า ภาระ ษัทร ของ พวก ยูดาเยา แต่ ให้ เขียน ว่า เขา ได้ บอก ว่า เรา
 เป็น ภาระ ษัทร ของ พวก ยูดาเยา ปีศาจ ก็ ทอบ ว่า ที่ เรา ได้ เขียน เรา ได้
 เขียน นั้น และ เหตุ เช่น นี้ ครั้น พวก ทหาร ได้ ครึ่ง พระเยซู ไว้ ใน ไม้ กาง

เช่น แล้ว เขาก็เอาผ้าผืนของ พระองค์ แบ่ง เปน สี่ ส่วน เขา ละคร ส่วน
 เลื่อ พระองค์ ก็ เอา คว้า แยก เลื่อ นั้น ก็ ท่อ คิกกัน ทั้ง แยก บน ถึง ล่าง ตลอด
 เขา จึง พุด กัน ว่า เราอย่า ผิด เลย จับ ผลาก เด็ด ให้ รู้ ว่า จะ เปน ของ ใคร
 อัน นี้ ก็ สม ค่า ที่ เขียน ไว้ ว่า เขา ได้ เอา ผ้า ผืน ของ เรา แบ่ง ปัน กัน และ
 คว้า เลื่อ เรา เขาก็ จับ ผลาก เหตุ ฉะนั้น และ พวก ทหาร จึง ทำ ดัง นั้น ๓๖

๒๗ ๑ และ มารดา ของ พระเยซู และ น้อง หญิง แห่ง มารดา นั้น คือ มา
 เรีย ผู้ ภรรยา ของ เกลวฆ่า กับ มาเรีย ชาว บ้าน มี ขมาลา ยืน อยู่ ริม ไม้
 ทาง เชน ของ พระเยซู ครั้น พระเยซู ทอด พระเนตร เห็น มารดา กับ ลูก
 สิบ ที่ พระองค์ ทรง รักรัก นั้น ยืน อยู่ ใน ที่ นั้น พระองค์ จึง ตรัส แก่
 มารดา ว่า สตรี เชิญ จง อนุ เกิด นั้น และ คือ ลูก ของ ท่าน แล้ว พระองค์
 จึง ตรัส แก่ สิบ นั้น ว่า จง อนุ เกิด นั้น และ คือ มารดา ของ เจ้า ทั้ง แยก เวลา
 นั้น ลูก สิบ นั้น เขา มารดา ของ พระองค์ มา ไว้ ที่ บ้าน ของ คน ภาย หลัง ครั้น
 พระเยซู ได้ รู้ เห็น ว่า ทำ หมก ลิ่น แล้ว ให้ คำ เขียน ไว้ แยก ก่อน สำ เรจ
 พระองค์ จึง ตรัส ว่า เรา หยาก น้ำ แล้ว ใน ที่ นั้น มี โห โป หนึ่ง เคม คว้า น้ำ
 ส้ม เขา จึง เอา ฟอง ขเล มา ชุบ น้ำ ส้ม นั้น แล้ว วาง บน ไม้ ช้อ ส่ง ให้ ถึง
 พระโอรส ครั้น พระเยซู รับประทาน น้ำ ส้ม ได้ แล้ว ก็ ตรัส ว่า สำ เรจ แล้ว และ
 จึง ก้ม พระเศียร วาง พระจิต ๓๖

๓๑ ๑ ครั้น ว่า พวก ยูดา ยมิ ไคร์ ให้ ศก เหล่า นั้น ค้าง อยู่ บน ไม้ ทาง เชน
 ใน วัน ชะบาโต เพราะ ว่า วัน นั้น เปน วัน เครียม และ วัน ชะบาโต ที่ จะ มา
 นั้น เปน วัน ไหญ่ เขา จึง ไป ขอ แยก ปีศาจ ให้ หัก ขา แข็ง นั้น และ รัชเอา
 ศก นั้น ไป เลี้ย พวก ทหาร จึง มา หัก ขา แข็ง คน นี้ และ คน นั้น ที่ ดั่ง
 ครึง เลี้ย กับ พระองค์ ภาย มา ถึง พระเยซู ก็ เห็น ว่า ศาบ เลี้ย แล้ว จึง มิ
 ได้ หัก ขา แข็ง พระองค์ แยก ทว่า ทหาร คน หนึ่ง เอา ทวน แทะ ข้าง ซี่ ไกรง
 พระองค์ แยก ปาก แผล ที่ แทะ นั้น โลหิต และ น้ำ ไทล ออก มา ที่ เตี้ยว ผู้
 ที่ ได้ เห็น นั้น ก็ เปน พญาน ว่า และ คำ พญาน นั้น เปน สัจ จริง ผู้ นั้น ก็

รู้ว่าที่วานั้นเป็นสัจแท้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเชื่อได้ คว้าว่า ใต้เป็นทั้งนี้ จะให้สำเร็จ ตาม คำ ซึ่ง เขียน ไว้ว่า กระดูก ของ ท่าน จะ หัก แต่ สัก ชัน หามิได้ แลยังมีคำอีกว่า เขาก็จะแลดูท่านที่เขาได้แทงเสีย จะ ๓๙ ๐ ภายหลัง โยเซฟ ขว บ้าน อริมาชาย ผู้ เป็น ลูก สิบ ของ พระเยซู แต่ ว่า มิ เป็น ปวภาค คว้าว่า กัณฺฑิ พก ยู ตาย อยู่ โยเซฟ นั้น มหา ปีสาค ขอ สก ของ พระเยซู จะ เขา ไป ฝ่าย ปีสาค นั้น ก็ ยอม ให้ โยเซฟ จึง มารับ เขา ไป แล ฝ่าย นีโกเลโม ที่ แค ก่อ น มหา พระเยซู กลาง คั้น นั้น ท่าน จึง เขา เครื่อง หอม คือ มวคยอบ แล ฮาโลเอระ คน กัน หนัก สัก สาม สิบ ชั่ง ภา มา คว้า เขาก็ เขา สก พระเยซู ผูก พันท์ ไว้ ใน ผ้า ขาว กับ เครื่อง หอม นั้น ตาม ทำ เนียม การ สก ของ พก ยู ตาย แล ใน ที่ คาบด ที่ พระองค์ ด้อง ตรึง เสีย นั้น มี สวน แห่ง หนึ่ง ใน สวน นั้น มี ที่ ฝัง สก ใหม่ ๆ ยัง ไม่ มี ผู้ โก ฝัง ที่ นั้น เลย แล เพราะ ว่า วัน นั้น เป็น วัน เกรียม ของ พก ยู ตาย แล เพราะ ที่ ฝัง สก นั้น ไกล เขาก็ ฝัง สก พระเยซู ไว้ ที่ นั้น จะ

๐ บท ๒๐ ข

๐ ใน วัน ซาทิกย มาเรีย ขว บ้าน มัฆกาล มา ถึง ที่ ฝัง สก เพลา เช้า มี กั เหน หิน ซึ่ง บัด ที่ ฝัง สก นั้น กลิ้ง ออก ไป แล มาเรีย จึง วิ่ง ไป หา ซีมอน เปโตร แล ลูก สิบ คน ขึ้น ที่ พระเยซู ทรง รั กษ นั้น แล ได้ บอก แก่ เขา ว่า เขา ได้ เอา พระองค์ เจ้า ออก มา จาก ที่ ฝัง สก แล แล ไป วาง ที่ ไทน เรา ไม่ รู้ เปโตร จึง ออก ไป กับ ลูก สิบ คน ขึ้น นั้น จะ ไป ถึง ที่ ฝัง สก เขาก็ วิ่ง พร้อ ม กัน แต่ ว่า ลูก สิบ คน ขึ้น นั้น เรว กว่า เปโตร วิ่ง ถึง ที่ ก่อ น ก็ ก้ม ลง แล ดู เหน ผ้า ขาว วาง อยู่ นั้น แต่ ยัง ไม่ ได้ เข้า ไป ฝ่าย เปโตร ก็ คิก ตาม มา เข้า ไป ใน ที่ ฝัง สก เหน ผ้า ขาว วาง อยู่ แล ผ้า ซึ่ง พันท์ พระ เคียร มิ ได้ อยู่ กับ ผ้า ขึ้น แต่ ว่า พับ ไว้ ข้าง นอก ท่าง หาก ครั้ง นั้น ลูก สิบ คน ขึ้น ซึ่ง มา ถึง ก่อ น ได้ เข้า ไป ใน ที่ ฝัง สก เหน แล จึง เชื่อ แต่ ว่า จน ปาน นี้ เขายัง มิ ได้ เข้า ใจ คว้า คำ ที่ เขียน ไว้ว่า พระองค์ ตง จะ

เป็นขึ้นมาจากตาย แล้ว ลูกศิษย์ ทั้ง สอง คน นั้น กลับไปหาเพื่อนฝูง ๓
 ๑๑ ๑ ฝ่าย นาง มาเรีย ก็ยัง คอย ยืน อยู่ ข้าง นอก ที่ฝั่ง ศวรซัง ให้รักรษ
 รซัง ให้ พลาถ คอ้ม มอง พลาถ คุ ใน ที่ฝั่ง ศก นั้น ก็ ได้ เห็น ทูท สวรค
 ทั้ง สอง ทรง ผ้า สุกใส สว่าง และ นั่ง อยู่ รูป หนึ่ง ข้าง ทิว รูป หนึ่ง
 ข้าง ปลาย ที่ศก พระเยซู ได้ วาง อยู่ นั้น ทูท สวรค นั้น จึง ถาม ว่า ทนึ่ง
 เขย เป็น โฉน ท่าน รซัง ให้ นาง นั้น คอบ ว่า เขา ได้ เขา พระองค์ เจ้า ของ
 ข้าพเจ้า เขา ไป วาง ที่ ไหน ข้าพเจ้า ไม่ รู้ ได้ ครั้น นาง ได้ ว่า ดัง นี้ แล้ว ก็
 ได้ หัน ทิว เหลี้ยว หลัง แล เห็น พระเยซู ยืน อยู่ แต่ มิ ได้ รู้ จัก ว่า เป็น
 พระเยซู ๆ จึง ครัส แก่ นาง ว่า ทนึ่ง เขย เป็น โฉน มารซัง ให้ มาหา
 ผู้ใด นาง นั้น ก็ นึก ว่า เป็น คน เผ่า สวน จึง บอก ว่า เจ้า ข้า ถ้า ท่าน ได้
 เขา พระองค์ ไป จง ไป รด บอก แก่ ข้าพเจ้า เถิด ว่า ได้ วาง ที่ ไหน แล้ว
 ข้าพเจ้า จะ เขา ไป เสย พระเยซู จึง ครัส ออก ชื่อ ว่า มาเรีย นาง นั้น จึง
 หัน ทิว ทูล ว่า รับบูนี้ ซึ่ง แผล ว่า อาจารย์ เจ้า ข้า พระเยซู ครัส แก่ นาง
 ว่า อย่า ต้อง เรา เลย คว้ย ว่า เรา ยัง มิ ได้ ขึ้น หา พระบิดา เรา ไป หา พิน
 ชง ของ เรา แล บอก แก่ เขา เถิด ว่า เรา ขึ้น ไป หา พระบิดา เรา และ
 พระบิดา ท่าน ทั้ง หลาย ไป หา พระเจ้า เรา และ พระเจ้า ท่าน มาเรีย คือ
 ขววมัทธา เขา เนื้อ ความ นั้น ไป เล่า แก่ พวก ลูกศิษย์ ว่า ได้ เห็น พระ
 องค์ แล้ว และ พระองค์ ได้ ครัส แก่ คน ดัง นี้ ๓

๑๙ ๑ ครั้น ถึง เพลา ค่ำ ใน วัน ซาติคย นั้น และ ประคู บ้าน ที่ พวก ลูก
 ศิษย์ ชุมนุม กัน นั้น บัด อยู่ เพราะ กลัว พวก ยูคยา พระเยซู จึง เสกจ มา
 ยืน อยู่ ใน ท่า กลาง พวก ลูกศิษย์ และ ครัส แก่ เขา ว่า จง อยู่ เยน เป็น
 ศุช เถิด ครัส ดัง นี้ แล้ว พระองค์ จึง ส่ำ แดง พระหัตถ์ และ ชี้ ข้าง ให้ เขา
 แหน ครั้น พวก ลูกศิษย์ ได้ เห็น พระองค์ แล้ว ก็ มีความ ยินดี พระเยซู จึง
 ครัส แก่ เขา ชื่อ ว่า จง อยู่ ให้ เยน เป็น ศุช เถิด พระบิดา ได้ ใช้ เรา มา
 อย่างไร เรา ก็ ใช้ ท่าน ไป เหมือน หมาย นั้น และ ว่า ดัง นี้ แล้ว จึง ระบาย

ลมหายใจออกและ คริสต์แก่เขาว่า จงรับ พระ วิญญูณ บริสุทธิเกิด ถ้า
ท่าน จะ ยก ความผิด ของ ผู้ใด ก็ จะ เป็น ตาม ถ้า จะ ให้ ความผิด ของ
ผู้ใด คง แก่ ตัว ก็ จะ เป็น ตาม ๗

๒๔ ๑ แล้ว คราว พระเยซู มา นั้น โธมาที่ ยัง เรียก ว่า ดิคูโม เป็น คน
หนึ่ง แต่ ใน พวก ลุกสิษ สิบ สอง มี ใ้ อยู่ ด้วย เขา เหตุ ทั้ง นั้น ลุกสิษ
ขึ้น บอก แก่ เขา ว่า เรา ได้ เห็น พระ องค์ แล้ว โธมา จึง บอก เขา ว่า ถ้า
ข้า มิ ใ้ เห็น รอย เหลก คาปู ใน พระ หัตถ์ และ เขา นี้ แวง เข้า ใน รอย
เหลก คาปู นั้น และ เขา มือ ข้า แวง เข้า ใน ซี่ ไครง นั้น ข้า ก็ ไม่ เชื่อ ครั้น
แปด วัน ล่อง ไป แล้ว และ ลุกสิษ มา พร้อ ม ชัก ข้าง ใน หอ้ง และ โธมา
ก็ อยู่ ด้วย ประทุ ก็ เบิก แล้ว พระเยซู จึง เสก มา ยืน ใน ที่ กลาง และ
คริสต์ แก่ เขา ว่า จง อยู่ เยน เป็น ศุข เกิด แล้ว จึง คริสต์ แก่ โธมา ว่า เขา
นี้ มา ลง ของ คุ ใน มือ เรา และ เขา มือ มา แวง เข้า ที่ ซี่ ไครง เรา แล้ว อย่า
สงไส สนทน ่ ่ แก่ เชื้อ เกิด แล้ว โธมา จึง ขอบ ทูล แก่ พระ องค์ ว่า โอ้ พระ
องค์ ผู้ เป็น พระ เจ้า ของ ข้า พเจ้า พระเยซู จึง คริสต์ แก่ เขา ว่า เจ้า ได้ เห็น
เรา แล้ว จึง เชื่อ อยู่ ฝ่าย คน ที่ มี ได้ เห็น แต่ ยัง เชื่อ อยู่ เขาก็ เป็น ฉากุข แล
๓๐ ๑ แล้ว ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ ต่อ หน้า พวก ลุกสิษ
ของ พระ องค์ ยัง มี อยู่ เป็น ชัน มาก ซึ่ง มิ ได้ เขียน ไว้ ใน คำ กั ร นี้ แต่
ว่า ทั้ง นี้ ได้ เขียน ไว้ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ เชื่อ ว่า พระเยซู เป็น พระ
คริสโต บุตร พระ เจ้า และ ครั้น เชื่อ แล้ว จะ ได้ ชี วิ คร ชั่ว นิรันดร์ เพราะ
เกอะ นาม แห่ง พระ องค์ ๗

๑ บท ๒๑ ๗

๑ ภาย หลัง มา พระเยซู สำ แอง พระ องค์ แก่ พวก สิบ ชัก ที่ ขย ๗ เล ที
เบเวีย ที่ สำ แอง นั้น คือ ทั้ง นี้ ซิโมน เปโตร ๑ โธมา ที่ ยัง เรียก ว่า
ดิคูโม ๑ หนันเนล ชาว บ้าน กานา แวง เมือง มา ลิสทาย ๑ ลุก ของ เซเบ
คาย ทั้ง สอง และ สิบ ชัน สอง คน อยู่ พร้อ ม กัน ซิโมน เปโตร จึง บอก แก่

เขาว่า ข้าจะไปตกปลา เขาก็รับว่าเราจะไปด้วย เขาจึงออกไปลงในเรือที่เตี้ย แล้วคืนวันนั้น เขามีไม้จับอะไร ครั้นรุ่งเช้า พระเยซูยืนอยู่คลั่ง แต่พวกลูกศิษย์มิได้รู้ว่า เป็นพระเยซู ๆ ก็ครีธถามว่า ลูกเขี่ยอาหาร กินบ้าง มีอยู่หรือ เขาก็ตอบว่า ไม่มี แล้วพระองค์จึงครีธแก่เขาว่า จงทิ้งขว้างลงข้างขวา เรือแล้วก็จะได้ เหตุดังนี้ เขาก็ทิ้งแล้ว จะลุกขึ้นไม่ได้ เพราะปลานั้นเป็นอันมากนัก ลูกศิษย์ซึ่งพระเยซูทรงรักษนั้น จึงบอกแก่เปโตรว่า เป็นพระองค์เจ้า และซีโมนเปโตรก็ยืนยันว่า เป็นพระองค์เจ้า และผ้าขึ้นไม่มีแล้ว ก็เขาเสื่อขึ้นนอกผูกกับตัวให้แน่นแล้ว โทกลงในทะเล ฝ่ายลูกศิษย์คนอื่น เขาก็มากในเรือ ลากขอน มาถมคว้ยปลา ที่เขาอยู่นั้น ไม่นานก็ไกลจากฝั่ง ประมาณห้าสิบลวา ครั้นขึ้นบกแล้ว เขาก็เทนกของไฟ ก่อคว้ย ถ่านเพลิง และปลา บั้ง อยู่บนไฟนั้น กับขนมคว้ย พระเยซูจึง ครีธสั่งเขาว่า ปลาที่ได้เมื่อ ครี้ก็เอา มาใส่ ซีโมน เปโตร จึงขึ้น ลากขอน มาบนคลั่ง เถมคว้ย ปลาใหญ่ เป็น ร้อยห้าสิบลวา ถึงว่า ปลา มาก อย่าง นั้น ขอนก็ยังมีได้ขาด พระเยซูจึง ครีธแก่เขาว่า จงมารับอาหารเถิด แล้วแต่ในพวก ลูกศิษย์ ไม่มีใครอาจถาม พระองค์ว่า ท่านจะเป็นผู้ใด เพราะเขารู้ช้อยู่ว่าเป็น พระองค์เจ้า เมื่อนั้น พระเยซูจึง มารับขนมส่งให้เขา และ ปลาคว้ยเหมือนกัน อันพระเยซูได้สำแดง พระองค์ แก่ลูกศิษย์ ครี้นี้เป็นกำหนดคำรบ สาม นับแต่พระองค์เป็นขึ้น จากตายแล้ว อะ

๑๕ ๑ ครั้นรับอาหารแล้ว พระเยซู จึง ครีธ แก่ซีโมน เปโตรถามว่า ซีโมน ลูก โยเน เขี่ย เจ้า รักษ เรา มากกว่า พวกเหล่านี้หรือ เปโตร ทูลว่า รักษ พระ เจ้า ข้า พระองค์ก็รู้ ช้อยู่ ว่า ข้าพเจ้า รักษ พระองค์ พระองค์ จึง ครีธสั่งเขาว่า จงเลี้ยง ลุกแคะ ของเราเถิด พระเยซู จึง ครีธถามอีกว่า ซีโมน ลูก โยเน เจ้า รักษ เราหรือ เปโตร ทูลว่า รักษ อยู่ พระ เจ้า ข้า พระองค์ก็รู้ ช้อยู่ ว่า ข้าพเจ้า รักษ พระองค์ พระเยซูก็ ครีธว่า จงเลี้ยง

แกะ ของ เรา เกิด แล้ว พระองค์ จึง ครัสเปนที่ สามว่า ซิโมน ลูก โยนา
 เจ้า รัทษ เรา ทรี ครั้ง นั้น เปโตร ก็ เปน ทุกข อยู่ เพราะ พระเยซู ตาม ถึง
 สาม ครั้งว่า เจ้า รัทษ เรา ทรี จึง ทูล พระองค์ ว่า พระองค์ รู้ ใน สรรพ
 สิ่ง ทั้ง ปวง พระองค์ รู้ อยู่ ว่า ข้า พเจ้า รัทษ พระองค์ พระเยซู ยิง ครัส แก่
 เขา ว่า จง เลี้ยง แกะ ของ เรา เกิด เรา บอก แก่ เจ้า เปน แท้ จริง ว่า ครั้ง
 เจ้า เปน หม่ม นั้น ถ้า จะ ใคร ไป ข้าง ไหน เจ้า ได้ รัทศ ทั่ว ไว้ แล้ว ก็ เกร
 เกี่ยว ไป ที่ นั้น ครั้น เจ้า จะ แก่ แล้ว เจ้า จะ เหยียด มือ ออก และ คน ขึ้น
 จะ มา รัทศ ทั่ว แล้ว ภา ไป ที่ เจ้า ไม่ ใคร ไป นั้น พระองค์ ว่า สิ่ง นี้ จะ ให้
 สำคัญ ว่า เมื่อ จะ คาย จะ คาย ภาย่างไร จึง จะ ได้ เปน เกรียก ยศ แก่ พระ
 เจ้า เมื่อ ว่า ทั้ง นั้น จึง ครัส แก่ เปโตร ว่า คิด ตาม เรา มา เกิด เปโตร จึง
 เหลียว หลัง ก็ เห็น ลูก สิบ ที่ พระเยซู ทรง รัทษ นั้น คิด ตาม มา คือ คน ที่ ได้
 นั้น แอบ พระ ชูระ ใน ที่ รัทศ อาหาร นั้น และได้ ตาม ว่า จะ เปน ใคร พระ
 เจ้า ข้า ซึ่ง จะ มอบ พระองค์ ไว้ เปโตร เหน คน นั้น แล้ว จึง ทูล ตาม
 พระเยซู ว่า ฝ่าย คน นี้ พระ เจ้า ข้า ก็ จะ เปน อะไร พระเยซู ก็ ครัส ทอบ ว่า
 ถ้า ชอบ ใจ เรา ให้ เขา อยู่ กว่า เรา จะ มา นั้น ก็ จะ เปน อะไร แก่ เจ้า ๆ จง
 ตาม เรา มา เกิด เหตุ ทั้ง นี้ ความ ลือ ไป ใน พวก พี่น้อง ว่า ลูก สิบ คน นั้น
 จะ ไม่ คาย แต่ ว่า พระเยซู มิ ได้ ครัส แก่ เขา ว่า จะ ไม่ คาย แต่ ครัส ว่า
 ถ้า ชอบ ใจ เรา จะ ให้ อยู่ กว่า เรา จะ มา นั้น ก็ จะ เปน อะไร แก่ เจ้า ๓๕
 ๑ ลูก สิบ คน นั้น แล ที่ เปน พญาน ด้วย ความ นี้ ก็ ได้ เขียน เรื่อง นี้ แล้ว
 เรา ก็ รู้ ว่า คำ พญาน นั้น เปน สัจ จริง ก็ ยังมี ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ
 เปน หลาย สิ่ง เปน อัน มาก ถ้า และ จะ เขียน ไว้ หมด ทุก สิ่ง ข้า เหน ว่า
 โลก นี้ ไม่ ภา ที่ จะ ๆ หนึ่ง ลือ เขียน นั้น ได้ ๓๕

๑ พระคริสต อภิษาม โยชน์ ก็ จบ บริบูรณ์ ๓๕

๑ เรื่อง กิจการ แห่ง พวก ทูท ของ พระเยซู ชะ
บท กั้น

๑ ทูท ท่าน เฮอร์โปล เรื่อง กั้น นั้น เรา ได้ แยก ไว้ แล้ว ว่า ควบ บันดา
กิจการ ซึ่ง พระเยซู ได้ กระทำ และ สั่ง สอน ไว้ ทั้ง แก่ แรก เติม จน ถึง วัน
นั้น ที่ พระองค์ ประกอบ ควบ พระ วิญญาณ บริสุทธิ ได้ คริสต์ บันดา พวก สิช
ที่ พระองค์ ได้ ทรง เลือก ไว้ แล้ว ได้ เสกฯ ขึ้น ไป ครั้น เมื่อ พระองค์ ทล
ทุก ชั้ ระมาณ แล้ว พระองค์ ยัง ได้ สำแดง พระองค์ แก่ พวก สิช นั้น ควบ
ลักษณะ นิมิตร ชัน เหลือ ที่ จะ สงใส เป็น ทลาย ประการ ให้ เห็น ประจักษ์
แก่ ท่าน ว่า ยัง ทรง ชีวีคร อยู่ ถึง สิบ วัน และ ได้ สั่ง สอน ทน กับ เขา ว่า
ควบ การ สำหรับ ชาณาจักร พระเจ้า ครั้น พระองค์ ให้ พวก สิช ชุ่มนุ่ มกัน
มา พร้อม แล้ว พระองค์ ได้ คริสต์ สั่ง เขา ว่า อย่า เพศ ออก ไป จาก เมือง ยรู
ซุเลม กั้น แต่ คอย รัย ซึ่ง พระบิดา ได้ คริสต์ สัญญา ไว้ นั้น กาม ซึ่ง ท่าน
ได้ ยิน แก่ เรา แล้ว คือ ว่า โยฮัน ได้ ให้ จุ่ม ใน น้ำ ก็ จริง แต่ ไม่ จั้ ไม่
นาน ท่าน นี้ จะ ต้อง จุ่ม ใน พระ วิญญาณ บริสุทธิ ฝ่าย พวก สิช เขา ชวน กัน
มา ตาม พระองค์ ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ใน กาละ ครั้ง นี้ พระองค์ จะ ยก เมือง
คิน ให้ แก่ พล ยิศราเอล เสีย ให้ มหรี พระองค์ จึง คริสต์ คอบ แก่ เขา ว่า มิ
ใช่ พนักงาน ของ ท่าน ที่ จะ รั้ กาละ กำหนด ซึ่ง พระบิดา ทั้ง ถือ ใน ชานา
จของ พระองค์ แต่ ส่วน ท่าน เสา จะ รัย ประทาน รัทธิ เกศ แห่ง พระ วิญญาณ
บริสุทธิ มา บน ท่าน แล้ว จะ ได้ เป็น พญาณ ว่า ฝ่าย ข้าง เรา ใน เมือง ยรู
ซุเลม และ ลิน ทั้ง เมือง ยูดาเย และ เมือง ซะมาเรีย และ ถึง สุก แผ่นดิน ไป
๘๘ ๑ คราว เมื่อ พระองค์ ยัง คริสต์ กั้น นี้ และ พวก สิช พินิคตุ พระองค์ ๙
ลึ เสกฯ เทาะ ขึ้น ไป และ เมฆ มา รัย พระองค์ ไว้ จาก ตา เขา เมื่อ ลูก สิช ยัง
เข่มน ดู พระองค์ ไป สวรรค์ นั้น กั้น และ สอง คน นุ่ง ขาว ห่ม ขาว มา ยืน
อยู่ ควบ กั้น กับ เขา บอก ว่า ทูท ท่าน ชวร มา ลึลาย เป็น โฉน ท่าน มา ยืน

เขม่นดูสวรรค์ ฝ่าย พระเยซู องค์นี้ ที่ คอง รับ ขึ้นไป จาก ท่าน เข้า สู่วสวรรค์
 ยัง จะ เสียดจ มาก อีก เหมือน หย่าง ท่าน ได้ เห็น ขึ้น เข้า สู่วสวรรค์ นั้น และ ฯ
 ๑๒๐ ๐ ขณะ นั้น พวก ลีซึ จึง ลง มา จาก ภู่เขา ชื่อ เซลาโย โอน กลับ ไป
 ถึง เมือง ยรูซาลेम เปน ทาง ประมาณ ที่ ย่อม ให้ เติร ใน วัน ซะบาโต ได้
 เมื่อ กลับ เข้า มา แล้ว จึง ขึ้น เข้า ใน หอง ขึ้น บน ที่ เคย ประชุม กัน อยู่ มี
 เปโตร ๑ ยาโกโบ ๑ โยฮัน ๑ ซันทเรธา ๑ พัลลิว ๑ โรมา ๑ บาโรละมา
 ๑ มัตถาย ๑ ยาโกโบ ลูก อาละฟาย ๑ ซีโมน เซโลเท ๑ กัษยูกา ที่ เปน พี่
 น้อง กัน กับ ยาโกโบ ๑ เหล่า นี้ เปน ใจ เดียว กัน หมด สวด ทั้ง ความ
 ปวารณาต ด้วย กัน กับ พวก ผู้หญิง แล มาเรีย ผู้ มารดา พระเยซู กับ ทั้ง
 พวก น้อง ชาย ของ พระองค์ ฯ

๑๕ ๐ คราว นั้น เปโตร จึง ลุก ขึ้น ใน ท่ากลาง พวก ลีซึ ที่ อยู่ พร้อม กัน
 นั้น เปน ประมาณ ศัก รัย ยี่สิบ คน แล้ว ได้ ออก ปาก ว่า คุกระ ท่าน พี่
 น้อง ทั้งหลาย คำ ซึ่ง พระ วิญญาน บริสุทธิ ได้ กล่าว ไว้ แก่ กว้น ด้วย ปาก
 ของ คุระมัทร ทาวิต ว่า ถึง ยูกา ผู้ นำ หน้า คน ที่ ได้ จับ กุม พระเยซู คำ ที่
 จก เขียน ไว้ นั้น คง จะ ได้ สำรเว ยูกา นั้น ได้ ที่ นัย ใน พวก เรา แล ที่ รับ
 ใช้ ใน การ ปรมิบัติ ชันนี้ ครัน ได้ บำเหนง ของ การ ผิดเขา ๆ ได้ เอา ไป
 ซื่อ นาด แห่ง หนึ่ง แล้ว ได้ กก ขมา ลง แดก กลาง ทั่ว แล พง ไล่ ซาค แยก
 ออก มา หมด ความ ทั้ง นี้ ทราบ ไป แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน เมือง ยรูซาลेम
 เหตุ ทั้ง นี้ เขา รัย เรียก นาด นั้น ตาม ภาษา เขา ว่า อเกลตะมา คือ ว่า นาด แห่ง
 เลือก เหตุ ทั้ง นี้ ใน คำ กั๊ว ฆละโล มี คำ จก ไว้ ว่า ที่ อยู่ ของ เขา ให้ เปลี่ย
 เปล่า อย่า ให้ ใคร อยู่ ที่ นั้น เลย ที่ จะ แล คุนั้น ให้ คน ชัน แล คุ แทน เขา
 เลิก ทั้ง นี้ แล ฝ่าย คน ที่ ได้ เปน พวก เดียว กัน กับ เรา คราว เมื่อ พระ
 เยซู พระองค์ ได้ เข้า มา ออก ไป กับ เรา ทั้ง แก่ คีล จุ่มน้ำ ของ โยฮัน ทลอก
 จน ถึง วัน ที่ พระองค์ เสียดจ เหาะ ขึ้น ไป จาก เรา แก่ คน เหล่า นั้น จำ เปน พี่
 เรา ยก คน หนึ่ง ทั้ง ให้ เปน พญาน ด้วย กัน กับ เรา ว่า พระองค์ ได้ เปน ขึ้น

มาจากตายแล้ว พวก สิบ จึงเอา สอง คน มากิ่งไว้ คือ โยเซฟ ที่ รัง เรียกว่า บาระซซา ยังมี ชื่อ อีกว่า ยูเซโท นั้น คน ๑ และ มัทเธีย คน ๑ แล้ว จึง สวดว่า พระองค์ เจ้า ข้า ผู้ รั ใน ใจ มนุษย์ ทั้ง ปวง ขอ โปรด สำแดง ให้ รั ว่า ใน สอง คน นี้ พระองค์ จะ เลือก ผู้ ใด ให้ รั รั ใช้ ใน การ ประนินัติ และ เป็น ทูต แทน ยูคา ที่ ตก จาก ที่ ลง สู่ ที่ สำหรับ บัคว แล้ว พวก สิบ จึง จับ ฉลาก ที่ ใต้ สำคัญ ว่า มัทเธีย และ มัทเธีย จึง รั รั เข้า ใน พวก ทูต สิบ เขต คน นั้น

๐ บท ๒ ๓

๐ จำเดิม แต่ เทษกาล บัศคานับ ประมาณ ห้า สิบ วัน สำเร็จ มา แล้ว พวก สิบ ทั้ง ปวง ชุม นุ่ม กัน พรหม เป็น ใจ ชัน เดียว กัน ทมก ใน วัน ไท นั้น มี เลียง กอ้ง สนั่น มา แต่ บน พ้า ทุจ คัง ลม พยู่ หัก ล้า แสง ให้ เคม ทัว ทั้ง เรือน ที่ เขา รั รั ชยู่ นั้น ก็ ดู เหมือน หนึ่ง เป็น ลัน แดก ซอก เป็น รั รั เหมือน เปลว ไฟ มา ษา ไศรย บน เขา ลัน ทุก คน ๆ ก็ ประกอบ เคม ไป รั รั พระ วิญาณ บริสุทธิ จำเดิม แต่ นั้น มา เขา รั รั พุก แหก ภาษากต่าง ๆ ตาม แต่ พระ วิญาณ โปรด ให้ พุก าะ

๕ ๐ ควาน นั้น ยังมี คน พก ยูคา เป็น ผู้ เกรง พระเจ้า ชยู่ ใน เมือง ยรู ซอเลม มา แต่ ทา ประเทษ ใต้ พ้า และ ครั้น ความ ทั้ง นี้ ลือ กัน ไป แล้ว ฝูง คน จึง ชวน กัน ประชุม พรหม เพราะ ทุก คน นั้น ได้ ยิน เขา พุก กัน ใน ภาษากของ คน คน ทั้ง ปวง จึง บัง เกิด ชัย จวร ใจ พุก กัน ตาม ว่า จง ก เกิด คน ที่ พุก นั้น เป็น ชาว มาลี ลาย ลัน ทุก คน มิ ไร รั รั ก็ เหตุ ไฉน เรา ลัน ทุก คน ได้ ยิน เขา พุก ภาษากของ เรา ที่ เรา เคย พุก ตั้ง แต่ กำเนิด พก ษา เชีย แล มา ทาย ชาว เมือง เฮตาม แล เมือง เมโซปะตาเมีย เมือง ยูคา แล เมือง กัปะโคเกีย เมือง ปนโค แล เมือง ษา เชีย เมือง ฟรุ เขีย แล เมือง บัมฟุ เลีย เมือง ษา ชยู่ บโต แล แว่น แคว้น เมือง ลิบูเอ ใกล้เคียง กับ เมือง กูเรเน แล คน ที่ ษา ไศรย ใน เมือง โรม ทั้ง พก ยูคา ก็ รั รั และ คน ที่ เซาร์ รั รั กับ ยูคา ก็ รั รั ชาว เกาะ เกรเค แล ชาว เมือง ษา รบ เรา นี้ ลัน ทุก คน ได้ ยิน เขา

กล่าว เทว ซึ่ง เป็น ที่ สำแดง อธิธิ วิทธิ แห่ง พระเจ้า ด้วย ภาษา ของ เรา เอง แล้ว คน ทั้ง ปวง ได้ หลาก ใจ หนัก แล สงใส พุก กัน ถาม ว่า อัน นี้ จะ เป็น ประการ ไດ แต่ ยัง มี บาง คน เอะ เยาะ เยี้ย ว่า คน เหล่า นี้ เม่า เล่า แล ฯ

๑๔ ๑ ส่วน เป็ ไคร ก็ ยืน ขึ้น กับ พวก สิบ สิบ เซต คน แล แผลด เสียง ขึ้น กล่าว ความ แก่ คน ทั้ง หลาย ว่า คุณ กระจ่า น จว ยู่ ตาย แล คน ทั้ง ปวง ที่ ช้อย ใน เมือง ยรูช เจม จง รั้ว ความ นี้ แล พั้ง ถ้อย คำ ของ ข้า เถิก เพราะ ว่า ซึ่ง คน ทั้ง นี้ จะ เม่า เล่า เหมือน ท่าน คิด นั้น ก็ หา มิ ได้ ด้วย ว่า บัด นี้ เป็น แแต่ สาม โมง เซ็ แต่ ทว่า การ นี้ เป็น ที่ โยเฮล ผู้ ทำ นาย ได้ กล่าว ไว้ ว่า พระเจ้า ได้ ครัส ว่า ภาย ภาค หน้า เรา จะ เท แแต่ พระ วิญญูณ ของ เรา ลง บน มนุษ ทั้ง ปวง แล ลุก ขย หยิง ของ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ทำ นาย แล คน ทน ม นชัย ของ ท่าน จะ เหน ซึ่ง ลัก ขณะ นิมิคร แล ผู้ ใ้ ผู้ แก่ ของ ท่าน จะ ฝัน เหน ใน กาล ะ ครึ่ง นั้น เรา จะ เท แแต่ พระ วิญญูณ ของ เรา ลง บน ทายา แล ทัมี้ ของ เรา แล เขา จะ ทำ นาย ได้ เรา จะ ให้ เกิด ซึ่ง เป็น หน้า อัก จวร ใน อากษ ข้าง บน แล สำคัญ ใน แผ่นดิน ข้าง ล่าง เป็น เลือท แล ไฟ แล ชาย ควัน ะวัน จะ กลาย มีด ไป แล เต็ช น จะ กลับ เป็น เลือท กอน กว่า วัน ใหญ่ แล วัน สำคัญ แห่ง พระองค์ เจ้า จะ เป็น ปรากถ นั้น แล ถ้า บุคต ผู้ ไท รชัน ถึง พระเจ้า ออก พระนาม พระองค์ ผู้ นั้น ก็ จะ รอด ได้ ฯ

๒๒ ๑ คุณ กระจ่า น จว ยิศราเซต ทั้ง หลาย จง พั้ง ถ้อย คำ นี้ เถิก ว่า ฝ่าย พระเยซู จว นชว เวช นั้น เป็น คน ที่ พระเจ้า ทรง ไปรค ชี้ แจ้ง แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ด้วย สำแดง อธิธิ วิทธิ และ ข้อ อัย จวร แล ลัก ขณะ สำคัญ ต่าง ๆ ที่ พระองค์ ทรง กระทำ ด้วย พระเยซู นั้น ใน ทำ กตาง ท่าน ทั้ง หลาย เหมือน หนึ่ง ท่าน ทั้ง หลาย รั้ว อยู่ แล้ว ครั้น พระเจ้า ได้ ทรง พระ คำ หริะ อัน มี น คง แล ล่วง รั้ว แล พระเยซู คอ้ง มอบ ให้ แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย ได้ เอา มีช ร้าย มา จับ พระองค์ ครึง ไว้ ให้ ตาย ส่วน พระเจ้า ได้ แก่ จา จอง แห่ง ความ ตาย นั้น แล ให้ ท่าน เป็น ขึ้น มา ใหม่ เพราะ ว่า ซึ่ง ความ ตาย จะ

จำพระองค์ก็หามิได้ เพราะว่า ทาวิต ผู้กระษัตริย์ ได้กล่าว ทว้ย พระองค์
ว่า ข้าพเจ้า ได้เห็น พระเจ้า เหมือนหนึ่ง อยู่ ครอง หน้า เป็น นิจ เพราะ พระ
องค์ อยู่ ข้าง มือ ขวา ของ ข้าพเจ้า เพื่อมิให้ เส่ที่อื่น สกัณ เหย ทว้ย เหตุ
ทั้ง นี้ ใจ ข้าพเจ้า จึง ชื่น ชม ยินดี ลึ้น ก็ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระองค์ เนื้อ
นั้น ก็ จะ หยุตก ภา ก ไป ทว้ย ความ ไร่ ใจ ทว้ย ว่า ที่ พระเจ้า จะ ละ ทิ้ง ชีวิต
ข้าพเจ้า ใน เมือง ผู้ หา มิ ได้ หรือ จะ ให้ ผู้ บริสุทธิ ของ พระองค์ เป็ย เน่า
ไป นั้น ก็ หา มิ ได้ ครั้น พระองค์ ได้ สำแกง ให้ ข้าพเจ้า รู้ ใน ทาง ชีวิต
แล้ว ก็ จะ ไป รค ให้ เลื่อมใส ใน พระภักทร พระองค์ ฯ

๒๘๘ ๐ คุณกระ ท่าน พี่ น้อง ทั้ง หลาย ควร เรา จะ อาจ ว่า แก่ ท่าน ทว้ย
กระษัตริย์ ทาวิต ปู่ ภา ของ เรา ท่าน ทาย และ ผั่ง เสีย แล้ว และ ที่ ผั่ง สก
ของ ท่าน ยัง อยู่ กับ เรา จน ทุก วัน นี้ ท่าน เป็น ผู้ ทำ นาย และ ครั้น ท่าน รู้
ว่า พระเจ้า ได้ ครัส สำบ้าน แก่ ท่าน ว่า พระองค์ จะ ให้ พระคริโค รัย เพศ
มนุษย์ บัง เกิด ใน เชื้อ สาย ของ ท่าน จะ ไ้ นั้ ใน พระที่ นั้ ของ ท่าน อัน นี้
ท่าน ล่วง รู้ แล้ว จึง ได้ กล่าว ทว้ย การ ที่ พระคริโค จะ เป็น คน นั้น ว่า
ชีวิต พระองค์ มิ ไ้ ทิ้ง ละ ไร่ ใน เมือง ผู้ แล เนื้อ นั้น มิ ไ้ ไร่ เป็ย เน่า
พระเยชู องค์ นี้ พระเจ้า ไ้ ให้ เป็น ชื่น มาก แล้ว ใน ข้อ นี้ ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย
เป็น พญาณ ว่า พระองค์ ยก ชื่น นั้ ข้าง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า แล้ว ครั้น
ไ้ รัย พระ วิญาณ บริสุทธิ แก่ พระบิดา คาม ซึ่ง ไ้ สัญญา ไร่ นั้น จึง ไ้ เท
พระ วิญาณ นั้น ลง มา คาม ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ไ้ เห็น ไ้ ฟัง อยู่ บัด นี้ ครั้น
จะ ว่า ทว้ย กระษัตริย์ ทาวิต นั้น ท่าน ยัง มิ ไ้ ชื่น สู่ สวรรค แต่ ท่าน ไ้ ว่า
พระองค์ เจ้า ไ้ ครัส แก่ พระองค์ เจ้า ของ ข้าพเจ้า ว่า จง มา นั้ ข้าง พระ
หัตถ์ เบ็ยง ขวา ของ เรา กว่า เรา จะ ปราบ บันคา สัก รุ ของ ท่าน ลง ไ้ พระ
บาท ของ ท่าน เหตุ ฉะ นี้ ไ้ พวก ชาว ยิศราเอล ทั้ง ปวง ไร่ เป็น มั่น คง เกิด
ว่า พระเยชู นี้ ที่ ท่าน ทั้ง หลาย ไ้ ครัง เสีย ไร่ กับ ไ้ ทาง เซน นั้น พระเจ้า
ไ้ ทั้ง เป็น พระองค์ เจ้า และ เป็น พระคริโค แล้ว แล ฯ

๓๗ ๑ เมื่อคนทั้งปวง ได้ยินดังนี้แล้ว ก็พลอยแปลบเสียวใจ ตาม
 เปโตร กับ ชูทอื่น ๆ ว่าท่าน ฟินซัง เชย์ ควรเราจะทำ ประการใดที่
 ฝ่ายเปโตร ก็ตอบแก่เขาว่า จงกลับตั้งใจเสียใหม่ แล้วรับศีลจุ่ม
 หน้าใน นามพระเยซูคริสตีสั้นทุกคน เพื่อความผิดของท่าน จะยกเสีย
 และท่าน จึง จะ รับ ประทาน พระ วิญญาณ บริสุทธิ ด้วยว่า คำ สัญญา นั้น จะ ได้
 แก่ท่าน และ แก่ ลูก ของ ท่าน และ แก่ ทุกคน ที่ ยัง อยู่ โกล ที่ พระเจ้า
 ของ เรายัง จะ ทรง เรียก มา เปโตร ยัง พுக แก่ เขา ด้วย หลาย คำ ขึ้น เกือบ
 สติเขาว่า จง ทำให้ตัว รอด พ้น จาก คน จขกั รัยนี้เถิด ฝ่ายคนทั้ง
 หลายที่ได้ รับ คำ เปโตร ด้วย ชื่น ชม ยินดี ก็ ได้ รับ ศีล จุ่ม หน้า ด้วย และ
 ใน วัน นั้น ได้ เข้า รัศ ประมาณ สาม พัน คน ฯ

๔๒ ๑ พวกเหล่านั้นก็ ตั้ง อยู่ใน โอวาท ของ ชูท ทั้งหลาย ร่วมใจ หัก
 ขนมน แล สวด ทั้ง ความ ปราถนา คน ทั้งปวง ก็ กลัว อยู่ แล้ว พวก ชูท ได้
 ทำ ซึ่งเป็น หน้า อัยจรร และ ลัก ณะ สำคัญ เป็น อัน มาก หลาย ฝ่ายคน
 ทั้งปวง ที่ เชื้อ นั้น ได้ มา อยู่ พร้อม แท่ง เดียว ทรัพย์สิน บัคคิ ของ เขาก็ แบ่ง
 กันทั่ว ถ้าผู้ใด มี ทรัพย์สิน เข้า ของ ก็ ขาย เสีย มา แบ่ง กัน ให้ ตาม ซึ่ง จะ
 ค้อง การ แก่ ทุกคน แล้ว ทุก วัน ๆ ตั้ง ใจ เป็น อัน เดียว กัน ร่วม กัน
 อยู่ใน พระวิหาร และ ใน เรือน นี้ เรือน นั้น หัก ขนมน รับ อาหาร ด้วย ชื่น ชม
 ยินดี และ ใจ เป็น หนึ่ง ก็ได้ สรรเสริญ พระเจ้า และ มีความ ชอบ ใน
 ไฟร์ บ้าน พล เมือง ทั้งปวง ส่วน พระองค์ เจ้า ทรง โปรถ บัน ทาน ให้ คน
 อัน ถึง ที่ รอด นั้น เข้า กัน กับ พวก ลูก สิบ ทุก วัน ฯ

๑ บท ๓ ฯ

๑ คราวนั้น เปโตร กับ โยฮัน ขึ้น มา จะ เข้า ใน พระวิหาร เพลา สวด เป็น
 เพลา บ่าย สาม โมง แล เขา เขา คน หนึ่ง เป็น ง่อย ตั้ง แต่ เกิด จาก ครรภ
 แม่ ทาม มา ทุก วัน วาง ลง วิม ประคู วิหาร ที่ เขา รัง เรียกว่า กาม นั้น ให้
 ขอบทาน แก่ คน ที่ จะ เข้า ใน พระวิหาร คน นั้น เหน เปโตร กับ โยฮัน มา จะ

เข้าในวิหาร จึงขอรับทาน ฝ่ายเปโตร กับ โยฮัน เข่มนดูเขาบอกว่า
 จงดู เราเกิด เขาจึงผินหน้าดูไว้ใจเพื่อจะ ได้รับ สิ่งใด แต่เปโตร
 บอกว่า เงินทอง ข้าไม่มี ซึ่งข้ามีอยู่นั้น ข้าจะให้ เศษนาม พระเยซู
 คริสต์ ขวาว นาสเวร จงลุกขึ้นเดิน ไปเถิด แล้วเปโตร จึงจับมือขวาเขา
 เหนียวขึ้น ในทันทีนั้น คั้นและ ข้อคั้นเขาแข็งแรงขึ้น เห็นโลกก็เดิน
 ไปมาก็ได้ และ ไปได้ กับคนอื่นเข้าไปในวิหาร เติร กะโถก และ สรร
 เสิญ พระเจ้าช่วย แล้วคนทั้งปวง ได้เห็นเขา เติร ไปมา และ สรรเสิญ
 พระเจ้า ก็รู้ จักเขาว่า เป็นคนที่เคยนั่ง ขอดทาน ริม ประตูของ วิหาร
 คนทั้งปวง จึงบังเกิด อัจฉริยะ ใจหลง หลง มากนัก ด้วย การที่เป็น มานี้
 ๑๑ ๑ เมื่อ คนนั้นยัง จับหน่วง เปโตร และ โยฮัน อยู่ นั้น ผู้คน ทั้งปวง
 วิ่ง มาหา ท่านทั้งสอง ในเฉลียง ที่มี ชื่อว่า เฉลียง แห่ง ซะโลโม ผู้
 กระทบ แล้ว ก็ พิศวง ดู ครั้น เปโตร ได้ เหนแล้ว ท่าน จึง บอกแก่ ผู้
 คนว่า คุณกร ท่าน ขาว ยิศราเฮล เทกุ โฉน ท่าน ทั้งหลาย มา ประสาค ใจ
 ด้วย การนี้ เทกุ โฉน มา เข่มน ดูเรา เหมือนหนึ่ง เรา ได้ ทำ ให้ คนนี้ เติร
 ได้ ด้วย ฮาไซรย กำลัง กุศล ของเรา พระเจ้า แห่ง อับราฮาม และ ยิศาค
 และ ยาโคบ พระเจ้า แห่ง ปู่ ญาติ คายา ของเรา ได้ ไปรด สำแดง รัศมี
 ภาพ ของ พระเยซู บุตร พระองค์ ที่ ท่าน เหล่านี้ ได้ มอบ ให้ ไว้ และได้ บั กิ
 เศศ ต่อ หน้า บิลาคนผู้ รุ่ง เมื่อ บิลาคน ใจ จะ ปล่อย เสีย ท่าน ทั้งหลาย
 นี้ ได้ บั กิ เศศ ท่าน ผู้ บริสุทธิ และ ชอบธรรม แล ได้ ขอ ให้ ปล่อย เสีย ซึ่ง
 คน โทษ ที่ ได้ ฆ่า ผู้ พัน คน แต่ ซึ่ง เป็น เจ้า ชี วิตร นั้น ท่าน ได้ ฆ่า เสีย
 ส่วน เรา เถ่า เป็น พญานก ว่า พระเจ้า ได้ ให้ พระ เยชู นั้น เป็น ขึ้น มา จาก
 คายแล้ว เศษ พระนาม พระองค์ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระ นาม นั้น ได้
 ทำ คน นั้น ที่ ท่าน ทั้งหลาย เหนแล้ว รู้ จัก กัน ให้ มี กำลัง ขึ้น แล ใจ เชื่อ
 ด้วย พระองค์ ได้ ทำ ให้ คน นี้ เป็น สบาย ดี ต่อ หน้า ท่าน ทั้งปวง ๓๖
 ๑๓ ๑ บั กิ นี้ คุณกร พวก พี่น้อง ทั้ง หลาย ข้า รู้ อยู่ ว่า ที่ ท่าน ได้ ทำ นั้น

ท่านทำไม่รู้ ว่าทำอะไร เหมือนกันกับขุนนางของท่าน เขาก็ไม่รู้ แต่
 ทว่าซึ่งพระเจ้าได้คริสต์ประกาศไว้ ด้วยปากบัณฑิตผู้ทำนบว่า พระ
 คริสต์โคกงจะทล ทกข ทระมณ การ นั้น ถึงที่สำเร็จแล้วทั้งนี้ เหตุฉะนี้
 จงกลับ คึง ใจ เลี้ยใหม่ เพื่อ ความผิด ของ ท่าน ทั้งหลาย จะ ไ้ยก เลี้ยไว้
 ใน กาละ วันศุข ใหม่ มาแต่ หน้า พระองค์เจ้า และ พระองค์ จะ ใช้ พระเยซู
 คริสต์ มา กาม ซึ่ง ไ้กล่าวไว้แล้ว พระองค์นั้น สวรรค์คง จะ รับไว้ กว่่า
 สาระพัต ทั้งปวง จะ คึง เลี้ยใหม่ กาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ คริสต์ ไว้แต่ ด้วย
 ปาก ผู้ทำนบ บริสุทธิ แต่ บุราณ มา ทั้งนี้ และ โมเส ได้ กล่าว ไว้แก่ ปู่
 หล้า คา ยาย ของ เราว่า แต่ ใน พวก ฟินซัง ของ ท่าน พระเจ้า จะ ทรง
 ให้ คน หนึ่ง บังเกิด ขึ้น เปน ผู้ทำนบ เหมือน หย่าง เรา สาระพัต ที่ ผู้ทำ
 นบนั้น จะ สั่ง จะ สอน ท่าน ๆ จง ฟัง เกิด ทูต สิ่ง แล้ว จะ เปน มา คึง นี้
 ว่า ถ้า คน ผู้ใด ๆ ไม่ ฟัง ผู้ทำนบ นั้น คน นั้น จะ ค้อง คัด ขาด จาก พล
 เมื่อง เลี้ยสิ้น และ บันดา ผู้ทำนบ ที่ ไ้ กล่าว คึง แต่ ชะมุเฮล ล่าคับ กั้น
 ลง มา ก็ ไ้กล่าว ว่า ด้วย กาละ คราว นี้ ะ

๒๕ ๐ ท่านทั้งหลายนี้ เป็น ลก หลาน สืบ สาย ของ พวก ผู้ทำนบ นั้น แล
 ลก แห่ง คำสัญญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ คริสต์ ตั้ง ไว้แก่ ปู่ หล้า คา ยาย ของ เรา
 เมื่อ คริสต์ แก่ อับราฮาม ว่า ครอบ ครว้ ทัว ทั้ง แผ่นดิน จะ ไ้ สรี สวัสดิ์ มง
 กล แต่ ด้วย เชื้อสาย ของ ท่าน ครั้น พระเจ้า ทรง ให้ พระเยซู บทร พระ
 องค์ เป็น ขึ้น แล้ว จึง คริสต์ ใช้ มา ทา ท่าน กชน อวยภร ให้ ท่าน เพื่อ จะ
 ให้ ท่าน กลับ เลี้ย จะ ไ้ พ้น จาก บาป ของ คน สิ้น ทุก คน ะ

๐ บท ๔ ๗

๐ เมื่อ พวก ทูต ยัง กล่าว ความ แก่ ผู่ คน ชยู่ นั้น พวก ประเวทิก แล ผู้
 บังคับ ใน วิหาร กับ ทั้ง พวก ขต กาย คั้น ขึ้น สู้ กั้น กับ เขา เปน ทูต ขร ันใจ
 เพราะ เขา ไ้ สั่ง สอน ผู่ คน กล่าว ความ ว่า ด้วย เทษ พระเยซู คน ทั้ง
 หลาย จะ เปน ขึ้น จาก คาบ เขา จึง ลง มือ จับ พวก ทูต นั้น จำ ไว้ จน สิ้น วั

ครั้งนั้น คว้ย ถึงเพลาเย็นแล้ว ฝ่ายคนที่ได้ฟังคำสอนก็เชื่อเป็นหลายคน ข้างผู้ชวยนั้นเป็นประมาณ คักห้าพันคน จะ

๕๐ ครั้นถึงวันใหม่ เขาชุมนุมกันทั้ง พวกขุนนาง และผู้เฒ่าผู้แก่ และพวกชาลักษ์ในเมือง ยรูจทะเล และ อันนาคผู้ประโรทิกจ้าว และ กายะฟาแลโยฮัน และ ชาเลกซันคโร กับคนทั้งปวงที่เป็นเชื้อญาติของประโรทิกจ้าว ครั้นมาแล้วเขาจึงตั้งพวกทุกนั้นไว้ท่ากลางถามว่า ทัวทำการทั้งนี้คว้ยวิทธิของใคร คว้ยชื่อของใคร เมื่อนั้นเป็โทรประกอบไปคว้ยพระวิญาณบริสุทธิ์ ได้คอบแก่เขาว่า คุณรท่านขุนนาง และผู้เฒ่าผู้แก่ของ คน ชาว ยิศราเอล ครั้นท่านทั้งหลายวันนี้มาถามข้าพเจ้า คว้ยการคุณอันทำแก่คนเขบนั้นว่า เขาหายที่เป็นอย่างไร ก็ให้ท่านทั้งหลายกับคนชาว ยิศราเอลทั้งปวงเข้าใจเกิดว่า ฮาไครยพระนามชื่อพระเยซู คริสท จรว นาศเรช ที่ท่านทั้งหลายนี้ได้ครึ่งไว้กับไม้กางเขน ที่พระเจ้าได้ให้เป็นขึ้นจากตายนั้น คนนี้จึงยืนอยู่ตรงหน้าท่านทั้งหลายเป็นสหายที่ พระองค์นี้แลเป็นเศลา ที่ท่านเหล่านี้ขึ้นเป็นผู้สั่งนั้น ได้ประมาณไม่เอา แต่ยังมีเขเป็นหัวมุมอยู่แล้ว และทางที่จะรอดคว้ยผู้อื่นไม่มี คว้ยว่า นามชื่อขึ้นอันเป็นที่รอดแก่เรา พระเจ้ามิได้โปรดแก่มนุษย์ให้มีไม้เท้าเลย จะ

๑๓๐ ครั้นเขาได้เห็นเป็โทรและโยฮันว่ากล่าวเป็นกล่า ทาร แล้วได้รู้ว่า ทั้งสองคนนั้นเป็นคนอันมิได้ชังนถนในการหนึ่ง สือแลจนบทาเนี่ยม เขาก็ประลาคใจให้สังเกทว่า สองคนนั้นได้สมักอยู่กับพระเยซู แล้วครั้นเขาเห็นคนที่หายจากโรคยืนอยู่คว้ยกัน เขาจะขัดว่าอะไรไม่ได้ เขาจึงสั่งพวกทุกให้ออกไปจากที่ปรึกษา แล้วได้คิดอ่านกันว่า กับคนเหล่านี้เราจะทำอย่างไรดี คว้ยว่า เขาได้ทำการสำคัญอันประลาค ให้เป็นปรวกแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในเมือง ยรูจทะเลเราจะบักเศศก็มีได้ แต่ว่าเพื่อมิให้ลี้แผ่ไปอีกในฝูงคน ให้เรา

ชู้คำราม เขาให้หนัก ๆ อย่าให้เขาพูดออก ชื่อนี้แก่ผู้ใดเลย และ ครั้น
 เขาได้เรียก พวกทูกเข้ามาแล้ว เขาจึงห้ามปรามเขานักหนาว่า มิ
 ให้พูด แล สั่งสอน ในนาม พระเยซูเลย ส่วนเปโตร และ โยฮัน คอยแก้
 เขาว่า ท่านจึงพิจารณาเหตุเกิดว่า ทรงหน้าพระเจ้า จะควรให้เราฟัง
 พระเจ้า หรือ จะฟังท่านนี้ กว้ยว่า อันเรา จะนิ่ง ไม่พูด ตามซึ่ง เราได้เห็น
 ได้ยิน นั้นก็หา มิได้ เมื่อเขาได้ ชู้คำราม ทูต ทั้ง สอง นั้น เขาจึง ปล่อย
 เสีย กว้ยเขา ไม่เห็น ชู่อ่ง ที่ จะ ทำ โทษ แก่เขา เพราะ ผู้คน กว้ย ผู้
 คน ทั้งปวง ได้ โมทนา พระเจ้า เพราะ การ ที่ ทรง กระทำนั้น เหตุว่า คน ที่
 หาย จาก โรค กว้ย สำคัญ นั้น ได้หาย คม สีสืบ ยี่ เศษ ละ

๒๓ ๑ ครั้น ปล่อย ไป แล้ว ทูต ทั้ง สอง นั้น ไปหา เพื่อน ผู้ เล่า เนื้อ
 ความ ที่ พวก ประโรติก และ ผู้แก่ ผู้แก่ ได้ว่า นั้น เมื่อเขา ได้ ฟัง แล้ว เขา
 จึง ออก ปาก พร้อม กัน แผลด เสียง ขึ้น ทูล พระเจ้า ว่า โอ้ พระองค์ ผู้เป็น
 พระเจ้า ผู้ ได้ สร้างฟ้า แล ดิน แล ชเล กับ ทั้ง สาระพัด ที่ มี อยู่ นั้น แล
 ได้ ครัสต์ กว้ย ปาก ของ ทาวิต ผู้ ทน พระองค์ งาม ว่า เป็น เหตุอัน ไท ที่ พล
 ประเทศ วุ่นวาย ขึ้น แล ชาวบ้าน ชาวเมือง นึก ว่า คาน เปลา ๆ กระษักร
 ใน แผ่นดิน ขึ้น ขึ้น และ มุกจะ มนตรี ทั้งหลาย ได้ เข้า กัน เป็น ใจ เกี่ยว กัน
 คอ พระองค์ เจ้า แล คอ ผู้ ชะโลม แห่ง พระองค์ กว้ยว่า แท้จริง ใน เมือง
 นี้ ทั้ง เฮโรค ก็ ดี ทั้ง ปนเกี่ยว ปีลาท ก็ ดี ได้ เข้า กัน กับ คน ต่าง ประเทศ
 แล ชาว ยิวราเอล ทั้งปวง คอ พระเยซู บุกร อัน บริสุทธิ แห่ง พระองค์ ที่
 พระองค์ ชะโลม แล้ว เพื่อ จะ ทำ สาระพัด ซึ่ง พระหัตถ์ และ พระ คำหรี แห่ง
 พระองค์ ได้ จัก ไว้ แก่ ก่อน จะ ให้ เป็น และ บัดนี้ ข้า แต่ พระองค์ ขอ พระ
 องค์ ทรง ทอด พระเนตร ดู ใน คำ ชู้คำราม ของ เขา แล โปรด ประทาน ให้ จัก
 พเจ้า ทั้งหลาย มี ใจ กล้า ทาร กล่าว สอน ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ กว้ย พระ
 องค์ เหยียด พระหัตถ์ รักษา โรค และ ให้ ทำ ลักขณะ สำคัญ แล การ หน้า
 อัมจรร เกช นาม พระเยซู บุกร อัน บริสุทธิ แห่ง พระองค์ เมื่อเขา ยัง สวค

ทั้ง ความปรารถนา ที่ซึ่งเขาชุมนุมกันอยู่นั้น ก็เสด็จ สัทธาน คนทั้งปวงก็
 ประกอบ ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ และ ได้กล่าว สอน คำพระ ด้วยใจ กล้าหาญ
 ๓๒๐ ฝ่ายฝูง คนที่เชื่ออยู่นั้น มีจิตร มีใจ เป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน
 แล้ว ไม่มีใคร ว่า เจ้าของ สิ่งใดที่มีอยู่นั้น เป็นของ ของคน แต่ของ
 ทั้งปวง เป็น สำหรับคน ทั้งปวง แล พวกทุก ประกอบ ด้วย วิถีพิเศษ เป็น
 อันมาก ได้เป็น พญานาถ ว่า พระเยซู พระองค์ ได้เป็น ขึ้นมา แล้ว และ
 พระคุณ ซึ่ง ใหญ่อยู่กับ เขา ล้นทุกคน ด้วย ไม่มีใคร ชัก สน เพราะว่า
 ผู้ใด ๆ ที่มีไว้ ณาเย่าเรือน ไปขายเสียแล้ว เขาเงินค่าของนั้น มา
 วาง ลงที่ คิ่น ของ พวกทุก พวกทุก จึง แจก ให้แก่ ทุกคน ตาม ซึ่ง คอ้ง
 การ แก่ทุก คน ส่วน โยเซแแก่ สกอล เสวี่ แล ชาว เกาะ กุบโร ที่ พวกทุก
 ยัง เรียกว่า ขาระนาบา โยเซแนั้น มี ณาแห่งหนึ่ง ไปขายเสียแล้ว เขา
 เงินค่า ณา นั้น มาวาง ที่ คิ่น ของ พวกทุก ฯ

๐ บท ๕ ฯ

๐ ยังมีคนหนึ่ง ชื่อ อะนาเนีย กับเมียเขา ชื่อ ซับไฟเร มีทรัพย์สมบัติ
 ไปขาย แล้ว แ่เงินค่าทรัพย์นั้น เขา ส่วนหนึ่ง เก็บ เขาไว้ เมียเขาก็รู้
 ด้วย แล ส่วนหนึ่ง เขา ได้ เขา มาวาง ที่ คิ่น ของ พวกทุก ฝ่าย เปโตร จึง
 ถาม เขา ว่า เหตุใด เขา ทาน มา ให้ เจ้า เขมใจ จะ ปก ค่อ พระ วิญาณ
 บริสุทธิ ให้ เก็บ เขา ไว้ ซึ่ง ค่าทรัพย์นั้น ส่วนหนึ่ง เมื่อ ยัง ไม่ขาย เป็น
 ของ เจ้า มิใช่ หรี แล ครั้น ขาย แล้ว เจ้า ยัง เป็น เจ้า ของ มิใช่ หรี เป็น
 อะไร ให้ มี ใจ มาทำ ทั้ง นี้ เล่า มิใช่ ว่า ปก ค่อ มนุษ แต่ ว่า มา ปก ค่อ พระ
 เจ้า ครั้น อะนาเนีย ได้ ยิน ถ้อย คำ ทั้ง นี้ แล้ว ก็ ล้ม ลง ตาย แล คน ทั้ง
 ปวง ที่ ได้ ยิน เหตุ การ นี้ ก็ พล่ อย สดุ้ง ตกใจ เป็น อัน มาก แล พวก คน
 หนุ่ม อัน ยืน อยู่ ที่ นั้น เข้า ไป เขา คก ห่อ หุ้ม แล้ว ไป ผัง เสีย ชยุม่า สัก
 สาม โมง แล้ว เมียเขา ยัง ไม่รู้ ใน การ ที่ เป็น มา นั้น ก็ เข้า มา ส่วน เป
 โทร ถาม เขา ว่า เมื่อ ขาย ทรัพย์ นั้น ได้ เงิน เท่า นั้น หรี จง บอก เลิก แล

ผู้หญิงนั้นตอบว่าเท่านั้นเจ้าข้า เปโตร จึงถามว่าเหตุใดเขาเข้ามาเข้ากัน จะใคร่ ทก ลอง กู พระวิญญาณ ของ พระองค์เจ้า กู เกิด ขึ้น ของ คน ที่ ใ้ ผั่ง ผัว ของ ทัว มา ถึง ประคอบอยู่แล้ว เขา จะ เขา ทัว เจ้า นี้ ออก ไป ด้วย แล้ว ใน ทันใด เขาก็ ล้ม ลง ที่ ที่นี้ แห่ง เปโตร ตาย แล คน หนึ่ง เหล่า นั้น เข้า มา เห็น ว่า หญิง นั้น ตาย แล้ว ก็ ทาม ออก ไป ผั่ง เสีย ริม ผัว เขา จำ พวก ลุก สิบ ทั้ง หาย จึง มีความ กลัว เป็น อัน มาก แล คน ทั้ง ปวง จึง ใ้ ยิน เหตุ กว ทั้ง นี้ มี ใจ กลัว ด้วย ๖

๑๒๐ ฝ่าย พวก ทูต ก็ ใ้ ทำ ลักษณะ สำคัญ และ การ ซึ่ง เป็น หน้า ชัด จรร ใน ทำ กาง ผั่ง คน เป็น หาย ประการ แล ยัง ซา ไคร ย อยู่ใน เหลือง แห่ง พญา อะโลโม พร้อม ลีน ทุก คน แล แ่ คน อื่น ไม่มี ใคร ฮา มา เข้า กัน แ่ ทว่า ผั่ง คน ยก ยอ พวก ทูต ส่วน คน ทั้ง หญิง ทั้ง ชาย เป็น อัน มาก มา เชื้อ ใน พระองค์เจ้า แล มา เข้า วิท ด้วย กัน จน ใ้ เขา คน เจบ คน ใ้ ออก มา กาง ทาง แล ตั้ง บน แทน บน เคียง เพื่อ ว่า ถ้า เปโตร จะ มา แม้น เง่า ท่าน จะ ปก บัง เขา บ้าง แล ผั่ง คน ทั้ง หาย มา แ่ บ้าน เมือง ซึ่ง ล้อม รอบ เมือง ยรูจาเลม เขา คน เจบ คน ใ้ คน ที่ คอ้ง เบียด เบียน ด้วย ใ้ โศก โครก ประจำ ทัว มา คน ทั้ง นี้ ก็ หาย โรค ลีน ทุก คน ๖

๑๗๐ คราว นั้น ประโรทิก ใหญ่ แล ลีน ทั้ง พวก ของ ประโรทิก นั้น คือ พวก ซาก กาย เคม ใจ ด้วย โมโห จึง คั้น ขึ้น จับ พวก ทูต นั้น ใ้ คุก แห่ง ราชกรไว้ ส่วน ทก สวรรค์ รูป หนึ่ง มาก กาง คั้น เบียด ประคอบ กว พวก ทูต นั้น ออก มา แล้ว ก็ ตั้ง ว่า จง ไป เกิด ขึ้น อยู่ใน วิหาร แล กล่าว ความ สำ หรับ จิวีทร นี้ ใ้ ผั่ง คน ผั่ง ลีน ทุก ประการ ครั้น พวก ทูต ใ้ ยิน คำ สั้ ทั้ง นั้น แล้ว ก็ เข้า ใน วิหาร ที่ เคียว แล ใ้ ตั้ง สอน เขา ที่ นั้น แ่ ทว่า ครั้น ประโรทิก ใหญ่ มากับ พวก พอ้ง ของ คน ก็ เรียก บัน ทา ผู้ เป็น ที่ ปรีด ษา แล บัน ทา ผู้ ใ้ ผู้ แก่ แห่ง พล ยิศ ราเฮล ใ้ ประชุม กัน มา พร้อม แล้ว จึง ใ้ คน ไป ที่ คุก ใ้ ถอด พวก ทูต มา คน ใ้ ไป ถึง คุก แล้ว ไม่ กบ ก็

กลับ มาให้ การ ว่า ข้าพเจ้า ไป เหน้ คุณ ปัดไว้ มัน คง แล คน เฝ้า ยืน อยู่
 ที่ ประตู แค่ว่า เมื่อ เบิก แล้ว ไม่ เหน้ใคร อยู่ข้างใน เมื่อ ประโรทิก จ้าว
 แล ผู้ บังคับใน วิหาร แล ประโรทิกใหญ่ ทั้งหลาย ได้ ยิน คำนี้ ก็ สงไสว่า
 อันนี้ จะ เป็น อย่างไรเล่า ขณะนั้น มี คน มา บอก แก่ เขา ว่า จง คุ เกิด คน
 นั้น ที่ ท่าน ไล่ คุไว้ มา อยู่ใน วิหาร ยืน สั่ง สอน ผู้ คน อยู่ ที่ นั้น ครั้ง นั้น ผู้
 บังคับใน วิหาร กับ คนใช้ ก็ ไป ภา พวก ทูต นั้น มา คว้า ที่ ไม่ แก่ง แຍ่ง สิ่งใด
 เพราะ ว่า เขา ก้าว ผู้ คน จะ เอา กั้น หิน คว่าง เขา เสีย เมื่อ มา แล้ว ก็
 กิ่งไว้ กลาง ที่ ปรีกษา แล ประโรทิกใหญ่ จึง ถาม ว่า เรา ได้ กำชับ ท่าน
 เหล่า ผู้ มี ให้ สั่ง สอน ใน ชื่อ นี้ เลย มี ใช้ หรือ ก็ คุ เกิด ท่าน ยัง มา ให้ เมือง
 ยรูจเรมเกม ไป คว้า คำ สั่ง สอน นั้น แล ยัง จะ ใคร ให้ เลือ กแห่ง คน นี้
 มา ตก แก่ เรา เล่า เป็ใคร กับ พวก ทูต ทั้งหลาย จึง ตอบ ว่า เรา คง จะ พัง
 พระเจ้า มาก กว่า พัง มนุษย์ พระเยซู ซึ่ง ท่าน นี้ มา ข่า และ แขนง ไว้ บนไม้
 พระเจ้า แห่ง ปู่ หล้า ทายาย เรา ให้ พระเยซู นั้น เป็น ชื่น มา ใหม่ แล ยก กิ่ง
 ไว้ ที่ พระ ทัดถ์ เป็อง ขวา ให้ เป็น ที่ พึ่ง ที่ รอก จะ ใต้ ให้ พล ยิศราเฮล กิ่ง
 ใจ เสีย ใหม่ แล จะ ใต้ ไป รค ยก ความ ผิด ของ เขา เรา ก็ เป็น พญาน ใน
 ข้อ ทิ้ง นี้ แล พระ วิญาณ บริสุทธิ ซึ่ง พระเจ้า ประทาน ให้ แก่ ทุก คน ที่ พัง
 พระเจ้า พระ วิญาณ นั้น ก็ เป็น พญาน คว้า เมื่อ พวก ประโรทิก เหล่า นั้น
 ได้ ยิน คำนี้ ก็ โกรธ กริ้ว คิด ขาน กัน จะ ข่า พวก ทูต เสีย ะ

๓๔๐ ส่วน คน หนึ่งใน พวก พุริชชย ชื่อ ว่า อะมาลีเฮล เป็น ขรรมา
 จารีย์ ที่ คน ทั้งปวง นับถือ อยู่ นั้น ยืน ขึ้น ใน ที่ ปรีกษา สั่ง ให้ เขา พวก ทูต
 เขา ไว้ นอก นอก น้อย นึ่ง แล จึง กล่าว แก่ ที่ ปรีกษา ว่า คุ กระทาน ชาว ยิศรา
 เฮล ระวัง จง ที่ คว้า การ ที่ จะ ทำ แก่ คน เหล่า นี้ เพราะ ว่า คราว ก่อน
 ยัง มี คน นึ่ง ชื่อ ชุกา ยก ทัว ว่า เป็น ผู้ใหญ่ มี คน เข้า คว้า ประมาณ สัก
 สักร้อย แค่ว่า คน นั้น ก็ เสีย แล พวก ที่ เข้า คว้า กระจัก กระจาย สูญเปล่า
 ภายหลัง ยัง มี ยูทา ขาว มา ถัดหลาย ขึ้น ขึ้น ใน กาล นั้น ที่ จค ภาณูชี สามะ

โนครวั แล้วเขาได้เป็นที่พึ่งแก่พลเมืองเช่นอื่นมาก คนนี้ก็หนีหาย
 าก พวกเขาก็พรัดพรายเสียสิ้น แลบัดนี้เราบอกแก่ท่านว่า งตไว้
 ก่อน อย่าทำอะไรแก่คนเหล่านี้เลย เหตุว่า ถ้าและ ความคิด แลกิจ
 การทั้งนี้มาแต่มนุษย์ ก็ จะเสียไปเอง แต่ทว่า ถ้า มาแก่ พระเจ้า ท่าน
 จะ ทำลายมิได้ เกลือกว่าท่าน จะ เป็น คน มาสู้รบ ต่อพระเจ้า คนทั้งหลาย
 ก็ ยอม คาม จึง เรียก พวก เข้าม มา ทวน ด้วย ลวด หนึ่ง แล้ว สิ่ง ไม่
 ให้ พุท ออก ชื่อ พระเยซู เลย แล้ว ปล่อย เลี้ยว เหตุนี้ พวก ทุก ทั้ง หลาย
 ออก ไป แต่ หน้า ที่ ปรีกษา มี ความ ยินดี ใน ที่ คน ทั้ง หลาย เห็น ว่า กั้ว เป็น
 คน ที่ ควร จะ ทน ความ กระทบ นินทา เพราะ เหม ชื่อ พระเยซู แล้ว ใน วิหาร
 ก็ ตี ใน เรือน ก็ ตี ได้ สิ่ง สอน ป่าว ประภาษ มงคล โสวาท ว่า ด้วย พระ
 เยชู คริสต์ ทุก วัน มี ได้ ซาก ๓

๑ บท ๖ ๓

๑ ใน กาล นั้น ครั้น ลูกลีซ เป็น มาก ชุ่ม แล้ว พวก ยุคย ที่ พุท ภาษา
 เฮเลน จึง บ่น ว่า กับ พวก ที่ พุท ภาษา เซบราย เหตุ ว่า ใน การ ปรนนิบัติ
 ทุก วัน ไม่มี ใคร เอา ใจ ใส่ พยาบาล พวก แม่ ม่าย ของ เขา ฝ่าย พวก ทูต
 ลีซ สอง นั้น ก็ ให้ ฝูง ลูกลีซ ทั้ง ปวง ชุ่ม นุ่ม กัน มา แล้ว จึง ว่า ที่ เรา นี้ จะ ละ
 การ คำ พระ เสีย แล ไป เลี้ยง โทะ นั้น เหน ไม่ ควร เหตุ ทั้ง นี้ พี่น้อง ทั้ง
 หลาย เขียว แต่ ใน พวก ท่าน เอง จง พิจารณา ที่ เลือก เขา เจต คน อื่น เป็น
 ที่ นัย ถือ ประกอบ ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ แล ด้วย สกิปัญญา ซึ่ง เรา จะ
 ให้ เป็น เจ้า พนักงาน นี้ ส่วน เรา เอง และ จะ ชุ่ม าก ทั้ง ใจ ลวด และ สิ่ง
 สอน คำ พระ ฝ่าย ฝูง ลีซ ทั้ง ปวง ได้ ยิน คำ นี้ ก็ เหน ชอบ ด้วย เขา จึง
 เลือก เขา ซกฟาโน ผู้ ประกอบ ด้วย ใจ เชื้อ แล ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ
 นั้น ๑ พัลลิว ๑ โปรโคโร ๑ นิกานอร์ ๑ ทิโมน ๑ ชาระเมเน ๑ และ
 นิโกลา ที่ เข้า วัศ มา แต่ เมือง ซันติโฮเคีย ๑ เจต คน นี้ มา มา ถึง พวก ทุก
 ทั้ง หลาย ๆ จึง ลวด แล้ว ก็ วาง มือ บน คน เหล่า นั้น คำ พระ ก็ เพิ่ม พูน

แต่ไป ถ้าจะประมาณ พวกลูกศิษย์ในเมือง ยรูซาลิม ก็ทวีขึ้น เป็นอัน
มาก และฝ่ายฝูง พวกประโรทิก ก็ได้เชื่อฟัง เป็นอัน มาก ๓๖

๔๐ ส่วน ซดเฟฟาโน มีคุณ มีเดชทำ สำคัญ ใหญ่ กลาง ฝูงคน เมื่อ นั้น นาง
คนแก่ ไรง ชรัมที่ มีชื่อ ว่า ลิเบเรกิน และ แก่ พวก ชาว เมือง กูเรเน กับ
ชาว เมือง ซาเลก ซันตเวีย และ ชาว เมือง กิลิเกีย แล เมือง ฮาเซีย มา
สู้เถียง กันกับ ซดเฟฟาโน แก่ จะ ก้าน ทาน บัญญา และ กำลัง พูคาจา แห่ง ท่าน
ก็มีได้ เขา จึง ยยง คน มา ให้การ ว่า เรา ได้ ยิน คน นี้ พุก ทหาย จัก ค่อ
โมเซ และ ค่อ พระเจ้า ทำ ทั้ง นี้ เป็น ที่ เคื่อนใจ ของ ฝูง คน และ พวก ผู้
เฝ้า ผู้ แก่ และ พวก ฮาลัก ทั้งหลาย เขา จึง ขึ้น ขึ้น ชวณกัน มา จับ ซดเฟฟาโน
ภา มา ถึง ที่ ปรีกษา แล้วยา เขา พญาน เทจ มา ให้การ ว่า คน นี้ พุก ทหาย
จัก ค่อ สะถาน อัน บริสุทธิ นี้ และ ค่อ พระ บัญญัติ ไม่ พุก ไม่ พยอัน เถย
เพราะ ว่า เรา ได้ ยิน คน นี้ ว่า เขา ชาว นาซาเรจ จะ ทำลาย สะถาน นี้ แล จะ
เปลี่ยน ประเพณี บุราณ ซึ่ง โมเซ ตั้ง ให้ นั้น ขณะ นั้น คน ทั้ง ปวง ซึ่ง นั้ง อยู่
ใน ที่ ปรีกษา แลดู หน้า ของ ซดเฟฟาโน ก็ เห็น ว่า เหมือน หนึ่ง หน้า ทูทสวรรค์

๐ บท ๗ ๓

๐ ฝ่าย ประโรทิก ผู้ใหญ่ จึงถาม ว่า ความ จะ เป็น ทั้ง นี้ จริง แล้วย หรือ ส่วน
ซดเฟฟาโน คอบ ว่า ท่าน พี่นั้ง และ พ่อ คุณ ทั้งหลาย จง ฟัง ดู เดิก พระเจ้า
ผู้ทรง รัศมีภาพ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ อับราฮาม บู่คา ของ เรา เมื่อ อับ
ราฮาม อยู่ใน เมือง เมโซปะคาเมีย ยังมี ได้ อยู่ เมือง ฮาราน และ ได้ ครีส์
แก่ อับราฮาม ลั่ง ว่า จง ออก มา จาก แผ่นดิน เมือง นี้ และ จาก ญูกิ พี่นั้ง
ของ ทัว ไป เมือง โน้น ซึ่ง เรา จะ จู้ให้ ครั้ง นั้น อับราฮาม ได้ ออก มา จาก
แผ่นดิน เมือง เคเซค มา อยู่ใน เมือง ฮาราน ค่อ ภาย หลัง เมื่อ บิดา ของ อับ
ราฮาม ตาย แล้ว อับราฮาม จึง ได้ มา อยู่ใน เมือง นี้ ที่ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ ทุก
วันนี้ แก่ พระเจ้า ยังมี ได้ ไพรค ให้ มรดก ใน แผ่นดิน นี้ แม้ ที่ กอ รอง
ดิน มิได้ มรดก แก่ ทว่า อัน จะ ให้ อับราฮาม และ สืบ สาย ของ ท่าน มรดก

นั้น พระเจ้าได้ คริสต์ สัญญาไว้ เมื่อ อับราฮาม ยัง ไม่มี ลูก แล้ว พระเจ้าได้ คริสต์ ตั้ง นี้ ว่า เชื้อ สาย ของ ท่าน จะ ไป อยู่ใน แขนก บ้าน แขนก เมือง รับ ใช้ ที่ นั้น แล ทลทุกข ทระมาน แต่ เขา กว่า จะ สิ้น สี่ร้อย ปี พระเจ้า ยัง คริสต์ ว่า เรา จะ พิภากษา พล ประเทศ ที่ ใช้ เขา นั้น แล ภาย หลัง เขา จะ ออก มา จาก ประเทศ นั้น มา บวช ปรนินิบัติ แก่ เรา ใน ประเทศ นี้ แล พระองค์ ได้ ตั้ง สัญญา กับ อับราฮาม ให้ ถือ ศีล ตัก เหตุ กิ่ง นี้ เมื่อ ยิศฮาค ลูก ของ ท่าน เกิด มา แล้ว ใน วัน แรก ท่าน ให้ เขา รับ ศีล ตัก ยิศฮาค จึง ทำ แก่ ยาโคบ และ ยาโคบ ได้ ทำ แก่ ปู่ คา ของ เรา ถึง สิบ สอง คน นั้น เหมือน กัน แล ๗๑ ๑ ฝ่าย ปู่ คา เหล่า นั้น เขา มี ใจ อิจฉา ค่อ โยเซฟ ผู้ น้อง มา ขาย ไป เมือง ชายฆบโท แต่ พระเจ้า ค่อย กับ โยเซฟ ไป รค ช่วย ให้ รค จาก โภย อัน กระทบ ทั้ง ปวง ให้ มีความ ชอบ และ สติ บัญญา ค่อ หน้า ฟาโร ผู้ กระทบ รับ เมือง ชายฆบโท แล กระทบ นั้น ก็ ได้ ตั้ง โยเซฟ ให้ ครอบ เมือง ชายฆบโท แล ให้ ครอบ ทั้ง บันดา เกื้อ วงษ กระทบ รับ ๗๒

๑๑ ๑ ใน กาล ะ ครั้ง นั้น บัง เกิด ความ หยาก กัน ดาน รับ เสบียง อาหาร ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน ชายฆบโท กับ ทั้ง เมือง คะนาอัน รับ ความ ลำบาก เป็น ใหญ่ ฝ่าย ปู่ คา ของ เรา ไม่ มี ที่ จะ เลี้ยง ชีวิต รับ แต่ ครั้น ยาโคบ ได้ ยิน ว่า เสบียง อาหาร มี อยู่ใน เมือง ชายฆบโท ท่าน จึง ได้ ใช้ ปู่ คา ของ เรา ไป ครั้ง หนึ่ง ก่อน ค่อ ไป คราว หลัง โยเซฟ พึ่ง ให้ พวก พี่ น้อง รับ จัก กัน แล ฟาโร ผู้ กระทบ พึ่ง ได้ รับ ว่า ญาติ วงษ ของ โยเซฟ ได้ เป็น ผู้ ไร รับ แล้ว โยเซฟ ให้ เชื้อ เชิญ ยาโคบ ผู้ บิดา กับ พวก พี่ น้อง ทั้ง ปวง เป็น ประมาณ เจค สิบห้า คน ลง มา ยาโคบ ก็ ได้ มา ยัง เมือง ชายฆบโท แล ได้ ถึง แก่ ความ คาย ที่ นั้น กับ ทั้ง บันดา ปู่ คา ของ เรา รับ แต่ ศก ของ ยาโคบ เขา ได้ ยก เขา มา ถึง เมือง สะเคม ฝั่ง ใน ที่ ฝั่ง ศก อัน อับราฮาม ได้ ชื้อ ไว้ แต่ พวก คณาญาติ ของ สะโมร ผู้ ลูก ของ สะเคม ๗๓

๑๗ ๑ ครั้น เวลา อัน ควร แก่ คำ สัญญา ซึ่ง พระเจ้า ได้ คริสต์ สานไว้ แก่

ชัยราชามาใกล้ จะถึง แล้ว พวกยกยาศวี่ขึ้น เป็นชั้น มากใน เมือง ชายฆบโค
 ภอกระษัตริย์ ผู้ขึ้น ที่มีใ้รู้จัก กับโยเซฟได้ ทรง เมือง ท่าน ก็ ทำ เทพบาย
 คอช พวกซคิเวา ช่มเหง ปู้หนุก้า คายายเรา ให้เขาถูกชอน ทั้ง เสีย จน
 รักษาชีวิตมิได้ คราว นั้น โยเซ บังเกิด มา เป็น คน รุ่งงงาม ยิ่งนัก ได้
 เลี้ยงไว้ ใน เรือน บิดา ถึง สาม เดือน และครั้น ทั้ง เสีย แล้ว ราช อธิกา แห่ง ฟา
 โร ผู้กระษัตริย์ เกบ ไ้มา เลี้ยง ไว้ต่าง บุคร คน จึง สอน ให้รู้ ใน ปัญญา ที่
 การ ทั้งปวง แห่ง ชาว เมือง ชายฆบโค นั้น จะ พูคา ปราไซรย หรือ จะ ทำ การ
 งาม ประการใด ท่าน มีกำลัง จะ ทำ ได้ มาก ครั้น โยเซ ถึง ชายุศม์ สี่สิบ ปี
 แล้ว ใจ จึง คิด ขึ้นว่า จะ ไป เยี่ยม เยือน ญาติ พี่นชัง คือ ลูก หลาน ชาว
 ยิสราเอล ท่าน ก็ ไ้มา เหน คน หนึ่ง คชัง ร้าย จึง ช่วย ให้ แก่ แค้น คอช คน
 ชายฆบโค ที่ ทำ ร้าย นั้น ที่ เขา ให้ คาย แล้ว โยเซ นึก หมาย ใจ ว่า พวก พี่
 นชัง ทั้งหลาย จะ ไ้เข้าใจ ว่า พระเจ้า จะ ทรง ช่วย เขา ให้ รอด ภัย มือ ของ
 คน แต่ เขา ทา ไ้เข้าใจ ความ นั้น ไม่ คอย ชัก วัน หนึ่ง โยเซ ไ้ ออก ไป
 เหน เขา วิวาท กัน จึง ว่า กล่าว หวัง จะ ให้ เขา ตี กัน ว่า ท่าน เป็น พี่นชัง
 กัน เหตุ ไฉน มา ทำ ร้าย กัน ทั้ง นี้ เด่า แต่ คน ที่ ทำ ร้าย คอช เพื่อน บ้าน เขา
 ไม่ พัง ผลัก โยเซ ว่า ใคร ทั้ง เข้า เป็น ผู้ ตัก สิ้น ชัระ ความ ของ เรา หรือ จะ
 ไ้ร ว่า เรา เหมือน ไ้มา ไ้คน ชายฆบโค วาน นี้ ครั้น โยเซ ไ้ ยิน ถ้อย
 คำ ทั้ง นั้น ก็ หนี ไป ปราไซรย อยู่ใน เมือง มิคยาน ที่ นั้น ก็ ไ้ ลูก สอง คน ข
 ๓๐ ๑ ครั้น เมื่อ สี่สิบ ปี ล่วง ไป แล้ว ทุก แห่ง พระเจ้า มา สำแดง กาย
 แก่ โยเซ ใน เพลง ไฟ ออก มา แต่ สุข ทุม ไม้ ทั้ง นี้ เป็น ใน ป่า ชื่อ ป่า แห่ง
 ภูเขา ซีนาย โยเซ เหน ซึ่ง นิมิตร นั้น ก็ บังเกิด ชัยจรรว ใจ เมื่อ จะ เข้า
 ไป ไ้ไกล ชมนัน ภู มี สุระเสียง พระองค์ เจ้า คริสต์ แก่ โยเซ ว่า เรา เป็น พระ
 เจ้า แห่ง ปู้หนุก้า คายาย ของ ทั่ว เจ้า คือ พระเจ้า แห่ง ชัยราชามา พระเจ้า
 แห่ง ยิสราเอล แล พระเจ้า แห่ง ยาโคบ โยเซ จึง กล่าว ทั่ว สิ้น ไม่ อาจ แล
 คุก ไ้ ส่วน พระเจ้า คริสต์ ว่า จง ถอด รอง ทั่ว ออก เสีย เพราะ ว่า คิน ที่

เจ้า ยืน อยู่ นั้น เบน คิน ฮัน บริสุทธิ แท้จริง เรา ได้ เหน ความ ลำบาก แห่ง
 ไพร่ พล ของ เรา ใน เมือง ชายฆบโก เรา ได้ ยิน คำ กล่าว เรื่อง ทกข ของ
 เขา แล เรา จะ ลง ไป ช่วย เขา ให้ รอด มา เถิด เรา จะ ใช้ ทัว เจ้า นี้ ให้ ไป
 เมือง ชายฆบโก คือ โมเช คน นี้ ที่ เขา มิ ใ้ รับ เขา ชัก ตาม ว่า ใคร ก็
 เจ้า เป็น นาย ผู้ ัก สิ้น ษระ ความ แก่ เรา เล่า โมเช นี้ และ พระ เจ้า ใช้ เป็น
 นาย เป็น ผู้ ให้ รอด ใช้ แต่ ทัว ทศ สวรรค์ ซึ่ง สำแดง กาย แก่ โมเช แก่
 ใน สุม ทุม ไม ผู้ นี้ และ ซึ่ง ใ้ ภา เขา ออก มา ที่ ใ้ ทำ การ ซึ่ง หน้า ฮัม
 จรร แล ลักษณะ สำคัญ ใน แผ่นดิน ชายฆบโก ที่ ฆเล แดง ก็ ที่ ใน ป่า ก็ ที่
 ทั้ง สี่ สิบ ปี โมเช ท่าน นี้ และ ที่ กล่าว ไว้ แก่ พวก ยิศราเอล ว่า พระ องค์
 ผู้ เป็น เจ้า จะ ใ้ ผู้ ทำ นาย คน หนึ่ง เหมือน หย่าง เรา ยัง เกิด ขึ้น แก่ ท่าน
 แก่ ใน พวก พี่น้อง ของ ท่าน ผู้ ทำ นาย นั้น ท่าน จง พัง เกิด คน นี้ แล ซึ่ง
 เป็น อยู่ ใน พวก บริษัษ ที่ อยู่ ป่า นั้น คน ซึ่ง อยู่ กับ ทศ สวรรค์ ที่ ใ้ พุค แก่
 ท่าน ใน ภู เขา ชัน นาย แล ซึ่ง อยู่ กับ ปู่ ญา ภาย ของ เรา คน นี้ และ ซึ่ง
 ใ้ รับ คำ พระ ฮัน ใ้ มี ชีวิต นี้ แล ส่ง ใ้ แก่ เรา ส่วน ปู่ ญา ภาย
 ของ เรา ไม่ ไ้ คร จะ พัง ยัง ประมาท ชับ เสีย แล้ว มี น้ำ ใจ จะ กลับ ไป ยัง
 เมือง ชายฆบโก อีก จึง บอก แก่ ฮาโรน ว่า จง สั่ง พระ ใ้ เรา ซึ่ง จะ เจริ
 นำ หน้า เรา เพราะ ว่า โมเช คน นี้ ซึ่ง ภา เรา มา แก่ แผ่นดิน ชายฆบโก นั้น
 เขา จะ เป็น ษระ การ ไ้ เรา ไม่ รู้ แล ครึ่ง นั้น เขาก็ ทล่ อ รุ ษ ฤ ก วัว แล
 เขา ของ บรรณาการ มา บุช รุ ป นี้ จึง ษะ พิรม ยิน ที่ ใน การ ที่ เขา ทำ ของ
 พระ เจ้า จึง กลับ ละ เขา เสีย ใ้ ปรมิ ยิตี ทาว ทารา ใน อากาษ เหมือน หย่าง
 มี คำ จด ไว้ ใน คำ กัร แห่ง ผู้ ทำ นาย ว่า ทั้ง นี้ พวก ชาว ยิศราเอล เชีย จริง
 ครี ท่าน เขา โรง ฮา ไ้ รอย แห่ง โมเลค แล ทาว แห่ง เรม พัน รุ ป เทียม พระ
 นั้น เป็น แขนย แสน ซึ่ง ท่าน ใ้ แดง ไว้ เป็น ที่ กราย ใ้ หัว นั้น ท่าน ใ้ ยก
 กิ่ง ขึ้น แล เรา จะ กวาด ท่าน ใ้ ไป อยู่ ไ้ กล พ้น เมือง บาย โลณ ไป อีก จะ
 ๔๔๐ ปู่ ญา ภาย ของ เรา มี พลั บ พลา ซึ่ง เป็น พญา ณ ใน ป่า นั้น เหมือน

หย่าง พระองค์ ได้ ครัส แก่ โมเซ สั่ง ให้ ทำ พลับพลา นั้น ตามระเบียบ ซึ่ง
 ได้ เหน แล้ว ปู่ หล้า คา ยาย เรา ได้ รับ พลับพลา นั้น ภา มา กับ ยะโฮชูอะ
 ใน แผ่นดิน แห่ง พล ประเทศ ซึ่ง พระเจ้า กำ จัก ไป แแต่ หน้า ปู่ หล้า คา ยาย เรา
 จน ลง มา ถึง กาะ แห่ง ทาวิก ผู้ กระทบ ทาวิก นี้ เป็น ที่ ได้ ความ ชะบ ต่อ
 หน้า พระเจ้า และ ยัง ปรารถนา จะ สร้าง ที่ สถิตย์ จะ ได้ ถวาย แก่ พระเจ้า แห่ง
 ยาโคบ ส่วน ซะโลโม ผู้ บุกร เชื้อ ได้ สร้าง กุฎ วิหาร ถวาย พระองค์ แต่ ทว่า
 พระองค์ ผู้ สูง สุก จะ อยู่ ใน จิหาร ซึ่ง มี มนุษ ทำ กั ทา มิ ได้ เหมือน หนึ่ง
 ผู้ ทำ นาย กล่าว ไว้ ว่า สวรรค์ เป็น พระ ที่ หนึ่ง ของ เรา แผ่นดิน เป็น ที่ รอง พระ
 บาท เรา พระองค์ เจ้า ครัส ตาม ว่า เรือน สะถาน เช่น ไทน์ จะ มา สร้าง ให้ เรา
 จะ เขา อะไร มา เป็น แบบ แแผน แห่ง ที่ สถิตย์ ของ เรา พระหัตถ์ เรา ได้ สร้าง
 ทั้ง นี้ สิ้น ทุด สิ่ง ทุด ประการ ไช้ คน คอ แฉง แล ก็ ชั่ง ทั้ง ใจ ทั้ง หู ท่าน
 มา ชัก เคื่อง พระ วิญาณ อัน บริสุทธิ เป็น ชควา ปู่ หล้า คา ยาย ท่าน ได้ ทำ
 หย่างไร ท่าน ก็ ทำ หย่าง นั้น แล ใน พวก ผู้ ทำ นาย จะ เป็น ผู้ ไท ที่ ปู่ หล้า
 คา ยาย ของ ท่าน มิ ได้ ไต่ เคียว เช่น เสีย เขาก็ ขำ บ้าน คา ผู้ นั้น ที่ มา กล่าว ว่า
 ด่วย ทาง รอด แห่ง ท่าน ผู้ ชอบ ธรรม ซึ่ง ท่าน พึ่ง มา มอบ ไว้ ให้ ขำ เสีย
 แล้ว ท่าน นี้ ได้ รับ พระ บัญญัติ แก่ มี ช ทู สวรรค์ และ ยัง ไม่ ปรนนิบัติ รักษา
 ๕๔ ๐ เมื่อ คน ทั้ง ปวง ได้ ยิน ทั้ง นี้ เขาก็ โกรธ นึก แยก เจี้ยว ขบ พัน
 แก่ ซเคฟาโน ๆ เล่า ประกอบ ด่วย วิญาณ อัน บริสุทธิ ซเม้น ดู สวรรค์ แล
 เหน รัศมี พระเจ้า แล พระเยซู เสก ยืน เบื้อง ซวา พระหัตถ์ แห่ง พระเจ้า
 แล้ว ได้ บอก ว่า คุณ นี้ และ เรา เหน สวรรค์ เบื่อ อยู่ แล บุกร มนุษ ยืน อยู่
 เบื้อง ซวา พระหัตถ์ พระเจ้า คน ทั้ง ปวง จึง ให้ ร้อง เสียง กัง จุก หู ลง ใจ
 พร้อม กะ โทก จับ ซเคฟาโน ผลัก ไล่ ถึง นอก เมือง แล้ว เอา ก้อน หิน คว้าง
 เสีย แล คน ซึ่ง เป็น พญาณ วาง ฝ่า ม่อน ของ เขา ที่ คั้น แห่ง คน หนึ่ง คน
 หนึ่ง ชื่อ ว่า เซโล แล้ว เขา ได้ เอา ก้อน หิน คว้าง ถูก ซเคฟาโน คราว สวด อยู่
 ว่า พระเยซู พระองค์ เจ้า ข้า ขอให้ พระองค์ รับ วิญาณ ของ ข้า พระเจ้า นี้ เถิด

แล้ว คุณเข้าลง ร้องเสียง ดังว่า พระองค์เจ้าข้า ชอย่าให้ถือโทษเขาเลย
ว่าดังนี้ แล้วก็กลับไป เมื่อเขาฆ่า สะเคฟาโน เขาโลก็ยอมเทน ชอบด้วย

๑๑ บท ๔ ๓

๑๑ คราวนั้น เขาเจ็ยวเซน ช่มเทง จำพวก ลูกลีช ในเมือง ยรูจเดม เป็น
ชั้นมากนัก แล้ววัน ไร่ แด่พวกทุก ลูกลีช ทั้งปวง กระจัก กระจายไป
อยู่ทั่ว แวงน แคว้น เมือง ยูคาย แล เมือง ซะมาเรีย แต่ฝ่าย สะเคฟาโน ผู้
เกรง กลัว พระเจ้า ได้มายก ศก ของ ท่านเขาไป ผั่ง เสีย แล้วพิลาทว่าไร
รักษ เป็นชั้นมาก ด้วยเขาโลเล่า เขายัง ประทูลร้าย ต่อ พวกลีช เข้าไป
ในบ้าน เรือน นี้ เรือน ไน้น ลาก เขาออกมา ทั้ง หลึง ซวย ไป จำ ไว้ ในคุก สะ

๔ ๑ ส่วน คน ที่ กระจัก กระจาย ไป นั้น ก็ เทียว กล่าว ความ ให้ ขึ้น
ชมยินดี แต่ พิลาท เล่า ไป ใน แวงน แคว้น เมือง ซะมาเรีย ประกาศ ให้ เขา
ฟัง เรื่อง พระ คริสทอ แล ครั้น ผั่ง คน ทั้งหลาย ได้ ยิน ถ้อย คำ แล
ได้ เห็น ลักษณะ สำคัญ ซึ่ง พิลาท ทำ นั้น ก็ กัง ใจ พรหม จะ รับ ฟัง แล
ผู้ โศก โครก เป็น ชั้น มาก ให้ ร้อง เสียง ดัง ออกมา แต่ คน ซึ่ง ประจำ อยู่ นั้น
แล้ว หลาย คน ที่ เปน งอ่ย แล คน ชั้น พิกล ใน คิน ก็ ทาย จาก ไรค จึง
บังเกิด โสมนัส ยินดี ใน เมือง นั้น เป็น ชั้น มาก สะ

๔ ๑ ครั้ง นั้น ยังมี คน หนึ่ง ชื่อ ว่า ซีโมน ซึ่ง เปน คน ทำ เล็กถ มกรยา
ได้ ชย์ ใน เมือง ซะมาเรีย เปน นาน แล้ว ทำให้ พล ประเทษ เมือง นั้น หลง ไหล
ซอดคว่ำ ว่า เปน ผู้ใหญ่ คน ทั้งปวง ทั้ง ผู้ใหญ่ ผู้ น้อย ไร่ ไร่ ไร่ ไร่ ไร่ ไร่
เปน มะทิจิวิทธิ แห่ง พระเจ้า เหตุ ดังนี้ คน ทั้งหลาย มา นับถือ ใน เขา คว้ยว่า
เขา ทำ กลอุบาย กาง ๆ ให้ คน หลง เปน จันฉน มาแล้ว แต่ ครั้น พิลาท ประ
กาศ เทษณา ซึ่ง มงคล โอวาท ว่า คว้ย ฮาณาจักร แห่ง พระเจ้า แล นาม พระ
เยซู คริสท หลาย คน ทั้ง หลึง ทั้ง ซวย จึง เชื่อ มา รับศีล จุ่มน้ำ ส่วน ซีโมน เล่า
มา เชื่อ คว้ย รับศีล จุ่มน้ำ แล้ว ก็ เข้า คึง กัน กับ พิลาท เมื่อ ได้ เห็น ซึ่ง สำ
แกง อิทิจิวิทธิ แล ลักษณะ สำคัญ ใหญ่ ที่ พิลาท ทำ อยู่ นั้น เขาก็ หลงใจ นัก

๑๔ ๑ ครั้น พวก ทูต ที่ อยู่ เมือง ยรูซาลेम ได้ ยิน ว่า ชาว ชะมาเรีย รับ
 คำ พระเจ้า แล้ว พวก ทูต นั้น จึง ให้ เปโตร กับ โยฮัน ไป เยี่ยม เขา เมื่อ
 เปโตร กับ โยฮัน ลง มา แล้ว ก็ ได้ สวด ขอ ภาว ให้ เขา เพื่อ เขา จะ ได้ รับ
 พระวิญญาณ บริสุทฺธิ เพราะ ว่า พระวิญญาณ ยัง มิ ได้ ลง มา บน ใคร แต่ ว่า
 เขา ได้ รับ คีล จุ่ม น้ำ ใน นาม ชื่อ พระเยซู เจ้า สิ่ง เดียว เท่านั้น เปโตร กับ
 โยฮัน จึง วาง มือ บน เขา ๆ ก็ ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทฺธิ ครั้น ซีโมน ได้
 เห็น ว่า เขา รับ พระวิญญาณ บริสุทฺธิ ด้วย วาง มือ แห่ ง พวก ทูต ซีโมน
 จึง เขา เครี ฆ กำนัน ภา มา ว่า ขอ ให้ ข้า มิ กำลัง จะ วาง มือ บน ใคร ๆ ได้
 แล้ว เขา ก็ จะ ได้ รับ พระวิญญาณ บริสุทฺธิ เหมือน กัน ส่วน เปโตร บอก แก่
 เขา ว่า เงิน ของ เจ้า ฝิบ ทาย กับ ทัว เจ้า เกิด เพราะ เจ้า มาก igit จะ ชื่อ คุณ
 พระเจ้า ด้วย ของ กำนัน ทัว เจ้า มิ ได้ เป็น ภัท พวก ใน ความ นี้ เลย ด้วย
 ว่า ใจ ของ เจ้า ไม่ ตรง ก่อ หน้า พระเจ้า เหตุ คุณ นี้ เจ้า จง คุ้ม ใจ เสีย ไข่ม
 เพราะ การ บาป นี้ แล้ว ฮัน วอน ขอ แก่ พระเจ้า ให้ ไป รค ยก เสีย ซึ่ง
 นึก ร้าย ใน ใจ ของ เจ้า นั้น เกิด เพราะ ข้า เห็น ว่า ทัว ยัง อยู่ ใน ที่ ชัน ฆม
 แล ซึ่ง ผูก พันท กัน กับ การ บาป แล้ว ซีโมน จึง คุบ ว่า ท่าน จง สวด
 ขอ แก่ พระเจ้า เพราะ ข้า เกิด เพื่อ มิ ให้ สิ่ง ใด ที่ ท่าน ว่า นั้น มา คบ บน ข้า เลย
 ๒๕ ๑ เมื่อ พวก ทูต ได้ เป็น พญาณ เทน ภา กล่าว คำ พระเจ้า แล้ว และ
 จะ กลับ ไป เมือง ยรูซาลेम ก็ ได้ ป่าว ประกาย คำ มงคล โอวาท แห่ง พระ
 องค์ เจ้า แก่ หลาย บ้าน หลาย ตำบล ใน เมือง ชะมาเรีย ส่วน ทูต พระองค์
 เจ้า มา สั่ง พิธิบ ว่า ลูก ชัน เกิด ไป ทิศ ข้าง ใต้ ตาม ทาง ซึ่ง ลง มา แก่
 เมือง ยรูซาลेम ไป เมือง ซาซา ที่ เป็น บ้าน ป่า พิธิบ จึง ลูก ชัน ไป ก็ นี้
 และ ชัน ที่ คน หนึ่ง ซซคิ ฮา ยชิ โยบ ชัน นั้น แล เป็น เจ้า ผู้ รักร ษา คลัง ทว พย
 หลวง ได้ มาก รวย ไข่ม ณะ มี ศึก การ ใน เมือง ยรูซาลेम แล้ว กลับ มา นี้
 อยู่ ใน รค ชาน หนึ่ง ชื่อ ผู้ ทำนายน ชื่อ อะซชยา ส่วน พระวิญญาณ สั่ง พิธิบ ว่า
 ไป ชิด กัน เข้า กับ รค นั้น เกิด ครั้น พิธิบ เข้า มา ใกล้เคียง ได้ ยิน ท่าน ชาน

หนังสือแห่ง พระยาผู้ทำถนนั้น จึงถามว่า ที่ท่านนั้นเข้าใจหรือ เสด
 ๖๓ นั้นตอบว่า ถ้าไม่มีใครแปลให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้ ท่านจึงเชิญ
 พิไลย์ขึ้น มา นั่ง ค่อย ๆ กัน บทที่ ท่าน นั้น คือว่า ชุบะมาเทมีชอน แคะ ซึ่ง เขา
 เขาจะ ว่า เสีย แล ลูก แคะ ที่ อยู่ หน้า คน กัก ชน นั้น ไม่ ร้อง ไม่ ออก
 เสียง ท่าน ก็ ไม่ ออกปาก ว่า อะไร เหมือน กัน แล ใน ที่ ถ่อม ท่าน ลง ความ
 พิโรธยา ท่าน ก็ ยก เสีย เช่น ผู้ ไก่ เล่า ที่ จะ แกร่ง เรื่อง รว รว เชื้อ วงษ์ แห่ง
 ท่าน เพราะ ว่า ชีวิตร ท่าน ยก เสีย จาก แผ่นดิน แลแล้ว ชั้น ที่ นั้น จึง
 ถาม พิไลย์ ว่า ผู้ ทำ ถน ว่า คั้ง นี้ เหน แก่ ใคร แก่ ตัว เอง หรือ แก่ คน อื่น
 พิไลย์ จึง ออก ปาก เขา บท นั้น เป็น กัน เทษภาค ว่า มงคล โสวาท ว่า ค้วย
 พระเชษฐ ครั้น เติร ทาง ไป ก็ มา ถน น้ำ แห่ง หนึ่ง ชั้น ที่ นั้น จึง บอก แก่ พิไลย์
 ว่า นี้ และ มี น้ำ เป็น อะไร จะ ห้าม มิ ให้ ชำ รับ คีล รุ่ม น้ำ พิไลย์ ตอบ ว่า
 ถ้า และ ท่าน เชื่อ แต่ ใน ใจ สุก ไม่มี อะไร จะ ห้าม ท่าน ตอบ ว่า ชำ เชื้อ
 อยู่ ว่า พระเชษฐ ครี เป็น บุกร พระเจ้า จึง สั่ง ให้ รวด หยุด ไว้ แลแล้ว ทั้ง
 สรร คน ลง ไป ใน น้ำ ทั้ง พิไลย์ ทั้ง ชั้น ที่ แล พิไลย์ ให้ ท่าน รับ คีล รุ่ม น้ำ
 เมื่อ ขึ้น มา จาก น้ำ แลแล้ว พระวิญญูณ พระเจ้า มา รับ พิไลย์ ภา เขา ไป ชั้น ที่ ไม่
 ได้ เหน พิไลย์ อีก แก่ ว่า เติร ทาง ไป มี ใจ สะพิรม ยิน ก็ ส่วน พิไลย์ เล่า
 เขา ภบ ใน เมือง สะโซโก ชำ นั้น มา แลแล้ว จึง ไป เทษภาค มงคล โสวาท ทุก
 บ้าน เมือง จน มา ถึง เมือง กายชาโรธา ๖๓

๑ บท ๘ ๖

๑ ฝ่าย เขา โส นั้น ยัง หาย ใจ ออก คำ ชุก คำ ราม จะ ทำลาย พวก สิบ แห่ง
 พระองค์ เจ้า ไป ทา ประเวทิก ใหญ่ จอ หนังสือ ไป ถึง โรง ขรรวม ใน เมือง
 คาเมเชค เพื่อ ว่า ถ้า จะ ภบ ใคร ที่ นั้น ที่ ถือ ภาษา พระเชษฐ จะ ได้ จับ เขา
 ทั้ง หลึง จขย ผูก มีค แล้ว จะ ได้ เขา มา ยัง เมือง ยรชเชลเม ครั้น เขา โส ยัง
 เติร ทาง ไป แทบ จะ ถึง เมือง คาเมเชค แลแล้ว ใน ทัณ ใจ นั้น จึง บัง เกิด รัศมี
 สว่าง แก่ บน ฟ้า มา ถ่ม ทั่ว ไว้ ทั่ว ก็ ถ่ม ลง บน ดิน แล ได้ ยิน เสียง ร้อง

เรียกกันว่า เจลโล ๗ เข็ม ทำไมซ่อมเทงเรา เจลโล จึงพูดถามว่า ที่คุณ
 เจ้าข้าท่าน เป็นผู้ใด พระองค์เจ้า ก็ คริสต์ คอบว่า เราคือ เยชู ที่เจ้า
 ซ่อมเทงอยู่ แต่เจ้า จง ลุกขึ้น เข้าใน เมือง เดิก แล้ว ควร เจ้า จะ ทำ บัระ
 การ ไท เขา จะ บอกให้ รู้ ฝ่าย คน ที่ เติร ทาง ไป คว้า นั้น เขา ยืน นิ่ง อยู่
 พวก ไม่ ออก ไต่ ยืน เสียง แต่ ไม่ เหน ไกร คว้า เจลโล เล่า ก็ ลุก ขึ้น จาก
 ทิน ลัม ทากู แต่ จะ เหน ไกร ทา มิ ไท เขา จึง จับ มือ ของ เจลโล จง มา ใน
 เมือง คาเมเซค แล้ว ถึง สาม วัน เจลโล มี ไท เหน มี ไท กิน มี ไท คัม เลย อะ
 ๑๐ ๑ ใน เมือง คาเมเซค นั้น ยังมี ลุก สิบ คน หนึ่ง ชื่อ อะเนเนีย พระ
 องค์ ไท คริสต์ แก่ สิบ นั้น ออก ชื่อ ว่า อะเนเนีย เข็ม คน นั้น ก็ คอบ ทูล ว่า
 นี้ และ ข้า แต่ พระองค์ เจ้า ข้า แล้ว พระองค์ จึง คริสต์ สั่ง เขา ว่า จง ลุก
 ขึ้น ไป ใน สนล ที่ รัง เรียกว่า ทรง นั้น ทา คน หนึ่ง ชื่อ เจลโล ขาว เมือง
 การะโซ อยู่ ที่ เรือน ของ ยุกา จง กู เดิก เจลโล สวด ทั้ง ความ ปราถนา อยู่
 แล ไต่ ผัน เหน ว่า คน หนึ่ง ชื่อ อะเนเนีย เข้า มา ทาง มือ บน ทั่ว เพื่อ จะ ไต่
 เหน ฮิก ส่วน อะเนเนีย คอบ ทูล ว่า ข้า แต่ พระองค์ ข้า พเจ้า ไต่ ยืน แต่
 ทหลาย คน ว่า คว้า คน นี้ ว่า เขา ไท ทำ การ รัย คัก เท่า ไท ค่อ คน บริสุททิ
 ของ พระองค์ ใน เมือง ยรจกเจม แล้ว ไต่ รัย หนึ่ง สิบ แต่ พวก ประโรติก
 ใหญ่ ถือ ฮาซุ มา นี้ จะ ไต่ จับ คน ทั้ง ปวง ที่ สวด ออก พระนาม แห่ง พระ
 องค์ จะ ไต่ ผูก มัด เสียง แต่ ฝ่าย พระองค์ เจ้า ก็ คริสต์ คอบว่า จง ไป เดิก
 คน นั้น เป็น ที่ เลือก จะ เขา นาม ชื่อ ของ เรา ถือ ไป ข้าง หน้า ประเทศ ต่าง ๆ
 ค่อ หน้า กระษัทร ทั้ง ทหลาย กับ ทั้ง พวก ขาว ยิศราเซด คว้า เพราะ ว่า เรา
 จะ ชี้ ให้ เขา เหน ว่า ทั่ว เขา จะ ค่อ ง ทล ความ ผาก รัย มาก คัก เท่า ไ
 เพราะ นาม ชื่อ ของ เรา ส่วน อะเนเนีย ก็ ไต่ ไป แล้ว เข้า ใน เรือน นั้น วาง
 มือ บน เจลโล ว่า พี่ เจลโล เข็ม พระองค์ เจ้า คือ พระเยชู ผู้ ที่ ไต่ ลำ แดง
 พระองค์ แก่ เจ้า เมื่อ เติร ทาง มา นั้น ไต่ ใช้ ข้า มา เพื่อ จะ ให้ เจ้า เหน ฮิก ไต่
 แล ประกอบ ไป คว้า พระวิญญูณ บริสุททิ ใน ขณะ เดียว นั้น ถก จาก คา ของ

เซโล เหมือนหนึ่ง เปนเกลือก ก็เห็นไต้ที่เดี่ยว แล้วลุกขึ้น รับศีลจุ่มน้ำ
 แลครั้นได้ รับอาหาร ค่อยมีกำลังขึ้น แล้วไต่เอาไครยอยู่กับ พวก ลิช
 ใน เมือง คามเซค เปนหลายวัน ไม่ช้าไม่เหน ก็เข้าไปใน โรงธรรมบ้าง
 ประกาศ สั่งสอน ด้วย พระเยซูว่า เปน บุตร พระเจ้า ส่วน คนทั้งปวงที่ได้
 ฟัง นั้น ก็ประหลาดใจว่า คนนี้มิใช่หรือที่ในเมือง ยรูซซาเลม ได้ทำลาย
 คนทั้งหลายที่ สวด ออก พระนามนี้ แล้วได้มาถึงนี้ หวังจะผูกมัดเขา
 แล้ว ภาไปให้แก่พวก ประโรทิกใหญ่ แต่เซโล ยิ่ง กล้าแข็งขึ้น ว่ากล่าวให้
 พวกยูดาเยอที่อยู่ใน เมือง คามเซค ยิ่ง แน่ใจว่า พระเยซู เปน พระคริสตโคจริง
 ๒๓๐ ครั้น หลายวันล่วง มาแล้ว พวก ยูดาเยอ คิค อ่ากัน จะไป ประ
 ทหาร เซโล เสีย แต่เซโล รู้ ความ คิค เขา เขา จึง เผ้า ประทูล ทั้ง กลางวัน
 กลางคืน หมาย จะ ข่า เสีย แต่ ฝ่าย พวก ลิช นั้น เขาเขาเซโลเพลลา กลาง
 คืน ไล่ ใน กระจ่าง ทย่อลง ไปแต่กำแพง เมือง ๓๕

๒๖๐ ครั้นเซโลมาถึง เมือง ยรูซซาเลมแล้ว จะ ไคร เข้า สนใจกัน กับ
 พวก ลิช ๆ ทั้งปวงนั้นก็ถลึงอยู่ มิได้เชื่อเขาว่า เปน ลิช คุยกัน ส่วน
 บารนาบะ เขาเซโล ภา ภา ทา พวก ลิช ทั้งหลายกล่าว เหตุ ความให้ฟัง ว่า
 เซโล ได้ ภาย เห็น พระองค์เจ้า เมื่อ เจริ กลาง ทาง ไป นั้น แลพระองค์
 ไต้ คริสต์ แก่ เขา แล้วที่เซโล ได้ กล่าว ว่า คุย นาม พระเยซู ใน เมือง คาม
 เซค เปน ใจ กล้า ทาร แล้วเซโล จึง ไต่เอาไคร อยู่กับ พวก ทุก ใน เมือง
 ยรูซซาเลม ออกไป เข้า มา สั่งสอน ใน นาม พระเยซู คุย ใจ กล้า ทาร ไต่
 เลียง ทาร ใจ กับ พวก ยูดาเยอ ที่ พุก ภาษา เซเลน แต่ พวก นั้น พาก เพียร จะ
 ไต่ ข่า เซโล เสีย ฝ่าย พวก ฟิน อัง ทั้งหลาย รู้ ทั้ง นี้ แล้ว จึง ภา เซโล
 ไป เมือง กายาโรอา แต่ นั้น ก็ ส่ง ไป ถึง เมือง คาระไซ ๓๖

๓๑๐ เหตุ คั้ง นี้ พวก ลิช สิ้น ทั้ง เมือง ยูดาเยอ เมือง มาลีลาเยอ เมือง จะ
 มาเรีย สงบ เปน สุข คั้ง นั้น แล ประกอบ คุย ใจ เกวง พระเจ้า แล ชึ่ง
 บันเทา ทุกข์ คุย เกว พระวิญญาณ บริสุทธิ ก็ได้ เพิ่ม พุณ บริบูรณ์ ขึ้น ครั้น

อยู่มาเมื่อเปโตรเที่ยวตลอดทุกแห่ง ก็ไต่มาหาพวกคนบริสุทธิ์ ที่อยู่
เมือง ลุกา ที่นั่นได้พบคนหนึ่ง ชื่อว่า ฮายเนอา เป็นง่อยนอนอยู่ที่เคียง
เปเนแปดปีมาแล้ว เปโตรจึงบอกแก่เขาว่า ฮายเนอาเชย พระเยซู คริสต์
ให้โรคทั่วหาย จงลุกขึ้น ปูที่นั่งอนนั้นเถิด เขาก็ได้ลุกขึ้นในขณะนั้น
แล แล้วคนทั้งปวงที่อยู่เมือง ลุกา แล เมือง ซาโรน ครั้นได้เห็นถึง
นี้ ก็กลับใจมาหา พระองค์เจ้า ฯ

๓๖ ๑ คราวนั้นในเมือง ยบเป มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นสิษ ชื่อว่า คบิธา
แปลว่า ตะมั่ง ประกอบด้วย การ คุณ การ ทาน ที่เขาทำอยู่ ครั้นอยู่มา
ตะมั่งนั้นเจ็บถึงตาย เมื่อเขาล้างศพนั้นแล้ว ก็เขาไปไว้ในห้องชั้น
บน เมือง ลุกา ใกล้กับ เมือง ยบเป ครั้นพวกสิษ ได้ยินว่า เปโตร อยู่ที่นั่น
เขาจึงใช้สองคนไปหาท่าน เชิญท่านให้มาเยี่ยมเขามิให้ช้า ฝ่าย
เปโตร ท่าน ลุกา ขึ้นไปด้วยกันกับเขา ครั้นถึงแล้วเขาจึงภาวนาขึ้น
ไปในห้องชั้นบน บันคาพวกแม่ มาย มาพร้อมร้องให้รักษ เขาเสื่อ
ผ้าต่าง ๆ ซึ่ง ตะมั่ง ได้ทำนั้น เมื่อยังมีชีวิตอยู่ เขาขอมาให้ดู
ส่วนเปโตร ครั้นให้คนทั้งปวง ออกไปนอกแล้ว ท่านคุกเข่า ลง สวด
ทั้ง ความ ปรารถนา แล้วบ่าหน้า ถึง ศพนั้น จึงว่า คบิธา เชย จงลุกขึ้น
เถิด ฝ่าย คบิธา ก็ ลืม ภาว เปโตร แล้ว ลุกา ขึ้นนั่ง เปโตร ก็ ยึด มือ ให้
ยืนขึ้น ครั้นได้เรียก พวกคน บริสุทธิ์ แล พวก แม่ ม่าย มา ก็ ส่ง หญิง
นั้นให้กับเขาทั้งเป็น การนี้ ก็ ลี้ ไป ทั่ว เมือง ยบเป แล คน มา เชื่อ ใน
พระองค์เจ้า เปน ชัน มาก แล เปโตร ยัง คอย ใน เมือง ยบเป เปน หลาย
วัน อยู่กับคนหนึ่ง ชื่อว่า ซีโมน เป็น ช่าง ฝา กั้น ฯ

๑ บท ๑๐ ฯ

๑ ยังมีคนหนึ่ง ชื่อว่า โกรเนเลียว อยู่เมือง กายซาโรอา เป็น นาย ทหาร
ร้อยหนึ่งใน กอง ทับ ที่ เรียกว่า กอง ฮิตาเลีย เป็น คน นับ ถือ เกรง กัถ์
พระเจ้า กับ พวก พ้อง สัน ทัง เรือน ได้ ให้ ทาน แก่ พลเมือง เปน ชัน มาก

แต่ได้ตั้งใจ สวดแก่พระเจ้าเนื่อง ๆ แล้วในวันหนึ่งเพลาย่ำสามโมง ได้เห็นนิมิตร เป็น ประจักษ์ว่า ทุกพระเจ้าเจ้า มา ทา ทิว ธอก ชื่อว่า โกระเนเลียวเซียว โกระเนเลียว จึง เช่มน กุคิก กัวแล้วถามว่า จะ เป็น ประการ ไท พระองค์เจ้า ข้า ทุก สวรรค์ ก็ คอบ แก่ เขา ว่า คำ สวด แล การ คุณ การ ทาน ของ ท่าน ได้ ขึ้น มา ค่อหน้า พระเจ้า เป็น ที่ ล่า ลิก ถึง แล บัคนี้ ท่าน จง ใจ คน ไป ถึง เมือง ยบเป ให้ ทา ซึโมน ที่ ยัง เรียกว่า เปโทร ที่ ๓ ไสว ยอยู่ กับ คน หนึ่ง ชื่อ ซึโมน เป็น ช่ง ฟอก หนึ่ง เรือ นั้น อยู่ ใกล้ ทะเล ๗๐ ๑ ครั้น ทุก สวรรค์ ได้ กกล่าว คัง นี้ กลับ ไป แล้ว โกระเนเลียว ได้ เรียก ขวว เรือ น ของ คน สอง คน กับ ทหาร คน หนึ่ง เป็น คน นี้ บั ถึง ใน พระเจ้า เป็น แก่ พวก นั้น ที่ กิจ กัว นาย แล เล่า เหตุ การ ทั้ง ปรวง ให้ เขา ฟัง เข้า ใจ แล้ว จึง ใจ เขา ไป ยัง เมือง ยบเป ว่าง วัน หนึ่ง เมื่อ เขา เจริ ทาง มา ใกล้ เมือง นั้น เพลา เทียง เปโทร ได้ ขึ้น ไป บน หลัง คา เรือ น จะ สวด ทั้ง ความ ปรารถนา ที่ นั้น แล ว่า ก็ ทิว ทยาก จะ รับ อาหาร แล เมื่อ เขา จัด แจง จะ ให้ กิน นั้น ก็ ยัง เกิด นิมิตร ประจักษ์ แก่ เปโทร ได้ เห็น ฆากาย แทวก เป็น ช่ง แล มี สิ่ง หนึ่ง ลอย เลื่อน ลง มา เป็น เหมือน หนึ่ง ผัว ฟู นอน กว้าง ใหญ่ ผูก กิจ กัน ทั้ง ลุ่ม ลอย ลง ถึง ดิน ใน ผัว นั้น มี สักว จัก ุบาท สำหรับ แผ่นดิน สักว ป่า สักว ุคสถาน แล นก ที่ บิน ใน ฆากาย แล ว่า มี เสียง มา สังก แก่ เปโทร ว่า จง ลุก ขึ้น ฆ่า กิน เสี้ย เกิด เปโทร ก็ คอบ ว่า ทา มิ ได้ พระ เจ้า ข้า คว้ย ว่า ช่ง ของ อัน คอ้ง ห้าม แล ของ มล ทิล ข้า พเจ้า ไม่ เคย ได้ กิน เลย เสียง นั้น จึง มา อึก สังก เปโทร ว่า ช่ง พระ เจ้า ได้ ทวง ขัระ นั้น ขย่า ถือ ว่า เป็น ของ คอ้ง ห้าม เป็น มา คัง นั้น ถึง สาม ครั้ง แล ว่า เครื่อง นั้น จึง เลิก รับ เข้า ใน ฆากาย คัง แก่ ๗

๑๗๐ เมื่อเปโทร ยัง คิด พงน ว่า นิมิตร นี้ จะ เป็น ประการ ไท ก็ ได้ แล กู ก็นี้ แล คน ที่ รับ ใจ มา แก่ โกระเนเลียว นั้น ได้ มา หา เรือ น ของ ซึโมน แล ยืน อยู่ ตรง หน้า ประ กู ร ช่ง ถาม ว่า ซึโมน ที่ ยัง เรียกว่า เปโ

ซาไทรย อยู่ที่นี่ ครั้น แล้ว เมื่อเปโตร ยัง ตก ้วย ลักขณะ นิมิกร นั้น พระ
 วิญาณ สั่ง ท่านว่า คุณกร ท่าน สามคน มาหา ท่าน ๆ จง ลุก ขึ้น ลง ไป
 ไปกับเขา อย่า วิตก สิ่ง ไท เลย เพราะ เรา ได้ ใช้ เขา มา ส่วน เปโตร
 ลง ไป บอก แก่ เขา ว่า จง กู เถิก ข้า นี้ เป็น คน ที่ ท่าน มาหา ได้ มา ้วย
 ทุระ สิ่ง ไท เขา กอบ ว่า โกรธ เน เลี้ยว ผู้ เป็น นาย รัช คน หนึ่ง ผู้ ชอบ
 ธรรม แล ผู้ เกรง กลัว พระเจ้า เช่น ที่ พวก ยูกาย ทั้ง ปวง นับ ถือ สวรระ เลิญ
 อยู่ ท่าน ใ้ รับ ทุ ก สวรรค์ ผู้ บริสทุธิ ที่ สั่ง ท่าน ว่า ใ้ ใช้ คน มา เชิญ
 ท่าน นี้ ไป บ้าน นั้น จะ ได้ พัง รัช ยำ แต่ ท่าน ครั้น เปโตร ได้ ชวน เขา มา
 เข้า มา แล แล้ว ก็ ใ้ ซาไทรย จน เพลา พรุ่ง นี้ จึง ได้ ลุก ขึ้น ออก ไป กับ
 เขา และ แก่ พวก พี่ น้อง ใน เมือง ยบเป มี ลาง คน กิจ ไป ้วย ใน
 วัน สอง ก็ มา ถึง เมือง กายาไซโรธา ะ

๒๔ ๑ ฝ่าย โกรธ เน เลี้ยว คอย เขา จะ มา จึง ได้ เชิญ เพื่อน บ้าน แล เพื่อน
 สนิจ ใ้ มา พัวชม ครั้น เปโตร จะ เข้า มา นั้น โกรธ เน เลี้ยว ไป ัก ัน รับ กัม
 ลง ที่ คั่น กรวย ใ้ ฝ้าย เปโตร ก็ ยก ท่าน ขึ้น บอก ว่า จง ยืน ขึ้น เถิก ข้า
 ก็ เป็น มนุษ เหมือน กัน จึง พุก จาก ปรก ใ้ อกัน เข้า มา ได้ เห็น คน ชุ่ม
 นุ่ม กัน เป็น ัน มาก แล แล้ว ก็ ออก ปาก ว่า ท่าน ทั้ง หลาย เข้า ใจ ว่า ซึ่ง คน
 พวก ยูกาย จะ คบ กัน สนิจ กัน เข้า กับ คน ซวกิ ัน นั้น เป็น ที่ ผิด บังคับ
 แต่ ว่า พระเจ้า ใ้ ล้าง แกง แก่ ข้า มิ ใ้ ถือ ว่า ใคร ผู้ ไท เป็น ที่ อก ั้ ห้ำม
 หรี ที่ กิจ เป็น ผล ทิด เหตุ ัง นี้ เมื่อ คน รัช ใช้ มา หา ข้า แล แล้ว ข้า จึง มา
 ที่ เทียว มิ ใ้ ว่า ประการ ไท เขา จึง ถาม ว่า ท่าน ใช้ ไป หา ข้า ้วย เหตุ
 ัน ไท โกรธ เน เลี้ยว จึง กอบ ว่า เทียว นี้ ใ้ ลี้ วัน มา แล แล้ว ข้า พเจ้า ถือ
 คีล ออก อาหาร แล ัง ใจ สวค อยู่ ใน เรือ ัน เป็น เพลา บ่าย สาม โมง แล
 กู แล แล้ว ก็ มี คน หนึ่ง ยืน อยู่ ทรง หน้า ข้า พเจ้า ห่ม ฝ้าย สก ใส บอก ว่า โกรธ
 เน เลี้ยว เอ๊ย คำ สวค ของ ัก ใ้ พัง แล แล้ว แล การ ใ้ ท่าน ของ ท่าน เป็น
 ที่ ล้า ลัก ถึง ต่อ หน้า พระเจ้า เหตุ ัง นี้ จง ใช้ คน ไป เมือง ยบเป เรียก

ซีโมน ที่ ยังมีชื่อ ว่า เปโตร ท่าน อาศัย อยู่ กับ ซีโมน ที่เป็น ช่าง ฟอกหนัง
 เรือน อยู่ริม ทะเล ครั้น เปโตร นั้น มา แล้ว ท่าน จะ กล่าว ความ ให้ ฟัง
 เพราะ เหตุ นี้ ข้าพเจ้า จึง ได้ ใช้ คน ออก ไป ที่ เดียว ให้หา ท่าน ๆ มา
 ก็ คือ อยู่ บัด นี้ เรา ทั้ง ปวง อยู่ นี้ พร้อม คอ หน้า พระเจ้า เพื่อ จะ ได้ ฟัง สาร
 พัก ซึ่ง พระเจ้า ได้ คริสต์ สั่ง ไว้ แก่ ท่าน ะ

๓๔ ๑ ฝ่าย เปโตร จึง ออก ปาก ว่า ข้า ได้ เห็น เป็น แน่ แล้ว ว่า พระเจ้า
 มิ ได้ เลือ ก หน้า ผู้ใด แก่ ว่า ใน ประเทศ ทั้ง ปวง ถ้า ผู้ใด เคาร ง กล่าว พระ
 เจ้า และ ทำ การ ชอบ ธรรม ผู้ นั้น ก็ เป็น ที่ ชอบ แก่ พระ องค์ แล้ว มี ผู้ ที่
 ผาก คำ สั่ง ไว้ แก่ พล ยิศ รา.อล และ ป้า ว ประ กาย ความ สุข อัน เกิด แก่
 เกศ พระ เยชู ผู้ เป็น องค์ เจ้า แก่ ทุก คน ทุก สิ่ง ท่าน ทั้ง หลาย ก็ รู้ อยู่ ใน
 เหตุ การ ที่ เป็น มา ทัว ทั้ง เมือง ยูดา ย ทั้ง แก่ เมือง มา ลี ลาย เป็น กัน ได้
 เป็น เมื่อ คี ล จุ่ม น้ำ ซึ่ง โยฮัน ป้า ว ประ กาย อยู่ นั้น เป็น มา แล้ว คือ ว่า พระ
 เยชู จว นดา เรอ ครั้น พระเจ้า ได้ เชะ โธม ท่าน คว้ย พระ วิญญา น บริ สุทธิ
 แล คว้ย ริทธี เกศ พระ เยชู นั้น ได้ เทียว ไป ทำ การ คุณ รั กษา คน เจบ
 คน ใจ ทั้ง ปวง แล คน ทน ทุก ข เวท น คว้ย กำ ลัง ขจ ลาน คว้ย ว่า พระ
 เจ้า อยู่ กับ พระ เยชู นั้น แล เรา นี้ เป็น พญา น ว่า ทว้ย กิจ การ ทั้ง ปวง
 ซึ่ง พระ องค์ กระ ทำ ไว้ ใน แคว้น แคว้น ของ พวก ยูดา ย แล ใน เมือง
 ยรู ซา เลม เขา ก็ ประ ทาร พระ องค์ แล ว่า ก็ ได้ แคว้น ไว้ บน กัน ไม่ ใน วัน
 สาม พระเจ้า ให้ พระ องค์ เป็น ขึ้น มา ใหม่ ให้ ประ จัก แจง มิ ใช แก่ พล เมือง
 ทั้ง ปวง แก่ ว่า แก่ พญา น ที่ พระเจ้า ได้ เลือ ก ไว้ ก่อน แก่ เรา นี้ แล ที่ ได้
 กิน ได้ คัม คว้ย กัน กับ พระ องค์ เมื่อ พระ องค์ เป็น ขึ้น มา จาก คาย แล แล้ว
 พระ องค์ ก็ ได้ สั่ง เรา ให้ ป้า ว ประ กาย แก่ พล เมือง เป็น พญา น ว่า พระเจ้า
 ได้ ตั้ง พระ เยชู เป็น ผู้ พิภา กษา คน ทั้ง เป็น ทั้ง คาย บัน คาค ผู้ ทำ นาย ได้ เป็น
 พญา น ใน ซอ นี้ ว่า พระ องค์ นี้ และ จะ ยก ความ ผิด ของ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื้อ
 ใน พระ องค์ ครั้น เปโตร ยัง กล่าว เหตุ การ ทั้ง นี้ พระ วิญญา น บริ สุทธิ ก็

มาบนคนทั้งปวงที่ฟังคำนั้น ส่วนคนที่ไต่มากับเปโตรนั้น เป็นคนไต่
 ถือศีลศักดิ์ แต่ยังเป็นคนเชื่อ เขาบังเกิดอภัยจรรโลงใจว่า คุณพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์มาเทศน์บอกคนต่างประเทศ เหตุว่าคนเหล่านั้นไต่ยิน
 คนต่างประเทศพูดแขกภาษาต่าง ๆ โมทนา สรรเสริญพระเจ้า เปโตร
 จึงถามว่า คนทั้งปวงนี้ที่ไต่รับประทานพระวิญญาณเหมือนเรา ใคร
 จะห้ามที่จะมีน้ำให้เขาบริโภคน้ำ แล้วจึงสั่งให้เขาบริโภคน้ำในนาม
 ของพระองค์เจ้า เขาจึงเชิญเปโตรให้คอยอยู่กับเขาเป็นภาระกำหนดฯ

๑ บท ๑๑ ฯ

๑ ฝ่ายพวกทูตกับพวกพี่น้องทั้งหลายที่อยู่เมืองยอซาไทน์ว่า คน
 ต่างประเทศไต่รับคำพระแล้ว แลครั้นเมื่อเปโตรขึ้นมาถึงเมือง
 ยอซาเลมแล้ว พวกถือน้ำศีลศักดิ์มาถ่มเถียงกันกับท่านว่า ท่านไต่ไป
 เข้ากันกับคนที่ไม่ถือน้ำศีลศักดิ์ แลกินด้วยกัน เปโตรจึงเอาเรื่องเล่ากับ
 ไปเล่าให้เขาฟังว่า เมื่อข้าอยู่เมืองยอซาไทน์ทั้งใจสวดอยู่นั้น ข้าก็ไต่
 เคลิ้มสติเหนนิมิตร์ คือสิ่งหนึ่งเหมือนหนึ่งผ้าผืนใหญ่ กิจกันซึ่งสี
 มุ่มลอยลงมาแต่อากาศ ลงมาถึงตัวข้า ครั้นข้าเขม่นดูในผ้าผืนนั้นแล้ว
 ก็ไต่เห็นสัตว์จุกุบาทสำหรับแผ่นดิน สัตว์ป่า สัตว์คาน แลนกที่
 บินกลางอากาศ แล้วข้าก็ไต่ยินเสียงสั่งข้าว่า เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น
 ฆ่ากินเสียเถิด ข้าจึงตอบว่า หากไต่พระองค์เจ้าข้าทวยว่า ของซึ่ง
 คอ้งห้าม แลของกิจมรดกมิไต่เข้าปากข้าพะเจ้าเลย ก็มีเสียงทั้งลง
 มาจากสวรรค์เป็นคำพสองสั่งว่า ซึ่งพระเจ้าทรงจัดนั้น อย่าถือน้ำ
 ว่าเป็นของคอ้งห้ามเลย เสียงทั้งนี้ เป็นมาสามครั้งแล้ว สิ่งทั้งปวง
 นั้น จึงเลิกขึ้นสู่อากาศทั้งเก่า ฯ

๑๑ ๑ แล้วบิทรุทเทียวนั้น สามคนมาขึ้นตรงหน้าเรือนที่ข้าอยู่นั้น ไต่
 รับใช้มาแต่เมืองกายซาริธา มาหาข้า และพระวิญญาณไต่สั่งข้าให้ไป
 กับเขา มิให้วิคกสิ่งใดเลย พวกพี่น้องทุกคนก็กิจมาทวยข้า เรา

จึงพากันเข้ามาในเรือนคนนั้น ๆ ก็กล่าวให้เขาฟังว่า ทวีได้เห็นทูก
 สวรรค์เข้ามาในเรือนของคนอื่นสั่งว่า จงใช้คนไปเมือง ยบเป ไปหา
 ซีโมน ที่ยังเรียกว่าเปโกร ที่จะกล่าวรับคำแก้ตัว ซินจะให้ตัว
 ก็ที่ แลครอบครัวของตัวก็ถึงที่วอกได้สิ้นทุกคน แลเมื่อข้าจับ
 เรื่องความเล่าไปนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์มาคกบนเขา เหมือนหนึ่งบนเรา
 แต่เดิมนี้ ข้าจึงได้รำลึกถึงคำแห่งพระองค์เจ้าที่ว่า โยฮันให้รับ
 คิดจุ่มน้ำ ก็จริง แต่ท่านทั้งหลายนี้จะจุ่มใน พระวิญญาณบริสุทธิ์ เหตุ
 ดังนี้ ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขา เมื่อเขาได้เชื่อในพระ
 เยชูคริสแล้ว เหมือนได้โปรดแก่เรา ข้านี้จะเป็นผู้ใดที่จะได้พัก
 ทานพระเจ้า ครั้นคนทั้งปวงได้ยินดังนี้ ก็นิ่งเสีย และได้สรรเสริญ
 พระเจ้าว่า ถ้าดังนี้แล้ว พระเจ้าได้ทรงโปรดให้คนต่างประเทศ
 กลับตั้งใจเสียใหม่กว่า จะไปชั่ววิกรเหมือนกันแล อะ

๑๘๑ ๑ ฝ่ายคนที่กระจัดกระจาย เพราะการเขี้ยวเขนที่เกิขึ้นคราว
 ข่า ซเตฟาโน นั้น เขาเที่ยวข้ามไปถึงเมือง ฟอนนิซ เกาะ กุปโร และ
 เมือง ซันติโอเคีย แต่มีได้กล่าวสอนคำพระแก่ผู้ใด เว้นแต่พวกยูดา
 แต่ในเวลานั้นยังมีบางคนเป็น ชาวเกาะ กุปโร แล ชาวเมือง กูเวเน
 คนเหล่านั้นได้เข้ามาถึงเมือง ซันติโอเคีย สอนพวกเฮเลน กล่าวมงคล
 โอวาทว่าคว้ยพระเยซูเจ้า แลพระหัตถ์พระเจ้า ชย่คว้ยเขา แล้วคน
 เป็น ซัน มากหลายมาเชื่อ กลับใจ มาหาพระองค์เจ้า เรื่อง การ ของ คน
 เหล่านี้ ก็ลึกลงถึงหูจำพวกลูกศิษย์ในเมือง ยรูซาเลม ๆ นั้นจึงใช้บาระ
 นบา ไปถึงเมือง ซันติโอเคีย ครั้น บาระนบา ได้มาแลเห็นซึ่ง พระคุณ
 แห่งพระเจ้าแล้ว ก็ดีเนื้อดีใจ จึงชักเตือนคนทั้งปวง ให้ปลงใจลง
 เป็นมั่นในการพระเจ้า คว้ยบาระนบานี้เป็นคนที่ ประกอบคว้ยพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์แลใจเชื่อ แลฝูงคนเป็น ซัน มาก มา ประสมเข้ากับ พระ
 องค์เจ้า และ บาระนบา ได้ไปหาเขาไกลในเมือง คาระโซ ภายแล้วก็ภ

มาถึงเมือง อันทิโอเคีย แลได้ อยู่ในที่ ชุมนม คน ทั้งปี สั่งสอน ผู้คน เปน
 ชัน มาก แล้ว พวก สิช แรก ได้ ชื่อ ว่า คริสต์ เคียน ใน เมือง อันทิโอเคีย นี้ และ
 ๒๘๗ ๐ กาะ คราว นั้น มี นาง คน เปน ผู้ ทำ นาย มา แก่ เมือง บรูซจเรม มา
 ยัง เมือง อันทิโอเคีย แต่ ใน พวก นั้น มี คน หนึ่ง ชื่อ อะมะโบ ลูก ชัน ให้
 สำคัญ เกษ พระ วิญาณ ว่า จะ เกิก แล้ง เข้า แพง ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน นั้น การ นั้น
 ก็ สำ เรจ คราว เกลาที โถก ยาช เสวยราช พวก สิช นั้น สิ้น ทุก คน จึง ตั้งใจ ว่า
 จะ ผาก ของ เลียง พวก พันชัง ที่ อยู่ใน เมือง ยุกาย คาม แก่ จะ ใ้ ทำ ได้ เท่า
 ไร ก็ เขา มา ฟาก ไป ให้ แก่ ผู้ เท้า ผู้ แก่ แก่ ทั่ว มือ ของ บาระเนบา แล เจโล

๐ บท ๑๒ ฯ

๐ คราว นั้น เฮโรด ผู้ กระจักร ยก มือ ชัน จะ ทำ ร้าย แก่ นาง คน แด่ ใน
 พวก ลูก สิช ก็ ใ้ ชำ ยา โทโบ ผู้ เปน พันชัง กัน กับ โยฮัน ทวย คาบ และ
 ครัน ใ้ เห็น ว่า การ นี้ เปน ที่ ชอบ แก่ พวก ยุกาย ท่าน จึง คิด ชำ นจับ เป
 โทร ทวย กาะ นั้น เปน วัน กำหนด ที่ จะ กิน ชนม ไม่ มี เชื้อ ครัน ใ้ ชำ คน
 ไป ผุด ครำ เขา ทั่ว เปโตร มา แล ใ้ จำ ไว้ ใน คุก ให้ ทหาร สิบ ทคน ใ้
 อยู่ หมาย ว่า เมื่อ วัน ปีศคา ล่วง ไป แล ใ้ จะ เขา ออก มา ประจัน ให้ พล เมือง
 เห็น ตั้ง นี้ เปโตร จึง ใ้ ชำ จำ อยู่ใน คุก ฝ่าย จำ พวก ลูก สิช คิด ถึง เปโตร
 จึง สวด ขอ ชัน วอน พระ เจ้า เปน ชัน มาก ะ

๖ ๐ ครัน จวน เวลา ที่ พญา เฮโรด จะ เขา เปโตร ออก ใน กลาง คืน นั้น เปโตร
 นอน หลับ มี ใ้ อยู่ ทั่ว ใ้ สอง เสน คน ใ้ ที่ ใ้ ประคอง อยู่ ข้าง นอน
 ก็ นี้ และ ทูท สวรรค์ แห่ง พระ องค์ เจ้า มา คุก ก็ สว่าง กระจ่าง ไป ทั่ว ทูท
 สวรรค์ นั้น มา ทุบ เปโตร บน ชี ข้าง ปลูก ชัน ว่า ลูก ชัน จง เรว ใ้ นั้น
 จึง หลุด จาก มือ ทูท สวรรค์ จึง ตั้ง ว่า คาก เขา ใ้ ใ้ รวง ทั่ว เถิก เปโตร
 ก็ ทำ คาม ทูท สวรรค์ จึง ว่า ห่ม ผ้า คาม เรา มา เถิก เปโตร จึง คาม ออก
 ไป ไม่ รู้ ว่า ที่ ทูท สวรรค์ ทำ นั้น เปน จริง คิด ว่า เหน นิมิตร แต่ ว่า ครัน
 ออก มา พัน พวก ทหาร ใ้ พวก หนึ่ง แล ที่ สอง ก็ มา ถึง ประคอง เถก ที่ เจ้า

ไปในเมือง ประทูนนั้นเบ็ด ชยุ่งเอง ครั้น ออก มา ใต้ เจ้า ถนน แห่ง หนึ่ง
 บัดเดียว นั้น ทุก สวรรค์ จึง ละ เปโตร หาย ไป ๓๖

๑๑๐ ฝ่าย เปโตร ก็ รู้ ทัก ว่า เคียว นี้ ชำ รุ เป็น แน่ ว่า พระองค์ เจ้า ใช้
 ทุก สวรรค์ มา ช่วย ชำ ให้ รอด จาก มือ เฮโรด และ ความ ไร่ ใจ แห่ง พล
 เมือง ยูคาย เปโตร ยัง คิด ชยุ่ง มา ถึง เรือน ของ มาเรีย ผู้ แม่ ของ โยฮัน ที่
 ยังมี ชื่อ ว่า มาระโก ที่ นั้น คน เป็น ชน มาก ประชุม พร้อม ทั้ง ใจ สวค ชยุ่ง
 ครั้น เปโตร ยัง เคาะ บาน ประทูน หลิง สาว ชื่อ โรเต มา ใต้ ยิน เสียง ก็ สำ
 คัญ ว่า เป็น เสียง ของ เปโตร แต่ ว่า มิ ใ้ เปิด ประทูน เพราะ กัง ลัง ด้ ใจ
 จึง วิ่ง กลับ มา บอก ว่า เปโตร มา อยู่ หน้า ประทูน เขา จึง คอบ แก่ โรเต ว่า
 เอง เป็น บ้า หลิง สาว จึง ชำ ว่า เป็น จริง เขา ว่า คง จะ เป็น ทุก ของ เปโตร
 ฝ่าย เปโตร ยัง เคาะ ประทูน ชยุ่ง เขา จึง ไป เปิด เหน ทิว แล้ว ก็ ชัย จรร ใจ
 จริง ส่วน เปโตร กวัก มือ ให้ สำ คัญ ว่า นิ่ง เสีย เดิก จึง เล่า ให้ เขา ฟัง ว่า
 เป็น อย่างไร พระเจ้า จึง ปลด อย ทิว ให้ ออกจาก กุด แล สั้ง เขา ว่า ไป
 บอก เทศ การ นี้ แก่ ยาโกโบ แล ฟัน ชัง ทั้ง หลาย ให้ ทราบ แล้ว เปโตร
 จึง ออก ไป ที่ ชัน ครั้น รุ่ง ชัน เศา พวก ทหาร วัน วย เป็น ชน มาก ว่า
 เปโตร ไป ไหน เล่า เป็น ประการ ไท ๓๗

๑๑๑ ฝ่าย พญา เฮโรด ให้ ทัก ทัก เปโตร ไม่ กบ แล้ว ก็ ปรบ คน ที่ เสา
 สั้ง ให้ เขา ไป ชำ เสีย แต่ เปโตร นั้น ลง ไป จาก เมือง ยูคาย มา ชา ไศรย อยู่
 ใน เมือง กายซวไรธา ช้าง พญา เฮโรด ก็ เป็น ชา ริะ กัน กับ ชาว เมือง กุโร
 แล ชาว เมือง ซีโตน แต่ พวก ชาว เมือง เหล่า นั้น ภา กัน มา ทา ปลัด โท ผู้
 เป็น คน สนิจ ใช้ สอย แห่ง พญา เฮโรด ปลด อย เขา ใจ แล้ว ก็ ขอ ให้ เป็น
 ไมตรี กัน ทว้ย ว่า เมือง ของ พญา เฮโรด เป็น กัง ลัง เสียง เมือง เขา แล้ว
 ใน วัน กำหนด พญา เฮโรด ทรง ราช ญา เสดจ นัง ณะ พระ ที่ นัง ว่า
 กล่าว เป็น คำ ชยัน พวก ชาว เมือง ไ้ ฟัง จึง รชัง ชัน ว่า มิ ใ้ เสีย มนุษ
 เป็น เสียง พระเจ้า แล้ว ใน วัน ไ้ ไ้ นั้น ทุก สวรรค์ บัน กาน ชัง ร้าย แก่ ทิว

พญาเฮโรด บังเกิด ตัว หนอน กัด กิน ตัว ค่าย เพราะ มิ ได้ ถวาย รัช มี ภาพ
แก่ พระเจ้า แล้ว ค่ำ โขวาท แห่ง พระเจ้า เป็น กำลัง แม่ ไป มาก แล ฝ่าย
ขาระนบา แล เซโล การ งาม ของ ตัว สำ เร็จ แล้ว ก็ พา เขา โยฮัน ที่ ยัง
เรียกว่า มารโก ก็ ละ เมือง ยรูซเลม กลับ ไป ฯ

๑ บท ๑๓ ฯ

๑ คราว นั้น ใน พวก ลูกลิส ที่ อยู่ เมือง ซันคิโอเคีย ยัง มี ลาง คน เป็น ผู้
ทำ นาย แล อาจารย์ คือ ว่า ขาระนบา ๑ ซิโมน ที่ ยัง เรียกว่า นิชมร ๑
ลูกลีโอ ชาว เมือง กูเรเน ๑ มะนาเอน ที่ เป็น เพื่อน เลี้ยง กัน กับ พญาเฮโรด นั้น
๑ แล เซโล ๑ เมื่อ คน เหล่า นี้ ยัง ถือ วัชระ ปรีณัติ กิ่ง แก่ พระองค์ เจ้า แล
ถือน้ำ คัด อดอาหาร อยู่ นั้น พระวิญาณ บริสุทธิ จึง ครัสต์ สั่ง ว่า จง เลือก เขา
ขาระนบา กับ เซโล จัก ไว้ ให้ ทำ การ ซึ่ง เรา เรียก เขา ให้ ทำ นั้น ครั้น
เขา ได้ ถือน้ำ คัด อดอาหาร สวด กัง ความ ปราถนา แล วาง มือ บน ขาระนบา
แล เซโล เสง แล้ว จึง ปลอ ย เขา ไป เหตุ กัง นี้ ทั้ง สอง คน นั้น ครั้น ได้
รับ ใช้ แก่ พระวิญาณ บริสุทธิ แล้ว ก็ ลง มา ถึง เมือง เซตุเกีย แต่ นั้น ลง
เรือ แล่น ไป ถึง เกาะ กุโปร ครั้น ถึง เมือง ซะตัมมิ แล้ว เขา จึง กล่าว สั่ง
สอน คำ พระเจ้า ใน โรงธรรม ของ พวก ยูคาย ก็ มี โยฮัน เป็น ผู้ ช่วย แล
ครั้น เทียว ทลอก เกาะ มา ถึง เมือง ปาไฟ แล้ว ก็ ภบ คน หนึ่ง พวก ยูคาย ชื่อ
ขาระเยชู เป็น คน ทำ เล็กกล แล ทำ นาย เทง ค้วย คน นี้ อยู่ กับ ผู้ รัง เมือง
ชื่อ เซเวรเมียว เปาโล ผู้ มี สกิ ปัญญา ก็ ท่าน ผู้ รัง นี้ ครั้น เรียก ขาระนบา แล
เซโล มา แล้ว จะ ไคร่ พัง คำ พระเจ้า แต่ เซลูมา ที่ ทำ เล็กกล นั้น ค้วย
ชื่อ เขา ครั้น จะ แปร ก็ แปร ว่า เซลูมา มา ชัก ขวาง ขาระนบา แล เซโล
หา ที่ จะ ทำ มี ให้ ผู้ รัง นั้น เชื้อ ได้ แต่ ฝ่าย เซโล ที่ ยัง เรียกว่า เปาโล ประ
กอบ ไป ค้วย พระวิญาณ บริสุทธิ คอัน คู หน้า เซลูมา ว่า ไซ้ เตม ค้วย อุ
บาย แล ใจ พาล ทก อย่าง ไซ้ ลูก ขากาน ไซ้ สัก ร ก่อ การ ชอบ ธรรม ทก
อย่าง ที่ จะ ให้ หลง ผิด ทาง ตรง แห่ง พระองค์ เจ้า นั้น ของ ไม่ หยุค เลย หรือ

ก็จงคุณเด็ก พระหัตถ์พระเจ้าอยู่บนหัวแล้ว แลหัวจะเป็นคาบชก ไม่
 เหนแสง แดษ จนถึง กาละ กำหนด ใน ทันใจ นั้น ซึ่ง มีค อันทกาล ตกกิจแก่
 เขา ๆ ก็เที่ยว ทาคณ จะ จง มือ ไป ครั้น ผู้รู้ ใ้ เหน การ ทั้ง นี้ แล้ว ก็
 เชื้อ แล คิก อัยจรร ใจ คว้ย โอวาท ของ พระองค์เจ้า ะ

๑๓ ๑ เมื่อพวกเปาโลชอกจากเมือง ปาไฟแล้ว ก็มาถึง เมือง เประเม
 แฉวง เมือง บัมฟูเลีย ส่วน โยฮัน นั้น ลา เขาแล้ว จึง กลับ ไป เมือง ยรูซาลม
 มท์ พวก เหล่า นั้น ครั้น ซ้ำม เมือง เประเม แล้ว ก็ มา ถึง เมือง อันติโอเคีย
 แฉวง เมือง ปีซีเคีย แล ครั้น เข้า ใน โรง รรม ใน วัน ชะบาโต ก็ นั่ง ลง
 แล เมื่อ เขาอ่าน พระบัญญัติ แล คำภีร์ ผู้ทำนย แล้ว ผู้บังคับ ใน โรง รรม
 จึง ใช้ คน มา ชอก แก่ บาระนาบ แล เปาโล ว่า ถ้า ท่าน มี คำ เคื่อน สกิป ระ
 การ ไค ที่ จะ ไค ว่า แก่ ผง คน จง ว่า ไป เด็ก ฝ่าย เปาโล นั้น ก็ ยืน ขึ้น
 ใ้ สำคัญ กับ มือ แล ว่า กูกร ท่าน จว ยิศราเฮล และ พวก ที่ เกรง กลัว
 พระเจ้า จง พัง เด็ก พระเจ้า แห่ง พล ประเทษ จว ยิศราเฮล นี้ ไ้ ทรง
 เรือ เขา บู้หนุก คายย ของ เรา ไ้ ยก กู ไ้ พล นั้น ขึ้น ไว้ เมื่อ อยู่ ใน
 เมือง ฮายมโบโค ไ้ นำ มา เขา ชอก มา จาก เมือง นั้น คว้ย พระหัตถ์ อัน สูง
 เสียง เขา ไว้ ใน ป่า ถึง สี่สิบ ปี แล ครั้น พระองค์ ก่า จัก พล ประเทษ ทั้ง เจก
 จำพวก ไ้ พ้น จาก เมือง คณะอัน แลแล้ว ก็ ไ้ ไ้ บู้หนุก คายย ของ เรา มะ
 คก แผ่นดิน ของ เขา ค่อ ที่ หลง ไ้ ประทาน ผู้ กระจดาการ ไ้ เขา เปน ประ
 มาณ สี่ร้อย ห้าสิบ ปี จน กะ ทั้ง ท้าว ชะมูเฮล ผู้ทำนย คราว นั้น เขา ไ้
 ขอ ไ้ มี กระจษักร ของ หนึ่ง พระเจ้า จึง ไ้ ประทาน จว ชูล บคร ของ คิค คน
 แต่ ใน สกุก ของ เป็น ยามิน ไ้ เปน กระจษักร เปน สี่สิบปี แล ครั้น ถอก
 จว ชูล ออก แลแล้ว พระองค์ ไ้ ทรง ยก ทาวิต ไ้ เปน กระจษักร ของ เขา แล
 พระองค์ ไ้ เปน พญาน ฝ่าย ทาวิต ว่า เรา ไ้ ภาย ทาวิต ลูก ของ ยิซย คน
 หนึ่ง ทาวิต นั้น เปน ผู้ชอบ ชารมณ ของ เรา แล ผู้ จะ ทำ ไ้ สำเรจ ซึ่ง
 ความ ปราถนา ของ เรา แก่ สิบ สาย ของ ท่าน พระเจ้า ไ้ ยก พระเชษฐ ขึ้น

ให้เป็น ที่ รอคแก่ พวก ยิวราเอล คำที่ พระองค์ คริสต์สัญญา ไว้ นั้น ได้ ทำ ทั้ง นี้ เมื่อ โยฮัน นำ หน้า เสทจ มา ประกาศ คิด จุ่ม น้ำ แก่ พล ยิวราเอล ทั้ง ปวง แล้ว ให้ กลับ ทั้ง ใจ เสีย ใหม่ เหมือน หนึ่ง ว่า เมื่อ โยฮัน ทำ ให้ การ ทูระ ของ คน สำเรจ นั้น ก็ ได้ ถาม ว่า ท่าน ทั้ง หลาย เหน ว่า ข้า เป็น ผู้ ไก ข้า จะ ได้ เป็น ท่าน นั้น หา มิ ได้ จง กู เกิด ท่าน นั้น จะ มา ภาย หลัง ข้า ฮัน ข้า จะ แก่ รอง ท้าว ของ ท่าน ไม่ สม ไม่ ควร เลย ฯ

๒๖ ๐ กู กร ท่าน พี่ น้อง ผู้ เป็น เชื้อ สาย ของ ฮีราซาม แล ผู้ ไก ใน พวก ท่าน ที่ เกรง กลัว พระเจ้า คำ ที่ ว่า คว้า ทาง รอค ทั้ง นี้ ผาก มา แก่ ท่าน ทั้ง หลาย นี้ แก่ ฝ่าย พวก ชาว เมือง ยรูซุเลม กับ ทั้ง พวก ชุนนาง ของ เขา มิ ได้ รั้ จัก ท่าน แล ฤชัย คำ ของ บันดา ผู้ ทำ นาย ที่ เขา ชำ ใน โรง ธรรม ทุก วัน ซะบาโต เมื่อ เขา ปรึบ โทษ ท่าน เขา ทำ ให้ ฤชัย คำ นั้น สำ เรจ แล ครัน เขา มิ ไก ภัย เหตุ ซัด ไค ที่ จะ ให้ ภัย เขา ยัง ขอ บิลาท ผู้ รั้ ให้ ประทาร ท่าน เสีย ครัน เขา ได้ ทำ สารพัด ซึ่ง เขียน ไว้ ว่า คว้า ท่าน ให้ สำเรจ แล แล้ว เขา จึง เอา ศก ของ ท่าน ลง จาก ไม้ ไป วาง ไว้ ใน ที่ ผัง ศก แก่ พระเจ้า ให้ ท่าน เป็น ขึ้น จาก ภัย ท่าน ก็ ได้ สำแดง พระองค์ เป็น หลาย วัน แก่ คน เป็น ฮัน มาก ที่ ขึ้น มา จาก เมือง มาลีตาย คว้า กับ พระองค์ มา ถึง เมือง ยรูซุเลม คน เหล่า นั้น ยัง เป็น พญณ ฝ่าย พระองค์ แก่ ฝ่าย คน ทั้ง ปวง

๓๒ ๐ แล เรา นี้ มาก ล่าว แก่ ท่าน ทั้ง หลาย คว้า คำ สัญญา ที่ กั้ง ให้ แก่ ปู่ ญา ภาย ของ เรา กล่าว ให้ ท่าน ขึ้น ชม ยิน ดี ว่า พระเจ้า ได้ ทรง กระ ทำให้ คำ นั้น สำเรจ แก่ เรา ผู้ ลูท หลาน ของ ปู่ ญา ภาย นี้ สำเรจ เมื่อ พระองค์ ให้ พระเยซู เป็น ขึ้น จาก ภัย เหมือน อย่าง จด เขียน ไว้ ใน คำ รั้ ฆละโม บท สอง ว่า ท่าน เป็น บุคร ของ เรา ๆ ให้ เป็น ขึ้น วัน นี้ เพราะ พระเจ้า ให้ พระองค์ เป็น ขึ้น จาก ภัย มิ ให้ กลับ ถึง ที่ จะ เป็ย เน่า แก่ นี้ สิบ ไป พระองค์ จึง คริสต์ กั้ง นี้ ว่า เรา จะ ประทาน แก่ ท่าน คำ ซึ่ง ไก คริสต์ สัญญา ไว้ แก่ กาวิก เหตุ กั้ง นี้ ใน ที่ ขึ้น พระองค์ ได้ คริสต์ ว่า พระองค์ จะ

มิให้ผู้บริสุทธิของ พระองค์^{ผู้} ซึ่ง เป็ชย เน่า ไป นั้น แต่ฝ่าย ทวิด เล่า ครั้น
ได้ ช่วย อุประถำ พล เมือง คราว นั้น กาม ซึ่ง พระเจ้า ไต้ทวง ไปรถ ท่าน
ก็ หลับ ไป แล คชัง วาง ไว้ แก่ ปุ่ทญู ทายาย แล ไต้^{ผู้} ซึ่ง เป็ชย เน่า แก่
ฝ่าย ท่าน ที่ พระเจ้า ไต้ ให้ เปน จัน นั้น ท่าน มิ ไต้^{ผู้} ซึ่ง เป็ชย เน่า เลย เทก
คะนี้ ท่าน ฟันชัง ทังหลาย ให้ ท่าน เข้าใจ เดิก ว่า ซึ่ง จะ ยก ความ ผิด ทว้ย
เคช พระองค์ นี้ ได้ ปรกษาย แก่ ท่าน แลแล้ว แล ถ้า ผู้ ไต้ ได้ เชื้อ ใน พระองค์
นี้ ผู้ นั้น จะ พัน จาก โทษ ทก หย่าง ซึ่ง จะ พัน คาม บัญติ ของ โมเช มิ ไต้
เทกคะนี้ จง ระวัง ระ ไร กลัว คำ ซึ่ง ผู้ ทำนอย ได้ กล่าว ไว้ นั้น จะ ดูแก่ ท่าน
ว่า ไต้ คน ที่ ปรกษท มั้น จง ดู หลาก ใจ แล ผิพ ทาย เดิก ทว้ย ว่า
เรา ทำ สิ่ง หนึ่ง ใน กาะ คราว ของ ท่าน แล ถึง ไ้ใคร ผู้ ไต้ มา สำแดง สิ่ง นั้น
แก่ ท่าน ๆ ยัง ไม่ เชื้อ เลย ะ

๔๒๐ เมื่อ เปาโล และ บาระนาบา ออก มา คน ทังหลาย มา อชัน วอน ให้
เล่า ความ นี้ ต่อ ไป ใน วัน ชะบาโต ที่ ช้าง หน้า แล ครั้น ค่าง คน ค่าง ไป จาก
โรงธรรม แลแล้ว คน พวก ยูทายเป็น ชัน มาก กับ ทัง พวก เข้า รัค ที่ เกรง
กลัว พระเจ้า มา คิจ กัน เข้า กับ เปาโล แล บาระนาบา ๆ ก็ ชัก ชวน ว่า
กล่าว ให้ เข ทังใจ เปน มั้น ชู่ ใน พระคุณ พระเจ้า ครั้น วัน ชะบาโต นั้น มา
ถึง แลแล้ว คน แทบ จะ สิ้น ทังเมือง มา ปรชุม กัน จะ ไต้ ฟัง คำ พระเจ้า ะ

๔๕๐ ครั้น พวก ยูทาย เหน ผู่ คน นั้น แลแล้ว ก็มี สันทาน มาก ทว้ย รียยา
มา ชัก คำ สอน ของ เปาโล ถูมี เถียง ว่า ทายาบ ทยาม ไป ส่วน เปาโล กับ
บาระนาบา เปน ใจ กล้า ทาร บอก ว่า คชัง การ จะ กล่าว คำ พระ ไว้ แก่ ท่าน
ทังหลาย นี้ กอน หาก แก่ ว่า ท่าน ผลัก เสี้ย ไม่ รับ แล ยัง ถือ ว่า ไม่ ควร
ซึ่ง ทว้ย ท่าน จะ ไต้ ชีวี คร ชัน จำ ริญู เปน อัคราน นั้น จง ดู เดิก เรา จึง จะ บ่าย
หน้า ไป ทา คน ค่าง ปรเทศ ทว้ย ว่า พระองค์ เจ้า ไต้ สั้ง แก่ เรา คัง นั้น ว่า
เรา ไต้ คัง ท่าน เปน ที่ สว่าง จะ ไต้ ส้อง แสง แก่ ปรเทศ ทังหลาย ท่าน
จะ ไต้ เปน ที่ รอด จน ถึง ที่ สุก แผ่นดิน ครั้น เมื่อ คน ค่าง ปรเทศ ไต้ ยิน

ดังนั้น ก็ได้สรรเสริญคำพระองค์เจ้า แล้วผู้ใด ๆ ที่จักไว้เพื่อจะได้
ชีวิตรอนันต์ จำเวรบุญเป็นนิรันดร์ได้ปลงใจเชื่อ แลคำโอวาทแห่งพระองค์
เจ้าได้แผ่ไปทั่วแคว้นแคว้นทั้งนั้น แต่พวกยูคายมาของพวกผู้หญิงที่
เขาถือว่าเป็นคนเกรงพระเจ้า กับทั้งคนที่ใหญ่ในเมืองนั้น ให้เชื่อว่า
เขนเปาโล แล บาระนาบา แล ซบไล้เสียจากแดนเมืองเขา ฝ่ายเปาโล และ
บาระนาบาเล่า ครั้นได้สยบคนทั้งนั้น ค่อยแล้ว ก็มาถึงเมืองซิโก
นินอน แล สิบเจ็ดวันนั้นก็ประกอบด้วยความยินดี แล ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

๑๐ บท ๑๔ ๓

๑๐ การทั้งนี้ก็ได้เป็นมาในเมืองซิโกนินอน คือว่า เปาโล และ บาระนาบา
เข้าไปในโรงธรรมของพวกยูคาย ว่ากล่าวสั่งสอนเขา จนฝูงคน
เป็นอันมาก ทั้ง ชาว ยูคาย ทั้ง ชาวเฮเลน ก็มาเชื่อ แต่ฝ่ายพวกยูคาย
ที่มีใจเชื่อ นั้น มาคัดค้านใจของคนต่างประเทศ ให้คิดร้ายปอง
ร้าย ค่อยพวกพี่น้อง หากแต่ว่า เปาโล แล บาระนาบายัง คอยอยู่นั้นเป็น
หลายวัน มีใจกล้าหาญ ฟังแก่พระองค์เจ้า ๆ ก็ได้เป็นพยานฝ่ายคำ
สำแดงพระคุณพระองค์ ให้พวกทุกคน กระทำลักษณะสำคัญ แล การ
หน้าอัครทูตหลายข้อ ส่วนฝูงคนชาวเมืองเป็นอันมาก แยกจากกัน ไป
เข้ากันกับพวกยูคายบ้าง เข้ากันกับพวกทูตบ้าง ครั้นว่า พวกคนต่าง
ประเทศ แล พวกยูคายกับทั้งพวกซุนนางนั้น มีใจเคียดชัง จะทำร้าย
แล เขากัน หินขว้างเขา เปาโล และ บาระนาบารู้ความแล้ว ก็พากัน
หนีไป ถึง แขวงเมืองลุกาโอเนีย คือเมืองลุกาเวา แล เมืองเทรเวเบ แล
เมือง รอบทั้งนั้น ที่นั่นก็ได้ข่าว ประกาศมงคลโอวาทด้วย ๓

๑๑ ยังมีคนหนึ่งเป็นชาวเมืองลุกาเวา เสียถิ่นเป็นนอกรีต แต่กำเนิด
มิได้เคียดชัง เขาได้ยินเปาโลพูด ฝ่ายเปาโลเขม่นๆ เขาเห็นเขามีใจ
เชื่อควร จะรักษา จึงสั่งเขาด้วยเสียงเป็นอันดังว่า ลุกาเวา ยืนตรง
บนหินเถิก เขาก็โลกเคียวไปได้ ครั้นฝูงคนทั้งหลายได้เห็นซึ่งเปาโล

ทำนั้น เขา จึง แผลกเสียง เป็น ภาษา ลุกาโฮเนีย พร้อมกัน ว่า พวกพระแปง
 เช่น รูป มนุษย์ ลง มาหาเรา แล้ว และ เขา จึง ร้อง เรียก บาระเนบา ว่า
 ชูศ. แล เปาโล เขา เรียกว่า เซระเม เพราะ เปาโล พุคมากกว่า แล ประ
 ไรทิกผู้ปรินิบัติ รูป พระ ชูศ ที่ ตั้ง อยู่หน้า เมือง นั้น เขา วิว กับ พวง คอก
 ไม้ภา มาถึง ประตูเมือง จะ ไคร่ บุษจ แก่ เขา คว้ย กัน กับ ผุ่ง คน ครั้น
 พวกทูก คือ บาระเนบา แล เปาโล ไค่ ยิน ไค่ รัว ตั้ง นั้น ก็ ผึก เลือ ผ่า วิ่ง
 ผ่านทาง โจน เข้า มา ใน ผุ่ง คน ทั้งหลาย ร้อง ว่า คน เหล่า นี้ เหวอ ทำ หย่าง
 นี้ ทำ ไม เรา นี้ เป็น คน สันดาน เช่น เดียว กัน กับ ท่าน มาก ล่าว ความ ให้
 ท่าน ขึ้น ชม ยิน ทิ ให้ ท่าน กลับ ละ เสี่ย ซึ่ง การ นี้ ชัน ทาคุน ทา ประโยชน์
 มิได้ แล้ว มาหา พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิตร ผู้ ไค่ สร้าง พ้า แล ดิน แล ชะเต แล
 สารพัด ที่ มี อยู่ นั้น ใน กาะ คราว ก่อน พระองค์ ยอม ให้ คน ประเทษ ทั้ง
 ปวง ประพริษธิ ทาม ทาง ชัน ชอบ แก่ คน แต่ ว่า ครั้น พระองค์ ทรง กระทำ
 การ คุณ ให้ ฝน ตก แต่ พ้า ให้ เป็น ระบุ มี กเกิด ผลไม้ แล ผัก และ ให้ เคม
 ใจ คว้ย ซาหาร กิน แล ความ ยิน ทิ พระองค์ มิได้ จัด สน ใน ที่ เป็น พญาณ
 ผ่าย พระองค์ แต่ ถึง ไค่ ว่า ตั้ง นี้ ยัง เป็น ชัน ยาก ที่ จะ ห้าม ผุ่ง คน มิ
 ให้ ทำ สการะ บุษจ แก่ พวก ทูก นั้น ะ

๑๙๐ ยังมีคนพวกยกายมาแก่เมือง ชันคิโฮเคีย แล เมือง ชิโกนิอน แล
 ครั้น ไค่ ยุง ผุ่ง คน ให้ เขา กอน หิน คว้าง เปาโล แล้ว ก็ ลาก ออก มา จาก
 เมือง นี้ กว่ คาย เสี่ย แล้ว แต่ เมื่อ พวก ลุก สิช ยัง ล้อม ทั่ว อยู่ เปาโล
 จึง ลุก ขึ้น กลับ เข้า มา ใน เมือง ไค่ แล รุง เจ้า ไค่ ชอก ไป กับ บาระเนบา
 ไป ถึง เมือง เคะเบ แล ครั้น ไค่ ประภาษ มงคล โอวาท ใน เมือง นั้น แล
 สอน คน ให้ เป็น ลุก สิช เป็น ชัน มาก แล้ว ก็ กลับ มา ถึง เมือง ลศควา และ
 เมือง ชิโกนิอน แล เมือง ชันคิโฮเคีย ให้ ใจ ลุก สิช ทั้ง หลาย เลื่อมใส กล้า
 ขึ้น เคื่อน เขา ให้ ตั้ง ใจ เชื่อ เป็น มั่น ให้ เข้า ใจ ว่า คง จะ เป็น แก่ คว้ย
 ทล ยาก ลำบาก หลาย สิ่ง กว่ จะ ไค่ เข้า ใน เมือง แห่ง พระเจ้า แล ครั้น

ได้เลือกเอาผู้เฒ่าผู้แก่แต่จำพวก ลุกสิษ ทุก พวก ทั้งไว้แล้ว ก็ตั้งใจ
 สวด ทั้ง ถ้อยคิด ออกอาหาร แล ฝากเขาไว้แก่ พระองค์เจ้า ที่เขาได้
 เชื้ออยู่นั้น แล ครั้นได้ข้ามเมือง ปี่ชี่เคียบ ได้มาถึง เมือง บั้มพลีลย แล้ว
 ครั้นได้กล่าวคำพระ ใน เมือง เประเม ก็ลงมาถึง เมือง อักคาไลอา แต่
 นั้นก็แล่นไปถึง เมือง ชันคิโยเคียบ แต่เมืองนี้เขาได้รับซึ่ง ฝากไว้แก่
 คุณ พระเจ้า เพื่อ จะ ทำการ ซึ่งเขาได้ทำให้สำเร็จแล้ว ครั้นถึง เมือง
 ชันคิโยเคียบแล้ว แล ได้ชุมนุม จำพวก ลุกสิษ มาพร้อมแล้ว เป้าโลแล
 บาระณา ได้เล่าความ เหตุการ ซึ่ง พระเจ้าทรง โปรดให้เขาทำ แล ได้
 ทรง เบิกทาง เชื้อให้แก่ คน ต่าง ประเทษ แล้วก็ได้คอยหาใคร่กับ พวก
 ลุกสิษ ที่ นั้น เปน กาะ ซัก นาน ๖

๑ บท ๑๕ ๖

๑ ยังมี ลาง คน ลง มาแก่ เมือง ยุกาย สังก สอน พวก ฟันซังว่า ถ้ามิได้รับ
 ถ้อย คิด กัด ทาม ทาเนี่ยม ของ โมเช จะ ถึง ที่ รอด มิได้ ครั้น เป้าโลแล
 บาระณา ได้ เลียง ถุ่ม ถียง กัน กับ เขา ค่วย เหตุ ซัก นี้ เปน ชัน มาก พวก
 ลุกสิษ จึง ไ้ ลงใจ พร้อม กัน ให้ เป้าโลแล และ บาระณา กับ คนอื่น บ้าง แต่ พวก
 เขา เขา ซัก นี้ ขึ้น ไป หา พวก ทุก แล ผู้เฒ่าผู้แก่ ใน เมือง ยรชุลเลม ครั้น
 รับใช้ แต่ จำพวก ลุกสิษ ไปแล้ว เขา จึง ข้าม เมือง ฟอยนิคซึ และ เมือง ซะ
 มาเรีย กล่าว ความ ทำให้ พวก ฟันซัง ทั้ง ปวง มี ความ ยินดี เปน ชัน มาก ว่า
 คน ต่าง ประเทษ กลับ เสีย แล้ว ครั้น เป้าโลแล และ บาระณา ทั้ง พวก พ้อง
 นั้น มาถึง เมือง ยรชุลเลม แล้ว พวก ลุกสิษ และ พวก ทุก กับ ทั้ง ผู้เฒ่า ผู้แก่
 ได้ รับ เขา ไว้ เปน ชัน คี่ แล เขา ได้ กล่าว เหตุ การ ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด
 ให้ เขา ทำ ส่วน ลาง คน แต่ ใน พวก ฟาริชย ที่ ได้ เชื้อ อยู่ นั้น ได้ ยืน ขึ้น
 กล่าว ว่า คอ้ง ให้ เขา ถ้อย คิด กัด แล สั่ง เขา ให้ รักษา บัญญัติ ของ โมเช ๖
 ๖ ๑ พวก ทุก แล ผู้เฒ่าผู้แก่ จึง ชุมนุม กัน จะ ประึกษา กุ ค่วย ความ นี้
 แล ครั้น เขา ได้ ได้ เลียง กัน มาก แล้ว เป้าโล จึง ยืน ขึ้น บอก แก่ เขา ว่า

กุงร ฟีนซัง ทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย รู้อยู่ ว่า แต่ กาะระ กอนั้น พระเจ้า
ในพวกเรา ได้ทรงเลือก ให้คนต่าง ประเทศ ฟัง แล เชื้อ มงคล โอวาท แก่
ปาก ของ ข้า แล้ว พระเจ้า ผู้รู้ ในใจ มนุษย์ ได้เป็น พยาน ฝ่าย เขา ประ
ทาน พระวิญาณ บริสุทธิ ให้เขา เหมือนกัน กับ เรา มิ ให้ ให้เรา กับ เขา ผิด
กัน ประการ ไก ได้ทรงชำระ ใจเขา ให้เป็น อัน บริสุทธิ ด้วย เศษ ความ เชื่อ
แต่เดียว นี้ ทำไม ท่าน จึง จะ ชื่นสุก พระเจ้า ให้เขา แยก ซึ่ง ปู่ทูลุ กาภาย
ของเราก็ และ เราเอง ก็ที่ จะ ทลแบก ไม่ ไหว ให้วาง แยก นั้น บนคอ
พวก สนิ แต่ ส่วน เรา เล่า ได้ เชื่อ ว่า จะ รอด ได้ เพราะ คุณ แห่ง พระ
เยซูเจ้า เหมือนอย่าง เขา าะ

๑๒๐ ฝ่าย ผู้คน ทั้งปวง ก็นั่ง อยู่ คอย ฟัง บาระนาบา และ เปาโล กล่าว
เรื่อง ภัย ลักขณะ สำคัญ และ ช้อ ช้อจรรว ซึ่ง พระเจ้า ทรง โปรด ให้เขา
กระทำ ใน พวกต่าง ประเทศ ทั้งหลาย ครั้น จบ สงบ แล้ว ยาโกโบ จึง บอก
แก่เขา ว่า กุงร พวก ฟีนซัง ทั้งหลาย จง ฟัง ข้าเถิด ซีโมน ได้ชี้แจง ลำ
แตง ว่า แต่ แรก เป็น อย่างไร พระเจ้า ได้ทรง เลือก คน ต่าง ประเทศ
จะ ได้รับ ถือ พระนาม พระองค์ แล้ว ถ้อย คำ ของ บันทา ผู้ ทำนาย สมกับ
ความ นี้ เหมือน นั้น เขียน ไว้ว่า ภาย หน้า เรา จะ กลับ มา แล พลับพลา
ของ กาวิต ที่ ล้ม ลง แล้ว นั้น เรา จะ สร้าง ขึ้น ใหม่ ที่ พัง เสีย แล้ว เรา จะ
ปลูก ทั้ง ขึ้น อึก ให้มัน คง เพื่อ ว่า มนุษย์ ทั้งหลาย ที่ ยัง เหลือ อยู่ กับ ทั้ง บัน
ทา คน ต่าง ประเทศ ที่ ถือ พระนาม ของ เรา จะ ได้ แสง หา พระองค์ เจ้า อัน
นี้ เป็น คำ คริสต์ แห่ง พระองค์ เจ้า ผู้กระทำ ทั้ง นี้ สารพัด ซึ่ง พระเจ้า ได้
ทรง กระทำ นั้น พระองค์ ได้ ทรง ทราบ ทั้ง แต่ เติม ค้น กลับ าะ

๑๓๐ เหตุ ทั้ง นี้ ความคิด ของ ข้า เป็น อย่าง นี้ ว่า ฝ่าย คน ต่าง ประ
ที่ กลับ มา ทา พระเจ้า นั้น อย่า ทำให้ เขา ลำบาก ใน ช้อ ขึ้น แต่ ให้ เขียน
หนังสือ ผาก ให้เขา สั่ง ว่า ให้เว้น จาก ของ บขร แก่ พระ เทจ เทียม และ
การ ผิด ประเวณี หมึง ขย แล เนื้อ สัตว์ ที่ รัด คอ คาย และ เลี้ยง เพราะ

ว่า แค กาด กอ่น มา ทุก บ้าน ทุก เมือง มี คน ที่ สอน คำ อิน โมเซ ได้ ประกาศ
ไว้ นั้น คำ นั้น คง อ่าน ใน โรง ธรม ทุก วัน ซะ บา โด อะ

๒๒ ๑ เมื่อ นั้น พวก ทุก และ ผู้ เจ้า ผู้ แก่ กับ จำ พวก สิบ สิ้น ทั้ง พวก พร้อม
กัน เหน ซบ ควร จะ เลือ ก เขา ลง คน แค ใน พวก เขา ใช้ ไป ทว้ย กัน
กับ เปา โด และ บาระ เมบา ไป ถึง เมือง อัน คิ โอ เคีย ก็ ไ้ เลือ ก เขา ยคา ที่
ยัง เรีย ก ว่า บาระ ซา บา คน หนึ่ง และ ซี ลา คน หนึ่ง ทั้ง สอง คน เป็น ผู้ ใหญ่
ใน พวก พ้น อัง แล้ว เขียน หนังสือ ผาก ทว้ย มี ชื่อ เขา ดัง ดัง นี้ ว่า ๑ หนึ่ง
ชื่อ ของ พวก ทุก ผู้ เจ้า ผู้ แก่ และ พวก พ้น อัง ทั้ง หลาย ผาก คำ นับ มา ถึง
พวก พ้น อัง อัน เป็น แค ท่าง ประเทษ และ ที่ อยู่ เมือง อัน คิ โอ เคีย เมือง
ซุ เรีย และ เมือง กิ ลี กีย ว่า ครั้น เมื่อ เรา ได้ ยิน ว่า มี ลาง คน ออก ไป
จาก เรา ทำให้ ท่าน รำคา นใจ ทว้ย คำ ของ เขา ให้ ใจ ท่าน แปร ปรวน เสีย
ไป สอน ว่า คง รับ คัด คัก แล ถึง บัญ คิ อัน เรา หา ได้ ดัง ห่าง นั้น ไม่
พวก เรา พร้อม ใจ กัน เหน ควร จะ ใช้ คน ที่ เลือ ก ไว้ นั้น ไป ทา ท่าน ทว้ย
กัน กับ บาระ เมบา และ เปา โด ผู้ เป็น พ้น อัง ที่ รั กษ ของ เรา พ้น อัง ที่ เหน
แก่ นาม พระ เยสุ คริส เจ้า แห่ง เรา แล้ว มิ ไ้ กิ ก หวง ทว้ย ชีวิต ของ คน
เหตุ ดัง นี้ เรา จึง ไ้ ใช้ ยุกา กับ ซี ลา ที่ จะ เล่า แค ปาก ให้ ท่าน ฟัง เหมือน กัน
ทว้ย ว่า ฝ่าย พระ วิญญาน บริ สุทธิ และ เรา ก็ ไ้ มิ ไ้ เหน ซอบ ที่ จะ วาง
การ หนึ ก บน ห่วง เว้น แค สิ่ง เหล่า นี้ ซึ่ง คง การ อยู่ คือ ว่า ให้ เว้น จาก
เครื่อง ที่ เขา บูช แก่ พระ เทจ เทียม แล แล้ว แล จาก เลือ ก และ ลัก ทว้ย รั ก คอ
กาย แล การ ผิด ประเวณี หลึง ซวย ถ้า เว้น จาก นี้ ไ้ แล แล้ว จึง จะ ตี
ขอ อยู่ เยน เป็น ศุข เเกิ ก อะ

๓๐ ๑ เหตุ ดัง นี้ ครั้น เปา โด กับ พวก พ้อง นั้น ปล่ อย ไป แล แล้ว ก็ ไ้ ไป
ถึง เมือง อัน คิ โอ เคีย และ เมื่อ ประชุม ผู่ คน มา แล แล้ว ก็ ยก หนังสือ มอบ ให้
เขา ครั้น อ่าน แล แล้ว เขาก็ มี ความ ยิน ตี เพราะ คำ บัน เทา ทุก ซนั้น ฝ่าย
ยุกา และ ซี ลา เป็น อาจรรย รั บ ใช้ แห่ง พระ เจ้า ก็ ไ้ ดัง สอน พวก พ้น อัง

ควัยหลาย คำหลาย ข้อให้กล้าแข็ง ขึ้น อยู่มาหน่อย หนึ่ง แล้ว พวก พี่น้อง
จึง ปลอ่ยเขา เป็นศุข สำราญ ให้กลับไป ทา พวก ทุก นั้น แต่ ชีตา เหน ชอบ
จะ คอย อยู่ นั้น ต่อ ไป เปาโล และ บาระเนบา ก็ คอย อยู่ใน เมือง ฮันกิโฮ
เคีย เป็น เณ ไท่ สั้ง สอน และได้ ประกาศ คำ มงคล โขวาท แห่ง พระองค์
เจ้าควัยกัน กับ คนอื่น เป็น หลาย คน ๖

๓๖ ๑ ครั้น เณ มา เปาโล จึง บชแก่ บาระเนบา ว่า ให้เรา กลับ ไป
เยี่ยม พวก พี่น้อง ทุก บ้าน ทุก เมือง ที่ เรา ไท่ ไป กล่าว สอน คำ พระองค์ เจ้า
จะ เหน เจ้า เป็น หย่างไร บ้าง ฝ่าย บาระเนบา ก็ พยายาม จะ เขา โยฮัน ที่ ยัง
เถียง ว่า มาระโก ภา ไป ควัย แต่ เปาโล เหน ว่า คน ที่ ละ เขา กลับ ไป แต่
เมือง บั้มพุเล็ย และ มิ ไป ทำ การ ควัย กัน ซึ่ง จะ เขา คน นั้น มา ไป ควัย
ไม่ ชอบ เลย หย่าง นี้ ถม เถียง กัน จน เปาโล และ บาระเนบา แยก จาก กัน
และ บาระเนบา ไท่ ภา เขา โยฮัน ออก แล่น ไป ถึง เกาะ กุปรโร แต่ เปาโล นั้น ไท่
เจ็อก เขา ชีตา แล ครั้น พวก พี่น้อง ไท่ ฝาก เปาโล ไว้ แก่ คุณ พระเจ้า แล้ว
เปาโล จึง ออก ไป แล้ว มา กัน มา ถึง เมือง ซุเร็ย แล เมือง กิลิเก็ย ช่วย
จำ พวก สิบ ทั้ง ให้กล้า แขง ขึ้น ๖

๑ บท ๑๖ ๓

๑ ครั้น ลง มา ถึง เมือง เคาเรเบ แล เมือง ลุศควา ก็ นี้ และ ที่ นั้น มี สิบ คน
หนึ่ง ชื่อ คิโมเช็ยว ข้าง แม่ เขา เป็น พวก ยูคาย และ เชื้อ อยู่ ฝ่าย พ่อ เล่า
เป็น พวก เซเลน พวก พี่น้อง ใน เมือง ลุศควา และ เมือง เคาเรเบ เป็น พญาน
ฝ่าย คิโมเช็ยว นี้ วัง เป็น คน ไท่ เปาโล จึง จะ ไท่ ให้ เขา ออก ไป ควัย กัน แล้ว
จึง ให้ เขา รับ ศีล คัก เพราะ พวก ยูคาย ทั้ง ปวง ที่ อยู่ แว่น แคว้น ทั้ง นั้น
ไท่ รู้ ว่า พ่อ เขา เป็น ซรคิเซเลน และ เมื่อ เขา ไท่ เท็ยว ไป หลาย บ้าน หลาย มือง
ก็ ไท่ เขา คำ บังคับ ซึ่ง พวก ทุก และ ผู้ เจ้า ผู้ แก่ ไท่ จัก แต้ง ไว้ ใน เมือง ยร
จร เณ นั้น มา มอบ ให้ เขา ถือ รักษา ทั้ง นี้ จำ พวก สิบ ทั้ง หลาย จึง กล้า ขึ้น
ควัย ความ เชื่อ ครั้น จะ นับ คน ก็ มาก ทวี ขึ้น ทุก วัน ๆ ๖

๖๐ ๐ ครั้น เมื่อ อาจารย์ เหล่า นี้ ข้าม เมือง พรหม เวียง แล แคว้น แคว้น มี เมือง ขะต
 เทียบ และ พระ วิญญาน บริ สุทธิ ท้า มเสี้ย มิ ให้ กล่าว คำ พระ ใน เมือง ชาเขีย
 ก็ ลง มา ทาง เมือง มุ่ เขีย ปลง ใจ จะ ไป ถึง เมือง ปิ่ ชุ เนีย แต่ พระ วิญญาน พระ
 เยชุ มิ ยอม ให้ ไป จึง ข้าม เมือง มุ่ เขีย ลง มา ถึง เมือง ไครธา และ ใน เพศ
 กลาง คั้น เปา โล ไท้ เหน นิ มิ คร คือ ว่า คน หนึ่ง ชาว เมือง มา เก โท เนีย มา ยืน
 ชัน วอน ขอ ว่า จง มา ถึง เมือง มา เก โท เนีย ช่วย เรา เติค ครั้น ไท้ เหน
 นิ มิ คร นั้น แล้ว เรา จึง ปลง ใจ ลง ที่ เคียว หวัง จะ ไป เมือง มา เก โท เนีย
 กว้ย เหน เปน แน่ ว่า พระ องค์ เจ้า ไท้ ทรง เรียก ให้ เรา ไป ประภาษ มง กจ
 ไชวาท แก่ เขา ที่ นั้น ะ

๑๑ ๐ เหตุ นี้ ครั้น ออกจาก เมือง ไครธา แล้ว เรา จึง ทรง มา ถึง
 เมือง ขะ โม ขธา เก และ อีก วัน หนึ่ง ถึง เมือง เนา โป ลี แต่ นั้น มา ถึง เมือง
 พิ ลี ปชย ซึ่ง เปน เมือง เอก ใน แขวง เมือง มา เก โท เนีย ข้าง โนน ปน เมือง ที่
 อยู่ ของ คน มา แก่ ประเทษ ชัน ใน เมือง นั้น เรา ไท้ คชย อยู่ เปน หลาย วัน
 แล้ว ใน วัน ชะ บา โท เรา ไท้ ออก ไป นอก เมือง ไท้ ลแม่ น้ำ แห่ง หนึ่ง ที่
 เคย ไป สวด และ ครั้น นั่ง ลง แล้ว ไท้ กล่าว สอน พวก ผู้ ทนึ่ง ที่ มา ชุม
 นุม ที่ นั้น ก็มี ผู้ ทนึ่ง คน หนึ่ง ชื่อ ลุ เกีย เปน คน ชาย ฉ่ำ สีม่วง มา แก่ เมือง
 ฮา ไครธา เปน คน เกรง กลัว พระ เจ้า และได้ มา พัง คำ พระ พระ องค์ เจ้า
 ไท้ ทรง โปรด บัน ทาน ให้ ทนึ่ง คน นี้ รับ พัง ถ้อย คำ ของ เปา โล กว้ย ใจ เบิก
 บาน ครั้น ทนึ่ง นั้น กับ ทั้ง ครอบ ครว ไท้ รับ คี ล จุ่ม น้ำ แล้ว ไท้ เชื้อ
 เชิญ เรา ว่า ถ้า ท่าน เหน ว่า ข้า เปน คน ลัว ชื่อ ต่อ พระ องค์ เจ้า แล้ว จง
 เข้า มา ฮา ไครธา ใน เรือน ของ ข้า เติค ไท้ ว่า กล่าว จน เรา ยอม ไป กว้ย ะ

๑๖ ๑ ๐ อยู่ มา เมื่อ เรา ออก ไป ที่ สวด ทนึ่ง สาว คน หนึ่ง ที่มี ผู้ เปน
 แม่ มด มา ประ กั้น เข้า เขา ทำ เล่ กด ให้ เปน ลาก แก่ นาย เขา เปน ชัน มาก
 ทนึ่ง นี้ ทิจ คาม เปา โล และ เรา ไท้ ร้อง ว่า คน เหล่า นี้ เปน ผู้ ประ นิ บัติ แก่
 พระ เจ้า ผู้ สูง สุก และ มา กล่าว ประ ภาษ ทาง รอด แก่ เรา เขา ทำ หย่าง นี้

เป็นหลายวัน ส่วนเปาโล เป็นทุกข์ร้อนใจ ผินหน้า มาว่า แก่ผู้ นั้น ว่า ข้าเอง คว้ยเดช นาม พระเยซูคริสต ให้ออกมา จาก เขา เกิด ผู้ก็ ใ้ ออก มาแก่ ในเพลานั้น ครั้น คนที่ เป็น นาย เขาได้ เห็น ว่า อัน จะ คอย ใ้ ประ โยชน์ คว้ย เขา ค่อย ไป ไม่ ได้ แล้ว คน เหล่า นั้น จึง จับ เปาโล และ ซีลา ลาก มา ถึง พวก ชุน นาง กลาง ทะสาท แล ครั้น มอบ ไว้ แก่ ชุนนาง ตาม คำ แห่ง ฎี พัง ว่า คน เหล่า นี้ เป็น พวก ยูดา ย มา ทำให้ คิ่น ชื่น วุ่นวาย ใน เมือง กล่าว สอน ตาม ทำ เนียม อัน มี ควร ซึ่ง เรา ที่ เป็น พวก โรม จะ รับ จะ พัง เลย แล้ว ฝูง คน คิ่น ชื่น คอ เขา ครั้น เขียน ปรน หลาย ที่ แล้ว ก็ ใ้ ใน คุก สังกู รักรักษา คุก นั้น ให้ รักษา เป็น มั่น คง ครั้น นาย คุก ได้ รับ สิ่ง นั้น จึง เขา เขา ใ้ ใน คุก ชื่น ใน เขา คิ่น คอก ชื่อ ฑะ

๒๕ ๐ ในเพลาทิ้ง คิ่น เปาโล และ ซีลา สวท รัง เพลง สรรเสริญ พระเจ้า พวก คน ขวว คุก ก็ ได้ ยิน บัด เทียว นั้น แล่น คิ่น ก็ ไหว เป็น อัน มาก จน ราก คุก สัน ระวี ทั่ว และ ใน ทันใด นั้น ประ คุก คุก เบ็ด ออก ทุก บาน และ เครื่อง จำ ของ นั้น ก็ หลุด จาก คน ใน คุก สัน ทุก คน ส่วน นาย คุก คิ่น ชื่น ก็ เห็น ประ คุก คุก เบ็ด อยู่ แล้ว นึก ว่า คน คุก นี้ ไป แล้ว จึง ชัก ทาบ ออก จะ ข่า ทั่ว เลี้ย แต่ เปาโล รัง เรียก เสียง เป็น อัน ดัง ว่า ข่า ทำ ร้าย แก่ ทั่ว เลย คว้ย ว่า เรา อยู่ นี้ หมก นาย คุก สังกู ใ้ เขา คะ เกียง มา แล้ว จึง เข้า ไป แล คว้ย ทั่ว สัน กวบ ลง แก่ เปาโล และ ซีลา แล ครั้น ได้ ภา เขา ออก มา แล้ว จึง ถาม ว่า ท่าน เจ้า ข้า ข้า พเจ้า คง จะ ทำ อย่างไร จึง จะ รอด ได้ ฝ่าย เปาโล และ ซีลา ก็ คอบ ว่า จง เชื้อ ใน พระเยซู คริสต์ เจ้า แล้ว เจ้า จึง จะ รอด และ ควบ ครว ของ เจ้า คว้ย เขา จึง กล่าว สอน คำ พระ องค์ เจ้า แก่ นาย คุก และ แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน เรือน เขา ๆ จึง เขา เปาโล และ ซีลา ใน เพลา กลาง คิ่น นั้น มา ล้าง แผล ที่ ถูก เขียน นั้น แล้ว ก็ ได้ รับ คืด จุ่ม น้ำ ที่ เคียว กอ ทั้ง คน ขวว เรือน นั้น สัน ทุก คน ครั้น ภา เปาโล และ ซีลา เข้า มา ใน เรือน แล้ว จึง แคง โคะ เลียง เขา ก็ มี ความ ชื่น ชม ยิน คืด คว้ย เชื้อ ใน พระเจ้า สัน ทั้ง เรือน

๓๕ ๑ ครั้นเพลาค่ำ พวกขุนนางใช้ตำรวจมาสั่งว่า คนเหล่านั้นจง
ปล่อยเสียเถิด นายคุกจึงเขาด้อยคำนั้นมาเล่าแก่เปาโลว่า พวกขุน
นางได้ใช้คนมาสั่งว่า ให้ปล่อยท่านเสีย เหตุตั้งนั้นบัดนี้ท่านจงออก
มา ไปเป็นสุขสำราญเถิด แต่เปาโลตอบแก่ตำรวจเหล่านั้นว่า เมื่อ
ขุนนางนั้นได้เขียนเราที่เป็นพวกโรม เขาทำต่อหน้าคนทั้งปวงเมื่อเขา
มิได้พิพากษาเห็นผิดและชอบ แล้วก็ทิ้งเราไว้ในคุก แลบัดนี้เขาจะ
ไล่เราออกเสียมิให้ใครรู้หรือ ก็หาไม่ดอก แต่ให้เขามาเองภาเรา
ออกไป พวกตำรวจจึงเขาคความนี้มาเล่าให้แก่พวกขุนนาง ๆ เมื่อ
เขาได้ยินว่าเขาเป็นพวกโรม พวกขุนนางก็ตกใจกลัว แล้วได้มาขอร้อง
นอัมภาเขาออกมา จึงขอเขาให้ออกไปจากเมือง และครั้นเปาโลกับ
ซีลา ออกจากคุกแล้ว ก็ได้เข้าไปในเรือนของนางสุเทียเห็นพวกผู้
หนึ่งก็ว่ากล่าว บันเทาทุกข์เขาแล้ว จึงลาเขาไป ฯ

๑ บท ๑๗ ฯ

๑ ครั้นข้ามเมือง ฮัมพี ไปลี และเมืองอะโปลอเนียแล้ว เปาโลกับซีลา
ก็มาถึงเมือง เรซุโลนิเก ที่นั่นมีโรงธรรมของพวกยูดาเย ฝ่ายเปาโล
ก็ถามทำเนียบเข้า ไปหาเขาที่นั่น และทั้งสามวัน ซะบาโต ได้คิดเขา
ข้อจากพระคำภีร์ไล่เถียงกันกับเขา เบ็ดขี้แจงว่า จำเป็นให้พระคริส
ตโค ทลทุกข์ ชะระมาน แล้วเป็นขึ้นมาจากตาย และพระคริสตโค นั้นคือพระ
เยซูคริสต ที่เรามาประกาศแก่ท่านทั้งหลาย แล้วแต่พวกยูดาเยมีนาง
คนเชื่อก็มาคิด สนิทกันกับ เปาโล และ ซีลา และแต่พวกเฮเลนที่เคย
กรีก ครองมีฝูงคนเป็นอันมาก และพวกผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ก็มีเป็น
อันมาก มาเชื่อศรัทธา แต่ฝ่ายพวกยูดาเยหาไม่ไต่ มาก ไปคบพวกคนพาล
กลาง ทะลาตภากัน วุ่นวายทำ จุลจลในเมือง มากะท้วง เรือนของคนหนึ่ง
ชื่อยาไซน หาพวกทูลหวัง จะเขาออกมาประจารแก่ฝูงคน ครั้นไม่ภบ
แล้ว จึงผูกเอา ยาไซน และ นางคนที่เป็นพวกพินซัง ออกมา สั่งแก่พวก

ขุนนางในเมือง ร้องฟ้องว่า คนเหล่านี้ที่คว่ำแผ่นดินเสีย ก็ไต่มา
แล้ว และ แล ยาไซนนี้ ได้รับเขาไว้ และ บันคาคนเหล่านี้ ประพริษธิ ผิด
ข้อ บังคับ ของ กายษผู้กระษัตริ์ กล่าวว่ามีกระษัตริ์ผู้อื่น คือ เยชู คน
หนึ่ง ครั้น พวกขุนนาง และ ผู้คน ไต่ ยินตั้งนี้ ก็ เกิดรชันใจ แต่ ครั้น
เขา รับ ประกัน แล ยาไซน แล คนอื่นนั้นแล้ว ก็ ปล่อยเขาไป ๓

๑๐๐ แต่ ฝ่ายพวก ฟันซัง ใน ขณะนั้น ไต่ ส่ง เปาโล และ ซีลา ออก ไป
กลางคืนนี้ให้ไป ถึง เมือง เบรฮยะ ครั้น ถึง แล้ว เข้าไปใน โรง ขรรม ของ
พวก ยูคยา ชาวเมืองนี้ ประเสศกว่า ชาวเมือง เซเชโลนิเก คว้า เขารับ
คำ พระ คว้าใจ เลี้ยมใส แล้ว ไต่ คั้น พระ คำกริ์ ทุก วัน ว่า ความที่ ฟัง
ระ เป็นตั้งนั้น หรือ ไม่ เหตุตั้งนี้ แต่ พวก ยูคยา นั้น ก็ มี คน เชื่อ เป็นอัน
มาก และ แต่ พวก เซเลน ผู้หญิง ที่ กิริยา คู้ กับ ทั้ง ผู้ชาย มา เชื่อ เป็นอันมาก
แต่ ครั้น ว่า พวก ยูคยา ที่ อยู่ใน เมือง เซเชโลนิเก ไต่ รู้ว่า เปาโล ไป กล่าว
สอน คำ พระเจ้า ใน เมือง เบรฮยะ เขาก็ ภา กั้น มา ถึง ที่ เมืองนี้ ยุง ผู้
คนให้ คั้น ขึ้น เมื่อ ขณะนั้น พวก ฟันซัง จึง ใช้ เปาโล ออก ไป เหมือนหนึ่ง
จะ ไป ถึง ทะเล แต่ ซีลา และ ทิโมเธียวยัง คอย อยู่ นั้น ต่อ ไป และ คนที่
ไป คว้า เปาโล นั้น ภา ท่าน มา ถึง เมือง อเณนย คนเหล่านั้น ครั้น ไต่ รับ คำ ว่า
ให้ไป หา ซีลา และ ทิโมเธียวย ส่งให้ มา หา เปาโล คว้า เรว เขา จึง ลากลับ ไป

๑๖๐ แล้ว เมื่อ เปาโล ยัง อยู่ใน เมือง อเณนย คอย ซีลา และ ทิโมเธียวย
จะ มา ก็ เป็น ทุกชัรชันใจ นัก คว้า เมืองนั้น สิ้น ทั้ง เมือง ปลงใจ ในการ
ปรนนิบัติ รูป พระ เทจ เทียม เหตุตั้งนี้ ท่าน จึง ไต่ เลี้ยง กัน ใน โรง ขรรม กับ
พวก ยูคยา แล คนที่ เป็น คน ครึก กรอง และ ใน คะลาท ทุก วัน กับ คนที่
เคย ประชุม กัน ที่ นั้น แล้ว พวก นักปราชู คือ เฮปึกูโร พวก ๑ ๓ โค อึก
พวก ๑ มา สู้ กัน กับ เปาโล แล ลาง บ้าง ถาม ว่า ผู้ทว่าน ถ้อย คำ เช่น นี้ จะ
ไต่ ว่า อะไร ลาง บ้าง ก็ ว่า ดู เหมือน จะ กล่าว เรื่อง พระ เมืองอื่น ว่า ตั้ง
นี้ เพราะ เปาโล กล่าว สอน คว้า เรื่อง พระ เยชู และ การ ที่ จะ เป็น ขึ้น จาก

กาย เขาจึงพาเปาโลไปถึง ศาลาลูกขุน แล้วถามว่า ท่านกล่าวให้เรา รู้
ได้หรือว่า คำสอนใหม่ๆ ที่ท่านว่า นั้น เป็นคำสอนอย่างไร บ้าง ด้วย
ท่านได้กล่าวให้เรา ฟัง คำที่แปลกประหลาดอยู่ เรา จึง หยาก จะรู้ว่า ความ
นี้ จะ เป็นอะไร ด้วย ชาวเมือง ซเดเนย และ คน แหก บ้าน แหก เมือง ซึ่ง
มาหาใครย ที่นั่น ไม่ใคร่ จะ ได้ แสวง หา การ ขึ้น เว้น แต่ ที่ จะ ฟัง จะ เล่า
ข่าว คราว ที่ ฟัง ได้ ใหม่ ๆ ๕

๒๒ ๑ เปาโล จึง ลุก ขึ้น ใน กลาง ศาลาลูกขุน ว่า จง ตูกร ชาว เมือง
ซเดเนย ข้า เห็น ว่า ท่าน ทั้งหลาย ปรอง ใจ ปรนิบัติ แก่ พระ ทุก อย่าง ด้วย
ว่า เมื่อ ข้า เติร ทาง มา และ ได้ เห็น ซึ่ง ท่าน ให้อ นมัสการ นั้น ข้า ก็ ได้ ภัย
แก่ นหนึ่ง มี คำ จารึก ว่า ถวาย แก่ พระ เจ้า อัน เรา มิ ได้ รู้ จัก แล้ว ที่ ท่าน มิ
ได้ รู้ จัก แก่ ยัง นมัสการ นั้น ข้า มา กล่าว สำแดง แก่ ท่าน พระ เจ้า ที่ ได้ สร้าง
โลกย์ และ สาระ พัก ที่ มี อยู่ ใน โลกย์ นั้น พระ องค์ เป็น เจ้า ของ สวรรค์ แล
แผ่นดิน มิ ได้ สถิตย์ ใน วิหาร ซึ่ง มี ชน มนุษย์ ทำ นั้น แล ครั้น มนุษย์ ทั้ง หลาย
จะ ยก มี ชน นมัสการ แก่ พระ องค์ จะ ว่า เป็น เพราะ พระ องค์ คด ชั่ง ประสงษ สิ่ง
ใด ทา มิ ได้ ด้วย ว่า พระ องค์ ได้ ปรอด ประทาน ชีวิติกร แล ลม หาย ใจ เข้า
ชอก แล สาระ พัก ทั้ง ปวง แล้ว ก็ ได้ สร้าง มนุษย์ ที่ อยู่ ทุก ประเทศ เป็น ชน กิ
เกี่ยว กัน ให้ อยู่ ทั่ว หน้า แผ่นดิน ได้ จัก คาค ไว้ ซึ่ง กาละ กำหนด ของ เขา
แล แบ่ง เขต แตน เขา เพื่อ เขา จะ ได้ แสวง หา พระ เจ้า จะ ได้ คั้น คล้า กว่า
จะ ได้ ภัย พระ องค์ มา ทน พระ องค์ มิ ได้ ท่าง ไกล จาก เรา แก่ ศัก คน
ด้วย ว่า ซึ่ง เรา มี ชีวิติกร เป็น แล ไหว กิง ภาย ได้ ก็ เป็น เพราะ พระ องค์ เหมือน
อย่าง นักปราชู ของ ท่าน ลาง คน แด่ง บท กลอน ว่า เรา เป็น เชื้อ สาย แห่ง
พระ องค์ เทก ทั่ง นี้ ครั้น เรา เป็น เชื้อ สาย ของ พระ เจ้า แล้ว อัน เรา จะ ถือ
ว่า พระ เจ้า เป็น เหมือน ทอง แล เงิน แล หิน อัน แคะ ฉะ ลัก ฉะ เล่า ด้วย บัญ
แล ความ คิด แห่ง มนุษย์ นั้น ไม่ สม ไม่ ควร เลย ๕

๓๐ ๑ กาละ คราว นั้น เมื่อ ความ ใจ เป็น กำลัง พระ เจ้า มิ ได้ กำหนด ถือ

แต่เดี๋ยวนี้ พระองค์ คริสต์ สั่ง แก่ มนุษย์ ทั้งปวง ทั่ว ทุกแห่ง ให้กลับ ทั้งใจ
 เสียใหม่ เพราะว่า พระองค์ ได้ กำหนด วัน ที่ จะ ทรง พิพากษา โลก ภัย คาม ซึ่ง
 ชอบ จรรม ภัย ผู้ นั้น ที่ พระองค์ ได้ จัก เลือ กไว้ และ ได้ ให้ เป็น ชื่น มา
 จาก ภาย นั้น เป็น เหตุ จะ ให้ เชื่อ ความ นี้ เป็น แน่ ครั้น คน ทั้ง หลาย ได้ ยิน
 ว่า ภัย การ ที่ จะ เป็น ชื่น จาก ภาย ลง คน ก็ เขอะ เยี้ย ลง คน ก็ ว่า เรา
 จะ ไคร่ พัง ภัย ชั่ว นี้ อีก ครั้ง หนึ่ง ทั้ง นี้ เปาโล จึง ออก ไป จาก เขา แต่
 ลง คน ก็ จง กัน กับ เปาโล แล เชื่อ ได้ ใน พวก ที่ เชื่อ นั้น มี ที โอน เชื้อ ย ผู้
 เป็น ชุน ณ่ง สำหรับ ว่า กล่าว ใน สาสา ตุก ชุน นั้น แล ผู้ ทู ณึง คน หนึ่ง ชื่อ
 ทะ มา รี่ คน อื่น ก็ มี ภัย ชะ

๑๑ บท ๑๘ ข

๑๑ ชยู่ มา ครั้น เปาโล ออก ไป จาก เมือง เซเนอา ก็ มา ถึง เมือง โกรวินโอ
 ที่ นั้น ก็ ได้ ภัย คน หนึ่ง พวก ยู ภาย ชื่อ อะ ลู กา เกิด ใน เมือง ปน โด แต่ พึง
 มา จาก เมือง อีคา เลีย กับ ปรีศ กั ล่า ผู้ ภรรยา เพราะ เกลา ที โธ ผู้ ภรรยา
 ได้ คริสต์ สั่ง ให้ พวก ยู ภาย ไป จาก เมือง โรม ลื่น ทุก คน เปาโล จึง มา เข้า
 กัน กับ สอง คน นี้ แล ครั้น ว่า เขา เป็น ช่ง ทำ พียง เกียว กัน เปาโล จึง
 คอย ษา ไคร่ ย ทำ การ ภัย เพราะ เขา เป็น ช่ง ทำ พียง ษา ไคร่ ย แล วั ได้
 สั่ง สอน ได้ เลียง ใน โรง จรรม ทุก วัน ชะ บา โด หวัง จะ เอา ใจ ของ พวก
 ยู ภาย แล พวก เซ เณ ภัย ให้ เชื่อ แล ครั้น ชื่อ ลา แล เก โม เชื้อ ย ลง มา
 จาก เมือง มา เก โด เนีย แล วั เปาโล จึง ุ ส หั สั่ง สอน คำ พระ เป็น พญู ณ
 แต่ พวก ยู ภาย ว่า ภัย พระ เย ชู ครี ส แต่ เมื่อ พวก เหล่า นั้น มา ชัก ขวาง ว่า
 พียง พียง เปาโล ก็ ฉีก เลื่อ ผ้า แล วั บอก แก่ เขา ว่า ให้ เลื่อ ก ของ ท่าน
 ทั้ง หลาย มา กด บน หัว คน เกิด ุ ชัก ก็ บรี ส หั ุ ชัก เลื่อ ก นั้น แล วั แต่ บัด
 นี้ ไป ุ ชัก จะ ไป หา คน ต่าง ประเทศ ท่าน จึง ลง มา จาก ที่ นั้น เข้า ใน
 เรือ น ของ คน หนึ่ง ชื่อ ยู ชะ โด ผู้ เป็น คน เกรง กลัว พระ เจ้า เรือ น เขา อยู่
 ชัก กัน กับ โรง จรรม นั้น ส่วน กรี ส ไป ผู้ เป็น เณ บัง คับ ใน โรง จรรม มา

เชื่อในพระองค์เจ้า กับครอบครัวสิ้นทุกคน และจวนเมือง โกรินโฮนั้น
 ครั้นได้ฟังแล้ว ก็เชื่อและรับศีลจุ่มน้ำเป็นชั้นมาก แลฝ่ายพระองค์
 เจ้าได้บ้านทาน นิมิตรกลางคืน คริสต์สั่งแก่เปาโลว่า ชียากลัว จงกล่าว
 สอนไปเถิดอย่างหนึ่งเลย เราอยู่กับท่าน แล้วผู้ใด จะคืนขึ้น ทำร้ายต่อ
 ท่านมิได้ ด้วยว่าไฟรพล ของเราในเมืองนี้ มีอยู่เป็นชั้นมาก แล้วเปาโล
 ยังคอยอยู่สั่งสอนคำ พระเจ้าในกลางเขา จนสิ้น ปีหนึ่ง กับหกเดือน ๓๖
 ๑๒ ๐ คราวเมื่อ นาลีโอน เป็นผู้ รัง เมือง อะคายะ พวกยูดาเยพร้อมใจ
 กัน คืนขึ้น ต่อเปาโล มาถึง โรง สार พังว่าคน นี้ ได้กล่าว สั่ง สอน
 คน ทั้งหลาย ให้นับถือ นมัสการ แก่พระเจ้า เป็น อย่าง ที่ ผิด ต่อ กำนาค
 กต หมย แล้วเมื่อ เปาโล จะ ออก ฝาก คอบนั้น นาลีโอน ผู้ รัง จึง สั่ง พวก
 ยูดาเย ว่า คุณกร พวก ช่วย ยูดาเย ถ้า และ ความ นี้ ได้ เป็น การ ผิด จาก ขรรม
 เป็น การ พาล ร้าย ช้อใจ ข้า จึง จะ ได้ ฟัง ถ้อย คำ ของ ท่าน แต่ ทว่า ถี่
 เป็น การ ไล่ เลียง ถ่ม เถียง กัน ด้วย ถ้อย คำ ด้วย ชื่อ เลียง และ บัญชี ของ
 ท่าน จง พินิจ ของ เถิด เพราะ ข้า ไม่ พอใจ จะ เป็น ละคร การ ว่า ด้วย ช้อ
 ความ ถัง นั้น แล้ว ผู้ รัง จึง ไล่ เขา เสี่ย จาก โรง สार แต่ ฝ่าย บันดา พวก
 เฮเลน นั้น เขา ได้ เขา โชศเชน ผู้ เป็น นาย บังคับ ใน โรง ขรรม มา เขียน
 ต่อ หน้า โรง สार และ นาลีโอน เคย เสี่ย มิ ได้ ปลง ใจ ใน การ นี้ เลย ๓๖
 ๑๔ ๐ ครั้น เปาโล ยัง คอย อยู่ เป็น หลาย วัน แล้ว จึง ลา พวก พี่ น้อง
 ภา เขา ปริศกิตา และ อะกุลา แล่น ไป ถึง เมือง ซุเรีย ถึง เมือง เก็งเครฮาย
 แล้ว ก็ ได้ โคน หัว เพราะ ได้ ตั้ง สัจ ตั้ง นั้น ครั้น มา ถึง เมือง เฮเฟโซ
 ก็ ละ อะกุลา กับ ปริศกิตา ไว้ ที่ นั้น ส่วน เปาโล เข้า ไป ใน โรง ขรรม ไล่
 เลียง ชัก ใช้ กัน กับ พวก ยูดาเย ครั้น เขา ขอ ให้ ท่าน อยู่ กับ เขา เป็น ชัก นาร
 เปาโล ไม่ ย่อม แต่ เขา บอก ว่า ถึง จะ เป็น เหตุ หนึ่ง ไร ข้า คง จะ ขึ้น
 ไป เมือง ยรูซเดม ถึง งาน เทษกาล นั้น จะ มี มา นั้น แล้ว ถ้า ชอบ พระไทย
 พระเจ้า จึง จะ กลับ มา ทา ท่าน อีก เปาโล จึง ออก จาก เมือง เฮเฟโซ และ

ครั้น มาถึง เมือง กายชาโรธาแล้ว ก็ ออก จาก เรือ ขึ้น บก คำนับ พวก สิบ ที่ นั้น แล้ว ก็ มาถึง ชนทีโอเคีย คอยอยู่ นั้น น้อย หนึ่ง ก็ มาใน แวงแคว้น เมือง ฆะธาเกีย และ เมือง พรหมีย ลากับ กัน ทำให้ ลุกลุก ทั้งปวง ทั้ง ใจ กล้า ขึ้น ๒๔ ๑ ยังมี คน หนึ่ง ชกคิยูกาย แต่ เกิด ใน เมือง ชาเลกชันกรเรีย ชื่อ ว่า ฆะโปโล เป็น ช่าง พุกขยัน รู้จัก ใน พระ คำภีร์ มาก นัก มาถึง เมือง เฮเฟโซ คน นี้ ใ้รับ ฟัง ซึ่ง สอน คว้า ทาง แห่ง พระองค์ เจ้า แล้ว มี ใจ ร้อน ว่า กล่าว สักสอน เป็น แสง ชัน ว่า คว้า พระองค์ เจ้า แต่ ว่า รู้ แต่ สักจุ่ม น้ำ แห่ง โยฮัน เท่านั้น แล้ว ครั้น คน นี้ ได้ เข้า มา สัก สอน ใน โรงธรรม คว้า ใจ กล้า ทาร ฆะกฐา และ ปรีศกิตา จึง ชัก มา สัก สอน ให้ รู้ ใน ทาง พระเจ้า ยิ่ง ถูก ยิ่ง แน่ ครั้น เมื่อ ฆะโปโล นี้ จะ ไ้ร ไป เมือง ฆะคาเย พวก ฟันซัง เกิด สกิดขึ้น เตือน จึง เขียน หนังสือ ผาก ให้ แก่ พวก สิบ ที่ นั้น ให้ รับ ฆะโปโล คว้า ที่ ครั้น ถึง แล้ว ฆะโปโล ได้ ช่วย คน ทั้งหลาย ที่ ได้ เชื่อ เกศ พระคุณ นั้น เป็น ชัน มาก ก็ ได้ ชัก เขา พระ คำภีร์ มา ฉี้แจง เป็น ปราวค ให้ พวก ยูกาย ลง ใจ เห็น ว่า พระเยซู เป็น พระ คริสโค ๗

๑ บท ๑๘ ๗

๑ เมื่อ ฆะโปโล ยัง อยู่ใน เมือง โกรินโธ เปาโล ได้ เทียว ข้าม เมือง ช่าง เหนือ จน มาถึง เมือง เฮเฟโซ ที่ นั้น ภาย ลุกลุก ลาง คน จึง ถาม เขา ว่า ครั้น ท่าน เชื้อ แล้ว นั้น ท่าน ใ้รับ พระวิญญูณ บริสุทธิ คว้า หรือ เขา จึง คอบ แก่ เปาโล ว่า เรา มิได้ ยิน ว่า มี พระ วิญญูณ บริสุทธิ เปาโล ก็ ถาม อีก ว่า ถ้า หย่าง นั้น ใ้รับ สักจุ่ม น้ำ นั้น หย่างไร เขา คอบ ว่า สักของ โยฮัน เปาโล จึง บอก ว่า โยฮัน ใ้ให้ รับ สักจุ่ม น้ำ ให้ ทั้ง ใจ เสียใหม่ แล ได้ สอน ผู้คน ว่า คอ้ง เชื้อ ใน ท่าน ที่ จะ มา ภาย หลัง โยฮัน คือ ว่า ใน พระเยซู คริส ครั้น เขา ได้ ยิน คัง นั้น เขา จึง รับ สักจุ่ม น้ำ ใน นาม พระเยซู เจ้า และ ครั้น เปาโล ได้ วาง มือ บน เขา แล้ว พระ วิญญูณ บริสุทธิ มา บน เขา ๆ ก็ ได้ พุกแตก ภาย ต่าง ๆ และ ทำนอย ก็ ใ้ คน เหล่า นั้น เป็น แแต่ ผู้ ฆะยถวัน สิบ สอง คน

เปาโลจึงเข้าไปในโรงธรรมสั่งสอนด้วยใจกล้าหาญ แลได้ไล่เลียงให้
 เขาเชื่อในเทห์สำหรับอาณาจักรพระเจ้าจนสิ้นสามเดือน ครั้นว่าทางคน
 มีใจก็อึดิ่ง มีใจรว จะเชื่อ มาว่า ทายาท หยาม ด้วยทาง นั้น คอ หน้า ผุง คน
 เปาโลจึงไปจากเขา ภาถูกลิสไปด้วย แลได้ไล่เลียงสั่งสอนทุกวัน
 ในสำนักนี้หนึ่ง ที่ครูชื่อครุฑโนเคยสอนอยู่นั้น ได้ทำตั้งนี้ถึงสองปี
 จนคน ทั้งปวง ที่อยู่ทั่วเมืองซาเซีย ทั้ง พวกยูทาย แล พวกเฮเลน ได้ฟัง
 เข้าใจในคำพระองค์เจ้าแล้ว พระเจ้าก็ได้บัญชาคน สำแดง อธิริทธิ อันแปลก
 ประตัก แก่ ด้วยมือของเปาโลเพียงว่าให้ฉับบังทั่ว เขตเพื่อออกมาจาก
 ทั่วของเปาโลให้แก่คน เจบ ค่าง ๆ โรคเขาก็หาย ผู้ร้ายก็คอง ขับออก
 ๑๓๐ ยังมีทางคน พวกยูทายเป็นคนเที่ยวชวกว่า เป็น หมอช ขับผี จะ
 ใ้ไร ชอก พระนาม พระเยซูเจ้าแก่คนที่ มีผีร้ายสิง อยู่อยู่นั้น ก็ใ้ว่า เรา
 ใ้ตัว สบค ด้วยพระเยซูที่เปาโลประกาศอยู่นั้น และ ทางคน ลูกของ
 ซเดวา ผู้ประโรทิกใหญ่ ซกียูทาย คนเหล่านั้น นับถึงเจกคน ได้ทำตั้งนั้น
 ผู้ร้ายนั้นจึง กอบว่า พระเยซูนั้น ใ้รู้จัก เปาโล ใ้รู้ด้วย แก่เจ้า
 เหล่านี้ จะ เป็นใคร เล่า และ คนที่ ผู้ร้าย ประจำอยู่นั้น ก็โจน จึง เอาเขาทั้ง
 นั้น เขาก็ถอย กำลึง ผ่ายแพ้ว แล้วยหนี จากเรือนนั้น ทั่ว เปลี่ฮย เปล่า แล
 เป็น บาดแผล ด้วย การ ทั้งนี้รู้ไปแก่คน ทั้งปวง ที่อยู่ในเมืองเฮเฟซ
 ทั้ง พวกยูทายทั้ง พวกเฮเลน แล้วยก็ มีใจ กล้วทั่ว สิ้นทุกคน ก็ได้สรร
 เสริญพระนาม พระเยซูเจ้า และ แก่ในคนที่ ใ้เชื่อแล้ว หลายคนได้มา
 ลุแก่โทษ กล่าว การ ซึ่ง ทั่ว ได้ทำ นั้น แล้วยก็มี หลายคนที่ เคย ทำ เล็ก
 พ้อ ลวง ได้โดยเขา หนังสือเขา มา เขาเสีย คอ หน้าคน ทั้งปวง ครั้นคิด
 วา หนังสือ นั้น เหน เป็นเงิน ควา ห้า หมื่น ทั้งนี้ และ คำ พระองค์เจ้า เป็น
 กำลึง แล แผ่ไป อะ

๒๑ ๐ เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนี้ เปาโลนึกลงใจว่า ครั้นได้ไปตลอด
 เมือง มาเกโดเนีย และ เมือง ฮะคาเย แล้ว จึง จะ ไปยังเมือง ยรูซาลม ว่า

เมื่อไปที่นั่นแล้ว ข้าคงจะไปดูเมืองโรมควัยสักครึ่งหนึ่ง และ ครั้น
 ได้เรียกสองคนแก่ พวกพ้องอันช่วยปณิธิ์นั้น คือ กิโมเชียว คนหนึ่ง
 เอรัทโค คนหนึ่ง แลใช้เขาไปในเมือง มาเกโดเนียแล้ว เปาโลเองยังได้
 คอยอยู่ในเมืองซาเซีย น้อยหนึ่ง คราวนั้นเขาเอาทางปณิธิ์นั้น ก่อเป็น
 เหตุให้เกิดวุ่นวายขึ้นเป็นอันมาก ทว่าว่า คนหนึ่ง ชี้ชเตเมครีเยว เป็น
 ช่างเงินช่างทอง เขาเงินทำเป็นสารรูปพระอะระเคมี ได้ลาภมากใน
 การนั้น คนนี้ประชุมพวกช่างอันทำการอย่างเดียวกัน มาพร้อมแล้ว
 จึงบอกว่า คุณกรท่านทั้งหลาย ท่านเข้าใจอยู่แล้วว่า อันเราได้ลาภนั้น
 เป็นแก่ทวยการนี้ อนึ่งท่านได้เห็นได้ฟังว่า จะเป็นในเมืองเฮเฟซแก่
 แห่งเดียวหามิได้ แต่ว่าแทบจะสิ้นทั่วทั้งเมืองซาเซีย เปาโลนี้ได้มา
 หักใจคนเป็นอันมาก สอนว่า ซึ่งเขาทำทวยมือคนจะเป็นพระหามิได้
 เหตุทั้งนี้ อันจะกล่าวการช่างซึ่งเราทำนั้นจะเป็นที่ประมาทเสียไปนั้น
 สิ่งเกี่ยวหามิได้ แต่กล่าวจะประมาทก่อสร้างของพระอะระเคมีอันเป็น
 พระใหญ่ว่า ไม่เป็นที่กำหนดเลย แล้วจะทำลายยศศักดิ์ของพระนั้น
 อันเป็นที่นับถือมีศการแก่เมืองซาเซีย สิ้นทั้งเมือง ทั้งโลกย์ควัย ครั้น
 คนทั้งหลายได้ฟังดังนั้น มีใจแค้นทวยโมโหแตกเสียงขึ้นร้องว่า อะระ
 เคมี พระของซว เมืองเฮเฟซเป็นใหญ่ เสียงนั้นก็ดังก้องทั่วสิ้นทั้ง
 เมือง แลครั้นเขาได้จับเขามาโยคนหนึ่ง และ อะริคคาโคซวเมืองมา
 เกโคเนียคนหนึ่งที่ เป็นเพื่อนเกี่ยวทวยกันกับเปาโล ก็พร้อมใจกรูกัน
 วิ่งเข้าในโรงที่เขาเคยประชุมกันเล่นเขาทั้งสองคนนั้น ภาเข้าทวย ครั้น
 เปาโลจะไต่รเข้าในฝูงคนนั้น พวกสืษก็มียอมให้ไป แล้วมีสาวคน
 เป็นผู้สำหรับบังคับในโรงเล่นนั้น และเป็นเพื่อนรักษาคอเปาโล ได้ใช้
 คนมาขออันชวนเปาโล มิให้เข้าในโรงนั้นเลย ในโรงนั้นเขาว่าอย่างนี้
 บ้างหย่างโน้นบ้าง พัลลวลกันทั้งฝูง ทวยคนประชุมกันพร้อมแล้ว แต่
 ว่า คนที่มีไต่รู้เหตุผลประการใดนั้นมากนัก ฝ่ายพวกยูดาเยาจะไต่ร

ให้คนหนึ่ง ชื่อ ซาเลกซันโตร ออกมา คนอื่นจึงพูดเขาออกมาจากฝูงคน ซาเลกซันโตร กวักมือเป็นสำคัญ จะใคร่แก้ความว่าแก่ฝูงคน ครั้นเขารู้ว่า ซาเลกซันโตร เป็นพวกยูคยา เขาจึงแผกเสียงขึ้นพร้อมกัน เป็นเสียงอันเดียวกัน ประมาณสักสองโมง ร้องว่า ธรรมะเทมี้ พระของชาวเมืองเฮเฟโซเป็นใหญ่ และ ครั้นขุนนางสำหรับที่ไต่ทำให้ฝูงคนหนึ่งเรียบแล้ว ท่านจึงว่า คุณกร ท่าน ชาวเมืองเฮเฟโซทั้งหลาย จะเป็นใครผู้ใดที่มีไต่รู้ว่า ชาวเมืองเฮเฟโซไต่ให้หัวนมักการ พระธรรมเทมี้ที่เป็นใหญ่ แลรูปที่ลงมาแก่พระซุส ครั้นการนี้ จะถุ่มเถียงไม่ไต่ปล้ว ควรท่านจะหนึ่ง เสียอย่าด่วนไปทำสิ่งใดเมื่อไม่ทันคิดก่อน เพราะท่านได้เอาคนเหล่านี้มาเข้ามา เป็นคนที่ยังมีไต่ทำร้ายแก่วิหาร ถึงจะว่าหยาบซัซค่อ พระของ ท่าน ก็มีไต่ว่า ถ้าเทเมเทรียว และ คนที่เป็นของพวกเดียวกันนั้นเป็นความกับผู้ใด โรงสารก็มี ผู้ชำระความก็มี ให้สู้ความกันเถิด ถ้าจะซัดถามควัยซัซอื่น ๆ นั้น ก็ให้สำเร็จแต่ในที่ชุมนุมกัน ความกตหมายเถิด ครั้นจะว่าควัยกันขึ้นวันวายวันนี้ กลัวเราจะซังให้การ เพราะไม่มีเหตุสิ่งใดที่จะแก้ความที่เกิด จุลจลสิ่งกันทั้งนี้ ครั้นไต่ว่าทั้งนี้แล้ว ท่านจึงปล่อยฝูงคนไป ๕

๐ บท ๒๐ ๗

๐ ครั้นการวันวายนั้นสงบก็แล้ว และ เปาโลได้เรียกพวก สิบสองคน จูบลา กันแล้ว ก็ออกไป จะไปถึง เมือง มาเกโดเนีย ครั้นเที่ยวข้ามแขวง เมืองเหล่านั้น และ สั้งสอนเคื้อน สกิ เขาควัยหลายซัซ หลายคำแล้ว ก็ได้มาถึง เมือง เฮเธน และได้คอยสอนอยู่นั้นเป็นสามเดือน ครั้นพวกยูคยา คิด ข่าน ซัด ขวาง มิให้ท่านเล่นไปทาง เมือง ซุเรีย ท่านจึงลงใจจะกลับไปทาง เมือง มาเกโดเนีย คนที่ไปควัยเปาโลจนถึงเมืองซาเซียนั้นคือ โซปาโคร ลูก ปโร ชาวเมือง เบรชยะ ๑ แลที่เป็น ชาวเมือง มาเกโดเนียนั้น ธีริคตาโค ๑ เซกุนโต ๑ ที่เป็น ชาวเมือง เคะเบเนียนั้น

ซาโย ๑ ทิมูเซีย ๑ ที่เปนขจร เมืองซาเซีย นั้น กุคิโก ๑ และ โครฟีโม ๑ คนเหล่านี้ ออกไปก่อน และไปคอยเราจะ มา ในเมือง โครธา ครั้น กอระวันที่ จะ กิน ขนม ชัน ไม่มี เชื้อ นั้น ล่วง เสง แล้ว เรา จึง แล่น ไป ออก จาก เมือง พิธิบปอย มา ถึง เขา ที่ เมือง โครธา เปน ทั่ว วัน ใต้ คอย ชยุนั้น เปน เจก วัน และ ใน วัน ซาทิทย์ ครั้น เรา ชุ่มนุมน กัน จะ ทัก ขนม เปาโล ได้ ว่า กล่าว สั่ง สอน เขา และ ครั้น จะ ลา เขา ไป ใน เพล รุ่ง เช้า จึง กล่าว ว่า เปน ยัก ยาว จน เที่ยง คั้น และ หงษ์ ชัน บน ที่ เรา ประชุม ชยุนั้น มี ตะเกียง เปน ชัน มาก ฯ

๘๐ แล้ว ยังมี คน หนึ่ง ชื่อ ยุกุโค นิ่ง อยู่ริม หน้าค่าง และ เมื่อ เปาโล สั่ง สอน เปน ชั้ นาร ยุกุโค ก็ เหา นอน หลับ เปน สนิจ ครั้น คั้น แต่ หลับ ยัง ไม่ ทัน ที่ ก็ ตก ลง จาก หน้าค่าง สูง สาม ชัน เขาก็ ยก ชัน ว่า คาย แล้ว แต่ เปาโล ลง ไป ครม กอด ตัว แล้ว บอก ว่า ชย่า เปน ทุกซ์ เลย จิตร เขา ยัง ชยู่ ใน ทั่ว ครั้น กลับ ชัน ไป ทัก ขนม กิน แล ได้ สั่ง สอน ไป จน รุ่ง แล้ว จึง ออก ไป คน ทั้ง หลาย จึง ภา คน หนึ่ง นั้น เข้า มา ทั้ง เปน แล้ว ก็ เหา ใจ ชัน ยินดี เปน ชัน มาก ฝ่าย เรา ก็ ลง เรือ แล่น ไป ถึง เมือง ซาไซ จะ ใต้ รับ เปาโล เข้า ใน เรือ ที่ นั้น ทั่ว ย เปาโล ได้ สั่ง ทั้ง นั้น ตั้ง ใจ ทั่ว จะ เจริ ท้าว ไป ที่ นั้น ครั้น ประจบ กัน ใน เมือง ซาไซ แล้ว เรา จึง รับ ท่าน มา เมือง มีคเลน แล่น จาก นั้น แล้ว อีก วัน หนึ่ง มา ใกล้เคียง เกาะ คีโฮ วัน สาม ก็ ถึง เกาะ ซาโม คอย นอ ชย หนึ่ง ใน เมือง โครซูลิอน แล้ว อีก วัน หนึ่ง ถึง เมือง มีเลโต ทั่ว ย เปาโล ได้ ตั้ง ใจ ว่า จะ แล่น ให้ พัน เมือง เฮเฟโซ ไป เพื่อ จะ มี คอช คอย ค้าง ชยู่ นาน ใน เมือง ซาเซีย จึง เร่ง ไป หวัง ว่า ถ้า จะ เปน ได้ จะ ไคร ถึง เมือง ยรูซุเลม ให้ ทั่ว วัน เปน เอกศก คือ เทษกาล นับ แต่ ปัสคา หัก สิบ วัน ฯ

๑๗๐ แต่ เมือง มีเลโต เปาโล ใช้ คน ไป เมือง เฮเฟโซ เรียก ผู้ ใต้ ผู้ ใต้ ใน จำพวก สยนี้ มา ท้า ท่าน ครั้น เขา มา แล้ว เปาโล จึง บอก แก่ เขา ว่า ท่าน

เข้าใจอยู่แล้วว่า ทั้งแต่ วัน แรก ที่ได้ เข้า มา ใน เมือง อา.เซีย ตลตท มา จน บัด นี้ ข้า ได้ อยู่ กับ ท่าน เป็น อย่างไร ได้ ถ่อม ใจ ลง ประนินิบัติ แก่ พระ องค์ เจ้า ทั่ว ยี่ น้า คา ไหล และ ทั่ว ยี่ ทศ สอง ใจ เป็น หลาย อย่าง เพราะ พวก ญาติ มุ่ง หมาย ปอง ร้าย อัน จะ เป็น คุณ ควร แก่ ท่าน ข้า มิ ได้ บิด ช้อน ใจ คัก สิ่ง แต่ ได้ ว่า กล่าว สั่ง สอน ท่าน ใน ที่ ชุมนุม กัน และ เรือน นี้ เรือน นั้น ได้ เป็น พญาน สั่ง สอน ทั้ง พวก ญาติ ทั้ง พวก เสนอ ให้ เหน แก่ พระ เจ้า แลก ลับ ทั้ง ใจ เสีย ใหม่ แล เชื่อ ใน พระ เยชู คริสต์ เจ้า แห่ง เรา แล บัด นี้ ใจ ข้า ผูก ขยู่ กิจ จะ ไป เมือง บรูซเดม แต่ เหตุ การ อัน จะ บัง เกิด แก่ ข้า ที่ นั้น ข้า ไม่ รู้ เว้น แต่ นี้ ว่า พระ วิญาณ บริสุทธิ นั้น เป็น พญาน แก่ ข้า สอน ว่า ทุก บ้าน ทุก เมือง เครื่อง ใจ ของ และ ความ ยาก ลำบาก คอย ข้า จะ มา แต่ การ เหล่า นี้ ข้า มิ ได้ ถือ ถึง ชีวิต ร้าย ๆ มิ ได้ รักร ขวาง แหน เว้น ไว้ แต่ จะ ได้ ทำ ให้ พนักงาน ของ คน สำราจ ทั่ว ยี่ ตี กับ ทั้ง การ ประนินิบัติ ที่ ข้า ได้ รับ แก่ พระ เยชู เจ้า คือ ว่า จะ ได้ เป็น พญาน กล่าว มงคล โอวาท อัน ลำ แคง พระ คุณ แห่ง พระ เจ้า บัด นี้ ท่าน จง อนุ เกิด ข้า รู้ อยู่ ว่า ข้า ได้ เทียบ กลาง ท่าน ประภาษ ว่า ทั่ว ยี่ อาณาจักร แห่ง พระ เจ้า แต่ ท่าน ทั้ง ปวง จะ ได้ เหน หน้า ข้า แต่ นี้ ก่อ ไป ทา มิ ได้ แต่ คัก คน เหตุ ทั้ง นั้น วัน นี้ ข้า เป็น พญาน แก่ ท่าน ว่า ข้า เป็น อัน บริสุทธิ จาก เลือก ของ ท่าน สิ้น ทุก คน เพราะ ข้า มิ ได้ หวง ช้อน สิ่ง ใด แต่ ว่า ได้ กล่าว แก่ ท่าน ให้ รู้ ซึ่ง ชอบ พระ ไทย พระ เจ้า ทุก ประการ เหตุ ฉะ นี้ จง ระวัง ให้ คัก ทั่ว ยี่ คัว ท่าน และ ทั่ว ยี่ ผู่ แคะ สิ้น ทุก คัว ที่ พระ วิญาณ บริสุทธิ ทั้ง ท่าน ให้ เป็น ผู้ แล คุ รั กษา นั้น จะ ได้ เลียง พวง ลูก สิบ แห่ง พระ เจ้า ที่ พระ องค์ ได้ ช่วย ทั่ว ยี่ ทั่ว ยี่ โลหิต ของ พระ องค์ ขะ

๒๘๘ ๐ เพราะ ข้า รู้ อยู่ ว่า เมื่อ ข้า ได้ ไป แล้ว พวก หมาน อัน ร้าย จะ เข้า มา กลาง ท่าน และ ทำ ร้าย แก่ ผู่ แคะ แล้ว แต่ ใน ท่าน เอง คน จะ เกิด ขึ้น สอน ให้ ผิด จาก ธรรม และ จะ ลง เขา พวง สิบ ให้ หลง ไป ตาม เขา เหตุ

ทั้งนี้ จึงเผ้าระวัง จำไว้เถิดว่า ถึงสามปี ข้าไท่ สอนเทือน สติ ท่าน
 ทุกคน ด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวัน กลางคืน ไม่ได้ หยุต เลย คุณ
 ท่าน พี่น้อง ทั้งหลาย บัดนี้ ข้าฝาก ท่าน ไว้แก่ พระเจ้า แลแก่ คำโอวาท
 ชัน ประกอบ ด้วย พระคุณ พระองค์ แล เปน กำลัง จะ ก่อ สร้าง ท่าน ขึ้น ให้
 ได้ มระตก ด้วยกัน กับ คน บริสุทธิ ทั้งปวง ข้ามิได้ โลก หยาก ได้ เงิน ทอง
 แล ผัก ผ่อน ของ ใคร ท่าน ทั้งหลาย รู้ อยู่ เอง ว่า เมื่อ ข้า เอง ก็ ตี แล พวก
 พ้อง ของ ข้า ก็ ตี จะ ต้อง การ ด้วย สิ่ง อัน ไต มือ ของ ข้า เอง ได้ ทำ จัก
 แฉง เขา ข้า ไท่ ชี้ แฉง แก่ ท่าน ทุก หย่าง ให้ รู้ ว่า ควร ท่าน จะ อุษาคี ทำ การ
 จะ ให้ ชั่ว ด้วย สงเคราะห์ แก่ คน มี กำลัง น้อย ถ้า ลึก ถึง ถ้อย คำ แห่ง พระเยซู
 เจ้า ที่ คริสต์ ว่า คน ที่ ให้ ท่าน เปน ญาติ มาก กว่า คน ที่ รับ ท่าน นั้น ครั้น
 เปาโล ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว ก็ ได้ คุก เข้า ลง สวด ทั้ง ความ ปรารถนา ด้วย กัน กับ
 คน ทั้ง ปวง ๆ ก็ ร้อง ให้ เปน ชัน มาก กัม ลง บน-คอก ของ เปาโล จวบ กัน
 เปน ทุก ชั่ว เปน ชัน มาก ที่ เคี้ยว เพราะ คำ ของ เปาโล ที่ ว่า ชัน จะ เหน หน้า
 เรา แก่ นี้ ก่อ ไป ไม่ได้ เลย แล ว่า ก็ ไท่ ส่ง เรา มา ถึง เรือ ะ

๑ บท ๒๑ ข

๑ ครั้น เวลา พวก สิช นั้น แล้ว ก็ ใช้ ใบบ่ แล่น มา ครอง ถึง เกาะ โกศ อีก
 วัน หนึ่ง ถึง เกาะ โรโต แต่ นั้น มา ถึง เมือง ประทวาร ครั้น ภาย ลำภา ลำ
 หนึ่ง ที่ จะ ไป เมือง ฟอย นิสซ์ เรา จึง เติร สาร ไป ด้วย เมื่อ เหน เกาะ กุปโร
 แล้ว ก็ ละ เกาะ นั้น ไว้ ช่าง ชั่ว ะ แล่น มา ถึง เมือง ซุรีย แล ทอด สมอ ที่
 เมือง คุโร ด้วย ว่า ที่ นั้น เรา จะ ชน ของ ออก จาก ลำภา ครั้น ได้ ภาย พวก
 สิช แล้ว เรา ไท่ คอย ษา ไตรย กับ เขา เปน เจตวัน สิช เหล่า นั้น ประกอบ
 ด้วย พระ วิญาน ว่า กล่าว กับ เปาโล มิ ให้ ท่าน ขึ้น ไป ถึง เมือง ยรูจ เลม
 ครั้น สิ้น เวลา ที่ จะ อยู่ แล้ว สิช เหล่า นั้น ทั้ง ลูก ทั้ง เมีย เขา ภา กัน ส่ง เรา
 ออก นอก เมือง แล ว่า เรา ไท่ คุก เข้า ลง ที่ ชวย ชะ เล สวด ทั้ง ความ ปรารถนา
 ครั้น ได้ คำนับ กัน ลา กัน แล้ว เรา จึง ขึ้น ลำภา เขาก็ กลับ ไป บ้าน เมื่อ

ปล่อยเล่น จากเมืองคูโรแล้ว เรา จึง มา เมืองโทเลมาย คำนี้ พวก ฟินซัง
 แล คอย ชู กับ เจา วัน หนึ่ง อีก วัน หนึ่ง เรา จึง มา ถึง เมือง กายซวโรอา
 แล เข้า ไป ใน เรือน ของ พัลลิบ ที่ เป็น ครู สอน พระศาสนา แล เป็น คน หนึ่ง แก่
 ใน พวก เจต คน เรา ได้ คอย ภา ไตร เรือน ของ พัลลิบ ผู้ มี ลูก หลึง พรหมจรรย์
 สี่ คน ที่ ย่อม สอน พระศาสนา และ เมื่อ เรา อยู่ ที่ นั้น หลาย วัน ก็มี ผู้ ทำ นาย
 คน หนึ่ง ชื่อ อะระมะ ไป ลง มา แก่ เมือง ยูทาย คน นี้ มา หา เรา เขา นำ ศาสตรา ของ
 เปาโล ผู้ มี มือ คืบ ของ คน แล้ว ว่า พระ วิญญูณ ได้ คริสต์ สอน ว่า ทั้ง นี้ ว่า
 พวก ยูทาย ใน เมือง ยรูซุเลม จะ ผู้ คน ที่ เป็น เจ้า ของ ฝ่า นี้ เหมือน อย่าง นี้
 แล แล้ว จะ มอบ ให้ แก่ คน ต่าง ประเทศ ครั้น เมื่อ เรา ได้ ยิน ทั้ง นี้ เรา
 เอง กับ ทั้ง สิบ ทั้ง ปวง ที่ อยู่ นั้น ได้ ชื่อน วอน ท่าน มิ ให้ ไป เมือง ยรูซุเลม ฯ
 ๑๓๐ แก่ ฝ่าย เปาโล ท่าน จึง ถาม ว่า ท่าน ทั้ง หลาย นี้ จะ ร้อง ให้ หัก ใจ
 ของ ข้า ทำ ไหม ทว่า ว่า ข้า พร้อม ใจ จะ ให้ เขา ผู้ มี สิ่ง เทียว เท่า นั้น หาก มิ
 ได้ แก่ จะ ทาย ทว่า เพราะ นาม พระเยซูเจ้า ครั้น ท่าน ไม่ ยอม พัง เรา จึง
 นิ่ง เสีย ว่า ให้ พระไทย พระองค์ เจ้า ถึง ที่ สำ เร็จ เกิด ต่อ ที่ หลัง ครั้น เรา
 จัด แจง พร้อม แล้ว เรา จึง ภา กัน ขึ้น ไป ยัง เมือง ยรูซุเลม แล ลง คน
 พวก สิบ ใน เมือง กายซวโรอา ไป ทว่า และ นาโชน คน หนึ่ง ชาว เกาะ กุปโร
 เป็น ลูก สิบ เ้า แก่ เขา ภา คน นี้ มา จะ ให้ เรา ภา ไตร ทว่า ฯ
 ๑๓๑ ครั้น เรา ถึง เมือง ยรูซุเลม แล้ว พวก ฟินซัง ทั้ง หลาย นั้น ได้ รับ
 เรา ไว้ ทว่า ขึ้น ชม ยินดี คอย วัน หนึ่ง แล้ว เปาโล จึง ภา เรา เข้า หา ภา โทโบ
 และ ผู้ เ้า ผู้ แก่ จึง ประชุม กัน พร้อม สิ้น ทุกคน ครั้น เปาโล คำ นี้ เขา แล้ว
 ท่าน จึง แก่ ใจ กล่าว เหตุ ทั้ง ปวง ลำดับ กัน ตาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ โปรด ให้ ทว่า
 ทำ และ ประนิบัติ ใน กลาง คน ต่าง ประเทศ เมื่อ เขา ได้ ยิน แล้ว เขาก็
 สรรเสริญ พระเจ้า แล ได้ บอก แก่ เปาโล ว่า คุณ ภา ท่าน ผู้ เป็น ฟินซัง กัน กับ
 เรา ท่าน เห็น ชู ว่า แก่ พวก ยูทาย ที่ เชื่อนั้น เป็น ศัก คี หมั้น แล้ว เขา ก็ จ
 ถือ ใน พระ บัญชี สิ้น ทุกคน และ เขา ได้ ยิน ว่า ทว่า ท่าน ว่า ท่าน ได้ สั่ง

สอน พวก บุกย ทั้งปวง ที่ อยู่ต่าง ประเทษ นี้ให้ เว้น จาก โศภาท ของ โอมเซ
 แล ได้ กล่าว มี ให้ เขา ลูก เขา มา รับ ที่ ลัก มี ให้ ประพรีษิ ทาม ทำ เนียม
 ความ นี้ จะ เป็น ประการ ไท จะ ก็ ง่าย ผุง คน คง จะ ชุ่ม นุ่ม กัน มา ทวย เขา
 ไว้ ยิน ว่า ท่าน มา นี้ แล้ว จง ทำ ความ เรา ว่า ทั้ง นี้ เดิก ว่า เรา มี สี่ คน ที่ ไท
 ทั้ง สี่ จั ธริ ทาน เขา คน เหล่า นี้ มา กัน ทำ ที่ ง่าย ชั่วระ ภาย ทวย กัน จัก เมจ
 แจก ภาย ทวย กัน ให้ โดม ทั่ว คน ทั้ง ปวง จึง จะ ไท เข้าใจ ว่า ที่ เขา ไท ยิน
 ว่า ทวย ท่าน ไม่ เป็น ธุระ ไท อก แต่ ท่าน ไท ประพรีษิ เป็น อัน ที่ และ ไท ถือ
 วิชา พระ บั จั จั ทวย แต่ ว่า ว่า ฝ่าย พวก ต่าง ประเทษ ที่ เชื่อ นั้น เรา ได้ เขียน
 ฝาก ส่ง มี ให้ เขา ถือ ความ ขึ้น แต่ ให้ วิชา ถือ คือ ให้ เว้น จาก เครื่อง ที่
 บุกย แก่ พระ เถจ เนียม จาก เลี้ยบ จาก สักว ที่ รัศ โศภ ภาย และ ที่ ผิก ประ
 เณนี้ หลึง ขวย เป่า โล จึง รับ มา กัน อยู่ กับ คน เหล่า นั้น แล อีก วัน หนึ่ง
 ครั้น ชั่วระ กัน แล้ว จึง มา กัน เข้า มา ใน วิหาร จะได้ ทำ ทน ก วัน ที่ การ ชั่วระ
 นั้น จะ สิบ เจ็ด ที่ กว่า จะ ไท เขา เครื่อง บุกย มา บุกย ภาย เพราะ ทุก คน คณะ ที่ ๓
 ๒๖๖ ๑ ครั้น เกล วัณ ฤช ย จ ร ัน แล้ว พวก บุกย ที่ มา จาก เมือง อาเซีย
 ครั้น ไท เห็น เป่า โล ใน วิหาร เขา ก็ บุกย ผุง คน ทั้ง ปวง ให้ ลง มือ จับ ท่าน
 ทวย เขา ไท ร้อง เป็น เสียง ดัง ว่า พวก เขา บิ สรา เกล วัณ จง ช่วย เดิก
 เป็น คน นี้ และ ที่ ไป ส่ง รอม คน ทั้ง ปวง ทุก แห่ง ให้ สิก ท่อ พล เมือง เรา
 ต่อ พระ บั จั จั และ ต่อ ที่ สถาน นี้ แล้วยัง ไท มา พวก เขา เตน เข้า มา ใน พระ
 วิหาร ทำ ให้ ที่ บิ สรา ทน นี้ เป็น มด ทน ไป เพราะ เขา ไท เห็น ไท พิ โม ชว
 เมือง เตะ เฟ โช ใน เมือง กับ เป่า โล และ เขา นี้ ว่า เป่า โล ไท ไท ไท พิ โม นั้น
 เข้า มา ใน วิหาร แล้วยัง ฤช วัณ ภาย ทั้ง ทั้ง เมือง แล คน ทั้ง ปวง วิ่ง ทรู กัน
 มา และ ครั้น จับ เป่า โล แล้ว ก็ อก ออก มา จาก วิหาร แล้วยัง ประทุ ทน
 ใจ เมื่อ เขา ยัง ทา ที่ จะ ข่า เป่า โล เล็บ ก็ จัก สัก พิ ที ที ไป ถึง นาย ทหาร พัน
 หนึ่ง ว่า เมือง บิ สรา เกล วัณ จ ร ัน สิ้น ทั้ง เมือง นาย ทหาร นั้น คุม ทหาร
 ทั้ง นาย ร้อย ทวย เรว มา กัน จึง เข้า มา ทา เขา ครั้น เขา ไท เห็น นาย พัน กับ

พวกทหาร มา ที่เขี่ยน เปาโล นั้น เขา หยุด ไว้ นาย พัน จึง ขยับ เข้า มา รับ
 เขา เปาโล แล้ว สั่ง ให้ ผูก มัด เสี้ยว วัลย์ ไชร์ สอง เส้น แล้ว ก็ ถาม ว่า เปน
 ไคร และ ไท้ ทำ อะไร ใน ผู่ คน ร้อง ว่า หย่าง นี้ บ้าง หย่าง โน้น บ้าง ครั้น
 จะ เขา ความ อะไร เปน แน่ ไม่ ไท้ เพราะ โกลา หลัด นาย พัน จึง สั่ง ให้ ภา เปาโล
 เขา ไป ไว้ ใน ปรอ้ม ครั้น มา ถึง บัน ไค ปรอ้ม พวก ทหาร ยก เปาโล ชู ขึ้น ไว้
 กลัว ผู่ คน จะ ยี้แย่ง จึง เขา ไป คว้ย ว่า ผู่ คน กิจ ความ มา ไท้ ร้อง เปน
 เสี้ยว ดัง ว่า ข่า มัณ เถิด และ เมื่อ เขา จะ ภา เปาโล เข้า ใน ปรอ้ม นั้น ท่าน
 จึง ถาม นาย พัน นั้น ว่า ชัน ข่า พเจ้า จะ พุด กับ ท่าน ศัก คำ หนึ่ง จะ ไท้ ทรี มิ
 ไท้ นาย นั้น ก็ ถาม ว่า ภาษา เฮเลน เจ้า เข้าใจ ทรี เจ้า เปน ไช้ จรว เมือง
 อาย ชมบ โท ที่ แต้ กอน นั้น ไท้ เกลลี่ย กลอม พวก ไจร ห้า พัน คน แล้ว ภา กัน
 เข้า อยู่ ป่า มิ ไช้ ทรี เปาโล จึง ตอบ ว่า ข่า พเจ้า เปน คน ขาว ยุกาย เกิด ใน
 เมือง คาระโซ แขวง เมือง กิลิเกีย เปน ชาว เมือง เลก นอ้ย มิ ไท้ แล้ว ข่า พเจ้า
 ขอ ท่าน จง ยอม ให้ ข่า พเจ้า เล่า ความ แก่ ผู่ คน เหล่า นี้ ให้ ฟัง ครั้น นาย
 นั้น ยอม แล้ว เปาโล ยืน ที่ บัน ไค ปรอ้ม โบก มือ เปน สำคัญ แก่ คน ทั้ง ปวง
 เมื่อ สงบ เงียบ ดี แล้ว เปาโล จึง ทวง ภาษา เฮบราย กล่าว ไป ว่า อะ

๐ บท ๒๒ ๓

๐ กูกร ท่าน พัน ชัง แด พ้อ คน ทั้ง หลาย จง คอ้ย ฟัง ถอ้ย คำ ชัน ข่า พเจ้า
 จะ ว่า แก่ ท่าน เปน ที่ แก่ คว้ย ครั้น คน ทั้ง หลาย ไท้ ยิน ไท้ ฟัง ว่า เปาโล พุด
 แก่ เขา เปน ภาษา เฮบราย เขา จึง ปลง ใจ หนึ่ง เงียบ ที่ เกี้ยว แล เปาโล ยัง ว่า
 ข้า เปน คน ยุกาย เกิด ใน เมือง คาระโซ แขวง เมือง กิลิเกีย คอ้ง เลี้ยง
 วัณะ ฉั้น ใน เมือง นี้ ไท้ เรียน แต้ สำนัก ท้าว ชมะ เมลิเอล ให้ ถือ ครัก เกรง
 ใน บัญชี ของ ปู่ ญา ทาย ของ เรา แล มี ใจ รอน รน ที่ จะ ปรนินิบัติ แก่ พระ
 เจ้า เหมือน หย่าง ท่าน ทั้ง ปวง ทุก วัน นี้ ข้า ก็ ไท้ ไล่ เจี้ยว เจน ผู้ คน ที่ ถือ
 ภาษา นี้ ให้ ถึง คาย ไท้ ผูก มัด ทั้ง หลึง ทั้ง ขย มอบ เขา ไว้ ให้ เจ้า คุก เสี้ย
 เหมือน หย่าง ประเวทิก จ้าว กับ ทั้ง ผู้ ถ่า ผู้ แก่ ทั้ง ปวง จะ เปน พญาณ ฝ่าย

ข้าก็ว่าได้ แต่พวกเหล่านี้ข้าได้รับ หนังสือฝากให้ไปถึง พวกพี่น้องในเมือง คามาเซ็ค จะได้จับมัดเขาแลภามาถึง เมือง ยรูซเดม เพื่อจะลงโทษเขา แลเมื่อข้าเฝ้าทางเกือบจะถึง เมือง คามาเซ็คแล้ว ก็ลืมหูลูกกรงวันเที่ยง ในทันใจ รัศมีสว่างอันใหญ่ส่องแสงแก่ อากาษ มาล้อมข้าไว้ ข้าจึงชะงักลงถึงดิน แลไต่ยืมเสียงร้องเรียกข้าว่า เขาใด ๆ ทำไม่ซ่อมเหงเรา ข้าจึงชานว่า พระองค์เจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด พระองค์ก็ครัสแก่เขาว่า เราเป็นเยซู ขวนาซเรธิ ที่เจ้าซ่อมเหงอยู่ คนที่ไปทวยกัน กับข้าได้เห็น รัศมีสว่างนั้น และตกใจกลัวเป็นอันมาก แต่เสียงที่พูดกันกับข้า นั้นเขาหาไต่ยืมไม่ ข้าจึงไต่ทูลถามว่า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด พระเจ้าข้า พระองค์เจ้าก็ครัสตอบแก่ข้าว่า จงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง คามาเซ็ค ที่นั่นเขาจะบอกให้รู้ทวย สาระพักอันจักไว้ จะให้เจ้าทำและ ครั้นข้าเห็นไม่ได้เพราะเหตุรัศมีสว่างนั้น คนที่ไปทวยจึง จูงมือข้า ภาเข้าไปในเมือง คามาเซ็ค ที่นั่นมี คนหนึ่ง ชื่อ ณะเนอเย เป็นคนไต่ปฏิบัติกาม พระ บัญญัติ พวากุบายทั้งปวงที่อยู่นั้น ยอมรับเป็นคนดี คนนี้เข้ามาหาข้ายืมไต่ลบอกแก่ข้าว่า พี่เขรโลเซี่ยยังเห็นสว่างไปอีก ข้าจึงแลเห็น ณะเนอเยไต่แก่ในเพลานั้น ณะเนอเยให้ว่า พระเจ้าแห่งปู่ทัญญาทายของเร ได้ทรงเลือกเจ้าไว้ จะให้เจ้ารู้จักใน พระไทยพระองค์ จะไต่เห็น ผู้บริสุทธิ์ และ จะไต่ฟังเสียงแก่ พระโฮซู พระองค์เพราะว่า เจ้าจะเป็น พญาณ ฝ่าย พระองค์แก่ มนุษทั้งปวง กล่าวทวยเหตุการที่เจ้าไต่เห็นไต่ยืมนั้น และ เทียวนี้เจ้ายังคอยอะไร จงลุกขึ้น รับศีล จุ่มน้ำ ล้างชำระเสียซึ่ง ความผิด ของ กัวสวดทั้ง ความปวณนออกพระนาม พระองค์ ค่อที่หลัง เมื่อข้ากลับมาถึงเมือง ยรูซเดมแล้ว แลก็ใจ สวด อยู่ในวิหาร บ้านกาน นีรมิกโรให้ข้าเห็น พระองค์ ครัสสั่งแก่ข้าว่า จงเร่งออกไปจากเมือง ยรูซเดม ทวยเร็วเถิด เพราะ ว่าคำ พญาณที่เจ้าว่าฝ่ายเรานั้น เขาไม่รับไม่ฟังเลย ข้า

ก็ได้พานว่า ข้าแต่พระองค์เจ้าข้า เขาได้รู้แล้วว่า ข้าพเจ้าได้พาเอา
คนทั้งหลาย ผู้เชื่อใน พระองค์ มาใส่คุก มาขังใน โรงขรม แต่เมื่อ
เล็ดลอดของ ซะเฟฟาโน ผู้พญานาแห่ง พระองค์ ออกนั้น ข้าพเจ้านี้ ได้
ยืน อยู่เหน ขอบ คว้ย ใน การ ที่ ข้า ท่าน เสีย และ ได้ รักษา ผ่า ผ่อน ของ คน
ที่ ข้า ท่าน นั้น แต่ พระองค์ ยัง ตรัส แก่ ข้า สั่ง ว่า จง ไป เถิด เรา จะ
ใช้ เจ้า ไป ไกล ไป หา คน ต่าง ประเทศ ๖

๒๒ ๑ ครั้น คน ทั้ง ปวง ได้ ยืน จน ถึง คำ นี้ เขา จึง แผลง เสี่ยง ร้อง ว่า คน
อย่าง นี้ ข้า เสีย เถิด ให้ พัน แ่นกิน ไม่ ควร จะ เอา ชีวิต ไว้ ได้ เมื่อ เขา โห่
ร้อง ผูก เสื้อผ้า เขา ผงคล่ ซัด ขึ้น ใน ซากาย นาย พัน จึง สั่ง ให้ เขา เปาโล
เข้า มา ใน ป้อม บอก ว่า จะ ลอง เขา คว้ย ลวด หนึ่ง จะ ได้ รู้ ว่า พวก นี้ ร้อง
ฟ้อง เขา คว้ย เทกุ ซันโต ครั้น เขา ผูก ขี่ง คิ้ว เปาโล คว้ย ลวด หนึ่ง เปาโล จึง
บอก แก่ นาย ร้อย คน หนึ่ง ที่ ยืน อยู่ นั้น ตาม ว่า ซัน จะ เอา คน ที่ เป็น พวก โรม
ที่ ยัง มิ ได้ พิจารณา ปรับโทษ มา ทวน คว้ย ลวด หนึ่ง นั้น ถูก กับ กตทมาย อยู่
หรี เมื่อ นาย ร้อย ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ เข้า ไป หา นาย พัน ตาม ว่า ท่าน จะ ทำ อะไร
คว้ย ว่า คน นี้ เป็น พวก โรม นาย พัน จึง ตาม แก่ เปาโล ว่า เจ้า เป็น พวก โรม
หรี ให้ บอก แก่ ข้า เถิด เปาโล ตอบ ว่า เป็น เจ้า ข้า นาย พัน ก็ ยัง ว่า ซึ่ง
จะ นับ ว่า เป็น พวก โรม นั้น ข้า ได้ แค่ คว้ย เสีย เงิน เป็น ซัน มาก เปาโล จึง ว่า
ข้า ได้ เกิด ใน พวก นั้น ขณะ นั้น คน ทั้ง หลาย ที่ จะ พิพากษา เปาโล นั้น ละ เขา
ไป แล้ว นาย พัน นั้น ครั้น รู้ ว่า ได้ เชิญ คน ที่ เป็น พวก โรม ก็ คิด กลัว อยู่
เพล่า เจ้า นาย พัน หยาก จะ รู้ ที่ จริง ใน ที่ พวก ยุคย ฟ้อง เปาโล นั้น ท่าน จึง
แก้ จำ ของ แล้ว สั่ง ให้ พวก ประโรหิก ใหญ่ กับ บัน คา ผู้ ปรีกษา การ แ่นก
ิน มา พรีชม แล้ว เขา เปาโล มา มา ให้ ยืน อยู่ นั้น คว้ย ๖

๑ บท ๒๓ ๖

๑ ฝ่าย เปาโล พินิจดู พวก ที่ ปรีกษา แล้ว ก็ กล่าว ว่า กู กร ท่าน พันซัง ทั้ง
หลาย ข้า ได้ ปรีมนิบัติ แก่ พระเจ้า ตาม ใจ ซึ่ง สั่ง เกก ผิด แล ชอบ เป็น ซัน ก็

ทราบทั่ว ทุก วัน นี้ เมื่อ นั้น ประโรทิกใหญ่ ชื่อ อะเนเนีย สัก คน ที่ ยืน อยู่
 คว้า กัน ให้ ทบ ปาก ของ เปาโล ๆ จึง คอบ แก่ ประโรทิก ว่า พระเจ้า จะ คอบ
 ท่านเอง อัน เปน แก่ ฝ่าย เขา ท่าน มา นี้ จะ ได้ พิภาภาษ่า คำ คม กตหมาย แล้ว
 มา สั่ง ให้ ทบ ข่า ผิด ก่อ กตหมาย มิใช่ หรือ คน ที่ ยืน อยู่ นั้น จึง ถาม ว่า เจ้า มา
 ว่า ทบ ข่า ก่อ ประโรทิก แห่ง พระเจ้า หรือ เปาโล จึง ทอบ ว่า พวก ฟันซัง เชื้อ
 ข่า มิได้ รู้ ว่า ท่าน เปน ประโรทิกใหญ่ คว้า ว่า มี คำ เขียน อยู่ ว่า อย่า ว่า ทบ
 ทบ คว้า ท่าน ผู้ ครอง พลเมือง แล้ว ครั้น เปาโล รู้ ว่า เขา เปน พวก ขตุกาย
 บ้าง พวก ฟารีซาย บ้าง ท่าน จึง ร้อง ใน ที่ ปรีกษา นี้ ว่า ดูกร ท่าน ฟันซัง
 ทั้งหลาย ข่า นี้ เปน พวก ฟารีซาย เปน ลูก ของ คน ฟารีซาย ที่ เขา มา พิภาภาษ่า
 ข่า นั้น เปน เพราะ ข่า ไร้ ใจ ว่า คน จะ เปน ขึ้น จาก ทาย ครั้น เปาโล ได้ ว่า ตั้ง
 นี้ พวก ฟารีซาย กับ ขตุกาย เกิด ถ่ม ถึง กัน ผูก คน ก็ แยก แยก กัน คว้า
 ว่า ฝ่าย พวก ขตุกาย เขา ว่า อัน จะ เปน ขึ้น จาก ทาย นั้น ไม่ มี ทูต สวรรค์
 และ ระบุ วิญาณ ก็ ไม่ มี ฝ่าย พวก ฟารีซาย เล่า ก็ ขอม ว่า มี หมด อะ

๘๐ ครั้น นี้ ซึ่ง กัน มาก แล้ว พวก ชาลักษ์ ทั้ง หลาย ที่ อยู่ ข้าง พวก ฟารี
 ซาย ขึ้น ขึ้น ถึง กัน ว่า เรา มิได้ เหน ผิด สิ่งใด ใน คน นี้ แต่ ว่า ถ้า พระ
 วิญาณ ก็ ดี ทูต สวรรค์ ก็ ดี ได้ ว่า ประการใด แก่ เขา (ว่า ทำ นั้น) เมื่อ
 เกิด โกลาหล วุ่น ที่ เดียว นาย พัน กั้ว เขา จะ ยื้อ เขา เปาโล ผิด เสีย จึง สั่ง
 พวก ทหาร ลง มา รับ เขา กั้ว แก่ ใน กลาง เขา มา ไว้ ใน ปร้อม อะ

๑๑๐ ใน เพลากลาง คืน วัน นั้น พระองค์ เจ้า เสกจมา อิน ตรง หน้า เปา
 โล คริสต์ สั่ง ว่า จง ขึ้น ชม ยินดี เกิด เจ้า ได้ เปน พยาน ว่า ฝ่าย เรา ใน เมือง
 ยรูซเลม มี นิดใด คง จะ เปน พยาน ว่า ใน เมือง โรม เหมือน มี นิด นั้น แล้ว
 ครั้น ถึง เพลา เช้า พวก ขตุกาย ทั้ง หลาย วุ่น วาย กัน มาก มา สาบาน ท้า ว่า
 ไม่ กิน ไม่ คั้ม เลย กว่า จะ ประหาร เปาโล เสีย ที่ สบต สาบาน กัน หย่าง นั้น
 เปน มาก กว่า สี่สิบ คน ๆ เหล่า นั้น มา ทา ประโรทิกใหญ่ และ ผู้เถา ผู้แก่ ทั้ง
 หลาย บอก ว่า เรา ได้ สบต สาบาน ท้า ว่า เรา ไม่ รับ ชิม ขา ทาร สิ่งใด เลย

กว่า จะฆ่าเปาโลเสีย บัดนี้ให้ท่าน ทั้งหลาย กับ พวกที่ ปรีกษานั้น ช่วยว่า
ด้วย นายพันให้เขาเปาโล ภา ภา ทาน เหมือนหนึ่ง จะใคร่ ชัก ถามเขา ท่อ
ไปให้ ถัด ถ้วน ยิ่ง กว่า แรกก่อน และ เมื่อเขา ยัง ไม่ ทน ถึง เรา นี้ พร้อ มใจ
กัน จะ ฆ่า เสีย ให้ตาย ะ

๑๗ ๐ ครั้น ลูก ขอบ ของ น้อง สาว ของ เปาโล ได้ ยิน ว่า พวก ยูกาย มุ่ง
หมาย ปองร้าย ทั้ง นี้ เขา จึง มา ถึง ป้อม นั้น แล้ว เข้า ไป บอก เหตุ แก่ เปา
โล ให้ รู้ เปาโล ก็ ได้ เรียก นาย ร้อย คน หนึ่ง บอก ว่า คน นุ่ม นี้ ท่าน จง ภา
ไป ทา นาย พัน ด้วย คน นี้ มีความ ซ้ำ หนึ่ง จะ เล่า ให้ ท่าน ฟัง นาย ร้อย
จึง ภา คน นั้น ไป ทา นาย พัน บอก ว่า เปาโล ที่ กซัง จำ อยู่ นั้น ได้ เรียก ข้าราชการ
ขอให้ เขา คน นุ่ม นี้ ภา ภา ทาน มีความ ที่ จะ กล่าว ให้ ท่าน ฟัง นาย
พัน จึง จับ มือ คน นั้น ภา ภา ถึง ที่ สงัด แล้ว ถาม ว่า เจ้า มี เหตุ ความ ประ
การ ไต ที่ จะ ว่า แก่ ข้า คน นุ่ม นี้ คอบ ว่า พวก ยูกาย ได้ ลง ใจ พร้อ ม
กัน จะ ขอ ท่าน ให้ เขา เปาโล ภา ลง ไป ถึง ที่ ปรีกษา เพลา พรุ่ง นี้ เหมือน หนึ่ง
ว่า จะ ชัก ถาม ให้ รู้ ด้วย ความ เขา ให้ ถัด ถ้วน ยิ่ง กว่า แรก ก่อน ข้า จึง ขอ
ท่าน อย่า ให้ ลง ใจ กับ เขา เลย ด้วย ว่า แก่ ใน พวก นั้น ซึ่ง มุ่ง หมาย ปอง
ร้าย มี มาก กว่า สี่สิบ คน ที่ ไ้ สาบาน ทิว ว่า ไม่ กิน ไม่ ต้ม เลย กว่า จะ ฆ่า
เปาโล เสีย บัด นี้ เขา พร้อ ม อยู่ แล้ว คอบ จะ ไ้ รัย คำ สัญญา แก่ ท่าน นาย
พัน จึง ปลอ ยคน นุ่ม นั้น ไป สั่ง ว่า อัน เจ้า ไ้ เล่า ความ นี้ แก่ ข้า นั้น อย่า
แพร่ง พราย แก่ ใคร แล้ว ก็ ได้ เรียก นาย ร้อย สอง คน มา จึง สั่ง เขา ว่า
จง จัก แจง ทหาร สอง ร้อย จะ ไ้ ไป เมือง กาซวไรธา กับ ทหาร ม้า เจก สิบ
คน กับ ทั้ง คน ถือ หอก สอง ร้อย ให้ เสดจ แก่ ใน สาม ท่ม และ ลัก ทิว ที่
จะ ให้ เปาโล ชี้ จะ ไ้ รักษา กัน ส่ง ไป ถึง พิลิกซ์ ผู้ เจ้า เมือง แล้ว ท่าน
เขียน หนังสือ ฝาก นบัพ หนึ่ง หย่าง นี้ ว่า หนังสือ ของ เกลาที โอลูเซีย มา
ถึง เจ้า คุณ พิลิกซ์ ผู้ เปน เจ้า เมือง ขอให้ จำ เรือนุ เดิก พวก ยูกาย ไ้ จับ
เขา คน นี้ แล้ว ก็ จะ ประหาร เสีย แต่ ครั้น ข้า ไ้ รู้ ว่า คน นี้ เปน พวก โรม

ข้าจึงรีบไปกับพวกทหารช่วยเขาไว้ เมื่อข้าหายากรู้ ในเหตุที่พวก
 ยูทาย พ้อง เขา นั้น ข้าจึงภาเขาลง มาในที่ ปรีกษา ของ พวก ยูทาย แล
 เห็นว่า ที่ เขา พ้อง นั้น เป็น แก่ ข้อ ถุ้มเถียง กัน ด้วย บัญญัติ ของ เขา ไม่มี
 เหตุอันควร จะ ตาย อัน ควร จะ จำ จอง ก็ ไม่มี แล เมื่อ ได้ รู้ ว่า พวก ยูทาย
 มุ่งหมาย ปอง ร้าย ต่อ คน นี้ ข้าจึงส่งเขาไปให้แก่ท่านที่เกี่ยว ก็ ได้ ส่ง
 ผู้ พ้อง นั้น ให้ กล่าว ความ เขา แก่ ท่าน ขอให้ท่าน อยู่เย็น เป็น สุข เด็ด ๓๖
 ๓๑ ๑ เหตุทั้งนี้ พวกทหาร จึง ทำ ตาม คำสั่ง ภาเขา เปาโล เปลา กลาง
 คีน นั้น มา ถึง เมือง ชันคิยาครี เปลา เซจ จึง มอบ เปาโล ไว้กับทหาร ม้า
 แล้ว กลับ เข้า มา ที่ ป้อม คัง เก่า ฝ่าย ทหาร ม้า นั้น มา ถึง เมือง กายจวไรธา
 แล้ว เขา หนังสือ ฝาก ทั้ง เปาโล ส่ง ให้ แก่ ท่าน เจ้า เมือง ๆ ครั้น ได้ อ่าน หนังสือ
 สือ และ ถาม ว่า มา แก่ แขวง เมือง โด แล ได้ ความ ว่า มา แก่ แขวง เมือง
 กิติเกีย ท่าน จึง บอก ว่า ครั้น คน ที่ พ้อง เจ้า นั้น ได้ มา แล้ว เรา จึง พัง เจ้า
 แล้ว ก็ ส่ง ให้ คุม เปาโล ไว้ ใน สาลา ลูก ชุน ของ พญา เฮโรก ๓๖

๑ บท ๒๔ ๓

๑ อยู่ มา อีก ทำ วัน แล้ว ขณะนั้น ผู้ เป็น ประโรทิกิใหญ่ กับ ผู้ เจ้า ผู้ แก่
 ทั้งหลาย กับ ทั้ง เคะทะลุ ผู้ ปรีชช ฤชัย คำ ได้ ลง มา จะ กล่าว ความ ต่อ เปา
 โล ให้ เจ้า เมือง พัง ครั้น เรียก เปาโล เข้า มา แล้ว เคะทะลุ จึง จับ เรื่อง
 พ้อง ว่า ข้าพเจ้า ทั้งหลาย มีความ สุข สำราญ เพราะ ท่าน เป็น ชัน มาก ท่าน
 ได้ ทำ หลาย สิ่ง ชัน เป็น หน้า ธรรมะ เสิญ แก่ พล ประเทศ นี้ เพราะ ท่าน ทรง
 ล่วง รู้ สาระ พัก การ งาน รอบ ที่ รอบ ข้าง ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอ รับ ประทาน
 ด้วยใจ กระจุก เจ้าคุณ พัลลิกซ์ เจ้า ข้า แล้ว เพื่อมิให้ท่าน ได้ เห็นช้อย ลำบาก
 ข้าพเจ้า ขอ ท่าน จง โปรด พัง ข้าพเจ้า คัก น้อย นึ่ง เด็ด เพราะ ข้าพเจ้า ทั้ง
 หลาย เห็น ว่า คน นี้ เป็น คน พาล ร้าย ทำ วุ่น วาย ชัน กับ พวก ยูทาย ทั้ง ปวง
 ทัว ทั้ง แผ่นดิน เป็น คน หัว หน้า ของ พวก ถือ ลัก ทิ จว เมือง นาเซเรอ นั้น
 แล้ว ได้ ชุษา หวัง จะ ทำ ให้ พระวิหาร เป็น มล ทิล ไป ข้าพเจ้า ทั้งหลาย จึง

ได้จับเขา และ จะไกว่ พิพากษา ปรับ โทษเขา ตาม กตทมาย เรา แต่ ว่า ดูเสีย
 นายพัน นั้น มา คว้า วิฬ เป็น อัน มาก ซึ่ง เขา จาก มือ เรา แล สิ่ง คน ที่ พ้อง
 เขามาหา ท่าน เพื่อ ท่านเอง จะได้ พิพากษา แล รั้ว คว้า เหตุการ ทั้งปวง ที่ ข้าพ
 เจ้า พ้อง เขา นั้น พวก ยกยอ ทั้งหลาย ก็ พลอย เข้า กัน ว่า ความ เป็น ดัง นั้น แล
 ๑๐ ๑ แล ครั้น เจ้า เมือง พยัค หน้า เป็น สำคัญ แก่ เปาโล ว่า ท่าน ยอม ให้
 แก่ กั้ว เปาโล จึง ทอบ ว่า ครั้น ข้าพเจ้า ได้ เข้าใจ ว่า ท่าน เป็น ผู้ กัก สิ้น
 ชั้วระ ความ แก่ ประเทษ นี้ หลาย ปี แลแล้ว ข้าพเจ้า จึง มี ใจ ยินดี จะ ได้ เล่า ความ
 แก่ กั้ว ตรง หน้า ท่าน ท่าน ได้ ทราบ อยู่ แล้ว ว่า เป็น แก่ สิบสอง วัน มา แลแล้ว
 ข้าพเจ้า ขึ้น ไป นนัการ ใน เมือง ยรูจ เตม แลแล้ว เขามี ได้ เหน ข้าพเจ้า ถูก
 เถียง กัน กับ ผู้ โท ใน วิหาร หรือ ยอง คน ให้ คั้น ขึ้น วุ่น วาย ใน โรง ธรรม กั กั
 ใน เมือง กั กั แลแล้ว เหตุ ที่ เขา ร้อง นั้น เขา จะ ยัง ยืน ให้ เหน จริง มิ ได้ ข้อ
 นี้ ข้าพเจ้า ยอม รับ กับ ท่าน ว่า ข้าพเจ้า ปณิบัติ แก่ พระเจ้า แห่ง บู้หนุก คายา
 นี้ ตาม ทาง ตาม หย่าง ที่ เขา เรียก เป็น ทาง มิจจาคิฐิ แต่ ข้าพเจ้า เชื่อ คำ
 ที่ เขียน ไว้ ใน คำ กั้ว พระบัญญัติ แล ผู้ ทำ นาย แลแล้ว ก็ วั ใจ ใน พระเจ้า เหมือน
 หย่าง เขา ยอม รับ นั้น ว่า คน จะ เป็น ขึ้น มา จาก คาย ทั้ง คน ชอบ ธรรม ทั้ง
 คน หา ชอบ มิ ได้ แล ใน ข้อ นี้ ข้า ได้ อุษาห์ พาก เพียร คือ ว่า จะ ได้ มี ใจ
 อัน สักเกต ผิด แล ชอบ ใน การ พระเจ้า แล ใน การ มนุษ เป็น อัน บริสุทธิ เสมอ
 เป็น อักวา ครั้น หลาย ปี ล่วง ไป แลแล้ว ข้าพเจ้า ได้ มา ภา เกรื่อง ทาง ให้ แก่
 พล ประเทษ ของ ข้าพเจ้า แล เกรื่อง ที่ จะ บุษจ ถวาย แก่ พระเจ้า ะ

๑๑ ๑ คราว นั้น ลาง คน เป็น พวก ยกยอ มา แก่ เมือง ฮาเซีย ได้ ภาย จ้า
 พเจ้า อยู่ ใน วิหาร ชั้วระ เสีย แลแล้ว จะ เป็น คว้า ผุ่ง คน หรือ คว้า โกลาหล กั
 ทามิ ได้ ถ้า คน เหล่า นั้น มีความ ประการ โท ที่ จะ ว่า ก่อ ข้าพเจ้า ควร จะ
 ได้ มา นี้ พ้อง ไป หรือ ให้ คน เหล่า นี้ ว่า ไป เกิด ว่า เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ ยืน ใน
 ที่ ปรีกษานั้น เขา ได้ เหน ข้อ ผิด ประการ โท อยู่ ใน ข้าพเจ้า เว้น ไว้ แก่ คำ
 นี้ สิ่ง เกี้ยว ที่ ข้าพเจ้า ได้ ร้อง ว่า เมื่อ ยืน อยู่ กลาง เขา นั้น คือ ว่า ท่าน ถึง

หลายพิภพภาษาข้าวัน นี้ ด้วย ข้อ ที่ว่า คนตาย จะ เป็น ขึ้น มา อีก ส่วน พิ
 ลักษณ์ เคียง เป็น ผู้ รู้ ด้วย ทาง นั้น ถึง วัน ก็ ผิด ไป ว่า ครั้น ลุ เชื้อ นาย
 พัน จะ ลง มา ข้า จึง จะ รู้ ใน ความ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ คด ลอด ก็ ได้ สั่ง แก่
 นายร้อย ให้ คุม เปาโต แต่ ให้ แก่ เครื่อง จำ ของ แล้ว ถ้า ใคร ใน พวก
 เพื่อน ของ เขา จะ ประนิบัติ ทรี จะ มา เยี่ยม เขา ก็ อย่า ห้าม เลย ๖

๒๔๐ ชุ่ย มา หลาย วัน พญา พิณฑช นั้น กับ ภรรยา ของ ท่าน ชื่อ ตุรุ ชี เล
 ผู้ เป็น หญิง พวก ยุกตยา ใช้ ไป หา เปาโต มา จะ ได้ พัง ด้วย การ ที่ จะ เชื้อ ใน
 พระศรีโคต แล เมื่อ เปาโต กล่าว ความ ไป ว่า ด้วย การ ชอบ ชนม ด้วย การ
 เจียม สะเจียม ตัว ด้วย การ พิภพภาษา อัน จะ มา ภาย หน้า นั้น พญา พิณฑช
 ได้ กลัว ตัว สิ้น แล้ว ก็ ตอบ ว่า บัด นี้ จึง ไป เกิด ครั้น เป็น เวลา ชอบ กล จะ
 ให้ มา อีก และ พญา นั้น นึก ไว้ ใจ ว่า เปาโต จะ เอา เงิน มา ให้ เรา เพื่อ เรา
 จะ ได้ ปลด ช้อ เสียบ จึง ให้ มา สั่ง สนม ทน กัน บ่อย ๆ แต่ ครั้น สอง ปี ลง ไป
 แล้ว พญา พิณฑช เว้น ที่ ไว้ แก่ โยระ กิ โอ เฟสโต แล ครั้น พญา พิณฑช มี ใจ
 ประสงค์ จะ ทำ เป็น ที่ ชอบ แก่ พวก ยุกตยา จึง ละ เปาโต ไว้ ทั้ง จำ ชุ่ย นั้น ๖

๐ บท ๒๕ ๖

๐ เหตุ ทั้ง นี้ ครั้น เฟสโต ได้ ที่ จะ ครอง เมือง ก็ ได้ ชุ่ย เมือง ภาย ชวโรหา
 สาม วัน แล้ว จึง ขึ้น ไป เมือง ยรุชเลม เมื่อนั้น ประวิทธิทธิใหญ่ แล คน ที่
 เป็น ผู้ใหญ่ ๆ ใน พวก ยุกตยา มา หา ท่าน กล่าว ความ ท่อ เปาโต ชัน วอน
 ท่าน ขอให้ ใช้ ไป หา เปาโต ขึ้น มา เมือง ยรุชเลม ทน ใจ ว่า จะ ข่า เสียบ
 กลาง ทาง แต่ เฟสโต ตอบ ว่า เปาโต นั้น คง จะ ให้ รักษา ไว้ ใน เมือง ภาย
 ชวโรหา แล คอย น้อย นิ่ง แล้ว ท่าน จึง จะ กลับ ไป ที่ นั้น ด้วย ท่าน ก็
 ยัง ว่า ถ้า ใน พวก ท่าน นี้ มี ใคร จะ ไป ได้ ก็ ให้ ไป ด้วย กัน เกิด แล ถ้า มี
 ข้อ ผิด สิ่ง ไท ใน คน นั้น ให้ กล่าว ฟ้อง ไป เกิด แล ครั้น ได้ คอย ที่ นั้น แปด วัน
 สิบ วัน แล้ว ท่าน จึง ลง ไป เมือง ภาย ชวโรหา แล อีก วัน เดียว ท่าน นั่ง
 ใน ที่ พิภพภาษา ก็ สั่ง ให้ หา เปาโต มา เข้า มา ครั้น มา เข้า มา แล้ว พวก

ยุกายที่ได้ลง มาแก่ เมือง ยรูจทะเลม จึง ยืน รอบ ร้อง ฟ้อง เปาโล ด้วยหลาย
 ข้อ เปน ข้อใหญ่ นึก ด้วย แต่ จะ ว่า ให้ ยืน มัน คง ไม่ได้ ฝ่าย เปาโล จึง
 คอบ แก่ ตัว ว่า อัน ข้า จะ ได้ ผิด ท่อ กตหมาย พวก ยุกาย หรือ ท่อ วิหาร หรือ
 ท่อ กายฆ ผู้ กระทบ นั้น ทามิ ได้ คัก สิ่ง เมื่อ เฟสโต ปรารถนา จะ ให้ เปน ที่
 ชอบใจ ของ พวก ยุกาย ท่าน จึง ถาม เปาโล ว่า เจ้า จะ เค้ร ขึ้น ไป เมือง ยรูจ
 เลม ให้ เรา พิพากษา ที่ นั้น หรือ เปาโล ก็ คอบ ว่า ข้าพเจ้า ชยู่ ใน ที่ พิพากษา ของ
 กายฆ ผู้ กระทบ ควร จะ ได้ พิพากษา ใน ที่ นั้น ข้าพเจ้า มิ ได้ ผิด ท่อ พวก
 ยุกาย ประการ ไท เลย นั้น ท่าน ทราบ ที่ ๆ ชยู่ แล้ว ด้วย ว่า ถ้า ได้ ผิด ข้อใด
 หรือ ได้ ทำ สิ่ง ไค อัน ควร จะ ปรับ ให้ ทาย ข้าพเจ้า จะ ยอม ทาย ชัด มิ ได้ แต่
 ว่า ถ้า ใน ข้อ ที่ เขา ฟ้อง นั้น ยัง ยืน ไม่ได้ คัก สิ่ง ใคร ผู้ ไท จะ เอา ข้าพเจ้า มอบ
 ให้ แก่ เขา ไม่ได้ ข้าพเจ้า ขอ ให้ ความ นี้ สุก แก่ กายฆ ผู้ กระทบ เด็ด ครั้ง
 นั้น เมื่อ เฟสโต คิด อาน กัน กับ ที่ ปรีกษา แล้ว ท่าน จึง คอบ แก่ เปาโล ว่า เจ้า
 จะ ให้ ความ นี้ สุก แก่ กายฆ ผู้ กระทบ คง จะ ไป ให้ สุก แก่ กายฆ นั้น และ
 ๑๓๐ ครั้น หลาย วัน ล่วง ไป แล้ว กระทบ ะฆรี ฆากับ เบระนี เก ผู้ ภรรยา
 มา ถึง เมือง กายฆไรธา จะ คำนับ พญา เฟสโต ครั้น ได้ คอบ อยู่ ที่ นั้น เปน
 หลาย วัน แล้ว เฟสโต จึง เอา ความ ที่ เขา ฟ้อง เปาโล นั้น มา กล่าว ให้ ท่าน
 ฟัง ว่า ยังมี คน หนึ่ง ที่ พญา ฟัลลิส ละ วัณนี้ ทั้ง จำ อยู่ เมื่อ ข้า ขึ้น ไป เมือง
 ยรูจทะเลม พวก ประเวศ ไทใหญ่ แล ผู้ เฒ่า ผู้ แก่ ของ พวก ยุกาย ได้ มา ขอ ให้ ข้า
 พิพากษา ความ ท่อ คน นี้ ข้า ได้ คอบ แก่ เขา ว่า ตาม ทำ เนียม พวก โรม นั้น
 จะ ปรับ ไท ผู้ ไท ให้ ถึง ชีพ ทาย มิ ได้ ก่อน กว่า ผู้ ที่ ค้อง คะ ตี นั้น จะมี ผู้ ฟ้อง
 มา ตรง หน้า แล มี ช้อง โอ กาย จะ ได้ ว่า แก่ กว ใน ข้อ ที่ เขา ฟ้อง นั้น เหตุ ฉะนั้น
 เมื่อ เขา ลง มา ที่ นี้ แล้ว ข้า มิ ได้ ผิด ให้ ช้ แต่ ว่า คอบ แต่ คั้น เดียว แล้ว
 ข้า จึง ขึ้น นั่ง ใน ที่ พิพากษา สั่ง ให้ ทา คน นี้ มา มา เมื่อ คน ที่ ฟ้อง เขา กล่าว
 เหตุ นั้น เปน ไม่ เหมือน ข้า คิด วัณนี้ เขา มี ข้อ เคียง กัน กับ เขา ด้วย ลัก ทิ
 ของ เขา แล ด้วย เขช คน หนึ่ง ที่ คาย แล้ว แต่ ที่ เปาโล ว่า ยัง เปน อยู่

เมื่อข้าฯ ทรงน ชยู่ด้วยข้อเถียงกันหย่างนี้ ข้าฯ จึงถามคนนี้ว่า เจ้าหยากจะไปเมือง บรูซเดม ให้พิภพภาษาในข้อเหล่านี้ที่นั่นหรือ ครั้นเปาโลขอให้ถึงความนี้จนได้ทราบถึงเขาฆูซเดโต กายซผู้กระษัตริย์ ข้าฯ จึงสั่งให้ขงเสียบกว่าข้าฯ จะได้สั่งให้แก่ กายซ นั้น เมื่อนั้น พญา อะฆริปา บอกแก่เฟสโตว่า เราปรารถนาจะฟังคนนี้ด้วย เฟสโตก็ตอบว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา

๒๓ ๑ เพลารุ่งเช้า ครั้น พญา อะฆริปากับเบเรนีเก ผู้ภรรยาได้มาด้วยสง่าราศีเป็นอันมาก เข้าไปในที่ประชุมกันฟังนั้น ด้วยกันกับนายพันแลขุนนางผู้ใหญ่ในเมือง และ ครั้นเฟสโตได้สั่งให้เขาเปาโลภาษาแล้ว เฟสโตจึงว่า คุณกรท่าน อะฆริปาผู้กระษัตริย์ ทั้งบัณฑิตาคนที่มาอยู่ที่นี่ ท่านทั้งหลายจงพิจารณาคูคนนี้ ด้วยคนนี้และ ลิ่น ทั้งฝูงคนพวกยูคยา ได้มากวนข้าฯ ในเมือง บรูซเดม และในที่นี่ร้องว่า ไม่ควรจะให้เขาชีวิตเขาไว้ได้ ครั้นข้าฯ ได้เข้าใจว่า เขามีได้ทำสิ่งใดอันควร จะปรับให้ตาย และเขาได้ขอให้ความนี้สุกแก่เขาฆูซเดโตผู้กระษัตริย์ ข้าฯ จึงได้ลงใจว่าจะส่งเขาไป แต่ไม่รู้ชะโรเป็นแน่ที่จะได้เขียนฝากแก่ท่านผู้เป็นเจ้า เหตุทั้งนี้ข้าฯ จึงภาษาออกมาตรงหน้าท่านทั้งหลาย ต่อหน้าท่าน อะฆริปาเป็นกัน เพื่อว่าเมื่อท่านฟังพิจารณาแล้ว จะได้ตัดสินอันจะเขียนได้ เพราะว่า เมื่อจะส่งคนโทษไป และไม่กล่าวเหตุไปด้วยนั้น คุณไม่สมไม่ควรเลย ฯ

๑ บท ๒๖ ฯ

๑ เมื่อนั้น พญา อะฆริปาสั่งแก่เปาโลว่า ถ้าเจ้าจะกล่าวความแก้ตัวก็ได้ เปาโลจึง โบกแบมือชอกเป็นสำคัญแล้ว กล่าวความไปว่า ข้าแต่ท่าน อะฆริปา ผู้เป็นกระษัตริย์ อันข้าพเจ้าจะได้เล่าความแก้ตัวต่อหน้าท่านวันนี้ ด้วยข้อทั้งปวงที่พวกยูคยาฟ้องข้าพเจ้า ๆ เห็นว่าเป็นบุญลาภนักหนา เป็นลาภใหญ่ เพราะท่านทรงทราบในทำเนียม แลเหตุการณ์ทั้งปวงของพวกยูคยา เหตุทั้งนั้น ขอท่านฟังข้าพเจ้าด้วยใจปรานี

ชาวญวณทั้งปวงที่ได้รู้จักข้าพเจ้าแต่เดิม ได้รู้ช้อยู่ที่ ข้าพเจ้าได้ทำ
 กิริยาเลื่องชื่อครั้งนั้นเป็นอย่างไร ทั้งแต่ชายศรัทธาฉันท์ว่า แต่แรก
 เป็นในกลางพลประเทศของข้าพเจ้า ที่เมืองยรรูจเลม ถ้าเขาจะใคร่
 เป็นพยานว่า ก็ว่าได้ว่าข้าพเจ้าได้เป็นพวกฟารีซาย กามเพทคนที่
 ถึงวิณะปรินิบัติของพวกเราศรีตเคร่งกว่าคนทั้งปวง แลบัดนี้ข้าพเจ้า
 ยืนอยู่คองพิภพภายในข้อที่ไว้ใจในคำสัญญา อันพระเจ้าได้ตรัสสัญญา
 ไว้กับปู่บุญญา คายาแห่งเรา พวกเราทั้งสิบสองสกุลจึงได้ชุกชุม
 ปรินิบัติทั้งกลางวันทั้งกลางคืน ไว้ใจหวังจะถึงที่สำเวจแห่งคำสัญญา
 นั้น เพราะไว้ใจครั้งนี้ โอกรรมจักร ธรรมวิภา ข้าพเจ้าคองฟ้องแก่พวกญวณ
 เป็นไหนท่านทั้งหลาย จะคาดความว่า อันพระเจ้าจะให้คนกายเป็นขึ้น
 มาใหม่ นั้นเชื่อไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าเองแต่ก่อนได้คิดว่า ชอบ
 ควรจะทำซึ่งผิดก่อนนม พระเยซู จวณเรา ข้าพเจ้าจึงได้ทำแก่จว
 เมืองยรรูจเลม แลผู้บริสุทธิหลายคนข้าพเจ้าได้ซึ่งไว้ในคุก ซาซ
 อันจะทำนั้นได้รับแก่พวกประเวทิกผู้ใหญ่ แลเมื่อคนเหล่านั้นคอง
 ขำเสีย ข้าพเจ้าได้ให้สำคัญว่า เหนชอบด้วย ข้าพเจ้าได้ทำโทษเขา
 ทุกโรงธรรม ขึ้นเขาให้ว่าที่หยาบจี้ เพราะข้าพเจ้าบ้าโมโหต่อเขา
 แล้ว จึงได้ไล่เจียวเขนเขาจนถึงแขกบ้านแขกเมือง อะ

๑๒๐ คราวนั้น ข้าพเจ้าได้รับหนังสือแก่พวกประเวทิกใหญ่ อันมะย
 ซาซให้ข้าพเจ้าไปเมือง คามะเซ็ค เมื่อข้าพเจ้าเฑรทางไปเพลากระวัน
 เตียง ข้าแต่ท่านผู้กรรมจักร ข้าพเจ้าก็ได้เห็นสว่างมาจากซากาษ สอง
 แสง สัมคัวข้าพเจ้า ทั้งคนที่ไปด้วยกัน ด้วยรัศมีอันเกินรัศมีพระธา
 ทิกย์ แลครั้นข้าพเจ้าทั้งปวงนั้นชะม่างลงถึงดินแล้ว ข้าพเจ้าได้ยืน
 เสียงพูดแก่ข้าพเจ้าเป็นภาษาเขบรายว่า เขาใด ๆ เชย ทำไม่ข่มเหง
 เรา อันคัวเจ้าจะถีบกะตักนั้นยากอยู่ ข้าพเจ้าจึงได้ถามว่า ข้าแต่
 พระองค์เจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด ท่านก็ตรัสตอบว่า เราเป็นเยซูที่เจ้า

ซ่อมแซม อยู่ แต่ว่าเจ้าจงลุกขึ้นยืนบนต้นเถิก คว้าเหล็กทั้งนี้เราให้
 สำแดงแก่เจ้าว่า เราได้เลือกเจ้าให้เป็นผู้ประมุขิ แลพญาณว่าคว้า
 เหล็กที่เจ้าได้เห็นแล้ว และเหล็กที่เรา ยังจะสำแดง ภายหน้า เราจะ
 ช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากพลเมือง แลจากคนต่าง ประเทศ เราใช้เจ้า
 ไปหาคนต่าง ประเทศนั้น ให้เบ็ดทาเขา เพื่อเขาจะ กลับออกจากที่มีก
 มาถึงที่สว่าง พันธอาชชของ ขรกาน มาหา พระเจ้า เขาจะ ได้รับ ซึ่งยก
 ความผิดเขา และได้ที่มระตกคว้ากับกับ คนที่ คชัง ชังจะ เป็น ชัน บริสุทธิ
 แล้ว เศษ กำลังใจ เชื่อในเรา ข้าแต่ท่าน อะชวีป้า ผู้เป็น ภาระมุข ครั้น
 เป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้า จะ รังเกียก ประมท ก่อ นิมิกร ชัน มาแก่ สวรรค์
 นั้น ทามิได้ แต่ ว่า ในเมือง ตาเมเช็ก เป็นกัน แลใน เมือง ยรูจลเม และ
 ทัว แคว้น แคว้น เมือง ยูกาย แลใน ประเทศ ทั้งหลาย ข้าพเจ้า ได้ ว่า กล่าว
 สัน สอน ให้ ทั้งใจ เลี้ยใหม่ กลับ มาหา พระเจ้า ทำการ ทำ ผล ชัน สม ควร
 แก่ คน ที่ คังใจ ใหม่ แล้ว เพราะ ได้ ทำ คังนี้ พวก ยูกาย ทั้งหลาย ครั้น
 จับ ข้าพเจ้า ใน วิหาร แล้ว ชุษาห์ พากเพียร จะ ได้ ประทรร เสีย แต่ คว้า
 พระเจ้า ทรง โปรดช่วย ข้าพเจ้า จึง คง ยืน อยู่ จน ทุกวัน นี้ เป็น พญาณ สอน
 ทั้ง น้อย ทั้ง ใหญ่ แต่ มิได้ สอน คำ ชัน เว้น แต่ ความ ที่ บันดา ผู้ ทำ นาย ทั้ง
 โมเซ ได้ กล่าว ไว้ ว่า คง จะ เป็น มา คือ ว่า พระ คริสโต คง จะ ทลทุกช ทระ
 มาน แล เป็น คน แรก ที่ ชัน มา จาก ทาย จึง จะ เป็น ริคมี ชัน จะ ส่อง แสง
 แก่ พลเมือง แล แก่ นา ๆ ประเทศ ทั้งหลาย ฯ

๒๔ ๐ เมื่อ เปาโล ยัง ว่า กล่าว คังนี้ เฟสโต ก็ แผลเสียง ชัน คัง ว่า เปา
 โล เชย คว้า เจ้า คลัง เสีย แล้ว การ เรียน วิช มาก มาย นั้น ฉะนิ ให้ เสีย
 จิกร ไป เปาโล ก็ ว่า เฟสโต เจ้า คุณ ขา ข้าพเจ้า ไม่ คลัง แต่ ยัง พุด ถ้อย
 คำ ชัน สัจจริง และ ควร แก่ คน ชัน มี สติ เพราะ ว่า ท่าน ผู้ ภาระมุข ทรง
 ทราบ รู้ คว้า ชั เหล่านี้ และ ข้าพเจ้า กล่าว ค่อ หน้า ท่าน คว้าใจ กล้า ข้า
 พเจ้า เข้าใจ เป็น แน่ ว่า ใน ช้อ การ ทั้งนี้ ไม่มี สิ่ง ไท ที่ บัง ช่อน เสีย จาก ท่าน

ควียว่า การนี้มิได้เป็น มาในทีลับ ข้าแต่ท่าน พระวิปัสณาจารย์ผู้กระษัตริย์ ท่าน
 เชื่อในคำภีร์ผู้ทำนายหรือ ข้าพเจ้ารู้ อยู่ว่าท่านเชื่อ พระวิปัสณาจารย์ผู้กระษัตริย์
 นั้นจึง คอบแก่ เปาโลว่า เจ้าทำเกือบ จะให้เราลงใจเป็น คริสต์เคียน อยู่
 แล้ว ฝ่ายเปาโลก็ คอบทูลว่า ข้าพเจ้าทั้ง ความปรารถนาแก่ พระเจ้า หวัง
 จะให้ ไม่ว่าแก่ท่านผู้เคียว แต่จะให้คน ทั้งปวง ที่ฟัง ข้าพเจ้า วัน นี้
 ไม่ว่าเกือบ จะเป็น แต่ให้เป็นจริง เหมือน อย่าง ข้าพเจ้า ทุก สิ่ง วัน
 แต่ เครื่อของ จำ ของนี้ ๖

๓๐ ๑ เมื่อ นั้น ท่าน ผู้กระษัตริย์ และ เจ้าเมือง ทั้ง นาง เบระนี่เก แล คน
 ทั้งปวง ที่ ชุมชุม กัน นั้น ลุก ขึ้น ออก ไป พูจาก สันทนกัน ว่า คนนี้ มิได้ ทำ
 อะไร ชัน ควร แก่ โทษกาย หรือ จำอง ฝ่าย พระวิปัสณา นั้น ท่าน จึง บอก แก่ เฟส
 โทว่า ถ้า คนนี้ มิได้ ขอ ให้ ความ สุกแก่ กาย พระผู้กระษัตริย์ จะปล่อย เจ้าก็ ได้

๑ บท ๒๗ ๖

๑ ครั้น ว่า เขา คึงใจ จะ ให้เรา แล่น ไป ถึง เมือง อีคาเลีย เขาก็ มอบ เปา
 โล ทั้ง คน ขึ้น บ้าง ชัน ค้อง จำ อยู่ นั้น ให้ ไว้ กับ คน หนึ่ง ชื่อ ยูลีเยว เป็น
 นาย รชย์ ใน ทับ หลวง แล้ว ให้ ลง ลำภา ลำ หนึ่ง แก่ เมือง อัครามูโกชน
 หมายถึง จะ ไป แวะ หลาย ท่า แขวง เมือง ซาเซีย ลง ลำภา แล้ว จึง ออก ไป
 ๒ คริสตาคอ คน หนึ่ง ชาว เมือง มาเกโดเนีย แต่ เกิด ใน เมือง เซเชโลนิเก ได้
 ไป ควีย ใน วัน สอง เรา ได้ มา ถึง เมือง ซีโคิน ฝ่าย ยูเลียว นั้น ท่าน มี ใจ
 เมตตา ต่อ เปาโล ยอม ให้ ไป หา เพื่อน ฝูง แล รับ คำนับ กัน ครั้น ออก จาก
 ที่ นั้น แล้ว เรา จึง แล่น มา ได้ เกาะ กุโปร เพราะ ทวน ลม อยู่ และ ครั้น
 ได้ ข้าม ทะเล ไกล เมือง กิลิกเกีย แล เมือง บัมฟเลีย แล้ว ก็ ได้ ลง มา ถึง เมือง
 มูรา แขวง เมือง ลุกเกีย ที่ นั้น นาย รชย์ ภบ ลำภา ลำ หนึ่ง มา แก่ เมือง ซาเลก
 ชัน คเรีย จะ แล่น ไป เมือง อีคาเลีย แล้ว ให้เรา ลง เข้า ใน ลำ นั้น แล ครั้น
 เรา แล่น มา ชั้ ๆ เป็น หลาย วัน แล้ว เรายัง ไม่ ไคร จะ ถึง เมือง กะนีโต
 ได้ เพราะ ลม ชัก อยู่ เรา จึง แล่น มา ได้ เกาะ เกรเท ใกล้ กับ เมือง ซัลโมเน

ครั้น แล่น มา ใกล้ฝั่ง เกาะ นั้น ก็ มา ถึง ท่าบล หนึ่งใน ที่ เขา เรียกว่า ที่ จอก
เรืองาม ท่าบล นั้น ใกล้กับ เมือง ลากษณะ ะ

๘๐ ครั้น ล่วง เวลา นาน แล้ว และ เมื่อ การ จะ แล่น นั้น เป็น หน้า กว้าง นึก
เพราะ ระคุด คือ เวลา ที่ เขา ขอก อาหาร นั้น ล่วง พ้น ไป แล้ว เปาโล จึง เคื่อน
สติ เขา ว่า คุณกร ท่าน ทั้ง หลาย ข้า เห็น ว่า ที่ เรา มา เทียบ นี้ จะมี อัน
คราย มาก มาย ใน ของ บัน ทุก แล สำเนา เท่า นั้น หา มิ ได้ แต่ จะ ถึง ชีวิต
ของ ท่าน คว้า แต่ ฝ่าย นาย รชย์ ก็ เชื้อ ไว้ใจ แก่ กัน ทล แล นาย เรือ มาก
กว่า คำ ที่ เปาโล ว่า นั้น แล แล้ว เมื่อ เหน ที่ จอก นั้น หา เป็น ที่ ชอบ บกล จะ อยู่
หน้า ทวน ไม่ คน เป็น อัน มาก ปรึกรากัน ให้ ออก จาก ที่ นั้น นึก จะ ใ้
ไป ถึง เมือง พอยนิเก คอย อยู่ นั้น จน ล้น หน้า ทวน ที่ นั้น เป็น ที่ จอก ใน
เกาะ เกรเด อยู่ ข้าง ทิศ ใต้ เคียง พระ ที่ ครั้น ลม พัด เบา ๆ มา แก่ ทิศ ใต้
เขา เหน จะ ใ้ คาม ปรารถนา แล แล้ว จึง ถอน สมอ แล่น ชิด กัน กับ ฝั่ง เกาะ
เกรเด ไม่ ชั้ว ไม่ นาน จึง เกิด ลม พายุ ที่ หย่าง หนึ่งใน ที่ เรียกว่า ยุรกลุดิน พัด
มา กะ ทุง ครั้น พายุ นั้น ถูก สำเนา ๆ ก็ ลูบ ไม่ ได้ เรา จึง ปล่อย ไป คาม
ลม ส่ง นั้น ครั้น เรา ชัก มา ถึง เกาะ เลก ชือ เกลาเท แลแล้ว จะ เอา เรือ ล่า
เลก ยก ขึ้น ได้ นั้น เป็น แก่ คว้า ยาก นึก ครั้น ได้ แลแล้ว ก็ เขา ะไร ที่ จะ
เป็น กำลัง ชั้ว มา ผูก สำเนา รอบ ล่าง แล เมื่อ กว้าง จะ เกย ที่ ทาก อย
จึง ถอน เสา ออก ก็ ลอย ไป ทั้ง นั้น ครั้น พายุ นั้น ยัง เป็น กำลัง กล้า แฉง อยู่
อีก วัน หนึ่ง เขา ชน ของ ขึ้น ทั้ง เสีย ใน วัน สาม นั้น เรา จึง ลง มือ เอา เครื่อ
สำเนา ทั้ง เสีย ครั้น มิ ได้ เหน พระ ชาติ ภัย และ ทาว ทาวา เป็น หลาย วัน
แล พายุ ยัง เป็น กำลัง มาก อยู่ ก็ เสียใจ ว่า อัน เรา จะ รอด ไม่ ได้ แลแล้ว
ครั้น ออก อาหาร นาน แลแล้ว เปาโล จึง ยืน ขึ้น ท่า กลาง เขา ว่า คุณกร ขวเรา
ควร แลแล้ว ที่ ท่าน จะ ใ้ พัง คำ ของ ข้า มิ ชอก จาก เกาะ เกรเด นั้น จึง มิ
คอง ถูก โภย อัน คราย ดัง นี้ แต่ เคียว นี้ ข้า ยัง เคื่อน ท่าน ให้ มี ใจ ขึ้น คว้า
ว่า ชีวิต ของ ใคร จะ เสีย มิ ได้ จะ เสีย แก่ สำเนา เท่า นั้น เพราะ ว่า เพลา

คืนนี้ ทูตแห่งพระผู้เป็นเจ้าของข้า ที่ข้าปรนินับก็อยู่นั้น มาขึ้นบอก
แก่ข้าว่า เปาโลเชย ช่างกลัวเลย คว้าว่าจำเป็นให้เข้าไปถึง กายซก
ผู้กระษัตริ์ และจงเกิดคนทั้งปวงที่แล่น มาคว้ากันนั้น พระเจ้า
ได้มอบให้แก่เจ้าแล้ว เหตุทั้งนี้ จขวเราจงชื่นใจเกิด คว้าข้า เชื้อ
ในพระเจ้าว่าจะ เป็น สำเนา เหมือน หย่าง ได้ ครัสว่าแก่ข้า แต่ว่าเรา จะ
ต้องจับ มาถึง เกาะ แห่งใดแห่งหนึ่ง จะ

๒๗ ๑ ถึงสิบวันแล้ว เป็นเมื่อเราลอบไป มาในทะเลอียิปต์ เรือ
ศึก สองยามพวก ลูกเรือ สำคัญว่า มาใกล้ฝั่ง แห่งหนึ่ง จึง หยั่ง น้ำแล้ว
เห็นว่าลึก ยี่สิบวา ครั้น ไปนอชหนึ่ง จึง หยั่ง น้ำอีก ได้สิบห้าวา เรา
กลัวจะ โคน ถูก หิน จึง ทอด สมอ สี่อัน แต่ ท้าย เรือ แล้ว คอย ครบวัน รุ่ง
แล้ว ครั้น ลูก เรือ ทา ซอง จะ หนี จาก ลำภา แล พยฮ่น เรือ เลก ลง ใน
ทะเล เป็น อุบาย เหมือนว่า จะ ทอด สมอ ออก จาก หัว เรือ เปาโล จึง บอก
แก่ นาย รชัย แล พวก ทหาร ว่า ถ้า เขา มิ ใ้ อยู่ ใน ลำภา ท่าน ทั้ง ทลย
จะ รอด มิ ได้ พวก ทหาร จึง กัด เชือก ที่ ผูก เรือ เลก ให้ เรือ นั้น ลอย ไป
เมื่อ ยัง มิทัน รุ่ง เปาโล ใ้ กัด เคียน คน ทั้ง ปวง ให้ รับประทานอาหาร ว่า วัน นี้
ถ้าน สิบ สี่วัน ท่าน ใ้ ค่อย อด มิ ใ้ รับประทานอาหาร เหตุ ฉะนี้ ข้า จขวน ท่าน ใ้
รับประทานอาหาร เกิด จะ เป็น คุณ เป็น ประโยชน์ แก่ กว คว้าว่า จม คีตะ ของ
ผู้ ไค แก่ เส้น เตียว จะ เสีย หามิ ได้ ครั้น ใ้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว ท่าน จึง รับประทานอาหาร
ขนม โมทภา พระคุณ พระเจ้า ก่อ หน้า คน ทั้ง ปวง แล ทั่ว กิน เสีย คน ทั้ง
ปวง ชื่น ใจ ชื่น แล้ว ก็ ใ้ รับประทานอาหาร ครั้น เรานับ คน ใน ลำภา นั้น ทมค คว้า
กัน เป็น สอง รชัย เจค สิบ หก คน ครั้น เขา กิน อิ่ม แล้ว จึง เขา เข้า สาลิ
ทั้ง ใน ทะเล ให้ ลำภา เขา ชื่น เมื่อ สว่าง ชื่น แล้ว กิน ผั ง นั้น ยัง มิ ใ้ รู้จัก แต่
ภย ช่าว หนึ่ง ไ้ ลก ลิง จึง คิด ว่า ถ้า จะ ทำ ได้ จะ เขา ลำภา ชัก เข้า ที่ นั้น
ครั้น กัด สาย สมอ ให้ ลง ใน ทะเล แล้ว แก่ ทาง เสือ ยก ไบ หัว ชื่น ให้ กิน
ลม แล่น เข้า ไป ถึง คลัง เมื่อ มา ถึง ท่าบล ที่ ทะเล สอง แห่ง มา กะ ทบ กัน

สำเนาเกยดินอยู่ หัวเรือ กิจดิน แน่น ออกมิได้ ท้ายเรือนั้นก็อับข้าง
คว้ยกำลัง คลื่นใหญ่ ๖๖

๔๒๐ ฝ่ายพวกทหารเขาปรึกษากันว่า พวกจำจองนั้นฆ่าเสียกลัว
จะว่ายน้ำออกหนีไป แต่นายร้อยนั้นหยากจะช่วยเป่าโธเขาไว้ จึงห้าม
เขาสั่งว่า ใคร ๆ ที่จะว่ายน้ำให้โจนลงน้ำไปบอกคนอื่นที่เหลือนั้น
ให้ชี้กระดานข้าง ท่อนเรือที่หักบ้าง ทั้งนี้ก็รอดมาถึง คลังได้สิ้นทุกคน

๐ บท ๒๔ ๖

๐ ครั้น รอคมา ถึงคลังแล้ว จึงรู้ว่าที่นั่นเป็นเกาะ ชื่อว่า เมล็ดเต จว
เกาะนั้นถึงเป็นเชิงจวป่า ยังได้สงเคราะห์เมกาเราเป็นอันมาก เหน
มีฝนแลเรายังหนาวอยู่นั้น จึงก่อไฟขึ้นรับเราไว้ให้ผิงทุกคน แล้ว
ครั้นเป่าโธได้ เกบกิ่งไม้เล็ก ๆ เป็นมัทหนึ่ง แลมาใส่บนไฟนั้น จึงมี
งูตัวหนึ่ง ชู้นไฟแล้ว ออกมาคิกพันที่อยู่ที่มือของเป่าโธ เมื่อจวเกาะ
เหนงุนั้น ห้อยลงแก่มือของเป่าโธ เขาจึงพูดกันว่า ชรอยคนนี้ได้
ฆ่าคน ถึง รอคจากทะเลได้แล้ว เวรากกรรมยังทนายยอมให้จำเวิญชีวิต
ไม่ ฝ่ายเป่าโธก็สับค้วสัคนั้น ตกในไฟ ทาเป็นอันตายประการใด
ไม่ เขาก็คอยดูนึกว่าไม่ซัจะพองขึ้น แลล้มลงตายที่เคี้ยว เมื่อพินิจ
ดูนานแล้ว ไม่เห็นเกิดเป็นไทยสักสิ่ง เขาจึงกลับใจว่าท่านเป็นพระแล

๗๐ คนที่เป็นผู้ใหญ่ในเกาะนั้น ชื่อว่า ปรปเลียวมีไร้ นาดที่ อยู่ใน
กำบลนั้น ท่านมีใจเมกาได้ รับเราไว้ให้ซาไศรยคว้ยเป็นสามวัน บิคา
ของ ปรปเลียวนั้นเป็นใช้คกมูกเลือกอยู่ เป่าโธ จึงเข้าไปทาท่าน และ
ครั้นได้ สวคทั้ง ความปรวณาดแล้ว ก็ไ้วางมือบนท่าน รักษาให้หาย
เมื่อทำทั้งนี้แล้ว คนอื่นในเกาะนั้นที่มีโรคต่าง ๆ ไ้มา แลท่าน
ได้รักษาเขาให้หาย เขาก็ได้คำนับนับถือเรา เป็นหลายหย่าง แลเมื่อ
เราจะไปนั้นแลคอง การสิ่งใด เขาก็ให้ทุกสิ่ง ๖๗

๑๑๐ อยู่มาครั้น สิ้นสามเดือนแล้ว เราจึงลงในสำเนาของ เมือง

ซาเลกซันดรีเย ที่ไ้ก็ทิ้ง อยู่ในเกาะนั้น จนสิ้น หน้าหนาว ถ้านั้นก็มิ
 รูปติชศุกรอยเป็นสำคัญ ลงเรือแล้วก็แล่นลง มาถึง เมืองซุราคูซยครอย
 อยู่ที่นี่ สามวัน แก่นั้น มาทาง ซิมม์ จนถึง เมือง เรมิอน ครั้น ลงวันหนึ่ง
 ลม พัด มาแก่ ทิศ ไ้ เรา จึง แล่น มาแล ใน วัน สอง ถึง เมือง ไปคิโฮลย
 เมื่อพบ พวก พี่น้อง ที่นั่น ที่ไ้เชิญเรา ให้อยู่ด้วย เป็น เจก วัน หย่าง นี้
 และ ที่ เรา มา ทาง จะ ไป เมือง โรม แก่นั้น พวก พี่น้อง ครั้น ไ้ พัง เหตุการ
 ของ เรา ก็ ออก มา หา เรา ก็ มา ถึง บ้าน ซิบบี โอโไฟโร แล บ้าน ครีทเบระ ครั้น
 เปาโล ไ้ โทน พี่น้อง เหล่า นั้น จึง โมทนา พระคุณ พระเจ้า และ ค่อย ชื่นใจ ขึ้น
 ๑๖๐ ครั้น เรา มา ถึง เมือง โรม แล้ว นาย ร้อย จึง มอบ คน ที่ จำ ของ
 นั้น ไว้ แก่ คน หนึ่ง เป็น ขุนนาง ฝ่าย ทหาร แก่ เปาโล นั้น ท่าน ยอม ให้อยู่ กาง
 หาก กับ ทหาร ผู้คุม คน หนึ่ง อยู่ มา สาม วัน แล้ว เปาโล จึง เชิญ พวก
 ยูคาย ที่ เป็น ผู้ใหญ่ ให้อมาหา ครั้น มา แล้ว ท่าน จึง บอก แก่ เขา ว่า
 คุณกร ท่าน พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า นี้ มิ ไ้ ผิด ก่อ พลเมือง ของ เรา คัก สิ่ง ก่อ
 ทำเนียบ ของ พวก ปุ่หนญา คายาย นั้น ก็ มิ ไ้ ผิด แต่ ชาว เมือง ยรูจเรลม ทำ
 ให้ ข้า คก ใน เรือ มมือ ของ พวก โรม ทั้ง จำ อยู่ แล พวก นั้น ครั้น พิจารณา
 พิภากษา แล้ว จะ ไ้ ปรัด อย เสียบ เพราะ เหนว่ ข้า มิ ไ้ ผิด เป็น ข้อ ที่ จะ
 ปรียบ ให้อ คาย แก่ ว่า ครั้น พวก ยูคาย ถุ่ม เถียง กัน ข้า จึง ขอ ให้อ ความ นี้
 สุก แก่ กระษักร กายชช ชันข้า จะ มี เหตุ สิ่ง ไ้ มา พ้อง พล ประเทศ ของ เรา
 หาก มิ ไ้ เพราะ เหตุ กัง นี้ ข้า ไ้ เชิญ ท่าน มา และ ไ้ เล่า ให้อ ท่าน ฟัง ด้วย
 ว่า ที่ ไ้ รนี้ ลอัม ทัว ข้า ไว้ นั้น เป็น เพราะ ข้า ไว้ ใจ ใน ท่าน ผู้เป็นที่ ไว้ ใจ
 ของ ชาว วิศราเซล คน ทั้งหลาย จึง คอบ แก่ ท่าน ว่า เรา มิ ไ้ รับ หนึ่ง ลือ
 แต่ เมือง ยูคาย ว่า ด้วย ความ ของ ท่าน แล แก่ ใน พวก พี่น้อง ที่ มา นั้น ไม่
 มี ใคร ว่า ร้าย ด้วย ท่าน คัก สิ่ง เรา จึง เหนว่ จะ พัง แก่ ท่าน ความ ซึ่ง ท่าน
 นึก นั้น ผิด แล ชอบ ซึ่ง เรา รู้ ด้วย ลัก ทิ นี้ เป็น แน่ ว่า เขา คิเคียน ทุก แห่ง
 ๒๓๐๐ เขา ก็ ไ้ กำหนด วัน แล ครั้น ถวัน กำหนด แล้ว คน เป็น ชัน มาก มาหา

ท่านใน ที่ อาไซร ของ ท่าน ๆ ก็เป็น พยาน แก่เขา กล่าว ว่า คว้ย ชาณาจักร
 แห่ง พระเจ้า คัด คำ ออก มา จาก คำภีร์ พระบัญญัติ ของ โมเส แล คำภีร์ บินกา
 ผู้ทำนาย ไล่ เลียง ให้ เขา เชื่อ ใน เรื่อง ของ พระเยซู ทั้ง แก่ เซ้า จน เยน คำที่
 ว่า นั้น ลาง คน ก็ เชื่อ ลาง คน ก็ มิได้ เชื่อ ครั้น ต่าง คน ต่าง ถือ แล้ว ก็ จะ
 ลากัน ไป แก่ เปาโล ยัง กล่าว คำ หนึ่ง ว่า สมนักหนา ที่ พระวิญญาณ บริสุทธิ์
 ได้ คริสต์ แก่ ปู่ทวด ากาย ของ เรา ใน คำภีร์ ของ ยะซายะ ผู้ทำนาย ว่า จง
 ไป ทา พล ประเทษ นี้ แลว่า เมื่อ ท่าน จะ พัง ก็ พัง จริง แต่ มิได้ เข้าใจ เมื่อ
 จะ ดู ก็ ได้ ดู แต่ ยัง ไม่ เห็น ใจ พล เมือง นี้ แฉง กระถาง หู ก็ คึง าก ก็ หลับ
 เสี้ย กล่าว จะ เหน คว้ย าก นั้น จะ ได้ ยิน คว้ย หู จะ ได้ รู้ คว้ย ใจ แล จะ
 ได้ กลับ ใจ เสี้ย แล เรา จะ ได้ ช่วย เขา ให้ รอด เหตุ คึง นี้ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย
 เข้าใจ เกิด ว่า คำที่ ว่า คว้ย ทาง รอด แห่ง พระเจ้า นั้น ฝาก มา ถึง คน ต่าง
 ประเทษ แล้ว แล เขา จะ รับ พัง คว้ย ครั้น ท่าน ได้ ว่า ทั้ง นี้ แล้ว พวก
 ยูดา ย จึง ลากัน ไป แต่ ยังมี ซ้ำไล่ เลียง ถ่มเถียง กัน แล กัน เป็น อัน มาก
 ๓๐ ๑ ฝ่าย เปาโล ท่าน เซ้า เรือน อาไซรย ที่ นั้น จน สิ้น สอง ปี แล ใคร ผู้ใด
 มา ทา ท่าน ๆ ก็ รับ เขา ไว้ ประภาษ ว่า คว้ย ชาณาจักร พระเจ้า แล ได้ สั่ง
 สอน เรื่อง ความ แห่ง พระเยซู เจ้า คว้ย ใจ กล้า ทาร หาก มี ผู้ใด ห้าม เลย ๓
 ๑ สิ้น เรื่อง กิจการ พวก หุก แห่ง พระเยซู แล้ว แล ๓

ROMANS.

๑ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวก ลีษ ใน เมือง โรม ๓

๑ บท กั้น ๓

๑ เปาโล ผู้รับใช้ แห่ง พระเยซู คริสต์ เปาโล ที่ พระเจ้า เลือก ไว้ ให้ เป็น
 หุก จัก ไว้ ให้ บ่าว ประกาศ มงคล โอวาท แห่ง พระเจ้า ซึ่ง กล่าว ไว้ แก่ ก่อน
 ใน คำภีร์ ผู้ทำนาย อัน บริสุทธิ์ ว่า คว้ย พระบุตร ผู้เกิด ใน เชื้อ วงษ์ พญา
 ทาวิด เป็น มนุษ แต่ ยัง คึง เป็น บุตร พระเจ้า อัน มี ฤทธิ์ ปราบ ก ตาม พระ

วิญญาณซึ่งบริสุทธิ์ แต่กลัวเป็นขึ้นมาจากกาย เป็นพระเยซูคริสตเจ้า
 เรา ซึ่งโปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าเป็นทุกในแดน ๆ ประเทศทั้ง
 หลายให้เชื่อฟังในโอวาทของท่าน พระเยซูคริสตเจ้าได้เลือกท่านทั้งหลายไว้ให้
 อยู่ในพวกนั้นแล แก่ท่านนี้ และที่อยู่ในเมือง โรม แลเป็นที่พระเจ้าทรง
 รักรัก แลได้เลือกไว้ให้เป็นอันบริสุทธิ์ ขอให้พระคุณแลความศุขสำราญ
 มาแก่พระบิดาเจ้า แลแก่พระเยซูคริสตเจ้า จำเริญไว้แก่ท่านทั้งหลายเถิด
 ๙๐ แรกเดิมขึ้นกลัวพระเยซูคริสตเจ้าโปรด ข้าก็โมทนาพระคุณ
 พระเจ้าของข้า เพราะท่านทั้งหลาย เห็นว่า ความเชื่อของท่าน เลื่อง
 ลือไปทั่วทั้งพิภพ ฝ่ายพระเจ้าที่ข้าก็ใจปรนิบัติ คามมงคลโอวาท
 แห่งพระบุตร พระองค์ ๆ เป็นพยานแก่ข้าว่า ข้าคิดถึงพวกท่าน
 เนื้อ ๆ สวดขอร้องวอนขอให้ชอบพระไทยแห่งพระเจ้า ที่ข้าจะได้มี
 คุณแลมีโอกาสนไปเยี่ยมท่านทั้งหลายสักครั้งหนึ่ง กลัวว่าข้าหายากจะ
 ไครเห็นหน้ากันสักที แจกให้ท่านมีวิญญาณกระคุณ ให้มีกำลังทั้งมั่น
 ซื่อหนึ่งให้ข้ามีความบันเทิงทุกเวลาด้วยกัน กลัวความเชื่อทั้งข้างท่าน
 ก็ดี ข้างข้าก็ดี ซื่อหนึ่งเล่า โอพวกพี่น้องข้าหายากจะให้ท่านทั้ง
 หลายรู้ว่า ข้าได้ตั้งใจหลายหนแล้วว่าจะไปเยี่ยมท่าน เพื่อจะได้
 รับผิดชอบแก่ในท่านทั้งหลาย เหมือนหนึ่งในประเทศอื่นทั้งปวง
 แต่ว่าจะมายังไม่ได้ มีที่ขัดไว้ ครั้นว่าข้าเป็นนี้แก่พวกเฮเลนก็ดี
 แก่พวกอื่นก็ดี ทั้งผู้ปราศก็ดี ทั้งคนใช้ปราศก็ดี ข้าก็หายากจะได้
 บิ่าวประกาศมงคลโอวาทแก่ท่านทั้งหลายในเมืองโรมเหมือนกัน เพราะ
 ว่าข้ามิได้ลาออกแก่มงคลโอวาท (แห่งพระคริสต) กลัวว่าโอวาท
 นั้นเป็นวิถีเกษแห่งพระเจ้า จะได้เป็นที่ฟังที่รอกแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ
 ทั้งพวกยูดาเยกัน ทั้งพวกเฮเลนด้วยกัน เพราะว่าโอวาทนั้นได้สำแดง
 ทางที่พระเจ้าจะให้คนที่เชื่อพ้นโทษ กลัวอาไครยความเชื่อนั้น เหมือน
 หนึ่งคำที่เขียนไว้ว่า ผู้ที่พ้นโทษเพราะได้เชื่อ จะมีชีวิตจำเริญ ฯ

๑๘ ๑ สิ่งนี้ก็ปรากฏอยู่ว่า พระผู้เป็นเจ้าของเมือง สวรรค์ ก็ทรงพระ
 โกรธ ด้วยความ ประมาท แล การ ขาธรรม ทั้งปวง ซึ่ง มนุษย์ ทั้งหลาย ทำ
 นั้น ที่เขา มา ชัก ขวาง ความ สัจ ประพริษฐ์ มิ ชอบ ธรรม เหตุว่า ซึ่ง จะ รู้
 ใจ ด้วย พระเจ้า นั้น ปรากฏ อยู่แก่ เขา พระเจ้า ใจ สำแดง ให้ ปรากฏ แก่
 เขา แล้ว ด้วยว่า ซึ่ง จะ เหน้ ไม่ ได้ คือ ว่า วิถี ฐานะ ภาพ ทัศน์ ภาวะ แล ซึ่ง
 ว่า พระเจ้า มี อยู่ นั้น ยัง รู้ ใจ เป็น ปรากฏ ใน สรรพ สิ่ง ทั้งปวง ที่ พระองค์ ใจ
 ส้าง ไว้ ทั้ง แก่ แรก ส้าง พิภพ มิ ให้ ผู้ใด มี เหตุ ที่ จะ ว่า ใจ เหตุ ฉะนั้น
 เมื่อ คน ทั้งปวง รู้ ใจ พระเจ้า ใจ เขา มิ ใจ สรรเสริญ เหมือน หย่าง ควร
 แก่ พระเจ้า มิ ใจ มี กะ ตัน ณ รู้ พระคุณ แห่ง พระเจ้า จึง คิด เป็น เหมือน
 หนึ่ง บ้า ใจ เขา เป็น โง่ ก็ มี ใจ ไป เขา ขอด ทว่า เป็น ประชากร โลก รัศมี
 โอพาท แห่ง พระเจ้า อัน จะ สูญ เสีย มิ ใจ นั้น เขา เขา มา แปลง เป็น เหมือน
 หนึ่ง รูป คน อัน จะ เป็ อย เสีย แล รูป นก รูป สัตว์ จัก ุบาท แล สัตว์ เลื้อย
 สัตว์ คลาน ด้วย เหตุ ทั้ง นี้ พระเจ้า อนุญาต ให้ เขา ประพริษฐ์ ทาม ซึ่ง
 ขุด มาก ใน ใจ ของ ทัว ให้ ทำ ษั ประยศ แก่ กาย ทัว เอง ด้วย กัน เขา
 ความ สัจ แห่ง พระเจ้า มา เป็น เทจ เกรง กลัว แล ปรนินิบัติ แก่ ที่ ส้าง ยิ่ง
 กว่า ปรนินิบัติ แก่ ผู้ ส้าง นั้น ผู้ สมพร เป็น นิจ ภาวะ ฮาเมน เพราะ เหตุ ทั้ง นี้
 แล พระเจ้า ยอม ให้ เขา บัง เกิด ใจ ราค ขาธรรม ฝ่าย ผู้ ทนึ่ง ซึ่ง จะ ใจ ทัว
 เป็น ปรกติ นั้น ละ ทั้ง เสีย ใจ มิ เป็น ปรกติ ฝ่าย ผู้ ขย เล่า ก็ เหมือน กัน
 ซึ่ง จะ ใจ ผู้ ทนึ่ง ทาม ปรกติ นั้น ทั้ง เสีย ย่อม ให้ ราค คัด ทา เขา ผลาญ แก่
 กัน แล กัน ผู้ ขย กับ ผู้ ขย ด้วย กัน ทำ ซึ่ง หน้า ฮาย แล้ว ใจ รับ ผล กำ
 อัน สม ด้วย ความ ผิด ของ ทัว แล ครั้น ว่า คน เหล่า นั้น มิ ใจ ใจ ที่ จะ รู้
 ใจ พระเจ้า ให้ แม่น ย่า พระเจ้า จึง ละ ให้ เขา มี ใจ ใจ ษั ประพริษฐ์ ที่ มิ ควร
 เลย หนา ไป ด้วย สาระ พัก ุบาท คือ ว่า ขย ทนึ่ง ผิด ประเวณี กัน ทำ ร้าย
 กัน ใจ โลก ใจ ษอง ร้าย ประกอบ ด้วย ใจ ริศยา ฆ่า พัน กัน วิวาท กัน
 พ้อ ลวง กัน ทำ ลาย ประโยชน์ คน ขึ้น นิินทา คราว ลับ หลัง คี ฉิน ก่อ หน้า

เป็นคน ชัง พระเจ้า ช่มเหง ส่อเสียดกัน จง ทอง ขวากตัว คนหาทาง ไท้ม
จะทำความชั่ว คำพ่อแม่ไม่ฟัง สกิไม่มี คำสัญญาไม่ถือ ญาติพี่น้องไม่
รักษ เมื่อโกรธแล้วก็ไม่ยั้ง หยกปรานี้ก็ไม่ มี มาทแมน คนเหล่านี้รู้ใน
โฆวาทแห่งพระเจ้าแล้ว แลรู้ว่าคนที่ ประพรีทธิ พาลทั้งนี้ ควรจะเป็น
โทษตาย ก็ยังทำอยู่เอง แล้วยัง เหนชอบใน คนอื่นที่ ทำดังนี้ด้วย ฯ

๑ บท ๒ ฯ

๑ เหตุดังนี้ คุณร ท่านไท ไท ถ้าท่าน มาปรับโทษ คนอื่นนั้น ท่านไม่
มีที่ว่าจะได้ แก่ตัวท่านเอง เพราะว่าเมื่อท่าน มาไล่ความ คนอื่น ก็
เป็นที่ ปรับท่านเอง ด้วย ท่าน ปรับ โทษเขาแล้ว ยัง มา ทำ เหมือนกัน เรา
รู้ชื่อว่า อิน พระเจ้า ทรง พิพากษา คนทั้งปวง ที่ ประพรีทธิ ดังนี้ ก็ ไท้ทรง
ปรับตาม ที่ สัจ ที่ จริง คุณร ท่านที่ ปรับ เขา คนอื่น ประพรีทธิ ดังนี้ เมื่อ
ท่าน ทำ เหมือนกัน ท่าน ถือ ดังนี้ หรือว่า ท่านเอง จะ หนี พัน ความ พิพากษา
แห่ง พระเจ้าไ้ หรือท่าน ประมาท คุณมีน ก่อ พระกรรณ อัน ชดมนั้น แล
ที่ พระองค์ ชด ทนไว้เป็น ชัย เหน่นนี้ ก็ ประมาท ด้วย มิได้รู้ว่า ซึ่ง พระ
เจ้า ทรง พระกรรณนั้น เป็นที่ ชัก น้ำ ท่านให้ ตั้ง ใจ เสียใหม่ แล้วย ด้วย
ใจ แฉง กระทั่ง ไม่ใคร่ รู้ คัก ตัวท่าน ยัง ประสม ประสาร โทษไว้แก่ตัว
สำหรับ วัน สำแดง โทษ แล ความ พิพากษา อัน ชอบธรรม แห่ง พระเจ้า ๆ
นั้น จะ ให้ แก่ ละ คล ๆ ความ ดี แล ชั่ว แห่ง คน ล้น ทก คน แก่ คน ที่มี
ความ เพียว พยายาม ใน การ ดี แล แสง ทารักมี โภภาษ แล ยศถา คักก็
ซึ่ง จะ ยืน อยู่ เบน นิจ นั้น พระองค์ จะ ประทาน ให้ มี ชีวิต ชั่ว นิรันดร แก่
คน มัค วิวาทกัน ไม่ถือ ไม่ตาม โฆวาทอัน สัจ แต่ ถือ ผิด ประพรีทธิ ผิด
นั้น คนเหล่านี้ จะ ทน พระอาชู แล พระโกรธ ทุกขเวทนา จะ บังเกิด มี
แก่ ทุก ตัว คนที่ ประพรีทธิชั่ว แก่ คน พวก ยูกาย เบน กัน ทั้ง พวก เซเลน
ด้วย ฝ่าย ทุก ตัว คนที่ ประพรีทธิดี นั้น ก็ จะ มี รัศมี โภภาษ ยศถา คักก็
แล ความ สุข สำราญ ทั้ง พวก ยูกาย ก่อ เติม ทั้ง พวก เซเลน ด้วย เพราะ

ว่าพระเจ้ามิได้เลือกหน้าคน ทั้งนี้ถ้าผู้ใดไม่รู้ในพระบัญญัติ แต่ยังมีคน
อยู่ ผู้นั้นจะผิดหาย แต่จะเปนตามบัญญัติตามที่ได้ ถ้าผู้ใดรู้ในพระ
บัญญัติ แล้วยังมีคนอยู่ ผู้นั้นจะต้องปรับตามพระบัญญัติ นั้นและ ทว่า
จะถือว่า คนที่ไต่ ยิน ได้รู้พระบัญญัติ นั้น จะชอบแก่พระเจ้า ตามที่ได้ แต่
ทว่าคน ประพรีทธิคาม พระบัญญัติ เหล่านั้น แลที่พระเจ้าจะไปทำให้พ้นโทษ
๑๔ ๑ ฝ่ายพวกต่าง ประเทศเล่า ถ้าเขาประพรีทธิซึ่งชอบแก่บัญญัติ
แม้ถึงว่า ไม่มีบัญญัติ นั้น ครั้นไม่มีแล้ว ก็ยังมีบัญญัติ ทั่วเองอยู่ เขา
สำแดง กิจการ สมด้วยบัญญัติที่เขียนไว้ในใจ เขาเอง ใจที่สั่งกตผิด
แต่ชอบนั้น พ้องเขาบ้าง เห็นชอบด้วยบ้าง ที่ จะปรับคนเหมือนว่าคน
หลัง จะกในวินนั้น ที่พระเจ้าทรง พิพากษา ความลับ ลึกแห่ง มนุษ
ด้วยพระเยซู คริสต์ ตามคำ โขมาที่ จ้า ประภาษ อยู่ ฯ

๑๗ ๑ จง กู เกิด ท่านได้ ชื่อว่า เปน ยูทาย ฮา ไตรย แก่ บัญญัติธรรม ก็
ขอรู้ในพระเจ้าว่า รู้พระไทย แห่ง พระองค์นั้น รู้จัก แล เห็นชอบ
ใน ที่ ประเสริฐ ได้ เรียบรู้ในบัญญัติธรรม ถือว่า ทั่วท่าน เปน ผู้ จง คน
คาบอก เปน ความสว่าง แก่ คนอื่น อยู่ใน ที่ มีกต เปน อาจารย์ ของ คน โง่
เปน ครู สอน คน ที่ ยัง เตก อยู่ มี แบบ แผน วิจกร แล ความ สัจ ใน พระ
บัญญัติ แล้ว เหตุ ทั้ง นี้ เมื่อ ท่าน สอน คนอื่น มิได้ สอน ทั่ว ท่าน เอง บ้าง หรือ
เมื่อ ท่าน บ่าว ร้อง ว่า อย่า ลัก ของ ทั่ว ท่าน เอง มา ลัก ได้ หรือ เมื่อ ท่าน
สอนว่า อย่า ผิด ผัว เมีย เขา ท่าน ยัง จะ ผิด เอง ได้ หรือ ท่าน ที่ เกลี่ยก
ซึ่ง ซึ่ง รูป เทียม พระ นน ยัง จะ มา ประพรีทธิ ผิด ใน สาคน หรือ ท่าน ที่
ขอว่า รู้ ใน พระบัญญัติ ยัง จะ มา ผิด พระบัญญัติ นั้น ทำให้ อับ ประยค ต่อ พระ
เจ้า ได้ อยู่ หรือ เพราะ ว่า เหมือน คำ เขียน ว่า คน ต่าง ๆ ประเทศ เห็น ท่าน
ทั้ง หลาย ประพรีทธิ ทั้ง นี้ แล้ว จึง มา ว่า ขยาย จัก ต่อ พระนาม พระเจ้า นี้
ก็จริง อยู่ ถ้า ท่าน ประพรีทธิ คาม พระบัญญัติ คัด คัด นั้น จะ เปน ประโยชน์
ได้ แต่ ว่า ถ้า ท่าน ผิด พระบัญญัติ ที่ รับ คัด คัด นั้น เปน เหมือน หนึ่ง มิได้

รับเลย เหตุนี้ ถ้าเขาได้รักษาข้อพระบัญญัติ เมื่อเขายังมิได้ รับศีล
 คัก จะมีเป็นเหมือนหนึ่ง ได้รับศีล นั้น แล้ว หรือ แล้ว ถ้า คน ที่มี ได้ รับ
 ศีล คัก นั้น ยัง อยู่ เป็น ปวศิก ทำตาม พระบัญญัติ ให้ครบ คน นั้น จะ มี
 ปรับ ท่าน หรือ ที่ ฐึ ใน คำ กั ร ช ร ม แล ได้ รับ ศีล นั้น แล้ว แต่ ว่า ยัง ผิด
 พระบัญญัติ อยู่ เพราะ ว่า ที่ เป็น พวก ยูกาย แท้ นั้น มิใช่ เป็น ทรวิ ลัก ชณะ
 ชัน ปรากฏ ภาย นอก ฝ่าย ศีล คัก นั้น จะ เป็น ช่าง นอก ใน เนื้อ หนึ่ง ทามิ
 ไก่ นั้น แล เป็น พวก ยูกาย ที่ เป็น ใน ที่ ลับ ภาย ใน ศีล คัก ก็ คือ เป็น ฝ่าย
 ใจ ใน วิญญาน ทา ไก่ คัก ใน อัก ชะระ ไม่ เช่น นี้ จะ เป็น ที่ สรรวะ เส็ญ แห่ง
 มนุษ ทา ไม่ จะ เป็น ที่ สรรวะ เส็ญ แก่ พระเจ้า แล ะ

๑ บท ๓ ๓

๑ ถ้า ตั้ง นั้น พวก ยูกาย จะ ไก่ ที่ เกิน คน ทั้ง ปวง ใน ประการ ไค แล
 ศีล คัก นั้น จะ เป็น ประโยชน์ อะไร เลา ก็ มาก อยู่ ทุก ท่าง ที่ เป็น กัน นั้น
 ว่า พวก นั้น ได้ รับ คำ โสวาท แห่ง พระเจ้า แม้น ถึง จะ ว่า มี บ้าง ที่ มิ ได้
 เชื้อ นั้น ก็ จะ เป็น อะไร ที่ เขา ไม่ เชื้อ นั้น ก็ จะ ทำ ให้ ความ เชื้อ ใน พระ
 เจ้า จาก ประโยชน์ ไก่ ชุ่ย หรือ จะ เป็น ตั้ง นั้น ก็ ทามิ ไก่ แต่ ว่า มาก
 แม้น คน ทั้ง ปวง จะ ผิด ความ ลัจ ชัน พระเจ้า จะ ผิด นั้น ก็ ทามิ ไก่ เหมือน
 หนึ่ง คำ เขียน ไว้ ว่า ให้ ท่าน พัน โทษ ใน ถอัย ความ ทั้ง หลาย เขา จะ พิ
 ภาภาษ่า ท่าน ใน ช้อ ไค ๆ ก็ ให้ ท่าน ชณะ เขา เกิด ะ

๕ ๑ แต่ ทว่า ถ้า ความ ผิด ของ เรา เป็น ที่ ให้ ยั้ง ยืน ซึ่ง ชอบ ชร ม แห่ง
 พระเจ้า เรา จะ ว่า ท่างไร พระเจ้า ที่ ลง พระอาชูล จะ มี ชอบ ชร ม หรือ
 ช้า ตาม ตาม เพท มนุษ จะ เป็น ตั้ง นั้น ทามิ ไก่ ถ้า เป็น ตั้ง นั้น ไก่ ก็ พระ
 เจ้า จะ ทรง พิภภษา ทั้ง พิภพ ท่างไร ไก่ เลา ทรวิ ว่า ถ้า ความ ลัจ แห่ง
 พระเจ้า เผลอญ ให้ รัก มี แห่ง พรองค์ ยิง มาก ยิง ปรากฏ เพราะ เหตุ ความ
 อาลัจ ของ ช้า ก็ เหตุ ไคณ ยัง จะ ปรับ ช้า ว่า เป็น คน ผิด ลัจ หรือ ทำ ไม่ เรา
 จะ ไม่ ทำ ผิด ให้ เกิด ความ ชอบ เพื่อ ผิด นั้น เหมือน หนึ่ง คน ชัน ไล่ ความ

นิทานว่า เราทำตังนั้น 'ซึ่งจะ ปรียบ โทษ คนเหล่านี้ ก็ ควรอยู่แล้ว' ๗๖
 ๘๐ ถ้าอย่างนั้นเราจะ ได้ ที่เกิน คนทั้งปวง ใน ประการใด ไม่ได้
 เกิน ประการใด ด้วยว่าเรา ได้ ชี้แจง สำแดง แล้ว ว่า ทั้ง พวพยูทาย
 ก็ ที่ ทั้ง พวก เฮเลน ก็ ที่ ผิด เป็น โทษ แล้ว ทมก ลึ้น เหมือน คำ ที่ เขียน
 ไว้ว่า คนชอบธรรม ไม่มี ค้ำคน คนที่ เข้าใจ ที่ แสงหา พระเจ้า ไม่มี
 คน ทั้งปวง หลง แล้ว เป็น ชั่ว ทมก ด้วยกัน ที่ ประพริทธิ ก็ ไม่มี แม้
 ถึง คน เทียว ก็ ไม่มี ถ้า คอเขา เหมือน หลุม ผี คาย ชัน เบ็ด อยู่ ลึ้น นั้น เขา
 ใช้ เป็น ที่ ผิด คน พิศม้ง ร้าย อยู่ ไ้ วิม ศรี ปาก เขา ปาก นั้น เคย ด้วย
 คำ แข่ง ขม เปรี๊ยว ขึ้น เขา เรว นึก ที่ จะ แทง คน ให้ เลือก ไหล เขา ประ
 พริทธิ ให้ บัง เกิด ความ ผิด หาย ความ ลำบาก ทาง ความ สุข สำราญ เขา มิ ได้
 รู้ จัก เลย ที่ เกรง กลัว พระเจ้า ไม่มี ครวง คา เขา เลย ฝ่าย เรา ทั้ง หลาย ก็
 รู้ อยู่ ว่า ซึ่ง พระ บัญญัติ นั้น ว่า ก็ ว่า แก่ คน ที่ อยู่ ไ้ บัญญัติ นั้น จะ ให้ บัด
 ปาก แทง คน ทั้งปวง แล ทัว พิภพ ลึ้น ทุก คน จะ เป็น โทษ ก่อ หน้า พระ
 เจ้า เหตุ ตัง นี้ ที่ คน ไ้ คน หนึ่ง จะ พัน โทษ ก่อ หน้า พระ องค์ เพราะ ได้ ประ
 พริทธิ ตาม บัญญัติ นั้น ทา มิ ได้ ด้วยว่า บัญญัติ นั้น จะ เป็น เหตุ ที่ จะ ให้ รู้ ผิด ไ้
 ๒๑ ๐ ก็ เทียว นี้ ถึง มิ ได้ ประพริทธิ ตาม บัญญัติ ทาง ที่ พระเจ้า จะ ทรง
 โปรค มี อยู่ เป็น ปรากค แท่ ด้วย คำ พญาน แทง คำ รั้ว พระ บัญญัติ แล ผู้ ทำ นาย
 ทั้ง หลาย ว่า พระเจ้า จะ โปรค แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื้อ เพราะ ได้ เชื้อ ใน
 พระเยซู คริสต์ เป็น เสมอ กัน ไม่ แปร ลก กัน เลย ด้วย ว่า เขา ได้ ผิด ทมก
 ไม่ เว้น คน จึง ขาก จาก รั้ว มี แทง พระเจ้า แท่ พระเจ้า ทรง พระกร รุณา
 คุณ ให้ เขา พัน โทษ เปลา ๆ เพราะ พระเยซู คริสต์ ถ้าย เขา แล้ว พระเยซู
 นั้น พระเจ้า ไ้ ค้ำ ให้ เป็น ที่ แก่ ความ มนุษย์ ที่ วางใจ เชื้อ ใน โลก ธิก แทง ท่าน
 เพื่อ จะ สำแดง พระกร รุณา แทง พระ องค์ ใน ที่ ยก ความ ผิด ที่ คน ไ้ ผิด
 แล้ว คราว พระเจ้า ยัง กลั้น ออก พระไทย จะ ไ้ สำแดง พระกร รุณา แทง
 พระ องค์ ใน กาล ทุก วัน นี้ ให้ เหนว่า พระ องค์ เป็น ชอบ ก็ เมื่อ ยัง ทรง

โปรดแก่คนที่เชื่อในพระเยซู ครั้นการเป็นเช่นนี้แล้ว คนจะออก
ข้างไหนได้ ก็ห้ามมิให้ชวคเลย บัญญัติไหนที่ห้ามนั้น บัญญัติที่สั่งให้
ประพริทธิที่หรี เปลา บัญญัตินั้นที่สั่งให้เชื่อ เพราะเราถือว่า ถึง
คนมิได้ประพริทธิตามบัญญัติ ยังจะพ้นโทษด้วย ความเชื่อได้ พระเจ้า
จะเป็นพระเจ้าแห่งพวกยูดาเยแต่พวกเถียวหรี ก็ห้ามมิได้ จะเป็น
พระเจ้าแห่งหน่ ๆ ประเทศด้วยหรี ก็เป็นพระเจ้าแห่งหน่ ๆ ประเทศ
ด้วยแล กวี่ยว่ามีพระเจ้าแห่งองค์เคียว ที่จะโปรดคนที่ถือศีลศักดิ์
ให้รอด เพราะความเชื่อเขา แล้วที่โปรดคนที่มิได้ถือศีลศักดิ์ เพราะ
ความเชื่อเขา ถ้าตั้งนั้นเราจะทำลายพระบัญญัติด้วยความเชื่อหรี ก็ท
มิได้ แต่ว่าเรายังยืนพระบัญญัตินั้น ให้ยืนแน่แล ฯ

๑๐ บท ๔ ฯ

๑๐ ถ้าตั้งนั้นเราจะว่าด้วยฮีบราฮาม ท่านได้ประโยชน์อะไรในเนื้อ
หนัง กวี่ยว่า ถ้าฮีบราฮามพ้นโทษด้วย การประพริทธินั้น ท่านมีที่จะ
ชวคได้ แต่ทว่า จะชวคต่อหน้าพระเจ้า กามิได้ คำเขียนไว้ว่าอะไร
คำนั้นว่า ฮีบราฮามได้เชื่อในพระเจ้า แล้วที่เชื่อนั้น พระองค์ถือเป็น
ความชอบธรรม ฝ่ายคนที่ประพริทธิที่นั้นเมื่อได้บ่าแหงจ จะถือว่า
เป็นคนคนที่ได้เปลา ๆ ไม่ได้ คชังถือว่าเป็นนี้ฮันควร จะใช้ให้ ฝ่ายคน
ที่มีได้ประพริทธินั้น แต่ยังเชื่ออยู่ในท่านที่โปรดคนผิดให้พ้นโทษความ
เชื่อนั้น คงถือว่าเป็นความชอบธรรม เหมือนหย่างตาวีกกล่าวด้วย ความ
ศุขของคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมปราศจากการประพริทธิ
ท่านว่าคนทั้งหลายครั้นความผิดเขา ยกเสียแล้ว ครั้นบาปเจริ้หลุดหาย
แล้วก็ได้เป็นผาศุข คนนั้นที่พระองค์เจ้ามิได้ถือผิดเขาก็เป็นผาศุข
เหตุทั้งนี้ความศุขนั้นจะได้แก่พวกถือศีลศักดิ์หรี ๆ แก่พวกที่มีได้ถือศีล
นั้น กวี่ยเราได้ยอมว่า ความเชื่อแห่งฮีบราฮามนั้นได้ถือว่าเป็นความ
ชอบธรรม ถ้าตั้งนั้นจะได้ถือว่าเป็นความชอบคราวเมื่อรับศีลศักดิ์แล้ว

หรือ ๆ เมื่อยังมีไว้รับ จะเป็นเมื่อรับแล้วก็มีได้ แต่ว่าเป็นเมื่อยังไม่
 รับ ทอับราฮัมนี้ได้รับคือศักดิ์ เป็นสำคัญเป็น ทราบแห่ง ความชอบธรรม
 ที่ไว้ไว้ ความเชื่อเมื่อยังไม่ได้รับ คือนั้น เพื่อท่าน จะได้เป็น พ่อ เป็น
 แบบแผนแห่ง คน ทั้งปวง ที่เชื่อ อยู่ แม้น ถึง เขา มิได้ ถือ คือศักดิ์ ให้ ความ
 เชื่อ นั้น เป็น ความชอบธรรมแก่ เขา ทั่ว เป็น แบบแผน แห่ง ศักดิ์ มิ
 ใช่ แก่ พวก รับ คือศักดิ์ นั้น พวก เดียว แต่ ว่า แก่ คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ ตาม
 อับราฮัม ผู้เป็น พ่อ เรา เป็น ฉบับ เชื่อ อยู่ แม้น เขา มิได้รับ คือนั้น จะ
 ๑๓ ๐ เพราะ ว่า คำ สัญญา แก่ อับราฮัม แล สืบ สาย ของ ท่าน ว่า จะ
 ได้ มรดก พิภพ นั้น มิได้ ใด เพราะ การ ประพรีทิจิ ตาม พระบัญญัติ แต่
 ว่า เพราะ ความชอบ ใน ความเชื่อ ทั่ว ถ้า จะเป็น เจ้า มรดก ได้ เพราะ ถือ
 ตาม พระบัญญัติ นั้น ความเชื่อ จะ หา เป็น ประโยชน์ ไม่ แล คำ สัญญา นั้น ก็
 เป็น เปล่า ๆ เหตุ ว่า พระบัญญัติ นั้น ทำให้ เกิด โทษ กำม ทั่ว ว่า ถ้า
 บัญญัติ ไม่ มี แล้ว ผิด ก็ ไม่ มี เหมือน กัน เหตุ ดัง นี้ จึง เป็น เพื่อ ความเชื่อ
 จะ ได้ เป็น ตาม พระคุณ คำ สัญญา นั้น จึง จะ เป็น แน่ มั่น คง แก่ สืบ สาย ทั้ง
 ปวง มิใช่ แก่ คน ที่ ถือ พระบัญญัติ แก่ พวก เดียว แต่ ว่า แก่ คน ที่ เชื่อ
 เหมือน อับราฮัม ผู้เป็น พ่อ แห่ง เรา ทั้งปวง กุ คำ เขียน อยู่ ว่า เรา ตั้ง
 เจ้า ให้ เป็น พ่อ แห่ง พล ประเทศ เป็น ชน มาก ท่าน ได้ เชื่อ ใน พระเจ้า ผู้
 ให้ คน ภาย เป็น ชน ใหม่ แล เรียก สิ่ง ของ ที่ มิได้ เป็น เหมือน หนึ่ง เป็น
 แล้วย ฝ่าย อับราฮัม นั้น เมื่อ ไม่ มี เหตุ ชน เป็น หน้า ไว้ใจ ยัง เชื่อ ยัง ไว้
 ใจ ได้ ว่า ทั่ว คน จะ เป็น พ่อ แห่ง พล ประเทศ เป็น ชน มาก เหมือน หนึ่ง
 คำ ที่ คริสต์ ไว้ ว่า สืบ สาย เจ้า จะ เป็น มาก ดัง นั้น แล ที่ เชื่อ นั้น มิใช่ ชน
 แม้น ถึง ชาย ศักรัย บี้ แล้วย แล ทั่ว ภาย ของ คน เหมือน หนึ่ง ภาย แล้วย
 แล นาง ขาว นั้น เสีย ครรภ แล้ว ท่าน มิได้ คิด เหน แก่ การ นี้ แล้วย มา
 ดิน แหนง สง โสภ ใน คำ สัญญา แห่ง พระเจ้า แต่ ว่า เชื่อ เป็น แน่ ถวาย รัศมี
 ภาย แก่ พระเจ้า ถือ ว่า แท้จริง ผู้ ที่ คริสต์ สัญญา นั้น มี วิทธิ จะ ให้ สำเรา ใ้

ที่เชื่ออย่างนั้น ก็คิดเป็นทาง รอคอยแก้ตัว คิดว่าเป็นทาง รอคอยแก้ตัว
 อันคำนี้ จะ ให้เขียนไว้เพื่อ ประโยชน์ท่านแก่ผู้เกี่ยวข้อง ทามิได้ แต่สำหรับ
 ประโยชน์เราด้วย เราที่เชื่อในท่านผู้ให้พระเยซูเจ้าเราเป็นขึ้นมาจาก
 ภาย จะ คิดเป็นทาง รอคอยแก้เรา นั้นแล พระเยซูนี้ ที่ยกขึ้นไว้เพราะ
 โทษเราทั้งหลาย แล้วให้เป็นขึ้นมาจากเพื่อจะให้เราพ้นโทษ ฯ

๑ บท ๕ ฯ

๑ เหตุทั้งนี้ ครั้นเราพ้นโทษแล้ว ด้วยฮาไทรยความเชื่อ เราจึงเป็น
 ไมครีกัน กับพระเจ้า เพื่อเศษพระเยซูคริสเจ้าเรา ๆ มาถึงที่ยืนอยู่ใน
 พระคุณ เพราะได้เชื่อในท่าน เราก็ยินดีด้วยไว้ใจถึงจะได้เห็นซึ่ง
 รัศมีไภยาศแห่งพระเจ้า แล้วใช้แก่เท่านั้น ก็ยินดีในความลำบาก
 ยากเย็น รู้ว่าความลำบากนั้นให้บังเกิดยินดีออกใจ ที่ออกใจนั้นให้บัง
 เกิดความชอบ ความชอบนั้นให้บังเกิดมีความไว้ใจ ใจนั้นมีให้ละอาย
 ใจ ด้วยว่า ซึ่งจะ รักพระเจ้า นั้นแต่ใจเราด้วย เศษพระวิญญาณซึ่ง
 พระองค์ประทานให้ เพราะว่า เมื่อเราถอยกำลังลงแล้ว พระคริสตโคได้
 วางชีวิตกร ภายแทนคนบาป ที่คนอื่นจะภายแทนคนซึ่งทรงก็ยาก ถึง
 ว่าลางที่จะมีผู้ใดที่ อาจ ภายแทนคนที่ประเลื้อย ฝ่ายพระเจ้าเล่าก็ สำ
 แดง ความ รักแห่งพระองค์ให้ปรากฏในที่ว่า พระ คริสตโคได้วางชี
 วิตกร ภายแทนเรา เมื่อเรายังเป็นคนบาป ถ้าทั้งนี้ ครั้นเราพ้นโทษ
 ด้วยเศษโลหิตของท่านแล้ว ก็ ยิ่งแน่เราจะ พ้น พระราช อาชญา เพราะ
 พึ่งแก่ท่าน ด้วยว่าถ้าเรา ผู้เป็น สัตว์ ยังได้กลับเป็นไมครี กับพระเจ้า
 ด้วยเศษความตายแห่งพระบุตร ของ พระองค์ ก็ จะ ยิ่งแน่ว่า ครั้นเช่น
 ไมครีกันแล้ว ก็ จะ รอคอย ด้วย เศษชีวิตกรแห่งท่าน แล้วใช้แก่เท่านั้น
 แต่เรา ยังมี ความ ยินดีในพระเจ้า เพื่อพระเยซู คริสเจ้าเรา เหตุว่า
 เพราะเราได้พึ่งแก่ท่าน เราเดี๋ยวนี้ จึง ได้ เป็น ไมครีกัน แล้วแล ฯ จะ
 ๑๒ ๑ เหตุทั้งนี้ เหมือนหนึ่ง ความผิดเข้าไปใน โลกนี้ เพราะ คนเคียด

แลความตายเข้า มา เพราะ ความผิด นั้น ความตาย ก็ มา ถึง คน ทั้งปวง เพราะ คน ทั้งปวง ได้ ผิด อยู่ แล้ว ทว่า เมื่อ พระบัญญัติ ยัง คง ประทาย ไว้ นั้น ความผิด ก็ มี อยู่ ใน โลกย์ แต่ จะ ถือ ผิด เมื่อ ไม่ มี บัญญัติ ไม่ ได้ แต่ ว่า ความตาย นั้น ยัง เป็น กำลัง ครอง อยู่ ทั้ง แก่ อาตมา จน ถึง โโมเซ ก็ มา ถึง คน ที่ มี โทษ ผิด คาม หย่าง ผิด ของ อาตมา ผู้ เป็น แขนง แขนง ท่าน ที่ จะ มา นั้น แต่ ความผิด นั้น จะ เหมือน คุณ ประโยชน์ ก็ ไม่ เหมือน เพราะ ว่า ถ้า หลายน คน ถึง แก่ ความตาย เพราะ ความผิด ของ คน เดียว ก็ จริง แท้ พระคุณ แห่ง พระเจ้า แล พระมหากษัตริย์ แห่ง ท่าน ก็ จะ เป็น อัน ใหญ่ ยิ่ง แก่ คน เป็น อัน มาก ทว่า เกษะ ผู้ เดียว คือ พระเยซู คริสต์ แล้ว ซึ่ง พระองค์ ประทาน นั้น จะ เหมือน สิ่ง อันใด ที่ มา เพื่อ คน ผิด คน เดียว หา มิ ได้ ซึ่ง กล่าว โทษ ของ คน เดียว นั้น เป็น ที่ ปรับ ทำ โทษ แต่ ว่า ซึ่ง พระองค์ ประทาน ให้ นั้น เป็น ที่ โปรง ให้อภัย โทษ หลายน ประการ หลายน ข้อ ทว่า ว่า ถ้า ความตาย ได้ เป็น กำลัง ครอง อยู่ เพราะ ความผิด ของ คน หนึ่ง เพื่อ คน เดียว เป็น เหตุ ก็ จริง แท้ คน ทั้ง หลายน ที่ ใต้ รั้ง ซึ่ง บริบูรณ์ เหลือ ล้น ใน พระกรรณ คุณ ซึ่ง ให้อภัย โทษ นั้น จะ ได้ ชีวิต แล ครอง อยู่ เพราะ ใต้ รั้ง แก่ ผู้ เดียว คือ พระเยซู คริสต์ เจ้า เหตุ ตั้ง นี้ เพราะ ความผิด ของ คน เดียว คน ทั้งปวง จึง คง ปรับ ทำ โทษ ผิด ก็ เพราะ พระกรรณ คุณ ของ ผู้ เดียว คน ทั้งปวง จึง จะ พ้น โทษ ให้ ถึง ชีวิต ได้ เหมือน ฉนั้น นั้น อะ

๑๕ ๑ เหตุ ฉนั้น เมื่อ คน ทั้งปวง เป็น อัน มาก ได้ ถึง ที่ เป็น คน ผิด คน บาป เพราะ คน เดียว ที่ มี ใต้ รั้ง มิ ได้ ปรนนิบัติ นั้น คน เป็น อัน มาก ก็ จะ ถึง ที่ ถือ เป็น คน ชอบ เพราะ ผู้ รั้ง ผู้ เดียว เหมือน กัน แล พระบัญญัติ เข้า มา ให้ ความผิด บังเกิด มี เป็น อัน มาก แต่ ว่า เมื่อ ความผิด ๆ เป็น มาก แล้ว พระกรรณ คุณ เป็น อัน มาก กว่า เพื่อ ว่า ความผิด สะเอน ให้ คาย ผิด ผิด พระคุณ นั้น จะ สะเอน ให้ พ้น โทษ ได้ ชีวิต ชั่ว นิรันดร์ ทว่า รั้ง แก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา เหมือน ฉนั้น นั้น แล อะ

๐ เมื่อการเป็นกึ่งนั้นแล้ว เราจะว่าอย่างไรที่จะอยู่ในความผิด ให้พระองค์ยิ่งใหญ่ยิ่ง มากหรือ ก็หามิได้ เมื่อเราตายแก่ความผิดแล้วยังจะทำผิดต่อไปอย่างไรได้เล่า ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ถ้าผู้ใดในพวกเราได้รับศีลจุ่มน้ำในศาสนา พระเยซู คริสต์ ผู้นั้นก็รับศีลนั้น เหน้แก่ความตายของท่าน เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้รับศีล เหน้แก่ความตายนั้น เราก็ต้องฝัง กาม ห่วง พระองค์ เพื่อว่า เหมือนหนึ่ง พระคริสตโค เป็นขึ้นมาจากตาย ด้วย เสด็จ รัศมี พระบิดา ฝ่ายเราก็ดี คง ประพริทธิ กาม ห่วง ชีวีกรรมใหม่ ด้วยว่าถ้าเราได้ฝัง ลง กุศลทั้ง พระองค์ ครั้นถึง ความตายแล้ว เราก็จะเป็นขึ้น เหมือนหนึ่ง พระองค์เป็นนั้น เรา รู้ทั้งนี้แล้วว่า ซึ่ง เป็นมนุษย์ จกโลกของเรา ต้อง ครึ่ง ใน กาม เลี้ยว แล้ว เหมือน ห่วง พระองค์ ครึ่ง นั้น จะให้ตัวซึ่งผิดนั้น เสีย กำลัง ไป มิให้เราอยู่ได้ บังคับ แห่ง ความผิดต่อไปเลย ด้วยว่า ใคร ตายแล้ว ก็พ้น ความผิดแล้ว ถ้าเราถึง ตาย กาม ห่วง ของ พระคริสตโค เรา เชื่อ อยู่ว่า เราก็ จะ ถึง ชีวีกรรม กาม ห่วง พระองค์ เหมือนกัน เรา รู้ อยู่ว่า ครั้น พระ คริสตโค เป็นขึ้น มา จาก ตายแล้ว ท่านไม่ตายอีก ความตาย จะ เขา ไชโย แก่ ท่าน อีก มิได้ ด้วยว่า เมื่อท่าน ตาย ก็ตาย หน เดียว เพราะ ความผิด ใน ที่ ทรง ชีวีกรรม อยู่ ก็ เป็น เพื่อ พระเจ้า ๗

๐ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง ถือว่า ตัวเอง ตายแล้ว ฝ่าย ความผิด แก่ ยัง เป็น อยู่ ฝ่าย พระเจ้า เพื่อ เสด็จ พระเยซู คริสต์ เหตุทั้งนี้ อย่าให้ ความผิด ครอบ ครอบ ใน ตัวท่าน อัน เป็น หน้า ตาย อย่า พัง ประพริทธิ กาม ปราณ แห่ง ตัว กาย นั้น อย่าให้ อากา ร ตัว เป็น เครื่อง ไร้ ของ ความผิด จะ ได้ ทำการ บาป แต่ ว่า เขา ตัว ผาด ถวาย แก่ พระเจ้า เหมือน หนึ่ง ได้ เป็น ขึ้น พ้น จาก ตาย แล้ว อากา ร ตัว นั้น ให้ เป็น เครื่อง ไร้ อัน ถวาย แก่ พระเจ้า เพื่อ ความ ชอบธรรม ด้วยว่า ความผิด จะ เป็น นาย ครอบ ครอบ ตัว ท่าน หา มิได้ เพราะ ว่า ท่าน ทั้งหลาย มิได้ อยู่ ได้ พระบัญญัติ แต่ ว่า อยู่ ได้ พระคุณ ๗

๑ ถ้าทั้งนั้นแล้วก็จะเป็นอะไรอีก อันเราจะผิดข้อไปเพราะเรามีได้ อยู่ใกล้พระบัญญัติ แต่อยู่ใกล้พระองค์ ยังจะผิดได้หรือ ก็หาไม่ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ถ้าท่านฝากตัวให้รับใช้ของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสแก่ผู้นั้น ถ้าเป็นทาสความผิดนั้นถึงโทษกาย หรือถ้าฟังประพรีทิสที่ก็ถึงที่จะพ้นโทษ แต่บัดนี้ ควรให้โมทนา พระคุณ พระเจ้า เกิดด้วยว่า มนุษย์ท่านทั้งหลายได้เป็นทาสของความผิดแล้ว ก็ด้วยนี้ ท่านได้เข้าใจได้ ประพรีทิสตามหย่างคำโอวาทที่ท่านได้รับแล้ว ครั้นท่านพ้นจากความผิดนั้นแล้ว ก็จงประพรีทิสเป็นการชอบธรรม ข้ามีวาจาเช่นนี้ ตามหย่างทำเนียบมนุษย์ เพราะท่านเป็นคนชอบเนื้อชอบใจ เหมือนหนึ่งท่านทั้งหลายได้ยอมใช้ชากการตัวในการ โศก โศรก แล การ บาป ทัບ บาป เป็น มาก แล้ว ก็ด้วยนี้ จง ใช้ชากการตัวในการ ชอบธรรมให้เป็นอันบริสุทธิ์ ด้วยว่าแต่ก่อนท่านทั้งหลายได้เป็นทาสของความผิดแล้ว บัดนี้ ก็พ้นซึ่ง เป็นทาสแล้ว จะได้ประพรีทิสเป็นการชอบธรรม ก็ในกาลก่อนนั้นท่านได้ผล ประโยชน์ ประการใด การนั้น บัดนี้ เป็นที่ ละอาย เมื่อ สุก ปลาย จะ เป็น โทษ ถึง กาย แต่ด้วยนี้ ท่านพ้น ซึ่ง เป็นทาสแก่ ความผิดนั้น แล ได้ ประณิบัติแก่ พระเจ้า ได้ผล เป็นอันบริสุทธิ์ สุก ปลายนั้น จึง จะได้ ชีวีกร ชั่ว นิรันดร์ ด้วยว่า บำเหน็จของความผิดคือ ความกายและ แต่ ว่า ซึ่ง พระเจ้าทรง พระกรรณา ไปรค ประทาน นั้น คือ ชีวีกร ชั่ว นิรันดร์ เพื่อ เกษ พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา ผล ฯ

๑ บท ๗ ฯ

๑ กูกร ฟันทั้งทั้งหลาย ท่านไม่เข้าใจหรือ ด้วยว่าเราพูดแก่คนที่รู้ในพระบัญญัติ ไม่เข้าใจหรือว่า พระบัญญัตินั้น ควรครองมนุษย์จนสิ้นชีวีกร อุปะมาว่า ถ้าสัตว์ยังอยู่ เมื่อยก็ ยังอยู่ได้บังคับ บัญชา ของสัตว์นั้น แต่ทว่า ถ้า สัตว์ กายแล้ว ผู้หญิงนั้น พ้น จาก บังคับ ของสัตว์ แลแล เหตุฉะนั้น ถ้า เมื่อ สัตว์ ยังอยู่ เมื่อยนั้น จะ ไป ร่วม กัน กับ ชายอื่น ก็ จะ ถือว่า

เป็นหญิงผิด แต่ว่า ถ้า ผัว ตาย แล้ว หญิง นั้น ก็ พัน บังคับ ของ ผัว ถึง
จะ ไป อยู่ กับ ชายอื่น จะ ถือ ว่า เป็น หญิง ผิด ผัว ก็ หา มิ ได้ จึง กุณ
พวก พัน ชั่ง ก็ เหมือน ตั้ง นั้น แล ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ตาย พัน จาก บัญญัติ
แล้ว ด้วย เศษ ภาย แห่ง พระ คริสโต ให้ ท่าน คิด สนใจ กัน กับ ผู้อื่น ที่
เป็น ชื่น มา จาก ภาย แล้ว เพื่อ ท่าน จะ ทำ ผล ภาย แก่ พระเจ้า เพราะ
ว่า เมื่อ เรา ได้ ประพรีทิจิ ตาม ลำพัง เนื้อ หนึ่ง ความ ปรารถนา ซึ่ง ให้ ผิด ก่อ
พระบัญญัติ บัน ทาน ให้ อาการ ทั่ว เรา ทำ ผล ชื่น นำ ถึง ความ ภาย แก่ เคี้ยว
นี้ เรา พัน จาก บัญญัติ ภาย จาก บัญญัติ ที่ ก่อ ประพรีทิจิ แก่ ก่อน แล้ว ให้
ประพรีทิจิ ตาม วิญญาณ ใหม่ มิ ใ้ ตาม อักษรเก่า ๖

๗ ๑ ถ้า การ ตั้ง นั้น แล้ว ควร จะ ว่า หย่างไร พระบัญญัติ นั้น ผิด หรือ ก็
หา มิ ได้ ถ้า พระบัญญัติ ไม่ มี แล้ว ข้า จะ มิ ได้ รู้ จัก เลย ว่า ความ ผิด
นั้น เป็น อะไร เพราะ ว่า ถ้า พระบัญญัติ มิ ได้ ว่า อย่า ให้ มี ใจ โลก ข้า
จะ ได้ รู้ จัก โลก นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ว่า ความ ผิด เขา ช้อง โอภาษ แก่ พระ
บัญญัติ ให้ ปรารถนา ชื่น ผิด ทุก หย่าง เกิด ขึ้น ใน ตัว ข้า นอก จาก พระ
บัญญัติ ความ ผิด ก็ ภาย และ ครั้น ข้า ปราศ จาก พระบัญญัติ ข้า ก็ มี ชีวิต
เป็น แต่ ครั้น พระบัญญัติ มา ความ ผิด บัง เกิด ขึ้น ข้า ก็ ภาย แล้ว และ
พระบัญญัติ นั้น ชื่น เป็น ที่ จะ ให้ ข้า มี ชีวิต กลับ เป็น ที่ ให้ ภาย ความ ผิด
นั้น เขา ช้อง แก่ พระบัญญัติ ซึ่ง ชวง ข้า มา ให้ หลง จึง ชวน ให้ ภาย ๖

๑๑ เหตุ ตั้ง นั้น พระบัญญัติ ชื่น เป็น บริสุทธิ ที่ บังคับ บัญชี จะ ก็ บริสุทธิ
ชอบ ธรรม ดี ครั้น การ เป็น หย่าง นี้ แล้ว ซึ่ง ชอบ ดี นั้น จะ เป็น เหตุ
ให้ ข้า ภาย หรือ ก็ หา ไม่ แต่ ทว่า ความ ผิด เพื่อ จะ ได้ เป็น ปรารถนา ว่า ผิด
จริง แท้ แล ทำให้ ข้า ภาย ด้วย ซึ่ง ดี ชอบ นั้น ให้ เหน ประจักษ์ ว่า ความ
ผิด นั้น เป็น ชื่น ร้าย ยิ่ง เหลือ ล้น เพื่อ เศษ คำ พระบัญญัติ ๖

๑๔ ๑ ด้วย เรา รู้ อยู่ ว่า พระบัญญัติ นั้น เป็น ซึ่ง ควร แก่ วิญญาณ ชื่น บริ
สุทธิ ฝ่าย ข้า เล่า ก็ เป็น แก่ เนื้อ หนึ่ง เหมือน หนึ่ง ก่อ ขาย ไว้ เป็น ทาย

ชยู่ได้ บังคับ ความ ผิด แล้ว เพราะว่า ซึ่ง ข้า ทำ นั้น ข้า ยัง ไม่ เหน ชอบ
 คว้า ว่า ที่ ข้า มิ ได้ ปรารถนา นั้น ข้า ยัง ทำ อยู่ แล้ว ที่ ข้า ทำ นั้น ข้า ก็ จึง
 เกลี่ยคอยู่ แต่ ทว่า ถ้า ข้า ทำ ซึ่ง ข้า มิ ได้ ปรารถนา ข้า ก็ ยอม เหน ชอบ ใน
 พระบัญญัติ ว่า พระบัญญัติ นั้น ดี ชยู่ แล้ว ทั้ง แก่ นี้ ไป มิ ใช่ว่า ข้า เอง ที่ ชัก พระ
 บัญญัติ นั้น แต่ ว่า เป็น ความ ผิด ที่ คิด อยู่ใน ตัว ข้า ซึ่ง จิต ของ ชยู่ ฝ่าย
 ข้า เอง ก็ รู้ ชยู่ ว่า ใน ตัว ข้า คือ ว่า ใน เนื้อ หนึ่ง ของ ข้า ไม่มี ซึ่ง ที่ ประ
 การ ไต เลย ข้า มี น้ำ ใจ จะ ทำ ซึ่ง ดี แต่ ว่า จะ ทำ อะไร จึง จะ ทำ ได้ ข้า
 ไม่ เหน คว้า ว่า เมื่อ ปรารถนา ซึ่ง ดี ยัง ไม่ ทำ แล้ว เมื่อ ข้า มิ ได้ ปรารถนา
 ซึ่ง ชั่ว ข้า ยัง ทำ อยู่ แล้ว ถ้า ข้า ยัง ทำ ซึ่ง ข้า มิ ได้ ทำ นั้น มิ ใช่ว่า
 ข้า ทำ เอง เป็น ความ ผิด ที่ อยู่ใน ตัว ข้า ซึ่ง ทำ ชยู่ ฯ

๒๑ ๑ เหตุ ฉนี้ ข้า เหน ว่า เป็น อรรถ มก ข้า เมื่อ จะ ได้ ทำ การ ชอบ ยัง
 มี ซึ่ง ชั่ว นั้น ชีต คิก ตัว อยู่ คว้า ว่า ข้า ชอบ ใจ ใน บัญญัติ พระเจ้า แต่ คว้า
 ซึ่ง เป็น มนุษ ภาย ใน แต่ ว่า ยัง เหน ซึ่ง สุภาวะ ชัน ชัน คิก ใน อากา ร ตัว ข้า
 ที่ จะ ค่อ สู้ กับ กับ พระบัญญัติ สำหรับ ใจ กว ชัก ชวน ภา ให้ คอง คาม ซึ่ง สุภา
 วะ ชัน ผิด ที่ อยู่ ใน อากา ร ตัว ข้า ใช่ว่า ความ ผิด ล่า บาก ของ ข้า ใคร ผู้ ไต จะ
 ช่วย ข้า นี้ ให้ พ้น จาก กาย ซึ่ง ให้ เกิด ความ คาย นั้น ข้า โมทณ พระคุณ พระ
 เจ้า เพราะ พระเยซู คริสต์ เจ้า เหว เหตุ ทั้ง นี้ ข้า ประพรี ทธิ ตาม บัญญัติ พระเจ้า
 คว้า น้ำ ใจ แต่ ว่า คว้า เนื้อ หนึ่ง นั้น ข้า ประพรี ทธิ คาม สุภาวะ ชัน ผิด ฯ

๑ บท ๘ ฯ

๑ เมื่อ เป็น ดัง นี้ แล้ว คว้า คน ที่ อยู่ ฝ่าย พระเยซู คริสต์ ที่ มิ ได้ ประ
 พรี ทธิ คาม สุภาวะ เนื้อ หนึ่ง (แต่ ยัง ประพรี ทธิ คาม ซึ่ง ควร แก่ วิญาน
 ชัน บริ สุทธิ) ที่ จะ ปรับ โทษ เหล่า นั้น ไม่มี แล้ว เพราะว่า พระบัญญัติ แห่ง
 พระวิญาน ซึ่ง ให้ ได้ ชี วิ คร คว้า เศษ พระเยซู คริสต์ ทำให้ ข้า พ้น จาก
 ที่ จะ เป็น ทาษ อยู่ ได้ บังคับ แห่ง ความ ผิด แล ความ คาย คว้า ว่า ซึ่ง พระ
 บัญญัติ นั้น ทำ ไม่ได้ เพราะ ถอย กำลัง เพื่อ เนื้อ หนึ่ง พระเจ้า กระทำให้

บุตร พระองค์ ก็อุปสรรคฐานตั้งเนื้อหนังที่ผิดนั้น แล้วเพราะผิดนั้น
 ได้ปรับเขาความผิดในเนื้อหนังแล้ว ให้เราที่มีได้ประพริทิตามส
 ภาวะของเนื้อหนัง แต่ว่า ประพริทิตามซึ่งควรแก่พระวิญญาณถึงที่
 สำเร็จ พันโทษอันเกิดเพราะพระบัญญัติ ด้วยว่า คนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
 ก็ล้าลึกนึกถึง การสำหรับเนื้อหนังนั้น แล คนที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ
 ก็ล้าลึกคิดถึง การสำหรับพระวิญญาณนั้น ที่ล้าลึกถึง การสำหรับเนื้อ
 หนังนั้น เปนที่ให้อภัยถึงความตาย ที่ล้าลึกถึง การสำหรับพระวิญญาณนั้น
 ก็เปนที่ให้อภัยชีวิตกับความทุกข์แล เหตุฉะนั้นจึงรำพึง คิดถึง การสำ
 หรับเนื้อหนังนั้น ก็เปนซึ่งบระปัดกันกับพระเจ้า เพราะว่าที่รำพึงคิด
 เช่นนี้มิให้อยู่กับพระบัญญัติ พระเจ้า จะอยู่ตงนั้นก็หามิได้เลย แล้ว
 คนที่เปนฝ่ายเนื้อหนังนั้น จะเปนที่ขอบแก่พระเจ้าหามิได้ จะ
 ๔๐ ส่วน ท่านทั้งหลายนี้ก็ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านอยู่ฝ่ายวิญญาณ
 ด้วยว่า พระวิญญาณ แห่งพระเจ้า อาศัยอยู่ในท่าน ถ้าผู้ใดมิได้มีพระ
 วิญญาณ ซึ่ง พระคริสตอ ประทานให้ ผู้นั้น จะอยู่ฝ่ายพระองค์หามิได้
 แต่ทว่า ถ้า พระคริสตออยู่ในท่านทั้งหลาย ด้วยท่าน จะถึงความตายเพื่อ
 ความผิด แต่วิญญาณ จิตร นั้นยัง จะถึงชีวิตเพื่อ ความชอบ ชรรวม แล
 ถ้า พระวิญญาณ แห่งท่าน ที่ให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย อยู่ในท่าน
 ทั้งหลาย ท่านผู้ให้พระคริสตอ เป็นขึ้นมาจากตาย ก็จะทำกระทำให้ตัว
 ภายของท่านที่จะถึงตายนั้นให้เป็นขึ้นใหม่ เพื่อเดชพระวิญญาณที่อยู่
 ในท่านทั้งหลาย เมื่อเปนเช่นนั้นแล้ว อันเราจะเป็นนี้แก่เนื้อหนัง
 เนื้อหนัง ชักไปข้างไหน เรา จะคงไปตามตงนั้น ก็หามิได้ เพราะ
 ว่าถ้าท่านทั้งหลายจะ พังเนื้อหนัง ชักไปนั้น ท่านก็จะภักดีตายแล
 แต่ทว่าถ้าท่านทำให้การ ของตัว ภายตายไป ด้วยเดชพระวิญญาณ ท่าน
 จึงจะคงชีวิตอยู่ ด้วยว่า ถ้าผู้ใด ตามพระวิญญาณ พระเจ้า ชักชวน ผู้
 นั้นก็เป็นลูกพระเจ้า เหตุว่า จิตใจ แห่งคน ฆาษ ที่จะให้กตัวขามนั้น

ท่าน มิได้รับเขาอีก หากมิได้ แต่ ว่า จิตร วิญญาณ ซึ่ง จะ ให้ เป็น ลูก พระเจ้า
 นั้น ท่าน ได้ รับ แล้ว แล ทั่ว เศษ พระวิญญาณ นั้น เรา ร้อง เรียก พระองค์ ว่า
 ซันบา คือ พระบิดา ฝ่าย พระวิญญาณ นั้น ก็ เป็น พญาน ทั่ว กัน กับ วิญญาณ
 ของ เรา ว่า เรา เป็น ลูก พระเจ้า ถ้า เป็น ลูก แล้ว จึง เป็น เจ้า มรดก คือ
 เจ้า มรดก แห่ง พระเจ้า แล เจ้า มรดก ทั่ว กัน กับ พระคริสตเจ้า ถ้า เรา
 ทน ทุก ข ทร มณ ทั่ว ย เรา ก็ จะ ได้ รัศมี โสภาศ ทั่ว เหมือน กัน ะ
 ๑๘ ๑ เพราะ ข้า เหน ว่า ซึ่ง ทุก ข ลำบาก ที่ เรา ทน คร่า บัด นี้ ไม่ เป็น
 ชัน คว รเลย ที่ จะ มา ชู ประมา เปรียบ ทั่ว ย รัศมี ภาพ ชัน จะ ปรากฏ มี แก่ เรา
 ภาย ภาค หน้า ทั่ว ย เหตุ ว่า สัก ฆ มนุษ ทั้ง ปวง ค่อย เปราถน เป็น สามีถก
 หวัง ว่า ซึ่ง จะ เป็น ลูก พระเจ้า จะ ได้ เป็น ปรากฏ มา ทั่ว ย ว่า สรรพ สัก ฆ
 คง อยู่ ใน ชานาจ ซึ่ง ะนิจจ มิใช่ เพราะ ชอบใจ เอง แต่ ว่า ทั่ว ย เศษ
 ผู้ ให้ อยู่ ทั้ง นั้น แต่ เขา ยัง ไว้ใจ ได้ ว่า สรรพ สัก ฆ นั้น จะ ได้ พ้น จาก
 ที่ เป็น ทาย ของ ะนิจจ แล ความ ตาย แล้ว จะ ได้ ส่วน รัศมี โสภาศ แห่ง ลูก
 พระเจ้า เรา รู้ อยู่ ว่า สรรพ สัก ฆ ทั้ง ปวง พิลาปร้อง ทุก ข ทั่ว ย กัน เจบ ปวก
 ลำบาก ทวาท ทั่ว ทุก วัน นี้ แล ทั่ว ก็ ใช้ แต่ เท่า นั้น แต่ ว่า เรา เอง ที่ มี ผล
 พระวิญญาณ ชัน เป็น ที่ ประจำ ไว้ แล้ว แม้น เรา เอง ร้อง คว รใน คราง ใน คัว
 เรา คอย ซึ่ง ประโยชน์ ชัน จะ ได้ แต่ ทั่ว ย ตั้ง เป็น ลูก พระเจ้า อยู่ คือ ว่า จะ
 รอด พ้น จาก กาย เรา เพราะ ว่า เรา จะ รอด ทั่ว ย กำลั้ง ความ ไว้ใจ ซึ่ง
 เรา เหน ชัย นั้น เรา มิได้ คอย ไว้ใจ ถึง สิ่ง นั้น ทั่ว ย ว่า ถ้า ผู้ ไค เหน สิ่ง
 ไค แล้ว ทำไม จะ ไว้ใจ ถึง สิ่ง นั้น เรา ไว้ใจ ถึง จะ ได้ สิ่ง ของ ที่ เรา มิได้
 เหน จึง คอย มอง หา ทั่ว ย ความ เพียร หนึ่ง ใน ที่ เรา ชอน เนื้อ ชอน ใจ นั้น
 พระวิญญาณ ก็ ช่วย ให้ มี กำลั้ง ชัน ทั่ว ย ว่า คว ร จะ ให้ เรา สวค ขอน นั้น เป็น
 หย่างไร เรา มิรู้ แต่ พระวิญญาณ ได้ เสนอ ความ ขอ เพราะ เรา ทั่ว ย กล่าว
 คว รใน คราง ซึ่ง จะ พุก ไม่ ออก แล พระองค์ ผู้ ทรง เลง คุ ใน ใจ มนุษย์
 พระองค์ ทวาท รู้ ใน ที่ หมาย แห่ง พระวิญญาณ เพราะ พระวิญญาณ นั้น ได้ สวค

ขอแต่พระเจ้าให้โปรดแก่คน อันบริสุทธิ์ แล้วเรารู้ยู่่ว่า ฝ่ายคนที่
 รักรักษาในพระเจ้า แลที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ตามพระคำที่พระองค์
 เทอทุก ๆ ทุกสิ่ง จะ รวมกันเข้าเป็นแต่ลวันดีแก่เหล่านั้น พระองค์
 ทรงเห็นชอบในผู้ใด ๆ ก่อน เหล่านั้น พระองค์ ได้จัดตั้ง แต่งไว้ ให้มี
 สันดานน้ำ จิตใจ เหมือนหนึ่ง พระบุตร พระองค์ เพื่อ พระบุตร จะ ได้เป็น
 พระเชษฐา ในพวกพี่น้องเป็นอันมาก แล้วคนที่พระองค์ทรงหมายไว้
 พระองค์ก็ทรงเรียกด้วย ที่เรียกนั้น พระองค์ก็โปรดให้พันโทษ ที่
 โปรดให้พันโทษนั้น พระองค์ก็โปรดให้ด้วยความสุขอันเลิศ ถ้าทั้ง
 นั้นแล้ว ในข้อความทั้งนี้เราจะว่าอย่างไร ก็ ถ้าพระเจ้าจะเป็นฝ่าย
 เราแล้ว จะมีผู้ใดเป็นศัตรูต่อเราได้เล่า ครั้นพระเจ้ามิได้คิดทรงด้วย
 พระปิยะบุตรนั้น แต่โปรดประทานพระบุตรให้เพื่อประโยชน์แห่ง
 เราทั้งปวง ครั้นโปรดเพียงนี้แล้ว เป็นไหน จะไม่โปรดประทาน
 สวรรค์ทั้งปวงให้แก่เรา ด้วยกันกับพระบุตร ฝ่ายคนที่พระเจ้าทรง
 เลือกไว้ นั้น ใครอาจมาฟ้องเขาได้ พระเจ้าให้พันโทษใคร จะมาปรับ
 โทษได้เล่า พระคริสตโคตายแล้ว หรือว่าทั้งนี้ จะดีกว่า ว่าท่านเป็นขึ้น
 มาจากตายแล้ว แลสถิตย์อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้า แลเป็นผู้ทูล
 เสนอความเรา จะเป็นสิ่งใดที่จะให้เราขาดจากใจรักรักษาในพระคริสตโค
 จะเป็นที่ยากลำบาก ที่คั่งเขี้ยวเข็ญกัน ซึ่งขัดสนอาหารกินแลผ้า
 ผ่อนปกปิดตัว ที่ถูกโยยถูกคมดาบ สิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งนี้ จะทำได้หรือ
 เหมือนหนึ่ง คำที่เขียนไว้ว่า เพราะท่านเขาประหารเราตลอดวันยังค่ำ
 เขาถือว่าเราเป็นเหมือนหนึ่งแกะสำหรับฆ่ากิน แต่ในสิ่งทั้งปวงนี้
 เราเขาไชยซังนะได้ เพราะซาไครยเทซของท่านที่รักรักษาเรา นั้น แล้ว
 ข้าเชื่ออยู่เป็นแน่ว่า ถึงว่าความตาย ถึงว่าชีวิต ทุกสวรรค์ ถึง
 ที่ทรงวิทธิเดช ถึงซึ่งอยู่เดี๋ยวนี้ ถึงซึ่งจะเป็นภายหลัง ถึงซึ่ง
 สูง ซึ่งลึก ถึงจะมีสิ่งอื่น จะทำให้เราขาดจากใจรักรักษาในพระเจ้า

อันเกิด เพื่อ เสด็จ พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา ก็หา มิได้ โดย เป็น อัน ซาก ๖

๑ บท ๙ ๖

๑ ข้า พูกรู กาม จริ่ง เหน แก่ นาม พระคริสต โท ไม่ ปด เลย ใจ ข้า ที่ สังกศ
 นิด แล ชอบ เป็น พญาน ผ่าย ข้า ด้วย กัน กับ พระวิญญาน บริสุทธี ว่า ข้า เป็น
 ทุกข มาก นักร ำคาญ ใจ เนื่อง ๆ อยู่ เพราะ พวก พี่น้อง ของ ข้า เพียง ว่า
 ถึง ข้า จะ ก้อง แช้ง ซาก จาก พระคริสต โท เพราะ เขา นั้น ยัง เป็น หน้า ปราณ
 เขา เป็น ซคติ เตียว กัน กับ ข้า เป็น เชื้อ สกต ของ ยิศราเอล แล้วยัน จะ
 ทั้ง เป็น ลุก พระเจ้า ซึ่ง รัศมี พระเจ้า ซึ่ง คำ สัญญา ซึ่ง ประทาน คำ บัญชี
 ซึ่ง เป็น ข้อ ปรนินัติ ซึ่ง คำ ประกาศ ลาก ซึ่ง ปู่ หล้า ทายาย นั้น มา แก่ เขา
 ทมด แล้วย ผ่าย พระคริสต โท ซึ่ง เป็น มนุษย์ ยัง เกิด แก่ เขา แต่ ท่าน ยัง เป็น
 พระเจ้า เหนือ สรรพสิ่ง ทั้ง ปวง เป็น อัน สมพร ครอบทั่ว กัลปาวสาน ฮาเมน
 ๖ ๑ ๒ อัน จะ ว่า คำ ครัต แห่ง พระเจ้า พี่น เพื่อน เสีย ไป หา มิได้ ด้วย ว่า
 คน ทั้ง ปวง ที่ มา แก่ ยิศราเอล จะ เป็น ซคติ ยิศราเอล แท้ นั้น ก็หา ไม่ จะ
 เขา ลุก ทั้ง ปวง นั้น นับ ว่า เป็น เชื้อ ซคติ เพา พันธุ์ ของ ซับบาสาม ไม่ ได้ ด้วย
 ว่า มี คำ ว่า จะ นับ สืบ สาย เพา พันธุ์ ของ ท่าน ใน ยิศซาค คือ ว่า ที่ เป็น
 ลุก ใน เนื้อ นั้น นับ ว่า เป็น ลุก พระเจ้า ทั้ง นั้น ก็หา มิได้ แต่
 ทว่า ถ้า เป็น ลุก ความ สัญญา จึง จะ ถือ ว่า เป็น เชื้อ สาย เพา พันธุ์ ได้ เหตุ
 ว่า สำคัญ นั้น ว่า ทั้ง นี้ ครั้น ถึง กาละ กำหนด เรา จะ มา แล นาง ซวา จะ
 มี ลุก ผู้ ด้วย แล้วย ใช้ แก่ ท่าน นั้น แต่ นาง วิบะคา จะ ทรง ครรภ ด้วย
 คน หนึ่ง ชื่อ ยิศซาค ปู่ คา เรา แล้วย ครั้น ลุก ยัง มิ ได้ เกิด มิ ได้ ทำ ดี ทำ
 ชั่ว พระองค์ จึง ครัส ว่า พี่ใหญ่ จะ ปรนินัติ แก่ ผู้ นอ ซึ่ง ว่า ทั้ง นี้ เพื่อ ความ
 คิด แห่ง พระเจ้า กาม ซึ่ง พระองค์ เลือก ไว้ นั้น จะ คง อยู่ มิ ให้ เป็น เพราะ
 ซึ่ง ก้าว ประพริทธี นั้น เป็น เพราะ ผู้ ทรง เรี่ยก ยัง มี คำ เขียน ไว้ เหมือน
 กัน ว่า เรา ได้ รักษา โยคบ ผ่าย เขา นั้น เรา ยัง เสีย ๖

๑๔ ๑ เมื่อ เป็น เช่น นั้น แล้วย เรา ยัง จะ ว่า อะไร ได้ ซึ่ง อธรรม ใน

พระเจ้ามีอยู่ หรือ ก็หา มิได้ คว้าว่าใน คำภีร์ ของ โมเส พระองค์ ครัสว่า
 เรา เห็น ชอบ จะ เอนดู ผู้ใด เราก็ ใ้เอนดู ผู้ นั้น เรา เห็น ชอบ จะ ไปรด
 ปราน แก่ ผู้ใด เราก็ ไปรด ปราน แก่ ผู้ นั้น แล เหตุ กิ่ง นี้ ชัน จะ เป็น ตาม
 น้ำใจ ผู้ ปราน เณ หรือ ผู้ จะ วิ่ง สอง วิถี กั้น นั้น หา มิได้ แ่ ว่า เป็น ตาม พระ
 เจ้า จะ ทรง พระ กรรม โปรค คว้าว่า มี คำ เขียน ที่ ว่า แก่ ฟาโร ผู้ กระ
 ษักร ว่า เรา ได้ ยก ตั้ง เจ้า ชัน คว้า เหตุ ชัน นี้ คือ ว่า ใน เจ้า นี้ เรา จะ สำแดง
 วิถี เกษ ของ เรา ให้ ประภาษ นาม ชื่อ ของ เรา ให้ ลือ ไป ทัว ทั้ง แผ่น
 ดิน เหตุ นี้ ถ้า ชอบ พระไทย จะ ทรง พระเมตตา ปรานี ต่อ ผู้ใด ก็ ได้ ทรง
 พระเมตตา ต่อ ผู้ นั้น ถ้า ชอบ พระไทย จะ ให้ ผู้ใด แสง ใจ อยู่ ก็ เป็น ตาม
 พระไทย ครั้น เป็น กิ่ง นั้น เจ้า จึง จะ ถาม หรือ ว่า ทำไม ท่าน ยัง ดี เกียน
 เล่า ไคร ได้ ชัก ชัน พระไทย นั้น คุณ ทร มนุษย์ เจ้า จะ เป็น ผู้ใด ที่ จะ
 มา ว่า กล่าว ต่อ ผู้ พระเจ้า สิ่ง ของ ที่ เขา ทำ นั้น จะ กลับ มา ว่า แก่ ผู้ ที่
 เจ้า ทำ ข้ำ หย่าง นี้ ทำไม จะ ว่า ได้ หรือ ะ

๒๑ ๐ ฝ่าย ช่ง บั้น ม่อ เล่า จะ เอา ดิน ก้อน เดียว บั้น สิ่ง หนึ่ง ที่ เลิศ สิ่ง
 หนึ่ง ชั่ว ชี รื้อ มิได้ หรือ แ่ ทว่า ถ้า พระเจ้า มี พระไทย ปราน เณ จะ สำแดง
 พระ ราช ราช ให้ วิถี เกษ พระองค์ ปราก คอยู่ จึง ชด กลั้น พระไทย ไว้
 เป็น ชำ นาน แก่ คน ที่ เป็น เครื่อง จัก เกรียม ไว้ จะ ใ้ ทล พระ ราช แล
 ถึง แก่ ความ หนี หาย นั้น จะ เป็น ผิด ะไร หรือ จะ เขา รัศมี ภาพ ชัน ชุม บั
 บรณ มา สำแดง แก่ คน ที่ เป็น เครื่อง สำหรั บ จะ ใ้ รับ พระ กรรม ุณ
 ที่ พระองค์ ใ้ เกรียม ไว้ จะ ใ้ ได้ ส่วน รัศมี ภาพ นั้น แล แล้ว จึง ใ้ ทรง
 เรียก เรา มา แ่ พว กุ ยาก พวก เดียว ก็ หา ไม่ แ่ ทว่า พวก ต่าง ประ
 เทษ นั้น คว้า เหมือน หนึ่ง คำ ที่ โย ชี ฮา ได้ ว่า นั้น ไพร พล ที่ มิ ใ้ ไพร
 พล ของ เรา ะ จะ เรียก ว่า ไพร พล ของ เรา แล ซึ่ง มิ ได้ เป็น ที่ รั กษ
 เรา จะ เรียก ว่า เป็น ที่ รั กษ แล ใน ที่ เขา เคย ว่า ท่าน ทั้ง หลาย มิ ใ้
 ไพร พล ของ เรา ใน ที่ นั้น จะ คชัง เรียก เขา ว่า เป็น ลู พระเจ้า ผู้ ทรง

ชีวิตอยู่ ฝ่าย ยะซายา ท่าน ป่าว ประกาศว่า ด้วย พล ยิศราเอล ว่า แม้น
ถึงว่า ลูก ซาคิ ยิศราเอล จะ มาก คง ทั้งซวย ะเล คน ที่ จะ เหลือ แล รอด
ไ้ นั้น คง มี ทั่วว่า ใน การ นี้ พระองค์ จะ ลัก ทาง ให้ เสง เรว ทั่ว ชอบ
ธรรม เพราะ ว่า พระองค์ เจ้า จะ กระทำให้ เปน การ เสง เรว ใน แผ่นดิน
ยะซายา นั้น ยัง ทำนาย ว่า ถ้า แม้นว่า พระองค์ ผู้ เปน เจ้า แห่ง พล รบ
เมือง สวรรค์ มิ ไ้ ทรง ไป รก แก่ เรา ให้ มี เหลือ เรา ก็ จะ ไ้ เปน หย่าง
พล เมือง ซะโคม จะ ไ้ เปน เหมือน หย่าง พล เมือง ซะโมรา แล้ว แล เปน
เช่น นั้น แล้ว เรา จะ ว่า ะไร ไ้ ว่า ทั้ง นี้ ไ้ ว่า ณ ๆ ประเทศ ที่ มิ
ไ้ คึก กาม หา ที่ จะ พัน โทษ ก็ ถึง ที่ จะ พัน โทษ นั้น แล้ว คือ ว่า พัน โทษ
เพราะ ความ เชื่อ แล้ว ฝ่าย พล ยิศราเอล นั้น ที่ คึก กาม บัญชี หา ที่ จะ พัน
โทษ ก็ ยัง มิ ไ้ ถึง ที่ จะ พัน โทษ โดย บัญชี นั้น เหตุ ไฉน มิ ไ้ พัน
เหตุ ว่า เขา มิ ไ้ หา ทั่ว ความ เชื่อ หา แก่ ทั่ว การ ปรนินิบัติ ใน บัญชี เขา
ทุก ที่ หิน น้ ชัน เปน ที่ สกุด เขา เหมือน หนึ่ง คำ เชียน ไว้ ว่า ดูเถิด เรา
เขา หิน ชัน เปน ที่ สกุด คึง ไว้ ใน ชิโอน แล เสลา ซึ่ง เปน ที่ เคื่อง ใจ แล้ว
ฝ่าย คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อ ใน นั้น จะ เปน ที่ ละชาย เขา ก็ หา มิ ไ้ เลย ะ

๑๐ บท ๑๐ ๑๐

๑๐ ทูกร พัน้อง ทั้งหลาย ซ้ำ คึง ใจ ปรารถนา เปน ยามกต แล ชื่อนวณ พระเจ้า
ขอ ให้ พล ยิศราเอล รอด ไ้ ซ้ำ เปน พญานก แก่ เขา ว่า เขา มี ใจ รันรน ที่
จะ ปรนินิบัติ แก่ พระเจ้า แต่ ทว่า ที่ เขา ปรนินิบัติ นั้น จะ ควร แก่ บัญชี หา มิ ไ้
ครัน เขา มิ ไ้ ู้ ใน ทาง ที่ พระเจ้า จะ ให้ พัน โทษ เขาก็ หา ทาง ที่ จะ แก่ ตัวเอง
จึง มิ ไ้ ยอม คึง อยู่ ใน ทาง รอด แก่ พระเจ้า พระ คริสโต เปน ทาง รอด แก่
คน ที่ เชื่อ สิ้น ทุก คน ทั้ง สำเรจ พระ บัญชี ถึง ที่ สกุด ฝ่าย โมเซ นั้น ท่าน
เชียน กล่าว ทั่ว ทาง รอด เพื่อ พระ บัญชี ว่า ถ้า คน ทำ การ นี้ ให้ สำเรจ คน
นั้น จึง จะ ไ้ ชีวิต เพื่อ การ ทำ ที่ คน จะ พัน โทษ เพื่อ ความ เชื่อ นั้น ว่า
ทั้ง นี้ ว่า ชย้านึก ใน ใจ ว่า ใคร จะ ซ้ำ ไป ใน สวรรค์ คือ ว่า จะ ภา เขา

พระคริสตโคกลงมา หรือใครจะลงไปในที่ลึกคือว่า จะเอาพระคริสตโคมาขึ้นมาจากผู้ตาย แต่ท่านว่าอะไรก็ว่า คำนั้นใกล้ตัวอยู่ ๆ ในปากในใจทั่วแล้วคือว่า คำแห่งความเชื่อที่เรา บ่าว ประภาษอยู่ อะ

๙ ๑ เหตุฉะนี้ ถ้าท่านกล่าวด้วยปากว่า พระคริสตโคเป็น พระองค์เจ้าแล้ว จะเชื่อในใจว่า พระเจ้าให้ พระคริสตโคนั้น เป็นขึ้นมาจากตาย ท่าน จึงจะรอดแฉ เพราะ ว่า ที่ จะ เชื่อ แแต่ ใน ใจ นั้น เป็น ที่ จะ ให้ พัน โทษ แแล้ว ที่ จะ กล่าว ด้วย ปาก นั้น เป็น ที่ จะ ให้ รอด ด้วย ว่า คำ เขียน ยัง ว่า ถ้า ผู้ใด ๆ เชื่อ ใน ท่าน ผู้ นั้น จะ ละอาย เสีย ที่ หา มิ ได้ ชัน พก ยูตาย กับ พก เฮ ลน ผิด กัน ต่าง กัน หา มิ ได้ ด้วย ว่า คน ทั้ง ปวง มี พระเจ้า องค์ เดียว ประภษ ด้วย พระกรรุธา ต่อ คน ทั้ง ปวง ที่ ร้อง เรียก ขอ แก่ พระองค์ เพราะ ว่า คน ใด ๆ ที่ จะ ร้อง เรียก ออก พระนาม พระองค์ เจ้า คน นั้น จะ รอด ได้ แแต่ ทว่า ถ้า หา มิ ได้ เชื่อ ใน พระองค์ เขา จะ ร้อง เรียก พระองค์ อย่างไร ได้ ถ้า มิ ได้ ยิน ว่า ด้วย พระองค์ เขา จะ เชื่อ อย่างไร ได้ ถ้า ไม่ มี ใคร บ่าว ประภษ เขา จะ ยิน อย่างไร ได้ ถ้า มิ ได้ รับ ใจ ไป ทา ก็ จะ บ่าว ประภษ อย่างไร ได้ เหมือน คำ เขียน ว่า ฝ่าย คน ที่ มาก กล่าว ความ สุข สำราญ กล่าว สัจจณ ซึ่ง ดี ให้ ดี เนื้อ ดี ใจ ดีน เหล่า นั้น งาม สัก เท่าไร แแต่ ว่า คน ทั้ง ปวง มี ได้ เชื่อ ฟัง มงคล โอวาท นั้น ด้วย ยะชญา ได้ ว่า ข้าแก่ พระองค์ เจ้า ใคร ได้ เชื่อ ความ ซึ่ง เรา ถือ มา นั้น เหตุ กัง นี้ ความ เชื่อ เกิด เพราะ ได้ ยิน ที่ ได้ ยิน นั้น เป็น เพื่อ คำ พระ แแต่ ข้า ยัง จะ ถาม ว่า เขา ไม่ ได้ ยิน หรือ แท้ จริง เสีย งเรา แฉ ออก ไป ถึง สุด แฉน คิน แฉ คำ ของ เขา ได้ ดี ไป ถึง สุด ทระณี ข้า ยัง ถาม ว่า พล ยิศราเอล ไม่ รู้ หรือ เคิม โมเซ ว่า เขา จะ ว่า ให้ ท่าน แค้น เคื่อง ใจ ด้วย เขา ที่ จะ ว่า หา เป็น ประเทษ ไม่ แฉ ให้ ท่าน เกิด โมโห ด้วย ประเทษ ที่ โง่ แแต่ ทว่า ยะชญา มี ใจ กำเวิบ ขึ้น ว่า คน ที่ มี ได้ หา เรา ภัย แแล้ว แฉ เรา ก็ เป็น ปว รกท แแต่ คน ที่ มี ได้ สืบ เสาะ แสงว หา ท่าน ยัง ว่า แก่ พล ยิศราเอล ว่า ข้า เทย ยึด มือ ออก ลื่น วัน ยัง คำ แก่ ไพร่ พล ที่ มี เชื่อ ฟัง แแต่ ยัง ถ้ม ถึ้ง กัน อยู่

๑ เมื่อเป็นเหตุครั้งนี้ข้าจึงถามว่า ไพร่พลของพระเจ้า ๆ ทั้งละเล็ย
 ที่เดียวหรือ ก็หามิได้ ด้วยว่าข้าเองเป็น ขกคียิศวาเฮล เป็นเพาพันธุ
 สืบสายของฮับราม สกคของเบ็นยามิน ไพร่พลที่พระเจ้าได้รู้จัก
 ใว้ นั้น พระองค์ทวได้ทั้งใว้ที่เดียวไม่ คำที่เขียนใว้ในเรื่องของเฮล
 ษาว่าอย่างไร ท่านมิได้รู้หรือ เฮลชานั้นว่าอะไร ที่ท่านทูลกล่าวแก่
 พระเจ้าว่า ด้วยพวกยิศวาเฮลว่า ข้าแก่พระองค์เจ้า เขาได้เอาผู้
 ทนายของพระองค์ไปฆ่าเสีย แล้วแทนบูชแก่พระองค์เขาก็คว่า
 ทำลายเสีย ข้าพเจ้าก็เหลืออยู่แต่คนเดียว แล้วเขายังมองหาชีวิต
 ของข้าพเจ้าจะ ฆตญเสีย เมื่อ นั้น พระองค์ คริส คอบ เป็น ประการ ไค
 ก็ คริสว่า เรายัง มีที่เหลือ นั้นเจต พันคน ที่มีได้คุกเขาใหว้ พระ
 บาระ ก็เดียว นี้ยังมีที่เหลือเหมือนกัน คาม ซึ่ง พระองค์ทรง พระกรรณา
 เลือก ใว้ นั้น แต่ทว่าถ้าเป็นเพื่อ พระกรรณาคุณ ก็หาได้เป็นเพื่อการ
 ประพริทชนั้นไม่ (ด้วยว่าถ้าเป็นด้วยการ ประพริทชนั้น คุณจะเป็น
 คุณไม่ได้แล้ว) ถ้าคังนั้น ก็เป็นอะไร ที่พลยิศวาเฮลแสวงหา นั้นเขา
 ไม่ได้ แต่ทว่าคนที่พระองค์เลือก ใว้ นั้นเขาก็ได้แล ฝ่ายคนอื่นเขา
 ก็ แฉง กระต้างไป กุจ คำเขียน ใว้ ว่า พระเจ้า บันทน ให้เขามีใจ ชัก
 ทาที่มีใ้เห็น หูที่มีใ้ยิน ทราบทั่ว ทุกวันนี้ แล้วฝ่ายพญา ทาวิต
 ท่านยังว่า ให้โทะที่เขากินนั้น เป็นที่คักบ่วงเขาเถิด ให้เป็นที่
 สดคคที่เป็นที่ทคแทนเขา ให้ทาเขามีคชยาให้เห็นได้ ให้หลังเขา
 ขคตลง เป็นนิจทุกเมื่อ เหตุคังนี้ข้าจึงถามว่า เขามีใ้ผลิตหรือ เพื่อ
 จะได้คคเสียไปนั้น ก็หามิได้ แต่ทว่าที่เขาคคเสีย นั้น เป็นที่เคือ
 สกค ฆณะ แห่ง พวกต่าง ประเทศ ให้ถึงที่ รอดเพราะเขา แต่ทว่าถ้า
 ที่เขาคคไปนั้น เป็นที่ให้มนุษย์ในลกย์เป็น มังมี แล้วที่เขาถอย
 กำลึงลงนั้น เป็นที่ยกคนต่าง ประเทศขึ้น ก็เมื่อเขา จะ ได้เกมบริ
 บุรณ สำรเวจแล้ว จะมีเป็นใหญ่ยิ่ง หรือ ะ

๑๓ ๑ ข้า บอก แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เป็น คน ต่าง ประเทศ นั้น ครั้น ว่า
 ข้า เป็น ทูต ตรี บั ชัย มา หา คน ต่าง ประเทศ ข้า เอา พะนักงาน ของ ทัว ให้
 เป็น เกียรติกาย ไป เพื่อ จะ ใ้ เคื้อน สกิมณะ พวก ญาติ ของ คน ใ้ ำรอก
 ใ้ บ้าง คว้า ว่า ถ้า ซึ่ง ทั้ง เขา นั้น เป็น เทุจะ ใ้ มนุษ ใน โลกย์ กลับ
 เป็น ไมค์รกัน ก็ ที่ จะ ตรี เขา กลับ เข้า มา ซึก จะ เป็น อะไร เล่า จะมี เป็น
 ชีวิตร กลับ คึน จาก ทาย ตรี ซึนึ่ง ถ้า คัน จะ บริสุททธิ คี ก็ จะ คี ทั้ง
 กอน ถ้า ราก นั้น บริสุททธิ คี กึน ก็ จะ เหมือน กัน แล ซึนึ่ง ถ้า แม้น ว่า
 กึน นั้น คัก เสีย ใ้ บ้าง แล เจ้า ที่ เป็น คัน ไม้ ป่า ใ้ ปลุก ก่อ ใ้ แทน แล
 ตรี แต้ น้า เลียง ใน ราก คัน น้า มัน นั้น ซอก ซอก ก่อ กึน นั้น เลย ถ้า แม้น
 ว่า เจ้า ซอก ซอก เจ้า มิ ใ้ ที่ ฟึนง ของ ราก นั้น ราก นั้น เป็น ที่ ฟึนง ซอก เจ้า
 เจ้า ว่า เขา คอง คัก เสีย เพื่อ เรา จะ ใ้ ปลุก ก่อ ใ้ แทน ก็ ซอก ซอก เขา
 คอง คัก เสีย เพราะ เขา ไม่ เชื้อ แล ที่ เจ้า คิก อยู่ นั้น เป็น เพราะ ความ เชื้อ
 ซอก ถือ ทัว เยอ หยิง แต้ ว่า จง กลัว อยู่ คว้า ว่า ถ้า พระ เจ้า มิ ใ้ ไปรค
 แต้ กึน ที่ เกิด ซึน ตาม ปรกคิ นั้น กลัว กลืออก ว่า จะ มิ ไปรค แต้ เจ้า คว้า
 ซึ่ง พระ เจ้า สำแดง พระกรรณ กั คี ลง พระ ราชาซาซ กั คี จง พิจารณา
 คู เกิด ก่อ คน ที่ ตก ไป นั้น สำแดง พระ ราชาซาซ แต้ ว่า ก่อ เจ้า ใ้ สำ
 แแดง พระกรรณ คุณ ถ้า เจ้า คอง อยู่ ใน พระคุณ นั้น ถ้า ไม่ คอง อยู่ เจ้า จะ
 คอง คัก เสีย เหมือน กัน แล ใ้ ำย เขา เล่า ถ้า เขา มิ ใ้ อยู่ ใน ที่ สง ไส
 สนเทห์ เขา จะ ใ้ ปลุก ก่อ เขา เสีย ใหม่ คว้า ว่า พระ เจ้า มี ฤทธิ เทซ จะ
 ปลุก ก่อ เขา ใ้ เพราะ ว่า เจ้า เป็น กึน คัน น้า มัน ป่า ตาม ปรกคิ มา ปลุก
 ก่อ ใ้ ใน คัน น้า มัน บ้าน ก็ ที่ เป็น กึน คัน น้า มัน บ้าน ตาม ปรกคิ เติม นั้น
 จะ ปลุก เข้า ใ้ ใน คัน มัน เอง ไม่ ได้ ตรี ก็ จะ ยิง คี ซึก แล เทคุนั้น ฟึ
 นซัง เชื้อ เพื่อ มิ ใ้ ท่าน ถือ ทัว ว่า ฐึนมาก ข้า หยาก ใ้ ท่าน ทั้งหลาย ฐึน ซึ่ง
 ซือ ความ ที่ ลึก นี้ คี ว่า พลยิศราเอล มี ใจ แวง กระต้าง บ้าง กว่า พวก
 มา ๆ ประเทศ จะ เข้า มา ถึง ที่ สำเวจ บริบูรณ แล กันั้น พลยิศราเอล

ทั้งปวง จะ รอค ได้ทุก ตั้ง คำเขียนว่า ผู้เป็น ที่ รอค จะ เสกฯ มาแต่ ซิโอน แล้ว จะ ให้ความ ประมาทกลับ พัน จากยาโคบ แลเวลา จะ ลบ ความผิด เขา เมื่อใด คำสัญญา จะ ตั้ง ชัยช่วยเขา เมื่อนั้น ใน กาลที่ จะ แ่ เมื่อ มงคล โอวาท นั้นเขา เป็น ฝ่าย สักว เพื่อ ประโยชน์ ของท่าน ทั้งหลาย แต่ ว่า ใน ที่ พระเจ้า เลือ กไว้ นั้น เขา ก็ เป็น ที่ รักษา เพราะ ปู่ทวด ภายเขา ครั้น พระ เจ้า ประทาน สิ่ง ใด หรือ ทรง เรียก ผู้ ใด พระองค์ มิ ใ้ กลับ พระไทย คั้น เสีย ช่วย ว่า เหมือน หนึ่ง ท่าน แ่ กชน มิ ใ้ เชื่อ พระเจ้า แต่ เดียว นี้ ท่าน กลับ เป็น ที่ ทรง โปรก เพราะ เขา ไม่ เชื่อ ฟัง ก็ ฝ่าย เขา เ่า บัด นี้ เขา มิ ใ้ เชื่อ เขา มิ ใ้ ฟัง แต่ ว่า เขายัง จะ ใ้ เป็น ที่ โปรก เพราะ ท่าน ใ้ รับ ซึ่ง พระคุณ ฝ่าย พระเจ้า ท่าน ถือ ว่า ผิด หมก ทุก คน เพื่อ พระองค์ จะ ใ้ ทรง พระกรรณา โปรก แ่ ทุก คน ญาณ ปัญญา แห่ง พระเจ้า เป็น อัน ลึก ชุกม สักเท่าไร ที่ ทรง พระดำหรี นั้น เกิน ที่ จะ สืบ สอน รู้ วิถี ปัญญา แห่ง พระองค์ เป็น อะจิน ไคย เพราะ ว่า จะ เป็น ไคร ใ้ รู้จัก พระไทย พระองค์ เจ้า ไคร ใ้ เป็น ที่ ปรีกษา แ่ พระองค์ ผู้ ใด ใ้ ให้ สิ่ง ใด แ่ พระองค์ พระองค์ จะ ทก แทน เขา อีก ช่วย ว่า สาระ พัก มา แ่ พระองค์ หมก แล เป็น เพราะ พระองค์ หมก ทุก สิ่ง ไรต์ มี เทชฯ นุภาพ แ่ พระองค์ สืบ กัน ไป เป็น นิจ ฮาเมน ฯ

๑๒ บท ๑๒ ฯ

๑๒ กูกร พวก พันชัง เมื่อ เหตุ ตั้ง นี้ แลแล้ว ข้า จึง ชอน วน ท่าน ทั้งหลาย ใ้ เหน แ่ พระเมตา ปรานี ของ พระเจ้า แลแล้ว ถวาย กว ภาย ท่าน แ่ พระ องค์ เป็น ที่ บูช อัน มี ชีวิต ชัยอัน บริสุทฺธิ เป็น ที่ ชอบ แ่ พระองค์ แล การ ที่ เป็น อัน สมควร แ่ ท่าน ช่วย แลแล้ว ชยา ประพรีทฺธิ คาม ทำเนียม โลกย์ แต่ ว่า กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ จะ ใ้ รู้ น้า พระไทย เป็น หย่างไร รู้ ว่า คี เป็น ที่ ชอบ อารมณ ถึง ที่ สุก แล เพราะ ว่า ข้า สั้ง แ่ ท่าน ทุก คน คาม พระคุณ ซึ่ง ที่ ประทาน ใ้ ข้า แลแล้ว ว่า อย่า คิด นึก เกิน ทัว ไม่ ควร คิด ที่ สมช่วย ปัญญา แห่ง ทุก คน คามขนาด ความ เชื่อ ซึ่ง พระเจ้า ใ้ โปรก

ประทานให้มี คว้าว่า กุจกั๋งว่า ในกายมีอากาศ หลาย แต่ ว่า ซึ่ง จะ ใช้นั้น เป็น ค่าง ๆ กัน ฝ่ายเรา ทั้ง หลาย มาก แม้น หลาย แล้ว ก็ ยัง เป็น กาย เกี่ยว ใน พระศรีศกโต เหมือน กัน แล้ว ก็ ยัง เป็น อากาศ แก่ กัน แล กัน เรา มี พนักงาน ค่าง ๆ ตาม จนตศ พระคุณ ซึ่ง ไปรด ให้ มี ถ้า มี พนักงาน จะ ทำ นาย ก็ ให้ เป็น ตาม กระแส ความ เชื่อ แม้น เป็น พนักงาน จะ ปรนินิบัติ ก็ ให้ อุษาค์ ปรนินิบัติ แม้น เป็น การ จะ สั่ง สอน ก็ ให้ สั่ง สอน ไป เติง ถ้า เป็น ที่ จะ เกื้อน สติ เขา ก็ เกื้อน ไป เติง ฝ่าย คน แจก ให้ นั้น ก็ ให้ แจก คว้าใจ เป็น หนึ่งใน ฝ่าย คน ที่ ครอบ นั้น ก็ ให้ ครอบ คว้าใจ ใจ ใส ฝ่าย คน ที่ ช่วย สงเคราะห์ คน หยาก ก็ ให้ ทำ คว้าใจ สักธา ฯ

๘ ๐ ถ้า จะ รักษา ให้ รักษา แท้ อย่า ทำ เทียม ซึ่ง ชั่ว นั้น ก็ ให้ หลีก ให้ พ้น ซึ่ง ชอบ เล่า ก็ ให้ คิด ผูก พันธ เติง ใน ความ รักษา ที่ จะ รักษา พันธ คว้า กัน ก็ ให้ รักษา สนิจ ถ้า จะ ถือ อธิศรียศ กัน ให้ ถือ ว่า คน ขึ้น ใหญ่ กว่า ทั่ว ใน การ งาน อย่า ให้ เกียก คร้าน ใน จิตร ใจ ให้ ช่าง ใจ ที่ จะ ปรนินิบัติ แก่ พระองค์ เจ้า ให้ ยินดี คว้า ความ ไว้ใจ ใน ความ ลำบาก ให้ มี ความ เพียร ทน ไว้ ที่ จะ สวด อธิษฐาน พระเจ้า อย่า เว้น ว่าง เลย ครั้น ผู้ บัณฑิต ทัก หยาก ชิต สน ก็ ให้ มี ใจ สั่ง เวท ช่วย ที่ เป็น แหก ทาง แหก เมือง รับ ไว้ ให้ ชาติ รอย คี่ ๆ ถ้า ผู้ ไท จะ เขี้ยว เขญู ท่าน ๆ จง ช่วย พร ให้ เขา ช่วย พร ให้ เติง อย่า แฉ่ง คำ เขา เลย ถ้า ใคร มี เหตุ จะ ไข ยินดี ก็ พลอบ ยินดี คว้า ถ้า ใคร พิลาพ ร้อง ให้ ก็ พลอบ พิลาพ คว้า จะ นึก สิ่ง ไท กั๋ง ใจ ให้ พร อัม คว้า กัน แล กัน อย่า เย่อ หยิ่ง ยก ทั่ว ขึ้น แต่ ถ่อม ทั่ว ลง ถึง คน ถ่อม คำ อย่า ถือ ว่า ทั่ว ฉลาด ใคร ทำ ชั่ว อย่า ทำ ชั่ว ครอบ เขา เอา ใจ ใส ประพรีทธิ ซึ่ง ชอบ ค่อ หน้า คน ทั้ง ปวง แล้ว ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย ถ้า จะ เป็น ใค้ อย่าง เป็น ความ วิวาท กัน แก่ ใคร เลย คุณกร ท่าน ที่ รักษา ของ ข้า อย่า ทำ แก่ แค่น ทั่ว จง ให้ ที่ ไว้ แก่ พระ ราชา ชูช เติง คว้า ว่า มี คำ เขียน ไว้ ซึ่ง พระ องค์ เจ้า ได้ ทรัส ว่า เป็น การ เรา จะ แก่ แค่น เรา จะ ทก แทน แล ถ้า

สัตว์ ท่าน หยาก อาหาร ก็ให้กิน ถ้า หยาก น้ำ ก็ให้กิน ด้วย เมื่อ จะ ทำ ตั้ง
นั้น ก็ จะ เอา ถ่าน เพลิง กอง ไว้ บน ศีรษะ เขา อย่า ให้ ซึ่ง ชั่ว นั้น เขา ไชย จด
นะ แก่ ตัว ท่าน แต่ ว่า ท่าน จง เอา ไชย จดนะ แก่ ความ ชั่ว ด้วย กังลัง การ ดี

๑ บท ๑๓ ฯ

๑ ให้คน ทั้งปวง ยอม ตั้ง อยู่ ใต้ บังคับ ของ ท่าน ผู้มี อาชญา ด้วย ว่า ถ้า
ผู้ใด มี อาชญา ๗ นั้น มา แก่ พระเจ้า หมก ซึ่ง ตั้ง มี อาชญา นั้น ก็ เป็น ที่ พระ
เจ้า ทรง ตั้ง แล้ว ผู้ที่ ชัก ขวาง อาชญา นั้น ก็ ชัก ขวาง พระเจ้า ผู้ทรง ตั้ง
แก่ง เหมือน กัน ฝ่าย คน เหล่า นั้น ที่ มา ชัก ขวาง อยู่ ก็ จะ คง อาชญา รับ
โทษ ฝ่าย ท่าน ผู้ ครอง ใช้ ที่ กลัว แก่ คน ที่ ประพรีทธิ เป็น การ ดี แต่ ว่า
แก่ คน ที่ ทำ การ ชั่ว ท่าน จะ กลัว อาชญา หรือ จง ประพรีทธิ เป็น การ ดี แล้ว
ซึ่ง ดี นั้น จะ สรรเสริญ ท่าน ผู้มี อาชญา นั้น เป็น ที่ รับ ใช้ ของ พระเจ้า มา จะ
ได้ เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน แต่ ทว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ชั่ว คง กลัว ชี ด้วย
ว่า ผู้มี อาชญา จะ ถีธ ทาย เปลา ๗ ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า เธอ รับ ใช้ แห่ง
พระเจ้า จะ ได้ ลง พระ ราชอาชญา แก่ คน ที่ ประพรีทธิ เป็น การ ชั่ว สิ้น ทุก
คน เหตุ ตั้ง นี้ จำ เป็น ให้ ท่าน อยู่ ใต้ บังคับ บันดาล เพราะ เป็น ที่ พ้น จาก
อาชญา นั้น แล้ว เพราะ ใจ ของ ตัว ที่ สังกะต ซึ่ง ผิด แล ซอบ ได้ เหตุ ตั้ง
คง เสีย ส่วย สา ฮากอน ด้วย ชนหลง นั้น รับ ใช้ แห่ง พระเจ้า จะ เอา ใจ
ใส่ ใน การ ตั้ง นี้ แล ถ้า หย่าง นั้น ท่าน เป็น ลูก นี้ แก่ ผู้ใด จง ใช้ หมก
สิ้น ควร จะ เสีย ส่วย แก่ ผู้ใด ก็ ให้ แก่ ผู้ นั้น เด็ด ควร ใช้ ภาษี แก่
ผู้ใด ก็ ให้ ผู้ นั้น ควร เกรง ผู้ใด ก็ เกรง ผู้ นั้น ควร นับ ถีธ ผู้ใด ก็ นับ
ถีธ ผู้ นั้น อย่า เป็น นี้ แก่ ผู้ใด ใน สิ่ง อื่น เว้น แต่ ให้ รักษ กัน แล กัน
เพราะ ว่า ใคร รักษ คน อื่น ก็ ทำ ให้ บัญชี สำ เร็จ แล้ว เพราะ ว่า คำ นี้ อย่า
ผิด ผัว เมีย เขา อย่า ขำ คน อย่า ลัก ทวิทย์ อย่า เป็น พญาน เทจ
อย่า ให้ มี ใจ โลก แล้ว ถ้า มี บัญชี อื่น ก็ รวบรวม กัน เข้า ใน คำ นี้ ว่า
รักษ เพื่อน บ้าน เหมือน รักษ ตัว ความ รักษ ค่อ เพื่อน บ้าน จะ ทำ

ผิดประการใดก็ตามมิได้ ความรักก็เป็นที่ให้พระบัญญัติสำเนา อะ
 ๑๐ ๑ ชั่งเล่า เรา รู้จักเวลา รู้ว่า เวลาควร เรา จะ ตื่น ขึ้น จาก นอน
 นั้นมาถึงแล้ว คว้าว่าเวลาเราเชื่ออยู่นั้น เวลาเราจะ รอก แล้ว ก็ ใกล้เคียง
 กว่า กลางคืนล่วงไปใกล้รุ่งแล้ว แล เหตุนี้ คชัง เปลี่ง ซึ่ง การ
 อันควร คว้า มีกนั้น ไล่ เครื่อง สำหรับ เวลา สว่าง เหมือน หนึ่ง เป็น กลาง
 วันแล้ว ให้ ประพริทธิ เป็น การ ชอบ ควร มิใช่ การ กิน เลี้ยง การ เสพ
 สุรา เมากัน มิใช่ เล่น กัน กับ คน ชั่ว เป็น การ โทณ มิใช่ โกรธ กัน วิวาท
 กัน แต่ ทว่า เขา พระเยซู คริสต์ เจ้า เป็น ที่ ปก ปึก ครอง กวไว้ ชอย่า เสีย
 กิจ เพราะ เนื้อ หนึ่ง จะ ใ้ ทำ ตาม เนื้อ หนึ่ง นั้น ปรารถนา ชัก ชวน อะ

๑ บท ๑๔ ๗

๑ ฝ่ายคนที่ความเชื่อชอบนั้นจงรับเขาเถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นที่เหตุ
 ถ่มเถียงสงสัยกัน คนหนึ่งเชื่อว่า จะ กิน สารพัด ก็ ได้ คน หนึ่ง ที่ ชอบ
 อยู่ ก็ กิน แต่ ผัก เท่านั้น อย่า ให้ คน ที่ กิน ได้ ก็ หมิ่น แก่ คน ที่ กิน ไม่ ได้
 แล้ว อย่า ให้ คน ที่ กิน ไม่ ได้ ก็ เคียด คน ที่ กิน นั้น เหตุ ว่า พระเจ้า ไป รด
 รับเขาแล้ว เจ้า จะ เป็น ผู้ โท ที่ จะ มา ปรึษา ของ ผู้ ชั่ง เล่า ถ้า
 ทาย นั้น จำ เรือ ก็ ดี มิ จำ เรือ ก็ ดี ก็ สุก แต่ ภาย เขา เอง แต่ ว่า คง
 จำ เรือ ได้ คว้า ว่า พระเจ้า ทรง วิทธิ เกษ จะ ให้ จำ เรือ ได้ คน หนึ่ง
 ถือ วัน หนึ่ง ว่า ใหญ่ กว่า วัน ชื่น คน หนึ่ง ถือ ทุก วัน ก็ ให้ ทุก คน คง
 ใจ เป็น แน่ เถิด ถ้า ผู้ โท ถือ วัน เป็น ใหญ่ ก็ ถือ เหน แก่ พระองค์ เจ้า
 ถ้า ผู้ โท มิ ได้ ถือ วัน นั้น ผู้ นั้น ก็ เหน แก่ พระองค์ เจ้า ฝ่าย คน ที่ กิน ก็ ดี
 เขา เหน แก่ พระองค์ เจ้า จึง กิน เหตุ ตั้ง นั้น จึง โมทนา พระคุณ พระเจ้า
 ฝ่าย คน ที่ มิ ได้ กิน เล่า ก็ มิ ได้ กิน เหน แก่ พระองค์ เจ้า แต่ ยัง โมทนา
 พระคุณ พระเจ้า คน ที่ จะ มี ชีวิต เป็น เหน แก่ กว เอง ทำ เคียว ไม่ มี คน
 ที่ จะ ทาย เหน แก่ กว เอง ทำ เคียว ไม่ มี ถ้า เรา มี ชีวิต เป็น อยู่ ก็ เปน
 เพราะ พระองค์ เจ้า ถ้า เรา ปลง ชีวิต ภาย ก็ ภาย เพราะ พระองค์ เจ้า

เหตุทั้งนี้เมื่อเราเป็นก็ตีกายก็ตี ก็สุดแต่พระองค์เจ้า เหตุทั้งนี้ พระคริสตโคปลงชีวิตรกายแล้วเป็นขึ้นมา แลยังทรงชีวิตร อยู่ เพื่อจะได้เป็นจ้าวครของผู้ตายก็ตีผู้เป็นก็ตี ชะ

๑๐ ๑ เมื่อการทั้งนี้ เจ้ามาปรับเอาพี่น้องเจ้าทำไม หรือเจ้าจะ ประมาทข้อพี่น้องของเจ้าทำไม คว้าว่าเราจะต้องมาถึงที่พิภกษาแห่ง พระคริสตโคปลงทุกคน เพราะมีคำเขียนอยู่ พระองค์เจ้าได้ตรัสว่า เราทรงชีวิตร แลหัวเขาจะตกลงแก่เราสิ้นทุกหัว แลสิ้นจะให้ การแก่พระเจ้าสิ้นทุกอัน เหตุทั้งนี้ เราทั้งหลายนี้จะต้องให้การแก่พระเจ้า คว้าตัวเราเองสิ้นทุกคน ถ้าอย่างนั้นอย่าให้เราพิภกษาแก่กัน แลกัน ให้เราลงใจทั้งนี้ตีกว่า เราอย่าให้เป็นที่แค้นเคืองใจแก่พี่น้อง ให้เสียประโยชน์ เพราะ ว่าซำแล้วแลคว้าเศษพระเยซู คริสต ซำเชื่อเป็นแน่แล้ว ที่เข่นมลทิลเองนั้นไม่มี แต่ว่าถ้าผู้ใดถือว่าเป็น มลทิล แก่ผู้หนึ่งแลก็เข่นมลทิล ถ้าพี่น้องของเจ้าเป็นทุกขเพราะ ขา ทารของเจ้า ก็จริงและเจ้ามิได้ประพิริทธิ ซึ่ง ควรแก่ความรัก พระ คริสตโคปลงชีวิตร เพราะผู้ใด อย่าให้ผู้หนึ่งฉิบหายเพราะ ขา ทารของ เจ้า ซึ่งชอบในท่านอย่าให้เขาตีเถียนได้ เหตุว่า อันเมืองพระเจ้า จะ เป็นเครื่อง ขา ทาร กินดื่มมิได้ แต่ว่า เป็น ความชอบธรรมความศุขสำ รวาง กับความยินดีใน พระ วิญญูณ บริสุทธิ คว้าว่าคน ที่ปรับบีตีแก่ พระ คริสตโคปลง การ ทั้งนี้ ก็ เป็น ที่ชอบแก่พระเจ้า แล เป็น ที่ สรรเสริญ แก่ มนุษ ทั้งหลาย คว้า เหตุทั้งนี้ให้เราคิดตาม ทา ซึ่ง จะ เป็น ไมตรี กัน แล ซึ่ง จะ เป็น ที่ ปลุก ทั้ง ขึ้น คว้ากัน แล คว้า ให้กิจธุระ ของ พระเจ้า เสียไป เพราะ ขา ทาร กิน ๆ นั้นก็ สขาง ตีหมก แก่ ทว่า ซึ่ง คน จะ กิน ให้ เป็น ที่ เคืองใจ นั้นไม่ตี ที่ จะ กิน เนื้อ ลักว ที่ จะ กิน น้ำ ฉะหงุ่น หรือ จะ ทำสิ่งใดขึ้นให้พี่น้อง ตกเสียเคืองใจน้อยใจ นั้นก็ หา ชอบไม่ ฝ่ายเจ้า ก็ มีความเชื่อ ก็ให้เขาไว้กับตัว ก่อหน้าพระเจ้าเถิด ฝ่ายผู้ใดที่มีได้ฉิบ

ในข้อที่เขาเห็นชอบนั้น ผู้นั้น ก็เป็น ผลคู่ชดแ่ ถ้าผู้ใด สงใสแก่ยัง
กิน อยู่ นั้น ก็เป็นที่ ปรับตัวเอง เหตุว่ามี ได้ ทำ ด้วย ความ เชื่อ ด้วย
ว่า สารพัด ที่มี ได้ เป็น แ่ ความ เชื่อ นั้น ก็ ผิด ทมก ๖๕

๐ บท ๑๕ ๐

๐ แล ฝ่ายเรา ที่มี กำลัง อยู่ คง จะช่วย คน อ่อน นั้น ยก แแบ ของหนัก แทน
เขา มี ทำ เขา แ่ ตาม ชอบใจ ของ ตัวเอง ให้ เรา สิ้น ทุก คน ทำ ซึ่ง ดี ชอบ
ใจ เพื่อน บ้าน จะ ได้ เป็น ที่ ก่อ เขา ขึ้น ไว้ ถึง แม้น ว่า ด้วย พระ คริสต์ โด ท่าน
มิได้ ทำ เขา แ่ ชอบ น้ำ พระ ไทย แห่ง ท่าน แต่ ว่า เหมือน หนึ่ง คำ ที่ เขียน
ไว้ว่า คำ กระจา นิินทา ของ คน นิินทา นั้น ตก บน เรา แล เพราะ ว่า สารพัด
ที่ เขียน ไว้ แ่ ก่อน นั้น เขียน ไว้ สำหรับ สั่งสอน เรา ทั้ง หลาย ให้ เรา มี ที่ ไว้ใจ
เพื่อ คำ พระ ที่ ว่า ด้วย ความ เพียร แล ความ ทุเลา ขอ ให้ พระ เจ้า ของ ความ
เพียร แล ทุเลา นั้น โปรด ให้ ท่าน ทั้ง หลาย นี้ ก่อ เหมือน กัน คน กับ คน
ตาม พระ เยชู คริสต์ ให้ กิ่ง ใจ พร้อม ปาก พร้อม โมทนา พระ คุณ ของ พระ
เจ้า ผู้ เป็น พระ บิดา แห่ง พระ เยชู คริสต์ เจ้า เรา เหตุ ทั้ง นี้ จึง รับ เชื่อ
ช่วย กัน แล กัน กุจ กัง พระ คริสต์ โด ได้ รับ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ เป็น ที่ สำ
แดง รัคมีภาพ ของ พระ เจ้า ข้าย ชม ว่า พระ เยชู คริสต์ รับ ใช้ มา ถึค คึค คัก
ให้ ยัง ยืน ความ สัจ แห่ง พระ เจ้า จะ ให้ คำ สัญญา ซึ่ง พระ องค์ ทรัส แ่ บู่
หญา ภาย นั้น เป็น ชัน แม่น มั่น คง แล ให้ คน ต่าง ประเทศ โมทนา พระ
เจ้า เพราะ พระ กระจา คุณ แห่ง พระ องค์ กุจ กัง คำ ที่ เขียน ไว้ว่า เพราะ
เหตุ ทั้ง นี้ ข้าย จึง จะ กล่าว ชม พระ องค์ ใน ภา ภา ประเทศ จะ รัง เพลง
สรรเสริญ พระ งาม พระ องค์ อึก ที่ ว่า ประเทศ ทั้ง หลาย เชย จง ขึ้น ชม
ยิน ถึ ด้วย ไพร่ พล ของ เรา อึก ข้อ หนึ่ง ประเทศ ทั้ง ปวง เชย จง โมทนา
พระ องค์ เจ้า คน ทั้ง ปวง เชย จง โดมมะณา การ ยก ขอ พระ องค์ หนึ่ง เล่า
ยะชญา ท่าน ว่า ที่ เป็น ราก กัน แห่ง ยิว รย จะ บัง เกิด ขึ้น คุรของ พล ประเทศ
ทั้ง หลาย ๆ จะ ไว้ เนื้อ เชื่อ ใจ ใน ท่าน นั้น ขอ ให้ พระ เจ้า ผู้ เป็น ที่ ไว้ เนื้อ เชื่อ

ใจนั้น ให้ท่านทั้งหลาย ประกอบ ด้วยใจ ปรีดา ปราโมช ทุกอย่าง แล ความ
ศุขสำราญ ให้ท่าน เชื่อ เป็น แน่ ไว้วางใจ เป็น มาก ด้วยเดช พระวิญญาณ บริสุทธิ์
๑๔ ๐ คุณกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้าลงใจ เชื่อ เป็น แน่ แล้ว ว่า ฝ่ายท่าน
ทั้งหลาย ท่าน ประกอบ ด้วยการ ดี ทั้งนั้น รู้ตลอดแล้ว ถ้า จะ เกือบ
สนิท สอน กัน แล กัน ก็ ได้ ข้าก็ บังอาภ บ้าง เขียนฝาก ให้ท่าน พี่น้อง ทั้ง
หลาย เพื่อ จะ เกือบสนิท ของ ท่าน ด้วย พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ไพร่ค ประ
ทาน แก่ ข้า พระองค์ ด้วย ว่า ข้า รับผิดชอบ แห่ง พระเยซู คริสต์ ไปหา ประเทศ
ทั้งหลาย ประณิบัติ ใน การ ที่ จะ บำปว ประภาศ มงคล โอวาท ของ พระเจ้า
ให้ที่ บุษบถวาย ของ พวก ประเทศ ทั้งหลาย นั้น เป็น อัน ชอบควร เป็น บริ
สุทธิ์ ด้วยเดช พระวิญญาณ บริสุทธิ์ ฝ่าย การ สำหรับ พระเจ้า ข้าก็ มี เหตุ จะ
ขอท ใน พระเยซู คริสต์ เพราะว่า ข้า มิใคร อาจ ว่า ด้วย สิ่ง ไก ๆ ซึ่ง พระ
คริสต โท ได้ ให้ ข้า ทำ เพื่อ จะ ให้ ทาง ประเทศ นั้น เชื่อ พัง ที่ พระองค์ ได้
ช่วย ใน ถ้อย คำ ใน การ งาน ด้วย เดช ลักขณะ สำคัญ แล การ หน้า ษัตร์จรรย
แล ด้วยเดช พระวิญญาณ บริสุทธิ์ แห่ง พระเจ้า เพียง ว่า ได้ ให้ ข้า ไป บำปว
ประกาศ มงคล โอวาท ของ พระคริสต โท รอบ ที่ รอบ ข้าง ทั้ง แต่ เมือง ยรู
ซุส เลมจน มากถึง เมือง ซลริกัน เสดจ แล้ว ข้า ขุกษาห์ สั่ง สอน ใน ที่ ใน ประ
เทศ ที่ เขามี ไม้ ออก ชื่อ พระคริสต โท กอน เพื่อ มี ก่อ ขึ้น บน ราก ที่ คน
อื่น วาง ลง นั้น แต่ ว่า ตาม คำ ซึ่ง เขียน ไว้ว่า ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี ใคร บอก
นั้น เขาก็ จะ ทรนทน ที่มี ไม้ ยืน นั้น เขาก็ จะ เข้าใจ เหตุ กัง นี้ อัน จะ
ได้ ไป เยี่ยม ท่าน ทั้งหลาย นั้น ข้า ได้ มี ใจ ปราถนา เป็น อัน มาก ครั้น ว่า
เกี่ยว นี้ เหตุ ก็ จะ อยู่ ใน แคว้น ทั้ง นี้ ต่อ ไป ไม่ มี แล้ว ข้า ได้ หยาก
จะ ไปหา ท่าน เป็น หลาย ปี แล้ว แล ครั้น ข้า จะ ไป เมือง ซะปาเนีย จึง จะ
แวะ เยี่ยม ท่าน ด้วย เพราะว่า ข้า คิด ไว้วางใจ จะ ได้ ไป ทรนทน แล้ว เมื่อ
อยู่ จน เหมใจ กับ ท่าน แล้ว ท่าน จะ ช่วย ส่ง ไป ที่ นั้น แต่ บัด นี้ ข้า จะ
ขึ้น ไป เมือง ยรูซุส เลมจน ไป ช่วย สงเคราะห์ คน บริสุทธิ์ นั้น ด้วย คน ใน

เมือง มาเกโดเนีย กับเมือง อะคาเย เหน่ชอบ จะ จัก แจ่ง ของ เลียง ผาก ให้แก่ คน จน ใน พวก บริสุทธิ ที่เมือง ยรูซาเลม เขา เหน่ชอบ ทั้ง นั้น กว้ย ว่า เขา เป็น นี้ แก่ คน ใน เมือง ยรูซาเลม นั้น ถ้า คน ต่าง ประเทศ นั้น ไถ่ รัย ซึ่ง คอ้ง แก่ วิญญาณ แก่ พวก นั้น ก็ เปน อัน ควรถ้วน แล้ว ให้ คน ต่าง ประเทศ เหล่า นั้น ปรนินิบัติ ช่วย เขา กว้ย ของ ซึ่ง คอ้ง แก่ เนื้อ หนึ่ง ครั้น ข้า ไป ส่ง ผล ทาน นั้น ให้ ที่ เสจ การ แล้ว ข้า ก็ จะ ไป ทา ทาน ทั้ง ทหลาย และ ไป เมือง อะปาเนีย ข้า รู้ ว่า ถ้า ข้า มา ทา ทาน ก็ จะ มา ประกอบ กว้ย ศรี สวัก ศุข ของ มงคล โอวาท แห่ง พระคริสตโคเจ้า แต่ ว่า ข้า ยัง อัน วอน ทาน ที่ นอ้ง ทั้ง ทหลาย ให้ เหน่แก่ พระเยซูคริสตโคเจ้า เรา แล แก่ ความ รักษ ซึ่ง พระวิญญาณ ให้ บัง เกิด มี ให้ แจ่ง ใจ สวัก วิง วอน พระเจ้า เพราะ ข้า ให้ ข้า พัน มีศ คน ที่ มี ไถ่ เชื้อ ใน เมือง ยูคาย แล พนักงาน ของ ข้า จะ ไถ่ เปน ที่ ชอบ แก่ คน บริสุทธิ ใน เมือง ยรูซาเลม แล้ว ข้า จึง ไถ่ มา ทา ทาน กว้ย ขึ้น ชม ยินดี ทาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า แล้ว คอย หยุค ฎัก กับ ทาน ข้า ขอ ให้ พระเจ้า ของ ความ ศุข สำราญ อยู่ กับ ทาน ทั้ง ปวง อาเมน อะ

๑๖ บ

๑๖ ข้า ผาก พอย เบน อ้ง สาว ของ เรา ไว่ แก่ ทาน ทั้ง ทหลาย นาง นั้น เปน คน รัย ใช้ ปรนินิบัติ แก่ จำพวก ลุกสิษ ใน เมือง เก็ง เกรชาย ขอ ให้ ทาน รัย ใน นาม พระองค์ เจ้า เปน อัน สม ควร แก่ คน อัน บริสุทธิ แล้ว ถ้า นาง นั้น จะ คอ้ง การ กว้ย สิ่ง ไค แก่ ทาน ก็ คง ช่วย สงเคราะห์ เกิด เพราะ ว่า นาง นี้ ไถ่ ช่วย บ้าง คน อัน เปน อัน มาก ไถ่ ช่วย ข้า กว้ย บอกร แก่ บริศ กัถา แล อะกุลา ที่ เปน คน ช่วย ข้า ใน การ พระสาส์น พระเยซู คริสตโค ว่า ข้า ล่า ลัก ถึง อยู่ ทั้ง สอง คน นั้น วาง คอช ของ ตัว เขา เอง หวัง จะ บอ้ง ชี้ วิกร ของ ข้า ๆ ชอบใจ เขา แล้ว มี ใช้ ข้า คน เดียว แต่ ว่า พวก ลุกสิษ ทั้ง ปวง ใน นา ๆ ประเทศ นั้น ชอบใจ กว้ย จง ว่า เหมือน กัน แก่ จำ พวก ลุกสิษ ใน บ้าน เขา แล บอกร แก่ เฮปายเนโค ที่ รักษ ของ ข้า ก็ ไถ่

เชื่อใน พระคริสตโค ก่อน คน ใน เมือง ซาเซีย นั้น ว่า ข้าคิดถึง อยู่ บอก
 แก่ มาเรีย ที่ได้ ทำ การ เพราะ เรา เป็น ชน มาก ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ ฝ่าย
 ชน ทรอ นิก กับ ยูเนย ญาติ พี่น้อง ของ ข้า ที่ คอง จำจอง ทั่ว กัน กับ ข้า
 ที่มี ชื่อ เสียง ใน พวก พระทุก แล ได้ เป็น คริสตเคียน ก่อน ข้า แก่ สอง
 คน นั้น บอก ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ ฝ่าย ฮัมเปเลีย ที่ ข้า รักรักษา อยู่ใน พระองค์ เจ้า
 แล ชุรบาโน ที่ได้ ช่วย เรา ใน การ พระคริสตโค แล ซาคาคุส ที่ รักรักษา ของ ข้า
 บอก แก่ เขา ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ อะเปเล ผู้ เป็น ที่ ชอบ ใน พระคริสต
 โท แล้ว บอก แก่ พวก บ้าน ของ ฮอร์สโคบูโล บอก แก่ เฮโรดีโอน ที่เป็น
 ญาติ ของ ข้า บอก แก่ พวก บ้าน ของ นาระกิโอ ที่ อยู่ใน พระองค์ เจ้า
 บอก แก่ ครุฟายน แล ครุโฟซ ที่ ทำ การ มาก ฝ่าย พระองค์ เจ้า ว่า ข้า
 คิด ถึง อยู่ บอก แก่ เประซี ผู้ เป็น ที่ รักรักษา นั้น ที่ได้ ทำ การ ฝ่าย พระศาสน
 มาก มาย แล แก่ รูโฟ ที่ พระองค์ เจ้า เลือก ไว้ นั้น แล แก่ แม่ เขา ที่เป็น
 แม่ ของ ข้า ทั่ว ทั้ง นั้น ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ อะสุง กริโก ๑ ฟเล
 โฆน ๑ เฮระมา ๑ ปโตรบา ๑ เฮระเม ๑ แล แก่ บันดา คน ที่ อยู่ ทั่ว
 พี่น้อง ทั้ง นั้น ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ บอก แก่ พีโลโต ๑ ยูเลีย ๑ เนรุส ๑
 น้อง สาว ของ เนรุส ๑ โฮลมปา ๑ แล คน บริสุทธิต์ ที่ อยู่ ทั่ว เขา สิ้น ทุก
 คน ว่า ข้า คิด ถึง อยู่ คำนี้ กับ จูบกัน ให้ เป็น ชน บริสุทธิต์ จำพวก ลูก
 สีษ แห่ง พระคริสตโค ใน หลาย แห่ง ฝ่าย คำ คำนี้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย อะ
 ๑๗ ๐ ทูร พี่น้อง ทั้ง หลาย ข้า จะ เกื้อหนุน สติ ชื่อนวอน ท่าน ให้ คุณ
 ที่ ทำให้ วิวาท กัน แล ประพรีทธิ เป็น ที่ ชัก เคียง ฝึก กัน กับ โอทวาท ที่
 ท่าน ได้ เรียน ไว้ นั้น ก็ จง หมย เขา ไว้ แล แล้ว เมิน หน้า จาก เขา ทั่ว ว่า
 คน เหล่า นั้น มิได้ ประนิบัติ แก่ พระ คริสตโค จำเรา เขา ประนิบัติ แก่ ท้อง เขา
 เอง แล ทั่ว มา พุด ทวาน เถ้า โลมถูก ใจ คน ชื่อ ให้ หลง ที่ ท่าน พัง ประนิบัติ
 นั้น ก็ ลี้ ไป แก่ คน ทั้ง ปวง เหตุ ทั้ง นี้ ข้า มีความ ยิน ตี ใน ท่าน ข้า หยาก
 จะ ให้ ท่าน เป็น คน ฉลาด ใน การ ตี ใจ ใน การ ชั่ว ข้า ขอ ให้ พระเจ้า ของ

ความทุกข์สำราญเหยียบซอกตามลงใต้เท้าท่านให้ยับเยินเสียเร็ว ให้พระ
คุณ ของ พระเยซูคริสเจ้า เราอยู่ด้วยท่าน อะ

๒๑ ๑ ทิโมเธียวผู้ช่วยข้า^{นี้} ๑ ลุกาโ ๑ ยาไซน ๑ โซซิปาโตร ๑
เหล่านี้เป็นพี่น้องของข้า ฝากคำนับท่านหมด ข้าพเจ้าผู้มี^{นี้} ชื่อว่า เคะ
เคียว แลผู้เขียนหนังสือฝากใบนี้ ขอฝากคำคำ^{นี้} ท่าน ในพระเจ้า
ด้วย หมายผู้^{นี้} ท่าน บำรุงข้ากับจำพวก ลุกาสิข ทั้งปวงนั้น ๑ เฮรัศโตผู้
รักษาเมือง ๑ แลกูฮารโคพี่น้องกันกับเฮรัศโต ๑ ฝากคำคำ^{นี้} ท่าน
ทั้งหลาย ให้พระเศษ พระคุณ ของ พระเยซูคริสเจ้า เราอยู่ด้วยท่าน ทั้ง
ปวง พระองค์มี^{นี้} ฤทธิ์ จะให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่น ตามคำมงคลโอวาท
แห่ง พระเยซูคริส ซึ่งข้า^{นี้} บำรุงประกาศอยู่นั้น ตามความลึกถ้ำซึ่งปิด
ไว้ใน กาะก่อน แต่เดี๋ยวนี้^{นี้} รั้วออกเสียเป็น ปรากฏตามคำเขียนในคำ
กั้วผู้^{นี้} ทำนุญ แล ตามซึ่ง พระเจ้า ถาวร ทั้ง ประเทศไทย จะให้ ประทานแก่
พลประเทศ ทั้งปวงให้ เชื่อฟัง แล ประ พรีทิกตาม วัคมี^{นี้} เตะข นุภาพ
แก่พระสัพ^{นี้} พัญญู เจ้า องค์^{นี้} เดียวนั้น เพื่อเหตุพระ เยซูคริส เจ้า^{นี้} ทั่ว^{นี้} กัลป
สืบ ๆ กันไปเป็น นิจ ฮาเมน อะ

๑ หนังสือฝากโอวาทแก่ พวก ลุกา ในเมืองโรม จบแล้ว อะ

I. CORINTHIANS.

๑ หนังสือซึ่ง เปาโลฝากแก่ พวก ลุกา ใน เมืองโกรินโธ ฉบับ^{นี้} คั้น ๆ

๑ บท^{นี้} คั้น ๆ

๑ หนังสือ ของ เปาโลผู้^{นี้} ตั้ง^{นี้} แกร่ง เป็น ทศแห่ง พระเยซูคริส ตามซึ่งชอบ
พระไทยพระเจ้า กับ โสซเซเนผู้^{นี้} พี่^{นี้} นชิ่ง^{นี้} กัน ฝาก มา ถึง พวก ลุกาสิข ของ
พระเจ้า ที่^{นี้} อยู่^{นี้} ในเมือง^{นี้} โกรินโธ ที่^{นี้} จัด^{นี้} เป็นพวก^{นี้} พ้อง^{นี้} กับ พระเยซูคริส
ที่^{นี้} พระองค์^{นี้} ทรง^{นี้} เลือก^{นี้} ไว้ ให้^{นี้} เป็น^{นี้} บวิสุ^{นี้} ทธิ กับ^{นี้} ด้วย^{นี้} คน^{นี้} ทั้ง^{นี้} หลาย^{นี้} ที่^{นี้} สว^{นี้} ออก
ชื่อ^{นี้} พระ เยซูคริสเจ้า^{นี้} เรา ทั้ง^{นี้} เจ้า^{นี้} เขา^{นี้} ทั้ง^{นี้} เจ้า^{นี้} เรา^{นี้} ด้วย^{นี้} ใน^{นี้} ทุก^{นี้} แห่ง^{นี้} ทุก^{นี้} คำ^{นี้} บล
ฝ่าย^{นี้} พระ^{นี้} คุณ^{นี้} แล^{นี้} ความ^{นี้} สุข^{นี้} สำ^{นี้} ราญ^{นี้} มา^{นี้} แก่^{นี้} พระ^{นี้} เจ้า^{นี้} ผู้^{นี้} เป็น^{นี้} บิ^{นี้} ทา^{นี้} เรา แล^{นี้} แก่^{นี้} พระ

เยซูคริสตเจ้า ให้มาถึง ท่านทั้งหลายเถิด ข้า โมทนา พระเจ้า ของข้า เพราะ
 ท่าน เนื้อ ๆ ด้วย พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า โปรด ประทาน แก่ท่าน ทั้งหลายเพื่อ
 พระเยซูคริสต คือว่าให้ท่าน ประกอบบริบูรณ์ด้วยปรีชา ถ้อยความ ด้วย
 ญาณ บัญญา ทก หย่าง แก่ด้วย เกศ พระองค์ แล คำนวณ คำ พญาน ชันว่า ด้วย
 พระคริสตโคได้ทั้ง เป็น ที่ ยืน มั่น คง อยู่ใน พวก ท่าน แล้ว จึง มิ ให้ท่าน ชัก
 สน ใน คุณ ประโยชน์ ประการ ไค ให้ใจ พร้อม คอย ทำ พระ เยซูคริสตเจ้า
 เรา จะ เสกข์ เป็น ปราบก พระองค์ ยัง จะ รักษา ท่าน เป็น มั่น คง ให้พ้น
 ความ ตี เคียน กว่า จะ ถึง กาละ วัน แห่ง พระ เยซูคริสตเจ้า เรา ฝ่าย พระเจ้า
 ที่ ไ้ทรง เรียก ท่าน ทั้งหลาย ให้เป็น สนิท กัน กับ บุคกร พระองค์ คือ พระ
 เยซูคริสตเจ้าเรา พระองค์ ก็ เป็น ชัน สัจ แท้ ะ

๑๐ ๐ กูรา พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า ออก นาม แห่ง พระ เยซูคริสตเจ้า เรา
 ชัน วอน ท่าน ให้ท่าน ทั้งปวง ว่า เหมือน กัน ถือ เหมือน กัน มิให้ ถือ ผิด
 เป็น คด พวก แก่ให้ ร่วม ตีง กัน เป็น ใจ ชัน หนึ่ง ชัน เดียว ให้ ถือ หย่าง ถือ
 ฌบับ ชัน เดียว กัน โธ พี่น้อง ของ ข้า ๆ ได้ ยิน แก่ คน พวก นาง โกลเฮ ว่า
 ใน ท่าน ทั้งหลาย ช้อ ถุ่ม ถึง กัน มี อยู่ ซึ่ง ข้า จะ ไคร ว่า คือนี้ และ พวก
 ท่าน ท่าง คน ท่าง เคย ว่า ข้า ก็ เป็น ผัก ฝ่าย ของ เปาโล แล ข้า ก็ ฝ่าย ะ
 ไปโล แล ข้า ก็ ฝ่าย เปโตร แล ข้า ก็ ฝ่าย พระ คริสตโค พระ คริสตโค ได้ แบ่ง
 เป็น หลาย พวก หรี แล ฝ่าย เปาโล เล่า เปาโล ทชัง ครึง ใน ไม้ กาง เจน
 เพราะ ท่าน หรี ท่าน ได้ รับ คีล จุ่ม น้ำ ใน ชื่อ ของ เปาโล หรี ข้า โมทนา พระ
 เจ้า ที่ ข้า มิ ได้ ให้ คีล นั้น แก่ ไคร ใน พวก ท่าน เว้นไว้ แก่ คริสตโค กับ มา
 โยเท่านั้น กลัว กลือ กว่า ผู้ใด จะ ว่า ข้า ให้ รับ คีล จุ่ม น้ำ ใน ชื่อ ของ ข้า
 เอง ก็ ได้ ให้ จว เว็ช ของ ะเคพะเน รับ คีล นั้น ด้วย นอก จาก นั้น ถ้า
 ข้า ให้ ไคร ชัน รับ คีล นั้น ข้า ไม่ รู้ ะ

๑๗ ๐ เหตุใด เหตุว่า พระ คริสตโค มิได้ ใ้ ข้า ให้ ะ รับ คีล จุ่ม น้ำ
 แต่ ว่า ให้ เป้า ประภาษ มงคล โอวาท แล ชัน จะ สอน นั้น จะ ได้ เป็น ด้วย ถ้อย

คำ อัน วิจิตร ด้วย ปัญญา ก็ หาไม่ เกลือก ว่า ไม่ทางเขน แห่ง พระ คริศ โท จะ
 เสีย ประโยชน์ เพราะ ว่า เรื่อง แห่ง ไม่ทางเขน นั้น เป็น เรื่อง ปราศ จาก ปัญญา
 แก่ คน อัน จะ นิบทย แต่ ว่า แก่ คน อัน จะ รอด เรื่อง นั้น ก็ เป็น วิทธิ เกษ
 แห่ง พระเจ้า ด้วย มี คำ เขียน ว่า ปัญญา แห่ง คน ฉลาด เรา จะ ทำลาย เสีย
 และ ให้ ความ คิด ของ คน มีสติ แปร ปรวน เสีย ไป คน มี ปัญญา ที่ ไหน นัก
 ปราศ ที่ ไหน คน ปลง ใจ เรียน รู้ มาก ใน การ นี้ ที่ ไหน พระเจ้า ไก่ กระ
 ทำให้ ปัญญา ของ โลกย์ นี้ ก็ลาย เป็น โลก มิใช่ หรือ ด้วย ว่า ครั้น โลกย์ นี้
 ขา ศรย แก่ กำล้ง ปัญญา ของ คน มิได้ ถึง ที่ จะ รู้ จัก พระเจ้า ความ พระ ปัญญา
 แห่ง พระเจ้า เมื่อ นั้น ก็ ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า จะ ให้ คน ที่ เชื่อ นั้น
 รอด ได้ ด้วย ความ ใจ แห่ง การ เทชน ฝ่าย พวก ยูคย เขา ก็ ขอ ให้ เหน
 ลัก ขณะ สำคัญ ฝ่าย พวก เซเลน เขา ก็ แสวง หา ปัญญา ฝ่าย เรา เล่า ก็ ป่าว
 ประกาศ พระคริศ โท ที่ ต้อง ครึง เสีย ใน ไม่ทางเขน เรื่อง นี้ เป็น ที่ เค็ง ใจ
 แก่ พวก ยูคย แล พวก ก่าง ประเทษ ถือ ว่า ใจ แต่ ว่า แก่ คน ที่ ทรง โปรก
 เรียก นั้น ถึง เป็น พวก ยูคย ก็ ตี เป็น พวก เซเลน ก็ ตี เป็น พระ คริศ โท
 คือ วิทธิ พระเจ้า และ ปัญญา พระเจ้า ด้วย ว่า ซึ่ง ใจ แห่ง พระเจ้า มี ปัญญา
 มากกว่า มนุษ แล้ว ซึ่ง อ่อน แห่ง พระเจ้า มี กำล้ง เร็ว แรง มากกว่า มนุษ
 ๒๖ ๑ เหตุ ตั้ง นี้ ดู กร พิน้อง ทั้งหลาย ที่ ท่าน ต้อง เรียก นั้น เป็น หย่าง
 ไว ท่าน จง พิจารณา ดู เกิด ว่า ใน คน ที่ มี ปัญญา ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง ไม่มี มาก
 ใน คน มี วาสนา ไม่มี มาก ใน คน สูง สะกุล ไม่มี มาก แต่ ว่า พระเจ้า ทรง
 เลือก ซึ่ง คน ใจ ของ โลกย์ นี้ เพื่อ จะ ให้ คน มี ปัญญา คิด ขาย ซึ่ง อ่อน กำล้ง
 ของ โลกย์ พระเจ้า ทรง เลือก ไว้ จะ ให้ คน มี กำล้ง ละตาย ไป แล ซึ่ง ไม่
 มี สะกุล ของ โลกย์ และ ซึ่ง เป็น ที่ ประมาท หมิ่น นั้น พระเจ้า ยัง ทรง เลือก
 แล ซึ่ง มิได้ เป็น ให้ ทำลาย เสีย ซึ่ง เป็น อยู่ มิให้ ซึ่ง เป็น เนื้อ หนึ่ง คัก คน
 มี ที่ จะ ขอด ข้าง ยก ย่อง คิว ฤเกาะ หน้า พระเจ้า ได้ เลย แก่ พระองค์ นั้น ไท้
 ทรง โปรก ให้ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ใน พระ เยชุ คริศ ๆ นั้น ได้ เป็น ที่ มี ปัญญา

ที่ให้พันโทษ ที่ให้บริสุทธิ์ แลที่ให้รอดแก่เรา กุญฺจำเขียนไว้ว่า
ถ้า บุคคลผู้ใด จะ รอด ก็ให้รอด ในพระเจ้า ฯ

๐ บท ๒ ฯ

๐ กุญฺร พวกพี่น้องทั้งหลาย ฝ่ายข้าเองเล่า เมื่อข้าได้ ไป อยู่กับ ท่าน
ข้า มิได้ เหาถ้อยคำ และ บัญชา ชัน ประเส็จ มา สำแดง คำ พญานน แห่ง พระเจ้า
ให้ท่าน ด้วยว่า ข้า ได้ ตั้งใจ มิใคร่ จะ รู้จัก สิ่งใด กกลาง ท่าน เว้นไว้แต่
พระเยซู คริสต์ ท่าน ผู้คชัง ครึ่ง เสีย ใน ไม้กางเขน เมื่อข้าได้ อยู่กับ ท่าน
ข้า ก็ มิ แต้ ช่นใจ กลัว แล คิด วิคก สะเทือน สะท้าน เปน ชัน มาก แล ซึ่ง
ข้า ได้ เทยน ป่าว ประกาศ นั้น จะ ได้ เปน ด้วย คำ ชัน ประกอบ ด้วย บัญชา วิถี
เจ้า โธม เหาใจ หา มิได้ แต่ ว่า เปน ด้วย ที่ สำแดง พระวิญญาน แล วิทธิ มิให้
ความ เชื่อ ของ ท่าน คั้ง ขึ้น ด้วย บัญชา มนุษย์ แต่ ว่า ด้วย วิทธิ เชษ พระเจ้า
๖ ๐ ซึ่ง เรา จะ กล่าว ด้วย บัญชา ชีการ นั้น ช่น แก่ คน ที่ ถึง สำเวจ แล
ชัน จะ ว่า บัญชา ของ โลกย์ นี้ ตรี ของ ผู้ เป็น ใหญ่ ใน โลกย์ ผู้ จะ เสีย
สูญ นั้น หา มิได้ เรา ก็ ประกาศ ว่า ด้วย พระบัญญัติ แห่ง พระเจ้า ใน ชัศ ลับ
ลึก บัญชา ที่ ช่น ไว้ ซึ่ง พระเจ้า กำหนด ไว้ กช่น โลกย์ ให้ เปน เกรียก
ยศ แก่ เรา บัญชา ซึ่ง ผู้ เป็น ใหญ่ ใน โลกย์ นี้ มิได้ รู้ แก่ สัก คน ด้วย ว่า
ถ้า เขา ได้ รู้ แลแล้ว เขา จะ ได้ เหา พระองค์ ผู้ มี รัศมี ชานุภาพ ไป ครึ่ง เสีย
ใน ไม้กางเขน ก็ หา มิได้ แต่ ทว่า เปน กจ ตั้ง คำ เขียน ว่า ซึ่ง พระเจ้า
ได้ จัก เกรียมไว้ เพื่อ ประโยชน์ ของ คน ที่ รักษ พระองค์ กา มนุษย์ มิได้
เหน หู มิได้ ยิน ใจ มนุษย์ นึก ก็ มิได้ ถึง เลย นั้น แล พระเจ้า ได้ สำแดง
แก่ เรา ด้วย เชษ พระวิญญาน ของ พระองค์ ด้วย ว่า พระวิญญาน นั้น แสง
ทา ใน ทุก สิ่ง ถึง ชัศ ลึก ซึ่ง แห่ง พระเจ้า ซึ่ง เปน การ ของ มนุษย์ ใคร
ผู้ใด จะ รู้จัก ได้ เว้นไว้แต่ วิญญาน ของ มนุษย์ ที่ ช่น ภาย ใน ก็ ฝ่าย การ
พระเจ้า มิ มี ใคร รู้จัก เว้น แต่ พระวิญญาน ของ พระเจ้า เหมือน กัน แล
เรา มิได้ รับ วิญญาน ของ โลกย์ แต่ ว่า เรา ได้ รับ พระวิญญาน ซึ่ง มา แก่

พระเจ้า เพื่อจะได้เข้าใจ ในเหตุการณ์ ซึ่ง พระเจ้าได้ โปรดประทาน
แก่เรา อันเรา กล่าว สอน นั้น จะ ได้ สอน ด้วย ถ้อย คำ ซึ่ง บัญญา มนุษ
สอน นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า ความ ซึ่ง พระวิญาณ สอน เขา ซึ่ง เป็น ของ
วิญาณ มา สอด เทียม กัน กับ ของ วิญาณ เหตุ ว่า มนุษ ที่มี สภาวะ เป็น
ปรกติ อยู่ นั้น จะ รับ ซึ่ง เป็น ของ พระวิญาณ พระเจ้า มิ ได้ ของ นั้น เป็น
แต่ ความ โง่ แก่ เขา แม้น จะ เข้าใจ ก็ มิ ได้ เพราะ ว่า ซึ่ง จะ สังเกต ของ
นั้น ก็ เป็น แต่ ด้วย พระวิญาณ ช่วย คน ที่ รับ พระวิญาณ แล้ว ก็ สังเกต
เข้าใจ สาระ พัก แต่ ว่า จะ ให้ คน ขึ้น สังเกต รู้ ใน ใจ คน นั้น ก็ หา มิ ได้ เหตุ
ไต่ เหตุ ว่า ใคร ผู้ ไต่ ได้ รู้ จัก พระไทย แห่ง พระเจ้า จึง ได้ เป็น ครู สอน
พระองค์ มี อยู่ หรี แต่ ฝ่าย เรา ๆ มี น้ำ ใจ เหมือน พระไทย แห่ง พระศรีโค

๑๑ บท ๓ ๑๑

๑๑ กุณร พิน้อง ทั้งหลาย อัน ข้า นี้ จะ พูก แก่ ท่าน เหมือน หนึ่ง ท่าน เป็น
ฝ่าย วิญาณ แล้ว หา มิ ได้ ทั้ง พุด แก่ ท่าน เหมือน ท่าน เป็น ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง
เหมือน ท่าน เป็น เต็ก ยิง ช้อน ใน พระ ศรีโค ข้า ได้ เลียง ท่าน ด้วย น้ำนม
จะ ได้ เลียง ด้วย เนื้อ แล ผัก หา มิ ได้ เมื่อ แรก นั้น ท่าน จะ ทน มิ ได้ ถึง
เกี่ยว นี้ ท่าน จะ ทน ยัง มิ ได้ ด้วย ว่า ท่าน ยัง คิก อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง ครั้น
เมื่อ ท่าน ชัก เคือง ใจ กัน ถัมเถียง กัน วิวาท กัน ท่าน ก็ ยัง อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง
มิใช่ หรี แล ประพริทติ ตาม ทำเนียบ มนุษ ครั้น คน หนึ่ง จะ ว่า ข้า เป็น
ฝ่าย เปาโต แล คน อื่น ว่า ข้า ก็ เป็น ฝ่าย อะโปโล มิใช่ หรี ท่าน ยัง คิก
อยู่ ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง ก็ นี้ แล เปาโต จะ เป็น ผู้ ไต่ และ อะโปโล จะ เป็น ผู้
ไต่ เล่า ก็ เป็น แต่ คน รับ ใช้ ให้ ท่าน เชื้อ ความ ซึ่ง พระองค์ เจ้า โปรด
ประทาน แก่ ทุก คน ข้า ก็ ได้ ปลูก อะโปโล ก็ ได้ รก น้ำ แต่ ว่า เป็น พระ
เจ้า ซึ่ง ให้ งอก ใหญ่ ขึ้น นั้น เหตุ กัง นี้ ฝ่าย คน ปลูก ก็ ตี คน รก น้ำ
ก็ ตี มิได้ เป็น อะไร แต่ พระเจ้า ซึ่ง ให้ งอก ขึ้น เป็น ผล พระองค์ เป็น
ใหญ่ คน ที่ ปลูก นั้น กับ คน ที่ รก น้ำ ก็ เป็น ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว กัน แต่

ทุกคน จะ รับ บำเหน็จ ของ ตัว ตาม การ งาน ซึ่ง ตัว ได้ ทำ นั้น จะ
 ๘๐ ฝ่ายเราก็เป็นแต่ผู้ช่วยกัน ในการ แห่ง พระเจ้า ท่าน ก็ เป็น ไร
 ณาของ พระเจ้า ท่าน ก็ เป็น เรือน ซึ่ง พระเจ้า ได้ สร้าง ข้า ได้ วาง ราก
 ลง แล้ว คง ตั้ง ภาย ช่าง ชัน ฉลาค ตาม พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน
 แก่ข้า แต่ ว่า คน ชัน ได้ มาก่อ ชัน จะ ก่อ ชัน อย่างไร ก็ ให้ คน ทั้ง ปวง
 ระวัง จง ดี เพราะ ว่า ใคร ผู้ใด จะ มา วาง ราก ชัน มิ ได้ เว้น ไว้ แก่ ราก
 นั้น ซึ่ง วาง แล้ว คือ พระเยซู คริสต์ ถ้า ผู้ใด จะ มาก่อ ชัน บน ราก นั้น ด้วย
 ทอง แล เงิน ด้วย แก้ว ชัน มี ราคา ด้วย ไม้ แล หนุ้า แห่ง หนุ้า ฟาง
 การ ซึ่ง ผู้ นั้น ทำ ก็ จะ เป็น ปรากด เวลา วัน จะ บด ให้ แฉง ซึ่ง เขา ทำ
 นั้น ก็ จะ คง อด ด้วย ไฟ ให้ รู้ ว่า ที่ ชั่ว อย่างไร สิ้น ของ ทุก คน ถ้า การ
 ของ ผู้ใด ซึ่ง เขา ก่อ ชัน นั้น เหน้ มัน คง อยู่ แล้ว ผู้ นั้น ก็ จะ รับ บำเหน็จ
 แล้ว ถ้า การ ของ ผู้ใด ใหม่ เลี้ย ผู้ นั้น ก็ จะ เสีย บำเหน็จ จะ รับ มิ ได้ แต่
 ว่า ผู้ นั้น ยัง จะ รอด ได้ แต่ ที่ จะ รอด นั้น เป็น เหมือน หนึ่ง ได้ รอด จาก
 ไฟ ใหม่ ท่าน มิ ได้ รู้ หรือ ว่า ท่าน เอง เป็น วิหาร แห่ง พระเจ้า แล พระ
 วิญาณ แห่ง พระเจ้า สถิตย์ อยู่ใน ท่าน แล้ว ถ้า ผู้ใด ทำ ร้าย แก่ วิหาร
 แห่ง พระเจ้า ๆ จะ ทำ ร้าย แก่ ผู้ นั้น ด้วย ว่า วิหาร แห่ง พระเจ้า เป็น ที่
 บริสุทธิ วิหาร นั้น คือ ท่าน เอง อย่า ให้ ใคร ทำให้ ท่าน หลง ถ้า ผู้ใด
 ใน พวก ท่าน จะ ไคร เป็น ปราช ใน โลกย์ นี้ ก็ ให้ ผู้ นั้น เป็น คน ไร่ เพื่อ จะ
 เป็น ปราช ได้ ด้วย ว่า บัญญา แห่ง โลกย์ นี้ เป็น แก่ ความ ไร่ แก่ พระเจ้า
 เหตุ กัง นี้ มี คำ เขียน อยู่ ว่า ฝ่าย คน ที่มี บัญญา เขา ฉลาค ที่ ไหน พระเจ้า
 คง จับ ผิด เขา ที่ นั้น หนึ่ง เล่า ว่า พระองค์ ทรง รู้ ซึ่ง อกาย ความคิด ของ
 คน มี บัญญา รู้ ว่า โฉด เหตุ กัง นั้น อย่า ให้ ใคร ผู้ใด ฟัง อก ใน มนุษ
 ด้วย ว่า สารพัด ทั้ง ปวง เป็น ของ ท่าน อยู่ แล้ว ถึง มาก แม้น ว่า เปาโล
 แม้น ว่า อะโปโล แม้น ว่า เปาโร หรือ โลกย์ นี้ หรือ ชีวิต หรือ ความ
 ทาย ซึ่ง ประจุบัน ก็ ดี ซึ่ง อนาคต ก็ ดี ก็ เป็น ของ ท่าน หมด ทั้ง นั้น

เรา ยัง ทยาก ซึ่ง จะ กิน คัม ชัก สน ทวย ผ้านอน ทัง โบบ วัน ที่ จะ อยู่
 แห่ง เคียว ไม้ ใต้ ชุษาห์ ทำ การ ทวย มือ แห่ง คน เอง แม้น เรา ทัง คำ
 ส่อ เลียด เรา ยัง ช่วย พร ให้ แม้น เรา ทัง ไล่ เชี่ยว เชน เลียด เรา ยัง สู้
 ทน เชา เมื่อ เขา ว่า ทาย ชัก แก่ เรา เรา คอบ แต่ คำ อ่อน ทวาน เรา ก็
 เปน เหมือน ทยาก เหลือ แห่ง โลกย์ เหมือน วา คี อ้น เกิก แต่ สาระ พัก อ้น
 โสโครก จน ถึง ทุก วัน นี้ อะ

๑๔ ๐ ข้า มิ ไ้ เขียน เช่น นี้ จะ ให้ ท่าน คิค ขาย แก่ ว่า จะ เก็ช น สะ กิ
 ท่าน เหมือน ท่าน เปน ลูก รักษ ทวย ว่า ถึง มาท แม้น ท่าน มี ครู สอน ใน พระ
 เยชุน บั เปน หมั้น ท่าน ยัง จะ มี ปิตา เปน อ้น มาก มิ ไ้ เพราะ ว่า ใน พระ
 เยชุน ครี ก ข้า ไ้ เปน พ่อ ของ ท่าน ทั้ง หลาย ทวย มงคล โอวาท ของ พระ
 องค์ เทก ทั้ง นี้ ข้า ขอ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย ไ้ ทำ ความ ซึ่ง ข้า ทำ นั้น เพื่อ เทก
 อ้น นี้ ข้า จึ่ง ไ้ ใช้ คีโม เชียว ผู้ เปน ลูก รักษ ของ ข้า แล ชื้อ สัจ ใน การ
 พระ องค์ เจ้า ให้ ไป หา ท่าน คีโม เชียว นั้น จะ ให้ ท่าน ล่า ลัก ถึง หย่าง ทำ เนียม
 ของ ข้า ซึ่ง ข้า สอน ใน จำพวก ลูก สิบ ทุก แห่ง ลาง คน ก็ ขวด พอง กัว
 อ้น เหมือน หนึ่ง ข้า จะ ไม่ มาหา ท่าน แต่ ว่า ถ้า พระ เจ้า ทรง โปรค ไม่
 ชัก ไม่ นาน ข้า จะ มาหา ท่าน แล จะ ไ้ รู้ มิ ใช้ ถ้อย คำ ของ คน ที่ ขวด
 พอง กัว อ้น นั้น สิ่ง เคียว แต่ ว่า จะ รู้ จัก กัลัง เขา ทวย เพราะ ว่า ซึ่ง
 พระ เจ้า จะ ทรง นั้น จะ เปน แต่ ทวย ถ้อย คำ ทา มิ ไ้ แต่ จะ เปน ทวย ริทธิ
 แล เชช ท่าน ทั้ง หลาย จะ ปรารถนา หย่างไร เมื่อ ข้า จะ มา นั้น จะ ไ้ ถึ
 ไม่ สำคัญ มา หรี ๆ จะ ไ้ มา ทวย ใจ รักษ และ ใจ อ่อน สุภาพ อะ

๑ บท ๕ ๐

๐ เรื่อง นี้ ก็ ถึ ก็น ไป ใน คน ทั้ง ปวง ว่า ใน พวก ท่าน มี คน ที่ ผิก ประเวณี
 ทญิง ขวย ทวย ผิด เปน หย่าง อ้น ไม่ ไ้ ครว จะ มี ใน พวก ค่าง ประเทษ เทย
 คือ ว่า คน จะ เอา เมียม ของ พ่อ เปน เมียม ของ กัว แล แล้ว ท่าน ยัง จะ ขวด พอง กัว
 อ้น ไ้ หรี ก็ ท่าน ยัง ไม่ เปน ทุก ข ร้อน ใจ หรี จะ ไ้ คน ที่ ไ้ ทำ กัง นี้

จากท่านเสีย เพราะว่า ฝ่ายข้าเมื่อ ก้าว ข้า มีใจ อยู่แค่ ใจ นั้น อยู่ ข้าได้
 ปรบโทษ คน ที่ ทำ กัง นั้น แล้ว เหมือน หนึ่ง ข้า ได้ อยู่ พร้อม กับ ท่าน ว่า
 ให้ท่าน ทั้งหลาย เข้า กัน พร้อม ใน นาม พระ เยชู คริสต์ เจ้าเรา แลใจ ของ
 ข้า เหน แก่ วิทธี เกษ ของ พระ เยชู คริสต์ เจ้าเรา และ เขา คน เช่น นั้น มอบ
 ไว้ แก่ ขนทาน เป็น ที่ ทำลาย เนื้อ หนึ่ง เพื่อ จิตใจ นั้น จะ ได้ ครอบ ใน กาล
 วัน แห่ง พระ เยชู เจ้า ซึ่ง ท่าน ขอ ก้าว นั้น ไม่ บัง ควร เลย ท่าน ยัง ไม่ รู้ ตรี
 ว่า เชื้อ หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง ไป ทัว ทั้ง ก้อน เหตุ ตั้ง นี้ จง จัระ เชื้อ เก่า ให้ ลื่น
 โทษ จึง จะ ได้ เป็น ก้อน ใหม่ เหมือน หนึ่ง มี ใจ กิจ เชื้อ เลย เหตุ ใด
 เหตุ ว่า พระ คริสต์ ใด ผู้ เป็น สำหรั บั ตศา ของ เรา ถึง ที่ ขมา บูด เพราะ เรา
 แล้ว จึง ควร ให้ เรา รั บั ประ ทาน แต่ จะ รั บั รั บั เชื้อ เก่า นั้น ตรี เชื้อ
 ของ ใจ ชั่ว ใจ ร้าย มี ใจ แต่ ว่า รั บั รั บั วิทธี ไม่ กิจ เชื้อ เลย เป็น อัน ช้อ สัก
 ๘ ๑ ข้า ได้ เขียน หนึ่ง ลือ ฝาก ท่าน แล้ว สอน ว่า อย่า คบ เป็น พวก พ้อง
 กัน กับ คน ที่ ผิด ประเวณี หลึง ขอบ แต่ จะ ว่า รั บั คน ของ โลก หนึ่ง ซึ่ง ผิด
 ประเวณี นั้น ไม่ ได้ ตรี รั บั คน โลก คน ซึ่ง แย่ง ทรัพย์ ตรี คน ไหว รั บั
 เทียม พระ ก็ ไม่ ได้ รั บั ว่า ถ้า จะ เป็น กัง นั้น ก็ ท่าน เอง จะ กัง ขอก ไป
 พ้น จาก โลก หนึ่ง แต่ บัด นี้ ข้า ได้ เขียน ว่า แก่ ท่าน ว่า ถ้า ผู้ ใด ที่มี ชื่อ ว่า
 เป็น พี่น้อง ยัง เป็น คน ผิด ประเวณี หลึง ขอบ ตรี คน โลก ตรี คน ไหว รั บั
 เทียม พระ ตรี คน ปาก ร้าย เมแล้ว ยื้อ แย่ง ทรัพย์ เขา อย่า คบ เป็น สนิท กัน
 กับ คน เช่น นั้น แม้น จะ กิน รั บั กัน ก็ อย่า เลย ซึ่ง จะ พิภาสา คน ภาย
 นอก นั้น จะ เป็น ทุระ อะไร แก่ ข้า ท่าน พิภาสา คน ที่ ภาย ใน มิใช่ ตรี
 ฝ่าย คน ภาย นอก นั้น พระ เจ้า จะ ทรง พิภาสา เขา ใช้ คน ชั่ว นั้น ท่าน จง
 ไล่ เสีย ให้ พ้น พวก ท่าน ะ

๑ บท ๖ ๑

๑ ใน พวก ท่าน จะ มี ผู้ ใด ถ้า เป็น ความ กัง กับ คน ชื่น จะ อาจ ไป สู้
 ความ กัง ก่อ หน้า คน มิชอบ ธรรม ตรี แล มิใช่ ก่อ หน้า คน บริสุทธี ท่าน

ไม่รู้หรือว่า คน บริสุทธินั้น จะ พิจารณา โลกย์ ถ้า และ ท่าน จะ พิจารณา โลกย์ ก็ ท่าน ไม่ ควร หรือ ที่ จะ พิจารณา ใน ข้อ เล็ก ที่ สุก แล้ว ท่าน ยัง ไม่รู้หรือว่า เรา จะ พิจารณา ทศ สวรรค์ ถ้า ทั้ง นั้น เรา จะ พิจารณา ใน การ สำหรั บชีวิตนี้ นี้ ไม่ ได้ หรือ ถ้า อย่างนั้น แล้ว เมื่อ ท่าน มี ข้อ ความ การ สำหรั บชีวิตนี้ ท่าน จะ เขา คน แ่ ใน จำ พวก ลูก สิบ ที่ เขา นับ ถึช น้อย กว่า คน ทั้ง ปวง มาก ึง ไว้ เป็น ที่ พิจารณา หรือ ซึ่ง จ้า ว่า นี้ เป็น หน้า าย แ่ ท่าน ว่า ใน พวก ท่าน คน มี สกิบัญญา ไม่มี สัก คน หรือ ที่ จะ คัด สีน จัระ ความ แ่ก่ พันธ์ เขา ได้ แ่ ว่า พันธ์ สู้ ความ กัน กับ พันธ์ แล ทำ กัง นี้ ต่อ หน้า คน ที่ มี ได้ เชื้อ ชัน จะ สู้ ความ แ่ กัน อย่าง นี้ เป็น ที่ ก็ เกียน ท่าน เป็น แ่ จะ ทน ร้าย แ่ เขา จะ ยอม แ่ ให้ เขา ผัศ คัว ท่าน ไม่ คี กว่า หรือ แ่ ว่า ท่าน ยัง ทำ การ มี ชอบ ยัง ผัศ กัน ต่อ พันธ์ อวัย กัน เอง ท่าน ไม่รู้หรือว่า คน มี ชอบ ธรรม จะ มระตก เมือง พระเจ้า หามิ ได้ อย่าง หลง เลย คน ผิด ประเวณี หลึง ขย คน ไหวรูป เทียพ พระ คน ผิด สัว เมีย กัน คน มัก เล่น ผู้ หลึง เสีย กำ ลัง ตัว คน ทำ ซึ่ง ตาม ก ผู้ ขย กับ ผู้ ขย อวัย กัน คน จะ โมย คน โลก คน เม่า เล่า คน ปาก ร้าย คน ยื้อ แ่แย่ง ทรั พัย เขา คน เหล่า นี้ จะ มระตก เมือง พระเจ้า หามิ ได้ แ่ พวก ท่าน มี บ้าง ที่ แ่ ก่อ น ได้ เป็น เช่น นี้ แ่ ว่า ท่าน อัง จัระ แล้ว เป็น บริสุทธิน แล พัน โทษ แล้วย อวัย เศษ นาม พระ เยชูเจ้า แล อวัย พระ วิญญูณ แ่ก่ พระเจ้า เรา ๑๒ ๑ สิ่ง สาร พัก ไม่ มี ใคร ห้าม แ่ก่ ข้า แ่ ว่า สาร พัก นั้น ไม่ ควร ของ สาร พัก นั้น มี ได้ ห้าม แ่ ว่า ข้า ไม่ ภอ ใจ จะ เป็น ทาษ ของ สิ่ง ไก อาหาร กิน เป็น สำหรั บ แ่ ท้อง ๆ ก็ สำหรั บ อาหาร กิน แ่ ว่า ทั้ง อาหาร กิน ก็ คี ทั้ง ท้อง นั้น ก็ คี พระเจ้า จะ ทำ ลาย เสีย ฝ่าย กาย นั้น จะ เป็น สำหรั บ ผิด หลึง กับ ขย ๆ กับ หลึง หามิ ได้ แ่ เป็น สำหรั บ พระ องค์ เจ้า แล พระ องค์ เจ้า เป็น สำหรั บ กาย ครัน ว่า พระเจ้า ได้ ให้ พระ องค์ เจ้า เป็น ชัน ใหม่ ก็ จะ ให้ เรา เป็น ชัน อวัย ริทธิ เศษ แ่ก่ พระ องค์ เหมือน กัน ท่าน ไม่รู้หรือว่า

กาย ของ ท่าน เป็น ส่วน ราชการ ของ พระ คริสโต แล้ว จะ เขา ส่วน ราชการ พระ คริสโต มา ทำ เป็น ส่วน ราชการ ของ หลุยส์ แพศยา ได้ หรือ ก็ หา ไม่ เลย ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า คน ที่ ติง กัน กับ หลุยส์ แพศยา ก็ เป็น กาย เดียว กัน กล้วย มี คำ ว่า เขา ทั้ง สอง จะ เป็น เนื้อ หนึ่ง ชิ้น เดียว กัน แก่ ฝ่าย คน ที่ ติง กัน กับ พระ องค์ เจ้า ก็ เป็น วิญญาณ จิตร หนึ่ง ชิ้น เดียว ซึ่ง จะ ผิด ประเวณี หลุยส์ ขอย นั้น หลีก หนี เสีย ให้ พ้น ความ ผิด ทั้ง ปวง ซึ่ง มนุษย์ ทำ นั้น ก็ เป็น นอก กาย แต่ คน ที่ ผิด ประเวณี หลุยส์ ขอย ผิด ต่อ กาย คน เอง ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า กาย ของ ท่าน เป็น วิหาร ที่ สถิตย์ แห่ง พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ซึ่ง ท่าน ด้รับ แต่ พระ เจ้า จะ ได้ เป็น แต่ ของ ท่าน เอง ก็ ทำ มิ ได้ กล้วย ว่า ท่าน คอ้ง ถวาย ใจ ตาม วาจา แล้ว เหตุ ฉะนั้น ท่าน จึง โมทนา ปรนิบัติ แก่ พระ เจ้า ~~ด้วย ความ กตัญญู~~ (กับ ทั้ง วิญญาณ ท่าน ซึ่ง เป็น ของ พระ เจ้า) ฯ

๑๐ บท ๗ ฯ

๑๐ ชิ้น ว่า กล้วย ความ ซึ่ง ท่าน เชิญ มา ตาม ข้า นั้น คือ ผู้ ขอย จะ มี ถูก คอ้ง ผู้ หลุยส์ เลย ก็ จะ ชอบ อยู่ แต่ ทว่า เพราะ กลัว ซึ่ง ล่วง ประเวณี ให้ ผู้ ขอย มี เมีย สติ ขาด แก่ ตัว แต่ ผู้ หลุยส์ มี ด้ว ลั่น ทุกคน ให้ ด้ว มี ใจ รักษา ไคร ใน เมีย ตาม ซึ่ง ควร และ เมีย กับ ด้ว เหมือน กัน กล้วย ว่า เมีย นั้น มี ใจ เจ้า ของ ตัว เอง แต่ ด้ว นั้น เป็น เจ้า ของ ก็ ฝ่าย ด้ว เอง มี ใจ เจ้า ของ ตัว เขา แต่ เมีย เป็น เจ้า ของ เหมือน กัน ขยำ ให้ อยู่ ต่าง ทาก กัน เว้น แต่ เหน ชอบ พร้อม แล เป็น แต่ เวลา กว่า จะ ได้ มี ที่ วาง เปล่า จะ ได้ สวด ฮอน วอน พระ เจ้า แล้ว จึง มา อยู่ ด้ว กัน อีก มิ ให้ จร ถน ครั้น เหน ว่า ขก ไม่ ได้ มา ชัก ชวน ท่าน ให้ ผิด ซึ่ง ข้า ว่า เช่น นี้ ข้า ว่า ตาม ซึ่ง ข้า เหน ชอบ นั้น มี ใจ ตาม บัญญัติ กล้วย ว่า ข้า หยาก ให้ คน ทั้ง ปวง อยู่ เหมือน ข้า เอง อยู่ นั้น แต่ ว่า ทุกคน ด้รับ แต่ พระ คุณ แห่ง พระ เจ้า คน หนึ่ง อย่าง นี้ คน หนึ่ง อย่าง นั้น ฯ

๙๐ ฝ่าย คน ที่ ไม่ มี เมีย และ แม่ ม่าย นั้น ข้า ว่า ให้ เขา อยู่ เหมือน

หย่าง ข้า จึง จะ ชอบ แต่ ว่า ถ้า ผู้ โศก ไม่ ได้ ก็ ให้ ผู้ นั้น มี เมีย เด็ด ที่
 จะ มี เมีย นั้น ดี กว่า ที่ จะ แผล เลี้ย แต่ ฝ่าย คน ที่ เปน ผัว เมีย กัน แล้ว ชัน
 ซัก จะ ว่า ก็ มี ได้ แต่ พระ องค์ เจ้า ครัล ว่า ขอย่า ให้ เมีย พลัด จาก ผัว แต่
 ถ้า แม้น ว่า จะ จาก ผัว ไป ได้ แล้ว ขอย่า ให้ มี ผัว ใหม่ ขอย่า ให้ กิจ แก่ ขย
 ชัน แล ผัว นั้น ขอย่า ให้ ละ ทิ้ง เมีย เลี้ย แล ทวย คน ชัน เล่า ซัก ก็ ว่า มี
 ใช้ พระ องค์ เจ้า ว่า ถ้า พ้น ชัง ผู้ โศก มี เมีย ที่ มี ได้ เชื้อ แล้ว เมีย นั้น ภอ
 ใจ จะ ขยู่ ทวย ก็ ขอย่า ให้ ทิ้ง เลี้ย แล ถ้า หลึง ผู้ โศก มี ผัว ที่ มี ได้ เชื้อ แต่
 ยัง ภอ ใจ ขยู่ ทวย เมีย นั้น ขอย่า ให้ เมีย ละ ผัว นั้น ทวย ว่า ผัว ที่ มี ได้ เชื้อ
 นั้น จัก ไร เป็น บริสุทฺธิ แก่ เมีย แล เมีย ที่ มี ได้ เชื้อ นั้น จัก ไร เป็น บริสุทฺธิ
 แก่ ผัว ถ้า ไม่ หย่าง นั้น ลุก ของ ท่าน จะ เปน บริสุทฺธิ มี ได้ แต่ ก็ ยาว นี้ เขา
 เปน บริสุทฺธิ แล ถ้า แม้น คน ที่ มี ได้ เชื้อ หาก จะ ไป จาก กัน ก็ ให้ ไป เด็ด
 ถ้า การ เปน ดัง นั้น ชัน จะ ว่า พ้น ชัง ขย หลึง จำ เปน ให้ อยู่ ทวย กัน มี ได้
 แต่ ว่า พระ เจ้า ไท ทรง เรียก เรา มิ ให้ วิวาท กัน กุณร ผู้ หลึง เหตุ โฉน ท่าน
 จะ รู้ ไ้ ว่า ท่าน ทำ ให้ ผัว รอด ไม่ ได้ หรือ กุณร ผู้ ผัว เหตุ โฉน ท่าน รู้ ว่า
 ท่าน จะ ทำ ให้ เมีย รอด มี ได้ แต่ ทว่า พระ เจ้า ไท จัก แต่ง ไร แก่ ทุก คน
 หย่างไร แล พระ องค์ ไท เรียก เขา เมื่อ อยู่ หย่างไร ก็ ให้ เขา ประพริทฺธิ
 คาม คำ แห่ง ทั่ว เหมือน หย่าง ข้า ไ้ สั่ง ไร แก่ จำ พวก ลุก สิบ ทั้ง ปวง ถ้า
 ผู้ โศก อัง เรียก ครัน รับ คีล คัก แล้ว ก็ ขอย่า ให้ ทำ เปน เหมือน นั้น มี ได้
 รับ แล แล้ว ถ้า ผู้ โศก อัง เรียก เมื่อ ยัง มี ได้ รับ คีล คัก ก็ ขอย่า ให้ ผู้ นั้น ไป รับ
 ที่ จะ รับ หรือ มี รับ คีล คัก นั้น ก็ มี เปน อะไร แต่ ว่า ที่ จะ ถือ รักษา บัญญัติ พระ เจ้า
 นั้น แล เปน สำคัญ ทุก คน ไ้ เปน ตำแหน่ง หย่างไร เมื่อ อัง เรียก นั้น ก็
 ให้ อยู่ ไป คาม คำ แห่ง นั้น เด็ด ถ้า คราว ท่าน อัง เรียก นั้น ท่าน เปน ทาย
 ก็ ขอย่า ให้ ท่าน เปน ทุก ข เพราะ เหตุ ดัง นั้น แต่ ทว่า ถ้า ท่าน จะ พัน ที่ เปน ทาย
 ไ้ ก็ ให้ พัน ไป เด็ด ทวย ว่า ถ้า พระ เจ้า ทรง เรียก ใคร ผู้ โศก คราว เปน ทาย
 ผู้ นั้น ก็ เปน แก่ พระ เจ้า เหมือน นั้น มี ได้ เปน ทาย ฝ่าย คน ที่ มี ได้ เปน

ทนาย คราว เรียบ นั้น ก็เป็น ทนาย ของ พระศรีวิโค ท่าน เหล่า นี้ คง ถวาย ไว้
 แล้ว ตาม ราช ก็อย่า เป็น ทนาย แห่ง มนุษย์ ทนาย พวก ฟันซัง ทั้งหลาย จึง ให้
 ทุกคน คง อยู่ใน ที่ เขา อยู่ เมื่อ เขา คง เรียบ นั้น ทนาย แก่ พระเจ้า จะ ไป รด
 ๒๕ ๐ ฝ่าย หลิง พรหมจรรย์ นั้น ข้า มิ ใ้ รับ บัญญัติ แห่ง พระองค์ เจ้า
 แก่ ว่า ครั้น พระเจ้า ไป รด ปราน แก่ ข้า เหน ว่า ชื่อ สัจ ข้า ก็ จะ บอก ซึ่ง
 ข้า เหน ควร ข้า ก็ นึก เหน ว่า เพราะ ความ ยาก ลำบาก ที่ มี อยู่ เคียง นี้
 จะ ก็ จะ ชอบ อยู่ ให้ เขา อยู่ ไป หย่าง นั้น ท่าน ผู้ ก็นั้น กับ เมียม แล้ว หรือ ก็
 อย่า คิด จะ แก่ ทั่ว ออก เสีย ถ้า ปราย จาก เมียม แล้ว ก็ อย่า ทา เมียม แก่
 แม้น ว่า จะ มี เมียม ก็ มิ ไ้ ผิด ก็ แล้ว ถ้า สาว พรหมจรรย์ ยอม เป็น เมียม ก็ มิ
 ไ้ ผิด ออก แต่ ว่า คน เหล่า นั้น ก็ จะ มี ลำบาก ใน เนื้อ หนึ่ง ทั่ว ยัย ษัณห์
 ข้า จะ ว่า แก่ ท่าน แก่ เขา ๆ ะ

๒๖ ๐ ทนาย ฟันซัง ทั้งหลาย ซึ่ง ข้า จะ ไ้ ว่า คือ นี้ และ กาละ ซึ่ง
 เหลือ อยู่ ก็ เป็น ที่ ทุก ข ยาก อยู่ จึง ให้ คน ที่ มี เมียม เป็น เหมือน หนึ่ง มิ มี
 และ คน ที่ พิลาพ ร่ำ ไร เหมือน หนึ่ง มิ ไ้ พิลาพ คน ที่ ยินดี เหมือน หนึ่ง
 มิ ไ้ ยินดี คน ที่ ชื่อ ชาย เหมือน หนึ่ง มิ มี สมบัติ ะไร แล คน ที่ ใ้
 ของ ใน โลกย์ เหมือน หนึ่ง มิ ไ้ ใ้ เกิน ขนาด ไป ทั่ว ว่า สันตทาน แห่ง
 โลกย์ นี้ จะ ล่วง เสีย ไป แล้ว ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน ปราย จาก วิคก ทกข
 รัน ฝ่าย คน ที่ มิ มี เมียม ก็ สลวด ใน การ พระองค์ เจ้า เพื่อ จะ ไ้ เป็น
 ที่ ชอบ พระไทย แห่ง พระองค์ แล ฝ่าย คน ที่ มี เมียม แล้ว ก็ สลวด ใน
 การ โลกย์ เพื่อ จะ ไ้ เป็น ที่ ชอบ ใจ ของ เมียม ข้าง เมียม และ หลิง พรหม
 จรรย์ เขาก็ มี ที่ สลวด ข้าง หลิง ที่ มิ มี ด้ว นั้น ก็ ปรารพ ปรารม ใน การ
 ปรนินัยิแก่ พระเจ้า จะ ไ้ เป็น ที่ บริสุทธิ ทั้ง ภาย ทั้ง จิกร แต่ ฝ่าย
 หลิง ที่ มี ด้ว แล้ว ก็ ปรารพ ปรารม ใน การ โลกย์ จะ ไ้ เป็น ที่ ชอบ
 ใจ ของ ด้ว ข้า ว่า ทั้ง นี้ เพื่อ ประโยชน์ ของ ท่าน มิ ใ้ ว่า ข้า จะ ให้ ท่าน
 ษั บวง กิจ ไว้ เลา เพื่อ ท่าน จะ ไ้ ปรนินัยิแก่ พระองค์ เจ้า ทั่ว สมควร

แถมด้วย ความ เพียร มิให้คิดวิตก ว่าคน เลย แต่ ว่าถ้า ผู้ใด จะ ถิ่น ว่า จะ เกิด ซึ่ง ทาควร แก่ สาว พรหมจารี นั้น แล หญิง นั้น จะ เกิน ชายคุณ แล้ว จะ ไคร ทำอะไร ก็ ทำเถิด ไม่ผิดตก ให้เป็น ผัวเมีย กันเถิด แต่ ว่า ถ้า เขาก็ง ใจ เปน แน่ มั่น คง แล มิ จำเปน แล้ว มิ กาลัง จะ กัด น้ำ ใจ ของ ทัว ให้ อยู่ แล ยัง ลง ใจ ทัว แล้ว จะ ให้ หญิง นั้น คง ที่ เปน พรหมจารี เขาก็ ทำ ดี เหตุ ประนี้ ถ้า คน จะ มี เมีย เขาก็ ทำ ดี แต่ ว่า ถ้า มิ ได้ มี เขาก็ ทำ ดี กว่า ๑ ครั้น ผัว ยัง มี ชีวิต อยู่ เมีย ก็ คง อยู่ใน ที่ บังคับ ผัว นั้น ถ้า ผัว คาย แล้ว เมีย ก็ พ้น แล้ว ถ้า จะ ไคร มี ผัว ใหม่ ก็ ได้ สุข แต่ ว่า ทม พระไทย แห่ง พระองค์ เจ้า แต่ ทว่า ถ้า อยู่ ว่าง เปล่า ข้า เหน ว่า จะ ได้ สุข มาก แล้ว ข้า ก็ ถิ่น ว่า ข้า มี พระวิญญาน แห่ง พระเจ้า ด้วย ๗

๑ บท ๘ ๗

๑ อัน ว่า ด้วย ของ ซึ่ง ขา บุษ แต่ รูป เทียม พระ เรา รู้ ว่า เรา เข้า ใจ ความ นั้น สิ้น ทก คน แต่ ความ นั้น มิ ให้ ถิ่น ทัว ของ ชื่น ฝ่าย ความ รัก นั้น ก็ ให้ จำ เรือ ชื่น ดี ถ้า ไคร ผู้ใด ถิ่น ว่า คน รู้ สิ่งใด ผู้ นั้น ก็ ยัง มิ ได้ รู้ จาก อะไร ทม ซึ่ง ควร เขา จะ ไคร นั้น แต่ ทว่า ถ้า ผู้ใด รัก พระ เจ้า ได้ แล้ว พระ เจ้า ก็ ทรง รู้ ทรง ไป รค ใน ผู้ นั้น ครั้น จะ ว่า ด้วย เครื่อง ขา ทาร ซึ่ง เขา บุษ แต่ รูป เทียม พระ นั้น เรา รู้ อยู่ ว่า รูป นั้น มิ ได้ เปน อะไร เลย แล พระ เจ้า อื่น มิ มี เว้น ไว้ แต่ องค์ เทียว ด้วย ว่า มาก แม้น ว่า ที่ เขา เรียก พระ เจ้า ใน สวรรค์ ก็ ดี ใน แผ่นดิน ก็ ดี มี อยู่ เพราะ ว่า พระ ก็ มาก เจ้า ก็ มาก แต่ ว่า ฝ่าย เรา มี พระ เจ้า แต่ องค์ เทียว คือ พระ บิดา สารพัด ทั้ง ปวง มา แต่ พระ องค์ นี้ แล เรา ก็ เปน สำหรับ จะ ปรนินิบัติ แก่ พระ องค์ แล้ว มี เจ้า องค์ เทียว คือ พระ เยชู คริสต์ สารพัด ทั้ง ปวง เปน ด้วย เศษ แห่ง เจ้า องค์ นี้ เรา ก็ เปน เพราะ เจ้า องค์ นี้ ด้วย แต่ ว่า คน ทั้ง ปวง มิ ได้ รู้ ทาง คน มี จน ปาน นี้ ใน วิจิตร ของ ทัว ถิ่น ว่า เขา ได้ กิน ของ บุษ แต่ รูป พระ จริง แล้ว ครั้น ใจ เขา ช่น อยู่ ก็ เปน มลกล

ไป แต่ว่าซึ่งเครื่องอาหารนั้น จะพะเอินให้ไ้ความชอบในพระเจ้า
 ทาไมได้ ด้วยว่าถ้าเรากินเรามิได้ มีความชอบมาก แม้เรามิได้
 กินเราก็มิได้จักสน แต่จะจงระวังระวัง กลัวเกลือกว่า ซึ่งท่าน
 ทำนั้น จะพะเอินให้คนกำลัง อ่อน นั้น หลงผิด เพราะว่าถ้าผู้ใดมา
 ท่านที่มีความรู้หนึ่งนั้น โทะใน โบทของ รูปเทียมนพระ และ วิถีใจของ
 ผู้กำลัง อ่อน นั้น จะไม่กำเริบขึ้น หรือ ที่จะไปกิน ของที่เขาได้บูชแก่
 รูปนั้น แล้ว แล้ว ฟันซึ่งที่ กำลัง อ่อน นั้น ก็จะมีถึงแก่ ผิดหาย หรือ เพราะ
 ความรู้ของท่าน พระศรีวิโคทัย เพราะ ฟันซึ่งนั้นแล้ว ถ้าคนผู้ใดผิดต่อ
 พวก ฟันซึ่ง และ ทำร้ายแก่ วิถีใจที่ อ่อน ของ ฟันซึ่งนั้น คนนั้น ก็ผิดต่อ
 พระศรีวิโคทัย เหตุฉะนั้น ถ้าเครื่องอาหารนั้น ทำให้ ฟันซึ่ง ผิด หลง จำ
 กินเนื่องสั้วต่อไปมิได้ กราบทำวักลปาวะสาน กลัวข้า จะทำให้ ฟันซึ่ง ผิด

๐ บท ๘ ๐

๐ ข้ามิไ้ ฟัน ที่เป็น พาย หรือ ข้ามิไ้ เป็น ทูต หรือ ข้ามิไ้ เหน พระ
 เยชชวิศาเจ้าเรา หรือ ฝ่ายท่านเองก็มีไ้ เป็นการ ซึ่งข้า ก่อ ขึ้น ไว้ ใน พระ
 องค์เจ้า หรือ แม้ถึงว่า ข้ามิไ้ เป็น ทูต แก่ คนอื่น ก็ยัง เป็น อยู่ แก่
 ท่าน แท้จริง ด้วยว่า ที่ท่าน เป็น ฝ่าย พระองค์เจ้า แล้วนั้น เป็น ควาล่า
 ตัญญา ข้าเป็น ทูต แท้ แก่ ก่อ คน ที่ จะ ไคร่ พิภพภาษา ข้า ๆ ก็ แก่ กว
 ว่าถึงนี้ ชันเรา จะ กิน ต้ม นั้น เรา ไม่ มี กำลัง จะ ไ้ หรือ ชันเรา จะ
 เขา นึ่ง หลึง เป็น เม็บบ่า ไ้ ด้วย เหมือน หนึ่ง ทูต คนอื่น แล ฟันซึ่ง
 ของ พระองค์เจ้า และ เป็กร นั้น จะ เป็น ที่ เกิน อาชว ของ กัวเรา หรือ
 แล้วซึ่ง จะ มี ก้อง ทำ การ เลี้ยง กัว นั้น ไ้ แก่ คนอื่น ห้าม ไว้ แแต่ ข้ากับ
 ขวาระนภาเท่า นั้น หรือ ไคร่ ผู้ใด ไ้ เป็น ทหาร ใช้ เสบียง อาหาร ของ กัว
 แล้ว ไคร่ ผู้ใด จะ ปลุก ส่วน เถา ฆะ หุ่น แล้ว ไม่ กิน แแต่ ผลไม้ ของ ส่วน
 นั้น แล้ว ถ้าผู้ใด เลี้ยง ผง แปะ โค กระบือ ผู้ นั้น ไม่ กิน แแต่ น้ำมัน ของ
 ผง นั้น ด้วย หรือ ซึ่งข้า ว่านี้ ข้าไ้ ว่า คาม หย่าง ทำเนี่ยม มนุษ หรือ พระ

บัญญัติมิได้ว่าเหมือนกัน หรือ กล้วยใน บัญญัติ ของ โมเชมี คำเขียนว่า ขยำ
 ปีก ผาก ของ วัว ควาย ที่เหยียบ นวดเข้า ก็พระเจ้า จะมี พระไทย สดลว
 กล้วย วัว ควาย หรือ หรือ พระองค์ ได้ ตรัสว่า เช่น นี้ เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา ทั้ง
 นั้น แท้จริง คำนี้ เขียนไว้ เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา จะ ให้ คน ที่ โทณ
 โทณ กล้วย ไว้ ใจ แล คน ที่ นวด เข้า ใน ความ ไว้ ใจ ได้ สำ เร็จ ตาม ซึ่ง เขา
 ไว้ ใจ นั้น ถ้า เรา ได้ หวาน ของ สำหรับ วิญญาณ ให้ แก่ ท่าน แล้วย ถึง เรา
 จะ เกี่ยว ซึ่ง ของ สำหรับ เนื้อ หนึ่ง แก่ ท่าน นั้น จะ เป็น สิ่ง ไท ไท ใหญ่ ประสาค
 หรือ ถ้า คน อื่น มี อาซู จะ ได้ บัง กับ บันจร ท่าน ก็ ไม่ ยิง ควร แก่ เรา
 หรือ แก่ ว่า เรา จะ ให้ บัง กับ บันจร ท่าน ทั้ง นี้ หาก มิ ได้ แก่ ว่า เรา ทน ยาก
 ใน สาระ พัก ถลัว เกลือก ว่า เรา จะ เป็น เหตุ ที่ ชัก ขวาง มงคล โอวาท ของ
 พระ คริสทโค มิ ให้ แล่ ไป ได้ ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า คน ที่ ประนิบัติ ใน วิหาร ได้
 กิน ของ สำหรับ วิหาร แล และ คน ที่ ประนิบัติ ที่ แทน บูชา ได้ รับ ส่วน ของ บู
 จา อุปมา ทั้ง นี้ และ พระองค์ เจ้า ได้ บันจร ไว้ ให้ คน ที่ ป่าว ประกาย มง
 คล โอวาท ได้ ซึ่ง เลี้ยง ชีวิต เพราะ มงคล โอวาท นั้น ๓

๑๕ ๐ แก่ ฝ่าย ข้า เล่า ข้า มิ ได้ เขา เช่น นี้ แม้ แก่ สิ่ง เลี้ยว ก็ มิ ได้ เขา
 แล้วย เมื่อ ข้า เขียน เช่น นี้ มิ ได้ ปรารถนา จะ ให้ ท่าน ทำ แก่ ข้า ทั้ง นั้น ที่ ข้า
 อวก นั้น จะ ให้ ผู้ ไท มา ทำ ทย เสียว หรือ ถึง จะ ทาย ทาย ก็ ว่า เพราะ ว่า ซึ่ง
 ข้า ป่าว ประกาย โอวาท นั้น จะ ได้ เป็น ที่ อวก ก็ หาก มิ ได้ กล้วย ว่า
 จำ เปน ให้ ข้า ประ กาย โอวาท นั้น ถ้า ข้า มิ ได้ ประ กาย มง คล โอวาท
 นั้น เคะระ ห์ ร้าย ก็ จะ บัง เกิด มี แก่ ตัว แก่ ทว่า ถ้า ข้า ทำ กล้วย น้ำ ใจ
 รัคช บำ เหนจ ก็ จะ มี ถึง แม้ ข้า ไม่ มี น้ำ ใจ การ นั้น ยัง ผลก ไว้ กับ
 ข้า แก่ บำ เหนจ ของ ข้า จะ เป็น หย่างไร ก็ จะ เป็น ว่า เมื่อ ข้า ประ กาย
 มง คล โอวาท เปลา ๆ นั้น ข้า จะ ทำ ให้ มง คล โอวาท แห่ง พระ คริสทโค แล่ ไป
 แก่ ยัง มิ ได้ สำ แดง กำ ลัง ซึ่ง ข้า มี อยู่ ใน มง คล โอวาท นั้น กล้วย ว่า ครั้น
 ข้า พัน บัง คับ ของ คน ทั้ง ปวง แล้วย ข้า บัด นี้ ยัง คึง ตัว เปน ข้า รับ ใช้

ของ คน ทั้งปวง เพื่อ จะ ได้ เกลี่ย กล่อม เขา ใจ คน เป็น อัน มาก กว่า แก่
พวก ยูดา ย ช้า ได้ เป็น เหมือน คน ยูดา ย เพื่อ จะ ได้ เกลี่ย กล่อม พวก ยูดา ย
แก่ คน ที่ อยู่ ใต้ บัณฺฑิต ช้า ได้ เป็น เหมือน คน ที่ อยู่ ใต้ บัณฺฑิต เพื่อ จะ ได้
ได้ เกลี่ย กล่อม คน ที่ อยู่ ใต้ บัณฺฑิต แก่ คน ที่ มี ใต้ อยู่ ใต้ บัณฺฑิต มาก แน่น
ช้า มี ใต้ อยู่ นอก บัณฺฑิต แห่ง พระ คริสโต ช้า ก็ ยัง เป็น เหมือน คน ที่ มี ใต้
อยู่ ใต้ บัณฺฑิต เพื่อ จะ ได้ เกลี่ย กล่อม คน ที่ มี ใต้ อยู่ ใต้ บัณฺฑิต แก่ คน บัณฺฑิต
คั้น กำลัง น้อย ช้า ก็ ได้ เป็น เหมือน คน บัณฺฑิต คั้น เพื่อ จะ ได้ เกลี่ย กล่อม
คน บัณฺฑิต คั้น แก่ คน ทั้งปวง ช้า ก็ เป็น สิ่ง ทั้งปวง เพื่อ คุ้ม เหตุ ทุก อย่าง
จะ ได้ ช่วย ให้ เขา รอด บ้าง ช้า ก็ ทำ คัง นี้ เพราะ มงคล โอวาท เพื่อ ช้า
จะ ได้ ประโยชน์ ใน โอวาท นั้น กับ เขา คุ้ม กัน ฯ

๒๔ ๐ ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า ฝ่าย คน วิ่ง ของ วิถี ก็นั้น ก็ วิ่ง ทมด สิ้น ทุก คน
แต่ ที่ ได้ ราง วัน นั้น มี แก่ คน เดียว ท่าน จง วิ่ง เขา ราง วัน ไ้ จง ใต้ ฝ่าย
คน ที่ จะ แข่ง กัน ใน การ เล่น กวี เขา ค้าง เข็ม สะ เข็ม กวี ทุก อย่าง ทุก
คน แล้ว เขา ทำ คัง นั้น เพื่อ จะ ให้ รับ ภาส ที่ จะ ร่วง ไรย เสีย ฝ่าย เขา
จะ ได้ รับ ภาส ที่ ไม่ รู้ ไรย ไม่ รู้ เสีย สูญ เลย เหตุ ฉะนั้น ช้า จึง วิ่ง มิใช่ ไม่
แน่ คอก ซึ่ง ช้า ชก มวย นั้น มี ใช้ หย่าง คน ทบ ลม แต่ ว่า ช้า จะ ระ กัด กวัก ย
ให้เป็น ทาษ ใต้ กลัว ว่า ครั้น ช้า ได้ ประ กาย เทษ ณ แก่ คน อัน แล้ว ยัง
จะ ค้าง ปรึบ ว่า มิได้ สม ควร ฯ

๐ บท ๑๐ ๐

๐ กูร พันธ์ หนึ่ง ทั้งหลาย ช้า หยาก ให้ ท่าน เข้า ใจ ว่า ปู่ ญา ญา ภาย ของ
เรา สิ้น ทุก คน ใต้ อยู่ ใต้ เมฆ และ ใต้ ช้าม ช้าว ชะ เล แด ใต้ ชุบ ร่ม ใน เมฆ
ใน ชะ เล นั้น จะ ได้ พัง โมเส สิ้น ทั้ง นั้น แล้ว ใต้ รับ อาหาร ซึ่ง เป็น ของ
วิญญาน เหมือน กัน ทุก คน แด คิม น้ำ ซึ่ง เป็น ของ วิญญาน เหมือน กัน ทุก
คน คุ้ม ว่า เขา ใต้ คิม น้ำ ที่ ไหล ทา มา จาก หิน ซึ่ง เป็น ของ วิญญาน
หิน นั้น คือ พระ คริสโต แต่ ว่า ใน คน เหล่า นั้น มี คน เป็น อัน มาก อัน มิได้

เช่นที่ขอบพระไทยแห่งพระเจ้า คนเหล่านั้นจึงถึงแก่พิณาศมิบทย
 ในป่า ส่วนเนื้อความทั้งนี้ เป็นแผนทีแก่เรา มิให้เรามิใจ โลก
 ปราณซึ่งชั่วเหมือนเขา ได้มิใจโลกนั้น แล้วท่านอย่าให้รูปเทียมพระ
 เหมือนหย่างตางคนในพวกนั้น กุญทั้งคำเขียนไว้ว่า ไพ่วพลทั้ง
 ทลายนังลงกินคิม แล้วลุกขึ้นเดินรำ แล้วอย่าคบหญิงแพศยา
 เหมือนตางคนในพวกเขาได้ทำ แลตกกายเสียถึงสองหมื่นสามพัน
 คนในวันเดียว แล้วอย่าให้เราชนะสุต พระศรีโค เหมือนหย่างตาง
 คนในพวกเขาได้ชนะสุต แล้วมิบทยด้วยพิศมัญญา อย่าบ่นทุกช กุญ
 ทั้งตางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วก็มิบทยด้วยเพชรฆาต เหตุการ
 ทั้งนี้ได้เป็นมาแก่เขา เป็นแผนทีหมดทั้งนี้ แล้วก็เขียนไว้จะได้
 เป็นที่เตือนสติของเรา ซึ่งอยู่ในที่สุกกลัป เหตุฉนี้ให้คนที่ถือว่า
 คัวอื่นมันคงอยู่ ให้คนนั้นระวังกลัวจะตกเสีย ที่ทอดลงดูท่าน
 จะได้แปลกประลาต นอกทำเนี่ยมมนุษย์ก็มีได้ พระเจ้าเป็นชื่อสัจมิให้
 ทดลองท่านเกินซึ่งจะทนได้ แต่ว่าเมื่อท่านคงทอดลงนั้น พระ
 องค์จะละเอินให้มิที่ จะหลีกด้วย ภาททนได้ ๖

๑๔ ตกรพวกที่รักษของข้า ซึ่งจะให้รูปเทียมพระนั้น ท่านเห็น
 เหตุทั้งนี้แล้วจงหลีกหนีเสีย ซึ่งข้าว่านั้น ข้าว่าเหมือนหนึ่งแก่คน
 มีปัญญา ซึ่งข้าว่าก็พิจารณาเหตุเกิด ฝ่ายจอกมงคลซึ่งเราไว้เป็นมง
 กลนั้น เป็นที่ให้เราไว้ประทานโลหิตของพระศรีโคด้วยกันมิใช่หรือ
 และฝ่ายขนมซึ่งเราหักนั้น เป็นที่ให้เราไว้ประทานกายแห่งพระศรีโค
 ด้วยมิใช่หรือ คัวว่าขนมนี้เป็นอันเดียว ฝ่ายเราเล่าแม้ว่าเรา
 เป็นหลายคน ก็ยังเป็นกายอันหนึ่งอันเดียว เพราะว่าเราไว้ประ
 ทานแก่ขนมอันเดียวสิ้นทุกคน จงดูพวกยิศวาเซลตามเนื้อหนังเกิด
 คนที่กินเนื้อสัตว์ที่เขาบูชา นั้น เขาก็กินแก่แท่นพร้อมกันมิใช่หรือ
 ถักเช่นนั้นข้าจะใคร่ว่าอะไร จะว่ารูปเทียมพระนั้นเป็นอะไรหรือ ๆ จะ

ว่า เครื่อง บุษบง แก่ รูป นั้น เปน อะไร ก็ หามิได้ แต่ ว่า ซึ่ง คน ค่าง ประเทษ
 บุษบง นั้น เขา บุษบง แก่ ฉี่ จะ บุษบง แก่ พระเจ้า ก็ ไม่ใช่ ส่วน ว่า ข้า ไม่ พาก
 ให้ ท่าน รับประทานอาหาร ของ ฉี่ ท่าน จะ รับประทาน จอก ของ พระองค์ เจ้า แล
 จอก ของ ฉี่ ด้วย กัน ไม่ ได้ จะ กิน แก่ โทะ ของ พระองค์ เจ้า และ แก่
 โทะ ของ ฉี่ ด้วย กัน ไม่ ได้ เรา จะ ทำให้ เคื่อง พระไทย พระเจ้า หรือ เรา
 จะ มี กำลัง มากกว่า พระองค์ หรือ อะ

๒๓ ๐ สิ่ง สาระพัต ไม่มี ใคร ห้าม แก่ ข้า แต่ ว่า สาระพัต นั้น ไม่ ควร
 แก่ ข้า สาระพัต ไม่มี ใคร ห้าม แต่ ว่า สาระพัต นั้น จะ เปน ที่ จำเรีย ทั้ง
 มัน หา ไม่ อย่า ให้ ใคร ผู้ โศก หา แต่ ประโยชน์ ของ ทัว แต่ ว่า ให้ หา ประ
 โยชน์ ของ คน อื่น ด้วย สาระพัต ที่ เขา ขา ยกลาง กลาก กิน ไป เกิด อย่า
 งาม อะไร เพราะ ใจ ซึ่ง รู้ สัก เกิด ผิด แล ชอบ ด้วย ว่า แผ่นดิน เปน ของ
 พระองค์ เจ้า แล เหม ซึ่ง อยู่ใน แผ่นดิน นั้น ด้วย ถ้า ผู้ โศก ที่ มี ใจ เชื้อ จะ
 เชื้อ ท่าน ไป เลียง แล ท่าน มี ใจ จะ ไป เขา ตั้ง อะไร ให้ ท่าน ก็ กิน ไป
 เกิด อย่า งาม อะไร เพราะ ใจ ซึ่ง รู้ ผิด แล ชอบ นั้น แต่ ว่า ถ้า ใคร บอก
 แก่ ท่าน ว่า ของ ฉี่ เปน ของ บุษบง แก่ รูป เทียม พระ ก็ อย่า กิน เพราะ คน
 ที่ บอก นั้น และ เพราะ ใจ รู้ ผิด แล ชอบ ด้วย เมื่อ ข้า ว่า ใจ นั้น มี ใจ
 ว่า ด้วย ใจ ของ ท่าน แต่ ว่า ด้วย ใจ ของ คน อื่น นั้น แต่ ว่า ซึ่ง ข้า พัน
 บังคับ เขา ทำไม จะ ใจ คน อื่น พิภพ ขา ใน ข้อ นั้น ถ้า ข้า ได้ รับ
 ด้วย โมหณา พระคุณ จะ เปน เพื่อ เหตุ อื่น โศก ที่ จะ ให้ ติ เต็ม ขา ใน ข้อ ที่
 ขา โมหณา พระคุณ เหตุ ทั้ง นี้ ถ้า ท่าน จะ กิน ก็ ติ จะ ติ้ม ก็ ติ หรือ จะ ทำ
 การ ประ การ โศก จง ทำ หวัง จะ ให้ เปน เกรีย ติ ยศ แก่ พระ เจ้า หมด ทุก สิ่ง
 แล อย่า เปน ที่ ให้ หลง ให้ ผิด แก่ พวก ยุคาย หรือ แก่ พวก เซเลน หรือ
 แก่ ขา พวก ลูก สิบ แห่ง พระเจ้า ดู กัง ว่า ใน การ งาน ทั้ง ปวง ข้า มิ ได้
 ทำ ตาม ชอบ ใจ ทัว มิ ได้ หา ประโยชน์ ของ ทัว ข้า เอง แต่ ว่า ของ คน
 ทั้ง หลาย เพื่อ เขา จะ รอด ใจ อะ

ข้าได้ ประพรีทติ ตาม พระครีโค เพียงไหน ท่านจง ประพรีทติ ตามข้า
เพียง นั้น คุณกร ฟัน้อง ทั้งหลาย ข้า สรรเสริญ ท่าน เพราะ ว่า ท่าน ล่าลึก
ถึง ข้า ใน ทุก สิ่ง แล้ว ได้ ถือ คือธรรมตาม ซึ่ง ข้า ได้ บันจบ ไว้ แก่ ท่าน
แต่ ว่า ข้า ยัง หยาก จะ ให้ ท่าน เข้าใจ ว่า พระครีโค เป็น หัว ของ ผู้ชวย ทั้ง
ปวง ฝ่าย ผู้ชวย ก็ เป็น หัว ของ ผู้หญิง แล หัว ของ พระครีโค ก็ คือ พระ
เจ้า ถ้า เมื่อ ผู้ชวย ผู้ใด ๆ สวด ก็ ที่ จะ สั่ง สอน ก็ ที่ มี ผ้าคลุม หัว อยู่
ผู้นั้น ก็ ทำ อะประยศ แก่ หัว เขา แล้ว ฝ่าย ผู้หญิง ไท ๆ ถ้า เมื่อ สวด ก็ ที่
จะ สั่ง สอน ก็ ที่ มิ ไ้ มี ผ้าคลุม หัว ผู้หญิง นั้น ก็ ทำ อะประยศ แก่ หัว เขา
ด้วย ว่า จะ เป็น เหมือน นั้น ไ้ โทณ เสีย แล้ว ถ้า ผู้หญิง มิ ไ้ มี ผ้าคลุม
หัว ก็ ไ้ โทณ เสีย เด็ด แต่ ทว่า ถ้า เป็น หน้า ชาย แก่ ผู้หญิง ที่ จะ โทณ
หรีตักตม ก็ ไ้ เขา ผ้าคลุม เสีย ฝ่าย ผู้ชวย เล่า ที่ จะ คลุม หัว เสีย นั้น ไม่
ควร ด้วย ว่า ผู้ชวย นั้น เป็น รูปเงา เป็น รัศมี แห่ง พระเจ้า แต่ ผู้หญิง
นั้น ก็ เป็น รัศมี แห่ง ผู้ชวย ด้วย ว่า ผู้ชวย จะ ไ้ ส้าง มา แต่ ผู้หญิง มิ ไ้
ส่วน ผู้หญิง ส้าง มา แต่ ผู้ชวย เพราะ ว่า ผู้ชวย ส้าง ไว้ สำหรับ ผู้หญิง มิ
ไ้ ผู้หญิง นั้น ส้าง ไว้ สำหรับ ผู้ชวย เหตุ คัง นี้ ควร ชย ให้ ผู้หญิง
เอา ผ้าคลุม หัว เพราะ คน ที่ รับ ใช้ มา สอด แนม แล้ว ยัง จะ ว่า ผู้หญิง
จะ เป็น นอก จาก ผู้ชวย มิ ไ้ แล้ว ผู้ชวย จะ เป็น นอก ผู้หญิง ก็ มิ ไ้ ใน
พระองค์ เจ้า เพราะ ว่า ผู้หญิง เป็น มา แต่ ผู้ชวย อย่างไร ผู้ชวย ก็ เกิด
มา แต่ ด้วย ผู้หญิง เหมือน กัน แต่ เป็น มา แต่ พระเจ้า ทมก ทั้ง นั้น ใน
หัว ท่าน เอง จง พิจารณา ดู ข้อ นี้ ว่า ควร หรี ที่ ผู้หญิง จะ มา สวด แก่ พระ
เจ้า และ มิ ไ้ คลุม หัว แล้ว ธรรมคา มนุษย์ นั้น เอง มิ ไ้ สอน ท่าน หรี ว่า
ถ้า ผู้ชวย มี ผม ยาว นั้น ก็ เป็น หน้า ชาย แก่ หัว เขา แต่ ฝ่าย ผู้หญิง ผม
ยาว นั้น ก็ เป็น หน้า ชม ด้วย ว่า ผม นั้น ประทาน แก่ ผู้หญิง เป็น ที่ สำหรับ
จะ คลุม หัว และ แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด ถือ ถุ่ม เตียง กัน ข้าง เวา ก็ ที่ ข้าง ซิ
พวก ลูกศิษย์ ก็ ที่ สำเนิบม หย่าง นั้น มิ มี เลย ชะ

๑๗ ๐ ในข้อนี้คือว่าที่ ท่านประชุมกัน นั้น ข้า จะสรวระเสัญมิได้ เมื่อ
 ท่าน ประชุมกัน นั้น จะเป็นที่ จำเวญูที่ ขึ้น ทามิได้ แต่ ว่า จะ ดอยชั่วไซ
 เป็นกัน ว่า เมื่อ ท่าน ประชุม พร้อม เป็น พวกข้า ได้ ยิน ว่า ท่าน แยกกัน
 ถุ่มเถียงกัน แล้ว ซึ่ง ข้า ได้ ยิน นั้น ข้า เชื่อ ชยบ้าง เพราะ ว่า คง เป็น
 ให้ ท่าน แยก เถียงกัน เพื่อ คน ที่ ชอบ นั้น จะ ได้ ปรากฏ เมื่อ ท่าน ประ
 ชุม พร้อม ใน แห่ง เถียว จะ เป็น ที่ รับ ประทาน ซาหาร กิด ถึง พระองค์เจ้า
 ก็ ทามิได้ คว้ย ว่า เมื่อ จะ รับ ประทาน นั้น ทุก คน ได้ ซึ่ง กิน ของ กิน ของ
 คน กอน แล้ว ที่ หยาก แสบ ทง มี บ้าง ที่ กิน ถ่ม เกิน จน ถ่ม มี บ้าง จะ
 เป็น กัง นี้ ทำไม เรือ น ที่ จะ กิน จะ ถ่ม นั้น ท่าน ไม่ มี หรี ๆ ท่าน จะ คทมิ
 แต่ จำ พวก ลุก สีห พระเจ้า และ ทำ ขาย หน้า คน ที่ ชัก คัก ชัก สน นั้น ข้า
 จะ ว่า อะไร แต่ ท่าน จะ สรวระเสัญ ท่าน ใน ข้อ นี้ หรี ข้า ไม่ สรวระเสัญ
 คว้ย ว่า ข้า ได้ รับ เรือ น แต่ พระองค์เจ้า แล ได้ ฝาก ไว้ แต่ ท่าน ว่า ใน
 กลาง คิน วัน นั้น ที่ พระเยซู เจ้า คอง มอบ ไว้ พระองค์ ได้ รับ จนม โมทณ
 พระคุณ หัก เสีย แล คริส ว่า จง รับ กิน เกิด นี้ และ คือ กาย ของ เรา ซึ่ง
 หัก ชย เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย จง ทำ ตัว นี้ ให้ ลาลึก ถึง เรา นี้ ภาย หลัง
 ครัน รับ ประทาน จนม แล้ว พระองค์ จึง รับ จอก เหมือน กัน แล คริส
 ว่า จอก นี้ แล คือ คำ สัญญา ใหม่ คว้ย โลกิก ของ เรา จะ ถ่ม แต่ นี้ ใน ภา
 เมื่อไร ก็ ให้ ลาลึก ถึง เรา เมื่อ นั้น เพราะ ว่า ท่าน จะ กิน ซึ่ง จนม นี้ แล
 ถ่ม แต่ จอก นี้ ใน ภาละ เมื่ง ไท ท่าน ก็ จะ ได้ ซึ่ง สำแดง ความ ทาย แห่ง พระ
 องค์ เจ้า ทุก ครัง กว่า พระองค์ จะ เสก จมา เหตุ นั้น ถ้า บุคคล ผู้ ไค จะ
 มา กิน จนม นี้ และ ถ่ม จอก แห่ง พระองค์ ตาม หย่าง ที่ มิ ได้ สมควร ผู้
 นั้น ก็ ผิด ค่อ กาย และ ค่อ โลกิก แห่ง พระองค์ เจ้า จง ให้ คน พินิจ คคว
 เกิด ให้ ควร แล้ว จึง ค่อย กิน แต่ จนม นี้ แล ถ่ม แต่ จอก นี้ เกิด
 คว้ย ว่า ถ้า ผู้ ไค กิน หรี ถ่ม มิ ได้ สมควร ผู้ นั้น กิน แล ถ่ม ซึ่ง จะ เป็น ชัน
 ณะ ราย แก่ ตัว เพราะ มิ ได้ สังกะท ซึ่ง กาย แห่ง พระองค์ เจ้า เพื่อ

เหตุอันนี้ใน ท่าน มี คน เจ็บ ไข้ เป็น อัน มาก ที่ หลับ ไป แล้ว ก็ หลาย ถ้า
 เรา ได้ พิจารณา พินาณา ทั่ว วา เอง เรา ต้อง พินาณา แก่ ผู้ ชื่น มิ ได้ แต่
 ว่า เมื่อ พระองค์ เจ้า ทรง พินาณา เรา ๆ คง รับ เป็น ที่ เกิด อหิ ชัน เพื่อ
 มิ ให้ ต้อง พินาณา ปรึบ โทษ ทั่ว ยัน กับ โลกย์ เหตุ ทั้ง นี้ ตกร ฝัน ชั่ง
 ทั้ง หลาย เมื่อ ท่าน ปรุชฌ มกั จะ กิน นั้น จง รับ ชั่ง กัน แด่ กัน โดย ดี แต่
 ว่า ถ้า ใคร แสบ ท้อง ก็ ให้ กิน ที่ บ้าน มิ ให้ ชั่ง ปรุชฌ มกั นั้น เป็น ที่ ให้
 บังเกิด อหิ กระจาย ที่ เหลือ จาก นั้น เมื่อ ช้า จะ มา ช้า จะ จัก แงง ให้ ชะ

๐ บท ๑๒ ๐

๐ กุร ฝัน ชั่ง ทั้ง หลาย ช้า ทยาก จะ ให้ ท่าน รับ ทั่ว ชั่ง เป็น ของ วิญญา
 ท่าน รับ แล้ว ว่า แต่ ก่อน ท่าน เป็น แก่ พล ประเทศ ภา กัน ไป ตาม รูป เทียม
 ชัน ใช้นั้น เมื่อ เป็น ทั้ง นั้น แล้ว ช้า จึง จะ บอก แก่ ท่าน ให้ แจ้ง ว่า ชัน
 ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง ถ้า พุค งาม พระ วิญญา แห่ง พระ เจ้า สอน นั้น จะ ว่า พระ เยช
 ฝน ที่ อะ ประ มง คล ก็ หา มิ ได้ แล้ว ชั่ง จะ เรียก พระ เยช ว่า เป็น พระ
 องค์ เจ้า ทา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง จะ ทำ ได้ ไม่ เว้น ไร แต่ พระ วิญญา บริ สุทธิ สอน
 ให้ คุณ ชั่ง ประ ทาน ให้ นั้น ก็ มี เป็น ต่าง ๆ แต่ พระ วิญญา นั้น เป็น ชัน หนึ่ง
 ชัน เดี่ยว ชั่ง จะ ปรนิบ ัก นั้น ก็ มี ต่าง ๆ แต่ พระ องค์ เจ้า นั้น มิ แต่ องค์
 เดี่ยว ชั่ง จะ ณะ เอ็น ให้ ทำ นั้น ก็ มี ต่าง ๆ แต่ ว่า พระ องค์ เดี่ยว ทรง กระทำ
 หมก ใน ทุก คน แล้ว ชั่ง พระ วิญญา สำ แดง นั้น ก็ ไป รด ประ ทาน แก่ ทุก
 คน เพื่อ จะ ใค เป็น ปรุชฌ น์ แก่ ทุก คน แก่ คน หนึ่ง ประ ทาน ถ้อย คำ
 ชัน ปรุชฌ กว้ย ปรุญา ความ คิด มา แต่ พระ วิญญา แก่ คน ชัน เล่า ประ ทาน
 ถ้อย คำ ชัน ปรุชฌ กว้ย วิชรา ความ รับ แต่ พระ วิญา ชัน เดี่ยว กัน นั้น แก่
 คน หนึ่ง ความ เชื้อ มา แต่ พระ วิญญา ชัน เดี่ยว กัน แก่ คน ชัน ก่า ถัง ที่ จะ
 รัชยา คน เจ็บ มา แต่ พระ วิญญา ชัน เดี่ยว กัน แก่ คน หนึ่ง ชั่ง จะ สำ แดง
 สิทธิ วิทธิ เป็น หลาย ประ การ แก่ คน หนึ่ง ประ ทาน ชั่ง จะ ทำ ภาย ได้ แก่
 คน หนึ่ง ชั่ง จะ รับ สัก เกด ใน วิญญา ต่าง ๆ แก่ คน หนึ่ง ชั่ง จะ รับ จัก ภาษา

ต่าง ๆ แล่ คนหนึ่ง ซึ่ง จะ แปร ภาษา ต่าง ๆ พระ วิญญาน ชั้น หนึ่ง ชั้น เดียว
 กระทำ ทั้ง นี้ สิ้น ทุก สิ่ง แยก แยก ทุก คน ตาม ซึ่ง ชอบ แก่ พระ วิญญาน นั้น
 ๑๒ ๐ เปรียบ ว่า เหมือน ภาย เป็น สิ่ง เดียว แต่ ยังมี ฆากา ทหลาย ชั้น
 และ แม้น ฆากา แห่ง ภาย หนึ่ง เป็น ทหลาย ชั้น ยัง เป็น ภาย เดียว ฝ่าย พระ
 คุริศโค ก็ เหมือน กัน แล เรา นี้ ทั้ง พวก ภาย ทั้ง พวก เสด็จ ทั้ง ทาษ
 แล ไร้ ทาษ เรา สิ้น ทุก คน ใ้ รับ คีล จุ่ม น้ำ เศษ พระ วิญญาน ชั้น จะ ใ้
 เป็น ภาย ชั้น เดียว เรา ก็ ใ้ กิน คัม แต่ ด้วย เศษ พระ วิญญาน ชั้น เดียว ภาย
 นั้น จะ เป็น ฆากา ชั้น เดียว ทา มิ ใ้ เป็น ทหลาย อยู่ ถึง คั้น นั้น จะ ว่า ฆั
 มิ ใ้ มือ ทอด ฆั จึ่ง มิ ใ้ เป็น ของ แห่ง ภาย แม้น จะ ว่า อย่าง นั้น ก็
 ยู่ เป็น ของ ภาย มิ ใ้ หรี แล ้ว มา ท แม้น ว่า หจะ บอ ก ว่า ฆั มิ ใ้ ทา
 เหตุ นี้ ฆั มิ ใ้ เป็น ของ ภาย เพราะ เหตุ ทั้ง นั้น หู มิ ใ้ เป็น ของ ภาย หรี
 ถ้า สิ้น ทั้ง ภาย จะ ใ้ เป็น ทา แล ้ว ก็ จะ ใ้ ยิน เสียง ที่ ไหน เล่า หนึ่ง ถ้า
 เป็น ท หมก ทั้ง ภาย แล ้ว ซึ่ง จะ สังกท กลิ่น นั้น ก็ จะ เป็น ที่ ไหน เล่า แต่
 เดียว นี้ พระ เจ้า ใ้ วาง ฆากา ใน ภาย ใ้ ตาม ที่ ตาม ซึ่ง ชอบ พระ โทะย พระ
 องค์ ถ้า หมก ทั้ง นั้น เป็น ฆากา ชั้น เดียว ก็ ภาย นั้น จะ มี ที่ ไหน เล่า แต่
 เดียว นี้ ฆากา นั้น มาก แต่ ว่า เป็น ภาย ชั้น เดียว แล ้ว ซึ่ง ทา จะ บอ ก แก่
 มือ ว่า ฆั ไม่ คชัง การ กับ เจ้า ไม่ ใ้ หนึ่ง ทัว จะ บอ ก แก่ คั้น ว่า ฆั
 ไม่ คชัง การ ด้วย เจ้า ทั้ง สอง ก็ ไม่ ใ้ แต่ ทว่า ฝ่าย ฆากา ทัว ที่ เรา เห็น ว่า
 ยาง ช่อน เลอียก ฆากา นั้น ยัง คชัง การ มาก ยิ่ง นี้ แล ฆากา ทัว ซึ่ง
 เรา ถือ ว่า เป็น ฆะ ประยค นั้น เรา ยัง ทำ ให้ เป็น ที่ ถือ แ่ง มาก กว่า ฆากา
 ชั้น แล ซึ่ง เป็น หน้า อาย กลับ เป็น หน้า ชม เป็น ชั้น มาก ซึ่ง เป็น หน้า ชม
 แล ้ว ไม่ คชัง การ จะ แ่ง เสี่ย แต่ ว่า พระ เจ้า ใ้ จัก แจง ทัว ภาย นั้น ให้
 ส่วน ฆากา ที่ จัก สน ด้วย ยศ นั้น ให้ เป็น ที่ นั้ บ ถือ มาก มิ ใ้ มี ที่ แยก
 แ่ง กัน ใน ภาย แต่ ว่า ให้ ฆากา นั้น ลังวท กัน แล กัน สิ้น ถ้า ฆากา
 ชั้น หนึ่ง จะ ทน ทุก ข ฆากา ทั้ง ปวง จะ พลอย เป็น ทุก ข ด้วย ถ้า ฆากา

หนึ่ง จะ ยินดี ซากา ทัง ปวง จะ พลอย ยินดี ทั่ว แล้ว ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลา
 ท่าน เป็น กาย แห้ง พระศรีศโต แล เป็น ซากา กาย นั้น ต่าง ๆ
 ๒๘ ๐ เหตุ ทั้ง นี้ พระเจ้า ไ้ ไปรค ประทาน แก่ พวก ลุก สิบ ให้ มี ทูต
 บ้าง เป็น พัน ที่ สอง นั้น ให้ เป็น ผู้ ทำ นาย ที่ สาม นั้น ให้ เป็น ครู สั่ง สอน
 ภาย หลัง ซึ่ง สำ แกรง อธิกริทธิ แล้ว ซึ่ง รักษา ไรศ กาง ๆ แล้ว ซึ่ง
 สงเคราะห์ คน ยาก จน แล้ว เป็น คน กำกับ แล้ว ซึ่ง จะ รู้ จัก ภาษากาง ๆ
 หนึ่ง คน ทั้ง ปวง เป็น ทูต หรี ๆ จะ เป็น ผู้ ทำ นาย สิ้น ทุก คน จะ เป็น ครู
 ทุก คน หรี คน ทั้ง ปวง จะ สำ แกรง อธิกริทธิ ไ้ หรี ๆ จะ มี กำ ลัง รักษา
 ไรศ สิ้น ทุก คน ทุก คน พก ภาษากาง ๆ ไ้ หรี ๆ จะ แปร ไ้ ทุก คน
 ซึ่ง ที่ ประเสีจ ใน การ ทั้ง นี้ อูษาห์ แสงว ทา เด็ก แต่ ว่า ข้า จะ จี แจง
 สำ แกรง ทาง และ หย่าง อื่น ประเสีจ กว่า นี้ จะ

๐ บท ๑๓ ๖

๐ แม้น ว่า ข้า จะ พก ไ้ ทุก ภาษากาง มนุษ ก็ ที่ ข้าง ทุก สวรรค์ ก็ ไ้
 แล้ว ถ้า ไม่ มี ความ รักษ ทั่ว ข้า ก็ จะ เป็น แค เหมือน อย่าง ผิง แล ภาย
 อื่น ประโยชน์ แต่ เลียง กัง ผั่ง ๆ เท่า นั้น มก แม้น ถึง ข้า จะ ทำ นาย ไ้
 แล เข้า ใจ ข้อ ลัก ซึ่ง ทั้ง ปวง แล รู้ วิช สิล ประสาท ทั้ง ปวง และ มี
 ความ เชื่อ ถึง ที่ สุก ภอ รือ ยก ภูเขา เลี้ย ไ้ ถ้า ยัง ไม่ มี ความ รักษ ข้า
 ก็ จะ เป็น เหมือน หนึ่ง มิ ไ้ เป็น อื่น แม้น ว่า ข้า จะ เขา สาระ พัก เข้า ของ
 ของ ตัว มา แจก เป็น อาหาร หรี จะ เขา ตัว ข้า นั้น มอบ ไว้ ให้ เขา แล เลี้ย
 ถ้า ไม่ มี ความ รักษ ก็ ทา เป็น ประโยชน์ ไม่ อื่น ความ รักษ นั้น ออก โทษ ณะ
 แล ทำ คุณ ทั่ว ความ รักษ นี้ มิ ไ้ อิจ ฉา ไตร ความ รักษ มิ ไ้ ไ้ อวค
 พอง ตัว ขึ้น มิ ไ้ ถือ ตัว เป็น คน ของ ทอง มิ ไ้ ทำ ซึ่ง หน้า ชาย จะ
 ทา ซึ่ง เป็น ของ ตัว ฝ่าย เคี้ยว มิ ไ้ มิ ไ้ ทำ ให้ ชัก เคื่อง มิ ไ้ รา ฟิง ถือ
 ผิก เขา จะ ยิน ใน การ ธรรม มิ ไ้ แต่ ยิน ใน ความ สัจ บีก ปก
 เลี้ย หมก เชื้อ หมก ใจ ใจ หมก วน เลี้ย หมก ความ รักษ นั้น บิ ห่อน

จะเสียบุญเลย ซึ่งจะทำนายนั้นก็จะสูญหาย ซึ่งจะพูดภาษาต่าง ๆ
 นั้นก็จะถึงที่สุด วิชวลิตประสาทนั้นก็จะอันกระวานหายสิ้น ซึ่ง
 เราบู๊ก็รู้ทาตลอดไม่ ซึ่งจะทำนายนี่ไม่ครบ แต่ว่าเมื่อซึ่งครบ
 ถ้วนจะมากแล้ว ซึ่งมีครบมีถ้วนจะสูญหายไป เมื่อนั้น จะ
 ๑๓ ๐ กราว ข้าเป็นเท็กนั้น ข้าได้พูดหย่างเท็ก คึกหย่างเท็ก
 หย่างเท็ก แต่ว่าครั้นข้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ซึ่งสิ่งของเท็กนั้นข้า
 ทั้งเสีย เพราะว่าบัดนี้เราแกลแกลเหมือนคนคนในกระจากมัว ๆ แต่
 ไปเบื้องหน้าโน้นจะเทนหน้าต่อหน้า เคี้ยวนี้ข้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง ครั้น
 นั้นพระองค์ทรงรู้ข้าหย่างไร ข้าจะรู้หย่างนั้น บัดนี้ยังมีสามสิ่ง คือ
 ว่าความเชื่อ ความไวใจ ความรักษ แลความรักษนั้นย่อมเป็นใหญ่กว่า

๐ บท ๑๔ ๖

๐ กุษาท์ให้ความรักษนั้นจำเวิญเลิก จงตั้งใจปรารถนาซึ่งเป็นวิญญะ
 คุณ แต่ยิ่งปรารถนาที่จะได้ทำนายนี่ คว้าว่าฝ่ายคนที่พูดต่างภาษานั้น
 ก็มีได้พูดแก่มนุษย์ แต่ว่าพูดแก่พระเจ้า เพราะว่าแผ่นดินเขาพูดความ
 ลึกลับด้วยเดชพระวิญญาน ก็ยังไม่มีการเข้าใจ แต่ฝ่ายคนที่ทำนายนี่
 นั้นซึ่งเขาพูดแก่มนุษย์ที่เป็นที่ล้างขึ้น ที่เทือนสติ ที่ให้ทุเลาแก่ใจ
 ฝ่ายคนที่พูดต่างภาษานั้นก็เป็นที่ล้างตัวเองขึ้น แต่ว่าคนที่ทำนายนี่
 นั้นก็เป็นที่ล้างพวกลูกศิษย์ขึ้น ข้าจะพอใจให้ท่านทั้งปวงพูดต่าง
 ภาษาได้ แต่ว่าข้ายิ่งชอบใจจะให้ทำนายนี่ คว้าว่าคนที่ทำนายนี่
 จะใหญ่กว่าคนพูดต่างภาษา เว้นไว้แต่มีใครแปลภาษานั้น ให้เป็น
 ที่ล้างพวกลูกศิษย์ขึ้น กุรพิน้องทั้งหลาย ถึงเดี๋ยวนี้ข้าจะมากท
 ท่านพูดภาษาต่าง ๆ นั้น ถ้าข้ามิได้อธิบายด้วย ถึงจะสำแดงซึ่ง
 ข้อลึกลับ หรือ วิชการ หรือ คำทำนายนี่ หรือ คำเทศนา อันนั้นก็จะ
 ประโยชน์อะไรแก่ท่าน เปรียบเหมือนสิ่งของที่ไม่มีชีวิตกร แต่
 ยังทำเสียงนั้นให้ดังได้ คือขลุ่ย แลกระจับปี่เป็นต้น ถ้าเสียงนั้นไม่

ทั้งเป็นเสียงต่างกัน ก็ จะรู้จักอย่างไร ได้ว่า เขาเข้าใจอะไร ถ้า
 แกร่ สังข นั้น ทำเสียง ไม่แน่ ซึ่ง สังเกตไม่ได้ ใครเล่า จะจับ แกร่ กว
 เข้า การ รบ ฝ่าย ท่าน ก็ เหมือนกัน ถ้า ท่าน พูดยุทธศาสตร์ที่ เข้าใจ ยาก ซึ่ง คำ
 พุค นั้น คน จะ รู้ อย่างไร ได้ กว ย้ำว่า ท่าน ก็ จะ เป็น คน พุก แก่ ลม ท่าน ก็
 จง ขอม เกิดว่า ใน โลกนี้ นี้ มี เสียง มาก มาย เท่า ไถ และ เสียง นี้ มี ที่ จะ
 ธิบาย ได้ ทุก อัน แต่ ทว่า ถ้า เข้า ไม่ ได้ เข้าใจ เสียง นี้ เข้า ก็ จะ เป็น เหมือน
 คน ไร่ ไร่ รู้จัก อะไร แก่ คน ที่ พุก แล คน ที่ พุก นั้น ก็ จะ เป็น เหมือน คน ไร่
 ไร่ เข้า ช่าง ท่าน ก็ ที่ ครั้น ท่าน กัง ใจ ปรารถนา ซึ่ง เป็น วิญญาน คุณ ก็ จง
 แสวง หา เกิด จะ ได้ มี เป็น อัน มาก ให้ เป็น ที่ ส้าง พุก ถูก สิบ ขึ้น เหตุ ทั้ง
 นี้ ให้ คน ที่ พุก ต่าง ภาษา นั้น สวด อัน วน จะ ได้ มี กาล ติง แผล กว ย้ำ เพราะ
 ว่า ถ้า เข้า สวด ใน ต่าง ภาษา วิญญาน ของ เข้า สวด จริง แต่ ว่า มิ ได้ เป็น ที่
 เข้าใจ ถ้า ฉะนั้น ก็ อย่างไร เล่า เข้า ก็ จะ สวด ขอ กว ย้ำ วิญญาน แล สวด
 ให้ เป็น ที่ เข้าใจ กว ย้ำ ร้อง เพลง กว ย้ำ วิญญาน แล ร้อง ให้ เป็น ที่ เข้าใจ
 กว ย้ำ เหตุ ทั้ง นี้ ถ้า ท่าน โมทนา พระคุณ กว ย้ำ วิญญาน คน ชั่ว ใน ที่ อัน คน
 มิ ได้ เรียน รู้ มาก จะ ว่า อแมน อย่างไร ได้ กว ย้ำว่า เมื่อ ท่าน โมทนา พระ
 คุณ นั้น ท่าน ว่า อะไร เขา ไม่ เข้าใจ ที่ ท่าน โมทนา นั้น ท่าน โมทนา ที่ แต่
 ว่า คน ชั่ว นั้น มิ ได้ รับ เป็น ที่ ปลูก กิ่ง กว ย้ำ ขึ้น เข้า สวรรเสริญ พระเจ้า ของ เข้า
 กว ย้ำว่า เข้า พุก ต่าง ภาษา มาก กว่า ท่าน ทั้ง ปวง แต่ ว่า ใน จำ พุก ถูก สิบ
 ซึ่ง จะ พุก ทำ คำ เป็น ที่ เข้าใจ ได้ เป็น ที่ ส้าง สอน คน ชั่ว ทั้ง หลาย ได้ เข้า เหน
 ว่า คำ นั้น เป็น ที่ ชอบ มาก กว่า ที่ จะ พุก เหมือน คำ ใน ภาษา เขา ไม่ เข้าใจ นั้น ๗
 ๒๐ ๑ กอร ฟัน ชั่ง ทั้ง หลาย ใน ที่ จะ เข้าใจ ความ อ่า เป็น เต็ก ใน
 การ ที่ จะ คิก ซึ่ง ความ ชั่ว นั้น ก็ เป็น เต็ก เต็ก แต่ ว่า ใน ที่ จะ เข้าใจ ความ
 จง เป็น ผู้ใหญ่ กว ย้ำ ใน พระบัญญัติ มี คำ เขียน ไว้ ว่า พระองค์ ครัส ว่า
 เรา จะ ทรง ภาษา ขึ้น แล กว ย้ำ คี ปาก ขึ้น จะ พุก แก่ พล เมื่อง นี้ แล เขา จะ
 พัง คำ ของ เรา เข้าใจ กว ย้ำ เหตุ ฉะนั้น ซึ่ง จะ พุก ภาษา ต่าง ๆ นั้น มิ ได้ เป็น

สำคัญแก่คนที่เชื่ออยู่แล้ว แต่ว่า เป็นสำคัญแก่คนที่มิได้เชื่อ จะ
 ๒๓ ๐ ถ้า การ เป็นดังนี้แล้ว ครั้นเมื่อ พวก ลูกลีษ ประชุม พร้อม
 กัน สิ้น ในที่แห่งเดียว ถ้าทุกคน จะพูดต่าง ภาษา แลคนที่มิได้รู้จัก
 หรือคนที่มิได้เชื่อ เข้ามา ในที่นั้น เขาจะไม่ว่าหรือว่า ท่านเป็นบ้าคลั่ง
 เสียแล้ว แต่ทว่า ถ้าทุกคน ทำนายอยู่ แลคนที่มิได้เชื่อ หรือคนที่ไม่
 สู้เข้าใจ จะเข้ามา ทุกคนก็จะเป็นที่ให้เขา รู้ซึ่ง ผิดของตัว แลให้
 เขา สังเกต ความ ได้ อย่างนั้น และ ซึ่ง ปก ซ่อน ไว้ ในใจ เขา จะ ได้ ปาก
 กก จึง จะ ก้ม หน้า ลง นะมัสการ แก่ พระเจ้า แล้ว ก็ จะ รับ ว่า แก่
 จริง พระเจ้า อยู่ใน ท่าน จะ

๒๖ ๐ พวก ฟันซังเซีย จะเป็นอย่างไรเล่า เมื่อท่าน ทั้งหลาย ประชุม
 กัน ทุกคน มีคำ เพลง มีคำ สั่งสอน มีคำ จะพูดต่าง ภาษา มีข้อ สำแดง
 มีคำ แปล ก็ได้เป็นที่ปลุก ตื่น ทมหกทั้งนั้น ถ้าคน จะพูดต่าง ภาษา
 ให้พูด แก่ สอง คน ถึง ที่ สุก สาม คน ล่ากับกัน แลให้คน หนึ่ง แปลไป
 เดิก แก่ว่า ถ้าไม่ มีใคร แปล ให้เขา หนึ่ง เสีย ข่าพูด ในที่ ประชุม กัน
 ให้พูด แก่ตัว เอง แล แก่ พระเจ้า ฝ่ายผู้ ทำนาย ให้พูด สอง คน ตามคน
 ให้คน หนึ่ง พัง พิจารณา เดิก ถ้าผู้ใด หนึ่ง รีมกัน มีข้อ ความ สัก ไก่ แก่
 แก่ตัวแล้ว ก็ให้คน ก่อ นั้น หนึ่ง เสีย ท่าน ทั้งปวง จึง จะ ทำนาย ได้ที่
 ละคน แลแล้ว เรียบ ได้ทุกคน แลได้ทันเวลา ทุกคน วิญญูณ ของผู้ ทำนาย
 ก็ จะ อยู่ใน บังคับ ของ ผู้ ทำนาย นั้น ทว่า พระเจ้า จะ เป็น เหตุ ให้ เดิก
 วุ่นวาย มิได้ เป็น เหตุ ให้ เดิก ความ สุข สำราญ ทั้งนี้ ใน พวก ลูกลีษ ซัน
 บริสุทธิ ทั้งปวง ให้พวก ผู้หญิง หนึ่ง เสีย ในที่ ประชุม กัน จะยอม ให้
 เขาพูด มิได้ แต่ทำให้เขา อยู่ ใต้ บังคับ บันชง กุจ คำ บัญญัติว่า นั้น ถ้า
 เขาจะ เรียบ รู้สิ่งใด ก็ได้ตาม ตัวเขา ที่บ้าน ทว่า ซึ่ง ผู้หญิง จะ
 พูด ในที่ ประชุม กัน นั้น เป็น หน้า ชาย คำ พระเจ้า ได้ ออก มาแก่ ท่าน
 หรือ ๆ ได้ มาถึง ท่าน แก่ พวก เดียว ถ้าผู้ใด มี ลักขณะ ว่า เป็น ผู้ทำผิด

หรือคน ประกอบด้วยวิญญูณคุณ ก็ให้ผู้นั้นรับเถิดว่า ซึ่งข้าเขียนฝากให้ท่าน นั้นเป็น บัญชี แห่ง พระเจ้า ถ้าผู้ใดมิได้รู้ก็อย่าให้รู้ เหตุทั้งนี้ พวก พี่น้องเชื้อ จง ตั้งใจ ปรารถนาที่จะ ได้ทำนบ แล้ว ซึ่ง จะพูดภาษาต่าง ๆ นั้น อย่าห้ามเลย แล สาระพัก ซึ่ง จะทำนั้น ทำให้เป็นลำดับ กันให้ สสมควร อะ

๑ บท ๑๕ ๗

๑ คุกร พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า จะว่า แก่ท่านให้เข้าใจ มงคล โสวาท ซึ่งข้าได้กล่าวแก่ท่านแล้ว ซึ่งท่านได้รับแล้ว ซึ่งเป็นที่ ตั้ง แห่งท่าน ถ้าท่าน ตั้ง มั่น ถือคำ โสวาทซึ่ง ข้าได้กล่าวไว้ แก่ท่าน แลมิได้เชื่อเปล่า ๆ นั้น คงจะเป็นที่ รอกแก่ท่าน ในทันนั้น ข้าได้กล่าวถาม ซึ่งข้าได้รับว่า พระ คริสทอถึง ความตายเพราะ ความผิดของเรา ตามคำซึ่งได้เขียนไว้แก่ บูรณ แล้ว คอง ผั่ง ลงใน ที่ ผั่ง ศก ภาย หลัง มาในวัน ค้ารบ สาม ได้เป็น ขึ้น ตาม คำซึ่งเขียนไว้ แล้ว ได้ สำแดง พระองค์แก่ เปโตรก่อน แล้ว ภาย หลัง สำแดง แก่ พวก ลุกสิธ สอง คน นั้น อีก ครั้ง หนึ่ง ก็ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ พวก พี่น้อง ห้า ร้อย คน เสก ที่เดียว พวก พี่น้อง นั้น ยัง เหลือ อยู่ จน ทรายทั่ว ทุก วัน นี้ เป็น อัน มาก แก่ ว่า ลาง คน ก็ ล่วง หลับ ไปแล้ว อีก ครั้ง หนึ่ง ได้ สำแดง พระองค์ แก่ ยาโก โยแล แก่ ทุก ทั้ง ปวง มาที่ สุด ภาย หลัง ก็ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ ข้าด้วย กุจ ตั้ง คน เกิด ผิด เวลา ด้วยว่า ใน พวก ขุก ข้า เป็น คน เล็ก ที่ สุด ไม่ควร ที่จะ เรียกว่า ทุก เลย เพราะว่า ข้า ได้ เชื้อ เว เซน พวก ลุกสิธ แห่ง พระเจ้า แต่ว่า ซึ่ง ข้า เป็น อยู่ นั้น ข้า ได้ เป็น เพื่อ พระเคซ พระคุณ แห่ง พระเจ้า พระคุณ นั้น มิ ได้ ปรอด ปรทาน แก่ ข้า เปล่า ๆ ด้วยว่า ข้า ได้ ทำ การ มากกว่า คน ทั้ง ปวง แต่ว่า มิใช่ ข้าเอง ก็ เป็น แก่ พระเจ้า ที่ อยู่ ด้วย ข้า แม้ จะ เป็น ข้า ตรี เซา เรา บ่าว ประกาศ ทั้ง นั้น และ ท่าน ทั้ง หลาย ก็ เชื้อ อย่าง นั้น อะ

๑๒๐ ถ้า ป้าว ปรากฏว่า พระคริสิกโต เป็น ขึ้น มา จาก กาย ก็ จะ เพลน
 อย่างไร บาง ที่ คน ใน พวก ท่าน เขา มัก ว่า ซึ่ง จะ เป็น ขึ้น มา จาก กาย
 นั้น ไม่มี ถ้า และ ซึ่ง จะ เป็น ขึ้น มา จาก กาย นั้น ไม่มี แล้ว พระคริสิกโต
 ก็ มิ ได้ เป็น ขึ้น ถ้า พระคริสิกโต มิ ได้ เป็น ขึ้น แล้ว คำ ซึ่ง เรา ป้าว ปร
 ภาษ นั้น ก็ เป็น คำ เปล่า ๆ แล้ว ข้อ ซึ่ง ท่าน เชื่อ นั้น ก็ จะ เป็น คำ เปล่ง
 คว้ย แล้ว ท่าน ก็ จะ เห็น ว่า เรา เป็น พญานก เทจ ฝ่าย การ ของ พระเจ้า
 คว้ย ว่า เรา เป็น พญานก ฝ่าย ข้าง พระเจ้า ว่า พระองค์ ได้ ให้ พระคริสิกโต
 เป็น ขึ้น แล้ว ถ้า ผู้ กาย มิ ได้ เป็น ขึ้น พระองค์ มิ ได้ ให้ พระคริสิกโต เป็น
 ขึ้น เพราะ ว่า ถ้า คน กาย มิ ได้ กลับ เป็น ขึ้น แล้ว พระคริสิกโต จะ ได้ กลับ
 เป็น ขึ้น ตามิ ได้ และ ถ้า พระคริสิกโต มิ ได้ เป็น ขึ้น แล้ว ข้อ ซึ่ง ท่าน เชื่อ
 นั้น ก็ ทำ เป็น ประโยชน์ ไม่ ท่าน ก็ ยัง อยู่ ใน ความ ผิด ถ้า เหตุ เป็น ทั้ง นี้
 คน ที่ หลบ ไป ใน พระคริสิกโต ก็ สูญ ไป แล้ว ถ้า เรา ใ้ ใจ เนื้อ เชื่อ ใจ ใน
 พระคริสิกโต เมื่อ ชีวิกร เรา ยัง อยู่ นั้น เรา ก็ จะ เป็น หน้า เวทนา สงสาร ยิ่ง
 กว่า คน ทั้ง ปวง แต่ บัด นี้ พระคริสิกโต ได้ เป็น ขึ้น มา จาก กาย แล้ว และ
 ได้ เป็น ผล เติม แห่ง คน ที่ หลบ ไป นั้น เหตุ ว่า ความ กาย มี มาก เพราะ ความ
 ผิด ของ มนุษ ซึ่ง จะ เป็น ขึ้น มา จาก กาย นั้น จึง เป็น เพราะ มนุษ กว้ย
 คว้ย ว่า คน ทั้ง ปวง กาย เพราะ อากาหม หมาย ไหว คน ทั้ง ปวง จะ ได้ มี ชีวิกร
 ขึ้น มา อีก เพราะ พระคริสิกโต เหมือน กัน หมาย นั้น แต่ ว่า จะ เป็น ลำดับ กัน
 ทุก คน ตาม ลำดับ ของ เขา พระคริสิกโต เป็น ขึ้น ก่อน แล้ว ภาย หลัง เมื่อ
 พระคริสิกโต จะ เสก จ มา คน ที่ เป็น ฝ่าย พระคริสิกโต จึง จะ เป็น ขึ้น จน
 นั้น และ จะ เป็น ที่ สุก ลื่น ครั้ง นั้น พระคริสิกโต จะ มอบ เมือง ไว้ แก่ พระเท
 คือ พระบิภา ครั้ง นั้น พระองค์ จะ ทำลาย เลี้ย ซึ่ง เป็น หัว เป็น ไทญู ซึ่ง
 มี ริทธิ มี กำลัง หมด ทั้ง นั้น เพราะ ว่า จำ เปน ให้ พระองค์ ครอบ ครอบ เป็น
 ไทญู กว่า จะ ปราย บันหา พวก สักกู ลง ใต้ พระบาท แห่ง พระองค์ ให้ ลื่น
 แล้ว พญา มี จุราช สักกู ที่ สุก นั้น ก็ จะ มี ที่ ทำลาย เลี้ย คว้ย เพราะ ว่า พระ

องค์ จะ วาง ปราย ลง ใต้ พระบาท ให้ สิ้น แต่ ว่า ครั้น พระองค์ ครีส์ ว่า จะ อยู่ ใต้ พระองค์ ทุก สิ่ง คง เว้น ไว้ แต่ ผู้ นั้น ที่ วาง ปราย ทุก สิ่ง ลง ใต้ พระองค์ นั้น และ เป็น ปราย ก อยู่ ครั้น ปราย ลง อยู่ ใต้ พระองค์ หมก ล้น แล้ว ครั้น นั้น พระบุคว เอง จะ อยู่ ใต้ ผู้ นั้น ที่ ใต้ ปราย ทุก สิ่ง ลง ใต้ พระองค์ เพื่อ พระเจ้า จะ ใต้ เป็น ที่ สุก แก่ สรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง ๖๘

๖๘ ๐ ฝ่าย คน ที่ ใต้ รับ คีล จุ่ม น้ำ เพราะ เขา เชื่อ ว่า จะ เป็น ขึ้น มา จาก ภาย เขา จะ ทำ อย่างไร ถ้า คน ภาย มี ใต้ เป็น ขึ้น เหตุ ไฉน เขา จึง รับ คีล นั้น ฝ่าย เรา เล่า เหตุ ไฉน จึง คง กล้วย ใญ่ ทุก เวลา ซึ่ง ข้า พุค อด อยู่ ทั่ว ย ท่าน เพราะ พระเยซู ครีส์ เจ้า เรา ทั่ว ย นั้น และ ข้า จะ ษา บาล ใต้ ว่า ข้า ภาย ทด วัน ใต้ และ กาม หย่าง มนุษย์ ข้า ใต้ รับ กัน กับ สักว ภาย ใน เมือง เซเฟโซ ข้า จะ ใต้ ประโยชน์ อะไร ถ้า ผู้ ภาย มี ใต้ เป็น ขึ้น ก็ ให้ เรา กิน คีม เถิด เพราะ ว่า พรัง นี้ เรา จะ ภาย ออก ษา หลง เลย ซึ่ง จะ พุด กัน ว่า ข้า นั้น ณะ เอิน ให้ กิริยา ข้า ไป ทั่ว ย จง เถิด ณะ สติ ขึ้น กาม ซึ่ง ชอบ ธรรม ษา หลง ผิด เลย เพราะ ว่า ลาง คน มี ใต้ รู้ จัก พระเจ้า ที่ ข้า ว่า นี้ และ เป็น ที่ ให้ ท่าน ละ ษา ๖๙

๓๕ ๐ แต่ ว่า จะ มี ผู้ บ้าง คน มา ถาม ว่า คน ภาย นั้น จะ เป็น ขึ้น หย่าง ไร จะ มี ภาย ทั่ว หย่าง ไร มา โห คน ทา ความ คิด ไม่ ที่ เจ้า ว่า นั้น ถ้า มี ใต้ ภาย เบื่อ เลย ก่อน แล้ว จะ งอก ขึ้น เป็น ผล ทา มี ใต้ แล้ว ที่ เจ้า ทว่า น นั้น เจ้า มี ใต้ ทว่า น ทั่ว ซึ่ง จะ เป็น ภาย หลง แต่ ว่า ถ้า เจ้า ทว่า น เมื่ ก เปล่า จะ เป็น เมื่ ก เข้า สาล ก ก็ ก็ พืช นอื่น ก็ ก็ แล้ว พระเจ้า ประทาน ทั่ว นั้น กาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ ประทาน ทั่ว แก่ ทุก พรวค กาม พืช นทุก พรวค ฝ่าย เนื้อ หนึ่ง จะ เป็น เหมือน กัน หมก ทา มี ใต้ แต่ ว่า เนื้อ คน หย่าง หนึ่ง เนื้อ สักว ของ เลียง หย่าง หนึ่ง เนื้อ ปลา หย่าง หนึ่ง เนื้อ นก หย่าง หนึ่ง แล้ว ทั่ว สำหรับ สวรรค มี ทั่ว สำหรับ แผ่นดิน ก็ มี รัศมี ของ ทั่ว สำหรับ สวรรค นั้น หย่าง หนึ่ง และ รัศมี ของ ทั่ว สำหรับ แผ่น

ดิน ก็ หย่าง หนึ่ง รัศมี พระอาทิตย์ หย่าง หนึ่ง รัศมี ของ พระจันทร์ หย่าง
 หนึ่ง รัศมี ของ ดาว หย่าง หนึ่ง และ รัศมี แห่ง ดาว ละ ทวง ๆ ก็ ผิด
 กัน ต่าง กัน อยู่ ฝ่าย การ ซึ่ง จะ เป็น ขึ้น จาก ภาย นั้น ก็ เหมือน กัน เมื่อ
 หว่าน ลง ก็ เป็น ที่ จะ เบียดเสียด เมื่อ เป็น ขึ้น จะ เป็น ที่ เบียดเสียด ทามิ ได้
 เมื่อ หว่าน ลง นั้น เป็น ที่ อะปรายศ เมื่อ เป็น ขึ้น ก็ จะ มี ยศ สดาศักดิ์ เมื่อ
 หว่าน ลง ก็ เป็น อัน ชอน กาลัง น้อย เมื่อ เป็น ขึ้น ก็ เป็น ทวย กาลัง มาก
 เมื่อ หว่าน ลง เป็น ภาย เกิด ทาม ปรกติ เมื่อ เป็น ขึ้น ก็ เป็น ภาย สำหรับ
 วิญาณ ภาย ซึ่ง เป็น ปรกตินั้น มี อยู่ แล ภาย สำหรับ วิญาณ ก็ มี ภาย
 คำ เขียน ไว้ ว่า มนุษย์ เดิม คือ อากาม นั้น เป็น เวไนย สัตว์ อัน มี ชีวิต
 อากาม ที่ สุก ภาย หลัง นั้น เป็น วิญาณ ที่ ให้ มี ชีวิต มิใช่ ซึ่ง เป็น ของ
 วิญาณ เป็น ก่อน แต่ ว่า ซึ่ง ทาม ปรกตินั้น เป็น ก่อน ซึ่ง เป็น ของ วิญาณ
 ภาย หลัง คน เดิม นั้น เป็น จาก ดิน ก็ สำหรับ ดิน มนุษย์ ภาย หลัง มา แต่
 สวรรค์ ที่ มา แต่ แผ่นดิน เป็น หย่างไร คน สำหรับ แผ่นดิน ก็ เป็น หย่าง
 นั้น ที่ มา แต่ สวรรค์ เป็น หย่างไร คน สำหรับ สวรรค์ ก็ หย่าง นั้น เรา
 ได้ มี ลักษณะ ซึ่ง สำหรับ กิน กินใจ คง จะ มี ลักษณะ สำหรับ สวรรค์ นั้น
 นั้น กุณ พิณ้อง ทั้งหลาย ข้อ ซึ่ง ข้ำ จะ ไท่ว่า คือ ข้อ นี้ แล ว่า เมื่อ
 แล เลือก จะ เขา เมื่อ พระเจ้า เป็น มรรค ทามิ ได้ แล ลึ่ง ซึ่ง จะ เบียด
 เสียด จะ ไท่ มรรค ที่ ไม่ รั้ เบียด นั้น ก็ มิ ไท่ กุณ ท่าน ทั้งหลาย ซึ่ง ข้ำ จะ
 ว่า นี้ เป็น ข้อ ลับ ลึก คือ ว่า เรา จะ ล่วง ลับ ไป ลิ่น ทุก คน มิ ไท่ แต่ ว่า
 เรา จะ ชอ้ง แปลง จำ แลง เลียด ลิ่น ใน ขณะ พริบภา เดียว คราว แคร ที่
 สุก นั้น จะ ปรโคม ขึ้น เพราะ ว่า ชอ้ง ป่าว แคร แล ผู้ ที่ ภาย นั้น จะ
 กลับ เป็น ขึ้น มา ใหม่ มิ ไท่ เบียด คอ ไป เลย แล เรา จะ ชอ้ง แปลง เลียด
 ครั้ง นั้น ซึ่ง เป็น ที่ เบียด เน่า จะ ไท่ ซึ่ง ไม่ รั้ เบียด เน่า เลย แล ซึ่ง เป็น ที่
 ภาย นั้น จะ ไท่ ซึ่ง มิ รั้ ภาย เลย ครั้น ว่า ซึ่ง เป็น ที่ เบียด ไท่ ซึ่ง มิ รั้ เบียด
 แล ซึ่ง เป็น ที่ ภาย ไท่ ซึ่ง มิ รั้ ภาย นั้น แล ซึ่ง จะ สำ เรจ คำ ซึ่ง เขียน

ไว้ว่า ความตายถึงที่แพ้ชะงะวาชัยแล้ว โอ ความตายทวนแกงของ
เจ้าอยู่ที่ไหนเล่า โอ เมืองผี ซึ่งเจ้า จะเอาไชยชนะ นั้นไปไหนเล่า ข้อ
ซึ่งว่า ทวนแกงของ ความตายนั้น คือความผิด ซึ่งเป็น กาลัง ของ ความ
ผิดนั้น คือ พระบัญญัติ ข้า สาธุการ แก่พระเจ้าที่ได้ โปรดประทาน ให้เราเอา
ไชยชนะ แก่ คว้ย เกษ พระเยซู คริสต์เจ้าเรา กุณร ฟื้นฟู ชัน เป็น ที่รักษ
ของ ข้า เหตุทั้งนี้ ท่าน จง กิ่ง กว ให้มัน คง ชัน เป็น ที่ จะ สะเทือน สะท้าน
มิได้ ประพริทธิ ปรณิบัติ ใน การ พระองค์เจ้า เป็น ชัน มาก ทุก เวลา เรา รู้
ว่า ซึ่ง ท่าน จะ ทำ การ ฝ่าย พระองค์เจ้า จะ ขาด จาก ประโยชน์ ก็ หา มิได้ จะ

๑๖ บท ๑๖ ๓

๑ ฝ่าย ผล ทาน ซึ่ง จะ เก็บ ไว้ สำหรับ คน บริสุทธิ นั้น ข้า ได้ สั่ง พวก ลุก
สิยา ใน เมือง ซาตาเทีย หย่างไร ท่าน ก็ จง ทำ ตาม เหมือน กัน หย่าง นั้น ใน
วัน ซาติคย นั้น ทุก คน ได้ ที่ หย่างไร ให้ เขา บ้าง กิด กว ภา มา ประสม ไว้
เพื่อ ว่า เมื่อ ข้า มา แล้ว จะ ไม่ คอง เก็บ เมื่อ นั้น และ เมื่อ ข้า มา แล้ว ท่าน
จะ ชอบ ให้ ใคร ไป ข้า จะ ให้ ผู้ นั้น ถือ หนังสือ เขา ผล ทาน ของ ท่าน ไป ส่ง
ถึง เมือง ยรูจเลม ถ้า เห็น ควร จะ ให้ ข้า ไป ข้า ก็ จะ ไป คว้ย กัน กับ เขา
ครั้น ข้า จะ ข้าม ไป เมือง มาเกโตเนีย เมื่อ ไท ข้า จะ มา หา ท่าน เมื่อ นั้น คว้ย
ว่า ข้า จะ คอง ข้าม เมือง มาเกโตเนีย ครั้น มา หา ท่าน แล้ว จะ คอย อยู่ ลาง
ที่ จะ ยับ ยั้ง อยู่ ลิ่น ระกุ ทนาว แล้ว จะ ไป ข้าง ไหน คอง ไป ก็ ให้ ท่าน ส่ง
ไปที่ นั้น เพราะ ว่า คราว นี้ ข้า ไม่ หยาก ภบ ท่าน แก่ กลาง ทาง เท่า นั้น แก่
ว่า ถ้า พระเจ้า โปรด ชะนุญ กิ ข้า ไว้ ใจ จะ ได้ คอย อยู่ กับ ท่าน นาน ข้า
จะ คอย อยู่ ใน เมือง เฮเฟโซ จน ถึง เทษกาล เปน เอกศกะ คว้ย ว่า ชอง ซึ่ง
จะ ทำ นั้น เป็ด ออก ให้ กว้าง ขวาง แล้ว แล คน ที่ จะ ลู ชัก ขวาง กัน ก็
มี เปน ชัน มาก อยู่ ๓๖

๑๐๐ ๑๖ ๑ ถ้า คิโม เชียว จะ มา จง กุ เกิด ขย่า ให้ กว ข้าม แก่ พวก ท่าน เลย
เพราะ ว่า ข้า ประพริทธิ ปรณิบัติ ใน การ พระเจ้า หย่างไร ฝ่าย คิโม เชียว

ก็ทำเหมือนกัน เหตุฉะนั้นอย่าให้ใคร ประมาทท่านผู้นั้น แต่ว่าให้ส่ง
ท่าน มาหา ข้า โดยที่ เพราะว่า ข้า คอย ท่าน จะมา ด้วย พวกพี่น้อง ฝ่าย
อะโปลอ ผู้เป็นพี่น้องเรา ข้าได้ ว่ากล่าว เป็นอันมาก จะให้ อะโปลอ
นั้น ไปหาท่าน ทั้งหลาย กับ พวกพี่น้อง แต่ว่า ท่าน ไม่มี น้ำใจ เลย ที่ จะ
ไปเดี๋ยวนี้ ต่อถึง ที่ คอย แล้ว จึง จะไป จง เผื่อ ระวัง ทั้ง ความ เชื่อ ให้
ยัง ยืน เป็นมั่นคง ให้ เห็น ว่า เป็น คน ดี แล้ว จะ ทำ สิ่ง อันใด ก็ จง ทำ
ด้วย ความ รัก ยศ เกียรติ ภาะ

๑๕ ๑ กุรุ พี่น้อง ทั้งหลาย ข้า จะ เคื้อน สติ ท่าน ๆ รู้จัก พวก ชว บ้าน
ของ อะเคฟา นาว่า เป็น ที่ เชื่อก่อน คน ในเมือง อะคาเยะ แล้ว เขา ผาก ตัว ไว้
จะ ปณิบัติ แก่ คน ทั้งปวง ที่ บริสุทธิ ก็ ให้ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ ใกล้ กับ คน
เช่น นั้น แล ของ คน ทั้งปวง ที่ ช่วย ทำการ ด้วย กัน นั้น ซึ่ง อะเคฟา นา
กับ โพรคูลุส และ อะคาเยะ โคนั้น มา แล้ว ข้า ก็ ยินดี นึก ด้วย ว่า
ที่ ท่าน จัก สอน นั้น เขา ทำ ให้ ครบ แล้ว ทำ เป็น ที่ ชื่น ชก ชื่น ใจ ของ ข้า
แล ของ ท่าน ด้วย เหตุ ฉะนั้น ท่าน จง นึก ถือ คน ที่ ทำ ดัง นั้น ภาะ

๑๙ ๑ ฝ่าย พวก ลุกสิษ ทั้งหลาย ใน เมือง อะเซีย ผาก คำ คำนับ แก่ ท่าน
ทั้งหลาย ฝ่าย อะกุลา และ ปรีศกิลลา กับ พวก ลุกสิษ ที่ บ้าน เขา ๆ ผาก คำ
คำนับ ท่าน ใน พระเจ้า เป็นอัน มาก พวก พี่น้อง ทั้งปวง คำนับ ท่าน ท่าน
จง คำนับ ซึ่ง กัน แล กัน ด้วย จวบ กัน เป็น อัน บริสุทธิ ภาะ

๒๑ ๑ คำ คำนับ ของ เปาโล ด้วย มือ ข้า เอง ว่า ถ้า ผู้ใด มิ ได้ รัก ยศ พระ
เยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า ก็ เมื่อ พระองค์ จะ เสก จมก ให้ ผู้นั้น เป็น ที่ คอ้ง แข่ง
เถิก ขอ ให้ พระคุณ แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า จง อยู่ กับ ท่าน ทั้ง
หลายเถิก และ ความ รัก ของ ข้า ที่ รัก ยศ ต่อ ท่าน ทั้งปวง ใน พระเยซู
คริสตเจ้า ให้ จำ เริญ ด้วยเถิก ภาะ ฮาเมน ภาะ

๑ หนังสือ เปาโล ผาก แก่ พวก ลุกสิษ ใน เมือง โกวินโธ ฉบับ พักัน จบ แล้ว ภาะ

II. CORINTHIANS.

๑ หนังสือซึ่งเปาโลฝากแก่พวกศิษย์ในเมืองโครินโธ่ ฉบับที่สอง ๓๖

๑ บท ๑ ๓

๑ หนังสือของเปาโลผู้เป็นทูตแห่งพระเยซูคริสต์ กามซึ่งชอบพระ
ไทยแห่งพระเจ้า กับทวยกีโมเธียวผู้หนึ่ง มาถึงพวกลูกศิษย์แห่งพระ
เจ้า ที่อยู่ในเมืองโครินโธ่ แลถึงคนที่บริสุทธิทั้งปวง ที่อยู่ในแขวง
เมืองอะคายะ ลันที่นั้น พระคุณแลความสุขย่อมมาแก่พระบิดาเจ้า
เราและแก่พระเยซูเจ้า จำเริญไว้แก่ท่านทั้งหลายเถิด ๓๖

๓ ๑ จงสาธุการแก่พระเจ้า คือพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าเรา
พระบิดาผู้ทรงพระเมตตาคุณทั้งหลาย พระเจ้าเป็นต้นเหตุของความ
บันเทาทุเลาทุกข์ทั้งปวง ที่ให้เราทั้งหลายได้ทุเลาในทุกขยากทุกหย่าง
เพื่อเราจะได้เล่า โลมคนที่ทนทุกข์ยากประการใด ๆ ด้วยความบันเทา
ซึ่งเราได้รับมาแก่พระเจ้า เพื่อว่า ครั้นเราทนทุกข์ลำบากเพราะพระ
คริสต์ โลกเท่าใด เราก็ได้ความบันเทาด้วยพระคริสต์ โลกเท่า นั้น
หนึ่ง ถ้าเราทนความยากนั้น ก็เป็นที่จะให้ท่านได้ความทุเลาแลถึงที่
รอด เพราะเราทนความยากด้วยความเพียร และที่เราไว้ใจด้วย
ท่านนั้น จะได้เป็นอันแน่ มั่นคง หนึ่ง ถ้าเราได้ทุเลา ก็เป็นเหตุที่จะ
ให้ท่านได้ทุเลาแลความรอดเหมือนกัน ด้วยเรารู้ช้อยู่ ว่า ถ้าเราทน
ทุกข์ด้วยกัน เราก็จะได้ความทุเลาด้วยกัน กุญรพวกพี่น้อง ด้วย
เหตุทั้งนี้เราหยากจะให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วยความทุกข์ลำบาก ซึ่งบัง
เกิดแก่เราในเมืองอะเซีย เป็นหนักเหลือ ล้น กต ชัก ด้วเราเกิน กาลัง
เพียงจะให้เราเสียใจว่า ซึ่ง จะเอาชีวิตนี้รอดไม่ได้โดย แต่ ว่า
ในใจเราจึงศากความว่าจะคง คาย มิให้ไว้ใจในตนเอง แต่ ว่า จง
ไว้ใจในพระเจ้าที่ ให้คน กายนั้น กลับเป็นขึ้นได้ พระเจ้านั้น ท่านได้
ช่วยเราให้พ้น จากความ คายเช่น นั้น แลยังช่วย อยู่ เรา จึง ไว้ใจ ว่า
พระองค์ จะช่วย ใน เบื้องหน้า ด้วย ฝ่ายท่านทั้งหลายก็ ตี ครั้น สวด

ชั้น วอน เพราะ เรา ท่าน ก็ เป็น ที่ ช่วย การ เรา ด้วย เหตุ ฉะนั้น คน เป็น
ชั้น มาก จะ โหม ทน พระคุณ เพราะ เรา ด้วย เหน แก่ พระคุณ ซึ่ง มา ถึง เรา
แก่ คน เป็น ชั้น มาก ๖

๑๒ ๐ ซึ่ง เรา ขอ ทน นั้น คือ นี้ และ ว่า เรา มี ใจ สังกะสี รั้ว นึก แล ชอบ
นั้น เป็น พญานาค ว่า ที่ เรา ประพรี ทิธิ ใน โลกย์ แล ค่ำ ท่าน ทั้ง หลาย
เป็น กัน เรา ประพรี ทิธิ ด้วย ใจ เป็น หนึ่ง ชื่อ สัจ เป็น ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า จะ
ได้ เป็น ด้วย เนื้อ หนึ่ง นั้น หามี ได้ แต่ ว่า เป็น ตาม พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า
ได้ โปรก ประทาน ให้ เพราะ ว่า เรา มี ได้ เขียน ผาก ๖ ไร ให้ ท่าน เป็น ขึ้น
นอก จาก นั้น ซึ่ง ท่าน ได้ อ่าน ได้ รับ ว่า เหน ชอบ แล ด้ ข้ำ ไว้ ใจ ว่า ท่าน
ยัง จะ รับ ถือ ค่ำ ไป จน ถึง ที่ สุก ปลาย กุจ ทั้ง ท่าน ได้ รับ แล ด้ บ้าง ว่า
เรา เป็น ที่ ขอ ทน ยิน ก็ แก่ ท่าน ฝ่าย ท่าน ก็ ที่ ก็ จะ เป็น ที่ ขอ ทน แก่ เรา ใน
กาล ๖ วัน แห่ง พระเยซู เจ้า ๖

๐ คราว เมื่อ ข้ำ ไว้ ใจ เช่น นั้น ข้ำ ได้ ปรารถนา จะ ไป หา ท่าน ก่อน เพื่อ
ท่าน จะ ได้ ประโยชน์ ใหม่ ครั้น ได้ ลา ท่าน ไป เมือง มาเกโดเนีย แล ด้ จึง
จะ ได้ กลับ มา แก่ เมือง มาเกโดเนีย มา หา ท่าน อีก แล ด้ ท่าน จะ ได้ ส่ง เรา
ไป ถึง เมือง ยูคาย และ เมื่อ ข้ำ มี ใจ ปรารถนา ทั้ง นี้ ข้ำ ได้ คิด โลเล ตรี ๆ
ซึ่ง ข้ำ ปรารถนา นั้น ข้ำ ได้ ปรารถนา ตาม เนื้อ หนึ่ง เพื่อ ข้ำ จะ ให้ ใช้ เป็น ใจ
แล ด้ ไม่ เป็น ไม่ ตาม ชอบ ใจ ของ ข้ำ ตรี แต่ ว่า เหมือน พระเจ้า เป็น สัจ
แท้ แล ด้ ถ้อย คำ ของ เรา ที่ ว่า แก่ ท่าน นั้น ก็ มี ได้ เป็น ใช้ บ้าง มี ใช้ ยัง
ด้วย ว่า ถ้อย คำ ซึ่ง ว่า ด้วย พระเยซู คริสต์ บุตร พระเจ้า ที่ เรา คือ ข้ำ เอง ๑
ซีละวาโน ๑ คิโมเซียวิ ๑ ได้ บ้าง ประกาศ ใน กลาง ท่าน ทั้ง หลาย นั้น มี
ได้ เป็น ใช้ บ้าง มี ใช้ บ้าง แต่ ว่า เป็น ใช้ จริง ทั้ง นั้น ด้วย เกล ข พระองค์
แล ด้ คำ สัจ แห่ง พระเจ้า เป็น คำ เทียง แท้ ใน พระองค์ นั้น เป็น สัจ จริง
ใน พระองค์ แล ด้ ใน เรา ได้ เป็น เกรีย กิย ศ แก่ พระเจ้า ผู้ ที่ ได้ ทรง ค้ำ
เรา กับ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ คง อยู่ ใน พระคริสต โค แล ด้ ด้ ด้ โลม เรา แล ด้

พระองค์ได้ หมายเราไว้ด้วยควา แล ประทาน พระวิญญาณ เข้าในใจเรา
 เป็น หย่าง ของ ที่ ประจำ ไว้แล้ว ะ

๑ ข้า ก็ ว่า ได้ ว่า พระเจ้า เป็น พญาน ฝ่าย ใจ ของ ข้า ว่า ข้อ ซึ่ง ข้า
 มิ ได้ มา เมื่อ โกรินโธ นั้น ด้วย เหตุ ว่า จะ ให้ ข้า ออก ไว้ แก่ ท่าน ไม่
 เป็น ที่ บังคับ บั้นขุ หย่าง เป็น จ้าว เป็น นาย ใน ความ เชื่อ ของ ท่าน แต่ ว่า
 เป็น ที่ ให้ ยินดี ด้วย กัน เพราะว่า ซึ่ง ท่าน ยืน อยู่ นั้น เป็น ใน ความ เชื่อ ะ

๑ บท ๒ ๓

๑ ข้า ก็ ได้ ปลง ใจ แล้ว ทั้ง นี้ ว่า จะ ไม่ เอา ความ ทุกข ไป ทา ท่าน อีก
 ด้วย ว่า ถ้า ข้า จะ ให้ ท่าน เป็น ทุกข จะ เป็น ใคร เล่า ที่ จะ ให้ ข้า ยินดี จะมี
 เป็น คน ที่ ข้า ให้ เป็น ทุกข หรือ ข้า ได้ เขียน ฝาก ให้ ท่าน ว่า เหมือน กัน เพื่อ
 ว่า เมื่อ ข้า จะ มา นั้น จะ มิ ได้ เป็น ทุกข ด้วย คน ซึ่ง ควร จะ ให้ ข้า ยินดี
 ฝ่าย ท่าน ทั้ง ปวง ข้า ได้ ไว้ ใจ ว่า ซึ่ง เป็น ที่ ยินดี แก่ ข้า ก็ จะ เป็น ที่ ยิน
 ดี แก่ ท่าน ทั้ง ปวง เหมือน กัน ด้วย ว่า คำ ที่ ข้า ได้ เขียน นั้น ด้วย เป็น
 ทุกข ใน ใจ ร้น รน เป็น ช้น มาก แล น้ำ กา ไทล เป็น ช้น มาก จะ ไคร์ ให้
 ท่าน เป็น ทุกข นั้น ทา มิ ได้ แต่ ว่า จะ ไคร์ ให้ รู้ ความ รัก ใน ท่าน ซึ่ง
 ข้า มี เป็น ไหญ่ ยิ่ง ที่ เกียว ะ

๕ ๑ ถ้า ผู้ ไค ได้ ทำ ให้ ข้า เป็น ทุกข ผู้ นั้น มิ ได้ ทำ ให้ ข้า เป็น ทุกข ด้วย
 ท่าน ทั้ง ปวง ก็ เป็น ตาง คน ออก มิ ให้ ข้า ว่า ท่าน เอา หนัก ๆ คน นั้น ได้ รับ
 โทษ แก่ คน ช้น มาก ภา แก่ ทัว แล้ว เหตุ ะ นี้ ควร อยู่ แล้ว จะ ให้ ยก โทษ
 เขา ให้ ได้ ความ ทุเลา กลัว เกลือก ว่า คน นั้น จะ มา อยู่ ใน ความ ทุกข เหลือ
 ล้น เกิน ก่าดัง เหตุ ะ นี้ ข้า วาน ท่าน ให้ รับ เขา ตั้ง คั้น ใน ความ รัก ของ
 ท่าน ข้อ ซึ่ง ได้ เขียน ฝาก ให้ ท่าน ก็ เป็น เพื่อ เหตุ ะ นี้ คือ จะ ได้ ลอง ใจ ท่าน
 และ รู้ ว่า ท่าน ได้ เชื่อ พัง ใน ข้อ ทั้ง ปวง ท่าน ได้ ยก โทษ ของ ผู้ ไค ข้า ก็ ยก
 เสีย ด้วย แล้ว ถ้า ข้า ยก โทษ แก่ ผู้ ไค ข้า ก็ ยก เพราะ ประ โยชน์ ท่าน เหน แก่
 พระ คริสโต มิ ให้ ขาด ท่าน ข้อ เรา ได้ ด้วย เรา รู้ จัก ชุบาย ความ คิก มั่น แล้ว

๑๒ ๐ เมื่อข้า ไปเมือง โครธา จะได้ข่าว ประกาศ คำ มงคล โอวาท แห่ง พระศรีโคก ที่นั่น และมีช่อง เปิด อยู่ด้วย เศษ พระองค์ เจ้า แล้ว เรายัง จะหยด ภัท สะบายใจ มิ ไ้โดย ทวีย ว่า ข้า ยัง มิ ไ้ ภค โศก ผู้ นอง ข้า เหตุ กัง นี้ เมื่อ ข้า ไ้ คำนับ ขว เมือง นั้น แล้ว ข้า จึง จะไป เมือง มาเกโท เนีย จง โมทณคน พระเจ้า เกิด ซึ่ง พระองค์ ให้ เรา เขา ไชย ชันระ ทวีย เศษ แห่ง พระศรีโคก เนือง ๆ และ ให้ รัช พระ บัญญา ครอบหอบ แผ่ ปรากฏ ไป ใน ทุก แห่ง ทวีย เรา ฝ่าย เรา นั้น ก็ เปน รัช แห่ง พระศรีโคก ชัน ทอม แก่ พระเจ้า ใน คน ที่ จะ รอด กัด ที่ จะ ฉิบหาย กัด ที่ ฝ่าย ช้าง หนึ่ง ก็ เปน รัช แห่ง ความตาย ทวีย จะ ไ้ ถึง ความตาย ฝ่าย ช้าง หนึ่ง เค้า ก็ เปน รัช แห่ง ชีวิต ทวีย จะ ไ้ ไ้ ชีวิต แล้ว ใคร ผู้ ไ้ เค้า จะ ฆอ แก่ การ กัง นี้ จะ

๐ ฝ่าย เรา ไม่ เหมือน คน ทั้งหลาย ที่ เขา คำ พระ มา แปลง เสีย แต่ ว่า ชัช ซึ่ง เรา ส่ง สอน ใน ทัศน พระศรีโคก นั้น มา แก่ ไ้ ชัช สัจ เหมือน หนึ่ง ซึ่ง มา แก่ พระเจ้า เณาะ พระภักท พระเจ้า จะ

๐ บท ๓ ๗

๐ เรา ไ้ ยก ของ ทั่ว เรา อีก ตรี ซึ่ง เรา จะ รับ หนึ่ง สือ ยก ของ ให้ ท่าน ตรี จะ รับ แก่ ท่าน เหมือน หนึ่ง คน อื่น บ้าง ก็ ไม่ คอง การ ท่าน ทั้งหลาย เปน หนึ่ง สือ ของ เรา เขียน ไว้ ใน หัวใจ เรา เปน ที่ ชาน ที่ ปรากฏ แก่ คน ทั้งปวง แท้ จริง ท่าน ย่อม เปน หนึ่ง สือ แห่ง พระศรีโคก ซึ่ง เรา ไ้ ช่วย แก่ง นั้น จะ เปน ที่ เขียน ทวีย มี ก ก็ หา มิ ไ้ แต่ ว่า ไ้ เขียน ทวีย พระ วิญาณ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชีวิต อยู่ จะ ไ้ เปน ที่ เขียน บน แผ่น เศธา ก็ หา มิ ไ้ แต่ ว่า ไ้ เขียน ใน เนื้อ หนึ่ง แห่ง หัวใจ แล้ว เรา ถือ ไว้ ใน พระเจ้า กัง นี้ เพื่อ เศษ พระศรีโคก ทวีย ว่า ซึ่ง เรา จะ นึก คิด เปน ประการ ไ้ แก่ ทั่ว เอง เหมือน หนึ่ง เปน แก่ เรา เอง มิ ฆอ จะ ไ้ ซึ่ง เรา มิ กัง ฆอ ทำ สิ่ง ไ้ ก็ มา แก่ พระเจ้า หมด พระองค์ ให้ เรา มิ กัง ฆอ รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ ประกาศ คำ สัญญา ใหม่ จะ เปน ทวีย ชักฆร หา มิ ไ้ ย่อม เปน

ด้วยวิญญาน ด้วยว่า อักษร นั้นให้กาย แต่ฝ่าย วิญญาน นั้น ซ่อม ให้เป็น
 ถ้าและ ซึ่ง จะ รับ ใช้ ใน การ จะให้กาย ด้วย อักษร จารึก ไว้ ใน เศต เป็น
 ที่มี รัศมี โอปาย เพียง ว่า ชาว ยิศราเอล จะแลดู หน้าของ โมเซ มิได้
 เพราะ รัศมี รุ่งเรือง อยู่ที่ หน้าท่าน เป็น ที่ จะเสียดู ไป ก็ซึ่ง จะ รับ
 ใช้ใน การ พระวิญญาน จะไม่มี รัศมี อัน ใหญ่ ยิ่ง หรือ ด้วยว่า ถ้า และ ซึ่ง จะ
 รับใช้ ใน การ ซึ่ง จะปรับ โทษ นั้น จะมี รัศมี ก็ซึ่ง จะ รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ
 ให้พ้น โทษ นั้น จะไม่เป็น ที่มี รัศมี อัน เลิศ ประเสริฐ ยิ่ง หรือ เหตุ กัง นี้ ข้อ
 จึงว่า มี รัศมี นั้น เป็น เหมือน ไม่มี แล้ว เพราะ ความ นั้น ที่มี รัศมี อัน
 เกิน ถ้า เลิศ ถ้า ที่ เสียดู แล้ว ได้ มี รัศมี ที่ ยัง เหลือ อยู่ มี รัศมี มาก
 กว่า ครั้น เรา ใจ เช่นนี้ แล้ว เรา จึง พุด ด้วย ใจ กล้า ขึ้น เป็น อัน มาก
 แล้วมิ ใช่ว่า โยง โมเซ ที่ เขา ผ่า คลุม บัด หน้า มิให้ ชาว ยิศราเอล แลเห็น
 ถึง ที่ สุด แห่ง การ ที่ เสียดู นั้น แต่ ว่า ความ คิด เขา ใจ นี้ ด้วยว่า
 ลง มา ทราบ ทราบ ทุก วัน นี้ เมื่อ เขา อ่าน คำภีร์ สัจญา เก่า ผ่า คลุม นั้น ยัง อยู่
 มิได้ รื้อช ยก เสีย เลย เขา มิได้ สงเกต ว่า สิ่ง อัน นั้น พระคริสตโค ทำให้
 เสียแล้ว แต่ ว่า เมื่อ เขา อ่าน คำภีร์ ของ โมเซ ซึ่ง คลุม นั้น ยัง บัด บัง ใจ
 เขาอยู่ จน ทุก วัน นี้ ถ้า เขา กลับ ใจ นั้น มหา พระเจ้า เมื่อ ไค สิ่ง ที่ คลุม
 นั้น จะ รื้อช ยก เสีย เมื่อ นั้น พระองค์ เจ้า นั้น เป็น วิญญาน แล้ว พระวิญญาน
 แห่ง พระองค์ อยู่ ที่ ไไหน ซึ่ง จะ พ้น ที่ บัด หน้า บัด อกา ก็ อยู่ นั้น และ ฝ่าย เรา
 ทั้งปวง ครั้น ได้ เห็น รัศมี แห่ง พระองค์ เจ้า นั้น เหมือน เขา ใน กระจก มิได้
 คลุม หน้า เราก็ จะ ได้ จำ แสง แปรลง รูป เป็น สันถาน เหมือน กัน ให้ ขึ้น ตั้ง
 แต่ รัศมี ถึง รัศมี อัน ยิ่ง กุๆ ทั้ง เป็น ด้วย พระวิญญาน แห่ง พระองค์ เจ้า ฯ

๐ บท ๔ ฯ

๐ เหตุ ฉะนั้น ครั้น พระองค์ ได้ โปรด ปราบแก่ เรา ให้รับ ใช้ ใน การ กัง นี้
 เราก็ มิได้ ย่อ ท้อ เสีย ใจ แต่ ว่า ซึ่ง เป็น การ ลับ หน้า นาย นั้น เรามี เขา
 แล้ว จะ ทำ เทพทูต มิได้ จะ ผัด กัน ใน การ คำ พระ มิได้ เราก็ สำแดง

ความ สัจ แล้ว ท่าง นั้น ไ้ทำ เป็นที่ เหน ชอบ แก่ จิวร วิณีโดย แห่ง คน
 ทั้งปวง เมการ พระภักทร พระเจ้า ด้ว้ย ว่า ถ้า มงกล โอวาท ซึ่ง เรา ประ
 ภาช อยู่ จะ เป็นที่ บัด คลุม นั้น ก็ เป็นที่ บัด คลุม แก่ คน ที่ ทำ ให้ ด้วเอง
 ด้วบาย พระ แห่ง โลกย์ นี้ ไ้ ด้กระทำ ให้ ความ คิค ของ เหล่า นี้ ที่ มี ไ้ เชื้อ
 เป็น มีก ไป เพื่อ มี ให้ แสง ชรุณ ของ มงกล โอวาท อัน กอบ ด้ว้ย รัศมี ส่อง
 สว่าง ให้ เขา ไ้ รัศมี นั้น คือ รัศมี แห่ง พระ คริสท โภ ผู้ เป็น แบบ เจา แห่ง
 พระ เจ้า เพราะ เรา มี ไ้ ประภาช ให้ นัับ ถือ ด้ว เรา เรา ประภาช ให้ นัับ
 ถือ พระ เยชู คริส ผู้ เป็น เจ้า แล เรา เอง เป็น แก่ คน รับ ใช้ แห่ง พระ เยชู
 มา ปรนัับ กิ แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย ด้ว้ย ว่า พระ เจ้า ไ้ คริส สัจ ให้ ความ
 สว่าง ส่อง แสง ออก มา จาก ที่ มีก ให้ ส่อง เข้า ใน ใจ ของ เรา เพื่อ จะ
 ไ้ รั ด้ว้ย รัศมี แห่ง พระ เจ้า ที่ เรือง โรช ใน พระ เยชู คริส จะ
 ๗ ๐ อัน ว่า ชุม ทรพณ์ นี้ วาง ไว้ ใน เครื่อง ถิน จะ ไ้ เป็น ปราก กว่า วัชช
 เกช อัน เลิศ นั้น มา จาก พระ เจ้า จะ มา จาก เรา ทา ทา มี ไ้ ด้ ด้ว เรา ก็
 คับ แคย ชัก ไ้ วัชช ข้าง แแต่ ยัง ไม่ ชนบ วั้ ที่ เกียว เรา จน ความ คิค
 แแต่ ยัง ไม่ เสีย ใจ ซึ่ง เขา เชื้อว เจน ก็ มี แแต่ เรา ยัง ไม่ ก้อง ละ กิ่ง เสีย
 ที่ เกียว เรา ก้อง ปลั้ ถ้ม ลง แแต่ ยัง ไม่ ด้วบาย ซึ่ง ความ ทาย แห่ง พระ
 เยชู เจ้า เรา รับ ใน ภาย แแบก เกียว ไป ทุก วัน เพื่อ ชีวัทร แห่ง พระ เยชู
 จะ ไ้ เป็น ปราก ใน ภาย เรา ด้ว้ย ว่า คราว เรา ยัง เป็น อยู่ เรา ก้อง มอ
 วั้ แก่ ความ ทาย เป็น ชักรว เพราะ เหน แก่ พระ เยชู เพื่อ ชีวัทร แห่ง
 พระ เยชู จะ ไ้ เป็น ปราก ไป ใน เนื้อ หนัง เรา ซึ่ง จะ พัน ความ ทาย มี ไ้ เทก
 ณะ นี้ ความ ทาย เป็น กาลัง อยู่ ใน เรา แล ชีวัทร ใน ท่าน ทั้ง ทลาย แแต่
 ว่า เรา มี ใจ เชื้อ เหมือน กัน คาม คำ ที่ เชื้อน วั้ ว่า ข้า ไ้ เชื้อ แล วั้ จึง ไ้
 บอช ด้ว เรา ก็ ไ้ เชื้อ แล วั้ จึง ไ้ บอช รั อยู่ ว่า ท่าน ผู้ ให้ พระ เยชู เป็น
 ชัน ใหม่ นั้น ยัง จะ ไ้ มา เป็น ชัน ด้ว เกช แห่ง พระ เยชู แล วั้ จะ ไ้
 เรา มา พร้อม กัน กับ ท่าน ทั้ง ทลาย ด้ว้ย ว่า สาร พัก ทั้ง นี้ ไ้ เป็น มา ไ้

เป็นประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้พระองค์อันอุดม นั้น ทวีขึ้นเป็น
เกียรติยศแก่พระเจ้า เพราะเป็นที่โมทนาสรวลเลินแก่คนเป็นอันมาก
๑๖๐) เหตุทั้งนี้แลเรามีไต่ย่อท้อเสียใจ แต่ภทแม่นี่ว่าซึ่งเป็น
มนุษย์ภายนอกนั้น ถอยเสียไป แต่ซึ่งเป็นภายในนั้นก็ยังตั้งขึ้นใหม่
ทุกวัน ๆ เพราะที่ซึ่งทุกขยากอันเบาบาง ที่เป็นบัดนี้ ทำให้รัศมี
หนักใหญ่ยิ่ง แลถาวรบังเกิดขึ้นแก่เรา จะเป็นคราวเราเห็นแก่สิ่ง
ของอันปรวากแก่คาบัตต์เดี้ยวนี้ก็หาไม่ได้ แต่ว่าคราวเราเห็นแก่สิ่ง
ของอันมิปรวาก ทว้ยว่าสิ่งซึ่งปรวากแก่ท่านนั้นจำเวิญมิได้ แต่
สิ่งซึ่งมิปรวากนั้น จำเวิญไปเป็นนิจกาล ๓

๐ บท ๕ ๓

๐) เราก็รู้อยู่ว่า ภทแม่นี่เรือนดินของเราซึ่งเป็นแต่โรงอาศรัย
พถานนั้น จะพังท่าลายเสีย เรายังมีเรือนซึ่งพระเจ้าประทานให้ เรือน
นั้นมีสังคยมีมนุษย์ ทั้งเที่ยงอยู่ในสวรรค์ เพราะว่าในเรือนนี้
เรายังถอนใจใหญ่ ทหากจะเข้าอยู่ในเรือนของเราที่อยู่บนสวรรค์
ทว้ยว่าถ้าเข้าอยู่แล้ว จะมีไต่ขัดสนที่อยู่ ข้อซึ่งเราถอนใจใหญ่
เมื่ออยู่ในโรงอาศรัยนี้ เป็นทุกขอยู่ มิใช่จะไต่ให้ขาดจากที่อยู่ แต่
ว่าให้เข้าที่อยู่อันเที่ยง ให้ซึ่งสิ่งจะรู้กายนั้นจมเสียในชีวิตแล้ว
ท่านผู้กระทำให้เราใจทั้งนี้ คือพระเจ้า ๆ นั้นก็ได้โปรดประทาน
ซึ่งเป็นผลแห่งพระวิญาณให้กับเราประจำไว้ เหตุทั้งนี้เราจึงไต่ยินดี
ที่เสมอ ทว้ยรู้อยู่ว่าเมื่อเรายังอยู่ในกายนี้ มิไต่อยู่กับพระองค์เจ้า
ทว้ยว่าเราประพริทธิคามความเชื่อ จะคามซึ่งไต่เห็นนั้นหาไม่ได้ เรา
ยังยินดีอยู่ แต่ว่าถ้าเราได้ปราศจากกายแล้ว แลไต่ไปอยู่กับพระ
องค์เจ้า ก็จะเป็นที่พอใจมากกว่านี้ เพราะเหตุทั้งนี้ แม้นเรา
อยู่ก็ไต่ มิไต่อยู่ก็ไต่ จึงซุขาทกระทำให้เป็น ที่ชอบ พระไทยพระองค์
ทว้ยว่าจำเป็นให้เราปรวากต่อที่พิภกษาแห่งคริศโค ลันทุกคน

เพื่อ จะ ได้รับ ผลกรรม แห่ง คน ซึ่ง ทั่ว ทั่ว ทำ นั้น ตาม คดี แล จั่ว จะ
 ๑๑๐ เหตุ ฉะนี้ ครั้น เรา รู้ ซึ่ง สิ่ง เป็น หน้า กลัว ใน พระเจ้า เรา จึง ว่า
 กล่าว เอา ใจ ของ คน ทั้ง หลาย เรา ใ้ เป็น ปราบ กแก่ พระเจ้า แล จั่ว
 ยัง ไว้ ใจ ว่า เรา จะ ใ้ เป็น ปราบ กแก่ ใจ ของ ท่าน ทั้ง หลาย ใจ นั้น ซึ่ง
 ใ้ สังกต ผิด แล ชอบ ทว่า เรา มิ ใ้ ยก ขก ทั่ว เรา ก่อ ท่าน ชิก แก่
 ว่า เรา ใ้ ท่าน มี ช่อง โอกาย ที่ จะ ใ้ อวก ทั่ว เรา ใ้ มี ที่ จะ ว่า แก่ คน
 ที่ อวก ทำ เทียม จะ เป็น ทั่ว ใจ ตรง แท้ หา มิ ใ้ เพราะ ว่า ถ้า เรา ทำ
 เกิน ขนถ ก ก็ เป็น เพราะ เหน แก่ พระเจ้า ถ้า เรา คิด ประพริ ทธิ ที่ ก
 เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน ทั่ว ว่า พระกรรม แล ความ รัก แห่ง พระศรี โท
 เป็น กาลัง ภาเรา ไป ตาม เพราะ เรา เหน เรา ถือ กัง นี้ คือ ว่า ถ้า แล พระองค์
 ปลง ชี วิตร ภาย เพราะ คน ทั้ง ปวง ก็ คน ทั้ง ปวง นั้น ใ้ ภาย แล แล้ว และ
 ซึ่ง พระองค์ ภาย เพราะ คน ทั้ง ปวง นั้น ก็ เป็น เพื่อ จะ มี ใ้ คน ชน มี ชี วิตร
 ชุ นั้น มี ชี วิตร เป็น ประโยชน์ แก่ ทั่ว เอง หา มิ ใ้ แต่ ว่า ใ้ เป็น เกรีย ก
 ยศ แก่ ท่าน ผู้ ที่ ภาย เพราะ เขา และ เป็น ชัน มา ชิก เหตุ กัง นี้ จำ เกิม
 แต่ นี้ ไป เรา มิ ใ้ รู้ จัก ใคร ความ เหนิ หนึ่ง เรา ใ้ รู้ จัก พระศรี โท ตาม
 เหนิ หนึ่ง แต่ ว่า กัง แต่ นี้ สืบ ไป เรา มิ ใ้ รู้ จัก ทั่ว ว่า ถ้า บค ลผู้ ไค
 ชุ ใน พระศรี โท ใ้ แล แล้ว ผู้ นั้น ก็ เป็น ที่ ส้าง ใหม่ ซึ่ง เก่า นั้น ลวง พัน
 ไป แล แล้ว จง กุ เดิก เป็น ชัน ใหม่ หมก แล สิ่ง สาระ พัก ทั้ง ปวง นั้น มา แก่
 พระเจ้า แล พระเจ้า ใ้ ใ้ เรา เป็น ไม ครี กัน กับ พระองค์ ทั่ว เกษ พระ
 เยชุ ศรี โท ผู้ ใ้ เรา รับ ใช้ ใน การ ที่ จะ ใ้ คน ชัน เป็น ไม ครี กัน คือ ว่า พระ
 เจ้า ยัง กระทำ ใ้ โลก นี้ เป็น ไม ครี กัน ทั่ว เกษ พระศรี โท มิ ใ้ ถือ ความ
 ผิด ใ้ เขา และ คำ ซึ่ง จะ ใ้ เป็น ไม ครี กัน กัง นี้ พระองค์ มอ บ ใ้ แก่ เรา
 ๑ เหตุ กัง นี้ เรา เป็น ทูต แทน พระ ศรี โท เหมือน พระเจ้า ใ้ ทรร
 เรียก ท่าน ทั่ว เรา ๆ เป็น ผู้ แทน พระ ศรี โท แล แล้ว จึง ชัน วอน
 ท่าน ใ้ เป็น ไม ครี กัน กับ พระเจ้า เพราะ ว่า พระองค์ ผู้ มิ ใ้ รู้ จัก ผิด

สิ่งใด ได้เช่น โทษ แทนเรา เพื่อเราจะให้เป็น ที่ ชอบ แก่ พระองค์เจ้า
ควัย เกษ พระองค์นั้น แล ฯ

๑ บท ๖ ฯ

๑ ครั้นเราเป็นที่ช่วยกัน กับท่านแล้ว เราที่ ชอน วนทน ท่าน ทั้งหลาย
มิได้รับ พระคุณ แห่ง พระเจ้าเปล่า ๆ ทั่วมี คำว่า เราได้ พัง ท่าน ใน
เวลาอื่น ชอบ ใน วัน แห่ง ความ รอค เราได้ ช่วย สงเคราะห์ แก่ ท่าน คุ
กร ท่าน บัด นี้ เป็น เวลา ชน ชอบ แล้ว จง คุ เกิด เดี่ยว นี้ เป็น วัน หน้
ที่จะ รอค เรามี ได้ ให้ มี ชอง ที่จะ ดี เดียน ใน การ ที่ รับ ใช้นั้น แต่ ว่า
เรา ทำ ให้ พัน ความ ครหา นิินทา เหมือน เป็น คน รับ ใช้นั้น แห่ง พระเจ้า ใน
ความ เพียร พยายาม เป็น ชน มาก ใน ความ ทุกข ใน ความ ยาก ใน ความ
กต ช่ม ชี ใน ที่ คอง ทบ ตี ใน ที่ คอง จำ ใน คุ ใน การ โกลา หล ใน ที่
ชุหา ทำ การ ใน ที่ คอย เผ้า ใน ที่ ชก ชอาหาร ใน ที่ ชน บริส ทธิ ใน วิช
ความรู้ ใน ที่ จะ ชก ทล วัณณ ใน ที่ จะ ทำ การ คุณ ใน ใจ วิญญาณ ชน
บริส ทธิ ใน ความ รัถษ ชน มิ รัจ ก ทำ เทียม ใน ถัย คำ ชน ชีอ สัจ ใน
ที่ สำ เกง สิ ทิ วิ ทธิ พระเจ้า ทั่ว วัย เค ร็อง ฮาวุท ของ ความ ชอบ ธรรม อยู่
ข้าง มี อชวา มี รชย ทั่ว วัย ศ และ ชี ประยศ ทั่ว ซึ่ง เขา ว่า วัย ว่า ตี เหมือน
หนึ่ง เป็น คน ให้ เขา ผิด หลง แต่ ยัง เป็น คน ชีอ สัจ เหมือน หนึ่ง เป็น
คน ไม่ มี ใคร รัจ ก แต่ ยัง เป็น ที่ คน ทั้ง ปวง รัจ ก อยู่ เหมือน หนึ่ง คน
ที่เขา ฆ่า เสีย แล้ว แต่ ท่าน จง คุ เรา ยัง มี ชี วิ ตร เป็น อยู่ เหมือน หนึ่ง
คนที่ เขา ทบ ตี แล้ว แต่ ยัง ไม่ คาบ เหมือน หนึ่ง คน เป็น ทุกข อยู่ แต่ ยัง
มี ความ ยิน ตี เสมอ อยู่ เหมือน คน ยาก จน แต่ ยัง ทำ ให้ คน ชน หลาย คน
เป็น คน มั่ง มี เหมือน หนึ่ง ไม่ มี อะไร เลย แต่ ยัง มี อยู่ สาระ พัก ฯ

๑๑ ๑ คุกร ท่าน จว พวก โกวินโธ เรา ชอก ปาก แก่ ท่าน เรา มี ใจ
กว้าง ขวาง ต่อ ท่าน ท่าน จะ มี ที่ คับ แคบ ชัก แน่น ใน เรา หา มิ ได้ ใจ ของ
ท่าน คับ แคบ อยู่ เอง ข้า พุค กับ ท่าน เหมือน แก่ ลูก ข้า พยาก จะ ไค่ว ใ

ท่าน มีใจ กว้างขวาง เหมือน กับเรา จะไปเป็นที่ ทอดแทน แก่เรา แล้ว
 อย่า ให้ เข้า แลก คว้ย กัน กับ คน ที่ มี ใจ เชื้อ คว้ย ว่า คน ซึ่ง ชอบ รรรม
 กับ คน ซึ่ง มี ใจ ชอบ รรรม นั้น จะ เป็น เพื่อน กัน อย่างไร ได้ หนึ่ง ความ
 สว่าง กับ ความ มืด นั้น จะ สนิง กัน อย่างไร พระคริสทโค กับ เบลิอาด จะ
 สนิง กัน อย่างไร ได้ แล คน ที่ เชื้อ กับ คน ที่ มี ใจ เชื้อ นั้น จะ เข้า เป็น พวก
 เดียว กัน หรือ วิหาร แห่ง พระเจ้า กับ โปต แห่ง รูป เทียม พระ จะ ตั้ง อยู่ ด้วย
 กัน ได้ หรือ เพราะ ว่า ท่าน เป็น วิหาร แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง จีวร ชอยู่ กุ
 คำ ซึ่ง พระเจ้า คริสต์ ไว้ ว่า เรา จะ อยู่ กับ เขา จะ ค่อย ชาติ รอย คว้ย เรา จะ
 เป็น พระเจ้า ของ เขา และ เขา จะ เป็น ไฟร์ พล ของ เรา เหตุ ครั้ง นี้ ท่าน
 จง ออก มา จาก กลาง เขา จง อยู่ ทาง หาก ตาม พระองค์ คริสต์ ตั้ง นั้น
 แล้ว สิ่ง ซึ่ง โศก โศรณ นั้น อย่า ได้ ถูก ก้อง เลย เรา จึง จะ รับ ท่าน แล
 เป็น ปิตา แก่ ท่าน และ ท่าน จะ เป็น ลูก ชาย หญิง ของ เรา นี้ และ เป็น
 คำ คริสต์ แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง วิชานภาพ ทุก ประการ ๗

๑๑ บท ๗ ๗

๑๑ ทูกร เพื่อน รักษ ครั้น เรา มี คำ สัญญา เช่น นี้ แล้ว ให้ เรา จง ระ จิกร
 ใจ ของ เรา เอง ให้ ปราศ จาก วาจี ของ เนื้อ หนึ่ง แล วาจี ของ วิญญ
 เดิก จะ ได้ ทำ ซึ่ง บริสุทธิ นั้น ให้ สำ เรจ คว้ย ใจ เกรง กลัว พระเจ้า จง มี
 ใจ รับ เรา เดิก เรา มิ ได้ ทำ ร้าย แก่ ใคร เรา มิ ได้ ชวน ใคร ให้ ทำ ชั่ว
 เรา มิ ได้ ผ้อ ใคร ช้อ ซึ่ง ชั่ว ว่า ทั้ง นี้ จะ ว่า ให้ เป็น ที่ ปรียบ โทษ ท่าน ท
 มิ ได้ เพราะ ชั่ว ได้ บอ ก แล้ว ว่า ท่าน คิด ใจ เรา ถ้า คาย จะ คาย คว้ย
 ถ้า เป็น ก็ จะ เป็น คว้ย กัน ชั่ว ก็ กล้า กับ ท่าน เป็น ช้น มาก ชั่ว กล่าว อว
 ถึง ท่าน เป็น ช้น มาก ชั่ว มีความ ทุเลา เคม ใจ แล้ว ใน การ ทุช ยก
 ที่ เรา ทน นั้น ทุก อย่าง ชั่ว ยัง มีความ ยินดี เป็น ช้น ชนม บริบูรณ์ เกลือ ถัน
 เพราะ ว่า เมื่อ เรา มา ถึง เมือง มาก โดเนี่ย แล้ว เนื้อ หนึ่ง ของ เรา ทที่
 หยุต ภัท มิ ได้ เลย เรา ได้ ความ ทุช ยก รอบ ที่ รอบ ช้าง แล้ว ช้าง ผอก

ผู้ที่ จะรบ พุ่ง กัน ข้าง ใน มี ที่ จะกลัว โภย แต่ ทว่า พระเจ้า ผู้ โยวค ประ
ทณ ความ บันเทา ทูเตา แก่ คน ทั้งหลาย ที่ อดม ใจ นั้น ได้ ประทาน ความ
ทูเตา แก่ เรา ด้วย ให้ คิโคมา มิใช่ ว่า ให้ คิโคมา สิ่ง เดียว เท่านั้น แต่
ว่า ด้วย ความ ทูเตา ซึ่ง คิโค ได้ รับ แต่ ท่าน แล้ว มา เล่า ให้ เรา ฟัง ว่า ท่าน
มี ใจ ปราถนา จะรบ ขั้ ท่าน เป็น ทุกข โศก เศร้า มี ใจ ร้อน รน เพราะ ขั้
เหตุ ฉะนี้ ขั้ ยิ่ง ยินดี มาก ๗

๔๐ ขั้ ซึ่ง ขั้ ได้ ให้ ท่าน เป็น ทุกข ด้วย หนังสือ ฝาก นั้น เมื่อ อดม ขั้
ได้ คิค เสีย คาย แต่ เดียว นี้ ขั้ ไม่ เสีย คาย แล้ว ด้วย ว่า เดียว นี้ ขั้ เหน
ว่า หนังสือ นั้น ให้ ท่าน เป็น ทุกข แต่ ว่า เป็น แต่ เวลา บัดนี้ ขั้ ก็ ยินดี แต่
จะ ยินดี เพราะ ท่าน ได้ ทุกข นั้น ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า เพราะ ท่าน เป็น ทุกข
แล้ว จึง คึง ใจ เสีย ใหม่ ด้วย ว่า ซึ่ง ท่าน เป็น ทุกข นั้น ก็ เป็น ตาม
พระไทย พระเจ้า ท่าน จึง มิ ได้ ทน ความ ร้าย แต่ เรา คัก สิ่ง ด้วย ว่า
ซึ่ง เป็น ทุกข ความ พระไทย พระเจ้า นั้น ทำ ให้ คึง ใจ เสีย ใหม่ ถึง ที่ รอด
ซึ่ง จะ เป็น ที่ เสีย คาย หา มิ ได้ แต่ ว่า ซึ่ง จะ เป็น ทุกข ความ โสภณ นั้น ย่อม
กระทำ ให้ ถึง ความ คาย ๗

๑๑๐ ๐ กุกร ทาน จง กุเถิก ซึ่ง ท่าน เป็น ทุกข ความ พระไทย พระเจ้า
ความ นี้ จะ กระทำ ให้ ท่าน สุขาค ศึก เท่าไร ขั้ ซึ่ง แก่ ทั่ว ก็ คิ เคือง
ใจ ก็ คิ มี ใจ กลัว ใจ ปราถนา ก็ คิ ทั้ง ใจ ร้อน รน จะ ทำ โทษ ต่อ ผู้ ร้าย
ก็ คิ ท่าน ทำ ให้ เหน ว่า ท่าน หมก มล ทิล ทุก หย่าง ใน การ นี้ เหตุ คึง นี้ เมื่อ
ขั้ เขียน ฝาก ให้ ท่าน นั้น จะ ได้ เขียน ด้วย เหน แก่ คน ที่ ทำ ร้าย นั้น หา มิ ได้
จะ ได้ เหน แก่ คน ที่ คอ้ง ร้าย ก็ หา มิ ได้ แต่ ว่า เรา ปราถนา จะ ให้ ความ
สุขาค ของ เรา เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน ปราบค ไป เฒาะ พระเจ้า เหตุ ฉะนี้
เรา ได้ ทูเตา ใน ความ ทูเตา ของ ท่าน แล้ว ใน ความ ยินดี ของ คิโค เรา ก็
ยินดี เป็น ชัน มาก ยิ่ง นึก ด้วย ว่า ใจ ของ คิโค นั้น ได้ ที่ ชัน ชม แต่ ด้วย
ท่าน ทั้ง ปวง ถ้า ขั้ ได้ กล่าว อดม แก่ คิโค ด้วย ท่าน เป็น ประการ ไค ขั้ ก็

ยี่ไม่ ละอาย สารพัดที่เราว่า คว้ยท่าน นั้น ย่อม เป็น ความจริงแท้ เหตุ
 ฉะนั้น ข้อ ซึ่ง เราได้ อวด คว้ยท่าน ก่อ ตีโกนั้น ก็เป็น ความจริงแท้ เหมือนกัน
 แล้ว ตีโก มีใจรักในท่าน เป็น อันมาก คิดถึง กิริยา พั่ง แห่งท่าน ทั้งปวง ว่า
 ท่าน ได้ รับ พั่ง คว้ยแรง สะเทือน จ้า ยินก็ คว้ยว่า จ้า ไว้ใจ ในท่าน ได้ทุกสิ่ง

๐ บท ๘ ๓

๐ กูรา ฟีนซัง ทั้งหลาย เรา หยาก ให้ท่าน รู้ คว้ย พระคุณ แห่ง พระเจ้า
 ซึ่ง พระองค์ ได้ ไปรท ประทาน แก่ พวก ลุกสิษ ทั้งหลาย ใน เมือง มาโคโกเนี่ย
 คว้ยว่า ถึง เขา ทน ยาก ลำบาก เป็น อัน มาก เขา ยัง มีความ ยินดี อัน ชุ่ม
 แล ซึ่ง ความ ยาก เชน อัน ลึก ลับ ของ เขา เป็น ที่ ให้เขา มีใจ กว้าง จวง
 แจก ทาน อัน บริบูรณ์ จ้า เป็น พญาน แก่เขา ว่า เขา ก็ มีใจ พร้อม ที่
 จะ ทำ ให้ถึง สุด กำลัง ก็ เกิน กำลัง เสีย อีก เขา จึง ออช่น วอน ให้เรา รับ
 ผล ทาน แล การ ประนินยิตี ส่ง ให้แก่ คน บริสุทธิตี แต่ จะ ได้ เป็น คาม ซึ่ง
 เรา ได้ คิด หมอใจ นั้น ทา มิได้ แต่ ว่า ช่าง แรก เติม เขา ได้ ถวาย ตัว เขา
 เอง แก่ พระองค์ เจ้า แล้ว แก่ เรา คาม น้ำ พระไทย พระเจ้า จึง ให้เรา
 วาน ตีโก ว่า กูจ คัง ได้ จับ ทำ แล้ว บ้าง ก็ ทำ ให้ท่าน ทั้งหลาย เกย ผล
 ทาน ให้ สำเรจ ครั้น ว่า ท่าน ประกอบ ไป คว้ย บาระมี คุณ ทุก หย่าง คว้ย
 ความ เชื่อ แล ปรีชรด อัย คำ แล ความ รู้ แล ที่ ชุษาห์ ใน การ ดี ทุก หย่าง
 แล ที่ ท่าน มีความ รักษ ค่อเรา เป็น คัน ก็ ให้ท่าน ประกอบ ไป คว้ย คุณ
 ประการ นี้ เหมือน กัน เกิด จ้า ว่า ตั้งนี้ จะ ได้ รับ บัญญัติ ให้ ว่า ทา มิได้ แต่ ว่า
 คน อื่น ยัง ชุษาห์ ทำ อยู่ แล จ้า หยาก จะ รู้ ได้ รู้ ว่า ความ รักษ ของ ท่าน
 เป็น แท้ เพราะ ว่า ท่าน รู้ ใน พระคุณ แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา แล้ว ว่า
 ถึง มาท แม้น พระองค์ มี สมบัติ บริบูรณ์ พระองค์ ยัง ย่อม เป็น คน ยาก จน
 เพราะ ท่าน เพื่อ ท่าน จะ ได้ เป็น คน มั่งมี โดย ความ ยาก จน แห่ง พระองค์ :
 ๑๐๐ ๐ ข้อ ซึ่ง ทำ ตั้ง นั้น จ้า เทน ชอบ จึง ชวน ให้ ทำ คว้ยว่า การ นี้
 สมควร แก่ท่าน อัน จะ ทำ บัดนี้ เท่า นั้น ทา มิได้ แต่ ว่า ซึ่ง ท่าน มีน้ำ ใจ

จะจับทำ ใน ปี กลาย นั้น ก็เดี๋ยวนี้ จึงทำให้ครบสำเนาเด็ก ครั้น ทั้ง
ใจศัทธาพร้อมแล้ว ก็จะได้สำเนาตามมี มาก และ น้อย ถ้ามีใจ
ศัทธา ทั้ง พร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรง เหนชอบ จะได้ให้ตาม ซึ่ง คน จะมี
มิใช่ตาม ซึ่ง ไม่มี เพราะว่า จะปล่อย คน ขึ้น แล้วให้ความลำบากแก่
ท่าน พวก เขียวก็ มีได้ แต่ทำให้เป็นเสมอ กัน ซึ่ง ท่าน มีบริบูรณ์
เดี๋ยวนี้ ได้ ให้แก่ คน ที่ ชักสน แล้วเมื่อเขาบริบูรณ์ ภายหลัง ก็ จะ
เป็นประโยชน์ แก่ท่าน เมื่อท่าน ชักสน จึงว่าจะเป็นเสมอ กัน กุญคำเขียน
ไว้ว่า ใครได้มากก็มีได้เหลือ แต่ใครได้น้อยก็มีได้ชักสน ๖๖
๑๖๐ ข้าโมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า ที่โปรดให้ทิโกลเขาใจใส่ช่วย
การทำ ทิโกลนั้นได้ทำเหมือนข้าว่าให้ทำ แต่ใช้แต่เท่านั้น ทิโกลมี
น้ำใจหยาก จะไป แลได้ไปหา ท่านตามลำพังใจคนเอง แล้วเราจึง
เขาผู้ ฟัน้อง คนหนึ่ง ใช้ให้ไปควย ผู้นั้นมีความ ชอบใน การ มงคล
โอรากทั่วจำพวก ลูกศิษย์ ทั้งปวง ใช้แต่เท่านั้น พวกศิษย์ทั้งหลายได้ทั้ง
ท่านผู้นั้น ให้เป็นเพื่อน เขียวควยกันกับเรา ควย พระคุณ ซึ่งเราปรนิ
มิกินั้น หวัง ให้เป็น เกรียทียศแก่ พระองค์เจ้า และ คำที่ สำแดง ว่า
ท่านทั้งหลายมีใจ พร้อมแล้ว ใน การ นี้ เรายัง คิกท้อใจอยู่ใน ข้อ นี้กลัว
เกลือกว่า ลาง คน จะ คิกเขียนเราใน ข้อ ซึ่ง มาก บริบูรณ์ นั้น ที่เรา ปรนิ
มิกินั้น เกิน คิวอยู่ แต่เราคิกเห็นว่าเป็น ความ ชอบแก่ พระเจ้า แล
ชอบแก่ มนุษย์ ควย สอง คนนั้น เราได้ใช้ คน ที่เป็น ฟัน้องของเราอีก
คนหนึ่ง ที่เราได้เห็นหลายหน หลายหย่าง ว่า เป็นคน มีความเพียร
เขาใจใส่ แต่เดี๋ยวนี้ มีความเพียร เขาใจใส่ มากกว่า แต่ก่อน อีก
เพราะว่า ได้ไว้ใจในท่านเป็นแท้แล้ว ถ้าใครว่าควยทิโกล ท่านก็เป็น
เพื่อนข้า แลได้ทำการ ควย ข้าเพื่อ ประโยชน์ของ ท่านทั้งหลาย ฝ่าย
คุณ ฟัน้อง นั้น เขาก็ เป็นผู้ ถูกลูก ของ พวก ลูกศิษย์ ให้เป็น เกรียทียศ
แก่ พระคริสทโกล เหตุฉะนั้น ซึ่งเป็น ลักษณะ ความ รักของ ท่าน และ

ลักษณะ ซึ่ง เป็น เหตุ ที่ จะ ให้ เรา ขอ กว้าง ท่าน ทั้ง หลาย ลักษณะ นั้น จึง
 สำแดง ให้ ปรากฏ แก่ คน เหล่า นี้ และ ก่อ หน้า พวก ลุก ลี้ซึะ ทั้ง หลาย เกิด :

๐ บท ๘ ๓

๐ ข้อ ซึ่ง ข้า เขียน ฝาก แก่ ท่าน ต่อ ไป ว่า กว้าง การ ที่ จะ ช่วย สงเคราะห์
 พวก ขริสุทธิ นั้น ก็ จะ เป็น ที่ เกิด ไป กว้าง ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า ท่าน มี ใจ พร้อม
 แล้ว ใน การ นี้ ซึ่ง มี ใจ ทั้ง นั้น เป็น ที่ จะ ให้ ขอ กว้าง ท่าน แก่ พวก ขว
 มา เกโต เนีย ว่า ขว อะคาเย ได้ จัก แจง ไว้ แก่ ปีก ลาย นั้น แล้ว ซึ่ง ท่าน
 มี ใจ รัน รน ทั้ง นี้ เป็น ที่ ตก เกิด สติ แห่ง คน เป็น ชัน มาก ข้า ได้ ใช้
 ฟัน ชั่ง เหล่า นี้ หวัง ว่า เมื่อ เรา ได้ ขอ กว้าง ท่าน ใน ข้อ นี้ ขอให้ เสีย
 ท่วง ที่ เสย แต่ จะ ให้ เกรียม พร้อม แล้ว เหมือน อย่าง ข้า ว่า เพราะ ว่า
 ถ้า พวก ขว มา เกโต เนีย จะ มา กว้าง ข้า มา เหน ว่า ท่าน จัก แจง ไม่ พร้อม
 เรา มิ ใช่ว่า ท่าน เรา จะ ได้ ความ ขาย ใน ที่ เรา ได้ ขอ นั้น เหตุ นี้
 ข้า เหน คอ ง การ ที่ จะ วาน ฟัน ชั่ง ไป ทา ท่าน ก่อน ให้ จัก แจง ผล ทาน ของ
 ท่าน ที่ ได้ ว่า วั น นั้น ก่อน ให้ พร้อม เสง เหมือน เป็น ที่ ให้ กว้าง ใจ ศักธา แล
 ไม่ เหมือน ชี เกิด มา แก่ ใจ กระหน้ ข้า ว่า ทั้ง นี้ ว่า คน ที่ หว่าน ชาติ ตี
 หว่าน แก่ เขา บาง ก็ จะ เกี่ยว เกบ ผล ได้ แก่ นอ ย ถ้า หว่าน มาก ก็ จะ
 เกี่ยว เกบ ผล ได้ มาก ทุก คน คง ให้ กาม มี จิกร เจกระณา มิ ใช่ว่า ให้ กว้าง
 ใจ นี้ กเสีย ทาย ทวี ให้ กว้าง ชิน ใจ ทำ กว้าง ว่า พระ เจ้า ทรง รักรษ คน ที่ ให้
 กว้าง ใจ ศักธา แล แล้ว พระ เจ้า มี รัทธิ ที่ จะ ให้ คุณ ทั้ง ปวง ชัน ชุคม ขริบูรณ
 แก่ ท่าน ได้ กว้าง ว่า ท่าน มี สิ่ง ซึ่ง จะ กอ แก่ กัว หมก ทุก อย่าง ทุก เวลา
 ท่าน ก็ จะ มี ใจ พร้อม ที่ จะ ทำ การ ดี ทุก อย่าง กุ จ คำ เขียน ไว้ ว่า เขา ได้
 ขริจาก ทาน ให้ แก่ คน ยาก จน และ ความ ชอบ เขา จะ ยั้ง ยืน เป็น นิจกาล
 ฝ่าย ท่าน ผู้ ที่ ได้ เพิ่ม พูน พิษณ แก่ ท่าน ผู้ หว่าน แล ให้ จนม เป็น อาหาร
 ขอ ให้ พระ องค์ นั้น ไป รก ให้ พิษณ ของ ท่าน ที่ หว่าน นั้น เป็น ผล เป็น
 ชัน มาก และ ผลกรรม แห่ง ความ ชอบ ธรรม ของ ท่าน เป็น ชัน ใหญ่ ชิ่ง

ให้ท่าน บริบูรณ์ด้วย สิ่ง สาระพัด จะได้ทำ การ คุณ ทุก อย่าง นั้น และ
จะเป็นที่ ให้เรา โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า อัน ท่าน ได้รับ ใช้ ให้ การ
นี้ สำเร็จ เป็นที่ ให้ครบถ้วน ซึ่ง พวกคน บริสุทธิ ชักสน นั้น แล้ว ใช้
แก่ท่าน นั้น ยัง เพิ่ม พูน ให้ เป็นที่ โมทนา พระคุณ พระเจ้า เป็นอัน มาก
ด้วยว่า เมื่อ เขา ได้ เหน้ ลักขณะ แห่ง การ ประนินัย กิ่งนี้ เขาก็ จะสรรเสริญ
พระเจ้า เพราะท่าน ได้ ยอม กิ่ง ใน มงคลโสภา แห่ง พระศรีศโค และ
เพราะ ท่าน ได้ บริจาค แก่ เขา และ แก่ คน ทั้งปวง ด้วย ใจ กว้าง ขวาง
และ เมื่อ เขา สวก ขอพร ให้ท่าน เขาก็ มี ใจ รัก ยำ ท่าน เป็นอัน มาก เพราะ
พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน แก่ ท่าน ทั้งหลาย จึง สาธุการ แก่ พระเจ้า
เพราะ ซึ่ง พระองค์ ได้ ประทาน นั้น ที่ จะพรรณนา ว่า ให้ สิ้น สุก มิได้ ะ

๐ บท ๑๐ ๓

๐ ข้าคือ เปาโล เมื่อ ยัง อยู่ ควบคู่ กัน กับท่าน เป็น คน ใจ ชอน ถ่อม ควบ
แก่ท่าน แต่ เมื่อ ไปอยู่ที่ ขึ้น แล้ว ก็ มี ใจ กล้า คอ ท่าน ข้า นี้ เหน้ แก่ พระ
ไทย ชอน ชอน สุกาพ แห่ง พระศรีศโค ข้า จึง ออ ชอน วน แก่ ท่าน ทั้งหลาย แล
ขอ แก่ ท่าน ว่า เมื่อ ข้า จะ กลับ มา อยู่ แล้ว ขอ อย่า ให้ ข้า เป็น คน กล้า
แข่ง ควบคู่ ความ ไร่ ใจ คาม ซึ่ง ข้า คิด จะ บัง ขา ขอ ตาง คน ที่ เขา ถือ ว่า
เรา ประเสริฐ คาม เหน้ หนึ่ง ควบคู่ ว่า มาท แม้น เรา ยัง เป็น เหน้ หนึ่ง เรา
มิได้ ทำ สงคราม คาม เหน้ หนึ่ง เครื่อง สักวา ชาวทูต ของเรา มิใช่ ชาวทูต
สำหรับ เหน้ หนึ่ง แก่ ว่า ยัง เป็น กำลึง ควบคู่ เศษ แห่ง พระเจ้า จะ ทำลาย ค่าย
แล หอบ ได้ แล้ว จะ ทำลาย ความ คิด แล สาระ พัด สิ่ง อัน สูง ซึ่ง จะ กิ่ง
ขึ้น ห้าม มิให้ รู้ จัก พระเจ้า แล้ว เอา ความ คิด และ ปัญญา ทุก ประการ มา เป็น
ฉะ เลย รับ พัง แล ประนินัย แก่ พระศรีศโค ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ประนินัย ให้
ครบ เสร็จ แล้ว จึง พัว้ม ที่ จะ ทำ โทษ แก่ คน ทั้งปวง ที่ มี พัง มิ ประนินัย ะ
๗๐ ท่าน พิจารณา ดู สิ่ง ของ คาม ซึ่ง ปรากฏ ใน หน้า นั้น หรือ ถ้า ผู้ใด
จะ ถือ เป็น แน่ ว่า ทั่ว เขา เป็น ของ พระศรีศโค ก็ ให้ ผู้ นั้น คิด กู ชัก กิ่ง

นี้ว่า เหมือนเขาเป็นของพระคริสตอแล้ว ฝ่ายเรา ก็เป็นเหมือนกัน
 เหตุนี้ ครั้นว่า คว้ย กำลัง เรา ที่ พระองค์ เจ้า ได้ ประทาน แก่ เรา จะ
 ให้ เป็น ที่ ส้าง ทำน ขึ้น มิใช่ เป็น ที่ จะ ทำลาย ให้ ท่าน มิบ ทาย มาก แม้น
 ว่า ข้า จะ ได้ อวค คว้ย กำลัง นั้น ให้ ยิ่ง มาก ข้า ก็ ยัง ไม่ อยาใจ ข้า มิ พก
 ใ้ ท่าน ว่า ข้า จะ ไ้ ครอบ ครอบ คุม ท่าน คว้ย หนึ่ง สือ ข้า มิ คน มา บอก ว่า
 หนึ่ง สือ เขา มีความ ใหญ่ ทดวง นึก หน้า เกรง กลัว แต่ ว่า เมื่อ เทน ทั่ว
 เขา ครอบ ครอบ คุม กำลัง แล ครอบ ครอบ คุม เขา ครอบ ครอบ คุม หน้า ประมาท หนึ่ง ก็ ให้
 คน เหล่า นั้น คิด ตรี ก ครอบ ครอบ คุม ครอบ ครอบ คุม โน หนึ่ง สือ เมื่อ เรา ไม่ อยุ่
 เป็น หนึ่ง อย่างไร เมื่อ เรา มา แล้ว การ ภาร เรา ก็ จะ เหมือน กัน แต่ ว่า ซึ่ง จะ
 เขา ทั่ว เรา มา เปรียบ เทียบ สอ กับ คน ขึ้น บ้าง ที่ ยก ครอบ ครอบ คุม เขา นั้น
 เรา มิ อยา ทำ คว้ย ว่า คน เหล่า นั้น เขา ทั่ว เป็น ครอบ ครอบ คุม ทั่ว เอง เขา ทั่ว
 ของ คน เสง มา สอ เทียบ กับ ทั่ว ของ คน นั้น จึง เป็น คน ภา เข้าใจ
 อะไร ไม่ ฝ่าย เรา เสา จะ ครอบ ครอบ คุม ใน สิ่ง ของ ที่ มิ ไ้ ถึง ครอบ ครอบ คุม มิ ไ้ แต่
 ว่า เรา ทั่ว ครอบ ครอบ คุม สอ บัน ทัก ซึ่ง พระเจ้า ผู้ เป็น เจ้า ของ ไ้ ประทาน
 แล ให้ ข้า มา ถึง ท่าน เสง ก็ ไ้ คว้ย ว่า เรา มิ ไ้ ถึง ทั่ว เรา ให้ ยาว สอ
 เกิน ครอบ ครอบ คุม เพื่อ จะ ไ้ มา ถึง ท่าน เรา ก็ ไ้ มา ถึง ท่าน แล้ว ไ้ กล่าว ประ
 ภาษ มงคล โอรส แห่ง พระคริสตอ เรา มิ ไ้ ครอบ ครอบ คุม ใน สิ่ง ของ ที่ ไม่ ถึง ครอบ ครอบ คุม
 คือ การ ภาร ที่ คน ขึ้น ไ้ ทำ ไ้ แต่ ว่า เรา ไ้ ไ้ ใจ ว่า ถ้า ท่าน มีความ
 เชื้อ มาก กว่า เรา จะ ไ้ ครอบ ครอบ คุม ใหญ่ ขึ้น ตาม ครอบ ครอบ คุม ของ เรา เป็น อัน ครอบ ครอบ คุม
 ครอบ ครอบ คุม ใน ทั่ว ครอบ ครอบ คุม ทั้ง ทั่ว เพื่อ เรา จะ ไ้ ภาว ประภาษ มงคล
 โอรส ใน แตน เมือง ที่ อยุ่ ไ้ ครอบ ครอบ คุม ทั่ว จาก ท่าน ไป อีก และ จะ มิ ไ้ ครอบ ครอบ คุม
 ใน การ ซึ่ง คน ขึ้น ไ้ ครอบ ครอบ คุม ไ้ แล้ว ๆ ถ้า ผู้ ไ้ จะ ครอบ ครอบ คุม ก็ ไ้ ครอบ ครอบ คุม
 พระองค์ เจ้า เพราะ ว่า คน ที่ ยก ครอบ ครอบ คุม เอง จะ เป็น ที่ ครอบ ครอบ คุม หนึ่ง ภา มิ
 ไ้ แต่ ว่า ถ้า พระเจ้า จะ ยก ครอบ ครอบ คุม ผู้ ไ้ ผู้ นั้น แล ก็ เป็น ที่ ครอบ ครอบ คุม จะ

๑ อันข้าจะทำเป็นคน ปราศจาก บัญญานี้ ขอให้ท่าน จงทน เขาช่วย
 หนึ่ง ทนข้าไว้เถิด คว้ยว่า ข้า รักษ ท่าน คว้ย ความ รักษ ใหญ่ ยิ่ง ที่ เกี่ยว
 เพราะ ว่า ข้า ใ้ เขา ท่าน มา ไว้ เป็น คน สนิจ กัน กุ สุ ใ้ เกี่ยว จะ ใ้ ถวาย
 ท่าน แก่ พระ คริ โท เป็น สาว พรหมจารี ยัน บริ สุ ทิ ข้า ก็ ก ล ัว เกลี โข
 ว่า ความ คิ ด ของ ท่าน จะ แปร ปรวน เสื่อ ม จาก ความ ซื่อ สัจ ซึ่ง อยู่ ใน พระ
 คริ โท เป็น เหม็ ษน หย่าง งู ที่ ใ้ พิ ษ นาง ชาวา คว้ย ชุ บาย มี น ั ถั และ
 สุ ใ้ โท จะ มา บั ว ั ปร กาย คว้ย พระ เย ชู ษี น ซึ่ง เรา มี ใ้ ปร กาย หรี ท่าน จะ
 ใ้ รั บ พระ วิ ญ ญ ณ อัน ใ้ น ซึ่ง ท่าน มี ใ้ รั บ แ ก่ ก ่อน หรี มง คล โห วาท
 หย่าง ใ้ น ซึ่ง มี ใ้ รั บ แ ก่ ก ่อน ที่ ท่าน จะ ทน คน นี้ ก็ จะ ใ้ แ ก่ ว่า ฝ่าย
 คว ข้า เหน ว่า ข้า มี ใ้ เล ก กว่า ทุก ทั้ง หลาย ใน ปร กาย ไค ศัก ใ้ มาก
 นอ ย แม้น ว่า ข้า จะ ไม่ สู้ งาม ใน ถอ ย ค้า ข้า ยัง รั ู้ มาก ใน การ ทุก สิ่ง
 ทุก เวลา ใ้ เป็น ปร กาย เหน ปร กาย แ ก่ ท่าน เมื่ ใ้ ข้า ถอ ม คว ลง เพื่อ
 ปร สง ค์ จะ ใ้ ย ก ท่าน ใ้ น ข้า ใ้ ทำ ผิ ด หรี เมื่ ใ้ ข้า ใ้ บั ว ั ปร กาย มง
 คล โห วาท แห่ง พระ เจ้า แ ก่ ท่าน ข้า มี ใ้ รั บ ค้า จ้าง เป็น บ้า เหน แ ก่ ใ้
 เป็น ทาน ข้า ใ้ ซิง เขา จาก พวก ลู ก สี ษ ใ้ น รั บ ค้า จ้าง แ ก่ เขา จะ ใ้ ปร นิ
 ใ้ น แ ก่ ท่าน ทั้ง หลาย แ ล้ว ครึ ใ้ น ข้า ตก ภาย เมื่ ใ้ อยู่ กับ ท่าน ข้า ใ้ ใ้
 ส้า ภาย แ ก่ ไค เพราะ ว่า ซึ่ง ข้า ซัก สน อยู่ นี้ ใ้ น ฝ่าย พวก ใ้ น ซึ่ง เมื่ ใ้ เขา
 มา แ ก่ เมื่ ใ้ มง มา เค โค เหน ใ้ ใ้ เขา มา ใ้ ไค รั บ ข้า ใ้ คอ ย รั ว ง คว มี ใ้ ใ้
 ท่าน ส้า ภาย ศัก สิ่ง แ ล้ว จะ ใ้ ให้ ท่าน ส้า ภาย ภาย แ ล้ว ข้า ก็ ไม่ ทำ ความ
 สัจ ของ พระ คริ โท อยู่ ใน ข้า ข้อ ที่ ข้า ซว ค คว้ย เรื่อ ง ความ เล ใ้ นี้ ใน
 แ่ง น แคว ใ้ น เมือง อะ คายะ ไค จะ ห้าม มี ใ้ เท กู ไค เท กู ว่า ข้า มี ใ้ รั กษ
 ท่าน หรี การ เล ใ้ นี้ พระ เจ้า ก็ ทรง ทราบ อยู่ แ ล้ว การ ซึ่ง ข้า ใ้ ทำ นี้ น
 ข้า ยัง จะ ทำ ค่อ ไป เพื่อ ว่า ถ้า คน ทา ซอ ง โอ กาย มี ใ้ ใ้ ไ้ โอ กาย นี้ ใ้ เหน
 ว่า ใน ข้อ ที่ เขา อว น นี้ เขา ก็ เหม็ ษน กัน กับ เรา คน เล ใ้ นี้ น เป็น แ ก่ ทุก
 เท ฆ ปร ลอม ย่อ ม ทำ การ คว้ย ใ้ คค โก ง คัก แปร ลง แ ก่ ก ัว เป็น ทุก แห่ง พระ

คริศโต แล้ว การเหล่านี้ จะไต่เป็น ที่แปลก หน้า หลาก ใจ ก็หา ไม่ กล้วย
ว่า แม้น ขนากัน เอง มา แปลง แด่ง ตัว เป็น ทศ แห่ง ความ สว่าง เหตุ นี้
ถ้า ผู้รับ ใช้ ของ มัน จะมา แปลง แด่ง ตัว เป็น เหมือน หนึ่งใน ผู้รับ ใช้ ของ
ความ ชอบ ชนม นี้ จะว่า เป็น ข้อ ใหญ่ หน้า อัม จรรย มิ ได้ ใน ที่ สุก
เป็อง ปรถย คน เหล่า นั้น ก็ จะไป ตาม การ งาน ของ เขา ละ

๑๖๐ ข้ายิ่ง ว่าอย่า ให้ ใคร ถือ ว่า ข้า เป็น คน โลก เขต แต่ ทว่า ถ้า
เขามี ได้ ถือ ทั้ง นั้น ก็ ให้ เขา รับ ข้า เหมือน เป็น คน โลก เพื่อ ข้า จะ ได้
ชวค ศักน อัย ซึ่ง ข้า ว่า นี้ ข้า มิ ได้ ว่า ตาม พระองค์ เจ้า ลัง แต่ ว่า กล้วย
ชวค ถ้า แด่ง เหมือน คน หา ความ คิด มิ ได้ ครั้น ว่า หลาย คน มี ที่ ชวค
ตาม เนื้อ หนึ่ง ข้า ก็ ชวค กล้วย ท่าน เป็น คน มี ปัญญา จึง ออก ทน คน โลก ได้
กล้วย ว่า ถ้า ผู้ใด มา ใช้ ท่าน เป็น ทาย ถ้า ผู้ใด กิน สิบ บน ถ้า ผู้ใด รับ
จ้าง มาก ถ้า ผู้ใด ยก คน ช่ม ท่าน ถ้า ผู้ใด กบ หน้า ท่าน ๆ ออก ทน ได้
ข้อ ที่ ข้า ว่า มา นั้น เป็น กล้วย ความ กระธา นินทา เหมือน ว่า เรา เป็น ชอน
มี กาลัง น้อย แต่ ว่า ถ้า ผู้ใด มี ใจ กล้า ใน ประการ ไค ข้า ก็ มี ใจ กล้า
กล้วย ข้า ว่า นี้ ตาม ประชา คน โลก เขา เป็น พวก เสบ ราย หรี ข้า ก็ เป็น
กล้วย เป็น พล พวก ยิศรา เขต หรี ข้า ก็ เป็น กล้วย เขา เป็น เชื้อ สาย ของ
ชัษวราม หรี ข้า ก็ เหมือน กัน เขา เป็น ผู้รับ ใช้ แห่ง พระคริศโต หรี ข้า
ก็ เป็น มากกว่า นั้น อีก ข้า ว่า หย่าง คน หา ปัญญา มิ ได้ ใน ที่ ชุษา ทักการ
ข้า ก็ มาก ใน ที่ คชัง รับ โบาย ที่ ข้า ก็ รับ มาก นี้ ใน ที่ เข้า คิด คุด ข้า
ก็ เข้า คิด มาก ใน ที่ ชน เป็น หน้า คาย ข้า ก็ หลาย ครั้ง พวก ยูคยาคู ข้า
ก็ หลาย ครั้ง ๆ ละ สาม สิบ เก้า ที่ ข้า ถูก เขี่ยน กล้วย หวาย สาม หน เขา
เขา กชัน หิน คว่าง ข้า หน หนึ่ง เรือ แดก บั ข้า สาม หน ข้า ได้ ้วย หน้า อยู่
ใน ชล ลึก ทั้ง กลาง วัน กลาง คัน เท็ยว นิราษ บอช่ ๆ คชัง กลัว โภย ใน
แม่ หน้า กลัว โภย แก่ ใจ ผู้ร้าย คชัง กลัว กล้วย ญาตี ฟัน ช่ง แล พวก กาง
ประเทษ คชัง ซึ่ง เป็น ที่ กลัว ใน เมือง ใน ป่า กัถิ ใน ชล กัถิ ใน พวก พ

นซัง เทจ เข้มมทว้ย ใน ที่ทำ การ เหนจ เหน็ชย ใน ที่ จะ คอ้ง คอยแผ้ว
 บอ้ย ๆ ใน ที่ หยาก ซาหาร หยาก น้ำ ใน ที่ ซอก ซาหาร ที่ เคี้ยว หลาย ครัง
 ใน ที่ หนว แล ที่ เปล็รย ภาย แล วนอก จาก นี้ ที่ บังเกิด มี แก่ ซ้ำ ทุก วัน
 ย้ง มี อีกร ชึ่ง จะ เขา ใจ ใส่ คิก ปรารพ ปรารมณ ทว้ย พวก ลุก สิบ ทัง ปวง จะ
 เปน ไคร ที่ จะ ออ่น ใจ แล ซ้ำ ไม่ พลย ออ่น ใจ ทว้ย ไคร จะ เคื่อง ใจ แล
 ซ้ำ ไม่ รอ่น ใจ ทว้ย ถ้า จำ เปน จะ ให้ ซ้ำ ซอก ซ้ำ ก็ จะ ซอก ใน ที่ กำลัง
 นอ้ย ซอง ซ้ำ พระเจ้า คือ บิคา แห่ง พระเชชู คริศ เจ้า เรา ผู้ สมพร เปน
 นิจกาล พระองค์ รู้ ว่า ซ้ำ มี ไถ้ กถ่าว คำ มษา ใน เมือง ตาเมเชค อะเวคา
 ผู้ เปน ซ้ำ ทลวง รัง เมือง ไถ้ เขา ทหาร ให้ ชอยู่ แผ้ว รัชชา เมือง ตาเมเชค
 นั้น ทวัง จะ จับ เรา แล วนอก ก็ เขา เปลใส่ ซ้ำ มา ตาม หน้า ก่าง แล
 ทข่อลง มา รีม กำแพง เรา จึง พ้น จาก มือ เขา ไถ้ อะ

๑๒ บท ๑๒ ๓

● ที่ ซ้ำ จะ อวค ก่อ ไป ก็ ไม่ ควร ซ้ำ ก็ จะ มา ถึง ลัก ขณะ นิมิทร แล
 ลัก ขณะ สำแกง แห่ง พระองค์ เจ้า บัดนี้ เปน คัก สิบสี่ ปี มา แล วนอก ซ้ำ ไถ้ รู้ จัก
 คน ใน พระคริศ โทคน หนึ่ง แก่ คน นั้น จะ ชอยู่ ใน ภาย ทรี ซ้ำ ก็ ไม่ รู้ จะ ชอยู่
 นอก ภาย ทรี ก็ ไม่ รู้ แก่ พระเจ้า ท่าน รู้ ชอยู่ คน เช่น นั้น รัชชัน สวรรค์ ชัน
 สาม ซ้ำ ก็ ไถ้ รู้ จัก คน เช่น นั้น แก่ ชอยู่ ใน ภาย ทรี นอก ภาย ไม่ รู้ พระเจ้า
 ท่าน รู้ ชอยู่ คน นั้น รัชชัน ใน สวรรค์ ชุทะยาน แล ไถ้ ยิน คับท สำเนียง ชึ่ง
 จะ พุด ไม่ ไถ้ เกิน กำลัง มนุษย์ ที่ จะ พุด ไถ้ ทว้ย คน เช่น นั้น แล ซ้ำ จึง จะ
 อวค ทว้ย ทว้ย ซ้ำ เอง ไม่ อวค เว้น ไว้ แก่ ใน สิ่ง การ ที่ กำลัง ชัน นอ้ย จึง
 จะ อวค ไถ้ แล วนอก แม้น ว่า ซ้ำ จะ ไคร อวค บ้าง ซ้ำ จึง จะ เปน คน โลก ก็
 ทว้ย ซ้ำ จะ พุด ชึ่ง สัจ จริง แล แก่ ทว่า ซ้ำ จะ อวค เสีย มิ ให้ ผู้ ไถ้ ถือ สำ
 คัญ ว่า ซ้ำ เปน อะไร เกิน จาก ชึ่ง เขา เหน นั้น ทรี ชึ่ง เขา ไถ้ ยิน ทว้ย ซ้ำ
 ๗ ๑ แล วนอก เพื่อ จะ มิ ให้ ซ้ำ ยก ทว้ย ถือ ทว้ย เพราะ ลัก ขณะ สำแกง ชันใหญ่
 ย้ง นึก เลี้ยน หนม บังเกิด มี ใน เนื้อ หนึ่ง ซ้ำ ที่ รัช ไซ้ ของ ซากาน มา

ทูบก็ข้า มิให้ข้ายกถืออัครทูต เพราะเหตุอันนี้ ข้าได้ขออันวอนพระเจ้า
 สามครั้ง ให้ขับไปจากข้า และพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าว่า พระคุณของ
 เรากอแก่เจ้า แลวิถีพิเศษของเราก็จะสำเร็จในที่อ่อนกำลังของเจ้า
 ข้าจึงชอบใจมาก จะขอในที่ซึ่งอ่อนกำลังของตัวข้า เพื่อวิถีพิเศษ
 แห่งพระคริสตจะลอบหาไถ่อยู่กับข้า เหตุฉะนี้ ข้าจึงยินดีในที่ถอย
 กำลังในข้อรำย ในที่ยากลำบาก ในที่เขาส่งเหยียดเขน แลในที่เข
 ช่มเหงเพราะพระคริสต ทวี้ว่าข้าเป็นคนอ่อนกำลังเมื่อไร ข้าก็มี
 กำลังมากขึ้นเมื่อนั้น ข้าได้อวดจึงเป็นคน โลกแล้ว แต่ท่านได้ชื่นใจ
 ให้ทำ เพราะว่าชอบควรแล้วที่จะให้ท่านยกย่องข้า ทวี้ว่าข้าจะได้ลด
 น้อยกว่าทูตใหญ่ที่สุด ก็หามิได้ ถึงมกแต่ว่าข้ามิได้เป็นอะไรเลย
 ๑๒ ๑ แท้จริง ลักกณะสำหรับทูต ข้าได้อุษาค์ ได้ทำให้ปรากฏในถ้ำ
 กลางท่านแล้ว ทวี้สำคัญทาง ๆ ทวี้นิมิตร์ อันเป็นหน้า อัยจรรย
 และ ทวี้สำแดง อิศริวิทธิต่าง ๆ ก็ท่านจะเป็นคนลดน้อยกว่าพวกลูก
 สิบทั้งหลายขึ้นในประการใด วันไว้แต่หย่างนี้ สิ่งเกี่ยวคือว่า ข้า
 มิได้ให้ความลำบากแก่ท่าน ซึ่งข้าผิดดังนี้ จงยกเสียเถิก ดกรท่าน
 ข้ามิใจพร้อม จะไปหาท่านอีกเป็นครั้งที่สาม แล้วข้าไม่ให้ลำบาก
 แก่ท่านเลย ทวี้ว่าข้าจะแสวงหาสิ่งของแห่งท่านมิได้ แต่ว่าหา
 ท่านเอง เพราะว่าซึ่งลูก จะเกบ ประสมไว้ให้แก่พ่อแม่ นั้นไม่ถูก พ่อ
 แม่เกบไว้ให้ลูก จึงจะถูก ข้าก็ยินดีที่จะเสียเงินเสียแรงให้สิ้นลูก
 เพราะวิญญน ของท่าน มกแต่ว่าเมื่อข้า รักข ยิ่งมาก ท่านก็ รักข
 ข้ายิ่งน้อย ก็เอาเถิก ข้ามิได้ให้ความลำบากแก่ท่าน แต่ว่าเป็น
 ผลสาได้ จึงจับท่าน ทวี้ชอุบาย ฝ่ายคนที่ข้าได้ใช้ไปหาท่านนั้น ข้าได้
 ทัพแก่ท่านทวี้ใครในเหล่านั้น ตรี ข้าได้วานทิโคให้ไป แลกับ
 ทิโคนั้น ข้าได้ใช้พี่น้องคนหนึ่ง ทิโคได้จึงชวงเอาเงินทองจากท่าน
 ตรี เรามิได้ประพริทธิทวี้หน้าใจอันเกี่ยวกัน ตรี เรามิได้เค็รชย

เดี๋ยว กัน หรือ ๆ ท่านยังคิดว่าเราจะไคร่ แก้ว ก่อ ท่าน เรา พก ออก
 ชื่อ พระเยซู ก่อ หน้า พระเจ้าว่า คุณ เพื่อน รัก ของ ข้า สาระ พัก ซึ่ง
 เรา ทำ นี้ เป็น เพราะ ประโยชน์ ท่าน ให้ ก่อ ล้าง ท่าน ขึ้น ไว้ ข้า ยัง กลัว
 อยู่ เกลีสอก ว่า เมื่อ ข้า จะ มา แล้ว จะ เห็น ว่า ท่าน ไม่ได้ เป็น เหมือน ข้า
 หยาก ให้ เป็น นั้น แล้ว ข้า จะ เป็น ซึ่ง ท่าน มี หยาก ให้ เป็น เกลีสอก ว่า ที่
 จะ ถุ่ม เดียง กัน วิชา กัน โกรท กัน ซึ่ง ชัง กัน นิินทา กัน กระ ชิบ กล่าว
 โทษ กัน จง ของ ก่อ กัว กัน ทำ วุ่นวาย กัน ก็ จะ บัง เกิด มี กลาง ท่าน
 และ เมื่อ ข้า จะ มา อีก นั้น แล้ว กล่าว พระเจ้า ของ ข้า จะ ล้อม ข้า ลง ใน ถ้ำ
 กลาง ท่าน และ ข้า จะ เป็น ลูก ช ด้วย คน หลาย คน ที่ ผิด อยู่ แก่ ก่อน แล
 ยัง ไม่ได้ ตั้งใจ เลียใหม่ กลับ กัว ะ เว้น เสีย ซึ่ง โศก โศรก ซึ่ง ผิด ประ
 เวณี ซวยหญิง ซึ่ง เล่น คน ชั่ว กาม ซึ่ง เขา ได้ เคย ประพริทธิ มา แก่ ก่อน ะ

๑ บท ๑๓ ฯ

๑ ซึ่ง ข้า มา หา ท่าน ซึก เป็น ที่ สาม ทน แล้ว ทุก คำ จะ ได้ ยัง ขึ้น เช่น นั้น
 คึง ด้วย ลีบ สม คำ พญาน สอง คน สาม คน ข้า ได้ บอก แล้ว ก็ ยัง บอก
 ซึก ก่อน เหมือน นั้น ใ้ อยู่ กับ ท่าน ซึก แล้ว มก แม้น ว่า ข้า ยัง ไม่ อยู่
 ข้า ว่า แก่ คน ที่ ได้ ผิด ก่อน นั้น และ แก่ คน ขึ้น ทั้ง ปวง ว่า ถ้า ข้า จะ ได้
 มา ซึก ข้า จะ ออก ถิ่น มิ ได้ ครั้น ท่าน หยาก จะ ได้ เหน สำคัญ ที่ ว่า พระ
 คริสโต คริสต์ ด้วย ข้า พระองค์ จะ ไม่ ชอน ก่า ลัง ก่อ ท่าน ได้ สำแดง วิทธิ
 ใน ทำ กลาง ท่าน แล้ว เพราะ ว่า ถึง มก แม้น พระองค์ คชัง ครึง ใน ไม่
 ทาง เจน ด้วย ที่ ชอน ก่า ลัง พระองค์ ก็ ยัง ทรง ชีวิต อยู่ ด้วย วิทธิ พระเจ้า
 แล้ว ถึง มก แม้น เรา เป็น คน ชอน ก่า ลัง ฝ่าย พระองค์ เราก็ ยัง จะ ได้
 ชีวิต กับ ด้วย พระองค์ เพื่อ พระวิทธิ พระเดช ซึ่ง พระเจ้า จะ สำแดง
 แก่ ท่าน ทั้ง หลาย จง ของ พิจารณา ดู ว่า ท่าน ยัง ตั้ง อยู่ใน ความ เชื่อ
 หรือ ไม่ จง พินิจ ดู กัว เกิด ท่าน ไม่ รู้ คือ กัว หรือ ว่า พระเยซู คริสต์ อยู่
 ใน ท่าน หรือ หา มิ ได้ ถ้า หา ไม่ แล้ว ท่าน จะ เป็น ที่ ชอบ ก็ หา ไม่ แล้ว ข้า

ไว้ใจว่าท่านรู้แล้วว่า เรามิใช่พวกนั้นที่หาชอบไม่แล้ว ข้าสวทอัคร
 วรณพระเจ้ามิให้ท่านทำชั่วประการใดเลย มิใช่ว่าให้เป็นปรวกกว่า
 เราชอบก็แล แต่จะให้ท่านทำซึ่งความชอบที่ แม้เราจะเหมือน
 มิชอบ คว้ยว่าซึ่งเราจะทำนั้น จะทำให้เสียความสัตย์มิได้ จะทำให้คง
 ความสัตย์ แล้วเมื่อเราเป็นคนชอบกำลัง เราก็ยังมีความยินดีเพราะ
 ท่านมีกำลัง แล้วเราสวทขอสิ่งนี้คือว่า ให้ท่านตั้งขึ้นที่ครบถ้วน
 เทกคุณนี้ เมื่อข้ามิได้ช่วยคว้ย ข้าจึงได้เขียนว่าดังนี้ เพื่อว่าเมื่อข้ามา
 แล้ว ข้าจะมีได้คชังทำโทษคว้ยน้ำใจอันเปรี๊ยะว ความกำลังซึ่งพระองค์
 เจ้าได้ประทานแก่ข้า แต่จะให้เป็นที่สร้างขึ้น มิใช่จะให้ทำลายลง :
 ๑๑ ๐ ทูกรพี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนั้น ข้าจะว่า จงจำเวญเกิด ทั้ง
 ทั่วเสียให้ที่ รับความบั้นเทาทุเลาเกิด ครั้นท่าน จะคิดสิ่งใดให้แทน
 พร้อมใจกัน แล้วท่าน จงอยู่เยนเป็นศุขเกิด พระเจ้าแห่งความรักษ
 และ ความศุข สำราญ จะสถิตยอยู่คว้ยกัน กับท่าน จงค้ำับซึ่งกัน
 แลกัน คว้ยบุบกัน เป็นบริสุทธิตี คนทั้งปวงที่บริสุทธิตีนั้น จึงค้ำับท่าน
 พระคุณ แห่งพระเยซูคริสตเจ้า แล ความรักษ แห่งพระเจ้า และ ซึ่งจะรับ
 พระวิญญานอัน บริสุทธิตีนั้น จงค้อยอยู่กับท่านทั้งปวง เกิด ฮาเมน จะ

๐ หนังสือโฮวาท ที่เปาโลฝากแก่พวกลูกศิษ
 ในเมืองโกรินโธ ฉบับสอง จบบริบูรณ์แล้ว จะ

๑ หนังสือ ซึ่งเปาโลฝากโอวาทแก่พวกศิษย์ ในเมืองอะธาเคีย ๖๕

๑ บท กั้น ๖

๑ เปาโลผู้เป็นทุกคนนี้ จะได้รับใช้แก่มนุษย์ และจะเป็นด้วยมนุษย์ ทั้งแก่ทั้งนั้น ทามีได้ แต่ว่าเป็นด้วยพระเยซู คริสต์แลพระบิดาที่ให้พระเยซู นั้น เป็นขึ้นมาจากกาย ได้ทั้งแก่ทั้งให้เข้าเป็นทุกกับพวกพี่น้อง ทั้งปวงที่ได้อยู่กับข้า ฝากหนังสือมาถึงพวก ลูกศิษย์ทั้งหลาย ที่อยู่ในแขวงเมือง อะธาเคีย ขอให้ท่านได้ พระคุณ แล ความสุข สำราญ มาแก่พระบิดา เจ้า แลแก่พระเยซู คริสต์เจ้าผู้ได้ประทาน พระองค์เอง เพราะ ความผิด ของเราทั้งหลาย เพื่อจะได้ช่วยเราให้รอด จาก โลกย์ที่ชั่วอยู่ ตามที่ ชอบนำพระไทยแห่งพระบิดาเจ้าเรา รัศมีเอกฉนวนภาพแก่พระองค์นั้น ชั่วกลับสืบ ๆ กันไป ฮาเมน ๖๕

๖ ๑ ข้าคิด หลากแก่ใจนัก ที่ท่านมีใจ กว่นเรว ดังนี้ จะหัน ถอยไปจากท่าน ผู้ทรง เรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาใน พระคุณแห่งพระคริสตโค ไปถึง โอวาท หย่างอื่น ซึ่งมิใช่ขึ้น แต่ ว่า คนที่ รบกวนท่าน มี บ้าง ด้วย หาก จะมา ทักทวน คำ มงคลโอวาทแห่งพระคริสตโค ให้ กลับ สูญ เสีย แก่ว่า มาก แม้เรา หรือทุก สวรรค์ จะมา ป่าว ประกาศ โอวาท ขึ้นแก่ท่าน ซึ่งเรามีได้ ประกาศแก่ท่าน ก็ให้ผู้นั้นเป็นที่ ค้อง แข่ง ค้อง สบ เกิด เหมือนหนึ่งเรา ได้ว่า แก่ก่อน ข้าก็ ยัง ว่า อีก เดียวนี้ เหมือน กัน ว่า ถ้าผู้ใด จะ มา ป่าว ประกาศ โอวาท ขึ้นซึ่งท่านมิได้ รับแล้ว ก็ให้ผู้นั้นเป็นที่ ค้อง แข่ง สบ เกิด ด้วยว่า ซึ่งข้าได้กล่าว มา จน ป่านนี้ ข้าได้ ว่า นั้นหวัง จะ คามใจ มนุษย์ หรือ ๆ คามพระไทยพระเจ้า หนึ่งชั่ว หาก เป็นที่ ชอบใจ มนุษย์ หรือ ด้วยว่า ถ้าข้า หาก เป็นที่ ชอบใจ มนุษย์ แล้ว ข้า จะ เป็น ทาย รับ ใช้แห่ง พระคริสตโค ค่อไปมิได้ คุกร พี่น้องทั้งหลาย ข้า หาก จะให้ท่าน เข้าใจว่า มงคลโอวาทซึ่งข้าได้ประกาศนั้น มิใช่เป็น คาม คำ มนุษย์ ด้วยว่า ข้ามิได้ รับแก่ มนุษย์ ๆ มิได้เป็น ครุ สอน ข้า ๆ

ได้รับแต่ พระเยซู คริสต์ สำแดง มา ท่าน ทั้งหลาย ก็ ได้ ยิน แล้ว ด้วย กิจ
 กิริยา ของ ข้า ว่า เมื่อ ข้า ยัง ตั้ง อยู่ใน ลัทธิ พวก ยูดา ยนั้น ข้า ได้ ได้
 เชี่ยว เชน พวก ลุกัส พระเจ้า เป็น มาก ยิ่ง นึก ได้ ทำร้าย พวก นั้น มาก
 ใน ลัทธิ พวก ยูดา ยนั้น ข้า ได้ รู้ เกิน เพื่อน ที่มี อยุ่ คุม เท่า กัน ที่ เป็น
 ชนคิ เดียว กัน นั้น เป็น ชน มาก คิด ใจ ชอบ ใจ ยิ่ง กว่า ใน คำ บัญญา ท
 ยาย เล่า ก่อ ๆ กัน ลง มา ซึ่ง เขามี อยู่นั้น แต่ว่า ครั้ง เมื่อ ชอบ พระ
 ไทย แห่ง พระเจ้า ที่ ให้ ข้า เกิด จาก ครรภ์ แม่ แล ได้ เรียก ข้า ด้วย
 พระคุณ แห่ง พระองค์ เมื่อ ชอบ แก่ พระองค์ จะ สำแดง พระบุตร พระองค์
 แก่ ข้า เพื่อ ข้า จะ ได้ บ่าว ประกาศ ซึ่ง พระบุตร นั้น แก่ เขา ๆ ประเทศ ครั้ง
 นั้น ข้า มิ ได้ ปรีชา กับ เนื้อ หนึ่ง แล เลือด แล้ว ข้า มิ ได้ ขึ้น ไป เมือง ยรู
 จาเลม ทา พวก เหล่า นั้น ที่ เป็น ทูต ก่อน ข้า แต่ว่า ข้า ได้ ออก ไป เมือง
 เซราเบีย แล้ว จึง กลับ มา เมือง ทาเมเซค ซีก ภายหลัง ครั้น ล่วง มา สาม
 ปี แล้ว ข้า จึง ขึ้น ไป เมือง ยรูจาเลม ไป หา เปโตร ได้ สันทนาการ แล้ว
 คอย อยู่นับ กับ เปโตร ได้ สิบห้า วัน ครั้ง นั้น ทูต ขึ้น มิ ได้ เหน เว้น ไว้
 แต่ บาโกโบ ผู้ พี่ น้อง ของ พระองค์ จึง คุบ เกิด ข้อ ซึ่ง ข้า เขียน ว่า แก่ ท่าน
 คอ หน้า พระเจ้า นั้น ข้า มิ ได้ ปด เลย ภายหลัง ข้า จึง ไป ใน แคว้น แคว้น
 เมือง ซูเรีย แล เมือง กิลิเกีย แล มิ ได้ รู้ มิ ได้ เหน ซึ่ง หน้า กัน กับ พวก
 ลุกัส ซึ่ง อยู่ ฝ่าย พระคริสต ใน เมือง ยูดา ย เว้น ไว้ แต่ เขา ได้ ยิน ว่า คน
 ที่ แก่ ก่อน ได้ ได้ เชี่ยว เชน เรา เดียวนี้ ได้ บ่าว ประกาศ ให้ เชื่อ คำ ซึ่ง แก่
 ก่อน นั้น เขา ได้ ทำตายเสีย แล้ว เขา เหน แก่ ข้า จึง โมหต ธรรมะ เสิญ พระเจ้า

๐ บท ๒ ข

๐ ภายหลัง ครั้น ล่วง มา สิบสี่ ปี แล้ว ข้า กับ บารนาบา เขา คัว คิว ก
 กัน ขึ้น ไป เมือง ยรูจาเลม ซีก ข้า ได้ ขึ้น ไป ตาม ซึ่ง สำแดง ให้ รู้ แล
 ได้ เอา มงคล โอวาท ซึ่ง ข้า ประกาศ แก่ พวก เขา ๆ ประเทศ เล่า ให้ ฟัง แก่
 ว่า แก่ คน ที่มี ยศ ข้า ได้ ว่า มิ ให้ คน ชน รู้ เพื่อ มิ ให้ เป็น ว่า ข้า จะ

มแข่ง กัน ทวีได้วิ่ง เปล่า ๆ แต่ ว่า ฝ่าย คีตติ ที่ อยู่ กับ ข้า แม้น เขา เป็น พวก
 เมเลน ก็ ไม่มี ใคร ชื่น ให้ เขา รับ ศักดิ์ ก็ เพราะ มี พวก พันธัง เทจ เทียม
 ที่ ลอบ แสท เข้า มา จะ สอด แนม กู ว่า เป็น อย่างไร เรา อา ไคร ย แก่ พระ เยชู
 คริส จึง จะ ได้ พ้น จาก ที่ จะ เป็น ทาส เขา หวัง จะ มา เรา ไป เป็น ทาส เสีย
 อีก แต่ เรา มี ได้ ช่น น้อม พัง คน เหล่า นั้น แต่ ศัก โมง หนึ่ง โมง เทียว เลย
 ทวย หยาด จะ ให้ ความ สัจ แห่ง มงคล โอวาท จำ เรือน อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย อะ
 ๖๐ แต่ คน ที่ ถือ ตัว เอง ว่า เป็น ไหญ่ ถึง เขา จะ เป็น อย่างไร นั้น ก็
 ไม่ เป็น อะไร แก่ ข้า ออก ทวย พระ เจ้า มี ได้ เลือ ก หน้า คน แม้น เขา ถือ
 ทวย เขา ๆ ก็ มี ได้ เพิ่ม เติม สิ่ง ใด ให้ แก่ ข้า ศัก สิ่ง แต่ ทว่า ข้า ได้ รู้ แล้ว
 ว่า ข้า ได้ เชื้อ รับ การ ที่ จะ ประภาษ มงคล โอวาท แก่ คน ที่ มี ได้ ถือ ศักดิ์
 เหมือน หนึ่ง เปโตร แก่ คน ที่ ถือ ศักดิ์ นั้น ทวย ว่า พระ องค์ ที่ กระ ทำ ให้
 เปโตร รับ ใช้ เป็น ทูต แก่ พวก ถือ ศักดิ์ ก็ ได้ กระ ทำ ให้ ข้า เป็น ทูต แก่
 พวก เขา ๆ ประเทษ เหมือน กัน ครั้น เขา ได้ สังเกต กู รู้ ทวย พระ คุณ ซึ่ง
 ไป รศ ประทาน ให้ แก่ ข้า ฝ่าย ยา โภโบ ๑ เปโตร ๑ โยฮัน ๑ ที่ เขา
 เห็น ว่า เป็น ผู้ หลัก เป็น ประทาน ท่าน ทั้ง สาม นั้น ได้ ให้ มือ ขวา แก่ ข้า
 ทวย กัน กับ บารเรทยา เป็น สำคัญ ว่า รับ กัน แล้ว จะ ให้ เรา ไป แก่ เขา ๆ
 ประเทษ เหมือน เขา ไป แก่ พวก ถือ ศักดิ์ ได้ ขอ ไว้ แก่ สิ่ง เทียว คือ ว่า
 ให้ คิด ถึง คน ยก คน จน สิ่ง นั้น ข้า ชอบ จะ เขาใจ ใจ อะ

๑๑๐ แต่ เมื่อ เปโตร มา ถึง เมือง ฮันคิโอเคีย ข้า ทัก ท่าน ท่าน ไว้ จำ
 ภาะ หน้า ต่อ หน้า ทวย ว่า มี ที่ จะ คี เตียน ท่าน ได้ เพราะ ว่า เมื่อ ยัง ไม่มี
 ใคร มา แก่ ยา โภโบ นั้น ท่าน ได้ กิน ตวย กัน กับ พวก ต่าง ประเทษ แต่
 ว่า ครั้น มี ลง คน มา แล้ว ท่าน ก็ ขาด จาก กัน ไป กลัว พวก ที่ ถือ ศักดิ์
 จะ ว่า แล้ว พวก ยก ยก ขึ้น ทำ เทียม ตาม ท่าน จน บารเรทยา มา กัน
 หลง ไป ใน ที่ เขา ทำ เทียม นั้น แต่ เมื่อ ข้า เห็น ว่า เขา มี ได้ ประพริษ ทิ ตาม
 ชอบ แก่ ความ สัจ แห่ง มงคล โอวาท ข้า จึง ได้ บอก แก่ เปโตร ต่อ หน้า คน

ทั้งปวงว่า ถ้า ท่าน ที่เป็น พวก ยูทาย ได้ ประพริทธิคาม พวก ต่าง ประเทศ แล มิ ได้ คาม เพท พวก ยูทาย ก็ เหตุ ไฉน ท่าน จึง มา ขึ้น พวก ต่าง ประเทศ นั้น ให้ ประพริทธิคาม พวก ยูทาย เล่า เรา ที่เป็น ขจกิ พวก ยูทาย คามปรกคิ นั้น ก็ มิ ใช้ พวก คน บาป แห่ง ประเทศ ขึ้น นั้น เรา รู้ ช้อยู่ว่า ชัน ที่ มนุษ จะ พัน โทษ เพราะ ได้ ประพริทธิคาม บัญญัติ นั้น มิ ได้ แต่ ว่า ได้ พัน เพราะ ความ เชื่อ ใน พระเยซู คริสต์ เรา จึง ได้ เชื่อ ใน พระคริสตโค เพื่อ จะได้ พัน โทษ เพราะ ความ เชื่อ ใน พระคริสตโค มิ ใช้ เพราะ การ ประพริทธิคาม บัญญัติ เหตุ ดัง นี้ ซึ่ง เป็น เนื้อ หนึ่ง จะ พัน โทษ เพราะ การ ประพริทธิคาม บัญญัติ นั้น มิ ได้ คัก คน เดียว หนึ่ง ถ้า และ เรา ที่ ยัง เป็น คน บาป ได้ หา ที่ จะ พัน โทษ ด้วย เศษ พระคริสตโค ก็ พระคริสตโค จึง จะ เป็น ที่ ปรนิบัติ แก่ ความ ผิด ทวี ก็ หา มิ ได้ ด้วย ว่า ถ้า ช้า ได้ ปลุก ขึ้น ซึ่ง ช้า ได้ ทลาย ลง นั้น ช้า ก็ คึง ทั่ว เป็น คน ผิด เพราะ ว่า ด้วย บัญญัติ นั้น ช้า ได้ ทาย แก่ บัญญัติ เพื่อ จะได้ มี ชีวิต ปรน ช้อยู่ แก่ พระเจ้า ช้า ค้อง ครึง เสีย ด้วย กับ พระคริสตโค ช้า ก็ ยัง มี ชีวิต ปรน อยู่ แต่ ว่า มิ ใช้ ช้า เอง เป็น พระ คริสตโค ช้อยู่ ใน ช้า ฝ่าย ชีวิต ซึ่ง ช้า มี ใน เนื้อ หนึ่ง นั้น เดียว นี้ ช้า เสีย ไว้ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระบุตร พระเจ้า ที่ ได้ ทรง พระเมตตา มี ความ รัก ก่อ ช้า แล ประทาน พระองค์ แทน ช้า ช้า จะ ละ ทิ้ง พระคุณ แห่ง พระเจ้า มิ ได้ เพราะ ว่า ถ้า จะ พัน โทษ ได้ ด้วย พระบัญญัติ แล้ว ช้อยู่ ซึ่ง พระคริสตโค โดย นั้น ก็ จะ เป็น ความ เปล่า ๆ แล ฯ

๐ บท ๓ ฯ

๐ โอ พวก พระศาสดา ที่ หา ความ คิค มิ ได้ ใคร ได้ มา พ้อ ลง ท่าน เล่า (ที่ มิ ให้ ประพริทธิคาม สัจ คาม จริง) พระเยซู คริสต์ ได้ จารึก ไว้ ว่า เรา เป็น ที่ ค้อง ครึง ช้อยู่ ใน ไม้ กางเขน ก็ เพราะ ท่าน ท่าน ก็ ย่อม เหน ประจก แก่ คา ของ ท่าน ทั้ง หลาย แล้ว ชัน นี้ สิ่ง เดียว ช้า จะ ได้ รู้ แต่ ท่าน ว่า ซึ่ง ท่าน รับ ประทาน พระวิญาณ นั้น ท่าน ได้ รับ ประทาน เพราะ การ ประ

พรวิฑิตคาม บัญญัติ หรือ ๆ เพราะ พัง คว้ย ใจ เชื่อ เปน หน่่างไร ท่าน จึง
 ทา ความ คิค มิ ไ้ กั้ กั้ เป็น คว้ย จิคร วิญญณ เต็ยวนี้ มา ถึง ที่ สำเวจ
 คว้ย เนื้อ หน้่ง หรือ ท่าน ไ้ ทน มาก มาย กั้ นี้ เปลา ๆ หรือ กั้ จะ เปน
 เปลา คอก ฝ่าย ท่าน ผู้ ประทาน พระวิญญณ แก่ ท่าน แล สำแดง สิทธิวิฑิต
 แก่ ท่าน เปน เพราะ การ ประพรวิฑิตคาม บัญญัติ หรือ ๆ เพราะ ไ้ พัง คว้ย
 ใจ เชื่อ กุ กั้ ว่า อับราฮาม ไ้ เชื่อ พระเจ้า แล้วย ช้อ เชื้อ นั้น ก็ คอ้ง ถือ ว่า
 เปน ความ ชอบ ชรรรม แก่ ท่าน นั้น ท่าน กั้ ทลาย พั้ง เข้าใจ ถือก ว่า คน
 ที่ เชื้อ นั้น และ เปน ลูก ของ อับราฮาม ช้อ คำ ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น ไ้ ลวง รั้ว ว่า
 พระเจ้า จะ ไ้ ภา ๆ ประเทษ พัน โทษ คว้ย ความ เชื่อ จึง ทำนอย ไว้ แก่
 อับราฮาม ว่า ภา ๆ ประเทษ กั้ ปวง จะ ไ้ ความ ศรี สวัยทิ มังคล ใน ท่าน ผู้
 นี้ และ เหตุ ฉะนี้ คน ที่ เชื้อ นั้น จะ ไ้ สวัยทิ ศุข คว้ย กั้ กับ อับราฮาม ผู้
 เชื้อ นั้น เพราะ ว่า คน ที่ คิค ช่อกับ การ ประพรวิฑิตคาม บัญญัติ คน เหล่า
 นี้ คอ้ง แช้ง คาม บัญญัติ นั้น คว้ย มี คำ เขียน ไว้ ว่า ถ้า บุคค ผู้ ไ้ ไม่ คง อยู่
 ใน ที่ ประพรวิฑิตคาม ซึ่ง คำ เขียน ไว้ ใน หน้่ง สือ บัญญัติ นี้ ทุก สิ่ง ผู้ นั้น ก็ จะ
 คอ้ง แช้ง สิ้น ทก คน หน้่ง ที่ บุคค ผู้ ไ้ จะ พัน โทษ คอ้ หน้่า พระเจ้า คว้ย
 การ บัญญัติ นั้น มิ ไ้ ชัน นั้น ยอ้ม เปน ปรากค คว้ย ว่า คน ที่ จะ พัน โทษ
 นั้น ก็ ยอ้ม พัน คว้ย ความ เชื่อ จึง จะ ไ้ ชวีวิคร คำ บัญญัติ นั้น มิ ไ้ ซา ไ้ รอย
 แก่ ความ เชื่อ แต่ ว่า ถ้า ไ้ คร ทำ คาม บัญญัติ ก็ จะ ไ้ ชวีวิคร แก่ คว้ย บัญญัติ
 นั้น หน้่ง พระคริศโต ไ้ ช่วย ถ่าย เวา ไ้ พัน ที่ คอ้ง แช้ง คาม บัญญัติ นั้น
 ท่าน ไ้ คอ้ง ซึ่ง ความ แช้ง นั้น แทน เวา กุ คำ เขียน ไว้ ว่า ทุก คน ที่
 แชวน ไว้ บน คันไม้ คอ้ง แช้ง แล้วย เพื่อ จะ ไ้ สวัยทิ มังคล ของ อับราฮาม
 มา ถึง คน ค่าง ประเทษ กั้ ทลาย คว้ย พระเยชูคริศ ไ้ เวา รับ พระวิญญณ
 ชัน พระองค์ ไ้ ครัส สัญญา ไว้ คว้ย ก่า สั้ แห้ง ความ เชื่อ ๓๕

๑๕ ๐ กุกร พวก พัน ช้ง กั้ ทลาย ช้ พุค คาม ทำม เนียม มนุษ ครัน
 เขา แถ้ง หน้่ง สือ สัญญา เปน มั่น คง แล้วย ก็ ไม่ มี ไ้ คร ที่ จะ ซา มา แก่ และ

ทำตาย หรือ จะแปลง เกิม เข้า คำ สัญญา ก็ ไ้ กกล่าวไว้ แก่ อับราฮาม แล
 แก่ เชื้อ สาย ของ ท่าน มิได้ ว่า แก่ เชื้อ สาย ทั้งหลาย เหมือน หย่าง คน เปน
 ชัน มาก แก่ ว่า เหมือน หย่าง เปน แก่ ผู้ เกี้ยว ว่า แก่ เชื้อ สาย ของ เจ้า
 คือ พระคริสตโค ข้า ว่า หย่าง นี้ ว่า ฝ่าย คำ สัญญา ซึ่ง พระเจ้า ไ้ ค้ง ไว้ ว่า
 คว้า พระคริสตโค บัญญัติ ที่ มา ภายหลัง ล่วง มา แล้ว สิ่ ร้อย สามสิบ ปี จะ
 ทำตาย คำ สัญญา นั้น ให้ ซาก จาก ประโยชน์ หา มิได้ หนึ่ง ถ้า จะ ไ้ ซึ่ง มระ
 ตก นั้น มา คว้า คำ บัญญัติ จะ เปน คว้า คำ สัญญา ก็ หา มิได้ แล้ว แก่ ว่า
 พระเจ้า ไ้ ไป รุก ประทาน แก่ อับราฮาม แก่ ตาม คำ สัญญา ก็ ถ้า เช่น นั้น แล้ว
 จะมี บัญญัติ เพื่อ เหตุ ชัน โด เล่า บัญญัติ นั้น ก็ ไ้ เกิม ให้ เพราะ ความ ผิด จน
 ถึง วัน ชัน เชื้อ สาย ที่ ไ้ รับ สัญญา นั้น จะ มา บัญญัติ นั้น ถูก ตาม ลำดับ ที่
 จัด แจง คว้า ทูท สวรรค์ ใน มือ แห่ง คน กลาง แก่ ว่า คน กลาง นั้น มิได้
 เปน แก่ ฝ่าย เกี้ยว ฝ่าย พระเจ้า ก็ เปน องค์ เกี้ยว ะ

๒๑ ๑ ถ้า หย่าง นั้น คำ บัญญัติ ไ้ ชัด จวาง คำ สัญญา แห่ง พระเจ้า หรือ ก็
 หา มิได้ คว้า ว่า ถ้า ไ้ รับ ประทาน บัญญัติ ชัน มี กาลัง จะ ให้ มี ชีวิต ร เปน
 อยู่ ก็ แท้ จริง จะ พัน โทษ ไ้ คว้า บัญญัติ นั้น แก่ ว่า คำ ซึ่ง เขียน ไว้ นั้น
 รวย รวม คน ทั้ง ปวง ปัก เข้า ไว้ ไ้ ความ ผิด ทมก เพื่อ จะ ไ้ ประทาน ซึ่ง
 คำ สัญญา คว้า ความ เชื่อ ใน พระเยซู คริสต์ แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื่อ อยู่ แก่
 ว่า เมื่อ ความ เชื่อ ยัง ไม่ มา เรา คอ้ง จ้ง ปัก ไว้ ไ้ บัญญัติ จน ความ เชื่อ
 ชัน จะ สำแดง ให้ ปรากฏ นั้น มา แล้ว เหตุ ฉะนี้ คำ บัญญัติ นั้น ไ้ เปน ครู
 สอน เรา ให้ มา ถึง พระคริสตโค เพื่อ จะ พัน โทษ ไ้ คว้า ความ เชื่อ แก่ ว่า
 ครั้น ความ เชื่อ มา แล้ว เรา จะ อยู่ ไ้ ครั้น นั้น ค่อ ไป มิได้ แล้ว ท่าน ทั้ง
 ปวง ก็ เปน ลูก พระเจ้า เพราะ ท่าน ไ้ เชื่อ ใน พระเยซู คริสต์ แล้ว คว้า
 ว่า ถ้า ผู้ ไ้ ใด ๆ ไ้ รับ ศีล จ่ม น้ำ เพราะ เหน แก่ พระคริสตโค แล้ว ผู้ นั้น
 ก็ ไ้ ชื่อ ว่า เขา พระคริสตโค ปก ปัก ค่ว ไว้ แล้ว แก่ นี้ ไป จะ นับ ว่า เปน
 พวง ยูกาย มิได้ จะ เปน พวง เชน ก็ ไม่ ไ้ จะ เปน คน ทาย หรือ คน ใ้

ทาส ก็ไม่ไ้ จะเป็น ขวย หรือ หญิง ก็มิไ้ เพราะ ว่า ใน พระเยซู คริสต์
 นั้น ท่าน ทั้งหลายเป็น อัน หนึ่ง อัน เดียวกัน ทมค แล้ว ถ้า ท่าน เป็น
 ของ พระคริสตโค ท่าน จึง เป็น เชื้อ สาย ของ อับราฮาม แล เป็น เจ้า
 ทรัพย์ มระกค ตาม คำ สัญญา ๖

๑ บท ๔ ๖

๑ ข้า ว่า ตั้ง นี้ ว่า คน อัน เป็น เจ้า มระกค ถึง เขา ไ้ เป็น เจ้า ของ สิ่ง
 สาระ พัก เมื่อ เขา ยัง เป็น เด็ก อยู่ ก็ มิ ไ้ ผิด กัน กับ เป็น บ่าว ศัก สิ่ง เดียว
 ภาย เขา อยู่ ไ้ พี่ เลี้ยง แล ไ้ คน รักษา ว่า กล่าว จน ถึง เวลา ซึ่ง บิดา เขา
 ไ้ กำหนด ไว้ ก็ ฝ่าย เรา เลา เมื่อ เรา ยัง เป็น เด็ก อยู่ นั้น เรา ก็ เป็น ทาส
 รัย ไซ้ แห่ง โลกธรรม แต่ ว่า ครั้น ถึง เวลา กำหนด ที่ จะ สำ เรจ แล้ว พระ
 เจ้า จึง ไ้ ทรง ใ้ พระบุตร พระองค์ ไ้ ลง มา บังเกิด เป็น มนุษย์ แต่ หญิง
 และ เกิด ไ้ บัญญัติ เพื่อ จะ ไ้ ถ่าย คน ที่ อยู่ ไ้ บัญญัติ จะ ไ้ เรา ตั้ง อยู่ ใน
 ที่ เป็น ลูก พระเจ้า ครั้น ท่าน เป็น ลูก แลแล้ว พระเจ้า จึง จะ ทรง ใ้ พระ
 วิญาณ แห่ง พระบุตร พระองค์ ไ้ ทน ใจ ท่าน ทั้งหลาย แล ร้อง เรียก ว่า
 อาบา พระบิดา เจ้า ข้า เหตุ ฉะนั้น ท่าน จะ เป็น ทาส ก่อ ไป มิ ไ้ ท่าน จะ เป็น
 ลูก ถ้า ท่าน เป็น ลูก แลแล้ว ก็ จะ เป็น เจ้า มระกค แห่ง พระเจ้า เพื่อ พระ
 เกศ แห่ง พระคริสตโค แต่ ว่า คราว นั้น เมื่อ มิ ไ้ รู้จัก พระเจ้า ท่าน ก็
 ไ้ รัย ไซ้ ปรนินัย ไ้ แก่ พระ ค่าง ๆ ซึ่ง หา ไ้ เป็น อกรรมคา พระ ไม่ เลย แต่
 เคียว นี้ ครั้น ท่าน รู้จัก พระเจ้า แลแล้ว หรือ จะ ว่า พระเจ้า ไ้ รู้จัก ท่าน แลแล้ว
 เป็น ไฉน ท่าน จึง จะ กลับ ไป หา โลกธรรม อัน ชาติ จาก กำ ลัง แล ประโยชน์
 แล จะ ปรนินัย ไ้ แก่ เขา อีก เหมือน หย่าง แค ก่อ นั้น ท่าน ถือ วัน ถือ เดือน ถือ
 เวลา กำหนด แล ถือ ปี ตั้ง นี้ ข้า คิด วิคค ภาย ท่าน เป็น อัน มาก กลัว
 เกล็ดอก ว่า ซึ่ง ข้า อูษาท กระทำ แก่ ท่าน นั้น จะ ทำ เสีย เปล่า ๆ ๖
 ๑๒ ๑ คุณร พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า ขอ ใ้ ท่าน เป็น เหมือน กัน กับ ข้า ภาย
 ว่า ข้า เป็น เหมือน กัน กับ ท่าน ๆ มิ ไ้ ทำ ร้าย แก่ ข้า ศัก สิ่ง ท่าน รู้ อยู่ ว่า

เมื่อ ข้า แรก เป้า ประกาย มงคลโอรสาท แก่ ท่าน ก็ เป็น กล้วย ช่อน เนื้อ ช่อน
 ทั่ว แล้ว คอ้ง ซึ่ง สอง ลำบาก ใน เนื้อ ใน ทั่ว ของ ข้า นั้น ท่าน มิ ใ้
 ประมาท หมิ่น และ ข้า เอง ท่าน ก็ มิ ใ้ ผลัก ทิ้ง เสีย แต่ ว่า ท่าน ใ้ รับ
 ไว้ เหมือน เป็น ทูท พระเจ้า ก็ เหมือน เป็น พระเยซู คริสต์ พระองค์ เอง เหตุ
 คั้งนี้ ความ สุข ของ ท่าน จะ เป็น ใหญ่ ศัก เก่าไร กล้วย ว่า ข้า เป็น พญาน ผ่าย
 ท่าน ว่า ถ้า จะ เป็น ไ้ ท่าน ก็ เหมือน จะ ไ้ ทั่ว ทั่ว ของ ท่าน เอง แล ใ้
 แก่ ข้า แล้ว ครั้น เป็น คั้ง นั้น แล้ว เพราะ ข้า ใ้ บอก แก่ ท่าน ตาม สัจ
 ตาม จริง ข้า จึง ไ้ กลับ เป็น สตรี แก่ ท่าน หรือ คน เหล่า นั้น ไ้ รักษา ไ้
 ใน ท่าน เป็น อัน มาก มิ ใ้ เป็น อัน ที่ แต่ ว่า เขา หยอก จะ บิด บัง เรา ไว้ ไ้
 อยู่ ช่าง นอก เพื่อ จะ ใ้ ท่าน รักษา ไ้ ใน เขา เอง ช่าง เคี้ยว ข้อ ซึ่ง จะ
 มี ใจ รักษา ใน การ ดี คน ดี ก็ ชอบ อยู่ ทุก เมื่อ มิ ใ้ เมื่อ ข้า อยู่ ทั่ว ท่าน
 มี ใจ เคี้ยว กูรา ลูก ทั้ง หลาย ข้า เป็น ทูท ข. เจบ ยวด เพราะ ท่าน อึก กว่า รูป
 สัน จาน แห่ง พระคริสต โท จะ ไ้ บัง เกิด มี ใน ท่าน ข้า หยอก จะ มา หา ท่าน
 อึก บั ที้ แล แปลง เปลี่ยน เสียง คำ ของ ข้า ใ้ ถูก ที่ กล้วย ว่า ข้า มี ใจ
 สงไสย ทั่ว ท่าน ไ้ คน ที่ จะ ไ้ อยู่ ไ้ บัญชี บัญชี นั้น ท่าน เข้า ใจ แล้ว
 หรือ จึง บอก ไป เกิด เพราะ ว่า มี คำ เขียน ไว้ ว่า ชั้วราฮาม มี ลูก สอง
 คน ๆ หนึ่ง เกิด กล้วย แม่ ที่ เป็น ทายี และ คน หนึ่ง เกิด แก่ แม่ มิ ใ้ ทายี
 แท้ จริง คน ที่ เกิด กล้วย นาง ทายี นั้น ก็ เกิด ตาม เนื้อ หนึ่ง เป็น ปกติ แต่
 คน ที่ เกิด กล้วย แม่ ใ้ ทายี นั้น เกิด ตาม คำ สัญญา และ เรื่อง ความ อัน นี้
 เป็น ปริมาณ เปรียบ ความ ว่า กล้วย หญิง ทั้ง สอง คือ คำ สัญญา นั้น สอง หย่าง
 หย่าง หนึ่ง มา แก่ ภูเข ชี นาย ใ้ บัง เกิด เป็น ทายี นั้น และ คือ นาง ฮา มาร
 คำ ซึ่ง ว่า ฮา มาร นี้ เป็น ชื่อ แห่ง ภูเข ชี นาย ที่ อยู่ ใน เมือง ฮะรา เบีย แล
 ถูก คอ้ง กัน กับ เมือง ยรูจ เลม ที่ มี อยู่ เคี้ยว นี้ ที่ เป็น ทายี เขา กับ ลูก เมือง
 นั้น กล้วย แต่ ว่า ยรูจ เลม เมือง บน นั้น มิ ใ้ ทายี เขา ยัง เป็น แม่ ของ เขา
 (ทั้ง ปวง) เพราะ ว่า มี คำ เขียน ไว้ ว่า ไ้ หญิง หมัน ที่ มี ไ้ ตลอด ลูก

จง ชะกัรม ยินดี เกิด ใ้หญิง ที่มีได้ เจบ ปวด ในการ คลอดลูกเลย จง
 แผลต เลียง ร้อง เกิด คว้า ว่า ลูก ของ ท่าน ที่ อยู่ เปลี้ยว เปล่า นั้น เป็น อัน
 มาก กว่า หญิง ที่มี ตัว แต่ ฝ่าย เรา ใ้ พวก พี่ น้อง ทั้ง หลาย เรา ได้ เป็น
 ลูก แห่ง คำ สัตยา เหมือน หย่าง ยิศชาค คุง ตั้ง ว่า แต่ คราว นั้น คน ที่ เกิด
 ความ เนื้อ หนั ง ไ้ ไ้ เจี้ยว เช่น คน ที่ เกิด ความ วิญญาณ ก็ เป็น บั คนี้ เหมือน
 กัน แล้ว คำ ที่ เขียน ไว้ นั้น ว่า หย่างไร ก็ ว่า ตั้ง นี้ ว่า หญิง ที่ เป็น ทายี นั้น
 ก็ ตั้ง เสีย เกิด กับ ทั้ง ลูก เขา คว้า เพราะ ว่า ลูก หญิง ทายี จะ เขา มระก
 คว้า ลูก ของ หญิง ใ้ ทายี นั้น ก็ มี ไ้ คุง พวก พี่ น้อง เพราะ เหตุ ตั้ง นี้
 เรา มี ไ้ เป็น ลูก ของ หญิง ทายี แต่ ว่า เป็น ลูก ของ หญิง ที่ มี ใ้ ทายี ะ

๑๑ บท ๕ ๓

๑๑ เหตุ ตั้ง นี้ ครั้น พระศรีศโท ให้ เรา พัน ซึ่ง จะ เป็น ทายี นั้น แล้ว ท่าน
 จง ยืน กิ่ง มัน คง ใน ที่ อัน จะ พัน ซึ่ง เป็น ทายี แล้ว อย่า เข้า กิด แหก จะ
 กชัง เป็น ทายี รับ ใ้ เขา ชัก ท่าน จง ก เกิด ำ คือ เปา โล เอง บอก แก่
 ท่าน ว่า ถ้า และ ท่าน รับ คีล คัก ไ้ แล้ว พระศรีศโท จะ เป็น ประโยชน์
 อัน ไ้ แก่ ท่าน ก็ ทายี ไ้ ำ ก็ ยัง เป็น พญาณ ชัก บอก แก่ คน ทั้ง ปวง อัน
 ไ้ รับ คีล คัก นั้น ว่า เขา คง จะ ประพรี ทธิ ความ บัญญิ ไ้ ครอบ สิ้น ถ้า ผู้
 โท ใน พวก ท่าน ไ้ พัน โทษ คว้า บัญญิ ผู้ นั้น ก็ ชาก จาก ประโยชน์ ใน พระ
 ศรีศโท แล้ว ท่าน ก็ ตก เสื่อม เสีย จาก พระคุณ แต่ ว่า เรา ชา ไ้ รย พระ
 วิญญาณ คว้า ไ้ ใจ ว่า จะ ไ้ พัน โทษ คว้า ความ เชื่อ คว้า ว่า ใน พระเชษ
 ศรีศ ซึ่ง จะ รับ คีล คัก หรือ มี รับ นั้น ก็ มี เป็น ประโยชน์ ประการ ไ้ แก่
 ว่า ความ เชื่อ อัน ไ้ ประพรี ทธิ คว้า ความ รักช นั้น และ เป็น ไ้ ใหญ่ ำ ซึ่ง
 ท่าน ไ้ ว่าง นั้น ก็ ไ้ ว่าง คี ไ้ ร ไ้ ให้ ท่าน หยุด เสีย ที่ ท่าน จะ มี พัง ประ
 พรี ทธิ ซึ่ง สัจ ชรวม ำ ซึ่ง จะ ให้ ท่าน ประพรี ทธิ ตั้ง นั้น มี ไ้ มาก แ่
 ท่าน ผู้ ทรง เรียก ท่าน ทั้ง หลาย เชื่อ ไ้ ลง หนัก น้อย ก็ ย่อม แ่ ทั่ว ไ้
 สิ้น ทั้ง กชัน ำ ไ้ ใจ ว่า ท่าน เหน แก่ พระองค์ เจ้า ท่าน จึง จะ ถือ หย่า

ขึ้นสักสิ่งมิได้ แต่ว่าถ้าใครผู้ใดมาทวงท่าน แลผู้นั้นถึงจะเป็น
 ผู้ใด ๆ ก็จะต้องรับโทษสำหรับตัวเขาเอง กุศลพื้ณ้องถ้าข้าบ่าว
 ปรากฏให้รับศีลก็ก็เป็นโฉนเขายังได้เขี้ยวเขนข้าเสีย ถ้าเป็น
 กัณฑ์นั้น ข้อซึ่งเป็นที่ให้เคืองใจในไม้กางเขนนั้นก็สิ้นสูญอยู่แล้ว
 ฝ่ายคนที่รบกวนนั้น ข้าพหากจะให้ก็เสีย ขะ

๑๓๐ พวกพื้ณ้องเขี้ยว ข้อซึ่งท่านต้องเรียกนี้ก็เป็นเพื่อจะให้พ้น
 จากเป็นทาสเขา แต่ที่ซึ่งท่านจะมีได้เป็นทาสนั้น อย่าเขาเป็นโอกาส
 แก่เนื้อหนึ่ง จงปฏิบัติซึ่งกันแลกัน ด้วยความรักขะเถิก เพราะว่า
 ที่สุดบัญญัตินั้นครบสำเร็จในคำเดียว คือว่าทั้งนี้จงรักขะเพื่อนบ้าน
 เหมือนรักขะตัวเอง แต่ทว่าถ้าท่านกตัญญูเนื้อซึ่งกันแลกัน ก็ให้
 ระวังจงก็กลัวเกลือกว่า จะถึงซึ่งความพิณษณิบหายด้วยกัน ข้าจึง
 สั่งว่า จงประพริทธิคามวิญญาน แลอย่าทำคามซึ่งเนื้อหนึ่งอันชัก
 ชวนให้ทำ ด้วยว่าเนื้อหนึ่งนั้นชักชวนให้ผิดต่อพระวิญญาน แลพระ
 วิญญานให้ผิดต่อเนื้อหนึ่ง ทั้งสองสิ่งนี้เถียงกันผิดกันอยู่เองเพียง
 ว่า มิให้ท่านทำคามซึ่งจะใคร่ทำนั้น ถ้าแลท่านภากันไปคามซึ่ง
 พระวิญญานชักไปนั้น ท่านก็มีใช้ช้อยได้บัญญัติ แลแล้วกรงานซึ่งบัง
 เกิดแก่เนื้อหนึ่งนั้น ก็มีปรวกตอยู่คือว่านี้และ (ที่ผิดผิดเมื่อกัน)
 ที่เล่นกับหญิงคนชั่ว แลทำชั่วตามกเล่นโตนโตน ที่ให้วรูปเทียม
 พระ แลทำการพ่อหลวงด้วยวิชาขาคม เป็นลักรู้กัน ถุ่มเถียงกัน
 วิวากัน โกรธกัน ต่ำกัน แยกแย่งกัน ถือลัททิกต่าง ๆ กัน อิจฉา
 กัน ข่าพื้ณ้องนี้ แลแล้วเล่นวุ่นวาย แลการขึ้นมีประการต่าง ๆ
 เช่นนี้ เหมือนหย่างข้าได้ว่าแต่ก่อน ก็เดี๋ยวนี้ว่าเหมือนกันว่า คน
 ที่ประพริทธิทั้งนี้ จะเขาตระตกในเมืองพระเจ้ามิได้เลยสักคนเถียว
 แลฝ่ายผลพระวิญญานนั้นก็คือว่าหย่างนี้และ ความรักขะ ความยินดี
 ความศุขสำราญ แลซึ่งอดทนไว้ณน ซึ่งมิใช่หมุกคาชอนสุภาพใจ

ปราณี ใจที่ใจซื่อสัตย์ ใจกว้างขวาง ซึ่งมีไต่เกินขนาดแห่งบัญญัติ ประ
 การใด ที่จะห้ามการเช่นนี้ไม่มีเลย หนึ่งในคนทั้งหลายที่เป็นศิษย์แก่
 พระครุฑโก ไต่เอาซึ่งความปรารถนาของเนื้อหนังไป ครึ่งเสียในไม้กาง
 เขนแล้ว ถ้าเรามีชีวิตในพระวิญญานแล้ว ก็ให้เคียร ความ รอย พระ
 วิญญานเกิด ขอย่าให้ถืออิศศัตริยศกัน เคื่องใจกัน แล อิจฉากันเลย อะ

๐ บท ๖ ๓

๐ กุญร ฟันซัง ถ้าผู้ใดตกไปในที่ผิดเป็น ประการใด เมื่อไม่ทันรู้ตัว
 ก็ทำน ที่ เป็น ฝ่าย พระวิญญานแล้ว จง สงเคราะห์ ช่วย คึง ผู้ นั้น ให้ กลับ
 คึน คว้ย ใจ มุทุทา อัน ซอน คึค ถึง ทั่ว ทำน เอง กถัว เกลือค ว่า ทำน จะ
 กอ้ง ยะบง ให้ หลง ผิด คว้ย สิ่ง ของ ที่ หนัก นั้น จง ช่วย กัน แยก ไป เกิด
 ประพริทธิ คังนี้ และ จึ่ง จะ ให้ บัญญัติ แห่ง พระครุฑโก ครอบ ล้า เรจ แล้ว ถ้า
 ผู้ใด จะ ถือ ว่า ทั่ว เป็น ไหญ่ เมื่อ มี ไต่ เป็น ไหญ่ ผู้ นั้น ก็ ผ้อ ทั่ว เอง เทกุ
 ณะนี้ ให้ ทั่ว คน พินิจ พิจารณ การ ภาย ของ ทั่ว ให้ ถึ จึ่ง จะมี ที่ อด ใน ทั่ว
 เขา แต่ ผู้ เตียว นั้น เอง แล มี คอ้ง การ ที่ จะ อด คว้ย คน อื่น คว้ย ว่า
 เป็น ของ แยก ของ ผู้ใด ผู้ นั้น คง จะ รับ แยก เอง ฝ่าย คน ที่ รับ คำ สอน
 ให้ เขา ของ คี สาระ พัก มา แบ่ง ให้ แก่ ผู้ สอน นั้น เกิด ขอย่า หลง เลย จะ
 พ้อ ลวง พระเจ้า มิได้ เพราะ ว่า ผู้ใด ทว่าน พืชัน ลง หย่างไร ก็ จะ ได้
 เกี้ยว เกบ ผล หย่างนั้น เหตุ คังนี้ ถ้า ผู้ใด ทว่าน แก่ เนื้อ หนึ่ง เขา เอง แต่
 เนื้อ หนึ่ง นั้น เขา จะ เกี้ยว เกบ ผล ซึ่ง จะ เบือย เน้า แล้ว ถ้า ผู้ใด ทว่าน พืชัน
 แก่ พระวิญญาน แต่ พระวิญญาน นั้น จะ เกี้ยว เกบ ซึ่ง ชีวิต อื่น หา ที่ สิ้น สุก
 มิได้ เหตุ คังนี้ ใน ที่ จะ ทำ การ คี ขอย่า ให้ เรา เลือย ล้า เพราะ ว่า ถ้า
 เรา มิได้ เลือย ล้า เรา ก็ จะ เกี้ยว เกบ ผล ใน เวลา อัน ควร ครัน เรา มี
 ซอ้ง แล้ว ให้ เรา ทำ การ คี แก่ คน ทั้ง ปวง แล แก่ คน ที่ เป็น จว บ้าน
 เกี้ยว กัน ใน ความ เชื่อ เป็น กัน อะ

๑๑ ๐ ท่าน กู ก็ เหน อยู่ ว่า ข้า ได้ เขียน หนังสือ ยึด ฅาว ศัก เท้า ใด ผ่า ก

มาให้ท่าน ข้าเขียนด้วยมือข้าเอง ถ้าผู้ใด ๆ จะใคร่ได้หน้าในคนที่
 ที่ทำ ความ เนื้อ หนึ่ง นั้น เขาขึ้นท่านให้รับศีลศักดิ์ เพื่อเขาจะได้พ้นซึ่ง
 ความโล้ เขียว เช่นกัน อันเกิดเพราะไม้กางเขนแห่งพระคริสตอ ฝ่าย
 เขาเอง แม้นเขา รับศีลศักดิ์แล้ว เขายังไม่ถือ ประพรีทธิคาม บัญญัติ ข้อ
 ซึ่งเขา พยายามให้ท่าน รับศีลศักดิ์ นั้น ก็เป็นเพราะ เขา พยายาม จะใคร่ อวด
 ใน เนื้อ หนึ่ง ท่าน ซึ่งข้า จะขอค อย่า ให้ มี เลย เว้นไว้แต่ในไม้กางเขน
 แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา ทั้ง นั้น โลกย์ นี้ ค ้อง ตรึง ใน ไม้ กางเขน
 เพราะ ข้า และ ข้า นั้น ก็เพราะ โลกย์ ด้ว ว่า อันคน อยู่ ฝ่าย พระเยซู
 คริสต์ นั้น ซึ่ง จะรับศีลศักดิ์ หรือ มีได้รับนั้น ก็มีได้เป็น อะไร เลย แก่
 ว่า ข้อ ซึ่ง จะให้ เป็น คน ส้าง ขึ้น ใหม่ นั้น และ เป็น สำคัญ แล้ว ฝ่าย คช
 ทั้งปวง ที่ได้ ประพรีทธิคาม บัน ทัด นี้ ให้ ความ สุข สำราญ และ พระ
 กรรณา จง บังเกิด มี แก่ พวก เหล่า นั้น แล พวก ยิศราเอล ทั้งปวง อัน เป็น
 ฝ่าย พระเจ้า จา เติม แก่ นี้ ไป อย่า ให้ ผู้ใด ให้ ความ ลาปาก แก่ ข้า เลย
 เพราะ ว่า ใน ทัว ข้า ๆ มี รอย ลัก ณะ แห่ง พระเยซู คริสต์ แล้ว

๑ พินธัง ทั้งหลาย เชย พระคุณ แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา อยู่นัก
 วิญาณ ของ ท่าน เกิด ะ ฮาเมน ะ

๑ หนังสือ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝาก แก่ พวก ลุกัส ใน เมือง ฆะลาเกีย จบแล้ว

EPHESIANS.

๑ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก โอวาท แก่ พวก ลุกัส ใน เมือง เอเฟซัส ะ

๑ บท กั้น ๓

๑ หนังสือ เปาโล ผู้ เป็น ทูค แห่ง พระเยซู คริสต์ ตาม ซึ่ง ชอบ พระไทย
 พระเจ้า ฝาก มา ถึง คน อัน บริสุทธิตี ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน เมือง เอเฟซัส แล
 แก่ คน ทั้งหลาย อัน เชื้อ ใน พระเยซู คริสต์ พระคุณ แล ความ สุข สำราญ
 มา แก่ พระบิดา เจ้าเรา แล แก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า จง บังเกิด ขึ้น มี แก่
 ท่าน ทั้งหลาย เกิด ะ

๑ สาธุการ แก่ พระเจ้า ผู้เป็น บิดา แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา ที่ได้ ทรง ไปรตแก่ เรา ทั้งหลาย เพราะ พระคริสตโคได้มี วิญญาณ คุณ ทูท หย่าง ซึ่ง เนื่อง กัน กับ ของ สวรรค์ กุจ กัง พระองค์ ได้ เลือกรเรา ไว้ ใน พระเยซู เมื่อ ก่อน โลกย์ กัง ขึ้น นั้น จะ ให้ เรา เป็น อัน บริสุทธิ และ ซึ่ง จะ ก็ เคียน เมฆา พระองค์ นั้น มี ได้ เพราะ ความ รักข ได้ ทรง จัก แจง แแก่ เรา ให้ เป็น ลูก ของ พระองค์ กว้ย เกษ พระเยซู คริสต์ ตาม ซึ่ง ชอบ พระ ธารมณ แล พระไทย แห่ง พระองค์ ให้ เป็น ที่ สรรเสริญ พระคุณ แห่ง พระ องค์ อัน ประกอบ กว้ย รัศมี ภาพ แห่ง พระคุณ นั้น ซึ่ง ได้ ประทาน แก่ เรา กว้ย เหน แก่ ท่าน ผู้ เป็น ที่ รักข เรา จึง ได้ ถึง ที่ รอด เพื่อ โลติก แห่ง พระองค์ นั้น และ ได้ รับ แก่ พระองค์ เป็น ที่ ยก ความ ผิด ทั้งหลาย ตาม ซึ่ง เป็น อัน อุกม บริบูรรณ ใน พระคุณ แห่ง พระองค์ ต่อ เรา พระคุณ นั้น ได้ เป็น อัน มาก เหลือ ดัน ใน ญาณ บัญญา ทั้งปวง ให้ เรา รู้ เข้า ใจ ซึ่ง ความ อับ ลึก ใน น้ำ พระไทย ตาม ซึ่ง พระองค์ ไปรต ปราณ ทรง พระ คำทริ ไว้ แล ตาม ซึ่ง ได้ จัก แจง ไว้ ใน กาล อัน สันรจ บริบูรรณ ให้ เขา สิ่ง สาร พัก ซึ่ง อยู่ ใน สวรรค์ ก็ ที่ ใน แผ่นดิน ก็ ที่ รวบ รวม เข้า ไว้ ใน พระคริสตโค ใน พระองค์ นั้น และ เรา จึง ได้ ถึง ที่ เป็น ซึ่ง พระองค์ ได้ เลือกร จัก ไว้ ตาม ซึ่ง จินตา แห่ง ท่าน ผู้ กระทำ ซึ่ง สิ่ง สาร พัก ตาม พระคำทริ ซึ่ง ชอบ น้ำ พระไทย นั้น เพื่อ จะ ให้ เรา เป็น ที่ สรรเสริญ พระเกษนุภาพ แห่ง พระองค์ เรานั้น และ ที่ ไว้ ใจ ใน พระคริสตโค แก่ เติม แล ครั้น ท่าน ทั้งหลาย ได้ สดับ พัง คำ อัน สัจจริง นั้น ก็ อมกต โอวาท อัน เป็น ที่ รอด แก่ ท่าน แล ท่าน ได้ เชื่อ ใน พระองค์ นั้น ท่าน ก็ ได้ ทมย ไว้ กว้ย ครา แห่ง พระวิญญาณ อัน บริสุทธิ อัน พระองค์ สัญญา ไว้ นั้น พระวิญญาณ นั้น เป็น ที่ ประจำ ของ ซึ่ง เรา จะ ได้ มระตก กวว่า เรา จะ ได้ ซึ่ง พระองค์ มา ถ่าย เรา ไว้ แล้ว ให้ เรา เป็น ที่ โมทนา สรรเสริญ พระเกษนุภาพ แห่ง พระองค์ จะ

๑๕ ๑ เหตุ กัง นี้ ครั้น ข้า ได้ ยิน ว่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ เชื่อ ใน พระเยซูเจ้า

• แลได้รักษา ไคร์ ใน คน บริสุทธิตั้งปวง ข้าจึงได้ โมทนา พระคุณ เพราะ
ท่าน ไม่ หยุค เลย ให้ ล่าลึก ถึง ท่าน เมื่อ ข้า ได้ สวด ทุก ที่ เพื่อ พระเจ้า
แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา คือ พระบิดา กอบ ภัย เกษน ภาพ จะ ได้ ประ
ทาน พระวิญาณ อัน มี บัญญา และ ที่ จะ สำแดง ให้ ท่าน รู้จัก พระองค์ ภัย
ทวง ที่ ภัย จะ ให้ ภา ของใจ ท่าน ทั้ง หลายเป็น สว่าง ขึ้น เพื่อ ท่าน จะ ได้ รู้
ว่า อัน พระองค์ ทรง เรียก ท่าน นั้น เป็น เหตุ ที่ จะ ให้ ใจ มาก คัก เท่าไร
แล วัศมี โภภาษ ซึ่ง พระองค์ จะ ให้ มระคก ภัย คน บริสุทธิตั้ง หลาย นั้น จะ
เป็น อัน อุดม บริบูรณ์ คัก เท่าไร หนึ่งใน วิถี เกษ แห่ง พระองค์ ต่อเรา ที่
เชื่อ นั้น จะมี ใหญ่ ยิ่ง เหลือ ล้น คัก เท่าไร ตาม ซึ่ง วิถี แห่ง พระองค์
ได้ กระทำ เมื่อ กระทำ ให้ พระคริสตโค เป็น ขึ้น มา จาก ภาย แล นั้น เบื้อง
ขวา พระศักดิ์ พระองค์ ใน ที่ สวรรค์ อัน สูง สุด เหนือ วิถี เกษ แล อาณา
จักร มะหันตะ อานาท ตั้งปวง เกิน เหนือ นาม ชื่อ ตั้งปวง ที่ เขา ออก ใน บั
จุบัณ โลกย์ นี้ ใช้ แต่ เท่านั้น เกิน ซึ่ง จะมี ใน ะเนคค โลกย์ โน้น แล
ได้ ปราบ ปรวม สารพัด ตั้งปวง วาง ลง ให้ พระบาท พระองค์ แล ครั้น
พระองค์ เป็น หัว เป็น ใหญ่ ใน สารพัด สิ่ง ตั้งปวง ที่ เป็น การ ของ พวก ลู
ศิษ ๗ นั้น เป็น ภาย แห่ง พระองค์ คือ เป็น ซึ่ง สิ่ง อัน เกม บริบูรณ์ ของ
พระองค์ ที่ ให้ สิ่ง สารพัด เคม ไป ภัย สิ่ง สารพัด ะ

๑ บท ๒ ๖

๑ ฝ่าย ท่าน ทั้ง หลาย ที่ ภาย อยู่ใน การ ผิด แล การ ขाप ค่าง ๗ ซึ่ง ท่าน
ยอม ทำ มา แต่ ก่อน ตาม ทำ เนิยม โลกย์ นี้ แล ตาม ผู้ ครอง ซึ่ง มี วิถี
ใน อากษ เวหา คือ ผู้ ที่ ครอง ใน คน อัน มี พัง มี เชื้อ นั้น เรา ตั้งปวง
ได้ เป็น รัก พวก ประพริทธิ เหมือน กัน กับ เหล่า นั้น เมื่อ เรา ได้ ทำ ตาม
ความ ปรารถนา ของ เนื้อ หนึ่ง เรา แล ทำ ให้ ความ ปรารถนา ของ เนื้อ หนึ่ง
แล ความ คัก นั้น สำเรจ ถ้า แล เหน แต่ สภาวะ แห่ง จิตร อัน เป็น ปรกติ
นั้น เรา ก็ ได้ เป็น อัน ควร แก่ พระราช อาชูล เหมือน กัน กับ คน ขึ้น แต่ ว่า

พระเจ้าบริบูรณ์ ประกอบไป ด้วย พระกรรูด เพราะ ความ รักษ ที่ พระองค์ทรง รักษ เรา เป็น ชัน มาก ถึง มากว่า เราตาย อยู่ใน ความ ผิด พระองค์ก็ได้ ประทาน ให้เรามี ชีวิต ทั่วกัน กับ พระคริสต ที่ ท่าน ทั้งหลาย รอด นั้น ก็ เป็น ทั่ว พระคุณ แล้ว พระองค์ ให้เรา เป็น ชัน แล นั้น ใน สถาน สวรรค์ ด้วย พระเยซู คริส เพื่อ พระองค์ จะได้ สำแดง แก่ คน ใน นคร กษ ภาย ภาค หน้า ให้ รู้ ทั่ว พระคุณ แห่ง พระองค์ ว่า เป็น ชัน อุดม บริบูรณ์ เป็น ชัน เหลือ ถ้น ด้วย พระกรรูด ก่อ เรา ทั่ว เกษ พระเยซู คริส ทั่ว ว่า ท่าน รอด ได้ ทั่ว พระคุณ เพราะ ความ เชื่อ ๆ นั้น มี ใช้ แก่ ท่าน เอง เป็น ที่ ซึ่ง พระเจ้า ทรง ประทาน ให้ จะ เป็น เพราะ การ ประพริทธิ มิได้ เพื่อ จะ มิให้ ผู้ใด ขอ ได้ ทั่ว ว่า เรา เป็น ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ ได้ สร้าง ชัน ใน พระเยซู คริส เพื่อ จะ ทำ การ ที่ กาม ซึ่ง พระเจ้า ได้ เลือ กเรา ไว้ แก่ ก่อน จะ ให้ ประพริทธิ ทั้ง นั้น ะ

๑๑ ๐ เหตุ ฉะนี้ จง ถาลึก ชัน ว่า แก่ ก่อน ท่าน เอง ได้ เป็น พวก ต่าง ประเทศ อยู่ ตาม เนื้อ หนึ่ง ที่ พวก ชัน ได้ ชื่อ ว่า รับ คีล คัด ทั่ว มือ เขา ให้ ชื่อ ท่าน ว่า มิได้ รับ คีล คัด ใน กาล ฉะนั้น นั้น ท่าน ทั้งหลาย อยู่ นอก พระคริสต เป็น นอก พวก พัง ซติ ยิศราเฮล มิได้ รู้ จัก คั้น เคย ใน คำ สัญ ซึ่ง คริส สัญ ไว้ นั้น ที่ จะ ไว้ใจ ท่าน ไม่มี พระเจ้า ไม่มี ใน โลก ย์ นี้ แก่ เคียว นี้ ท่าน ที่ แก่ ก่อน อยู่ โกล ได้ เป็น ไป ว่า มา โกลั พระเยซู คริส แล้ว ทั่ว เกษ โลหิก แห่ง พระคริสต ๑ นั้น เป็น ที่ ให้ ความ สุข สำราญ แก่ เรา ได้ กระทำ ให้ คน ทั้ง สอง พวก นั้น เป็น พวก เคียว กัน และ กำแพง ซึ่ง กั้น กลาง นั้น ทำลาย ลง เสีย แล้ว คำ ซึ่ง เป็น ประระบั กษ กัน นั้น คือ คำ บัญชี ชัน บังคับ บันช ค่าง ๆ ทั่ว คีล ค่าง ๆ นั้น พระองค์ ได้ ทำ ให้ เสีย กำดั ทั่ว เนื้อ หนึ่ง ของ พระองค์ เขา คน ทั้ง สอง พวก นั้น สร้าง เป็น คน พวก ใหม่ พวก เคียว แก่ พระองค์ จึง ทำ เป็น ไมครี กัน แล้ว ก็ แปลง เปลี่ยน คน ทั้ง สอง พวก นั้น ให้ เป็น กาย เคียว ทั่ว แก่ พระเจ้า

ด้วยเศษไม้กางเขน จึง ได้ ประทาร์ ซึ่ง พวก อັນ เป็น ประระปักขตั้งนั้น แล้ว จึง มาช่วย บ่าว ประภาษ ซึ่ง ความสุข สำราญ แก่ ท่าน ที่ อยู่ไกล แล ใกล้เคียง เพื่อ จะให้ เรา ทั้ง สอง พวก นี้ มี ชื่อง ที่ จะ มา ถึง พระบิดา เจ้า พระ พระองค์ ด้วย พระวิญญาณ อัน เทียว เหตุ กิ่งนี้ แค้น นี้ ไป ท่าน ไม่ เป็น คน แหก บ้าน ท่าง บ้าน แต่ ว่า เป็น จว บ้าน เทียว กัน กับ คน บริสุทฺธิ แล จว เรือน แห่ง พระเจ้า ก่อ ขึ้น บน ราก นั้น คือ แก่ บันดก ทุก แล ผู้ ทำ นาย มี พระเยซู คริสต์ เป็น หิน หัว มุม นั้น และ สัน ทั้ง เรือน สถาน ก่อ กัน กิด กัน เปน อัน กี่ ใน หัว มุม นั้น ก็ ใหญ่ ขึ้น เปน วิหาร อัน ถวาย แก่ พระ องค์ เจ้า ใน ที่ นั้น และ ท่าน ก็ ได้ ก่อ ขึ้น ด้วย กัน ให้ เป็น ที่ สถิตย์ แห่ง พระเจ้า ด้วย พระวิญญาณ ะ

๑ บท ๓ ๓

๑ เพราะ เหตุ กิ่งนี้ ฝ่าย ซ้ำ คือ เปาโล ที่ เป็น คน ของ พระเยซู คริสต์ ก่อ จ้างอง เพราะ ท่าน ทั้ง หลาย ที่ เป็น พวก คน ท่าง ประเทษ ท่าน ก็ ได้ ยิน แล้ว ด้วย การ แจก จ่าย พระคุณ แห่ง พระเจ้า ซึ่ง ไปรค ประทาน แก่ เขา เพื่อ ประโยชน์ แก่ ท่าน ที่ ซ้ำ ได้ กล่าว ไว้ ให้ ท่าน รู้ ซึ่ง ข้อ ลับ ลึก ตาม ซึ่ง ก่า แคง มาก เปน เหมือน หนึ่ง ซ้ำ ได้ ว่า แก่ ก่อน หนึ่ง ครั้น ท่าน ได้ อ่าน หนังสือ นั้น แล้ว ท่าน จึง รู้ ว่า ที่ ซ้ำ เข้าใจ ใน ข้อ ลับ ลึก แห่ง พระ คริสต์ โท เปน อย่างไร ข้อ นั้น มี ได้ สำแดง แก่ พวก มนุษย์ ใน คราว ก่อน นั้น เหมือน ทราย ได้ สำแดง ให้ ปรากฏ บัดนี้ แก่ ทุก แห่ง พระองค์ อັນ บริสุทฺธิ แล แก่ ผู้ ทำ นาย ด้วย เศษ แห่ง พระวิญญาณ คือ ว่า พวก ท่าง ประเทษ นั้น จะ ได้ เปน เจ้า มรดก ด้วย กัน เปน กาย เทียว กัน แล ข้อ ที่ รับ คำ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรส สัญญ ไว้ ว่า ด้วย พระคริสต โท พร้อม กัน ด้วย มงคล โสวาท ใน การ ที่ ประภาษ โสวาท นั้น ซ้ำ เป็น คน รับ ใช้ ตาม จนต พระคุณ ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน แก่ ซ้ำ แล ตาม ซึ่ง พระวิทธิ พระเดช ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ นั้น พระคุณ นี้ ได้ ไปรค ประทาน ให้ แก่ ซ้ำ อັນ เปน ผู้ นอชี่ กว่า คน บริสุทฺธิ ทั้ง ประ

คือว่า จะให้ข้า บ่าว ประกาศ ซึ่ง ชุคม มั่ง คั่ง บริบูรณ์ ใน พระคริสตโค อัน
 เป็น ฮาจีนไทย แล้ว จะได้ให้คน ทั้งปวง รู้ แจ้ง ว่า จะเป็น อย่างไร ด้วย
 ว่า ข้อ ที่ ลับ ลึก นั้น ทั้ง แก่ โบราณ โนน ปึก ซอ้น ไว้กับ พระเจ้า ผู้ ใต้ ส่าง ส่า
 ระ พัก ทั้งปวง (ด้วย พระเยซู คริส) ด้วย ว่า เดียวนี้ ผู้ เป็น ทัว เป็น ใหญ่
 แล ผู้ มี อำนาจ ใน สถาน สวรรค์ จะ ได้ ใช้อำนาจ แก่ พวก ลุก ลิช แล รู้
 ด้วย พระบัญญัติ แห่ง พระเจ้า เป็น ไป ทาง ๆ เป็น ชัน มาก ตาม ลำดับ กัน ทัว
 กลั บ ทั้งหลาย ซึ่ง พระเจ้า ได้ กระทำ ลำดับ กัน ไว้ แก่ ด้วย พระเยซู คริส
 เจ้าเรา ใน พระองค์ นั้น เรา จึง ได้ ที่ จะ เข้า มา ด้วย ใจ กล้า ถึง ที่ จะ ไว้
 ใจ ด้วย กำลัง ความ เชื่อ ใน พระองค์ ๖

๓๓ ๑ เหตุ ทั้ง นี้ ข้า ชอ้น วอน ท่าน ทั้งหลาย ว่า ชอย่า ให้ เป็น ทุกข์ เสีย
 ใจ ด้วย ความ ยาก ลำบาก ที่ ข้า ทน เพราะ ท่าน การ ยาก นั้น ยัง เป็น เกียรติ
 ยศ แก่ ท่าน เหตุ ทั้ง นี้ ข้า จึง คุก เข้า ลง คำนับ แก่ พระบิดา แห่ง พระเยซู
 คริส เจ้าเรา หนึ่งใน หมู่ คนอาณานิ ใน สวรรค์ ก็ ต่ บน แผ่นดิน ก็ ต่ สิ้น ทั้ง
 นั้น ก็ จัก ได้ ชื่อว่า มา แก่ พระองค์ นั้น ข้า ก็ ได้ ขอ ให้ โปรด ประทาน
 กำลัง เรี่ยวแรง แก่ ท่าน ให้ ทั้ง มั่น ด้วย พระวิญญาณ แห่ง พระองค์ สำ
 หรับ มนุษย์ ภายใน ทาม ซึ่ง มั่ง คั่ง ชุคม แห่ง พระ เชนุนภาพ พระองค์ เพื่อ
 พระคริสตโค จะ ได้ สถิตย์ อยู่ใน ใจกร ใจ ของ ท่าน ตาม ความ เชื่อ นั้น แล
 ครั้น ท่าน วาง ราก ลง ใน ความ รัก เป็น แมัน มั่น แล้ว ก็ จะ ได้ มี กำลัง
 ที่ จะ รับ เข้า ใจ ด้วย กัน กับ คน บริสุทธิ ทั้งปวง รู้ ว่า พระกรุณา ความ
 รัก แห่ง พระคริสตโค ซึ่ง เกิน ที่ จะ รู้ ได้ นั้น เป็น ชัน กว้าง ยาว สูง ลึก คัก
 เท่าไร แล ก็ได้ ให้ ท่าน ประกอบ เกม ด้วย ซึ่ง เกม แห่ง พระเจ้า ๖

๑ ฝ่าย พระองค์ ผู้ มี วิทธิ ที่ จะ กระทำ ได้ สาระ พัก เกิน ซึ่ง เรา จะ ขอ เกิน
 ซึ่ง จะ คิด จะ นี้ เป็น ชัน มาก ยิ่ง นัก ทาม พระวิทธิ ที่ สะ เชนิน ทำ ใน เรา เค
 ชนุนภาพ แห่ง พระองค์ นั้น มี แก่ ใน พวก ลุก ลิช เพื่อ พระเยซู คริส ทัว
 ทั้ง ชัว กลั บ ทั้งปวง สืบ ๆ กัน ไป ฮาเมน ๖

๑ เหตุทั้งนี้ ข้าตอง ถูก จำของ เพราะเห็นแก่ พระองค์เจ้า ชัน วอน
 ท่านทั้งหลายว่า ท่านได้เรียกไว้เป็น สิ่ง ไต ท่านก็จง ประพริทธิคาม
 ซึ่ง ควร แก่ สิ่ง นั้น คว้า น้ำ ใจ ถ่อม ลง เป็น ชัน ชอน สุภาพ เป็น ที่ ชก
 ทน ไว้ แก่ คน ชัน เป็น เณร คว้า ใจ รักร ของ ใจ ที่ จะ ถือ รักร ขา จิกร วิญญา
 ใต้ เป็น ชัน หนึ่ง ชัน เดียว ใน ที่ ผูก พันท์ กัน คว้า ความ ศุข สำราญ เป็น
 กาย เดียว จิกร เดียว กัน เหมือน หนึ่ง ท่าน ตอง เรียก ให้ มี ที่ จะ ไว้ ใจ ชัน
 เดียว กัน พระองค์เจ้า องค์ เดียว กัน จ้อ เชื้อ ชัน เดียว กัน คือ จุ่ม น้ำ
 ชัน เดียว กัน พระเจ้า ผู้ เป็น พระบิดา แห่ง ท่าน ทั้ง ปวง เป็น องค์ เดียว กัน
 ที่ เป็น ไป เห็น ท่าน ทั้ง ปวง คว้า ท่าน ทั้ง ปวง ใน ท่าน ทั้ง ปวง พระคุณ นั้น
 ได้ ไพรด ประทาน ให้ แก่ เรา สิ้น ทุก คน ตาม ขนด ซึ่ง พระคริศโต ประ
 ทาน ให้ เหตุ เช่น นี้ จึง มี คำ ว่า เมื่อ พระองค์ เสกฯ ขึ้น ไป ใน ที่ สูง พระ
 องค์ จึง เขา ซึ่ง จะ เป็น ชาติ เสนอ นั้น ภา ไป ให้ เป็น ชาติ เสนอ เสีย อีก แล้ว
 จึง ประทาน ซึ่ง เป็น ของ ประทาน แก่ มนุษย์ ที่ ว่า ท่าน ขึ้น ไป นั้น ว่า ชาติ
 ชัน เว้น แต่ นี้ ว่า พระองค์ ได้ ลง มา ถึง ล่าง ที่ แผ่นดิน ผู้ ที่ ลง มา นั้น
 คือ ผู้ ที่ ได้ ขึ้น ไป สูง เหนือ สวรรค์ ทั้งหลาย เพื่อ จะ ได้ ให้ สิ่ง สารพัด
 ทั้ง ปวง เกม บริบูรณ์ ไป แล้ว พระองค์ ได้ ตั้ง คน เป็น ทุก บ้าง เป็นผู้
 ทำ นาย บ้าง เป็นผู้ ประภาษ มงคล โสภณ บ้าง ๗๒ ผู้ เลียง เป็น อาจารย์
 บ้าง เป็น ที่ ให้ คน บริสุทธิ ทั้งหลาย คึง มัน เป็น ที่ สำหรับ ใช้ เป็น ที่ ส่าง
 กาย แห่ง พระคริศโต ขึ้น กว่า เรา ทั้ง ปวง จะ ถึง ที่ เป็น ชัน หนึ่ง ชัน เดียว
 กัน ใน ความ เชื่อ แล ความ รู้ ที่ รู้ คว้า พระบุตร พระเจ้า ถึง ที่ เป็น คน สำเรา
 ถึง ที่ เกม ขนด แห่ง พระคริศโต เพื่อ จะ มี ให้ เรา เป็น เท็ก สิบ ต่อ ไป
 แล ถูก ลม ของ คน สั่ง สอน ทุก หย่าง ชัก ไป ชัก มา คว้า กำลัง เล็กกล ของ
 มนุษย์ ใน อุบาย ที่ เขา จะ ใค่ว ทำ พ้อ ลวง แล้ว ให้ เรา พุด ชื่อ สัก คว้า ใจ
 รักร ใค่ว จะ ได้ จำ เรือนใหญ่ ขึ้น ทุก หย่าง ใน พระองค์ ผู้ เป็น หัว เป็น ไทญ
 คือ พระคริศโต หนึ่ง กาย เรา คิด ต่อ กัน สนิง เป็น มัน คง ก็ ย่อม เป็น ไป

แต่ พระองค์ นั้น ลึ้น และ ทุก คน ช่วย ชู กำลั้ง ตาม ขนาค ของ ทุก ส่วน ชา
 การ เปน ที่ ใ้ กาย นั้น จำ เรือญ ไว้ จน ไ้ สั้ ง จั้ น เสีจ ้วย ความ รั กษ ะ ๓๗ ๑
 ๑๗ ๑ เหตุ ฉะ นี้ จั้ ง สั้ ง และ เปน พณณ ฉ้าย พระ องค์ เจ้า ว่า จำ เติม
 แต่ นี้ ไป ทาน อย่า ไ้ ประพริทธิ เหมือน ท่าง คน ประเทษ ชั้ น ประพริทธิ
 ้วย ใจ โง่ ของ เขา ความ คิค เขา มี ตมน อัน ทะการ มิ ไ้ รุ้ จัก คั้ น เคย
 ้วย ชี วิตร ซึ่ง ชอบ แก่ พระ เจ้า เพราะ ความ โง่ ซึ่ง อยู่ ใน เขา ้วย ใจ
 แง กระจ่าง ปราศ จาก สั้ ง เวศ ชั้ น สมนคร แล ผาก ทั่ว ไ้ แก่ การ โจน
 ลามก ก็ จะ ทำ ซึ่ง โศก โครก ้วย ใจ ปราถนา เปน สามภท แต่ ฉ้าย ท่าน
 เล้า ท่าน มิ ไ้ เรือน แต่ พระ ครี โท ทั้ง นั้น ้วย ว่า ท่าน ไ้ ยิน พระ องค์
 แล ้วย ไ้ รับ คำ โสวาท แก่ พระ องค์ ความ ซึ่ง ความ สัจ จริง ใน พระ เยช
 แล ้วย การ ซึ่ง เคย ประพริทธิ แก่ กอน นั้น ไ้ ท่าน ทอด วาง เสี่ย ซึ่ง มนุษ
 เก้า อัน เป็ อย เน้า ตาม ความ ปราถนา ชั้ น ประกอบ ้วย ชุบาย พ้อ ลวง แล ้วย
 ทั้ง วิญญาณ ใน ใจ ท่าน ทั้ง หลาย เสี่ย ใหม่ จง ไ้ ซึ่ง มนุษ ใหม่ ซึ่ง พระ
 เจ้า ไ้ สั้ ง ไว้ ้วย ความ ชอบ ธรรม แล ซึ่ง บริสทธิ ชั้ น สัจ แก่ ๓๘
 ๒๕ ๑ เหตุ ฉะ นี้ จง ทั้ง ละ เสี่ย ซึ่ง มุสา แล ้วย ไ้ ทุก คน พุก แก่ เพื่อน
 บ้าน ตาม สัจ ตาม จริง ้วย ว่า เรา เปน ชาการ แก่ กัน แล กัน โกรธ เดิก
 แต่ อย่า ไ้ เกิน ไ้ ผิด อย่า ไ้ ทวัน ทัน ตก กอน กว่า ความ โกรธ นั้น
 จะ ทาย แล ้วย อย่า ไ้ ชุชทาน มี ที่ มี ชอ้ง ไ้ ฉ้าย คน ที่ ลัก ของ นั้น อย่า
 ไ้ ลัก ก่อ ไป ไ้ เขา เขา มี ือ ไ้ ทำ การ อัน ดี จั้ ง จะ ชอบ แล ้วย ก็ จะ มี ซึ่ง
 จะ แจก ไ้ แก่ คน ยาก จน คำ ทบาย โศก โครก อย่า ไ้ ชอก จาก ปาก ท่าน
 แต่ ศัก คำ หนึ่ง เลย แต่ ทว่า ถ้า คำ ไ้ ๓ ๓ เปน คำ ชั้ น ดี เปน ที่ สั้ ง จั้ น ก็
 ว่า ไป เดิก ไ้ เปน ประโยชน์ แก่ คน ด้ ้วย อย่า ทำ ไ้ พระ วิญญาณ บริสทธิ
 แห่ง พระ เจ้า เปน ทุก ข พระ วิญญาณ นั้น เปน ที่ ทมาย ท่าน ไว้ แล ้วย เหมือน ้วย
 ตรา กว่า จะ ถึง วัน รอด ซึ่ง น้ำ ใจ ขม เป็ ร็ ยว ชัด เค็อง โกรธ กรั้ว ซึ่ง กัน แล
 กัน กับ คำ ชั้ น กล่าว ้วย ใจ ร้าย ทบาย ทยาม ทุก ท่าง ชั้ น นี้ จง ไ้ เสี่ย

ให้ไกล จาก ตัวท่านเกิด แต่ว่า ให้มีใจ รักกัน สรรเวศกัน ทำคุณ แก่กัน อุปมาดัง พระเจ้า ได้ สำแดง พระคุณ แก่เรา เพราะ ด้วย พระคริสตโคซ

๑๐ บท ๕ ๗

๑๐ ท่านจง ทำเหมือน พระเจ้า ทรง กระทำ ฤๅทั้ง ลุก รักษ แล้ว ซึ่ง ประพรีทธิ นั้น จง ประพรีทธิ ด้วย ความ รักษ ทั้ง พระคริสตโค ได้ ทรง รักษเรา และได้ ประทาน พระองค์ เพราะ เรา ให้เป็น เครื่อง บรรณาการ ที่ บุษบ ย์ณ ถวาย แก่ พระเจ้า เป็น โอชะรส อัน หอม แต่ว่า ซึ่ง จะผิด ลวง ประเวณี ขวย หลึง ทำ การ ตามก ประการ ไต แล มีใจ โลก ซึ่ง การ เหล่า นี้ ชอย่า ให้ ออก แต้ ปาก ท่านเลย จง ความ ซึ่ง ความ ชอบบ อัน ควร แก่ คน บริสุทธิ แลแล้ว ความ ซึ่ง เป็น หน้า ชาย ออกสุ คำ คัดลก คนของ โลก นั้น ไม่ ควร ช้อ ซึ่ง โมทนา พระคุณ นั้น แล ควร ช้อย ด้วย ว่า ท่าน ย่อม รั้อยู่ ว่า ซึ่ง คน ผิด ประเวณี หลึง ขวย คน ทำ ซึ่ง การ โศก โครก คนใจ โลก ที่ เป็น เหมือน การ ใหัว รูป เทียม พระ คน เหล่า นี้ จะ เขามระก ใน เมือง พระ คริสตโค แล เมือง พระเจ้า มิ ได้ คัก คน ชอย่า ให้ ใคร ผู้ใด มา เล้า โลม ลวง ท่าน ด้วย คำ อัน หา แก่นสาร มิได้ ด้วย ว่า เพราะ เหตุ การ ดัง นี้ พระ เจ้า จึง ลง พระชาจุ แก่ คน ที่ มิได้ เชื่อ ฟัง ชอย่า เข้า ส่วน ด้วย กัน กับ เขา เลย เมื่อ ก่อน นั้น ท่าน เป็น คน ผิด แต่ เทียบ นี้ เป็น สว่าง ใน พระองค์ เจ้า ก็ จง ประพรีทธิ เหมือน นั้น เป็น ลุก แห่ง ความ สว่าง ด้วย ว่า ผล แห่ง ความ สว่าง เป็น การ ที่ การ ชอบบ ธรรม แล การ สัจ ทุก อย่าง ท่าน จง พิจารณา คุให้ รั้แน่ ว่า จะ เป็น สิ่ง อัน ไค จึง จะ เป็น การ ชอบบ แก่ พระเจ้า แลแล้ว ชอย่า คบ เป็น เพื่อน กัน ใน การ ผิด อัน ปราศ จาก ประโยชน์ ควร จะ ก็ เทียน การ นั้น ดี กว่า ด้วย ว่า ถึง จะ กล่าว ด้วย การ ซึ่ง เขา ทำ ใน ที่ลับ ที่ ผิด นั้น ก็ เป็น หน้า ชาย สารพัด สิ่ง ซึ่ง เป็น หน้า ก็ เทียน นั้น ก็ ย่อม เป็น ปราวค ด้วย ความ สว่าง สารพัด ซึ่ง กระทำ ให้ ปราวค นั้น ก็คือ ความ สว่าง เหตุ ดัง นี้ ท่าน จึง ว่า โอ้ คน นอน หลับ จง ตื่น ลุก ขึ้น จาก กาย เกิด

แล้ว พระคริสตโค จะส่องสว่างให้แก่ท่าน เพราะ เหตุนี้ ท่าน จง คอย
 ระวัง ญิบเกิด เพื่อจะได้ ประพริทธิ ให้ถวันถึ จะเหมือน คน ะปัญญา ก็
 มิใช่ แต่ ว่าเหมือน คน มีปัญญาแท้ ถ้ายเวลา ประจำไว้ก่อน เพราะ ว่า
 กาละ คราว นี้ เป็น กาล ชั่วร้าย เหตุนี้ ท่าน อย่า เป็น คน ทา ความ คึก มิ
 ไ้ แต่ ว่าท่าน จง เป็น คน เข้าใจ ใ้รู้ ว่า น้ำ พระไทย แห่ง พระเจ้า เป็น
 อย่างไร แล้ว อย่า เมค ด้วยน้ำ ชะงุ่น การ นั้น เป็น การ ที่ จะเกิน ใ้เสีย
 ทั่ว แต่ ว่า ใ้มีใจ ประกอบ ด้วย พระวิญญาณ จง สนทนา ซึ่ง กัน แล กัน
 ร้อง เพลง โมทนา สรรวะเสัญต่าง ๆ อัน ควร ด้วย พระวิญญาณ ใ้เป็น เพราะ
 แก่ใจท่าน เพื่อ จะเป็น เกรียคียศ แก่ พระองค์ เจ้า โมทนา พระคุณ แห่ง
 พระเจ้า คือ พระบิดา เพราะ สาระพัก สิ่ง ทั้งปวง แต่ ถวัน เป็น ด้วย เกษณม
 พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา ย่อม พัง ซึ่ง กัน แล กัน ด้วย เกรง กลัว พระคริสตโค ฯ
 ๒๒ ๑ ดูรา พวก เมีย ทั้งหลาย ท่าน จง นั้ม จิตร พัง ด้ว คนเหมือน หนึ่ง
 พัง พระองค์ เจ้า ด้ว ว่า ด้ว เป็น ใหญ่ แก่ เมีย เหมือน หนึ่ง พระคริสตโค
 เป็น ใหญ่ แก่ พวก ลุกสิษ เพราะ ว่า พระองค์ นั้น เป็น ที่ พัง ที่ รอด แก่ กาย
 แต่ ว่า พวก ลุกสิษ นั้ม พัง พระคริสตโค ฉนใด ควร ที่ เมีย จะนั้ม พัง ด้ว
 ฉนนั้น ทุก ประการ หนึ่ง ดูรา พวก ด้ว ทั้งหลาย ท่าน จง รักข เมีย คน
 กจกั้ พระคริสตโค ทรง รักข พวก ลุกสิษ เกิด แล้ว ใ้ ประทาน พระองค์
 ใ้เพราะ เขา เพื่อ จะใ้เขา เป็น ที่ สอาด บริสุทธิ จง จั้ระเสีย ใน สระ
 น้ำ คือ คำ พระ จะใ้ใ้ พระองค์ รั้ไว้ เป็น พวก ลุกสิษ อัน ะราเทศ มิ
 ใ้คิด ซึ่ง วาคี แล หนึ่ง ย่น ทรี สิ่ง ขึ้น ถันนี้ คัก สิ่ง เกี้ยวเลย แต่ ว่า ใ้
 บริสุทธิ ปรวคจาก ซึ่ง จะเกิเกี้ยน ใ้ ข้อ ซึ่ง ด้ว จะรักข เมีย คน ควร ที่
 จะรักขเหมือน อย่าง รักข ด้ว คน เอง ถ้า ใคร รักข เมีย ด้ว ก็ คชัง รักข
 ด้ว ด้ว แล้ว มิ มี ใคร ผู้ใด เลย ที่ จะชัง เนื้อ หนึ่ง ของ คน แต่ ว่า เขา
 ยัง ชุษาห์ บัารุง ใ้ เหมือน หนึ่ง พระองค์ เจ้า กับ พวก ลุกสิษ ด้ว ว่า เรา
 เป็น ส่วน ซาการ ของ กาย พระองค์ เป็น แก่ มังสา และ อัจู แห่ง พระองค์

เพราะเหตุครั้งนี้ คน จะละ บิคา และ มารดา แห่ง คน กิด ผูกพันธ์กันกับ เมีย และ ผัว กับ เมีย จะเป็น เนื้อ เกียวกัน ซึ่ง ข้าว่า มา นี้ เป็น ข้อลับ ถึก ข้อ ใหญ่ เพราะ ข้าว่า เปรียบ คว้ย พระคริสตโค แล พวก ลูกลิส มาก แม้น เป็น ทั้งนี้ จง ให้ทุกคน ๆ รักร เมีย เหมือน รักร ตัว ตนเอง ฝ่าย เมีย นั้นเล่า ก็ เกรง กลัว ผัว คว้ย เดิก าะ

๑๐ บท ๖ ๓

๑๐ คราว ผู้ ลูก จง พัง นบ นอบ พ้อ แม่ ของ คน เทน แก่ พระองค์ เจ้า เพราะ ว่า นั้น และ เป็น ความชอบ ข้อ ซึ่ง นับ ถือ พ่อ แม่ คน นี้ และ เป็น บัญญัติกัน ที่มี คำสัญญา ไว้ คว้ยว่า จะ ให้ เป็น สุข แก่ ตัว ท่าน แล ให้ ชีวิตร ท่าน จำ เริญ ไว้ บน แผ่นดิน หนึ่งใน กูกร พวก พ่อ ทั้งหลาย ช่าง รบ กวน ลูก คน ให้ ซัก เคื่อง แต่ ว่า จง เลี้ยง เขา ไว้ คว้ย คำ สั่ง สอน แล เคื่อง สติ มา แก่ พระองค์ เจ้า าะ

๑๑ หนึ่งใน กูกร พวก บ่าว ไพร เอง จง พัง คำ บังคับ บันจร ของ คน ที่เป็น นาย คน ความ เนื้อหนึ่ง คว้ยใจ เกรง กลัว สะเทือน สะท้าน แล ใจ อัน ซื่อ เป็น หนึ่งใน เหมือน หนึ่งใน ไต้ ปรนินัติ แก่ พระคริสตโค จะ ทำ เหมือน ท่าง คน ที่ ทำ เมื่อ คา เขา เทน เท่านั้น ให้ เทน ชอบ แก่ มนุษ ก็มี ไซ้ แต่ ก่า เป็น เหมือน หนึ่งใน ไต้ เป็น ทาษ รับ ไซ้ แห่ง พระคริสตโค ทำ ตาม น้ำ พระไทย พระเจ้า คว้ย น้ำ ใจ คน คว้ย ยินดี เหมือน หนึ่งใน ปรนินัติ แก่ พระองค์ เจ้า มี ไซ้ แก่ มนุษ หนึ่งใน ท่าน รับ อยู่ ว่า ถ้า ผู้ใด ๆ ทำ สิ่ง ไค ไว้ ดี ก็ จะ ไต้ รับ แก่ พระเจ้า ตาม สิ่ง นั้น แม้น ผู้ เป็น ทาษ ทวี ไซ้ ทาษ ก็ เหมือน กัน ฝ่าย ท่าน ผู้ เป็น นาย เขา จง ทำ แก่ เขา เหมือน กัน ซึ่ง จะ ทำ ลูก คำ ราม นั้น ก็ จง ซด กลั้น ไว้ คว้ย รับ อยู่ ว่า พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า นาย ของ คน เอง มี อยู่ ใน สวรรค์ แล้ว พระองค์ นั้น มี ไต้ เลือก หน้า ผู้ใด าะ

๑๒ กูกร พันธัง ทั้งหลาย ใน ที่ สุด ข้า จึง ว่า จง ซา ไตรย ใน พระองค์ เจ้า แล ใน วิถีพิเศษ แห่ง พระองค์ ให้ มี กาลัง ขึ้น ใน ที่ นั้น จง ถือ เคื่อง

สาคราวุธ แห่ง พระเจ้า เพื่อ จะต้าน ทาน ป้อง กัน ซึ่ง ชูบาย ของ ซากาน ไว้
 คว้า ว่า ซึ่ง เรา จะต่อสู้ กัน กับ คว้า เลือด แด เนื้อ นั้น ก็ มิ ใช่ว่า
 เรา ต้อง ต่อสู้ กัน กัน ซึ่ง เป็น นาย ใหญ่ ซึ่ง มี อำนาจ ครอบ ครอบ โมหะ
 ความ มีค ของ โลกย์ นี้ กับ ซึ่ง เป็น อะมนุษย์ กอปล คว้า พิศ ร้าย ใน อากาศ เวท
 เหตุ ฉะนี้ ท่าน จง รัย เอา เครื่อง สาคราวุธ ซึ่ง พระเจ้า ประทาน ให้ จึง จะต้าน
 ทาน ไว้ ได้ ใน กาล วัน อัน ร้าย นั้น และ ครั้น ทำ สำเร็จ แล้ว ยัง จะ
 ขึ้น จำเวญ ไป ได้ เพราะ เหตุ ทั้งนี้ ท่าน จง ยืน อยู่ ให้ มี สะเอว คาก ไว้ คว้า
 ความ สัจ ที่ อก นั้น ป้อง กัน ไว้ คว้า ความ ชอบ ชรรม จง รอง กัน คว้า มง
 กลโอวาท แห่ง ความ สุข สำราญ พร้อม สร้อย แล้ว ซึ่ง เป็น ใหญ่ กว่า นั้น จง
 เอา ความ เชื่อ เป็น โล่ โล่นั้น จะ ได้ รับ ลูกศร ทั้ง ปวง แห่ง ผู้ ร้าย ที่ กิ
 เพลิง ยิง มา นั้น ให้ ตับ เสีย สิ้น อัน จะ ได้ รอด นั้น จง รัย ไว้ เป็น ที่ ป้อง กัน
 คีตะ และ ถือ คาบ แห่ง พระวิญญาน คือ คำ แห่ง พระเจ้า แล้ว จง สวด วิง
 วอน ขอ แด ใน ใจ แก่ พระวิญญาน ทุก ท่าง ทุก เวลา เพื่อ เหตุ ฉะนี้ ท่าน จง เฝ้
 ระวัง คว้า สุข ความ เพียร แด คำ สวด เพราะ คน บริสุทธิ ทั้ง ปวง แด เพราะ
 ข้า คว้า เพื่อ ข้า จะ ได้ รับ ประทาน ถ้อย คำ ออก ปาก อาสา มาท ที่ จะ สำแดง
 จ้อ ดับ ลึก ใน มง กลโอวาท ให้ ข้า พุด คว้า ใจ กล้า ความ ซึ่ง ควร ที่ ข้า จะ
 ว่า นั้น ฝ่าย โอวาท นั้น ข้า เป็น ทูต ถึง ว่า มิ ไซร์ ถัม คว้า ข้า ไว้ อยู่ ๖๑
 ๒๑ ๐ คุคิโก ผู้ พันธัง รักษ ของ ข้า ที่ รับ ใช ใน พระองค์ เจ้า เป็น อัน ชื่อ
 สัจ จะ กล่าว สำแดง ให้ ท่าน รัย คว้า เหตุ การ ของ ข้า ว่า ข้า ทำ ข้า อยู่ หย่าง
 ไว คุคิโก จะ กล่าว ให้ รัย หมค ข้า ได้ ใช คุคิโก นั้น ไป ทา ท่าน เพื่อ จะ ได้
 ให้ ท่าน รัย เหตุ การ ของ เรา แด จะ ให้ ใจ ของ ท่าน ได้ ทุเลา เป็น สุข ให้ พวก
 พันธัง อยู่ เย็น เป็น สุข เกิด แด ให้ มี ความ รักษ คว้า ความ เชื่อ มา แก่ พระ
 บิคา เจ้า และ แก่ พระเยชู คริส เจ้า ถ้า ผู้ ไก ๆ รักษ พระเยชู เจ้า เรา โดย
 สัจ จริง ก็ ให้ พระคุณ อยู่ กับ ผู้ นั้น จง สิ้น ทุก คน เกิด (ซาเมน) ๖๒
 ๐ หนังสือ ฝ่าย โอวาท แก่ พวก ลูก สิบ ใน เมือง เฮเฟโซ จบ แล แด ๖๓

๑๑ หนึ่งสี่ ซึ่ง เปาโลฝาก โสวาทแก่ พวก ลูเซีย ในเมืองฟีลิปโปย อะ

๑๑ บท กั้น ๗

๑๑ เปาโล กับทิโมเธีย ผู้รับใช้แห่ง พระเยซู คริสต์ ฝาก หนึ่งสี่ มาถึง คนทั้งปวง ที่ บริสุทธิ ใน พระเยซู คริสต์ แลอยู่ใน เมือง ฟีลิปโปย กับ คว้าผู้ เป็นนาย แลดู ว่ากล่าว ทั้ง ผู้ประนีบิกัน นั้น พระคุณ แล ความสุข สำราญ มาแก่ พระบิดา เจ้าเรา แลแก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า จง บังเกิด มี แก่ท่าน ทั้งหลาย เกิด

๓๑ ๑๑ ข้า ถ้าถึง ถึง ท่าน ใน กาละ เมื่อใด ข้า จึง โมทนา พระคุณ เมื่อ นั้น ทุก ครั้ง แล เมื่อ ข้า สวต ก็มี ใจ ยินดี จะ ได้ สวต เพราะ ท่าน ทั้งปวง เมื่อ นั้น เสมอ ทุก ครั้ง ทุก เวลา เพราะ ว่า ท่าน ได้ รับ ถิ่น มงคล โสวาท ทั้ง แก่ วัน เดิม นั้น จน ถึง ทุก วัน นี้ ข้า ก็ ลง ใจ เชื่อ ทั้ง นี้ แล้ว ว่า พระองค์ ผู้ ได้ ค้ำ คั้น กระทำ การ ที่ ใน ท่าน พระองค์ ก็ จะ ทรง กระทำ ให้ ตลอด คราว ท้าว ถึง กาล วัน แห่ง พระเยซู คริสต์ ชอบ ควร อยู่ แล้ว ที่ ข้า จะ คิด ทั้ง นี้ คว้า ท่าน ทั้งปวง คว้า ท่าน ชยในใจ ของ ข้า เมื่อ ข้า ถูก จำจอง ก็ ดี เมื่อ ข้า ได้ หนัก ทั่ว ก็ ดี แล เมื่อ ข้า จะ ไคร ทั้ง มงคล โสวาท ไว้ ให้ มัน ก็ ดี คว้า ว่า ท่าน ทั้งปวง ได้ รับ ส่วน พระคุณ นั้น ที่ ไพรค ประทาน ให้ ข้า แล พระ เจ้า พระองค์ เป็น พญาน ฝ่าย ข้า ว่า ข้า มี ใจ ปรารถนา คว้า ท่าน ทั้งปวง ตาม หน้า พระไทย วัชแห่ง พระเยซู คริสต์ ข้า ก็ สวต ขอ ทั้ง นี้ ว่า ให้ ความ วัช ของ ท่าน ทั้งปวง ยิ่ง มาก ยิ่ง ใหญ่ ขึ้น ใน ญาณ ปัญญา แล ใน ซึ่ง จะ ตั้ง เกด ผิด แล ชอบ ทุก อย่าง เพื่อ ท่าน จะ ได้ พินิจ คว้า รู้ ที่ ประเสีญ ถ้า ให้ ท่าน ปราศ จาก มนทิล แล ผิด ใน กาล วัน แห่ง พระคริสตโค ให้ กอบ คว้า ผล แห่ง ความ ชอบธรรม ซึ่ง บังเกิด เพราะ พระเยซู คริสต์ ให้ จำ เริญ พระ เกรียภยศ แล คำ สรรเสิญ แก่ พระเจ้า อะ

๑๒ ๑๑ คุกร ฟิ้นซัง ทั้งหลาย ข้า หยาก จะ ให้ ท่าน เข้า ใจ ว่า เหตุ การ ที่ บังเกิด แก่ ข้า นั้น ได้ เปน มา เพื่อ จะ ให้ มงคล โสวาท แก่ ไป เหตุ ทั้ง นั้น ซึ่ง ข้า ต้อง จำจอง นั้น เพราะ พระคริสตโค ก็ ถี ไป ทั่ว ราชะวัง แล ใน

ที่อื่นทั้งปวง และ หลาย คน ที่เป็น พันธัง คว้ากัน ใน พระองค์เจ้า คิด
ถึง ซึ่ง ข้า จ้าของ อยู่ นั้น ยิ่ง มี ใจ กำเรียบ ราบ ที่จะกล่าว คำ มิ ได้ กลัว
แต่ จริง มี นาง คน ที่ ป่าว ประภาษ พระคริสโต คว้า ใจ อิงฉา ถุ่ม เถียง หนึ่งใน
ที่ ประภาษ คว้า ใจ เลือมิสก็ มี บ้าง คน เหล่า นี้ ก็ ทำ คว้า ใจ รัศมี คว้า
รู้ว่า ข้า ก้อง กัง ไว้ จะ ได้ ว่ากล่าว ปร้อง กัน ซึ่ง มงคลโฮวาท เหล่า ก่อน นั้น
กล่าว มงคลโฮวาท แห่ง พระคริสโต คว้า ใจ ถุ่ม เถียง จะ เป็น คว้า ใจ ซื่อ
สัจ ทา มิ ได้ แต่ เขา คิด จะ ให้ ลำบาก แก่ ข้า ใน ที่ ข้า ก้อง จ้าของ อยู่ นั้น
แล้ว จะ เป็น โฉน ถึง เขา ประภาษ พระคริสโต หย่าง ไต ๆ จะ เป็น คว้า
แกลัง ทำ เถียม หรือ คว้า ซื่อ สัจ ข้า ก็ มีความ ยินดี คว้า และ ยัง จะ ยินดี
ก่อ ไป คว้า ว่า ข้า รู้ อยู่ ว่า การ ทั้ง นี้ จะ ละเอียด ให้ ข้า ถึง ที่ รอด คว้า คำ
สวด อธิษ วน ของ ท่าน ทั้ง หลาย และ คว้า วิญาณ แห่ง พระเยซู คริสต์ ซัก
นำไป นั้น กาม ซึ่ง ข้า ปรารถนา และ ไว้ ใจ มิ ให้ ข้า ละสาย ใน สิ่งใด แต่
ทว่า ให้ มี ใจ กล้า ทุก หย่าง เพื่อ จะ ให้ พระคริสโต ได้ พระเกร็บคิยศ ใน กาย
ของ ข้า เหมือน หนึ่งใน แก่ ก่อน ทุก ครั้ง ให้ เป็น บัดนี้ เหมือน กัน เมื่อ
ข้า เป็น กัถี เมื่อ จะ กาย กัถี ซึ่ง ข้า จะ เป็น นั้น ก็ เป็น ฝ่าย พระคริสโต ซึ่ง
ข้า จะ กาย นั้น ก็ ยัง เป็น ประโยชน์ ถ้า ข้า มี ชีวิตร เป็น ใน เนื้อ หนึ่ง ผล
การ ของ ข้า ก็ มี ทั้ง นี้ และ แต่ ว่า ควร ข้า จะ เลือก เขา ซ้าง ไหน ข้า ไม่ รู้
ข้า คิด ค้าง จ้อง อยู่ ใน สอง สิ่ง นี้ ข้า พยายาม จะ ไป อยู่ คว้า กัน กับ พระเยซู
เพราะ สิ่ง นั้น ก็ จะ ดี ประเสริฐ กว่า แต่ ว่า ซึ่ง จะ คอย อยู่ ใน เนื้อ หนึ่ง นั้น
จะ เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน มาก กว่า ครั้น ข้า ได้ ปลง ใจ ลง ทั้ง นี้ แล้ว จึง รู้
ว่า ข้า ยัง จะมี ชีวิตร คอย อยู่ กับ ท่าน ทั้ง ปวง เพื่อ จะ ให้ ความ ยินดี ของ
ท่าน จ้า เริญ ไว้ ใน ความ เชื่อ แล้ว ที่ ท่าน ขอ คว้า คว้า สิ่ง นั้น ให้ เป็น
มาก ขึ้น คว้า พระเยซู คริสต์ เพราะ ว่า ข้า จะ ได้ กลับ มา หา ท่าน อีก จะ
๒๗ ๐ ท่าน จง ประพรีทธิ ให้ เป็น อัน สมควร แก่ มงคลโฮวาท เกิด เพื่อ
ว่า ถ้า ข้า จะ มากู หรือ จะ มิ ได้ มา ข้า ยัง จะ ได้ ยิน เหตุ การ ของ ท่าน ว่า

ท่าน ทั้ง มั่น คง อยู่ใน วิญญาณ อัน เคี้ยว ทั่ว ใจ อัน เคี้ยว จง ชุขุขันธ์ ขววด
 ขวาย เพื่อ จะ ได้ ให้ คน เชื่อ ใน มงคล โสวาท นั้น ถ้า ผู้ ไต มา จัก ขวาง
 ก็ อย่า ให้ ท่าน ถัว ย่อ ท้อ ประการ ไต นั้น และ จะ สำแดง แก่ เขา ว่า จะ
 ถึง พิณศ นิบหาย แต่ จะ ให้ สำแดง แก่ ท่าน ว่า จะ ถึง ที่ รอค และ ที่ รอค
 นั้น จะ มา แก่ พระเจ้า เพราะ เหน แก่ พระคริสตโค จะ ได้ ไป รอค ประทาน ให้
 ท่าน เชื่อ ใน พระองค์ สิ่ง เคี้ยว ก็ ทา มิ ได้ แต่ ว่า จะ ให้ ท่าน ทน ความ ยาก
 เพราะ พระองค์ นั้น ทั่ว จึ่ง มี ที่ จะ แขง ใจ กัน ช้อง กัน เหมือน หย่าง จั
 เหมือน หย่าง ท่าน ได้ ยิน ว่า จ้า มี อยู่ เคี้ยว นี้ จะ

๑ บท ๒ ๗

๑ เหตุ ฉะนี้ ถ้า พระคริสตโค ยัง เป็น เหตุ จะ ให้ มี ความ ทูเถา ประการ ไต
 ถ้า มี เหตุ จะ ชื่น ใจ ทั่ว ความ รัก เป็น ประการ ไต ถ้า มี ที่ เป็น สนิช กัน
 กับ พระวิญญาณ ถ้า มี ซึ่ง จะ ให้ บัง เกิด ใจ เมทา ปราณี่ สึง เวศ กัน ถ้า มี
 ตั้ง นี้ แล้ว ท่าน ก็ จง กระทำ ให้ ความ ยินดี ของ จ้า สำ เรจ ทั่ว เดิก จง
 คึก นึก เหมือน กัน มี ความ รัก เหมือน กัน มี ใจ พร้อ มกัน มี ความ
 สิด อัน นั้น อัน เคี้ยว กัน อย่า ทำ สิ่ง ไต ทั่ว ใจ วิวาท ใจ ถือ สติ วิศ
 เยลา ๆ แต่ ว่า ให้ ถ่อม ใจ ลง ให้ ทุก คน ถือ ว่า คน ขึ้น ประเสีจ กว่า คัว
 อย่า ให้ ทุก คน เหน แก่ การ งาน ของ ตัว ให้ เหน แก่ การ งาน ของ ผู้ ขึ้น
 ทั่ว ซึ่ง หนึ่ง พระเยซู คริสต์ ได้ ทรง คิด หย่างไร ท่าน จง คิด ตั้ง นี้ ฝ่าย
 พระเยซู นั้น ถึง มาท แม้น พระองค์ ได้ ทรง รูป สันตทาน แห่ง พระเจ้า ก็ ยัง
 มิ ได้ คิด จะ ซึ่ง ซึ่ง จะ เป็น เท่า กัน กับ พระเจ้า แต่ ว่า พระองค์ ได้ เท พระ
 องค์ ออก แล้ว จึ่ง รัย ซึ่ง เป็น รูป สันตทาน ของ คน ใจ เป็น เหมือน กัน กับ
 มนุษ ครั้น เหน ว่า ทรง รูป ดัง มนุษ ก็ ถ่อม พระองค์ ลง แล ยอม พระองค์
 ให้ ถึง แก่ ความ คาย แม้น ถึง ความ คาย กับ ไม่ กาง เจน เพราะ เหตุ ตั้ง
 นี้ พระเจ้า ได้ ยก พระองค์ ให้ สูง ขึ้น และ ได้ ประทาน นาม ชื่อ อัน สูง เกษ
 นาม ชื่อ ทั้ง ปวง เพื่อ จะ ให้ ทุก หัว เข้า คุก ลง แก่ นาม ชื่อ แห่ง พระเยซู

จะเป็น ของ ใคร ใน สวรรค์ หรือ บน แผ่นดิน หรือ ใต้ แผ่นดิน แล้ว ให้ทุก ล้น
 รับ ว่า พระเยซู คริสต์ เป็น พระองค์ เจ้า ให้ เป็น เกียรติยศ แก่ พระบิดา เจ้า
 เทอ ทั้ง นี้ ก็ กร ทาน ผู้ เป็น ที่ รัก ของ ข้า ครั้น ว่า ทาน ยอม พัง เสมอ ไป
 จะ ว่า เมื่อ ข้า อยู่ ควบ นั้น ครั้ง เทียว มี ใต้ แต่ ทว่า เทียว นี้ ยิ่ง กว่า เมื่อ ข้า
 มี ใต้ อยู่ ควบ ทาน จง อูษา ที่ เขา ทวี รวด ควบ เกรง กลัว สะเทือน สะท้าน
 เพราะ ว่า เป็น พระเจ้า และ ที่ กระทำ ให้ ทาน ปรากฏ จะ กระทำ แล ให้ ทา
 ทาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ สิ่ง สาระ พัก ที่ จะ ทำ นั้น ก็ ทำ เด็ด อย่า
 ให้ ก็ เคียน ถุ่ม ถ้าง กัน เลย ให้ ทาน เป็น คน ปราศ จาก ที่ จะ ก็ เคียน ใต้
 แล ปราศ จาก อูบาย เป็น ลูก พระเจ้า พัน ซึ่ง ความ นิินทา แห่ง จด คน ที่
 คด โกง ที่ อั้ง นั้น ทาน ก็ กระจ่าง กลาง เขา เหมือน หนึ่ง ประทีบ อยู่ใน
 โลกย์ ถึง สำแดง คำ อั้น จะ ให้ มี ชีวิต เพื่อ ข้า จะ ได้ อด ใน ภาต วัน
 แห่ง พระคริสต โท ว่า ข้า มี ใต้ วัง เสีย เปลา ๆ มี ใต้ มี ความ เพียง ทำ เปลา ๆ
 แล้ว ถึง มาก แม้น ว่า ข้า จะ ท้อง เทลง บน เครื่อง สะการะ บุษข ซึ่ง ความ
 เชื้อ ของ ทาน ถวาย อยู่ นั้น ข้า ก็ ยัง ตี ใจ และ ขึ้น ชม ยินดี ควบ กัน กับ
 ทาน ทั้ง หลาย ทาน ก็ จง ตี ใจ ขึ้น ชม ยินดี กับ ข้า ใน การ นี้ ให้ เหมือน กัน
 ๑๘ ๑ แล้ว ข้า ก็ ไว้ ใจ ใน พระเยซู เจ้า ว่า คอย อี ก น อ้อย หนึ่ง ข้า จะ ใต้
 ใช้ ก็ มิ เชี่ยว ไป หา ทาน เพื่อ ข้า จะ ตี ใจ เมื่อ ข้า ใต้ ยิน เทอ การ ของ ทาน
 แล้ว ควบ ข้า ไม่ มี ใคร อั้น ที่ จะ เขา ใจ ใส่ เป็น หนึ่ง ใน การ งาน ของ ทาน
 เหมือน หย่าง ก็ มิ เชี่ยว เพราะ ว่า คน ทั้ง ปวง แสวง หา ซึ่ง สิ่ง อั้น เป็น ของ
 ตัว เขาเอง จะ ใต้ แสวง หา ซึ่ง สิ่ง อั้น เป็น ของ พระเยซู คริสต์ ก็ หา มี ใต้
 แต่ ว่า ทาน ใต้ ลง ก็ มิ เชี่ยว แล้ว แล รู้ ว่า ก็ มิ เชี่ยว นั้น ใต้ ประนิบัติ ใน
 กร มงคล โอวาท ควบ กัน กับ ข้า เหมือน หนึ่ง เป็น ลูก กับ พ่อ เทอ ทั้ง
 นี้ ครั้น ข้า ใต้ เหน แล้ว ว่า การ ของ ข้า จะ สำ เรจ เป็น หย่างไร ข้า คิด ว่า
 จะ ใช้ ก็ มิ เชี่ยว ไป แล้ว ข้า ใต้ นึก ไว้ ใจ ใน พระองค์ เจ้า ว่า ไม่ ข้า ไม่
 มาน ข้า เอง จะ กลับ มา หา ทาน แต่ ข้า ยัง คิด เหน ว่า จะ ท้อง การ ใช้

เฮปาพะโรทีโค ไปหาท่าน เฮปาพะโรทีโค นั้น เป็นพี่น้องกัน เป็นคน การ
 คว้ากัน เป็นทหาร คว้ากันกับข้า เป็นทูตของท่าน และคนที่ช่วย
 ข้า คราว ชักสนั้น ท่านนั้น มีความปรารถนาต่อท่านทั้งปวง แลได้
 เป็นทุกข์อยู่ เพราะท่านทั้งหลายได้ยินว่า เขาเจบไป แท้จริงเขาเจบ
 แทบคายแล้ว แต่ว่าพระเจ้าได้ทรง พระกรรณา ไปรคเขา จะเป็นต่อ
 เขาคนเดียวกันก็หา มิได้ แต่ว่าเป็นต่อข้าด้วย ถลัวเกลือกว่า ข้าจะ
 มีทุกข์ เป็น ชน มากนัก เหตุฉะนั้นข้าจึงยินดีที่จะใช้เขาไป เพื่อว่า
 เมื่อท่านจะได้ ภัยเขาอีก ท่านก็จะชื่นชมยินดี แล ฝ่ายข้าเล่าก็ จะพัน
 ทุกข เหตุทั้งนั้น จึง รับเขาไว้ให้ เหนแก่ พระองค์ เจ้า ด้วยใจ โศมนัส
 ยินดี ทุกอย่าง แล นับถือคน เช่นนั้นเป็น ชน มาก ด้วยว่าเพราะ การ แห่ง
 พระศรีโคเขา แทบ จะถึง ความตาย เสียแล้ว มิได้ คิด ห่วง ชั่ววิกร คน เพื่อ
 จะได้ ให้การ ปรนินิบัติแก่ข้า ซึ่ง ท่าน ย่อ หยอ่อน เสียนั้น สำเวจ บริวารณ จะ

๑๑ บท ๓ ๗

๑๑ กุกร พี่น้อง ทั้งหลาย ใน ที่ สุก ข้า ก็ว่า จึง โศมนัส ยินดี ใน พระ
 องค์เจ้า เด็ด ชน ข้า จะได้ เขียน ฝาก ให้ท่าน ว่า ด้วย ความ ทั้งนี้ ต่อ ไป จะ
 ได้ เปน การ ลำบาก แก่ข้า ก็หา มิได้ แล้วยัง จะ ปราศ จาก โภย ต่อท่าน
 ทั้งหลาย จึง ระวัง คว้า หมา ระวัง คว้า คน ทำ การ ชั่ว ระวัง คว้า ซึ่ง
 จะ กัด ทำลาย เสีย เพราะ ว่า เรา เป็น คน ถือ คีล กัด ที่ จะ ปรนินิบัติ แก่
 พระเจ้า ด้วย จิกร วิญญณ แล ยินดี ใน พระเชษฐ คริศ และ มิได้ ไร้ ใจ แก่
 เนื้อ หนึ่ง ถึง มาก แม้น ข้า มี ที่ จะ ไร้ ใจ ใน เนื้อ หนึ่ง ได้ ถ้า ผู้ใด จะ ไร้
 ใจ ใน เนื้อ หนึ่ง ได้ ข้า ก็ ยิ่ง ได้ มาก ข้า ได้ รับ คีล กัด ใน วันที่ แปร
 เป็น ขจติ ยิศรา:อล แก่ สกูล เบนยามิน คน เสบวาย แต่ ใน พวก เสบวาย
 ถ้า เหน แก่ บัญญัติ ข้า ก็ เป็น คน ฟาวิชย รับน รน ที่ จะ เขี้ยว เช่น พวก
 ลุกสิษ แลแล้ว ถ้า จะว่า คว้า ทาง ที่ จะ พัน โทษ ด้วย บัญญัติ ใน ชัสนั้น ปราศ
 จาก ซึ่ง จะ กิ เกียน ได้ แต่ว่า สาเวพัก ซึ่ง จะเป็น คุณ เป็น ประโยชน์ แก่ข้า

ในการ นั้น ข้า ได้ ถิ่น ว่า เป็น ที่ ซาก จาก ประโยชน์ เพราะ เหน แก่ พระ คริสโต แท้จริง ข้า ได้ ถิ่น ว่า สาระ พัก เป็น ที่ ซาก จาก ประโยชน์ เพราะ ว่า ซึ่ง จะ รู้ จัก พระเยซู คริสตผู้ เป็น เจ้า ของ ข้า นั้น ประเสริฐ ที่ กว่า เพราะ พระองค์ นั้น ข้า ถิ่น ว่า สาระ พัก สิ่ง ทั้งปวง เป็น ที่ หา ประโยชน์ มิ ได้ ข้า ถิ่น เหมือน หนึ่ง เป็น แก่ คุณ เพื่อ จะ ได้ พระคริสโต เป็น คุณ เป็น ประโยชน์ แล้ว จะ ได้ เหน ว่า ข้า อยู่ใน พระองค์ มิ ได้ ถิ่น ว่า ข้า จะ พ้น โทษ ได้ ด้วย บัญญัติ แต่ ว่า จะ พ้น ได้ ด้วย ความ เชื่อ ใน พระคริสโต คือ ความ เชื่อ ชัน เป็น ทาง ที่ พระเจ้า จะ ให้ พ้น โทษ แล้ว จะ ได้ รู้ จัก พระองค์ แล วิถี เกษ ของ พระค้ คราว เมื่อ เป็น ชัน มา จาก ทาย และ จะ ได้ เป็น สนิจ กัน ใน ความ ทุกข ธรรมาน ของ พระองค์ จะ รับ ความ ทาย ชัน เป็น คาม หย่าง แห่ง พระองค์ เพื่อ ข้า จะ ถึง ซึ่ง จะ เป็น ชัน มา จาก ทาย ด้วย ข้า ยัง มิ ได้ รับ ข้า ยัง มิ ได้ สำเรจ แต่ ว่า ข้า ทิก คาม ไป เพื่อ ข้า จะ ได้ ไชย จันนะ คาม ซึ่ง พระเยซู รับ ข้า ไว้ จะ ให้ จันนะ ได้ ะ

๑๓ ๐ กูกร พ้น ชัน ทั้ง ทลาย ข้า มิ ได้ ถิ่น คัว ข้า ว่า ข้า ถึง จันนะ แล้ว แต่ ข้า ยัง ทำ สิ่ง หนึ่ง นี้ คือ ว่า การ ภายหลัง นั้น ข้า ล้ม ละ เสี่ย ข้า เขี่ย ค มีธ ซอก แก่ การ ข้าง หน้า สู้ ทิก คาม ทาง ไป กว่า จะ ถึง ซึ่ง เป็น ราง วัน ซึ่ง พระองค์ เรียก แก่ ข้าง บน ให้ รับ ใน พระเยซู คริสต ฝ่าย คน ที่ สำเรจ แล้ว ให้ คิค ถิ่น ตั้ง นี้ แต่ ทว่า ถ้า ใคร ถิ่น หย่าง ชัน ประการ นี้ พระ เจ้า ยัง จะ สำแดง แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย แต่ ว่า เรา ได้ มา เพียง ไหน ก็ ให้ เรา คิค ถึง ประทัก ชัน เดียว เหมือน กัน ะ

๑๗ ๐ กูกร พ้น ชัน ทั้ง ทลาย จง ทำให้ เหมือน ข้า ทำ และ ดู เขา เขียง หย่าง ของ คน ที่ ประพรี ทธิ คาม แบบ แสน ที่ ท่าน มี ใน เรา ด้วย ว่า ทลาย คน ได้ ประพรี ทธิ หย่าง หนึ่ง ด้วย คน เหล่า นั้น ข้า ได้ ว่า แก่ ท่าน แล้ว เป็น หลาย ครั้ง และ เดียว นี้ ข้า ยัง ว่า ด้วย น้ำ คา ไทล ว่า เขา เป็น ศัก รุ แก่ ไม้ ทาง เจน ของ พระคริสโต และ ปลาย มือ เขา จะ ถึง ความ พิณศ นิบ ทาย

พระเจ้าของ เขา คือ ท้อง เขาเอง ที่ ขวด ของ เขา ก็ เป็น ในการ ซึ่ง เป็น หน้า ชาย แก่ เขา ๆ เหน แก่ สิ่ง ของ ใน โลกย์ แก่ ฝ่าย เรา เรายัง มี อยู่ ซึ่ง เป็น การ ใน เมือง สวรรค์ แค่นั้น และ เรา คอย พระเยซู คริสต์ เจ้า ผู้ เป็น ที่ รอค ผู้ จะ แปลง จำ แล่ง กาย ให้ คำ เคี้ยว นั้น กลับ กลาย เป็น เหมือน พระกาย แห่ง พระองค์ ชัน ระยะเวลา นั้น ด้วย กำลัง วิถีพิเศษ แห่ง พระองค์ ซึ่ง ภา จะ กระทำ ปราย สาระ พัก ลง ได้ พระองค์ ได้ ๗

๐ บท ๔ ๗

๐ เมื่อ เป็น กังนี้ แล้ว คุณร พี่น้อง ที่ รักษา ของ ข้า ที่ ชอบ ขาวมณ ที่ ยินดี ที่ เป็น มงกุฎ ของ ข้า โห้ พวก ที่ รักษา จง ยืน มั่น ใน พระองค์ เจ้า ข้า ชัน วอน นาง ยูโอเคีย แล นาง ชุนคเค ให้ คิด ถือ เหมือน กัน ใน พระ องค์ เจ้า แล้ว ข้า ชัน วอน ท่าน ที่ เป็น เพื่อน สนิท นี้ ให้ ช่วย สงเคราะห์ พวก ผู้ หมิง ที่ ได้ ปรนนิบัติ ช่วย ข้า ใน การ มงคล โสวาท กับ ด้วย เถลเม และ คน ชัน ทั้ง ปวง ที่ เป็น เพื่อน การ ด้วย ข้า ชื่อ ของ คน เหล่า นั้น จด ไว้ ใน หนังสือ ชัน ให้ ได้ ชีวีกร ๗

๐ จง โสมนัส ยินดี ใน พระองค์ เจ้า เป็น ชักวา ข้า ยัง ว่า อีก ว่า จง ยินดี เกิด ซึ่ง ท่าน จะ ทน ไว้ ณ และ ยก โทษ ง่าย นั้น จง ทำให้ เป็น ปรากฏ แก่ คน ทั้ง ปวง พระองค์ เจ้า เสดจ มา ไกล แล้ว ช่า เป็น ทำ วล วิภค ะไร เลย แต่ ทว่า ท่าน จะ ปรากฏ สิ่ง ไก จง ให้ ซึ่ง ความ ปรากฏ นั้น เป็น ปรากฏ แก่ พระเจ้า ด้วย สวด วิง วอน ทุก หย่าง ด้วย คำ โมทนา พระคุณ ท่าง ๆ แล้ว ความ สุข สำราญ มา แก่ พระเจ้า แล เกิด ซึ่ง ใจ มนุษย์ ทั้ง ปวง จะ นึก ได้ นั้น จะ ครอง ใจ แล ความ คิด ของ ท่าน ไว้ ใน พระเยซู คริสต์ ๗

๘ ๐ คุณร พี่น้อง ทั้ง หลาย ใน ที่ สุก นั้น ข้า ว่า ถ้า และมี ซึ่ง ชอบ ที่ สิ่ง ไก และ ซึ่ง ควร จะ ชม สรรเสริญ มี อยู่ เป็น ประการ ไก ท่าน จง คิด ถึง สิ่ง สาระ พัก ชัน สัจ จริง และ สาระ พัก ชัน กอบ ด้วย ยศ ศักดิ์ สาระ พัก ชัน ชอบ ขววม สิ่ง ชัน เป็น หน้า รักษา หน้า ชม นั้น จง คิด ถึง เกิด หนึ่ง ท่าน

ไว้เรียน ไว้รับไว้ยินไว้เห็นแต่ข้า ประการ ไท จง ประพรีทธิ ตาม คว้ย
 ประการ นั้น เกิด แล้ว พระเจ้า แห่ง ความศุข สำราญจะ สถิตย์อยู่ กับ ท่าน
 ๑๐ ๑ ข้า ก็ ยินดี ใน พระเจ้า เป็น ชั้น มาก นึก คว้ย ว่า ซึ่ง ท่าน ลำลึก
 ถึง ข้า ก็ บังเกิด ใหญ่ ขึ้น อีก ท่าน ใด คิด ถึง ข้า แล้ว แต่ ชักสน คว้ย
 เวลา ชั้น จะ สม คึก ซึ่ง ข้า จะ ว่า คว้ย ยาก ของ ตัว ก็มี ใต้ เพราะ ว่า ข้า ใด
 เรียน รู้ แล้ว ว่า ข้า จะ อยู่ อย่างไร ๆ จะมี ใจ เสมอ กัน ที่ จะ ถ่อม ทั่ว ลง
 ข้า ก็ รู้ จัก ที่ จะมี เป็น ชั้น บริบูรณ์ นั้น ข้า ก็ รู้ จัก ใน ทุก แห่ง ข้า รู้ จัก
 ที่ จะ ถ่อม จะ เคม กัก ที่ จะ ทยาก ซา ทาร ที่ จะมี เป็น ชั้น อุดม ที่ จะ ชักสน กัก
 ข้า ทน ใด ทน คว้ย พระ คริส โท ผู้ ช่วย ชู กาลัง ข้า แต่ ทว่า ท่าน ใด ทำ
 การ ดี การ ชอบ เมื่อ ใด มี ใจ สง เหวระห์ สัก เหวระห์ กับ ข้า ใน ความ ยาก ลำบาก
 ๑๑ ๑ คุณ รว กว เมือง ฟีลิปเปอ ท่าน รู้ แล้ว ว่า เมื่อ แรก ประ กาย มง กล
 ไชวาท ทั้ง ข้า ออก มา แ่ เมือง มาก โท เนีย พวก ลุก ลีซ ขึ้น จะ ใด ปรี ก
 ษา ว่า ก ล่าว กับ ข้า คว้ย การ ให้ ท่าน รับ ทาน นั้น ทา มี ใต้ เว้น ไว้ แต่ ท่าน
 พวก เคียว คว้ย ว่า ใน เมือง เซเซ โลนิ เเก ที่ ข้า ชักสน นั้น ท่าน ใด ช่วย ฝาก
 มา ทน นั้น สอง ทน อัน ข้า ใด ป ระถน เหา ของ กำนัน ก็ ทา มี ใต้ แต่ ว่า ข้า
 ทยาก จะ ใด ผล ซึ่ง จะ เหวระ ให้ เป็น ประ โยชน์ แก่ ท่าน เคียว นี้ ข้า มี ทน
 เป็น ชั้น อุดม แล้ว ข้า ก็ มี เคม แล ใด รับ แ่ เหวระ ไร ดี โท ของ ซึ่ง ท่าน
 ฝาก นั้น เป็น เครื่อง ทอม เครื่อง บูชา ชั้น คว ชอบ แก่ พระเจ้า ฝ่าย พระ
 เจ้า นั้น เมื่อ ท่าน จะ ชักสน ประการ ไท พระ องค์ ก็ จะ สง เหวระ ให้ ทุก สิ่ง
 ตาม ซึ่ง บริบูรณ์ ใน พระ รักษ มี แห่ง พระ องค์ แต่ คว้ย เหวระ พระ เยชู คริส
 เหวระ นุภาพ แก่ พระเจ้า พระ บิคา เรา ทั่ว กัลป์ สืบ ๆ กัน ไป เป็น นิจ อาเมน
 ๑๒ ๑ ฝ่าย คน บริสุ ทธิ ใน พระ เยชู คริส จง คำนับ คน เหล่า นั้น เกิด
 ทุก คน ๆ พวก ฟิน ชัง ที่ อยู่ กับ ข้า คำนับ ท่าน ทั้ง หลาย คน บริสุ ทธิ ทั้ง
 ปรว คน ที่ เป็น ชว วัง พญา กาย ชว เป็น ต้น ฝาก คำ คำนับ ท่าน ขอ ให้
 พระ คุณ แห่ง พระ เยชู คริส เจ้า อยู่ กับ ท่าน เกิด ชะ อาเมน ชะ

๑ หนังสือคำโฮวาท ซึ่งเปาโลฝากแก่พวกศิษย์ ในเมือง โกลโลซาย :

๑ บท กั้น ๗

๑ เปาโล ผู้เป็นทูตแห่ง พระเยซู คริสต์ ทาม ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า กับ ทีโมธีอว ผู้หนึ่ง ฝากมาถึง พวก พี่น้อง ชัน บริสุทฺธิ และ ชื่อ สัจ ใน พระคริสตโค ถึง พวกนั้น ที่อยู่ใน เมือง โกลโลซาย พระคุณ แล ความศุข สำราญ มาแก่ พระบิดา เจ้า แห่งเรา จง บังเกิด ขึ้น แก่ ท่าน ทั้งหลาย เกิดะ

๑ เราก็ โมทนา พระคุณ แห่ง พระเจ้า ผู้เป็น บิดา แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา สวด ขอ เพราะ ท่าน เสมอ ทุก เวลา เรา ได้ ยิน ด้วย ความ เชื่อ ของ ท่าน ที่ เชื่อ ใน พระเยซู คริสต์ แล ความ รัก ซึ่ง ท่าน รัก ท่อ คน บริสุทฺธิ ทั้งปวง ด้วย ความ ไว ใจ ซึ่ง คอย ท่าน อยู่ใน เมือง สวรรค์ ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แก่ ก่อน ทาม คำ สัจ จริง แห่ง มงคลโฮวาท ชัน ได้ แม่ มา ถึง ท่าน ทั้ง หลาย ทจ ตั้ง ว่า แม่ ไป ทัว โลก ยี่ สิ้น แล้ว แล้ว ได้ ทำ ผล จำเริญ ไร่ เหมือน หนึ่งใน ท่าน ทั้งหลาย ตั้ง แก่ วัน แรก ที่ ท่าน ได้ ยิน และได้ รั ซึ่ง พระคุณ แห่ง พระเจ้า ทาม สัจ ทาม จริง เหมือน หย่าง ท่าน ได้ เรียบ แก่ เซปาฟรัศ ผู้ เป็น ที่ รัก แล ที่ รั ใช้ ด้วย กัน กับ ช่า ที่ เป็น ผู้ ได้ ปรมิ บัติ แก่ พระคริสตโค เพราะ ท่าน ด้วย ใจ ชื่อ สัจ ที่ ได้ กล่าว สำแดง ซึ่ง ความ รัก แก่ เรา ซึ่ง ท่าน รัก ใน พระวิญญาณ เหตุ ตั้ง นั้น ตั้ง แก่ วัน เดิม ที่ เรา ได้ ยิน ช่าว ด้วย ท่าน เรา มิ ได้ หยุค ที่ จะ สวด เพราะ ท่าน เลย ชัน วอน ขอ ให้ ท่าน ประกอบ เคย ไป ด้วย ความ รั ในการ ซึ่ง ชอบ พระไทย พระองค์ แล ด้วย ปัญญา และ วิญาณ กะวิซช ทุก หย่าง ให้ ท่าน ประพรีทฺธิ เป็น ชัน ควร แก่ พระองค์ เจ้า เป็น ที่ จะ ให้ ชอบ พระธรรมณ์ ทำ ผล ชัน คี ในการ ตี ทุก ประการ จำเริญ ไร่ ถึง ที่ จะ รั จัก พระเจ้า เป็น ที่ แขง แรง ด้วย กัดัง ทุก หย่าง ทาม ริทฺธิ รัศมี แห่ง พระองค์ จะ ได้ มีความ เพียร พยายาม ชด ทน ไร่ เนน ด้วย ความ ยินดี ให้ โมทนา พระคุณ แห่ง พระบิดา เจ้า ผู้ กระทำ ให้ เรา เป็น ชัน ควร ที่ จะ ได้ ส่วน ของ มรดก แห่ง คน บริ

สุทธิใน ที่สว่าง ท่านผู้ใด ชักเรา ออกมาจากความมืด ให้รู้ชอบมาตั้ง
 ใน เมือง แห่ง พระบุตร ที่รักย แห่ง พระองค์ เรา จึง ได้ รอด เพราะ พระ
 บุตร เป็น ที่ ยก ความ ผิด ทั้งหลาย พระบุตร นั้น เป็น แบบเงา แห่ง พระ
 เจ้าผู้ มิ ได้ ปรากฏ แก่ ตา เป็น ผู้ เกิด ก่อน สวรรค์ ทั้งปวง ด้วย ว่า
 พระองค์ ได้ สร้าง สาระ พัก สิ่ง ทั้งปวง ใน สวรรค์ ก็ดี ใน แผ่นดิน ก็ดี จะ
 เป็น สิ่ง ของ ปรากฏ หรือ ไม่ ปรากฏ ที่ นั้น เหมือน พระอื่น หนึ่ง หรือ ซึ่ง เป็น เจ้า
 พญา เป็น เอก เป็น โทงู หรือ ซึ่ง มี อำนาจ ทมกล ลิ่น เป็น ที่ พระองค์ สร้าง ไว้
 และ สร้าง ไว้ เพราะ พระองค์ เอง แล้ว พระองค์ เป็น ก่อน สวรรค์ ทั้ง
 ปวง แล สิ่ง ทั้งปวง อัน เป็น อยู่ เดียว นี้ ก็ เป็น เพื่อ พระองค์ แล้ว พระ
 องค์ เป็น คีตะ แห่ง กาย พระองค์ คือ พวก ลุก ลีซ แล้ว ก็ เป็น หัว แรก ที่
 บังเกิด ขึ้น มา จาก กาย เพื่อ จะ ใ้ เป็น โทงู เป็น เอก ใน สาระ พัก สิ่ง ทั้ง
 ปวง แล้ว ครั้น พิจารณา ดู ก็ เห็น ชอบ ที่ จะ ให้ ซึ่ง สุขุม บริบูรณ์ นั้น อยู่
 ใน พระองค์ ครบ ลิ่น แล้ว จะ ให้ สาระ พัก สิ่ง บน แผ่นดิน ก็ดี ใน สวรรค์
 ก็ดี กลับ เป็น ไมตรี กัน กับ พระเจ้า ด้วย พระบุตร เป็น ไมตรี กัน ด้วย โล
 หิก แห่ง พระองค์ แต่ ใน ไม้ ทาง เจน นั้น แล ฝ่าย ท่าน ทั้งหลาย ที่ เป็น
 จก ชื่น ได้ คิด เป็น สัตว์ ใน ใจ จะ ทำ การ ชั่ว เดียว นี้ พระองค์ ได้ กระ
 ทำให้ ท่าน เป็น มิศ ไมตรี กัน แล้ว แต่ ด้วย กาย แล มังสา แห่ง พระองค์
 ที่ ถึง ความ มรณะ นั้น จะ ได้ ถวาย ท่าน เป็น บริสุทธิ ปราศ จาก ราศี แล
 ปราศ จาก ซึ่ง คน ชัก ขวาง นั้น จะ ก็ เกียน ไ้ ด้วย เหตุ ดัง นี้ ท่าน จง ยั้ง ยืน
 ใน ความ เชื่อ จง ก่อ ขึ้น บน ราก อัน แน่ ไม่ หวาด ไหว และ มิ ได้ ละ เลีย
 ซึ่ง ความ ใ่ว ใจ ใน มงคล โอวาท ที่ ท่าน ได้ ยิน แล้ว โอวาท นั้น คง ประ กาย
 แก่ ทุก คน แก่ บันดา ที่ ไ้ พ้า ข้า คือ เปา โล ได้ รับ ใช้ ใน การ นี้ แล ขะ
 ๒๔ ๐ บัดนี้ ข้า ก็ ยินดี ใน ความ ทุกข ที่ ข้า ทล เพราะ ท่าน ทั้งหลาย แล้ว
 ซึ่ง ยัง ขาด ใน ความ ยาก ลำบาก ของ พระคริสต โข ข้า ก็ สุขุข ทำ ให้ สำ เรจ
 ใน เนื้อ หนึ่ง ของ ข้า จะ ให้ เป็น ประโยชน์ แก่ กาย แห่ง พระองค์ คือ

พวก ลุกสิษ ทั้งหลาย ข้าก็ได้รับใช้ในพวก ลุกสิษ นั้น ตามซึ่ง พระเจ้าทรง จัก แจงไว้ ประทานให้แก่ข้า เพื่อประโยชน์แก่ท่าน จะได้กล่าวคำ พระเจ้าให้หมด คือ ความลับลึกที่ ปีก ซ่อนไว้แก่ โบราณ โน้นลับ ๆ กัน ลง มา แต่เดี๋ยวนี้ ได้ สำแดง เป็น ปราวคแก่ คน บริสุทธิ ของ พระองค์ พระเจ้าทรง พระไทย ปวราณา จะใคร่ ให้คน เหล่านั้น รู้ว่า ซึ่ง มังคัง แห่ง รัชมี ภาพ ใน ข้อลับลึกนั้น เป็น อัน บริบูรณ์ แก่ เขา ๆ ประเทษ ศัก เท่าไร ที่ ลึก นั้น คือ พระคริตโก ใน ตัวท่าน ให้ ใจ ถึง จะ ได้ ส่วน รัชมี ภาพ นั้น พระองค์ นั้น เรา ประกาศ ไป ให้ ทุก คน ล่าลึก ถึง สัก สอน ทุก คน ด้วย ปัญญาธิการ ทุกอย่าง เพื่อ จะได้ ทุก คน ถวาย เป็น คน สำเรา ใน พระเยซู คริสต์ ด้วย เหตุ คั้งนี้ ข้า จึง ขวลง ขวาย ทำ การ ตาม วิถี พระองค์ ซึ่ง กระทำ อยู่ใน ข้า ด้วย กำลัง เร็ว แรง จะ

๑ บท ๒ ๖

๑ แล้ว ข้า จึง หยอก จะ ให้ ท่าน รู้ว่า ข้า ได้ คิด กระवल กระวาย เป็น อัน มาก ศัก เท่าไร เพราะ ท่าน และ เพราะ คน ขว เมือง ละโอคีโกอะ แล เพราะ คน ทั้งปวง ที่ มิ ได้ เห็น หน้า ข้า ใน เนื้อ หนังสือ เพื่อ จิกร ใจ เขา ครั้น ได้ ท่อ ทิด กัน ใน ความ รักข เป็น อัน ที่ แล้ว จะ ได้ มี ความ บันแท ทูเลา จึง จะได้ ถึง ซึ่ง สาระ พัด อัน ชุคม แห่ง ความ ใจ เป็น แน่ ภา จะ รู้ เข้า ใจ ถนัด ใน ข้อลับลึก แห่ง พระบิดา เจ้า แล พระคริตโก สาระ พัด ซึ่ง เป็น คลัง ทรัพย์ เครื่อง ของ ปัญญา แล วิชการ ที่ ซ่อน ไว้ ใน พระคริตโกนี้ และ ข้า ว่า คั้งนี้ หวัง จะ มิ ให้ ใคร ผู้ใด เขา คำ ประเล้า ประโลม มา ลวง ท่าน ได้ เพราะ ว่า ถึง มาก แม้น ว่า ข้า มิ ได้ อยู่ กับ ท่าน ด้วย เนื้อ คัมข ข้า ก็ ยัง อยู่ กับ ท่าน ด้วย วิญาณ ข้า แล้ว เมื่อ ข้า ได้ เห็น ท่าน ล่าคับ กัน คี ๆ แล คั้ง มั่นคง อยู่ใน การ ที่ จะ เชื่อ ใน พระคริตโก ข้า ก็ ยินดี ด้วย จะ

๖ ๑ แล้ว ครั้น ท่าน ได้รับ พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า ก็ ให้ ประพริทธิ ตาม พระองค์ เลิก ได้ ลง ราก แล ก่อ ขึ้น ใน พระองค์ แล้ว คั้ง มั่น อยู่ใน

ความเชื่อนั้น และ กล้วย โมทนา พระคุณ ตาม คำ สอน ที่ ท่าน ใ้รับ ใ้วันนั้น
 ท่าน จง ระวัง กลัว เกลือก ว่า จะมีผู้ โศกพา ให้ ท่าน หลง หลอ กล้วย บัญญา อัน
 จะ พ้อ ลวง เสีย เปลา่ ตาม เรื่อง ซึ่ง มนุษย์ เล่า ต่อ ๆ กัน ลง มา ตาม วิถี วย
 โลกย์ ธรรม จะ ใ้ เป็น ตาม พระศรีศโค ก็ หา มิ ใ้ เพราะ ว่า ซึ่ง เป็น
 พระเจ้า อยู่ใน พระองค์ นี้ ครอบ บริบูรณ์ สิ้น เป็น กาย กอง แล้ว ท่าน ทั้ง
 หลาย ใ้ ซึ่ง ครอบ บริบูรณ์ ใน พระองค์ ผู้ เป็น หัว แห่ง สารพัด อัน เป็น
 หัว เป็น ใหญ่ อัน มี อำนาจ ใน พระองค์ นั้น และ ท่าน ใ้ รับ คีล คัก ที่ มิ โศ
 ทำ กล้วย มี อมนุษย์ กล้วย ใ้ ถอด ซึ่ง กาย อัน เป็น เนื้อ หนึ่ง นั้น ซอก ทั้ง เสีย
 กล้วย คีล คัก แห่ง พระศรีศโค เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน ใ้ ผัง กล้วย กัน กับ พระองค์
 ใน คีล จุ่ม น้ำ ใน คีล นั้น ท่าน ก็ ใ้ เป็น ซึ่ง กล้วย เชื้อ ใน วิถี เศษ แห่ง
 พระเจ้า ที่ ทรง กระทำ ให้ พระศรีศโค เป็น ขึ้น มา จาก กาย แล ผ่าย ท่าน
 ทั้ง หลาย ที่ กาย อยู่ใน ที่ ผิด แล ที่ มิ ใ้ รับ คีล ใน เนื้อ หนึ่ง พระเจ้า ทรง
 กระทำ ให้ ท่าน มี ชีวิต อยุ่ กล้วย กัน กับ พระองค์ ใ้ ไป รอด ยก ความ ผิด
 ทั้ง บ่วง ใ้ ลบ เสีย ซึ่ง คีล บัญญิก ที่ เขียน ไว้ กล้วย มี อมนุษย์ อัน เป็น ที่ ชัก
 ขวาง ต่อ เรา นั้น ใ้ รื้อ ยก เสีย ครึ่ง ไว้ ใน ไม้ กาง เชน ของ พระองค์
 เปลา่ ซง ทำลาย ซึ่ง เป็น หัว และ ซึ่ง มี อำนาจ ใ้ สำ แกรง เขา ใ้ ปรากฏ ว่า
 เขา ไซย จง นะ แก่ เขา กล้วย การ ทั้ง นั้น แล ะ

๑๖ ๐ เหตุ ฉะนี้ ขอย่า ให้ ใคร ผู้ โศ มา พิภกษา ปรียบ โทษ ท่าน ใน ข้อ
 กิน ซาหาร หรี คัม แล จะ ถือ วัน กิน เลียง หรี วัน เกิด นใหม่ หรี วัน ซะ
 บาโต การ ทั้ง นี้ เป็น แก่ เขา แห่ง การ ที่ จะ เป็น มา ภายหลัง ส่วน กาย นั้น
 เป็น กาย แห่ง พระศรีศโค ขอย่า ให้ ใคร ทำ ให้ ท่าน เสีย ประโยชน์ เมื่อ
 เขา รักร ที่ ถ่อม หัว ลง และ ที่ จะ ใ้ หัว วันทา แก่ ทศ สวรรค์ จะ ใคร แหก
 หัว เขา ใน การ ที่ เขา มิ ใ้ เห็น มิ ใ้ ร ทำ ให้ หัว พอง ขึ้น อวด เปลา่ ๆ
 ตาม ความ คิด สำหรับ เนื้อ หนึ่ง มิ ใ้ นับ ถือ ที่ เป็น หัว ถึง มาท แม้น
 ภาส สิ้น ทั้ง นั้น ต่อ คัด กัน กับ หัว นั้น เป็น มัน คง กล้วย ข้อ แล เอน ท่าง ต่าง

จึงได้จำเริญไวยวณะภาใหญ่ขึ้น ตาม ซึ่ง พระเจ้า ให้ ใหญ่ขึ้น นั้น จะ
๒๐ ๑ เหตุทั้งนี้แล้ว ถ้า และ ท่าน คิดกัน กับ พระศรีศโค แลตาย พันไป
จาก โลกธรรมแล้ว เป็นไหน ท่าน จะมา ถือ คือ บัญชีเก่า เหมือนหย่าง มี
ชีวิตร อยู่แต่ใน โลกย์ อย่า คชัง อย่า ชิม อย่า จับ สิ่ง ไก ๆ ที่ จะ เบื้อย เลี้ย
คราว เป็น กำลั้ง ใช้ อยู่ ตาม คำ บังคับ บันจจ แห่ง มนุษ การ ทั้ง นั้น เป็น ลัก
ขณะ ของ บัญญา บ้าง ใน ที่ ไหว วันทา ตาม ชำเพอใจ ทั่ว ยถ่อม กว ลง แล ชระ
มาณ กาย แต่ จะ เป็น ที่ นับ ถือ จัก แจง ให้ เนื้อ หนึ่ง นั้น ชิม สบาย ทา มี ได้ ะ

๑ บท ๓ ๗

๑ ถ้า และ ท่าน เป็น ขึ้น กับ พระเยซูแล้ว ก็ จง แสง ทา ซึ่ง สิ่ง ของ
ข้าง บน ที่ พระเยซู เสก จ นึ่ง อยู่ ที่ พระหัตถ์ เบื้อง ขวา พระเจ้า นั้น จง รำ
พึง คิด ถึง สิ่ง ของ ที่ อยู่ เบื้อง บน ที่ อยู่ บน แผ่นดิน ก็ มิ ไร ทั่ว ว่า ท่าน
กาย แล้ว และ ซึ่ง เป็น ชีวิตร ของ ท่าน ก็ ชอน อยู่ กับ พระศรีศโค ใน พระ
เจ้า ครั้น เมื่อ พระศรีศโค ผู้ เป็น ชีวิตร ของ ท่าน จะ ได้ เสก จ มา เป็น ชว
รก ฝ้าย ท่าน ทั้ง หลาย ก็ จะ เป็น ปรากค ทั่ว กัน กับ พระองค์ ใน รัช มี ภา พ ะ
๕ ๑ หนึ่ง จง ให้ ส่วน อาการ ของ ท่าน ที่ อยู่ บน แผ่นดิน นั้น กาย เสี้ย เดิก
และ อาการ นั้น คือ ว่า การ ลวง ประเวณี ขย หลึง ราก กัด ทา ซึ่ง ปราวด
การ ชัว แล โลก ชัน เป็น เหมือน หย่าง การ ที่ จะ ไหว รูป เทียม พระ เพราะ
เหตุ การ ทั้ง นี้ พระราช อาชจ แห่ง พระเจ้า จึง มา ถึง คน ทั้ง หลาย ที่ มี เชื้อ พัง
แต่ ก่อน มา ท่าน ได้ ทำ การ งาน ทั้ง นั้น คราว เมื่อ ท่าน ยัง มี ชีวิตร อยู่ ใน
นั้น แต่ เดียว นี้ เปลื้อง ทั้ง เสี้ย ซึ่ง สาระ พัก สิ่ง เหล่า นี้ คือ ความ โกรช
ชัค เคื่อง ใจ ความ ชัว ร้าย ที่ จะ พุด ทยา บจจ คำ โทน ตาม ก อย่า ให้ ออก
จาก ปาก เลย อย่า ปด ซึ่ง กัน แล กัน ท่าน จง เปลื้อง ซึ่ง เพท เปน มนุษ
เก่า ออก ทั้ง เลี้ย แล การ ที่ เขา ประพรี ทธิ ทั่ว ย แล้ว จง ใส ซึ่ง เพท มนุษ
ใหม่ ที่ ได้ ล้าง เสี้ย ใหม่ เพื่อ จะ ได้ มี วิจจ ความ รู้ ตาม แบบ แขน แห่ง ท่าน
ผู้ ล้าง นั้น และ ใน การ นั้น จะ เป็น พวก เซเลน ก็ คี ทวี พวก ยูกาย ก็ คี คี

ได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับ แลคนต่างประเทศหรือคนซุกุเชียคนทาสหรือ
ใช้ทาสก็ไม่ผิด แต่ทุกคนทั้งปวงจะเป็นคนของพระคริสตโคเสมอกัน
และพระคริสตโคอยู่ในคนทั้งปวงเสมอกัน เหตุดังนี้เหมือนหย่างคน
ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ให้เป็นคนบริสุทธิ์เป็นที่รักขง จงใส่สิ่งใด เอน
ดูปรานีใจชอบในการที่ใจถ่อมลงใจอ่อนสุภาพใจทนถน ออก
กลืนไว้ซึ่งกันแลกัน ทำคุณแก่กันแลกัน ตามซึ่งคนจะได้ช่อง
ไว้ที่ อันพระคริสตโคได้สำแดงพระคุณหย่างไร ท่านก็จงทำเหมือน
หย่างนั้น แลสิ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าหมกทั้งนี้ จงมีความรักขเป็น
ที่ผูกห่วงไว้ให้ถึงที่สำเร็จ จงให้ความศุขสำราญแห่งพระเจ้า
ครอบครองจิตรใจแห่งท่าน ท่านต้องเรียกเป็นขึ้นในกายเดี่ยว เพื่อ
จะได้เป็นทั้งนั้น แลจงให้มีใจกตัญญูรู้จักพระเดชพระคุณคว้ยให้
คำโอวาทของพระคริสตโคอยู่ในท่านเป็นบริบูรณ์ แลจงช่วยสั่งสอน
กันคว้ยปัญญาทุกหย่าง เต็มสติกันคว้ยบทกลอนคำเพลงซึ่งต้องแก่
วิญญาณต่าง ๆ อันเพราะในใจคว้ยชอบแก่พระเจ้า แลเมื่อจะทำสิ่งใด ๆ
อันจะเป็นคว้ยวายาถ้อยคำก็ที่ดี หรือคว้ยการงานก็ที่ดี จงทำเพราะเห็นแก่
นามพระเยซูคริสต แลโมทนาพระคุณแห่งพระบิดาเจ้า เพราะพระเยซูนั้น
๑๘ ๐ คุณกรพวกหญิงผู้เป็นภรรยา จงน้อมฟังผู้ของคนเกิด
เหมือนที่ชอบในพระองค์เจ้า คุณกรพวกชายผู้ผู้ จงรักขเมียมคนเกิด
อย่าทำเป็นขมเปรี้ยวต่อเขา คุณกรพวกลูกจงฟังคำและปณิบัติแก่
บิดา มารดา ในทุกสิ่ง คว้ยว่าซึ่งจะทำทั้งนี้เป็นที่ชอบแก่พระองค์เจ้า
คุณกรพวกพ่อ อย่าทำให้เป็นที่เคืองใจแก่ลูก เพราะกลัวเขาจะเสีย
ใจ คุณกรพวกทาส จงน้อมฟังคำคนที่เป็นนายคนตามเนื้อหนัง จะ
เป็นแต่เมื่อคานายเห็นเท่านั้น จะได้เป็นที่ชอบแก่มนุษย์ก็มีใช้ แต่
ว่าจงน้อมฟังคว้ยใจอันเป็นหนึ่ง คว้ยเกรงกลัวพระเจ้า แลเมื่อ
จะทำสิ่งอันใด จงทำคว้ยใจเหมือนหนึ่งทำแก่พระเจ้า จะทำเป็น

เหมือนหนึ่ง แก่มนุษย์ มิได้ เพราะ ว่า ท่าน ทั้งหลาย รู้ ช้อยู่ ว่า . ท่าน คง จะรับ บำเหน็จ คือ ของ มรดก แก่ พระองค์ เจ้า คว้ย ว่า ท่าน รับ ใช้ ปรนินิบัติ แก่ พระ คริสทโคเจ้า แล ฝ่าย คน ที่ เขากระทำ การ มิชอบธรรม เขาก็ จะรับ แก่ ผล กรรม แห่ง การ ชั่ว ที่ เขาได้ ทำ นั้น คว้ย ว่า ที่ จะเลือก หน้า ใคร หา มิได้ ะ

๐ บท ๔ ข

๐ ฝ่ายท่าน ที่เป็น นาย นั้น จง ทำ แก่ บ่าว ไพร่ กาม ซึ่ง ชอบ ธรรม ให้ เท่า เสมอ กัน เพราะ ท่าน รู้ ช้อยู่ ว่า ท่าน ยังมี จ้าว อยู่ใน สวรรค์ เขา ใจ ใส ใน การ สวด เฝ้า ระวัง ใน การ นั้น คว้ย โมทนา พระคุณ สวด วิง วอน พร้อ มกัน เพราะ เรา คว้ย เพื่อ พระเจ้า จะได้ ทรง เปิด ประตู คำ เทศนา ให้ เรา กล่าว ซึ่ง ชั้ ลับ ลึก แห่ง พระคริสทโค เพราะ การ ทั้ง นั้น ช้า จึง ถูก จำ ของ เพื่อ ช้า จะได้ กล่าว สำแดง ความ กาม ควร ที่ ช้า จะว่า ค้อ คน ที่ อยู่ นอก นั้น จง ทำ ซึ่ง ควร คว้ย บัญญา ถ้าย อดน เวลา ไว้ ที่ จะ พบ ใน กาล ะ เมื่อ ไค ก็ ให้ เป็น แก่ คำ รวด ปรกั บ คว้ย เกลือ ให้ รู้ ว่า ชัน จะ กล่าว คอบ แก่ เขา ทุก คน เป็น หย่างไร จึง จะ ควร ะ

๗ ๐ คฤโก ผู้ พี่ นชัง ที่ รัทษ ผู้ รับ ใช้ ชื่อ สัจ และ เป็น ผู้ ปรนินิบัติ แก่ พระองค์ เจ้า คว้ย กัน กับ ช้า คฤโก จะ กล่าว ให้ ท่าน รู้ สารพัด สิ่ง ซึ่ง เป็น เหตุ การ ของ ช้า ช้า ได้ ใช้ คฤโก ไป หา ท่าน เพื่อ เหตุ ชัน นี้ จะได้ รู้ คว้ย ความ ของ ท่าน ทั้ง หลาย แล ให้ ทุเลา แก่ ใจ ของ ท่าน ทั้ง หลาย ใช้ ไป พร้อ มกัน กับ โอนเฮซีโม ผู้ พี่ นชัง ที่ รัทษ เป็น คน ชื่อ สัจ เป็น พวก ของ ท่าน เอง เขา จะ กล่าว ให้ ท่าน รู้ ซึ่ง เหตุ การ ทั้ง ปวง ชัน เกิด มี ที่ นี้ ฝ่าย อะริศ ทาโค ที่ ถูก จำ ของ คว้ย ช้า นั้น ๑ มาระโก ผู้ หลาน ของ บาระเนยา ๑ ท่าน ได้ รับ หนังสือ ที่ ว่า คว้ย มาระโก นี้ แล้ว ถ้า คน นี้ มา หา ท่าน ก็ จง รับ ไว้ เกิด แล และ เยชู ที่ เขา เรียก ชื่อ ว่า ยูเซโ ๑ คน เหล่า นี้ เขา เป็น พวก ที่ ได้ รับ คีล คัก ได้ ฝาก คำ คำ นัย ถึง ท่าน ทั้ง หลาย คน เหล่า นี้ พวก เดียว ที่ได้ ช่วย ทำ การ แห่ง เมือง พระเจ้า คว้ย ช้า แล้วย ก็ เป็น ที่ ให้ ช้า ได้ ทุเลา

บั้นเทา ทุกๆ คว้า ๐ หนึ่ง เฮปาฟรัคที่ มาจากท่าน ผู้นั้น และ เปน ทาย
 ไข้ของ พระคริสทอโต ใฝ่ฝาก คำ คำนับ จะ สวด เมื่อไร ก็ ใฝ่ วิงวอน ขอ เพราะ
 ท่าน ทยาก ให้ท่าน ถึง ที่ สำเรจ บวิบูรณ ใน ที่ ชอบ พระไทย พระเจ้า ทุก
 สิ่ง ซ้ำ ก็ เปน พญาน ผ่าย เฮปาฟรัคว่า เขา มี ใจ รัน รนทา ประโยชน์
 ของ ท่าน และ ของ คน ใน เมือง ละโฮคี่โกอะ และ คน ใน เมือง ซิวาโปลี
 คว้า ผ่าย ลูก ผู้ เปน หมอ ที่ รัักษ ๑ กับ เภมา คน ๑ ทั้ง สอง คน นี้ ใฝ่
 คำนับ ท่าน ๆ จง คำนับ พวก ที่ นัง ชัน เปน จรว เมือง ละโฮคี่โกอะ กับ นุม
 ฟา แล พวก ลุกสิษ ใน เรือ นุมฟา นั้น คว้า ครั้น เมื่อ ท่าน ทั้ง หลาย ใฝ่ ชาน
 หนังสือ ใบ นี้ แลแล้ว จง ให้ พวก ลุกสิษ ใน เมือง ละโฮคี่โกอะ ชาน คว้า
 แลแล้ว หนังสือ ชัน มา แก่ เมือง ละโฮคี่โกอะ นั้น ท่าน จง ชาน คว้า จะ
 ๐ จง บอด แก่ อะระคีโปว่า ให้ ระวัง จง คี่ คว้า การ ที่ ท่าน ใฝ่ รับ ใน พระ
 องค์ เจ้า จง ให้ สำเรจ เถิด คำ คำนับ ของ เปาโล ที่ ซ้ำ เขียน คว้า มือ ซ้ำ เอง
 ชัน ซ้ำ ถูก จำอง นั้น อย่าง ล้ม เสี่ย พระคุณ อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย เถิด ฮาเมน
 ๐ หนังสือ ซึง เปาโล ฝาก แก่ พวกสิษ ใน เมือง โกลอซอจย จบ แลแล้ว แล อะ

I. THESSALONIANS.

๐ หนังสือ ซึง เปาโล ฝาก โอวาท ถึง พวกสิษ ใน เมือง เอเธลโลนิเก ระเบียบกัน

๐ บท กั้น ๗

๐ ผ่าย เปาโล กับ ซีระวาน และ ทิโมเธียว ฝาก โอวาท มา ถึง พวก ลุก
 สิษ จรว เมือง เอเธลโลนิเก ที่ อยู่ ผ่าย พระบิคาเจ้า แล ผ่าย พระเยชู คริส
 เจ้า พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ มา แก่ พระเจ้า ผู้ บิคาเรา แล แก่ พระ
 เยชู คริส เจ้า จง มี อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย เถิด อะ

๒ ๐ เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ ท่าน ทั้ง ปวง เสมอ มิ ใฝ่ ซาก เมื่อ เรา สวด
 ก็ คิค ถึง ท่าน เนี้ง ๆ มิ ใฝ่ ล้ม การ ซึง ท่าน ประพริทธิ คว้า ความ เชื้อ แล
 ความ ยก ที่ ท่าน รับ ทน แก่ คว้า ความ รัักษ แล ความ เพียร ชัน บัง เกิด
 แก่ ความ ใฝ่ ใจ ใน พระเยชู คริส เจ้า เรา ปราบก ต่อ หน้า พระเจ้า ผู้ เปน

พระบิดาเรา ตกร พวกพี่น้อง ผู้เป็นที่รักแก่พระเจ้า ท่านรู้ อยู่ว่า
 ท่านต้องเลิกได้แล้ว คว้ยว่า มงคลโฮวาท ซึ่งเรา ประภาษนั้น จะได้
 มาถึง ท่านเป็นแต่ถ้อยคำเท่า นั้น ทา มิได้ แต่ ว่า มา คว้ย วิทธิ เเทศ แห่ง
 พระวิญาณ บริสุทธิ และ ไร่ ใจ เป็น อัน กล้า แล เป็น อัน มาก เพราะ ท่าน
 รู้ อยู่ ว่า เมื่อ เรา อยู่ กับ ท่าน เรา เป็น คน หย่าง ษะนิค ไหน แก่ ท่าน ๆ ได้
 ทำ ตาม เรา แล ตาม พระองค์ เจ้า คว้ย ท่าน ได้ รับ ถ้อย คำ คราว ทน ความ
 ยาก เป็น อัน มาก แล้ว ได้ รับ คว้ย ความ ยินดี ใน พระวิญาณ บริสุทธิ เหตุ
 ดัง นี้ ท่าน จึง ได้ เป็น แบบแผน เยี่ยง หย่าง แก่ คน ทั้ง ปวง ที่ เชื้อ ใน เมือง
 มาเกโดเนีย กับ เมือง ษะคายะ เพราะ ท่าน นี้ แล คำ โฮวาท แห่ง พระองค์
 เจ้า ได้ ลี กอ้ง แม่ ไป ใน เมือง มาเกโดเนีย แล เมือง ษะคายะ ใช้ แก่ เท่า
 นั้น ซึ่ง ท่าน เชื้อ ใน พระเจ้า นั้น ก็ ลี ไป ทัว ทุก แห่ง เหตุ นี้ ไม่ คอ้ง การ
 ที่ เรา จะ ว่า ษะไร คว้ย ท่าน คว้ย ว่า ฝ่าย คน เหล่า นั้น เขา เอง ลี กัน คว้ย
 เรา ว่า เป็น หย่างไร ซึ่ง เรา เข้า ไป หา ท่าน แล้ว ท่าน ได้ ระบุ เทียม พระ
 กลับ มา หา พระเจ้า ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า อัน ทรง ชี วิตร แล เทียง แพ้
 แล ยัง คอย ซึ่ง พระบุตร พระองค์ จะ เสดจ มา จาก สวรรค บุตร ซึ่ง พระ
 องค์ ได้ เป็น ขึ้น มา จาก ตาย คือ พระเยซู ที่ ช่วย เรา ให้ พ้น จาก พระรช
 ษาชุก ซึ่ง จะ มา ภาย หน้า นั้น าะ

๑ บท ๒ ๓

๑ โอ้ พวก พี่น้อง ท่าน รู้ อยู่ เอง ว่า ที่ เรา เข้า มา หา ท่าน เป็น หย่างไร
 มิ ได้ มา หา เปลา ๆ แต่ ว่า ถึง เรา ทน ความ ยาก ลำบาก แล ความ ษัประ
 ยศ ใน เมือง พิลิปฮอย ความ ษันี้ ท่าน ก็ รู้ ษัค เรา ยัง มี ใจ กล้า แจง คว้ย
 เเทศ พระเจ้า เรา และ ที่ จะ กล่าว มงคลโฮวาท แห่ง พระเจ้า แก่ ท่าน กอบ
 คว้ย ภาวะล ภาวะวาย เป็น อัน มาก เพราะ ว่า คำ ษันั้น วชน ของ เรา นั้น มี ใช้
 เกิด แต่ ความ หลง ซึ่ง เป็น วาคี แห่ง บาป แล คว้ย ษบาย แต่ ทว่า ครั้น พระ
 เจ้า ลอง ใจ ท่าน เหน ชอบ ที่ จะ ให้ เชื้อ มงคลโฮวาท แล้ว เรา จึง ได้ ว่า

กล่าวไป จะทำเหมือน หย่าง จะให้ชอบใจ คนทั้งปวง ก็มีได้ แต่ว่าจะ
ให้ชอบ พระไทย พระเจ้า ผู้พิเนิจ ของ ใจเราทั้งหลาย ทว้ยว่าเรามีได้
ว่าทว้ยคำยกยอ ประเล้าประโลม ข้อนี้ท่านรู้แล้ว แล้วพระเจ้าเป็น
พญานก ว่า เรามีได้ ทำเทียม ทว้ยใจ โลก แลเรามีได้ ทำซึ่ง เกียรติ
ยศแก่มนุษย์ คือแก่ท่าน กิติแก่คนอื่น กิติ เมื่อเป็น ทูต แห่ง พระศรี
โคแล้ว ซึ่งเราจะให้ท่านลำบาก ก็มีได้ แต่ว่าเราได้ ทำแต่ ใจอ่อน
สุภาพ ใน ถักตาง ท่าน ทั้งหลาย คุงตั้ง แม่เลี้ยง ๆ ลูกคน เราก็มี
ความ รักข สนใจ ใน ท่าน ชอบใจ จะยก มงคลโฆวาท แห่ง พระเจ้า ให้แก่
ท่าน ไซ้แก่เท่านั้น แม้นถึง ชีวิตเราเอง ก็ จะยกให้ท่าน เพราะ ว่า
ท่านได้ เป็น ที่ รักข แก่เรา เป็นแท้ ทว้ยว่าท่าน ที่ เป็น พันธัง ได้คิด ถึง
การ งานที่ เราได้ ทำ ทว้ยความเพียร แลคิด ภาวะลภาวะวาย นั้นทำ ไป
ทั้ง กลางวัน กลางคืน เพื่อ จะมิให้ การ เป็น การ ยาก การ หนักแก่ผู้ใด
ใน พวกท่าน แลเมื่อคราวเราได้ ป่าว ประกาศ ซึ่ง มงคลโฆวาท ของ พระ
เจ้า แก่ท่าน ฝ่ายท่าน กิติ แล พระเจ้า กิติ เป็น พญานก เราว่า เมื่อ อยู่กับ
ท่าน ที่ เชื้อ นั้น เราได้ ประพริทธิ เป็น การ บริสุทธิ ชอบธรรม แล ซึ่ง จะ
คิดเคียน ไมได้ นั้นเป็น อัน มากคักเท่าใด อันนี้ท่าน ได้รู้ ว่า เราได้ ข้อนี้
วอนได้ เตือน สติ ได้ ว่ากล่าว แก่ท่าน เป็น นัก หลนทุก คน คุงตั้ง บิดา กับ
ลูกคน จะให้ท่าน ประพริทธิ ซึ่ง ควร แก่ พระเจ้า ผู้ทรง เรียบท่าน ทว้ย
ทว้ย จะให้ท่าน มา ถึง เมือง แล รัศมี แห่ง พระองค์ เพราะ เหตุคั้งนี้ เราจึง
โมทนา พระเจ้า เป็น นิจ อยู่ ทว้ยว่าท่าน ได้ รับ คำ พระเจ้า ที่ ท่าน ได้ ยิน
แก่เรา ท่าน มิได้ รับ คำ ของ มนุษ แต่ ว่า ตาม ซึ่ง แท้จริง ได้ รับ คำ
พระเจ้า ซึ่ง เป็น กำลัง ใน ท่าน ทั้งหลาย ที่ เชื้อ อยู่ คุกร พวก พันธัง ท่าน
ทั้งหลาย นี้ ได้ ทำ ตาม หย่าง พวก ลูกศิษ ของ พระเจ้า ที่ อยู่ ใน เมือง ยุคาย
ที่ อยู่ ฝ่าย พระเยซู คริส ทว้ยว่า เขา ได้ ทล ะไร แก่ พวก ยุคาย ท่าน
ได้ ทล แก่ พนมเมือง ของ ท่าน เหมือน กัน พวก ยุคาย นั้น ได้ ประหาร พระ

เยชูผู้เป็นเจ้า กับทั้งผู้ทำนบของเขาค้วย แลได้ไล่เขี้ยวเขนเรา
 เขามีไ้ไ้เป็นที่ชอบแก่พระเจ้า แลยังค่อสู้ขัดขวางกับคนทั้งปวง
 ห้ามมิให้เราว่ากล่าวแก่คนต่างประเทษ เพื่อจะให้เขารอดไ้ คั้งนี้
 และเขาจึงทำให้ความผิดเขาไ้สำเร็จทุกอย่าง แกว่าพระราชอาชญา
 ในที่สุกเป็องปลตายมาไ้ถลเขาแล้ว อะ

๑๗ ๐ ไ้พวกพี่น้อง ฝ่ายเราเล่า แม้นถึงเราจะพริคพรากจากท่าน
 น้อยหนึ่ง ค้วยกาย มิใช่ ค้วยจิตร เรายังมีใจปรารถนาเป็นอันมาก
 หยากจะเห่นหน้าท่านอีก เหตุฉนี้เราจะไ้ครไปหาท่าน ข้าคือเปาโอ
 ไ้คั้งใจคั้งนี้หนหนึ่งสองหนแล้ว แกว่าชกานขัดขวางไว้มิไ้ไป
 ก็จะเป็นสิ่งอันใดเล่าที่จะเป็นที่ไว้ใจ ที่ยินดีเป็นพวงมณฑาเป็นมงกุฎ
 ไ้ขึ้นอกขึ้นใจของเราเฉพาะพระเยซูคริสตผู้เป็นเจ้า เมื่อพระองค์เจ้าจะ
 เสกจมา มิใช่ทำนเองหรือค้วยว่าทำนเองเป็นศิแสงวิคมีแลที่ยินดีของเรา

๐ บท ๓ ๖

๐ เหตุคั้งนั้น เมื่อเรายังคอยอยู่อีกมิไ้ เราก็เห่นชอบที่ เราจะ
 ตกหลังแก่พวกเด็ยวในเมืองชเนนอย แลแล้วเราจึงไ้ใช้ศิโมธิยวาผู้
 พี่น้องของเรา เป็นผู้รับใช้แห่งพระเจ้า แลแล้วเป็นผู้ช่วยเราในกร
 ประกษ มงคลโฮวาทแห่งพระคริสตโค ไปหาท่านให้คั้งนั้น แลมีใจ
 กล้าในที่ท่านเชื่อฉนี้ มิไ้ให้ใครผู้ใด สะเทือน สะท้านหวาดไหวทวย
 ความยากลำบากเช่นนี้ ค้วยท่านเองรู้ช้อยว่า อันเราจะคองความคั้งนี้
 ก็กำหนดไว้แก่เราแล้ว แลแล้วเมื่อเราอยู่กับท่าน เราไ้บอกไว้ก่อนแล้ว
 ว่า เราจะคองครำลำบาก แลท่านก็รู้ว่าไ้เป็นมาเหมือนเช่นว่านั้น ะ

๕ ๐ เหตุฉนี้เมื่อข้าจะคอยอีกมิไ้ ข้าจึงใช้คนไปเพื่อจะรู้ค้วย
 ความเชื่อของท่าน กลัวเกลือกว่าผู้ทกลองท่านนั้น จะลวงท่านให้หลง
 และซึ่งข้าอุษาทำนั้นก็จะเป็นเปล่า ๆ เสียแล้ว แกว่าเมื่อศิโมธิยวา
 กลับมาแก่ท่าน มาทหาเรา แลกล่าวความอันดีว่าค้วยความเชื่อแล

ความรักของ ท่าน แล้วว่า ท่านคิด ถึง เรา ที่ ๆ เสมอ มีไค้ขาด หยาก
 จะได้ อยกับ กับเรา เหมือน หย่าง เรา หยาก อยกับ กับท่าน กุณร พวก
 ฟีนซัง ด้วยความตั้งนี้ เรา จึง ค่อยไค้ ความ ทูเลา ด้วยท่าน เพราะ ความ
 ยาก ถ้ายาก แล ชักสนที่ เรา ไค้ ทน นั้น ข้อ ที่ ท่าน เชื่อ นั้น ให้ เรา ค่อย
 บันเทา ทุกช ด้วยว่า บัคนี้ ถ้า ท่าน ยืน มั่น คง ใน พระองค์เจ้า ชู้วิกร ของ
 เรา ก็ จะคง อยูที่ เรา จะไค้ ถวาย คำ โมทนา สรรเสริญ พระคุณ แห่ง พระ
 เจ้า เพราะ ท่าน ศักเท่าไร ด้วย ความ ชื่นชม ยินดี ซึ่ง เรา มีใน ท่าน ค่อหน้า
 พระเจ้า ทุก หย่าง เรา ไค้ สวด วิงวอน ขอ ทั้ง กลางวัน กลางคืน เปน อัน
 มาก ยิ่ง นั้ก ด้วย หยาก ไค้ ไค้ เทน หน้า กับกับท่าน จะไค้ เขา สิ่ง ซึ่ง
 ขาด อยูใน ความ เชื่อ ของ ท่าน เพิ่ม เติม ให้ ฝ่าย พระเจ้า พระองค์ผู้ เปน
 บิดาเรา กับ พระเยซู คริสต์ผู้ เปน เจ้าเรา ให้ จิต แจง ทาง ที่ เรา จะไค้ ไป
 ทาทำน นั้น เกิด แล้ว พระองค์เจ้า จะให้ ท่าน มั่งคั่ง บริบูรณ์ ด้วย ความ
 รักช ก่อกัน แลกัน แล ค่อ คน ทั้งปวง เกิด กุจกั้ เรา ไค้ รักช ก่อท่าน ทั้ง
 ทลาย ให้ จิกร ใจ ของ ท่าน ปราศจาก ซึ่ง จะไค้ เกียน ไค้ และ กั้ มั่นคง ใน
 ความชอบ บริสุทธิ ค่อหน้า พระเจ้า ผู้ เปน พระบิดาเรา ใน กาละ เมื่อ วัน ซึ่ง
 พระเยซู คริสต์ผู้ เปน เจ้าเรา จะ เสกฯ มา ด้วย คน บริสุทธิ ทั้งปวง แห่ง พระองค์

๑ บท ๔ ๗

๑ กุณร พวก ฟีนซัง ทั้งทลาย ใน ที่ สุก ปลายเรา เหน แก่ พระเยซู เจ้า
 จึง ขอ และ ชอ้นวอน ท่าน ครั้น ท่าน ไค้ รับคำ แก่เรา แล้วว่า ท่าน ไค้
 ประพริทธิ หย่างไร จึง จะ เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า ก็ ให้ ท่าน ประพริทธิ คัง
 นี้ เปน อันมาก และ เปน อัน ยิ่ง ด้วยว่า ท่าน รั้อยู่ ใน ถ้อยคำ ซึ่ง เรา สั่ง
 ไว้ แก่ท่าน ด้วย เศษ พระเยซู เจ้า อัน เปน ที่ ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า คือ
 นี้ และ ไค้ ท่าน เปน อัน บริสุทธิ สอาด ไค้ ให้ ท่าน กสิ้น วั้ จาก ซึ่ง การ โลงน
 ลามก ไค้ รัไว้ใน ที่ จะ รักษา ซึ่ง เครื่อง อากกร คน ให้ บริสุทธิ เปน ศรี ของ ทั
 มิให้ แยก เบื้อน ด้วย รากกั้ดทา เหมือน หย่าง คน ต่างประเทศ ที่ มิไค้ รัจัก

พระเจ้า แล้วอย่าให้คน ชวงง จึง เกิน ผิด ค่ำ ฟั่น อัง ใน การ นี้ เพราะ ว่า
 พระองค์ เจ้า เป็นผู้ คัด สิ้น ชวงง ความ เช่น นี้ ทุก ประการ เหมือน เรา ได้ ว่า
 กล่าว สัก สอน แก่ ท่าน แด่ ก่อ น กว้ย ว่า พระเจ้า มี ได้ ทรง เรียก เรา ให้ เป็น
 ที่ โศก โศรก ตาม ก นั้น แด่ ว่า ให้ เป็น ที่ บริ สุทธิ เหตุ นี้ ถ้า ใคร ผู้ ไต
 มา ชัก ขวาง ก็ มี ใ ช้ ชัก ขวาง ค่ำ มนุช เท่า นั้น แด่ ว่า ไต ชัก ขวาง ค่ำ
 พระเจ้า ผู้ ไป รศ ประทณ พระ วิญาณ บริ สุทธิ ให้ แก่ ท่าน ทั้ง ทลาย ๗
 ๙ ๐ ฝ่าย การ ที่ จะ รักษ ฟั่น อัง ทั้ง ทลาย นั้น ท่าน ก็ ไม่ คอง การ ที่ ชำ จะ
 เขียน ว่า แก่ ท่าน กว้ย ว่า กัว ท่าน เอง ได้ รำ เรียง แด่ พระเจ้า แล ว่า จะ
 คอง รักษา ซึ่ง กัน แล กัน แล ท่าน ก็ ไต ทำ ดัง นี้ แล แล้ว ค่ำ พวก ฟั่น อัง
 ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ทั่ว เมือง มก โก โท เนีย กูร ฟั่น อัง เรา ชอัน วอน ขอ ให้ ท่าน
 ทำ ดัง นี้ ให้ ยิ่ง มาก ขึ้น ไป แล จง ชุษา ที่ ให้ สงบ เยียบ และ ทำ ให้ เป็น
 ภาร ธุระ ของ คน จง ลง มือ ของ ท่าน เอง ทำ เหมือน หย่าง เรา ได้ สัก
 สอน ไว้ จึง จะ ได้ ประพริทธิ ซึ่ง การ ชอบ ควร ค่ำ คน ภาย นอก และ
 กัว ท่าน เอง จะ ไม่ ชัก สน กว้ย สิ่ง ไท ๗

๑๓ ๐ กูร พวก ฟั่น อัง ชัก ซึ่ง ท่าน จะ มี ไต รั้ว จัก กว้ย คน ที่ ลวง หลับ
 ไป แล แล้ว นั้น ชำ ไม่ ภอ ใจ กล่าว ท่าน จะ เป็น ทุก ช โศก เศร้า เหมือน คน ชัน
 ที่ ไม่ มี ที่ จะ ไว้ ใจ ไต เพราะ ว่า ถ้า เรา เชื่อ อยู่ ว่า พระเยซู ถึง ความ ตาย
 แล ได้ กลับ เป็น ชัน จาก ตาย ก็ เหมือน เช่น นั้น แล และ พระเจ้า จะ เชา คน
 ที่ ลวง หลับ ใน พระเยซู ภา มา กว้ย พระองค์ เพราะ ความ ชัก นี้ เรา จะ
 ว่า แก่ ท่าน ตาม คำ พระองค์ เจ้า ว่า เรา จะมี ชีวิตร คอย อยู่ จน พระองค์
 เจ้า จะ เสก จ มา นั้น จะ มาก ก่อ น คน ที่ ลวง หลับ ไป นั้น ทา มี ไต กว้ย ว่า
 พระองค์ เจ้า จะ เสก จ ลง มา จาก สวรรค์ กว้ย เสียง กอง สนั่น โกลา ทล
 กว้ย เสียง ทูค สวรรค์ ผู้ ไท ใหญ่ และ แคร พระเจ้า แล คน ที่ ตาย ใน พระ
 คริส โท จะ เป็น ชัน มาก ก่อ น ภาย หลัง เรา ที่ มี ชีวิตร คอย อยู่ จะ คอง รั้ว ชัน
 ใน เมฆ กว้ย กัน กับ พวก เหล่า นั้น แล จะ ไต ภา กับ กับ พระองค์ เจ้า ใน

อัคร ประเทษ ทั้ง นั้น และ จึง จะอยู่พร้อมกัน กับ พระองค์ เจ้า เป็น อัคร
 เหตุ ฉะนี้ จึง เอา คำ นี้ เป็น ที่ ทูลเอา บันเทา คว้ยกัน แลกัน เดิก ๖

๐ บท ๕ ๖

๐ ทูรา ฟันซัง ทั้งหลาย ข้อ ซึ่ง ข้า จะเขียน ว่า แก่ ท่าน คว้ย กาล และ เวลา
 กำหนด ก็ หา คชัง การไม่ คว้ย ท่าน รู้ ถัดวัน แล้ว ว่า กาลวัน แห่ง พระองค์
 เจ้า จะมา เหมือน หล่าง อะโมย มาใน เพลา กลางคืน คว้ย ว่า ครั้น เขา ประมาท
 ว่า เจียบ ก็ อยู่หมก มันคง อยู่หมก เมื่อนั้น และความ ผิบหาย จะมา ถึง
 เขา เรว พลัน ๖ ขุจ ตั้ง ผู้หญิง ชัน มี ครรภ บังเกิด ปวด ชัน แล้ว จะหนี ให้
 พัน มีได้ แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ผู้พวก ฟันซัง ท่าน มีได้ อยู่ใน ที่ มีก จะให้ วัน
 นั้น มา ถึง ท่าน เหมือน หล่าง อะโมย เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง ปวง เป็น ลูก แห่ง
 ความสว่าง ลูก ของ เพลา กลางวัน เรา มีได้ เป็น ลูก ของ เพลา กลางคืน
 แล ความมืด เหตุ ฉะนี้ ขอให้ เรา นอน หลับ หล่าง คนอื่น แต่ ว่า ขอ เฝ้า
 ระวัง ทัว อยู่ เดิก เพราะ ว่า คน ที่ นอน หลับ นั้น ย่อม นอน กลางคืน แล คน
 ที่ กิน เล่า มา นั้น ก็ ย่อม กิน กลางคืน แต่ ว่า เรา เป็น ฝ่าย ช้าง กลางวัน
 แล้ว ให้ เรา ระวัง เอา ความ เชื่อ แล ความ รักษ เป็น ที่ ป้อง ออก ที่ จะ ปก ป้อง
 สี่ ฉะ นี้ ให้ เขา ความ ไว้ ใจ ใน ที่ จะ รอด คว้ย ว่า พระเจ้า มี ได้ เขา เรา ทั้ง ไว้
 เช่น ที่ จะ รับ พระราชา ชู ๖ แต่ ว่า จะ ให้ ได้ รอด คว้ย เศษ พระเยช คริศ
 เจ้า เรา ผู้ ได้ คาย แทน เรา เพื่อ ว่า ถ้า เรา ตื่น เฝ้า ระวัง อยู่ ก็ ดี ครั้น นอน
 หลับ ไป ก็ ดี เรา ยัง จะมี ชีวิต อยู่ คว้ย กัน กับ พระองค์ เหตุ ฉะนี้ จึง
 เตือน สติ ซึ่ง กัน แล กัน แล ส้าง ขึ้น ไว้ เหมือน หล่าง ท่าน ทำ นั้น ๖

๑๒ ๐ ทูร พวก ฟันซัง เรา วาน ท่าน ให้ รู้ จัก คน ที่ ทำการ ใน ถ้า กลาง
 ท่าน ทั้งหลาย เหล่า นั้น ที่ เป็น ใหญ่ แก่ ท่าน ฝ่าย การ พระองค์ เจ้า แล ได้
 สั้งสอน เตือน สติ ท่าน แล้ว จึง รับถือ รักษ ใคร์ กัน กับ คน เหล่า นั้น เป็น ชัน
 มาก เพราะ การงาน ซึ่ง เขา ทำ นั้น แล ให้ ท่าน อยู่ หนึ่ง ๆ เจียบ คว้ย กัน ๖

๐ เรา ก็ ชัน วอน ท่าน พวก ฟันซัง ให้ ช่วย ว่า กล่าว เตือน สติ แก่ คน

ไทยก เหยก ช่วยคนที่เสียใจ นั้น ให้ค่อย ได้รับความบันเทิงทุกข ให้
 ช่วยชูกำลัง คนที่ มีกำลัง อ่อน ให้ท่าน มีใจชก ทลไว้ นาน แก่ คน ทั้งปวง
 จง คอย ระวัง ภัย อย่า ให้ใคร ทำ ผิด คอบ แทน ความ ผิด ของ ผู้ใด แก่ ว่า
 จง แสง หา ซึ่ง ความ ชอบ ที่ ใน ท่าน ภัย กัน เอง ก็ ที่ และ ใน คน ทั้งปวง
 ก็ ที่ ให้ เสมอ ทุก เมื่อ จง อะพินม ยิน ก็ เป็น นิจ ทั้ง ใจ สวด ไป อย่า ให้ ชาติ
 ใน การ ทุก สิ่ง จง โมทนา พระคุณ เดิก ภัย ว่า การ นั้น จะ เป็น ที่ ชอบ พระ
 ไทย พระเจ้า ก่อ ท่าน ใน พระเยซู คริสต์ อย่า ให้ ภัย พระวิญญาณ คำ ทำ นาย
 นั้น ชัย ประมาท หมิ่น ซึ่ง สิ่ง ทั้งปวง จง พิจารณา ลอง กู ซึ่ง ชอบ ก็
 แล้ว ก็ เลือ ก ดื้อ ไว้ ซึ่ง การ มี ลัก ชณะ กู ชั่ว นั้น จง หลีก เลี้ย ทุก สิ่ง แล้ว
 พระเจ้า แห่ง ความ สุข สำญู กระทำ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย เป็น ชัน บริสุทธิ ที่ เกื่อ
 เดิก แล ให้ สิ้น ทั้ง วิญญาณ แล จิกร แล กาย ของ ท่าน เป็น ที่ จะ ก็ เกียน ไม่
 ได้ แล รักษา ไว้ จน ถึง กาล แห่ง พระเยซู เจ้า เรา จะ เสก ภา ผู้ ที่ ทรง
 เรียก ท่าน เป็น ผู้ ชื้อ สัจ แล้ว จึง จะ ทำ ทั้ง นี้ ะ

๒๕ ๐ กูกร พิน ชัง ทั้ง หลาย จง สวด เพราะ เรา คำ นี้ ซึ่ง พิน ชัง ทั้งปวง
 ภัย จุบ กัน เป็น ชัน บริสุทธิ ช้า จะ ให้ ท่าน ทั้ง หลาย สำมาล ชอก ชื้อ พระ
 องค์ เจ้า ว่า จะ ชาน หนึ่ง สือ นี้ แก่ พิน ชัง ชัน บริสุทธิ ทั้งปวง พระคุณ แห่ง
 พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า เรา จง บัง เกิด มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เดิก ะ
 ๐ หนึ่ง สือ ซึ่ง เปา โล ผาก แก่ สิช ใน เมือง เอซะโลนิเก ฉะ บับ กัน จบ แล้ว ะ

II. THESSALONIANS.

๐ หนึ่ง สือ ซึ่ง เปา โล ผาก แก่ พวก สิช ใน เมือง เอซะโลนิเก ฉะ บับ สของ ะ

๐ บท กัน ๓

๐ เปา โล กับ ชี ละ วา โน แล คิ โม เชียว ผาก โฮ มาท มา ถึง พวก ลู ก สิช
 ชาว เมือง เอซะโลนิเก ที่ ช้อย ฝ่าย พระ บิคา เจ้า เรา แล และ ฝ่าย พระ เยชู
 คริสต์ เจ้า พระคุณ แล ความ สุข สำมาล มา แก่ พระเจ้า ผู้ เป็น บิคา เรา
 แล แก่ พระ เยชู คริสต์ เจ้า จง บัง เกิด ขึ้น แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เดิก ะ

๓ ๐ กุญชร พวกพี่น้อง จำเป็นให้เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ ท่าน เสมอ
 ทุกเวลา เหมือน หย่าง ควรว อยู่ ด้วย ว่า ความ เชื่อ ของ ท่าน ใหญ่ ขึ้น
 เป็น ชั้น ยิ่ง นัก แล ความ รักข แห่ง ท่าน ทุก คน ที่ รักข ก่อ กัน นั้น ใหญ่
 ขึ้น ด้วย แต่ เพียง ว่า ให้เรา เอง ขอ ด้วย ท่าน แก่ พวก ลูกศิษย์ แห่ง พระ
 เจ้า ใน หลาย ตำบล เพราะ ความ เพียร แล ความ เชื่อ ของ ท่าน ที่ ท่าน
 สำแดง เมื่อ คชัง เจี้ยว เจน แล ได้ ความ ยก ลำบาก ทั้งปวง นี้ แล ลัก
 ณะ สำคัญ ว่า พระเจ้า จะทรง พิภกษา โดย สุจริต ให้ ถิ่น ว่า ท่าน เป็น
 ชั้น ควรว แก่ เมือง แห่ง พระเจ้า เพราะ เมือง นั้น ท่าน จึง ได้ ทน ความ ยก
 ด้วย เป็น ชั้น ชอบ ควรว ซึ่ง พระเจ้า จะ บันดาล ให้ ชั้น ครวย บังเกิด มี แก่
 คน ที่ ทำ ชั้น ครวย แก่ ท่าน แล ความ สุข สำราญ แก่ ท่าน ที่ คชัง รัย นั้น
 จะเป็น ครั้ง เมื่อ พระเยซู ผู้ เป็น เจ้า เสกจ ปรากฏ มา จาก สวรรค์ ด้วย
 บันดาล ทุก สวรรค์ แห่ง พระองค์ แก่ ถิ่น มี วิถี ด้วย เปลวเพลิง จะลง
 พระราช อาชว แก่ คน ที่ มี ได้ รั้ จัก พระเจ้า กับ ทั้ง คน ที่ มี ได้ พัง มงคล
 โสวาท แห่ง พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา คน เหล่า นั้น จะ กอ้ง โทษ ด้วย หนีบ ทาย
 จาก พระภักทร พระองค์ เจ้า แล จาก รัศมี แล เกษ แห่ง พระองค์ เป็น นิจ
 กาล ครั้ง เมื่อ พระองค์ จะ เสกจ มา จะ ได้ เกรียคิยศ ใน คน บริสุททิ ทั้งปวง
 แห่ง พระองค์ แล ใน กาล วัน นั้น จะ เป็น ที่ พิสง แล หน้า ชม แก่ คน ทั้ง
 ปวง ที่ เชื้อ อยู่ เพราะ ท่าน ได้ เชื้อ คำ พญาน ของ เรา แล และ เพื่อ เหตุ
 ชั้น นั้น เรา จึง สวด ขอ เพราะ ท่าน เป็น ชั้น ชัดขาว ให้ พระเจ้า ของ เรา ถิ่น ว่า
 ท่าน เป็น คน ควรว จะ เรียก แล ให้ ซึ่ง ความ ชอบ แก่ พระกรรุด แล การ
 เชื้อ ใน พระวิทธิ พระเทศ นั้น ถิ่น สำเรจ ใน ท่าน ทั้งหลาย เกิด พระเมม
 แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า เรา จึง จะ ได้ ซึ่ง เกรียคิยศ ใน ท่าน แล ท่าน
 ได้ ใน พระองค์ ตาม พระคุณ แห่ง พระเจ้า เรา แล พระเยซู คริสต์ เจ้า จะ

๐ บท ๒ ๓

๐ กุญชร พี่น้อง ทั้งหลาย เมื่อ เรา ว่า ด้วย กาล พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา

เสด็จมา แลเราจะมา ประชุมพร้อมกัน ต่อหน้าพระองค์นั้น เรายัง
 ชื่นชอบ ท่าน มิให้ ความ สะเทือน สะท้าน เสียใจ หรือ เป็นทุกข์ ด้วย วิญญาน
 ด้วยถ้อยคำ หรือ ด้วยหนังสือ เหมือน หย่าง หนังสือ มาแต่เรา ที่ จะว่า
 กาลวัน แห่ง พระองค์เจ้า จะมาถึง เรวกั ทา มิ ได้ แล้ว ขอให้ใคร ผู้ใด
 ทำให้ท่าน หลง ด้วย ข้อใด ๆ ชื่น ด้วยว่า ถ้า คน มิ ได้ ถอย เสื่อม สุนฺญ เป็น
 ชื่นมาก เสียก่อน แล มนุษย์ ที่ ทำผิด นั้น ชื่น เป็น สำหรับ ความฉิบหาย จะเกิด
 ขึ้น ชัด ชวาง และ ยก ตัว สูง เหนือ สาระพัด ที่ เขา เรียกว่า พระเจ้า หรือ ซึ่ง
 เป็น ที่ ให้อำนาจ นั้น เพียงว่า เขา จะนั่ง อยู่ ที่ วิหาร แห่ง พระเจ้า เหมือน
 หนึ่ง เป็น พระเจ้า แล้ว สำแดง ก้าวว่า เป็น พระเจ้า แล ก้าว ท่าน ทั้งหลาย
 จำมิได้ หรือ ว่า ครั้ง เมื่อ ข้า ยัง อยู่ กับ ท่าน ข้า ได้ ว่า ครั้ง นี้ แก่ ท่าน แล
 ท่าน รู้ อยู่ ว่า จะ เป็น สิ่งใด ที่ ห้าม เขา บัดนี้ เพื่อ เขา จะ ได้ เป็น ปรากฏ
 ใน เวลา กำหนด นั้น ด้วยว่า ชัด ลับ ลึก ชัน ผิดร้าย นั้น เป็น กำลัง ชื่น แล้ว
 บ้าง จน ถึง ที่ ห้าม นั้น จะ ยก ยก ย้าย เสีย เมื่อ นั้น และ ผู้ ไม่ ถือ บัญชี ก็
 จะ เป็น ปรากฏ มา ผู้ นั้น และ พระเยซู เจ้า จะ ทำลาย เสีย ด้วย สม พระโฮชู
 และ จะ ผลาน เสีย ด้วย พระรัศมี แล เศษ เมื่อ พระองค์ จะ เสด็จ มา ซึ่ง เขา
 จะ มา นั้น ก็ จะ เป็น ด้วย กำลัง ของ ขะตาน ด้วย สำแดง อธิทิวติ ด้วย ลัก
 ษณะ สำคัญ ชื่น เทจ เทียม ด้วย ขุบาย ชื่น พาล ร้าย ทุกหย่าง ต่อ คน สำหรับ
 ฉิบหาย ที่ มิ ได้ รับ แล รัศมี ใน คำ สัจจริง เพื่อ จะ รอด ได้ เพราะ เหตุ
 ครั้งนี้ พระเจ้า จึง ใ้ใช้ ให้ คน ทั้งปวง ที่ มิ ได้ เชื่อ คำ สัจจริง แล ยินดี แก่
 ใน การ ผิด ทจริต ให้ คน เหล่า นั้น มี ใจ หลง เป็น กำลัง ให้ เขา เชื่อ คำ เทจ
 มษา เพื่อ เขา จะ ได้ ถึง ที่ พิภพ ขา ปรียบ โทษ สิ้น ทุก คน แก่ ว่า ฝ่าย ท่าน
 ใ้ พวก พี่น้อง ที่ รัศมี แก่ พระเจ้า จำเป็น ให้ เรา โมทนา พระเจ้า เพราะ
 ท่าน เสมอ มิ ได้ ชก ด้วยว่า ครั้ง แก่ แรก เดิม พระเจ้า ได้ เลือ ก ท่าน ไว้ จะ
 ให้ ท่าน รอด ได้ ด้วย พระวิญญาน บันดาล ให้ บริสุทธิ แล ด้วย กำลัง เชื้อ
 ใน คำ สัจจริง เพื่อ เหตุ ชื่น นี้ พระองค์ ทรง เรียก ท่าน ด้วย มงคล โอวาท ซึ่ง

เรา ประกาศอยู่ จะให้ท่านได้ ส่วน รัศมี แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้าเรา ะ
 ๑๕ ๐ กุณร ฟันซัง ทั้งหลาย เพราะเหตุ กังนี้ ท่าน จง ยืน มั่นคง ถือ
 คำ โขวาท ที่ ท่าน ได้ รับ แล้ว แม้น รับ คว้า คำ ปาก พุด หรือ เป็น คำ หนึ่ง สือ
 ของ เรา แล พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา พระองค์ เอง เป็น พระเจ้า ผู้ เป็น บิดา
 เรา ผู้ ทรง รักรักษา เรา แล ประทาน ความ บันเทา ชัน จำ เรือน ไว้ เป็น นิจ แล
 ที่ ไว้ ใจ ใน พระคุณ เป็น ชัน ตี จง ให้ บันเทา ทุกข ใน ใจ ของ ท่าน เกิด
 และ ให้ ท่าน ยืน มั่นคง ใน ถ้อย คำ กิติ ใน การ งาน กิติ ะ

๐ บท ๓ ๓

๐ กุณร ฟันซัง ทั้งหลาย ใน ที่ สุก ปลาย ข้าง จึง ว่า ขอ สวด เพราะ เรา
 ขอ ให้ คำ พระองค์ เจ้า วัง แม่ ไป กอบ คว้า รัศมี ภาพย์ เหมือน หย่าง ใน ถัก
 กลาง ท่าน ทั้งหลาย แล ขอ ให้ เรา พ้น จาก คน พาล ร้าย คว้า ว่า ซึ่ง คน
 ทั้งหลาย จะเป็น คน เชื่อ ฟัง นั้น ทา มิ ได้ แต่ ว่า พระองค์ เจ้า เป็น หน้า เชื้อ
 แล พระองค์ จะ ช่วย ชู ก่า ถึง ท่าน และ จะ ปก ป้อง ท่าน ไว้ ให้ พ้น ซึ่ง ชั่ว ร้าย
 ที่ เรา ได้ สั่ง สอน ไว้ กับ ท่าน เรา ไว้ ใจ ใน พระองค์ เจ้า ว่า ท่าน ยัง ประพริทธิ
 ตาม แล จะ ถือ ประพริทธิ ก่อ ไป แล ขอ ให้ พระองค์ ชัก นำ จิกร ใจ ของ
 ท่าน ให้ รักรักษา พระเจ้า และ ให้ มีความ เพียร แล ชัน ตี คุฯ พระคริสต โท เกิด
 ๖ ๐ โอ้ พวก ฟันซัง เรา วาน ท่าน คว้า เชน ฌม พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา
 ช่า ให้ คบ ฟันซัง ผู้ ไค ๆ ที่ ประพริทธิ ผิด นชก เพศ ทั่ว แล มิ ได้ ประ
 พริทธิ ตาม คำ ซึ่ง ท่าน ได้ รับ ไว้ แก่ เรา คว้า ว่า ท่าน เอง รู้ อยู่ ว่า ท่าน
 คง ประพริทธิ ตาม หย่าง เรา เพราะ เรา มี ได้ เกลิน เถอ ใน การ ควบ เมื่อ อยู่ กับ
 ท่าน เรา ก็ มิ ได้ รับ อาหาร ซึ่ง เป็น ของ ประทาน ของ ผู้ ไค แต่ ทว่า ได้
 อุษาห์ ทำการ ขวน ขวาย ทั้ง กลาง วัน กลาง คัน เพื่อ มิ ให้ ล่า บาก แก่ ผู้ ไค
 ใน พวก ท่าน จะ ได้ ทำ กัง นั้น เพราะ เรา ไม่มี อำนาจ ทา มิ ได้ แต่ ว่า จะ
 ได้ ยก ทั่ว เรา กัง เป็น แบน แบน ประสงค์ จะ ให้ ท่าน ทำ ตาม เรา คว้า ว่า
 เมื่อ เรา ยัง อยู่ กับ ท่าน เรา ได้ สั่ง กัง นี้ ว่า ถ้า ไคร ผู้ ไค ไม่มี ใจ ทำการ

ก็อย่าให้ผู้^{นั้น}นั้น กินเลย กล่าว คำ^{ทั้งนี้}ทั้งนี้เพราะเรา ได้ ยิน ว่า คนใน พวก
ท่าน มี อยู่ บ้าง มี กิเลส เกิน เพศ^{ตัว}ตัว ไม่ใคร จะ ทำ การ งาน อะไร เลย
แต่ ว่า ยัง ทำ เกิน ไป เรา ส่ง แก่ คน เหล่า นั้น และ ช้อน วอน เขา ให้ เหน
แก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา แล ให้ เขา ทำ การ เงียบ ๆ แล แล้ว เมื่อ จะ กิน ให้ กิน
ซึ่ง เปน ของ ตัว เขา เอง ไซ้ พวก พี่น้อง ฝ่าย ท่าน อย่า ให้ เลือย ล้า ซึ่ง จะ
ทำ การ ก็ ถ้า บุคคล ผู้ใด ไม่ พึง ถ้อย คำ ใน หนังสือ เรา จง ทมย คน นั้น
ไว้ ถือก แล อย่า คบหา เขา เพื่อ เขา จะ ละอาย เสี่ย แต่ ว่า อย่า ทำ แก่ เขา
เหมือน หนึ่ง เปน สัตว์ จง ช่วย เคื้อน สติ เขา เหมือน หนึ่ง กับ พี่น้อง จะ
๑๖ ๐ พระองค์ ผู้^{เป็น}เป็น เจ้า ของ ความ สุข สำราญ พระองค์ เอง ไป รก
ขระทาน แก่ ท่าน ให้ มี ความ สุข สำราญ ทุก ที่ ทุก หย่าง ถือก พระองค์ จง
สถิต ยอยู่ กับ ท่าน ทั้ง ปวง ถือก คำ คำ นัย ของ ข้า คือ เปาโล ด้วย มือ ข้า เอง
นี้ และ เปน สำคัญ ใน หนังสือ ทุก ฉบับ ข้า เขียน หนึ่ง ว่า พระคุณ
แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้^{เป็น}เป็น เจ้า เรา จง มี อยู่ กับ ท่าน ทั้ง ปวง ถือก ฮาเมน ๖
๐ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ผาก แก่ พวก ลีซ ใน เมือง เซเธโรนิเก จบ แลแล้ว ๖

I. TIMOTHY.

๐ หนังสือ โฮวาท ซึ่ง เปาโล ผาก มา ถึง ทิโมธีเยว ฉบับ คั้น ๖

๐ บท คั้น ๓

๐ เปาโล ผู้^{เป็น}เป็น ทุก แห่ง พระเยซู คริสต์ ที่ เปน พระเจ้า ผู้^{เป็น}เป็นที่ รอก
ของ เรา แล พระเยซู คริสต์ เจ้า อัน เปน ที่ ไว้ใจ ของ เรา ได้ ถึง หนึ่ง นั้น ผาก
มา ถึง ทิโมธีเยว ผู้^{เป็น}เป็น ลูก แท้ ใน การ เชื้อ พระคุณ พระกรรณา แล ความ
สุข สำราญ มา แก่ พระเจ้า ผู้^{เป็น}เป็น พระบิดา เรา แล แก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า
เรา จง ยัง ถือก มี แก่ ท่าน ถือก ๖

๓ ๐ เมื่อ ข้า จะ ไป เมือง มา เกโดเนีย นั้น ข้า ได้ ช้อน วอน ท่าน ให้ คอย
ช้อย ใน เมือง เอพิโซให้ สั่ง ลาง คน ว่า อย่า ได้ สอน หนึ่ง อัน เลย แล แล้ว
อย่า ให้ เชื้อ ถือ เรื่อง นิยาย แล เรื่อง สะกูด จชกิชัน ยัก ยาว ไม่ สิ้น ไม่ สุก เลย

เป็นเหตุที่จะให้เกิดขึ้นแก่กันมาก จะได้เป็นทางให้พระเจ้าสร้างขึ้น
 ในความเชื่อที่หาไม่ได้ และเหตุผลแห่งคำสั่งสอนเรานั้น คือความ
 รักอันเกิดมาแต่ใจบริสุทธิ์ แลใจซึ่งสังเกตผิดแลชอบเป็นอันที่
 แลความเชื่อเป็นอันแท้ ลางคนละเสียซึ่งสิ่งเหล่านี้แล้ว กลับไป
 หาเหตุที่จะถ่มเถียงกันเปล่า ๆ หากจะได้ยกตัวเป็นครูเป็นอาจารย์
 สั่งสอนบัญญัติ แต่ว่าข้อซึ่งเขาว่านั้นเขาไม่เข้าใจเขาไม่รู้จักในการ
 ที่เขาสอน แต่ฝ่ายเราเล่าเรารู้จักว่า พระบัญญัตินั้น ถ้าคนประพฤติ
 ตามที่ขอบที่อยู่ เรารู้ที่อยู่ว่า พระบัญญัติมีไว้ตั้งไว้สำหรับคนดี ใ้
 ตั้งไว้สำหรับคนผิดคนแฉงกระต้าง คนร้ายคนบาป คนไม่นับไม่ถือ
 ซึ่งสิ่งบริสุทธิ์ คนประมาท คนกระทำผิดๆมากมคฺมาก คนฆ่าผู้พ้น
 คนคนผิด ประเวณีขยหญิง คนที่ทำโศกโศรก คือเสพผู้ขยกับ
 ผู้ขยด้วยกัน ที่ลักผู้คนไปขาย คนพูดปกกล่าวคำมุสา คนมัก
 สะบกษายานตัว แล้วถ้ามีสิ่งใดขึ้นที่ผิดกันกับคำสั่งสอนอันบริสุทธิ์
 ความมั่งคดโอวาทซึ่งฝากไว้แก่ข้าแลเป็นคำอันวราเทศแห่งพระเจ้าผู้
 กอบด้วยบรมสุข ข้าก็ไมทณาพระคุณพระเยซูคริสเจ้าเรา ที่ได้ช่วย
 ชูกำลังข้า เพราะว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าเป็นคนซื่อสัตย์ จึงตั้งข้า
 ไว้ให้เป็นที่ใช้ในการสิ่งนี้ ถึงมากแม้ว่าแต่ก่อนข้าได้เป็นคน
 กักจะระหยาบซึก เขียวเขนทำร้าย แต่ข้าได้รับพระกรุณา เพราะ
 ว่าเมื่อข้าได้ทำนั้น ข้าทำมิได้รู้มิได้เชื่อ ฝ่ายพระคุณแห่งพระองค์
 ผู้เป็นเจ้าเรานั้น เป็นอันใหญ่เหลือล้นด้วยความเชื่อแลความรัก
 ในพระเยซูคริส คำนี้และ เป็นคำสัตย์ แลควรซึ่งคนทั้งปวง จะรับ
 เชื่อคือว่า พระเยซูคริสเสด็จมาในโลกนี้ เพื่อจะช่วยคนบาปให้รอด
 ในพวกนั้นข้าได้เป็นเอกเป็นใหญ่ แต่ข้าได้รับพระกรุณา เพราะ
 เหตุอันนี้คือว่า พระเยซูคริสจะสำแดงซึ่งชดถลันพระไทยให้ครบสำ
 เรจในข้าเป็นอัน ให้เป็นแบบแผนเป็นตัวอย่างแห่งคนทั้งปวง ที่

ภายหลัง จะมา เชื่อใน พระองค์ ภาจะ ได้ ชีวิต อด จำ เริญ วั เปน นิจ วัค มี
 แล เทช นุภาพ จง มี แก่ พระมหาก ระมัถ์ อด จำ เริญ เปน ชักว อด มิ ไค้
 เป็ช เน้า อด มิ ไค้ ปรากค แก่ คา คือ พระเจ้า องค์ เก็ยว เทช นุภาพ
 แก่ พระองค์ จง มี สิบ ๆ กัน ไป เปน นิจกาล ฮาเมน อะ

๑๘๐ อด ก็ สั้ง สอน ท่าน ทิโมธีเยว ผู้ถูก กังนี้ ตาม คำ ทำนอย ซึ่ง มี มา
 แก่ กอน ว่า คว้ย ท่าน ให้ ท่าน ทำ การ ทหาร เปน ทหาร หย่าง ที่ ใน การนี้
 จง มี ใจ เชื้อ แล ใจ สังกศก ผิก แล ชอบ เปน อด ก็ อด นี้ นาง คน ละ กัง
 เสี่ย แล้วย ทำ ให้ เสี่ย ความ เชื้อ เหมือน นึ่ง สำภา แตก ใน คน เหล่า
 นั้น มี ชุเมนอย กับ ฮาเลกชันคโร ที่ อด ไค้ มอช วั กับ ชากาน แล้วย ให้
 เขา เร็ยน ฐึ มี ให้ เขา พุก หยอบ จัก ไค้ อะ

๐ บท ๒ ๓

๐ ซึ่ง เปน ประถม คิค นั้น อด ฮอด นวน ว่า ให้ กัง ใจ สวค วิง วอน ชอ แล
 โมทนา พระคุณ เพราะ คน ทั้ง ปวง เพราะ พระมหาก ระมัถ์ แล ผู้ เปน
 ชุนนาง ทั้ง ปวง เพื่อ เรา จะ ได้ เล็ยง ชีวิต อด เปน อด สงบ เร็ยบ สุข สำราญ
 คว้ย ใจ เกรง กลัว แล ชอบ ชรรม อด นี้ แล ระ เปน การ อด ควร แล ระ เปน ที่
 ชอบ ก่อ หน้า พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอด ของ เรา ผู้ ทรง พระไทย ประสงค์ จะ ให้
 คน ทั้ง ปวง ถึง ที่ รอด แล ฐึ ซึ่ง สัจ จริง ไค้ คว้ย ว่า มี พระเจ้า แก่ องค์ เก็ยว
 แล มี คน กลาง พระเจ้า กับ มนุษย์ แก่ ผู้ เก็ยว คือ พระเยซู คริสท ที่ ได้ ประทาน
 พระองค์ เปน ที่ ถ้าย คน ทั้ง ปวง วั มี คำ พญาน ใน เวลา อด ควร เพื่อ
 เทค อด นี้ อด จึง คอ้ง กัง เปน ผู้ ประกาศ แล เปน ทูค เปน ครู สั้ง สอน ใน นา ๆ
 ประเทษ ใน คำ ที่ จะ เชื้อ แล คำ สัจ จริง อด จึง ว่า จริง ๆ มิ ไค้ ปก เลย อะ

๘๐ อด จึง หยอก จะ ให้ บุรุษ ทั้ง ปวง ทุก แห่ง ให้ สวค ชอ คว้ย ยก มีช
 ขริสตุทธิ ปราศ จาก โมโท แล ความ สงไส แล ถัม เก็ยง ฝ่าย ผู้ หมูยง เล่า
 ก็ เหมือน กัน ให้ แก่ กัว คว้ย ฝ่าย อด สมควร คว้ย ใจ เกรง ละ ชาย ใจ
 คิค แก่ สม กับ กัว มิ ใช้ คว้ย ถัก ผม เกล้า มวย ทวี เครือชง ทอง เครือชง

เพชร หริผู้ฉอน อัน แพง นัก แต่ ว่า กว๊ การ งาน อัน ที่ ชอบ ควร แก่
 ผู้หญิง ที่ ปรากฏ กว๊ ว่า เป็น ผู้ ประนิบัติ ใน พระศาสนา ซึ่ง ผู้หญิง ที่
 เรียน นั้น ให้ เรียน นึง ๆ ชยู่ พัง กว๊ใจ ชอน นอ้ม ทุก หย่าง กว๊ ว่า จ้า มิ
 ยอมา ให้ ผู้หญิง สอน หริ ช่ม ชี ผู้ชวย แต่ ว่า ให้ นึง ๆ ชยู่ เพราะ ว่า ไ้
 ส้าง ซากม ชัน กอน ส้าง ซาวา ภาย หลัง แล้ว ซากม มิ ไ้ คอ้ง พ้อ ลวง
 แต่ ว่า ผู้หญิง คอ้ง พ้อ ลวง จึง หลง ผิด ไป มาท แม้น ว่า ผู้หญิง ยัง จะ
 รอก ไ้ เพราะ ไ้ คลอก ลุก ถ้า แล จะ คง ชยู่ ใน ความ เชื่อ แล ความ
 รัถ แล การ บริสุทธี กับ ถือ คิค เป็น อัน สมควร จึง จะ รอก ไ้ ๗

๐ บท ๓ ๗

๐ คำ นี้ เป็น คำ แท้จริง ว่า ถ้า ผู้ใด ทั้ง ใจ ปราถนา ที่ จะ เป็น นาย กู แล
 เขา ก็ ปราถนา สิ่ง การ อัน ที่ ฝ่าย ผู้ เป็น นาย กู แล นั้น คง จะ เป็น คน
 อัน จะ กิ เกียน มิ ไ้ เป็น ผัว แห่ง เมีย คน เดียว เป็น คน ระวัง กว๊ ถือ
 ซึ่ง ควร แก่ ตัว รู้จัก กิริยา ที่ มี ชัธมา ไ้ รย คอ คน แยก บ้าน รู้จัก ที่
 จะ ส้าง สอน อัน จะ เป็น คน กิน น้ำ อะทงุน มาก มีก ที่ คำ กั้น หริ เป็น คน
 ทรหั้น ทรพย กิ หามี ไ้ แต่ ว่า เป็น คน ใจ ชอน สุภาพ ให้ เป็น ผู้ ครอง
 บ้าน เรือน แห่ง คน กว๊ ที่ ให้ ลุก คน พัง นบ นอบ โดย ควร เพราะ ว่า บุคคล
 มิ ไ้ รู้จัก ที่ จะ ครอง บ้าน เรือน แห่ง คน แล แล้ว จะ เอา ใจ ไ้ รักษา พวก
 ลุก สิบ แห่ง พระเจ้า หย่างไร ไ้ เล่า จะ เป็น ลุก สิบ เข้า รัคใหม่ ๆ หามี ไ้
 กถัว แล ถือก ว่า จะ พอง กว๊ ชัน แล้ว จะ คก ใน ที่ ปรบ โทษ เหมือน นึง กัม
 ซกทาน ชนึ่ง คง จะ เป็น คน ชัค คน ชัน ที่ ชยู่ ภาย นอก นั้น ถ้า จะ เป็น
 พญาณ ว่า จะ ว่า ไ้ แต่ ลวัน ที่ ทั้ง นี้ กถัว แล ถือก ว่า จะ เป็น ที่ เขา
 นิททา แล้ว จะ คก คิค ชยู่ ใน ซาย ของ ซกทาน ๗

๘ ๐ ฝ่าย คน ที่ รับ ใช้นั้น ก็ เหมือน กัน ให้ เป็น คน ระวัง กว๊ จะ พก คำ
 สอง มิ ไ้ ที่ จะ กิน น้ำ อะทงุน มาก ก็ มิ ไ้ จะ เป็น คน ใจ โลก มิ ไ้ ให้ เป็น
 คน ถือ ข้อ ถบ ลึก แห่ง ความ เชื่อ ไว้ ใน ใจ ส้าง เกก ผิด แล ชอบ เป็น อัน บริ

สุทธิที่ ครั้นเมื่อสองทู เหนชอบก่อนแล้ว ถ้าไม่มีใคร ชักขวาง จึงให้เขาทำ การ สำหรับคน รับใช้ ๖

๑๐ ทวยพวกผู้หญิงเล่า ให้ถือซึ่งควรว แก่ตัว จะเป็นคนมักนินทา ก็มิได้ ให้มีใจชอบ สุกภาพ และ ซื่อ สัจ ใน การ งาน ทั้งปวง ฝ่ายผู้รับใช้ นั้นให้มีเมียแก่คน เดียว ให้บังคับ บันช ลูก แล ขว บ้าน ขว เรือน ที่ ๆ คนที่ รับใช้ แล ทำ ให้ พัก งาม ของ คน นั้น สำ เร็จ ที่ ๆ ก็ ถึง ที่ ครั้ง ทั่ว เปน อัน ดี แล้ว จะ ประ กาศ ซึ่ง คำ ควรว จะ เชื่อ ใน พระ เยชู คริส ทวยใจ กลา ทาร เปน อัน มาก ๖

๑๕ ๑ ข้าเขียนหนังสือตั้ง นี้ฝากให้แก่ท่าน ทวยไว้ใจ ว่า ไม่ชั่วไม่ นาน ข้า จะ มา หา ท่าน เอง แต่ทว่า ถ้าข้า จะ คอย ค้าง อยู่ ท่าน ยัง จะ รู้ ได้ว่า ท่านคง จะ ประพริทธิ ภาย ใน เรือน พระเจ้า คือ พวก ลู ก สย แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชี วิ คร อยู่ นั้น แล้ว ซึ่ง เปน เสา เปน ราก แห่ง ความ สัจ จริงว่า ข้อ ซึ่ง ปราก กว่า เปนใหญ่ แท้ คือ ข้อ ลับ ลึก แห่ง การ ปรมิ บั กิ แก่ พระเจ้า พระเจ้า ไ้ เปน ปราก คใน เนื้อ หนังสือ ปราก จาก โทษ ใน วิญญณ เปน ปราก ก ประจักษ์ แก่ ผง ทุก สวรรค์ แล คอ ชั่ง ป่าว ประ กาศ แก่ ณ ๆ ประเทศ ได้ มี คน เชื่อ ใน โลก ย์ และ ไ้ รับ ชื่น ใน รั ก มี เศษ นุ ภาพ แล ๖

๑ บท ๔ ๗

๑ ทวยว่าพระ วิญญณ ไ้ คริส แล้ว เปน ที่ จะ แจ้ง ว่า ค่อ ไป ภาย หลง จะ มี ลาง คน ที่ จะ ย่อ หย่อน จาก ความ เชื่อ แล จะ ถือ คำ แห่ง วิญญณ อัน ไ้ หลง แล คำ สอน ของ ผู้ ที่ ร่วม ปก ทวย ทาง ทำ เทียม ที่ ไ้ ใจ ซึ่ง ลัง เกศ ผิด แล ชอบ นั้น แสง ทาน เสีย ไป ท้าม เสีย มิ ให้ เปน ตัว เมีย กัน มิ ให้ รับ อาหาร ซึ่ง พระเจ้า ไ้ ส้าง ไว้ จะ ไ้ คน ที่ ซื่อ สัจ แล รู้ ซึ่ง จริง แก่ รับ ทวยใจ กะ ตัญ รั พระคุณ สิ่ง สาระ พัด ซึ่ง พระเจ้า ส้าง ไว้ นั้น ก็ ไ้ อยู่ จะ ทั้ง เสีย มิ ไ้ คัก สิ่ง เลย แต่ ว่า ควรว จะ รับ ทวย โม ทนา พระคุณ ทวย ว่า เปน บริสุทธิ ไป ทวย คำ พระ แล คำ สวค เมื่อ ท่าน ไ้ ส้าง สอน ซึ่ง เทก

การ ตั้ง นี้ไว้แก่ พวก พี่น้อง ทั้งหลาย แล้ว ท่าน จึง จะ เป็น ผู้รับใช้ แห่ง พระเยซู คริสต์ อัน ชอบ ที่ ใต้ เลี้ยง ทั่ว แก่ ทั่ว ถ้อย คำ ที่ เชื่อ นั้น และ ทั่ว โวหา อัน ชอบ ซึ่ง ท่าน คิด ตาม ทน ใต้ แล้ว นั้น แต่ ว่า นิยา โลก อบอุ่น ที่ สำหรับ ภาย แก่ เล่า ให้ ฟัง นั้น จง หลีก เสีย ให้ พ้น และ จง ชุษา ทะ ใน การ ปรนินิบัติ แก่ พระเจ้า ชัซ ซึ่ง จะ เอา ภาย เล่น แข่ง กัน นั้น มี ประโยชน์ น้อย แต่ ว่า ซึ่ง จะ ปรนินิบัติ แก่ พระเจ้า นั้น มี ประโยชน์ ทุก อย่าง มี คำ สัก ว่า ทั่ว ชัซ วิกร ที่ มี อยู่ เดียว นี้ แล้ว ซึ่ง จะมี ไป ภาย ภาค หน้า คำ นี้ และ เป็น คำ สัจ จริง แล ควร คน ทั้ง ปวง จะ รับ เพราะ เหตุ อัน นี้ เรา จึง ชุษา ทำ การ ก็ ที่ ผล ทล ความ ครอบ หา นิทา ก็ ที่ ทั่ว ว่า เรา ใ่ว ใจ ใน พระเจ้า ผู้ ทรง ชัซ วิกร ผู้ เป็น ที่ ฟัง ที่ รอค แห่ง คน ทั้ง ปวง แห่ง คน ที่ เชื่อ เป็น ต้น เหตุ การ ทั้ง นี้ จง ว่า กล่าว สัก สอน ไป เถิด อะ

๑๒ ๑ ถึง ว่า ท่าน เป็น คน หนุ่ม นั้น อย่า ให้ ใคร ประมท ได้ แล้ว ให้ ท่าน เป็น แบบ แขน เยี่ยง หย่าง แก่ คน ทั้ง หลาย ที่ เชื่อ ใน ถ้อย คำ ก็ ที่ ใน จิกร กิริยา ก็ ที่ ใน ความ รัก ใน ความ เชื่อ ใน ที่ ปราศ จาก ซึ่ง ตาม กกว่า ชัซ จะ มา จง เอา ใจ ใส่ การ เรียน หนังสือนั้น การ ว่า กล่าว การ สัก สอน อย่า ลืม เสีย ซึ่ง คน ที่ อยู่ใน ท่าน ทั่ว กำลัง อัน จะ ทำ นาย ใต้ อัน ประทาน ให้ แก่ ทั่ว วาม มือ ของ พวก ผู้ แก่ ผู้ แก่ เอา ใจ ใส่ ใน การ ตั้ง นี้ จง เอา ทั่ว ผาก ใ่ว แก่ การ นี้ ให้ ปราศ แก่ คน ทั้ง ปวง ว่า ท่าน ถึง ชนิด อัน คดี ประเส็จ จง ระวัง ทั่ว ทั่ว ท่าน เอง ระวัง ทั่ว คำ สัก สอน ของ ท่าน ค่อย อยู่ ค่อย ทำ ตั้ง นั้น เถิด เพราะ ว่า ถ้า ทำ ตั้ง นั้น จัง จะ เอา ทั่ว รอค ใต้ ทั้ง ผู้ ฟัง ท่าน ทั่ว

๑ บท ๕ ๗

๑ ท่าน อย่า ว่า เป็น คำ แขง แรง ก่อ ผู้ แก่ ผู้ แก่ แต่ ว่า จง วิง วอน เขา เหมือน กัน กับ เป็น พ่อ จง ว่า กับ คน หนุ่ม เล่า เหมือน หย่าง เป็น น้อง จขย จง ว่า กับ ผู้ หญิง แก่ เหมือน เป็น แม่ ถ้า กับ หญิง หนุ่ม เหมือน เป็น น้อง สาว ทั่ว ใจ บริสุทธิ ทั้ง นั้น ฝ่าย แม่ ม่าย ที่ เป็น แม่ ม่าย จริง ๆ จง นับ

ถิ่นเกิด แต่ ว่า ถ้า แม่ ม่าย ผู้ใด มี ลูก หลาน ให้ ลูก หลาน นั้น เรียน รู้
 ที่ ควร จะ ประพืทธิ ใน บ้าน เรือน ของ ตน ก่อน แล้ว จง ทดแทน คุณ พ่อ
 แม่ คว้า ว่า คำ เหล่า นี้ และ เป็น คำ สม ควร และ ชอบ ต่อ หน้า พระเจ้า
 ชนึ่ง หญิง ที่ เป็น แม่ ม่าย จริง ๆ และ ไม่ มี ลูก หลาน ก็ ไว้ เนื้อ เชื่อใจ ใน
 พระเจ้า แล้ว ได้ ค้ำ ความ ปราถนา สวด วิง วอน ไป ทั้ง กลาง วัน แล กลาง
 คืน แต่ ว่า ถ้า หญิง นั้น กลับ ตั้ง ตัว อยู่ ตาม สกนุ สบาย ของ ตัว หญิง นั้น
 ก็ จัก ได้ ชื่อ ว่า ทาย เมื่อ ยัง เป็น อยู่ เหตุ การ ทั้ง นี้ ท่าน จง ว่า กล่าว สัก
 สอน เกิด เพื่อ เขา จะ ได้ ปราศ จาก ซึ่ง จะ ติ เคียด ได้ ถ้า ผู้ใด มิ ได้ จัก
 แฉง เลี้ยง อด บ้าน ของ ตน แล พวก เพื่อน พี่น้อง เป็น กัน ผู้ นั้น ก็ ได้
 ฐิติศก ซึ่ง ความ เชื่อ แล้ว ก็ ยิ่ง ร้าย กว่า คน ที่ มิ ได้ เชื่อ เลย นั้น ชัก ที่
 จะ เข้า บานูซี พวก แม่ ม่าย นั้น ถ้า ชาย สม น้อย กว่า หก สิบ ปี มิ ได้ แล้ว
 คง เป็น คน ที่ ได้ เป็น เมีย ของ ผู้ คน เดียว มี การ ติ การ คุณ เป็น พยาน
 ฝ่าย ตัว ชนึ่ง ถ้า ได้ เลี้ยง ลูก เค้า หรือ ได้ รับ แลก ให้ ชาติ ไรย หรือ ได้
 ล้าง คั้น ของ คน บริสุทธิ หรือ ได้ ช่วย สงเคราะห์ คน ที่ ตก อด ลำบาก หรือ
 ได้ ติค ตาม หน่วง เขา การ ติ ทุก อย่าง นั้น และ จึง จะ เข้า บานูซี ได้ จะ
 ๑๑ ๐ แม่ ม่าย หนุ่ม ๆ นั้น เว้น เสีย คว้า ว่า ครั้น เขา จะ เล่น หัว ประ
 มาท พระคริกโก ได้ แล้ว จึง จะ ค่อย มี ผู้ เขา ถึง ที่ ปรีบ โทษ เพราะ
 ว่า เขา ได้ ละ เสีย ซึ่ง เชื้อ เติม นั้น แล้ว เขา พึง รู้ จัก เกี่ยว เรือน นี้ เรือน
 ไน้น เป็น คน เกียต คร้าน และ จะ เกียต คร้าน สิ่ง เดียว ก็ มี ใช้ แต่ ว่า
 เขา มัก พุก มาก เปล่า ๆ ทำ การ เกิน ตัว พุก ที่ ไม่ ควร จะ พุก ได้ เหตุ
 ฉะนั้น ข้า หยาก จะ ให้ แม่ ม่าย หนุ่ม ๆ มี ผู้ มี ลูก แล คุ จัก แฉง บ้าน เรือน
 อย่า ให้ คน ที่ ทา ช่ง ที่ จะ นิทาน นั้น เขา ช่ง ได้ คว้า ว่า ยังมี บ้าง ที่ เหลียว
 กลับ ไป ตาม ฆากาน แล้ว ชนึ่ง ถ้า ฆย หญิง ผู้ใด ที่ เชื่อ อยู่ มี แม่ ม่าย
 ให้ ฆย หญิง นั้น ช่วย เลี้ยง เขา อย่า ให้ ลำบาก แก่ พวก ลูก สิบ เพื่อ
 คน พวก นั้น จะ ได้ เลี้ยง คน ที่ เป็น แม่ ม่าย จริง ๆ จะ

๑๗ ๐ ฝ่ายผู้เฒ่าผู้แก่ที่ดูแลว่ากล่าวตี ๆ ทัชช่าท ทำใน ถ้อยคำใน การ สั่ง สอน คว้า ก็ให้นับถือผู้เฒ่าเหล่านั้น มากกว่า คนอื่น สองเท่า คว้าว่ามีคำเขียนไว้ว่า อย่าผูกปาก ของ วัว ที่ นวด เข้า นั้น แลคน การ นั้น ควร จะให้ ย่าเนา มือ ครั้น ใคร พ้อง ผู้เฒ่าผู้แก่ ถ้า ไม่มี พญาน สอง คน สาม คน คำ พ้อง นั้น อย่า รับ อย่า เขา คน ที่ ผิด นั้น จง ตี เคียน ว่ากล่าว ต่อ หน้า คน ทั้ง ปวง เพื่อ คน อื่น จะ ได้ กลัว ข้า สั่ง ท่าน ต่อ หน้า พระเจ้า แล พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า กับ ทั้ง ทูต สวรรค์ ที่ ทรง เลือคน นั้น ว่า จง ถือ รักษา การ ทั้ง นี้ ไว้ อย่า พิพากษา ก่อน อย่า ทำ สิ่ง ชน ไต คว้า ใจ ลำเอียง อย่า คว่น วาง มือ บน ใคร ผู้ ไต แล้ว อย่า เข้า ส่วน คว้า ความ ผิด ของ ผู้ อื่น จง รักษา คว้า ไว้ ให้ บริสุทธิ์ สดาก ตี อย่า กิน แถ่ น้ำ ต่อ ไป แถ่ว่า เขา น้ำ ะ หุ่น บ้าง เพราะ ชก แล เพราะ โรค ท่าน ที่ บัง เกิด มี เนื้อ ๆ นั้น ความ คิด ของ เขา ลาง คน ย่อม เป็น ปวาก ก นำ หน้า ไป ถึง ที่ พิพากษา ของ ลาง คน ก็ คิด กาม มา ภาย หลัง ฝ่าย การ ที่ การ คุณ เขา นั้น ก็ เป็น ปวาก ก เหมือน กัน แล้ว มัน จะ เป็น อย่าง อื่น ยัง จะ ปัก ชอน ไว้ ก็ หา มิ ได้ ฯ

๐ บท ๖ ฯ

๐ ฝ่ายคน พาย ที่ เข้า แอก แล้ว ให้ เขา ถือ ว่า ควร ที่ จะ นับ ถือ นาย คน ทูท หย่าง เพื่อ มิ ให้ คน ว่า ทนบ ชั้ว คว้า พระนาม แล พระ ลักณ ของ พระเจ้า ไค้ คว้า คน ที่ มี นาย ชน เชื้อ อยู่ อย่า ให้ เขา ประมาท นาย นั้น เพราะ นาย นั้น เป็น พันธัง เขา แถ่ว่า ให้ ยิง ปรมิ บั ตี เป็น ชน ตี คว้า ว่า ถึง นาย เหล่า นั้น ไค้ รับ ส่วน ประโยชน์ ก็ ยัง เป็น ที่ เชื้อ แล เป็น ที่ รักษา แลแล้ว เหตุ การ ทั้ง นี้ จง สั่ง สอน บันช เกิด ถ้า ผู้ ไต มา สอน หย่าง อื่น ไป มิ ได้ ยอม ถือ คาม คำ แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า เรา คำ ที่ มี ผล มี ประโยชน์ มาก นั้น แล คำ โสวาท ชน ควร คว้า การ ปรมิ บั ตี แก่ พระเจ้า ผู้ นั้น ก็ เป็น คน พอง ทัว เยอ หยิ่ง มิ ได้ เข้า ใจ ะไร แถ่ว่า ไค้ เอา ใจ ใส่ ใน คำ ชัก ใช้ ถุ่ม ถึ้ง ค่าง ๆ แถ่ คำ นั้น จัง บัง เกิด มี ใจ วิศยา วิฆท กัน ให้

พูดคำ หยาบ ๆ กินแหนง สงไส เชน แก่ ฤๅม เถียง ของ คนใจชั่วร้าย
 ที่ ละทิ้ง เสีย ซึ่ง ความ สัจ แล้ว นึก ว่า จะ ประณิบัติ แก่ พระเจ้า และ ที่ จะ
 ใ้ บุญ ลาก มาใส่ ตัว เชน ชัน เตียว กัน จง หลีก จาก คน เหล่า นั้น ให้ พัน
 แท้ จริง ข้อ ซึ่ง ประณิบัติ แก่ พระเจ้า ถ้า เคนใจ คว้า ก็ มี ประโยชน์ เชน ข้อ
 ใหญ่ คว้า ว่า เรา มี ได้ เอา อะไร มา ใน โลก ย์ แล้ว เชน ประจักษ์ แก่ คน ทั้ง
 ปวง ว่า จะ เอา อะไร ไป ก็ มี ได้ เหตุ ฉะนี้ เมื่อ เรา มี อาหาร เลี้ยง ชีวี ทร แล
 ผ่า ผอ่น บิด ตัว ก็ ให้ เรา เคนใจ คว้า นั้น ะ

๙๐ คน ที่ หยาก เชน คน มั่งมี จะ ตก ใน ที่ ทกลอง ใน ข่าย ตัก ใน ความ
 ปราถนา ชัน ชั่ว เชน หลาย สิ่ง ที่ มัก ให้ โทษ แล ให้ คน จม ลง ใน ที่ ฎิบ ทาย
 เสีย สูญ ข้อ ที่ รักษา เงิน ของ นั้น และ เชน ราก เชน มูล เชน ต้น เทก ของ
 ความ ชั่ว ทั้ง ปวง และ ลาง คน ที่ มา คว้า โลก เงิน ทอง นั้น มา ทั้ง เสีย ซึ่ง
 ใ้ เชื้อ แล้วย ๆ ประสม ซึ่ง ความ ทกซ ัว เป็น ชัน มาก มา แทง ตัว คน เอง
 คุกร มนุษย์ แก่ พระเจ้า เหตุ การ ดัง นี้ จง หลีก นี้ เสีย จง คิด ตาม ความ
 ซบ ธรรม การ ประณิบัติ แก่ พระเจ้า ความ เชื่อ ความ เพียร พยายาม และ
 ที่ จะ ให้ ใจ อ่อน สุภาพ แล การ คึก สง ความ ของ ความ เชื่อ ท่าน จง
 อูษา ทร รบ ปอ้ง กัน ให้ ดี หน่วง เอา ชีวี ทร ชัน จำ เรือ ให้ เป็น นิจ ท่าน คง
 เรียก เพื่อ จะ ใ้ ชีวี ทร นั้น เพื่อ จะ ใ้ ประกาศ ทั่ว คว้า ทาง ประกาศ ชัน
 ที่ ค่อ หน้า พญา ณ เป็น ชัน มาก ข้า สั่ง ท่าน ค่อ หน้า พระเจ้า ผู้ โปรค ใ้ ชี
 วิ ทร แก่ สรว พ สัตว์ ทั้ง ปวง และ พระเยซู คริส ผู้ ใ้ กล่าว คำ พญา ณ ชัน
 ที่ เมื่อ อยู่ ค่อ หน้า ปน เตียว ปี ลาค ข้า ใ้ สั่ง ให้ ท่าน รักษา บัญ ใ้ ใ้ ให้
 ปราศ จาก ผิด และ ซึ่ง จะ ก็ เกียน ใ้ กว่า พระเยซู คริส เจ้า จะ เสก จ มา
 เชน ปราศ ค ข้อ ซึ่ง จะ เสก จ มา นั้น พระองค์ จะ สำ แทง ใน เวลา ชัน ควบ
 พระองค์ นั้น ผู้ เป็น บพิ ทร พระองค์ เตียว กอบ คว้า บรม ศุ ผู้ เป็น ทร
 ษั ทร เหนือ ทร ษั ทร ทั้ง หลาย และ เป็น พระองค์ เจ้า เหนือ ั่ว ทั้ง หลาย
 ปราศ จาก มรณ ภาพ แก่ พระองค์ เตียว สถิ ทร อยู่ ใน สถาน ที่ สว่าง ชัน

บุคคลผู้ใดจะเข้าไม่ได้ เป็นที่มนุษย์ผู้ใดมิได้เห็น แล้วเป็นที่ จะ เห็น
 ไม่ได้ ให้ถวายศักดิ์คาถาฤทธาภาพแก่พระองค์นั้น อันจำเวิญไว้เป็น
 ชีวีรา ๗๖ อาเมน ๗๖

๑๗ ๑ ฝ่ายคนที่มั่งมีในโลกนี้ ท่านจงช่วยเตือนสติเขา อย่าให้
 มีใจถือที่จิมนณะ อย่าให้ไว้ใจในทรัพย์สมบัติอันไม่เที่ยง แต่จง
 ไว้ใจในพระเจ้า ผู้ทรงชีวีตร แต่ผู้ปรารถนาสิ่งสารพัดแก่เราเป็นอัน
 บริบูรณ์ เพื่อเราจะไต่ปรีเปรมยินดี ให้คนเหล่านั้นทำการคุณเป็นมั่ง
 มีในการคุณใจกว้างขวางในบริจาคแจกทาน ล่วงวางรากอันที่ลงไว้
 ก่อนสำหรับกายภคหน้าโน้น เพื่อเขาจะได้ถึงที่จะเอาชีวีตรอันเป็นแท้

๑ กุณร ท่านทิโมธีเอว ข้อซึ่งเราฝากไว้แก่ท่าน ๆ จงรักษาไว้ ข้อ
 ที่จะถ่มเถียงกันตลกค่นของเปล่า ๆ และวิชาเทจเทียมที่ชักขวางนั้น
 ท่านจงเว้นเสีย ลางคนถือรับวิชา นั้นแล้ว ไต่กลับย่อหย่อนเสื่อม
 สญฺญเสียจากความเชื่อแล้ว พระคุณจงบังเกิดมีแก่ท่านเถิด อาเมน ๘

๑ หนังสือ ซึ่งเปาโลฝากถึงทิโมธีเอว ฉบับที่หนึ่ง จบแล้ว ๗๖

II, TIMOTHY.

๑ หนังสือ โอวาท ซึ่งเปาโลฝากแก่ทิโมธีเอว ฉบับที่สอง ๗๖

๑ บทที่หนึ่ง ๗

๑ เปาโลผู้เป็นทูตแห่งพระเยซูคริสต ตามซึ่งชอบพระไทยแห่งพระ
 เจ้า ตามคำสัญญาอันให้มีชีวีตรแต่ด้วยเดชพระเยซูคริสต ฝากมาถึง
 ทิโมธีเอวผู้ลูกรักษ พระคุณ พระกรรุด และความสุขสำราญแก่
 พระบิดาเจ้า แลแก่พระเยซูคริสตเจ้าเรา จงบังเกิดมีแก่ท่านเถิด ๗

๓ ๑ ข้าโมทนาพระเจ้า ที่ข้าปรนินิบัติตั้งแต่ปู่หล้ากายาย ด้วยใจอัน
 สังกะต ผิดแลชอบเป็นอันบริสุทธิ์ว่า ข้ารำลึกถึงท่านในคำสวดของ
 ข้า ทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด หยากจะได้รพบท่านคิดถึงหน้าตาท่าน
 ไหล่นั้น ข้าจะไก่อร ชิมด้วยปีติยินดีในท่าน ข้าก็รำลึกถึง ความเชื่อ

เป็นแท้ ที่เดิมได้อยู่ในภายของท่าน ที่ชื่อว่าโลธิ์และ อยู่ในแม่ท่าน
 ชื่อว่า ยูนีเก แล้ว ข้าไว้ใจว่ามี อยู่ในท่านเอง ด้วยเหมือนกัน เหตุ
 ฉะนั้น ข้าจะใคร่เกิดขึ้นใจท่าน ให้พระองค์ซึ่ง พระเจ้า ประทานให้ แล ที่อยู่
 ในท่านด้วย วางมือของข้าให้พระองค์นั้น ลุกตามขึ้น ด้วยว่า พระเจ้า
 มิได้ ประทานให้เรา มีใจกลัว ซลาต แต่ทำให้ มีใจ กอบ ด้วย กำลัง เรี่ยว
 แรง ด้วย ความรัก ให้นึกคิด ซึ่ง การ ชัน ควร เหตุฉะนี้อย่า นึก ละอาย
 แก่ คำ พญาน แห่ง พระองค์ เจ้า ของเรา ที่รับด้วย ข้า ที่ ถูก จำ ของ เพราะ
 พระองค์ แต่ ว่า จง ทน ความ ทุกข์ ด้วย กัน ใน การ ประภาษ มงคล โอวาท
 ตาม กำลัง ซึ่ง พระเจ้า โปรด ประทาน พระเจ้านั้น ที่ ช่วย เรา ให้ รอด แล้ว
 ที่ ทรง เรียก เรา ให้ เป็น คน บริสุทธิ จะ เป็น ด้วย การ ปรนินิบัติ ของ เรา ก็
 มิใช่ แต่ ว่า ย่อม เป็น ด้วย พระ จินต คำ ทริ แห่ง พระองค์ แล ด้วย พระ
 คุณ ซึ่ง พระองค์ ประทาน แก่ เรา ใน พระเยซู คริสต์ แต่ กาล ก่อน เมื่อ โลก
 ยัง มี ได้ ทั้ง ขึ้น นั้น แต่ ว่า ได้ สำแดง แก่ เรา บัด นี้ คราว พระเยซู คริสต์
 ผู้ ช่วย เรา เสดจ มา เป็น ปรากฏ แล ทำลาย เสีย ซึ่ง เป็น กำลัง ความ คาย
 แล้ว ครัส ให้ แจง กระจ่าง ด้วย ชีวิต และ ด้วย ซึ่ง จะ ได้ ถึง ที่ ชัน ทา
 ความ คาย มิได้ แต่ ด้วย เกษ มงคล โอวาท เพื่อ ความ ชัน นี้ ข้า ได้ ทั้ง เป็น
 ผู้ เทษนา ประภาษ แล ทุกข์ แล ครุ สอน แก่ ภา ๆ ประเทษ ทั้ง หลาย เพราะ
 เหตุ ชัน นี้ ข้า จึง ทน ทุกข์ ยาก เช่น นี้ แต่ ว่า ข้า มิได้ คิด ละอาย ด้วย ว่า
 ข้า รู้จัก ท่าน ที่ ข้า ได้ เชื่อ นั้น ข้า ก็ ไว้ใจ เป็น แน่ ว่า ซึ่ง ข้า ได้ ฝาก ไว้
 แก่ ท่าน ๆ ก็ มี ฤทธิ์ เกษ จะ รักษา ไว้ จน ถึง กาล วัน นั้น แยก แสน แห่ง
 คำ อัน มี คุณ ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แก่ ข้า นั้น ถือ ไว้ เกิด ด้วยใจ เชื่อ แล ใจ รักษา
 ใน พระเยซู คริสต์ ของ ตี ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ ท่าน จง รักษา ไว้ ด้วย เกษ พระ
 วิญญาน ชัน บริสุทธิ ที่ สถิต คย อยู่ใน ท่าน ๆ รู้ อยู่ แล้ว ว่า คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่
 ใน เมือง ซาเซีย เขา ทั้ง ละ ข้า แล้ว ใน คน เหล่า นั้น ก็ มี ฟุเซโล กับ เฮระ โม
 เมน ขอ พระองค์ เจ้า จง สำแดง พระ กรรม แก่ ชาว บ้าน ของ โอนซิไฟ

โร เลิก ทวยเขา ทำให้ขึ้น ออกขึ้นใจ ข้า หลาย ครั้ง แล้ว มี ละเอียด ทวย
ไซร์ ของ ข้า แต่ ว่า เมื่อ อยู่ใน เมือง โรม เขา อุษาหะ แสงวหา ข้า จน ทร
แล้ว พระองค์ เจ้า ไปรทให้เขา ใ้ ทร พระ กรรอุณ กับ พระองค์ ใน วัน นั้น
เลิก เขา ใ้ ปรมิ บั กิ แก่ ข้า ใน เมือง เอเฟโซ ชื่ มาก นอัย ท่าน ฐู อยู่ ใ้ ๆ แล้ว

๐ บท ๒ ก

๐ เหตุ กัง นี้ ลุก รั กะ ของ ข้า เข็ย ติว จง แชน แรง ใน พระคุณ ที่ มี อยู่
ใน พระเยซู คริสต์ แล้ว ข้อ ความ ซึ่ง ท่าน ใ้ ยิน แต่ ข้า ทวย ปาก พญณ
เปเน อัน มาก ความ นั้น จง สอน ผาก ใ้ แก่ คน อัน ชื่อ สัจ คน ที่ มี กัง ลัง
บัณ จะ สอน คน อัน ใ้ ฝ้าย ท่าน เอง ก็ อุษาหะ ทน ความ ยก กุจ กัง ทหาร
แห่ง พระเยซู คริสต์ เปเน อัน ใ้ ฝ้าย คน ที่ รั บ การ เปเน ทหาร แล้ว จะ เขา ใจ
ยก หาก คิด ห่วง ทวย การ งาน เลียง ชี วิ คร นี้ หา มี ใ้ จะ ไ้ ทร เปเน ที่ ชอบ
แก่ ท่าน ผู้ เร็ย กเขา ใ้ เปเน ทหาร ฝ้าย ผู้ ไ้ ที่ แชน สู้ กัน นั้น ถ้า ไม่ ไ้ ทำ
คาม ก่าหนด จะ เขา พวง มาลา หา มี ใ้ ผู้ ไ้ ทำ ไ้ ณ คอ ชิ่ง อุษาหะ ทำ การ
เลียง ก่อ น จึง จะ ไ้ กิน ผล ที่ ข้า ว่า นี้ จำ ไ้ ไ้ ใ้ ใจ เลิก แล้ว ข้า ขอ พระ
องค์ เจ้า ใ้ ประทณ วิช ความ ฐู แก่ ท่าน จะ ไ้ ฐู สาระ พัก จง ล่า ลัก ถึง
พระเยซู คริสต์ เลิก ที่ เปเน ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว อัน เปเน เชื้อ วงษ แห่ง พญ
ทวิท กาม มงคส โอวาท ที่ ข้า ประกษ นั้น เพราะ โอวาท นั้น ข้า ไ้ ทน ความ
ยก จน ถูก จำ จอง หย่าง คน ผู้ ร้าย แต่ ว่า อัน คำ พระเจ้า จะ ไ้ ถูก จำ จอง
ก็ มี ไ้ เพราะ เหตุ กัง นั้น ข้า จึง ทน เขา ซึ่ง สาระ พัก ทวย เหน แก่ พวก
ที่ พระองค์ ทรง เลือก ใ้ จะ ไ้ เขา ถึง ที่ รอด อัน จะ ไ้ ทวย เชน พระเยซู
คริสต์ กับ ทั้ง รัศมี อัน จำ เร็ย อยู่ เปเน นิจ คำ นี้ และ เปเน คำ สัจ จริง คือ ว่า
ถ้า เรา ตาย ทวย กัน เรา ก็ จะ มี ชี วิ คร ทวย กัน ถ้า เรา ทน ทุก ชี ทวย กัน
เรา ก็ จะ ครอง สมบั กิ ทวย กัน ถ้า เรา บั กิ เศส มี ไ้ รั บ พระองค์ พระองค์
ก็ จะ บั กิ เศส มี ไ้ รั บ เรา ถ้า แม้น เรา มี ไ้ เชื้อ พระองค์ ยัง ชื่อ สัจ อยู่
จะ บั กิ เศส พระองค์ เอง ไม่ ไ้ ะ

๑๔ ๐ จงให้เขาเร่งรำพึง คิด ถึง ถ้อยความนี้ เป็นพยานแก่เขาก่อนหน้า พระองค์เจ้าว่า อย่า ถุ่ม ถึง ด้วย ถ้อยคำที่หาประโยชน์มิได้เป็นแต่ให้ใจคนผู้ฟังแปรปรวนเสียไป จงอุบายจะได้ถวายตัวท่านแก่พระเจ้าเป็นที่ชอบ เป็นคน การ ที่มี ก้อง ละชาย ที่ให้เขา คำ ชัน สัจจริง ถัดทาง ทรงให้ ดี แต่ ว่า คำกลก คณะของ ชัน หา คุณ แล ประโยชน์มิได้ นั้น จง เว้น เสีย เกิด ด้วยว่า คำ นั้น ยิ่ง แม้ ไป ก็ ยิ่ง ให้ ประมาท ชัน ถ้อยคำ ของ เขาก็ กิน ลาม ไป เหมือน หย่าง ผี มะเวง ใน พวก นั้น มี คน ชื่อ ว่า ชูเมณย กับ พิเลโค ที่ หลง ผิด จาก คำ สัจ จริง แล้ว ว่า ซึ่ง คน ที่ จะ เป็น ชัน มา จาก คาย นั้น ก็ ได้ เป็น มา แล้ว เหตุ กัง นี้ เขา จึง ทำ ลาย ความ เชื้อ ของ พวก ลาง คน แล้ว แต่ ว่า ราก ซึ่ง พระเจ้า ทรง วาง นั้น ยัง อยู่ เป็น มัน คง มี ตรา จารึก ไว้ ฉะนั้น ว่า . พระองค์ ทราบ พระไทย รู้ ว่า ใคร เป็น ฝ่าย พระองค์ นี้ และ ว่า ให้ ทุก คน ที่ ออก พระนาม พระเยซู จง เว้น เสีย จาก บาป สิ้น ทิ้ง นั้น ะ

๒๐ ๐ หนึ่งใน เรือ นใหญ่ จะ มี แก่ เครื่อง เงิน เครื่อง ทอง เท่า นั้น ทา มิ ได้ ย่อม มี เครื่อง ไม้ เครื่อง กระจ่าง ด้วย ลาง เครื่อง นั้น ก็ ใช้ เป็น เครื่อง ยศ ลาง ที่ ก็ ใช้ เป็น เครื่อง ชั้ ประยงค์ นี้ และ ก็ เหมือน กัง นี้ ถ้า ผู้ใด ได้ จงระตัว คน ให้ ปราศ จาก การ เหล่า นั้น ได้ แล้ว ผู้ นั้น จะ เป็น เครื่อง ยศ ชัน บริสุทธิ ถ้า เจ้า ของ ใจ ก็ จะ เป็น ประโยชน์ จิต แจง ไว้ พรอ้ม แล้ว สำหรับ การ ดี ทั้ง ปวง ความ ปราถนา สำหรับ คน หนึ่ง นั้น หนี ให้ พ้น แล้ว สิ่ง ที่ เป็น ความ ชอบ ธรรม ความ เชื้อ ความ รัก ความ สุข สำราญ นั้น จง คิด คาม ไป เกิด ด้วย กัน กับ คน ทั้ง หลาย ที่ ออก พระนาม แห่ง พระองค์ เจ้า ด้วย ใจ ชัน เป็น บริสุทธิ สอาด ดี ชัน คำ ถาม ซึ่ง โศก แล หา บัญญู มิ ได้ นั้น จง เว้น เสีย เกิด ด้วย ท่าน รู้ ว่า ซึ่ง คำ ถาม ดัง นั้น ให้ เกิด ถุ่ม ถึง วิวาท กัน แล้ว ที่ เป็น คน ใจ ของ พระองค์ เจ้า นั้น ห้าม เสีย มิ ให้ วิวาท กัน แก่ ว่า คง เป็น คน ใจ อ่อน สุภาพ ต่อ คน ทั้ง ปวง รู้ จัก สั่ง สอน ปราศ จาก ซึ่ง ชั่ว

กอบ คว้าใจ ขารี รอบว่ากล่าว สั่งสอน คนที่ มา ชัก ขวาง คว้าว่า ลาง ที่ พระเจ้า จะไปรทให้ เขา กลับ ตั้งใจ เสียใหม่ ให้ รู้จัก ที่จริง ที่แท้ แล ถอน ออก เลี้ยว ข้าง แห่ง จรทาน ที่ ได้ จับ เขา ชง ไว้ ให้ ทาม ถ่า พัง น้ำใจ มัน อะ

๑ บท ๓ ๓

๑ ชั้น นี้ พึ่ง เข้าใจ เกิด ว่า ภาย หลัง จะ มี กาล ยาก คว้า คน จะ มี ใจ รักษ ทั่ว เอง จะ มี ใจ โลก จะ ชวค ทั่ว ถือ มณะ ทิฐิ พุก คำ ทหยาบ ชัง ไม่ น้อม พัง คำ พ่อ แม่ เป็น คน หลู่ คน ทาน เป็น คน ใจ พาล ใจ ปราณี ไม่มี คำ สัญญา ไม่ ถือ กล่าว แ่ คำ ส่อ เสียด ทา ได้ ครอง ทั่ว ให้ ดี ไม่ เป็น คน ก้อ ตั้ง มี ก นิินทา ผู้ ชื่น ใจ เร็ว ร้าย ใจ พอง ตั้ง ควัน รักษ แ่ ความ สนุก สนทน ยิ่ง กว่า รักษ พระเจ้า คน เหล่า นี้ ยัง เทียม ลัก ขณะ การ เหมือน หนึ่ง เป็น คน ปรนิบัติ แ่ พระเจ้า แ่ ว่า ชึ่ง เป็น ก่า ลัง การ นั้น เขา ป้ ทิเศศ ประมาท จง บ่าย หน้า จาก คน เหล่า นั้น เกิด คว้า ว่า พวก เหล่า นั้น ย่อม มี คน ที่ เข้า ไป ใน บ้าน เรือน แล้ว พุก แทะ โลม ผู้ ทนิง ชน ทา ป้ ญม มี ไ้ ชน ทน ไป คว้า ความ ผิด ชัก ไป มา คว้า ความ ปรวณ ท่าง ๆ ไ้ เร็ว ชยู่ เป็น นิจ แ่ ว่า จะ ไ้ ถึง ที่ รู้จัก ถนัต ใน ความ สัจจริง ไม่ ไ้ เลย ชนึ่ง ยันน กับ ยมยเร ไ้ ก่อ สู้ กัน กับ โมเซ ท่างไร ฝ่าย คน เหล่า นั้น ก็ ไ้ ก่อ สู้ กัน กับ ความ สัจ เหมือน กัน ท่าง นั้น เป็น คน เขา ใจ ชอก ทาก เสีย แล้ว จึ่ง ทา ไ้ ความ ชอบ ใน ความ เชื่อ ไม่ แ่ ว่า ที่ เขา จะ แม่ ไป อิก มี ไ้ ความ โง่ ของ เขา จะ เป็น ปรวค แ่ คน ทั้ง ปวง ครุ ตั้ง ความ โง่ ของ พวก ทน หลัง นั้น แ่ ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน ไ้ รู้ ถนัต แล้ว คว้า คำ สอน ของ ช้า คว้า จริท กิริยา คว้า ความ คิค ความ เชื่อ คว้า จัน ทิ อค ใจ คว้า รักษ แล ความ เพ็ชร ช้อ ชึ่ง ช้า คชัง เจ็ยว เซน แล ไ้ ความ ยาก ถ่า บาก ที่ บัง เกิด มี แ่ ช้า ใน เมือง ชนติ โอเค็ย แล ใน เมือง ชิโกนิชน แล ใน เมือง ลุศ ทรา นั้น แล ช้า ไ้ ทน ความ ยาก คชัง เจ็ยว เซน มาก มาย ตั้ง นี้ ก็ ก็ แ่ ทว่า พระ องค์ เจ้า ไ้ ปรวค ช่วย ไ้ รชค จาก ทมก แล้ว แ่ บันตา คน ทั้ง ปวง ที่ จะ

ไค่ร ประพริษก็เลี้ยง ชีววิกร เป็น อันชอบใน พระเวศุ คริส ก็ จะ คอ้ง ความ
 เขียวเขน สิ้น ทุกคน แต่ฝ่ายคน ชัว คน ถือ อาณม นัน เขาก็ จะ กำเรียบ
 ยิง ชัว ยิง รัย มาก ไป กว่าเก่า หลงเอง แล้วยก คน อันได้ หลง ไป รัย
 ส่วน ตัว ท่าน จง กิ่ง มัน จำเรีย ไว้ใน คำ ที่ ท่าน ใ้ เรือน แล้วย ไ้ เชื้อ แล้วย
 รัย ว่า ไ้ มา แต่ ไ้ ร แล้ว ท่าน ได้ รัย ัก ใน คำ ถือ อัน เขื่อน ไว้ นัน ทั้ง แก่
 เท็ก ๆ แล คำ ถือ อัน มี วิทธิ เกษ นัน จะ ใ้ ท่าน ใ้ ป้อน อก ถึง ที่ รัช กวีย
 ความ เชื้อ ที่ เชื้อ อยู่ใน พระเชศุ คริส คำ เขื่อน นัน เป็น ตาม พระวิญญ
 พระเจ้า สอน ทมก ทั้ง นัน แล เป็น ประโยชน์ ที่ จะ สัน สอน ที่ จะ เคือน สก
 ที่ จะ ใ้ กิ่ง ตัว เลี้ยใหม่ ที่ จะ ใ้ รัย ใน ความ ชอบ ธรรม เพื่อ จะ ใ้ คน
 แห่ง พระเจ้า ถึง ที่ สำเร้ง กวียใจ พร้อม ที่ จะ ทำ การ ที่ ทั้ง ปวง ะ

๑๐ บท ๔ ๗

๑๐ ข้า จึง สัน ท่าน คอ หน้า พระเจ้า และ พระเชศุ คริส เจ้า ที่ จะ เสก ัก
 มา พิภาภษา ทั้ง ใ้ เป็น แล ใ้ คาย เมื่อ พระองค์ จะ เป็น ปวากถ แล ครม
 พระ อาณจักร แห่ง พระองค์ ข้า สัน ว่า จง ประกาย เทษน คำ พระ จง
 ชุษาหะ ทำ ใน เวลา ชอบ และ ที่ มี ชอบ นัน จง ก็ เคียน สัน สอน ว่า กล่าว บัง
 คับ บันชช แล ชัน วอน ทวีย ชัน ก็ อกใจ แล คำ สอน ทก หย่าง กวีย ทำ
 เวลา จะ มา ครัน มา แล้วย คำ สอน อัน เป็น แก่น สาร ใ้ เขา ไม่ รัย ไม่ รัย
 แต่ ว่า เขา จะ ชัก ประสม ครุ สอน ออก เป็น ก่าย กอง ความ แต่ ใจ ปวากถ
 ของ คน ทวีย ว่า หู เขา หยาก จะ ไ้ ร ไ้ ยิน ซึ่ง สัน ๆ เขา จึง จะ บ่อย
 หู จาก ความ จริง คอย ครับ หู ฟัง เรื่อง นิยาย อัน เท็จ ฝ่าย ท่าน เถ่า จง
 ระวัง ใ้ ที่ ทุก เวลา ชัน ความ ยาก ลำยาก จง หลง เขา เด็ก ทำให้ พนังงาน
 ของ ที่ ประกาย มงคล โอวาท แล การ ที่ รัย ใ้ นัน ใ้ สำเร้ง เด็ก ข้า ก็ ถึง
 ที่ จะ สัน กาลัง แล้วย เวลา ซึ่ง ข้า จะ หลก พัน ไป นัน มา ไ้ ถแล้ว ซึ่ง ใ้
 ไ้ แง กวีย สัน ข้า ไ้ สัน ที่ ๆ ซึ่ง ข้า จึง นัน ก็ ถึง ที่ สุก ทาง แล้วย
 ความ เชื้อ ข้า ไ้ รักษา ไว้ แต่ นี้ ไป ยัง มี มงกุ สำหรับ ความ ชอบ ธรรม

เก็บไว้ มงกุฎนั้น พระองค์เจ้าผู้เป็นที่พิภพภาษาอื่น ชอบธรรม จะ ประ
ทานให้แก่ข้า ในกาลวันนั้น และใช้แก่เท่านั้น จะ ประทานให้แก่คน
ทั้งปวงที่ รักขที่ ยินดี ใน ที่พระองค์ จะเสด็จ ปรากฏ มานั้น ๖

๘๐ จง ชูมาหะ มา ทาให้เร็ว เพราะว่า เคมณะ ทั้ง ข้า เสียแล้ว ด้วย
ใจรักขโลกย์อื่น เช่นเดียวกันนี้ เขาก็ ไปเมือง มาเกโตเนียแล้ว เกรีกเก
ไป เมือง ฆะลาเคีย ก็ ก็ ไป เมือง ตัลมาเคีย เหลือ อยู่กับ ข้า แก่ ตุคา คน
เดียว ภา เขา มาระโก มา ด้วยกัน เพราะว่า มาระโก เป็น ประโยชน์ แก่
ข้า ในการ รับใช้ กคโค นั้น ข้า ได้ ใช้ ไป เมือง เฮเฟโซ แล้ว เมื่อ ท่าน จะ
มาก็ จง เอา เสื้อขาว ที่ ข้า ละ ไว้ ใน เมือง โครธา ที่ บ้าน การไป นั้น ภา มา
ด้วย เขา หนังสือ มา ด้วย ที่ เขียน บน หนังสือ นั้น เป็น สำคัญ อาเลกซันดโร
ที่เป็น ช่าง ของ ได้ ทำ รัย แก่ ข้า เป็น อัน มาก ให้ พระเจ้า ทด แทน เขา
ตาม การงาน เขา เกิด ท่าน จง ระวัง แก่ เขา ด้วย เข้ มา ชัด ชวาง อยัย
ค่า ของ เรา เป็น อัน มาก นี้ ๖

๘๑ ๑ ครั้ง เมื่อ ข้า จะว่า แก่ กวี ครั้ง เติม นั้น ไม่มี ใคร ชุ่ม ด้วย ศัก คน
เขา ได้ ละ ทั้ง ข้า เสีย หมก สิ้น ทุกคน ข้า ขอ ขอให้ การ นี้ เป็น กรรม รัย
แก่ เขา เลย แก่ ทว่า พระองค์เจ้า ได้ ทรง โปรด ชุ่ม ด้วย ข้า ช่วย ชู กาลัง ข้า
เพื่อ จะ ให้ การ ซึ่ง ข้า ประภาษ นั้น จะ ได้ สำ เร็จ แล้ว น ๖ ประเทษ ทั้ง
ปวง จะ ได้ ยิน ข้า จึง ได้ รอด พ้น จาก ปาก สิงห์ โศ แล้ว พระองค์เจ้า
ก็ จะ โปรด ให้ ข้า พ้น จาก ความ ชั่ว รัย ทั้ง ปวง แล ให้ รอด เข้า ใน เมือง
พระองค์ อัน ชุ่ม บน สวรรค์ รัคมี แล เฑช นุภาพ จง มี แก่ พระองค์
สืบ ๆ กัน ไป เป็น นิ จกาล ๖ อาเมน ๖

๘๒ ๑ ปรึศก กับ ชะกุลา แล ชว บ้าน โชนซีไฟโร จง คำนับ เกิด แก่
เซรัคโค ยัง ชุ่ม เมือง โกรินโธ ข้า ได้ ละ โครพี โม ไว้ ใน เมือง มิเลโด แก่
เจบ ชุ่ม จง ชูมาหะ มา ทา ก่อ น หน้า ทนาว ยุบูล กับ ปุเท ทั้ง ลีโน แล
เถลาเคีย แล พวก พี่น้อง ทั้ง ปวง คำนับ ท่าน พระเยซู คริสต์ เจ้า จง ชุ่ม กับ

วิญญาณ ของ ท่าน เกิด พระคุณ จึง อยู่กับ ท่าน ทั้งหลาย เกิด อาณา ๖

TITUS.

๑ หนังสือ โอวาท ซึ่ง เปาโล ฝาก ให้ แก่ ติโต ๖

๑ บท นั้น ๓

๑ หนังสือ ของ เปาโล ผู้ ทาย แห่ง พระเจ้า ผู้ เป็น ทูต แห่ง พระเยซูคริสต
คาม ความ เชื่อ ของ คน ที่ พระเจ้า ทรง เลือก ไว้ นั้น แล ตาม ซึ่ง ฐู่ ใน คำ
สั่ง จริง อัน ถู กด ชั่ง กัน กับ การ ประนิบัติ แก่ พระเจ้า อาศัย รัย ด้วย ความ
ไว้ใจ ถึง จะ ได้ ชี วิ คร ชัน จำ เรือน อยู่ เป็น นิ จ ชึ่ง คำ ที่ พระเจ้า ผู้ ประส
จาก มุสา ได้ ตรัส สั่ง ญ ไว้ นั้น ก่อ น โลก ย์ แ ก่ ว่า ใน เวลา กำหนด ไก่ ส้า แกร
คำ สั่ง ญ นั้น แ ก่ ด้วย คำ เทศนา ประ กาย ชึ่ง ฝาก ไว้ แก่ ข้า คาม พระเจ้า
ผู้ เป็น ที่ รอด แห่ง เรา ทรง คำ ทริ จัก แ ก่ ไว้ ข้า นี้ ก็ ฝาก มา ถึง ติ โท ผู้
ลูก แ ก่ คาม ความ เชื่อ ที่ ท่าน กับ ข้า มี พร้อม เหมือน กัน พระ คุณ พระ
ภรร รุด แล ความ สุข ส้า ราม มา แก่ พระ บิดา เจ้า แล แก่ พระ เยสุ คริส
เจ้า ผู้ เป็น ที่ รอด ของ เรา จง บัง เกิด มี แก่ ท่าน เกิด ๖

๕ ๑ ข้า ได้ ละ ท่าน ไว้ ที่ เกาะ เกรเด เพื่อ เหตุ อัน นี้ คือ ว่า การ งาน ถึง
โต ที่ ค้าง อยู่ นั้น จะ ให้ ท่าน จัก แรง เสีย ให้ ติ แล้ว ให้ แ ก่ ด้ ผู้ ด้ ผู้ แก่
ใน ทุก บ้าน ทุก เมือง เหมือน อย่าง ข้า ได้ สั่ง ไว้ แก่ ท่าน แล ด้ ถ้า ผู้ ไก
ปราศ จาก ชึ่ง จะ ติ เตียน ไก่ ไก่ เป็น ด้ แ ท่ง เมียบ คน เตียว มี ลูก ที่ เชื้อ
อยู่ ที่ มี ไก่ เป็น ที่ จะ พ้อง ไก่ ว่า เป็น นั ก เลง ทริ คือ คึง กว้ย ว่า ผู้ ที่ เป็น
นอย ด้ แล คง เป็น คน ที่ จะ ติ เตียน ไม่ ไก่ เหมือน ผู้ ที่ จำ แกร แกร ชึ่ง
เป็น ของ พระเจ้า จะ จอง หอง มี ไก่ จะ โกรธ เร็ว ก็ มี ไก่ จะ นั ง แกร กิน น้ำ
อะ หุ่น มี ไก่ มี ก ถู ม เถียง มาก มี ไก่ แ ก่ ว่า จะ เป็น คน รั บ แกร กว้ย ด้
รั กษ คน ด้ ถือ ชึ่ง ควร แก่ ด้ เป็น สัจ ชรัม บริ สุทธิ ครอง หัว ด้ ที่
ถือ คำ สัจ ที่ ไก่ เรียบ ไว้ นั้น เพื่อ จะ ไก่ มี ก ลัง สั ง สอน คาม ชอบ เป็น
ประ โยชน์ กว้ย ชัน วอร แล ด้ จะ ไก่ ว่า กล่าว แก่ ไช แก่ คน ที่ มา ด้ ถึ ย

กัน ด้วยว่ามีคนเป็นอันมากใจกระหังไม่ใคร่ฟังเลย ถูมเถียงกัน
 เปล่า ๆ ทำให้เขาผิดหลง แต่ในพวกที่ถือศีลทั้งก็มีหลายคน นี่จำ
 เป็นให้บิณฑบาตเขา ๆ ได้ทำให้คนเสียสิ้นทั้งบ้านหลายตำบล เพราะ
 เขามีใจโงกสามกึ่ง สอนเขาซึ่งจะสอนไม่ควรเลย แต่พวกเขาเอง
 มีคนหนึ่ง เป็นผู้แกล้งบอกสอนได้ว่าแล้วว่า พวกชาวเกาะเกรตนี้
 เป็นคน ปก เป็นชัฎวา เป็นสัตว์ร้ายทซัง ซัก คำพญานทังนี้ ก็จริงเพราะ
 เหตุฉะนั้นก็ สอนเขาให้หนัก ๆ จะให้เขาเชื่อเป็นอันดี มิให้ถือนิยาย
 ของพวกอุบาย หรือ คำบังคับ บันดาล ของมนุษย์ ที่ตั้งจะเสียซึ่งความสัต
 แล้ว สาระพิกเป็นอันบริสุทธิ์แก่คน บริสุทธิ์ ฝ่ายคนชั่วสามกแด
 อลัษนั้น ไม่มีอะไร จะบริสุทธิ์แก่เขา แม้ว่าความคิดแต่ใจที่เคยสัง
 เกกผิด แลชอบนั้น ผิดวิประสาตชั่วอยู่แล้ว เขา รับพระเจ้าด้วย ถ้อย
 คำ แต่ว่าใน การ งานเขา ปักศีลศ พระองค์เป็น หน้า ชั่ว หน้าเกลียด ไม่
 เชื่อฟัง แล้วไม่ชอบไม่ควร แก่ การ ตี สัก สิ่ง หนึ่ง เลย ๗๘ .

๑ บท ๒ ๓

๑ แต่ฝ่ายท่านเล่า จงว่า แก่คำสอน อันควรโดยโอรสอันชอบด้วย
 ผลประโยชน์ จงสอนคนแก่ ชะวาให้ระวัง กว จงที่ ทำ จะริท กิริยาโดย
 อันควร นึก ถือซึ่ง สิ่ง สมแก่ตัว ทั้งมั่นใน ความเชื่อ ความรัก แล ความ
 เพียร ฝ่ายหญิงแก่เล่าก็เหมือนกัน ให้ประพริทิตตาม ซึ่ง ควร แก่คน
 บริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคน ปก ร้ายมัก นิินทาอย่าให้กิน น้ำ ชะห่นุน มาก ให้
 สอน การ ที่ จง สอน ผู้หญิงที่อายุคัม่อ่อนกว่านั้น ให้รักษ ตัว รักษ ลูก
 ถือซึ่ง สิ่ง ควร แก่ตัว รู้จักอาย คอยอยู่บ้าน ทำ การ ที่ อยู่ใน ถ้อยคำ ของ
 ผู้คน เพื่อมิให้คนว่า หยาบหยาม ด้วยคำ พระเจ้าได้ ส่วนพวก ชาย
 หนุ่มเล่าก็เหมือนกัน ก็อัน วร อย่าให้เขา นึก ถือเกินตัว ให้ท่านเอง
 เป็นแบบแผน ทัว อย่าง แห่ง การ ที่ ทุก สิ่ง เมื่อ จะ สั่ง สอนให้ปราศจาก
 ซึ่ง เป็น หน้า เคืองใจ ให้มี กิริยา อัน ควร อัน บริสุทธิ์ สดาก ที่ ด้วย ถ้อย

คำอื่น มีประโยชน์อื่น จะ ก็ เกียน ไม่ได้ เพื่อ ว่า มีให้ คน ฝ่ายข้างโน้น มี คำ
ร้าย ที่ จะ ว่า คว้า เรา ได้ สัก สิ่ง เลย ๗

๘๐ ให้ บ่าวไพร่ พัง คำ ของ นาย คน คว้า หยาก ให้ ชอบใจ นาย ใน
สาระพัด การ งาน ทั้ง ปวง อย่า ให้ ชัก ขวาง ถุ่ม ถึง กัน เลย อย่า ให้ ลัก
ซ่อน เลย แก่ ว่า ให้ ชื่อ สัก ให้ ดี ทุก อย่าง ให้ การ งาน ทั้ง ปวง เปน เกียรติยศ
แก่ คำ โอวาท แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน ที่ รอค แห่ง เรา คว้า ว่า พระคุณ แห่ง
พระเจ้า อัน เปน ที่ รอค แก่ คน ทั้ง ปวง ได้ เปน ปรากฏ มา แล้ว แล สม
เรา ว่า ให้ ละ เสีย ซึ่ง ประมาท ต่อ การ ประนิบัติ แก่ พระเจ้า แล ความ ปราศ
นา คาโม โลกย์ ชราม แล้ว จึง ให้ เลี้ยง จี๊วกร ที่ มี อยู่ใน โลกย์ เคี้ยว นี้ คว้า
ถือ ซึ่ง ฑาร แก่ ทั่ว คว้า ชอบ ชราม แล คว้า ประนิบัติ แก่ พระเจ้า แล ครั้น
เรา ไร่ ใจ เปน ชุก สำราญ ให้ คอย ทำ จะ ได้ สำเร็จ แล จะ ได้ ภาย เหน รัศมี
เกษ นภาพ ซึ่ง จะ เปน ปรากฏ แห่ง พระเจ้า ผู้ เปน ใหญ่ แล แห่ง พระเย
ชูกริศ ผู้ เปน ที่ รอค ของ เรา ที่ ได้ ไป รด ประทาน พระองค์ เพราะ เรา
เพื่อ จะ ได้ ช่วย ถ่าย เรา ให้ รอค พ้น จาก ความ ผิด ทุจริต ทุก ประการ แล
จะ ได้ ทรง ชำระ เรา ให้ สนิจ แก่ พระองค์ คว้า มี ใจ รอน รน ปราศ นาท
แก่ การ ดี สิ่ง การ ทั้ง นี้ จึง ว่า กล่าว สัก สอน แล อั้น วอ แล ก็ สอน คว้า
บังคับ บันชา ทุก อย่าง แล้ว อย่า ให้ ใคร ประมาท ท่าน ได้ เลย ๗

๐ บท ๓ ๗

๐ ท่าน จง เกื้อหนุน สติ เขา ให้ น้อม พัง ประพริยติ ความ คำ แห่ง ท่าน ผู้ เปน
เอก เปน ใหญ่ ผู้ เปน จนแดง ให้ มี ใจ พรหม ใน ที่ จะ ทำ สาระพัด การ ดี อย่า ให้
ว่า กล่าว หยาบ หยาม คว้า ผู้ โท อย่า ให้ วิวาท กัน ให้ มี ใจ ออก ออม สำแดง
ซึ่ง ใจ ชอน สุภาพ ใน ทุก สิ่ง คอ คน ทั้ง ปวง คว้า ว่า แก่ กอน ทั่ว เรา เอง เปน
คน โง่ มี ได้ เชื้อ พัง หลง ประนิบัติ ความ ความ ปราศ นาด แล ความ สนุก ต่าง ๆ
ใจ พาล ใจ อิจฉา ชัก ขวน ไป ข้าง ไหน ก็ พลอย หัน ไป ความ เปน คน หน้า
ข้าง หน้า เกลี่ยก แล ได้ ซึ่ง ซึ่ง กัน แล กัน แก่ ว่า ครั้น เมื่อ พระ ภา รุด

แลความ รักษ แห่ง พระเจ้า ผู้เป็นที่ รอค ของเรา ที่ พระองค์ ทรง รักษา
 มนุษย์ นั้น ได้ เป็น ปากก มา แล้ว จะ ได้ เป็น เพื่อ การ ประนินิที่ ที่ เรา ได้ ทำ
 ใน ความ ขอบ ธรรม ก็ หาไม่ แต่ ว่า ได้ เป็น ตาม พระ กรวดล คุณ แห่ง พระ
 องค์ ๆ จึง ทรง กระทำให้ เรา รอค ด้วย การ ที่ จะ ระ เลี่ย ใน การ อัน บังเกิด
 ใหม่ แล ใน การ ที่ พระ วิญญูณ บริสุทธิ ได้ ส้าง เลี่ย ใหม่ พระ วิญญูณ นั้น
 ที่ พระองค์ ไป รค ประทาน ลง บน เรา ทั้ง หลาย เป็น อัน อุดม ด้วย เศษ พระ
 เยชุ คริสท ผู้เป็นที่ พึ่ง ที่ รอค ของเรา เพื่อ เหตุ ว่า ครั้น เรา พัน โทษ ได้
 แล้ว ด้วย พระ คุณ แห่ง พระองค์ เรา ก็ ได้ เป็น เจ้า มรค ด้วย ไร่ ใจ จะ
 ได้ ซึ่ง ชีวิต อัน จำเริญ เป็น นิจ ๖๕

๔๐ คำ ทั้ง นี้ เป็น คำ สัจ จริง แล ข้า หลย จะ ให้ ท่าน ลง ใจ เชี่ย ด้วย
 ความ อัน นี้ เป็น แน่ มั่น คง เพื่อ จะ ให้ คน ที่ เชื่อ ใน พระเจ้า แล้ว จะ ได้ มี
 ความ ศึก เขา ใจ ใส่ ใน การ ก็ การ นั้น ก็ คว แล มี ประโยชน์ คือ มนุษ ทั้ง
 หลาย แต่ คำ ตาม อัน โฉก แล เรื่อง สะกอล ซก ก็ แล คำ ถุ่ม เตียง ถ. ละ กั้น
 ด้วย บัญนิ นั้น จง สลัก เลี่ย ให้ พัน เพราะ ความ เช่น นี้ หา ประโยชน์ มิ ได้
 เป็น แต่ เป่า ๆ แท้ ด้วย คน ถือ ผิด สอน ผิด ครั้น ว่า กล่าว ทน หนึ่ง สอง
 ทน แล้ว จึง สลัก เลี่ย รู้ ว่า คน เช่น นั้น ออก หาก เลี่ย แล้ว ก็ ผิด ไป เป็น
 ที่ ประย ัก ษา เอง ๖๖

๑๒๐ ครั้น ข้า จะ ใช้ ณะ ระ เภมา หรือ ตุคิโก ไป หา ท่าน แล้ว ท่าน จง
 อยู่ ะ มา หา ข้า ณะ เมือง นิโก โปสิ ด้วย ว่า ข้า ลง ใจ แล้ว ว่า ข้า จะ อยู่ ที่
 นั้น จน สิ้น หน้า ทนกว ฝ่าย เซน ผู้ เป็น พระ ครุ นั้น กับ ทั้ง ะ โปโล จง ใช้
 ให้ มา เร็ว อย่า ให้ เขา จัก สน ด้วย สิ่ง ชัน โค ๖๗

๐ ฝ่าย พวก เรา นั้น ให้ เขา เรี่ย น รู้ เขา ใจ ใส่ ทำ การ ที่ ตาม ซึ่ง จะ คอ้ง การ
 มิ ให้ ขาด จาก ประโยชน์ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ้วย ข้า ฝ่าย คำ มา คำ นับ ท่าน
 คน ผู้ โค ที่ รักษา เรา ใน ความ เชื่อ จง คำ นับ เล็ก พระ คุณ จง สลัก ้วย กับ
 ท่าน ทั้ง หลาย เล็ก ๖๘ ๖๙ ๗๐

๐ หนังสือ ซึ่ง เปาโลฝากถึง พี่เลโมน ขะ

๐ เปาโล ผู้ต้อง จำจอง เพราะ พระเยซู คริสต์ กับ ทิโมธี ผู้น้อง ฝาก มาถึง พี่เลโมน ผู้เป็นที่ รักษา และ ผู้เป็นคน ทำ การ ควบคู่กัน กับ เรา และ แก่ ซัมเพีย หญิง รักษา กับ อาระคี โป ผู้ เป็น ทหาร ควบ คู่กัน กับ เรา แล แก่ พวก ลูกศิษย์ ที่ บ้าน ท่าน พระคุณ แล ความ ศุข สำราญ ย่อม มา แก่ พระบิดา เจ้าเรา และ แก่ พระเยซู คริสต์ เจ้า จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย เดิม ะ

๔ ๐ ข้าคิด ถึง ท่าน ใน คำ สวด ของ ข้า เสมอ ไป มิ ไ้ ซาก จึง โมทนา พระเจ้า ใ้ ยิน ควบ คู่ ความ รักษา และ ความ เชื่อ ของ ท่าน ซึ่ง ท่าน มี อยู่ ก่อ พระเยซู เจ้า และ ก่อ คน บริสุทธิ ทั้งปวง ซึ่ง ท่าน รับ เชื่อ นั้น ขอ ใ้ ฝน เสริน ทำให้ คน รู้ ควบ คู่ สาระ พัก ที่ ใ้ ใน เรา เพราะ พระเยซู คริสต์ คุณ นซัง เรา เรามี ความ ยินดี และ ความ ทูเลา เป็น อัน มาก เพราะ ความ รักษา ของ ท่าน ควบ คู่ ว่า คน บริสุทธิ ใ้ ความ ชื่น อก ชื่น ใจ ใน ท่าน เหตุ นี้ ข้า จะ เป็น คน ใจ กล้า ใน พระคริสต โท จะ อาจ บังคับ บันชง ท่าน ใน ข้อ ความ ซึ่ง ควร ใ้ ใ้ อยู่ แต่ ทว่า ข้า ยิง ชอบ ใจ ใน ที่ จะ อั้น วอร ท่าน ควบ คู่ ความ รักษา เหมือน หย่าง เปาโล ผู้ เป็น คน แก่ ชะรา อยู่ แล้ว และ เดียว นี้ เป็น คน ถูก จำจอง เพราะ พระเยซู คริสต์ ข้า จึง อั้น วอร ท่าน ควบ คู่ ของ ข้า ที่ ใ้ ใ้ เป็น ลูก คราว ข้า ต้อง จำจอง อยู่ คือ โอน เซ โม่ ที่ แก่ กอน ทา เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน ไม่ แต่ บัด นี้ ย่อม เป็น ประโยชน์ แก่ ท่าน ทั้ง ข้า ควบ คู่ คน นั้น ข้า ก็ ใ้ ใ้ ไป ทา ท่าน ๆ จง รับ เขา ใ้ เดิม เหมือน ดวง ใจ ของ ข้าเอง ข้า ใ้ ทยก เขา ใ้ จะ ใ้ ประนิน บั ทิ แก่ ข้า แทน ท่าน เมื่อ ข้า จำจอง เพราะ มงคด โฮวาท แต่ ว่า ถ้า ข้า มิ ใ้ รู้ วาระ จิกร ของ ท่าน แล้ว ข้า มิ ไ้ ร จะ ทำ อะไร กอน เพื่อ ว่า จะ มิ ใ้ การ ที่ ของ ท่าน บังเกิด ชื่น แก่ ชื่น ใจ ใ้ ทา ไม่ แต่ ว่า จะ ใ้ เป็น แก่ หน้า ใจ รักษา ทาง ที่ จะ เป็น เพื่อ เหตุ ชื่น นี้ ที่ เขา พรัก พราก จาก ท่าน น้อย หนึ่ง เพื่อ ท่าน จะ ใ้ รับ เขา ใ้ เป็น นิจ กาล รับ มิ ใ้ เป็น ทาย แก่ ใ้ ใหญ่ กว่า ทาย อิก เป็น พันซัง ที่ รักษา แก่ ท่าน

เช่นที่ รักษแก่ข้ายิ่งกว่า ฝ่ายเนื้อหนัง ก็ที่ ฝ่ายพระเจ้าก็ ที่ ๓๖
 ๑๗ ๑ ถ้าท่าน ถือว่าข้า เป็น คน ควร รับ ก็ จง รับเขาเหมือน เป็น ข้า
 เอง ถ้า เขาได้ ผิดต่อท่าน หรือ เป็น นี้ แก่ท่าน ก็ จง เอา แก่ข้าเถิด ข้า คือ
 เปาโล ได้ เขียน ลง กล้วย มือ ของ ข้าเอง ว่า ข้า จะ ใช้ ให้ ข้า มิได้ บอก ว่า
 ท่าน เป็น นี้ แก่ข้า ใน ตัว ท่านเอง ดู กร ผู้ ชัง ของ ข้า จง ยอม เกิด ให้
 ข้า ได้ ประโยชน์ แก่ ท่าน ฝ่าย พระองค์ เจ้า จง เป็น ที่ ชื่นใจ ของ ข้า ใน พระ
 องค์เจ้า ข้า ไว้ใจ ในท่าน ว่า ครั้นท่าน ได้ ยิน แล้ว ซึ่ง ข้า เขียน หนังสือ
 ฝาก ไป นี้ ท่าน จะ ทำ ตาม คำ ซึ่ง ข้า ว่า และ จะ ทำ เกิน เสีย อีก แล้ว จง
 จัก แง ที่ อาไศรย ของ ข้า กล้วย เพราะ ว่า ข้า ไว้ใจ ว่า ข้า จะ ได้ คุณ ได้
 ชอง ที่ จะ ไป เยี่ยม ท่าน กล้วย กำลึง คำ สวด ของ ท่าน ฝ่าย เปาฟรัค ที่ เป็น
 เพื่อน ของ ข้า ของ กล้วย กัน เพราะ พระเยซู คริสต์ นั้น ๑ มาระโก ๑ ๓ ริศคา
 โค ๑ เถมา ๑ ลูกา ๑ คน เหล่า นี้ ที่ เป็น ผู้ ช่วย การ ของ ข้า แล ฝาก คำ
 คำนี้ มา ถึง ท่าน พระคุณ แห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า ของ เรา คอย
 อยู่กับ วิญญาณ ของ ท่าน ทั้ง หลายเถิด ๓๖ ฮาเมน ๓๖

๑ หนังสือ ซึ่ง เปาโล ฝาก ถึง พี่เลโมน จบบริบูรณ์ ๓๖

HEBREWS.

๑ หนังสือโฮวาท ฝากถึง พวกเฮบราย ๓๖

๑ บทกั้น ๓

๑ แก่โบราณ พระเจ้า ทรง คริสต์ แก่ ปู่ หล้า คาขาย แก่ กล้วย พวก ผู้ ทำ
 นาย เป็น หลาย ครั้ง หลาย อย่าง ครั้น มา กาล ภาย หลัง นี้ พระองค์ ได้
 คริสต์ แก่ เรา กล้วย พระ บุตร ของ พระองค์ ที่ พระองค์ ได้ ตั้ง ไว้ ให้ เป็น
 เจ้า มรดก แห่ง สรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง ชึ่ง พระองค์ ได้ สร้าง โลกย์ ทั้ง หลาย ไว้
 แก่ กล้วย พระ บุตร พระ บุตร เป็น ที่ สำแดง รัศมี เกล็ด ขน ภาย แห่ง พระองค์
 เป็น แบบ เภา แห่ง พระองค์เอง ชึ่ง ได้ คำ ชู สารพัด สิ่ง ตั้ง ไว้ กล้วย วิถี
 เกล็ด ของ ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ ได้ ดัง ภาย ความ ผิด ของ เรา ทั้ง หลาย

แล้ว ก็เสกหนึ่ง เบื้องขวา เสด็จ นุภาพ ข้าง บน ชื่อ เลื่อง ชึ่ง พระองค์
 ได้ มรดก ประเสริฐ เพียง โทณ พระองค์ก็ ประเสริฐ กว่า พวก ทุก สวรรค์
 เพียง นั้น ด้วยว่า จะ เป็น เมื่อ ไร ที่ พระองค์ ได้ คริสต์ แก่ ผู้ ไทใน พวก ทุก
 สวรรค์ นั้น ว่า ท่าน นี้ เป็น บุตร ของ เรา ๆ ให้ เกิด มา วัน นี้ และ ประการ
 หนึ่ง ว่า เรา จะ เป็น บิดา แก่ ผู้ นั้น ๆ จะ เป็น บุตร แก่ เรา แต่ ทว่า เมื่อ พระ
 องค์ ให้ บุตร หับ บิ เจ้า มา ใน โลก นี้ พระองค์ คริสต์ สั่ง ให้ ผู้ ทุก พระเจ้า
 กราบ ไหว้ แก่ ท่าน ลึ้น ด้วย ผู้ ทุก นั้น พระองค์ คริสต์ ว่า ท่าน กระทำให้
 สม เป็น ทุก ให้ เปลว ไฟ เป็น ที่ รับ ใช้ ประนิบัติ แต่ ด้วย พระ บุตร พระ
 องค์ คริสต์ ว่า ข้า แก่ พระองค์ เจ้า ข้า พระ ที่ หนึ่ง ของ พระองค์ เป็น ที่ จำ
 เริญ ไว้ เป็น นิจ พระ บุติ ธรรม เป็น คี่ แสง สำคัญ แห่ง เมือง พระองค์ ๆ
 ได้ ทรง วัชระ ซึ่ง ชอบ ธรรม ซึ่ง ธรรม นั้น ย่อม เป็น ที่ ชัง เกลียด แก่
 พระองค์ เหตุ กัง นี้ พระเจ้า คือ พระเจ้า ของ พระองค์ ได้ จะ โสม พระองค์
 ด้วย น้ำ มัน ชิน เป็น ที่ ยิน ที่ ยิ่ง กว่า เพื่อน ผู้ ที่ สนิง ของ พระองค์ อีก ชะ
 หนึ่ง ว่า พระองค์ เจ้า ข้า พระองค์ ได้ ตั้ง ราก แผ่นดิน ลง แก่ แรก เติม
 อากาศ แล สวรรค์ เป็น ที่ พระหัตถ์ พระองค์ ได้ ตั้ง ไว้ นั้น และ จะ พิภพ
 ฌิบหาย แก่ พระองค์ ยัง จะ จำ เริญ อยู่ แผ่นดิน แล สวรรค์ ลึ้น ทั้ง นั้น จะ
 ถึง ซึ่ง แก่ แก่ เหมือน หนึ่ง ผ้ำ ผ่อน พระองค์ จะ รับ เข้า ไว้ เหมือน หนึ่ง ผ้ำ
 ห่ม และ เขา จะ ผลัก เปลี่ยน เป็น ขึ้น แต่ ผ้าย พระองค์ ก็ จะ เป็น อยู่ เสมอ
 แล เติบ บิ แห่ง พระองค์ จะ หมก ลึ้น ไป ก็ หา มี ได้ จะ เป็น เมื่อ ไค ที่ พระ
 องค์ ได้ คริสต์ แก่ ผู้ ไทใน พวก ทุก สวรรค์ นั้น ว่า จง มา นั่ง เบื้อง ขวา พระ
 หัตถ์ ของ เรา กว่า เรา จะ ปราบ ศักดิ์ ของ ท่าน ลง ได้ พระบาท ท่าน ผ้าย
 ทุก ทั้ง ปวง นั้น เขา เป็น วิญญาณ ที่ พระองค์ ตั้ง ไว้ สำหรับ จะ ได้ รับ มา ประ
 นิบัติ แก่ คน ทั้ง หลาย ที่ จะ ได้ มรดก ความ รอด นั้น และ ๓

๐ บท ๒ ๓

๐ เหตุ ฉะนั้น เรา ได้ ยิน ข้อ ไค จำ เป็น ให้ เรา เอาใจ ใส่ ใน ข้อ นั้น เป็น ชัน ถึง

กลัว กลือกว่า จะ ลั่น ลั่น สุนัข หายไป จากเรา ทว่า ถ้า ถ้าย คำ ซึ่ง ทูต
 สวรรค์ กล่าว ไว้ นั้น เป็น แน่ มั่น คง แล้ว ซึ่ง เกิด ผิด นั้น มี ผล กรรม อัน
 สมควร ลั่น ทก สิ่ง อึ่ง ถ้า เรา ไม่ เชื่อ เพื่อ เขา ใจ ใ้ ใน การ ที่ จะ รอด
 เป็น การ ใหญ่ นั้น ก็ เรา จะ พ้น โภย หน่างไร ได้เล่า ซึ่ง การ รอด นั้น พระ
 องค์ เจ้า กล่าว ประภาษ ไว้ แ่ กัน เติม แ้ว คน เหล่า นั้น ที่ ไ้ ยิน แ่ พระ
 องค์ ไ้ ยิง ยืน แ่ เรา กับ ทั้ง พระเจ้า ไ้ เป็น พญาน คว้ย สำคัญ ทว้ย
 ลักษณะ นิมิตร หน้า อัมจรรย แล สำแ่ง อิติ วิติ ท่าง ๆ แล ทว้ย ประ
 ทน พระ วิญญน บริสทธิ คาม ซึ่ง ชอบ พระ ไทย พระ องค์ เพราะ ว่า ฝ่าย
 โลกย์ นั้น ที่ เรา จะ ไ้ ไร่ ว่า ทว้ย พระ องค์ มี ไ้ กิ่ง ไร่ ไ้ อยุ ไ้ บังคับ ของ
 พวก ทูต สวรรค์ แ่ ว่า จะ เป็น ผู้ ไ้ ที่ เป็น พญาน ที่ หนึ่ง ว่า มนุษ จะ
 เป็น ผู้ ไ้ ที่ เรา จะ ถ้ำ ลัก ถึง แล บุตร มนุษ เล่า ที่ จะ ไ้ เรา เขา ใจ ใ้ แล
 ทู พระ องค์ ไ้ ส้าง มนุษ นั้น ไ้ เป็น คำ กว้า ทูต สวรรค์ แ่น อัย เทียว
 แล เขา รัคมี เศษ เป็น พวง มาตา มงกฎ ไ้ ท่าน ไ้ ครอบ ครอบ สาระ พัด
 ทั้ง ปวง ซึ่ง พระ หักถ์ พระ องค์ ไ้ ส้าง ไร่ สาระ พัด ทั้ง ปวง พระ องค์ ไ้
 วาง ไร่ ไ้ พระ บาท ของ ท่าน ทว้ย ว่า ใน ที่ พระ องค์ ไ้ สาระ พัด สิ่ง อยุ
 ไ้ ท่าน นั้น ก็ มี ไ้ เหลือ คัก สิ่ง เลย ที่ มี ไ้ อยุ ไ้ ท่าน แ่ เทียว นี้ เรา
 ยัง มี ไ้ เหน สาระ พัด สิ่ง ที่ อยุ ใน อำนาจ ท่าน แ่ ทว่า เรา เหน พระ เยช ผู้
 เป็น คำ กว้า ทูต สวรรค์ แ่น อัย เทียว ครัน ธรรมาน อยุ ถึง ความ คาย
 แล ไ้ ไ้ ทรง รัคมี เศษ เป็น มาตา มงกฎ เพื่อ ว่า ทว้ย พระ คุณ พระ เจ้า
 พระ องค์ จะ ไ้ ชิม ความ คาย เพราะ มนุษ ทั้ง ปวง ทว้ย ว่า เมื่อ ท่าน ที่ ไ้
 ส้าง สาระ พัด เพราะ ท่าน เอง เมื่อ ท่าน นั้น จะ ไ้ ลูก เป็น อัน มาก กลับ มา
 ถึง ที่ จะ ไ้ รัคมี ภาพ ก็ เป็น อัน สมควร แ่ ท่าน ที่ จะ ไ้ ท่าน ผู้ เป็น
 นาย เป็น คัน แ่ง ความ รอด ไ้ ที่ สำเร้ง ทว้ย ความ ทุกข์ ธรรมาน เพราะ
 ว่า ทั้ง ท่าน ที่ กระทำให้ เป็น บริสทธิ กับ ทั้ง คน ที่ จะ บริสทธิ นั้น ก็ เป็น มา
 แ่ แ่ง เทียว หิมก ลั่น เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง ท่าน จะ ร้อง เรียก เขา ว่า เป็น พัน อัง

กัน ท่านมิได้ละอายเลย ท่านว่า ข้า จะ ประกาศ พระนาม แห่ง พระองค์ แก่ พวก พี่น้อง ของ ข้า ข้า จะ ร้อง สรรเสริญ พระองค์ ใน กลาง ที่ ชุม นม หนึ่ง ข้า จะ พึง ไซโรย แก่ พระองค์ ข้อ หนึ่ง เถ่า จง แล ดู ข้า กับ ทั้ง ลูก หลาน ซึ่ง พระเจ้า ได้ ประทาน ให้ แก่ ข้า เหตุ ฉะนี้ ครั้น ว่า ลูก หลาน นั้น เปน แก่ เนื้อ หนึ่ง และ เลือด ก็ เปน อัน สม ควร ที่ พระองค์ จะ เปน เนื้อ หนึ่ง และ เลือด เหมือน กัน เพื่อ ว่า ภัย เศษ ความ ตาย พระองค์ จะ ได้ ทำลาย ผู้ นั้น ที่ มี กาลัง จะ ให้ ตาย คือ ว่า ชุกาน แล้ว จะ ได้ ตั้ง โมกรี้ กับ คน ทั้ง หลาย ที่ กลัว ความ ตาย แล เพราะ ความ กลัว นั้น จะ เปน พาย จน ล้น อยุ่ ศมี ภัย ว่า แท้ จริง ท่าน จะ ได้ รับ กำเนิด แก่ ทูล สวรรค์ หาก ได้ แก่ ว่า ได้ รับ แก่ เชื้อ วงษ์ แห่ง อับราฮาม เพราะ เหตุ ที่ นี้ จำ เป็น ให้ ท่าน เปน เหมือน กับ พวก พี่น้อง ของ ท่าน ทุก สิ่ง เพื่อ ท่าน จะ ได้ เปน ประ โภ ทิก แก่ พระเจ้า กอบ ภัย ไฉน เมตา แล ชื่อ สัจ จะ ได้ ทำ สะการ บูช เพราะ ความ ผิด แห่ง พลเมือง ภัย ว่า ครั้น เมื่อ ท่าน ได้ ทูล ทูต ชั้ ธรรมาน ภัย ภัย ชั้ ษณะ สุก นั้น ท่าน จึง จะ สงเคราะห์ ช่วย คน ทั้ง หลาย ที่ ชั้ ษณะ สุก ก็ได้

๑๐ บท ๓ ๗

๑๐ เหตุ ฉะนี้ บุร พวก พี่น้อง อัน บริสุททิ ที่ ได้ ชั้ เรียกรวม แก่ สวรรค์ จง คิด ถึง พระเยซู ผู้ เปน ทูต เปน ประ โภ ทิก ใหญ่ ที่ เรา รับ กล่าว ษย์ ผู้ ชั้ สัจ ค่อ ท่าน ผู้ ตั้ง ท่าน ขึ้น เหมือน หย่าง โมเซ เปน คน ชั้ สัจ ล้น ทั้ง เรือน ท่าน ภัย ว่า พระองค์ ควร แก่ รัศมี มากกว่า โมเซ เปรียบ เหมือน หย่าง ว่า ผู้ ตั้ง เรือน มี ษย์ มี รัศมี มากกว่า เรือน นั้น เพราะ ว่า เรือน ไท ๆ คง มี ผู้ ตั้ง แก่ ว่า ท่าน ผู้ ตั้ง สิ่ง สาระ พัก ทั้ง ปวง นั้น แล คือ พระเจ้า ฝ่าย โมเซ เหมือน หนึ่ง คน รับ ใช้ ท่าน ก็ เปน ชั้ สัจ ล้น ทั้ง เรือน เพื่อ จะ ได้ เปน พลญาณ แห่ง ถ้อย คำ ที่ กล่าว ไว้ นั้น ฝ่าย พระคริสทโค เถ่า เปน เหมือน หนึ่ง บุร แท้ ใน เรือน ของ ท่าน เอง แล ข้อ ชั้ เรา มี ใจ กล้า แล อด ภัย ไว้ ใจ นั้น ถ้า เรา ถือ ให้ มัน คง จน ถึง ที่ สุก เรา

จึงจะได้ชื่อ ว่า เราคือ เรือน นั้นเอง เหตุฉะนั้น กุญแจทั้ง พระวิญญาน บริสุทธิ
 ว่าจะได้ชื่อ ว่า เราคือ เรือน นั้นเอง เหตุฉะนั้น กุญแจทั้ง พระองค์ ก็อย่าให้ใจของ
 ท่านทั้งหลายเป็น อัน แกร่งกระด้างเลย การ กระบดใน กาละ วันที่ ทท ลอง
 ใน ป่า เมื่อ บู้ หล้า ภาย ษณะ สุกเรา ทท ลอง เรา และ เหน ซึ่ง เรา ถึง
 สีสืบ บี้ นั้น เหตุ ุญแจ นี้ เรา จึง ุชิต ุชิต ุชิตใจ แก่ พวก ชรคิ นั้น แล ได้ กล่าว ว่า
 คน เหล่า นี้ ใจ เขา หลง เสมอ มระคา ทาง ของ เรา เขา ไม่ รู้ จัก เลย ด้วย
 ความ โกรธ เรา จึง สบค ว่า คน เหล่า นี้ จะ เข้า ใน ที่ หุค ุค กัก ของ เรา ก็ หา มิ ได้
 ๑๒ ๐ ุคกร พ้น ุชิต ทั้ง หลาย จง ระวัง ให้ ุชิต กสิว เกลือก ว่า จะ มี ใจ
 ชั่ว ใน ท่าน ไม่ ไคร จะ เชื้อ เลย แล จะ ดอช กลับ จาก พระเจ้า ผู้ ทรง ชี วิตร
 แด่ ว่า จง ุชิต เชื้อ ซึ่ง กัน แล กัน ทุก วัน ๆ เมื่อ ยัง เรียก ว่า วัน นี้ ได้
 กสิว เกลือก ว่า ผู้ ไค ผู้ ุชิต จะ มี ใจ แกร่ง กระด้าง ด้วย กำ ลัง ขบาย แห่ง ความ
 ผิด เพราะ ว่า ถ้า และ เรา ถือ ไว้ ซึ่ง สิ่ง เป็น ุชิต แห่ง ความ จริง แน่ ให้ มัน
 คง จน ถึง ที่ สุก ุชิต เรา จึง จะ ได้ รับ เป็น ส่วน ด้วย กัน กับ พระศรีศ โค
 ุชิต เมื่อ ท่าน ว่า วัน นี้ ถ้า จะ ไคร ไค ยิน เสียง แห่ง พระองค์ ขอย่า ให้ ใจ
 ของ ท่าน เป็น อัน แกร่ง กระด้าง เหมือน หย่าง ใน กาล กระบด นั้น ก็ มี ลาง
 คน ที่ ไค ยิน แล ได้ ุชิต กระบด มิใช่ ุชิต ุชิต คน ที่ ขอก มา จาก เมือง
 ขบาย ุชิต กับ โมช ไค กระบด สิ้น ทุก คน ุชิต เป็น กับ ไคร ผู้ ไค ที่ พระ
 องค์ ทรง โกรธ ถึง สีสืบ บี้ กับ คน ที่ ผิด นั้น มิใช่ ุชิต ุชิต ที่ ขก ศก เข้า ลม
 ชุ ใน ป่า นั้น ซึ่ง พระองค์ สบค ว่า เขา จะ เข้า ใน ที่ หุค ุค กัก ของ เรา
 หา มิ ได้ คน เหล่า นั้น จะ เป็น ไคร ผู้ ไค เว้น ไว้ แด่ คน เหล่า นั้น ที่ มิ ได้ เชื้อ
 ก็ ให้ เรา ระวัง เถิด กสิว ว่า เรา จะ เข้า มิ ได้ เพราะ เรา มิ ได้ เชื้อ ุชิต

๐ บท ๔ ๓

๐ เหตุ ุชิต นี้ จำ เป็น ให้ เรา ระวัง ไว้ ให้ ุชิต กสิว ว่า มาท แม้น คำ สัญญ ยัง
 มี ชุ ว่า จะ เข้า ใน ที่ หุค ุค กัก ของ พระองค์ ไค ยัง จะมี ผู้ ไค ผู้ ุชิต ใน พวก
 ท่าน ุชิต จะ เหน ว่า เขา เสีย ท่วง ที่ จะ เข้า มิ ได้ แล เพราะ ว่า คำ มงคล

โอรสได้ ประกาศ มาแก่เรา เหมือนหนึ่ง แก่เขาโน้น แก่ว่า ถ้อยคำ ซึ่ง
 เขาได้ยิน นั้น มิได้เป็น ประโยชน์ ด้วยว่า คนที่ ได้ยิน มิได้เชื่อ แก่
 ว่าเรานั้น ได้เชื่อ อยู่ได้ เข้า มาในที่ หยุต ภาณ แล้ว เหมือน หย่าง พระองค์
 ครัสว่า ด้วยความโกรธ เราได้ สบถ ว่า จะเข้าไป ที่ หยุต ภาณ ของ เรา
 มิได้ แม้ ว่า กิจการ นั้น ถึง ที่ สำเร็จ แก่ เจริญ โลกย์ ด้วย วัน ทั้ง
 เจก นั้น ท่าน ว่า ใน วัน ที่ เจก พระเจ้า ได้ หยุต ภาณ ไว้ จาก การ งาน ทั้ง ปวง
 ซัก ซ้อ หนึ่ง ว่า ถ้า เขา จะ เข้า มาในที่ หยุต ภาณ ของ เรา เหตุ กิ่งนี้ ซึ่ง จะ
 เข้า มา นั้น คง มี บ้าง แต่ ว่า คน ที่ รับ คำ มงคล โอรส เติมนั้น มิได้ เข้า
 เพราะ เขา มิได้ เชื่อ หนึ่ง ท่าน ยัง กำหนด วัน หนึ่ง วัน เดียว ว่า ใน คำ กัณฑ์
 ของ ท้าว ว่า วัน นี้ เมื่อ ล่วง ไป ซัก มาณ เช่น นี้ เหมือน หนึ่ง คำ กล่าว
 ไว้ ว่า วัน นี้ ถ้า จะ ใคร ได้ ยิน เสียง แห่ง พระองค์ ก็ ชยา ให้ ใจ ของ ท่าน
 เป็น ใจ แสง กระคาย ไป เลย เพราะ ว่า ถ้า ะ โส ชุระ ได้ ภา เขา มา ถึง ที่ หยุต
 ภาณ นั้น แล้ว ท่าน ยัง จะ ว่า ด้วย วัน ขึ้น ภายหลัง ก็ ทา มิได้ เหตุ กิ่งนี้ ซึ่ง
 คน ที่ ข้าง ฝ่าย พระเจ้า จะ ได้ ที่ หยุต ภาณ นั้น ยัง มี ค้าง อยู่ ด้วย ว่า ถ้า ผู้
 ไท ๆ เข้า ใน ที่ หยุต ภาณ ของ คน แล้ว ผู้ นั้น ก็ ได้ หยุต จาก การ งาน ของ
 คน เหมือน หย่าง พระเจ้า ได้ หยุต นั้น เพราะ เหตุ กิ่งนี้ ให้ เรา เร่ง ชุมาพะ
 จะ ได้ เข้า ใน ที่ หยุต ภาณ นั้น เพื่อ มิให้ ใคร ผู้ ไท ตก เสี่ยง เพราะ มิได้
 เชื่อ เหมือน หย่าง เขา เป็น ทัว หย่าง ด้วย ว่า ซึ่ง ถ้อย คำ แห่ง พระเจ้า
 ประกอบ ด้วย ชี วิตร ด้วย วิทธิ หนึ่ง ทาบ คม ทั้ง สอง ข้าง คม เพียง ไท
 ถ้อย คำ นั้น คม กว่า แทง ทระ ให้ จิตร และ วิญญาณ แยก จาก กัน ซ้อ
 กระดูก และ น้ำมัน สมอง กระดูก แยก จาก กัน แล้ว เป็น ที่ พิจารณา พิ
 ภาศษา ซึ่ง ความ คิด ความ ทมย ของ จิตร ใจ แล้ว สิ่ง อัน ไท ที่ มิได้ ปรา
 กต แก่ พระองค์ ไม่มี แต่ ว่า สาระ พัด สิ่ง ทั้ง ปวง แจ้ง ประจักษ์ แก่ พระ
 เนกร แห่ง พระองค์ ผู้ เป็น ที่ ครัส แก่ เรา เหตุ กิ่งนี้ ครั้น ว่า เรา มี พระเชษฐ
 บุตร พระเจ้า เป็น ประโรหิ กิ หลวง เข้า ใน สวรรค์ แล้ว ซึ่ง เรา ได้ ประ

ภายหลังว่า เชื้ออยู่นั้น ให้เราถือไว้เป็นมันคงเถิก เพราะว่าฉันเรา
จะมี ประโรหิตที่มีใ้รู้จักที่ สงเคราะห์สิ่งไว้ใน ทุกข ยาก ของ เรา ทำ มีได้
แต่ ว่า ประโรหิตนั้น ต้อง ซึ่ง ชันะสูท เหมือน หย่าง เราเอง ทุก สิ่ง เว้น
แต่มีใ้ผิดเลย เหตุทั้งนี้เรา จึง มี ใจ กล้า ที่ จะ เข้า มา ถึง พระที่นั่ง พระ
คุณ จะใ้รับ ซึ่ง พระกรุณา จะใ้ภย ซึ่ง พระคุณ ช่วยใน เวลา ฉัน ควร ะ

๐ บท ๕ ๓

๐ เพราะว่า ถ้า บุคคลผู้ใด ใน มนุษย์เสือกไว้เป็น ประโรหิต ผู้ นั้น ก็
ทั้ง เป็น ประโรหิตเพราะ มนุษย์ใน การ พระเจ้า เพื่อ จะ ได้เอา ของ ท่าน แล
เครื่อง บูชา มา ถวาย แก่ พระเจ้า เพราะ ความ ผิด ทั้งหลาย จึง มี ใจ คิด
สมเพท เวทนา ด้วย คน ชัน ผิด หลง และ หา สักบัญญัติ มีได้ เพราะว่า ประ
โรหิตนั้น มีที่ อ่อน กำลัง ล้ม ทั่ว ทั่ว เหตุฉะนั้น จะ ถวาย เครื่อง บูชา เพราะ
พลเมือง พวก เทียบ หา มีได้ แต่ ว่า คง ถวาย เพราะ ความ ผิด ของ คน
ด้วย แล้ว ข้อ หนึ่ง ว่า ชัน ผู้ใด จะรับ พนักงาน นี้ ถือไว้เสมอ ทำ มีได้ เว้น
ไว้แต่ คน ที่ พระเจ้า ทรง เรียก เหมือน หย่าง ฮาโรน ตั้ง นี้ และ พระคริส
โต มีใ้ยก พระองค์ ตั้ง ชัน เอง จะ เป็น ประโร หิต แต่ ว่า ท่าน ผู้ใด สัก
พระองค์ ว่า ท่าน เป็น บุกร ของ เรา ใด ก็ทั้ง ท่าน ชัน วัน นี้ เหมือน กัน กับ
ทำ ว่าใน ที่ ชัน ว่า ท่าน เป็น ประโรหิต แต่ ล้วน ซัก มีลคีเซเต็ค สืบ ๆ กัน
ไปเป็น นิจ ฝ่าย ท่าน นั้น คราว เมื่อ ท่าน ทรง เนื้อ หนึ่ง นั้น ประเคน
ถวาย ซึ่ง เป็น คำ สวด ชัน วอน แก่ พระองค์ ผู้มี กำลัง จะ ช่วย ท่าน ใ้รอด
พ้น จาก ความ ตายได้ ก็กับ ด้วย ร้อง โศก ร้อง คราง แล ฟ้าย น้ำตา แล้ว ซึ่ง
ร้อง ชัน นั้น ก็ ทรง พึง ได้ เพราะ ท่าน ได้ ประนินิบัติ ด้วย ยำเกรง ตั้ง นี้
ถึง เป็น บุกร ก็ยัง ต้อง เรือน ฐู ที่ จะ พึง แต่ ด้วย ความ ยาก ซึ่ง ท่าน ควร
กลอยู่นั้น แล้ว จึง ถึง ที่ สำเร็จ เป็น คัน เหตุ จะใ้ คน ทั้งปวง ที่ เชื้อ พึง
ท่าน ถึง ที่ รอด ชัน จำเริญ เป็น นิจ ท่าน ถึง ที่ ตั้ง เป็น ประโรหิต แห่ง พระเจ้า
แต่ ล้วน หย่าง ของ มีลคีเซเต็ค ๓ ะ

๑๑๐ ๐ กล้วยมัลลที่เซตคั้นนี้ มีเรื่อง ความยากยาวที่จะแปลก็ยากเพราะว่า ที่ จะ เข้าหู เข้าใจ ท่าน นั้น ยาก ชยู่ กล้วย ว่า เมื่อ ท่าน ควร จะ ได้ เป็น คุรุ เปน อาจารย์ แล้ว ยัง คง การ ให้ คน อื่น สอน ท่าน อีก ให้ รู้ ว่า สิ่ง อัน ไท จะ เปน ฮาการ คั้น ฮาการ เติม ใน คำ โอวาท แห่ง พระเจ้า ท่าน ทั้ง หลาย ยัง คง การ กล้วย น้า นม จะ คง การ กล้วย อาหาร ผู้ใหญ่ หามิได้ เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ไท ๆ ยัง กิน นม อยู่ ผู้ นั้น จะ ผลา ใน กล้วย คำ แห่ง ทาง จะ พัน โทษ ก็ หามิ ได้ กล้วย ว่า ยัง เปน เท็ก อยู่ ฝ่าย ฮาการ อื่น นั้น ก็ เปน สำหรับ คน ที่ สำเร็จ แล้ว คน ที่ เคย สังกศ ผิด แล ชอบ กล้วย กำลึง กล้วย เอง ๐

๑ บท ๖ ๓

๐ เหตุฉะนั้นให้เรา ละ เสีย ซึ่ง กล้วย คำ แห่ง พระ ศรีศ โท อัน อยู่ เบื้อง ต้น แล้ว ล่วง ไป ช่าง หน้า ถึง ที่ สำเร็จ เกิด อย่ำให้ วาง ราก ลง อีก ว่า กล้วย ละ การ ปรนินิบัติ อัน หา สำหรับ ชีวิต รไม่ แล้ว จง ตั้ง ใหม่ กล้วย ความ เชื่อ ใน พระเจ้า กล้วย คำ สอน ให้ รับ คีล จุ่ม น้า กล้วย วาง มือ กล้วย การ ที่ จะ เปน ขึ้น นก จาก ทาย แล กล้วย ความ พิภพ ภาษา อัน จำเวญ เปน นิจ ถ้า แะ พระเจ้า จะ ไป รค ษณญก เรา จึง จะ ทำ หย่าง นี้ แะ กล้วย ว่า ถ้า บุคค ผู้ ไท ใ้ รับ ความ สว่าง ที่ หนึ่ง แล้ว ใ้ ชิม คุผล ทาน ซึ่ง มา แแต่ สวรรค์ แล้ว ใ้ รับ ประทาน พระ วิญญณ บริสทุธิ แล้ว ใ้ รับ ชมเชย ซึ่ง กล้วย คำ อัน คี แห่ง พระเจ้า แล วิทธิ กำลึง อัน หนอง กัน กับ จขคิ หน้า ถ้า ผู้ ไท เปน เช่น นี้ จะ คก ล้ม เสีย ซึ่ง จะ เอา คน เหล่า นี้ ใ้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ ก็ หามิ ได้ เลย เพราะ ว่า เขา ใ้ เขา บุคค พระเจ้า ครึง ไม้ กาง เขน เสีย ใหม่ ใ้ เปน ที่ ธิ ประยค เปน อัน มาก กล้วย ว่า ฝ่าย แผ่นดิน ที่ รับ กิน น้า ผน ที่ ตก เนื้อ ๆ แล้ว ใ้ หงอก ต้น ไม้ ต้น ญา อัน สมควร แก่ คน ที่ ทำ ไร่ นา เวือก สวน ก็ ใ้ รับ ซึ่ง พร มา แแต่ พระเจ้า แแต่ ฝ่าย ดิน นั้น ที่ ใ้ หงอก ต้น อัน เปน เสี้ยน หนวม จะ เปน ที่ ชอบ ก็ หา ไม่ เกือบ จะ ถึง ที่ แฉ่ง เสีย ภาย กลึง ไฟ จะ ไหม้ เสีย สิ้น ๐

๘๐) คุณกร พวกที่รักษ มาทแม่นเราว่า เช่นนี้ เรายังไว้เนื้อเชื่อใจ
 ด้วยท่านว่า ท่านจะได้ซึ่ง ดีกว่านี้ และ ซึ่ง หน่วง ดั้น กับ ความ รอค
 เพราะว่า ซึ่ง พระเจ้า จะเป็น ขาธรรม ทามีไว้ ที่จะได้ล้ม การ งาน ของ
 ท่าน เสีย หรือ ความ รักษ ซึ่ง ท่าน ได้ สำแดง ต่อ พระเนม พระองค์ คราว
 เมื่อท่าน ได้ ปรนินิบัติ แก่ พวก คน บริสุทฺธิ ที่ ท่าน ยัง ปรนินิบัติ อยู่ แล้ว
 เรายัง หยากให้ ท่าน ขุษาหะ ลื่นทุก คน จะได้ ให้ ความ ไว้ใจ นั้น ครบ
 สำเรจ จนถึง ที่ สุด ปลาย เพื่อ จะมี ให้ ท่าน เป็น คน นอนใจ แต่ ว่าให้
 เป็น คน ทำ ตาม เยื้อง หย่าง แห่ง คน ที่ อาไศรย ความ เชื่อ แล ความ เพียร
 พยายาม แล้ว ก็ ได้ ้มระก ซึ่ง สัญญ ไว้ นั้น แล้ว ด้วย ว่า พระเจ้า ที่ คริส
 สัญญ แก่ ฮีบราฮาม นั้น เมื่อ สิ่ง หนึ่งใด ที่ จะเป็นใหญ่ กว่า ไม่มี แล้ว จึง
 คริสฺยาบาล ด้วย พระองค์ เอง ว่า แท้จริง เรา จะให้ ท่าน เป็น สวักทิมงคล
 หนึ่ง แท้จริง เรา จะ กระทำให้ ลุก หลาน บังเกิด แก่ ท่าน เป็น ชัน มาก เหตุ
 หนึ่ง ฮีบราฮาม คชย นาน แล้ว จึง ได้ รับ ตาม คำ สัญญ ด้วย ว่า แท้จริง ใน
 มนุษย์ นี้ เขา สะบค ซอก ซือ ชันใด ที่ ใหญ่ กว่า แล้ว เมื่อ เขา ถ่ม ถึ้ง กัน
 ใน ชันใด ๆ คำ สะบค นั้น เป็น คำ ที่ สุก ความ ครั้น ว่า พระเจ้า คึง พระไทย
 ปราบดา จะ คัร สำแดง ซึ่ง วาระ คิค แห่ง พระองค์ ที่ จะ ผลัก เปลี่ยน ทา
 มีไว้ ให้ วาระ ความ คิค นั้น ปวักก แก่ เหล่า นั้น ซึ่ง จะ เป็น เจ้า มระก ตาม
 คำ สัญญ พระองค์ จึง เขา คำ สะบค แซก เข้า ด้วย เพื่อ ว่า เมื่อ พระองค์
 จะ เขา สอง ประการ เป็น ที่ ยัง ขึ้น และ ใน สอง ประการ นั้น พระองค์ จะ ทรง
 กล่าว มุสา ทามีไว้ เรา ที่ ได้ หนี มา พึง ไว้ใจ ใน ที่ คึง เป็น ที่ ไว้ใจ อยู่ จะ
 ได้ มีความ บันเทา เป็น ชันใหญ่ เป็น ชัน ยิ่ง ความ ไว้ใจ นั้น เรา มี ไว้ สำหรับ
 เป็น เสมอ ของ จิตใจ เป็น ชัน แน่ มั่น คง เข้า ใน ที่ ชัน ยิ่ง ปัด คลม อยู่ ที่
 พระเยซู ผู้ นำ หน้า ได้ เสกจ เข้า แล้ว พระองค์ นั้น ที่ คึง เป็น ประโรทิก ใหญ่
 ชัน จะ จำเวิญ เป็น นิจ ตาม แก่ ล้วน มัลคีเซเทค ะ

๑ คว้าว่ามีลคิเซเทคนี้ เป็น ภาระกรเจ้าเมือง ขวเลม เป็น ประโรทิก บุษแก่ พระเจ้าผู้สูง สก ไก่กับกันกับอับราฮาม ครั้งเมื่อ อับราฮาม กลับมากแก่การศึก ไก่ฆ่าฟันกันกับภาระกรทั้งหลายนั้น แล้วให้ อวยไชยให้พรแก่ อับราฮาม ๆ ก็เอาสิ่งของทั้งปวงแบ่งเป็น สิบ ส่วนให้ แก่มลคิเซเทค ชื่อ นั้น แปลเป็นต้นว่า ภาระกรผู้ทรงธรรม อีกชื่อ หนึ่งว่า ภาระกร แห่ง ขวเลม คือว่า ภาระกร แห่ง ความ ศุข ล้าระณู บิทา มารทา ญากิ วงษา ทามิ ไก่ ต้น บี้ และ ปลาย บี้ ชีวิต ก็ไม่มี เปรียบ เหมือน หนึ่ง บุกร พระเจ้า คง อยู่เป็น ประโรทิก สิบ ๆ กัน ไปเป็น นิจ จง คิด ดู เกิด ท่านนั้นเป็นใหญ่สักเท่าไร อับราฮาม บู้ทา ของ เรานั้น จึง เอา สิ่ง ของ ที่ ซึ่ง ไก่ มาก นั้น แบ่ง เขา ส่วน ที่ สิบ ให้ แก่ ท่าน แล้ว แก่ บันดา คน พวก เขี้ย สาย สะกูด เลวี เมื่อ เขารับ เป็น ประโรทิก มี คำ บัญชี สัก เขาให้รับ ส่วน ที่ สิบ แก่ฝูง คน ทั้งหลาย ตาม บัญชี คือว่า ให้รับ แก่ พวก พันธ ชัน เป็น เชื้อ สาย ของ อับราฮาม เหมือนกัน แต่ท่านผู้นี้มีไถ่ นัยใน เชื้อ วงษ นั้น ไก่รับ ส่วน ที่ สิบ แก่ อับราฮาม แล้ว ไก่ อวยพร ไชย ให้ แก่ ท่าน ผู้ ไก่รับ คำ สัญญา นั้น แท้จริง ผู้ น้อย ไก่รับ พร แก่ ผู้ ที่ ใหญ่ กว่า ทัว ชัน นี้ จะ ถึง กัน มิได้ ฝ่าย ช้าง หนึ่ง คน ที่ ภาย นั้น ก็ ไก่รับ ส่วน ที่ สิบ แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ เถ้ามี คำ พญาน ว่า ท่าน ทรง ชีวิต อยู่ ฝ่าย อับราฮาม แม้น พวก เลวี เอง ที่รับ ส่วน ที่ สิบ นั้น ถ้า จะว่า อับราฮาม ได้ยก ส่วน ที่ สิบ ให้ แก่ คน พวก นั้น ก็ ไก่ เพราะ ว่า เมื่อ อับราฮาม อย กับ กับ มล คิเซเทค เลวี นั้น ยัง อยู่ใน ที่ จะ เกิด จาก บัรธาฮาม เหตุ กังนี้ ถ้า จะ ถึง ที่ สำ เรจ ไก่ คว้า ประโรทิก ที่ ทั้ง แก่ ตัวนี้ สะกูด เลวี แล พลเมือง ไก่รับ บัญชี ให้ ไซรย อยู่ แก่ การ ประโรทิก นั้น ถ้า กัง นั้น แล้ว ที่ ไหน จะ กอ้ง การ ให้ ทั้ง ประโรทิก ชัน ชัน ตาม หย่าง แห่ง มลคิเซเทค เล่า แล มิได้ นัย ตาม หย่าง แห่ง ฮาโรน ถ้า แล และ การ ที่ จะ เป็น ประโรทิก นั้น แปลง เปลี่ยน เสีย แล้ว ก็ จำ เป็น ให้ แปลง เปลี่ยน พระ บัญชี คว้า เพราะ ว่า เมื่อ เราว่า

ทั้งนี้ ก็ว่า ทวยท่านที่เป็นแต่สกุลชั้น ชั้นผู้ไทในสกุลนั้น จะได้
 ประณิบัติแทน บุษจะไม่ มีใครว่า ทวยว่าเป็น ช่างกต เหน ประจักษ์ว่า พระ
 องค์ เจ้า ของ เรา บังเกิด ขึ้น แต่ สกุล ยะชุกา ซึ่ง จะมี ประโรหิต ขึ้น ใน
 สกุล นั้น โมะเซมิ ได้ ว่า สัก สิ่ง เลย แล้ว ความ ช้อ นี้ ยิ่ง ปรากฏ ว่า ถ้า
 ประโรหิต ขึ้น เกิด ขึ้น ตาม เยี่ยง หย่าง แห่ง มัลคีเซเตค แล้ว ประโรหิต นั้น
 จะ ได้ เป็น ตาม บัญชี ชั้น นี้เอง กัน กับ เนื้อ หนึ่ง หา มิ ได้ แต่ ว่า เป็น ตาม
 วิชา กาลัง ชีวิตร ชั้น หา ที่ สุก ปลาย มิ ได้ ทวย มี คำ พญาน ว่า ท่าน เป็น
 ประโรหิต ชั้น จำเรียว เป็น นิจ ตาม หย่าง แห่ง มัลคีเซเตค เพราะ ว่า บัญชี
 ที่ กัง มาก ช่น นั้น ถึง ที่ ลบ สูญ เสีย แล้ว เพราะ หา กาลัง พะลัง แด หา ประ
 โยชน มิ ได้ ทวย ว่า บัญชี นั้น จะ ทำให้ สิ่ง ช่น ไต ถึง ที่ สำ เรจ มิ ได้ แก่
 ว่า เหตุ ที่ จะ ให้ เรา ไร่ ใจ นั้น ก็ กว่า ทวย เป็น เหตุ ที่ จะ ให้ เรา มา ไถ แก่
 พระเจ้า นั้น และ จะ ให้ ถึง ที่ สำ เรจ แล้ว ถ้า จะ ว่า ทวย การ ที่ เป็น ประ
 โรหิต เหล่า นั้น กัง ขึ้น เช่น ประโรหิต ปรากฏ จาก สะบก แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ ก็
 เป็น ทวย คำ สะบก แห่ง ผู้ ครัส แก่ ท่าน ว่า พระองค์ เจ้า ครัส ษายาน และ
 กลับ ถ้อย คั้น คำ มิ ได้ ครัส ว่า ท่าน นี้ เป็น ประโรหิต ชั้น จำเรียว เป็น นิจ ตาม
 แก่ หย่าง แห่ง มัลคีเซเตค เหตุ ฉะนี้ พระเยซู เป็น ที่ เขา คำ สัญญ ที่ ดี ยิ่ง
 กว่า เป็น ช่น มาก กัง เจ้า มา แล้ว พวก ประโรหิต เหล่า นั้น เป็น ช่น มาก หลาย
 เพราะ เหตุ ความ ตาย จะ คง อยู่ มิ ได้ แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ จำเรียว อยู่ เป็น นิจ ใน
 ที่ จะ เป็น ประโรหิต นั้น เนื้อ สาย ไม่ มี แล้ว เหตุ ทั้ง นี้ ฝ่าย คน ทั้ง ปวง ที่ จะ
 มา หา พระเจ้า เศษ พระองค์ นี้ ๆ มี วิชา มี เศษ จะ ช่วย ให้ รอด ใต้ ถึง ที่
 สุก และ เพราะ พระองค์ ทรง ชีวิตร อยู่ มิ ได้ ชาติ เพื่อ เสนอ ความ เขา ได้
 ทวย ว่า ประโรหิต ใหญ่ ทั้ง นี้ เป็น ช่น สมควร แก่ เรา เป็น ช่น บริสุทธิ ปรากฏ
 จาก ชิ่ง ชัว ชิ่ง ดิด วาคี ปรากฏ จาก คน บาป ยก ขึ้น สูง เหนือ สวรรค์ ท่าน
 นี้ จะ ช้อง เขา เครื่อง บุษทุก วัน มา ถวาย เพราะ ทั่ว คน แล้ว ภายหลัง
 เพราะ ฝูง คน ทั้ง หลาย เหมือน หย่าง ประโรหิต เหล่า นั้น หา มิ ได้ ทวย

ว่า อินนี้ ท่านได้กระทำที่เลี้ยว บ้าง เมื่อได้ถวายตัวคนนั้น พระบัญญัติ
 ให้เอา มนุษย์อินนี้ที่ซ่อน กำลึง ยก ตั้ง ขึ้น เป็น ประโรหิต แต่ ว่า สบต เจ้า
 ก็นับ กับ พระบัญญัติ แล้ว ทั้ง แก่ พระบุตร ที่ สำเร็จ เป็น นิจ ๗

๑๐ บท ๙ ๗

๑๐ ซึ่ง เป็น ข้อใหญ่ ที่ ใ้ไว้ แล้ว นั้น คือ นี้ และ ว่า เรามี ประโรหิตใหญ่
 เป็น ผู้ ที่ ได้ ทรง หนึ่ง เบื้อง ขวา พระที่นั่ง เสด็จ นุภายใน เมือง สวรรค์ เป็น
 ประณีต ด้ว การ บริสุทธี และ ใน พลับ พลาง หนึ่ง ทั้ง ซึ่ง พระองค์
 เจ้า ส้าง ขึ้น ใช้ การ ของ นนุษ ด้ว ว่า ฝ่าย ผู้ โท ๆ ถ้า ตั้ง ขึ้น เป็น ประ
 โรหิต ใหญ่ แล้ว ก็ ตั้ง ขึ้น เพื่อ จะ ใ้เอา ผลทาน และ เครื่อง บูชา ภาภา
 ถวาย เหตุ ฉะ นี้ ฝ่าย ท่าน นี้ จำ เป็น ใ้ ท่าน มี สิ่ง โท สิ่ง หนึ่ง ที่ จะ ถวาย
 ด้ว ว่า ถึง ท่าน นี้ อยู่ ใน แผ่นดิน จะ เป็น ประโรหิต ก่อ ไป มี ใ้ เพราะ ว่า
 ประโรหิต มี อยู่ เป็น อิน มาก หลาย ที่ เอา ผลทาน มา ถวาย ตาม พระบัญญัติ
 พวก เหล่า นั้น ประณีต เป็น แบบ แขน เป็น เภา แห่ง สิ่ง การ ใน สวรรค์ กุ
 ตั้ง การ ที่ ส้าง โม เซ ครั้ง เมื่อ จะ ทำ พลับ พลาง นั้น ว่า กุ คร่า ท่าน จง กระทำ
 เหมือน หย่าง แบบ แขน ที่ สำแดง แก่ ท่าน ใน ภูเขานั้น เด็ด แต่ ว่า เคี้ยว
 ท่าน ถึง ที่ จะ ประณีต เป็น กาน ประเสี กว่า นั้น เพราะ ว่า ท่าน คน กลาง ใน
 การ ปรึษา อิน ประเสี ด้ว ว่า ได้ ยั้ง ยั้ง ด้ว คำ สัญญา ที่ คือ เป็น อิน ยั้ง ๗
 ๗ ๑๐ เพราะ ว่า ถ้า เติม เป็น ปถมนั้น เป็น ที่ ปราศ จาก ซึ่ง จะ คี เคียน ใ้
 แล้ว จะ ทา ของ สำหรั ที่ สอง นั้น หามี ใ้ ด้ว ว่า ท่าน ใ้ ครัส คี เคียน
 แก่ เขา ว่า พระองค์ เจ้า ใ้ ครัส ว่า ภาย ภาค หน้า เรา จะ ตั้ง คำ สัญญา ใหม่
 กับ ด้ว พวก ยิสรา เสด แล พวก อจ คี ภาย จะ เนื่อน คำ สัญญา ที่ เรา ได้ ใ้
 กับ ภูหน้า ภา ยาย เขา ใน กาล ะวัน ที่ เรา ใ้ เหยียด พระ ทัก ใ้ เรา ชัก หน้า
 เขา ออก มา จาก เมือง ฮายม โท ก็ หามี ใ้ ด้ว พวก เขา เหล่า นั้น มี ใ้
 ตั้ง อยู่ ใน คำ สัญญา ของ เรา และ พระองค์ เจ้า ครัส ว่า เรา มี ใ้ เชื้อ เพื่อ ก่อ
 เขา แล้ว พระองค์ เจ้า ครัส ว่า ข้อ ซึ่ง เรา ใ้ สัญญา ใ้ แก่ พวก ยิสรา ของ

คือนี้ และว่า ใน กถะ วันนั้น เรา จะ ผั่ง บัญญัติ ชัน ของ ไว้ ใน จิกร เขา
 แล เขียนไว้ ในใจ เขา เรา จะ เป็น พระเจ้า แก่ เขา ฝ่าย เขา จะ เป็น ไพร พล
 ของ เรา แล้ว พวก เขา ลื่น ทุกคน จะ สอน เลื่อน บ้าน กถะ ที่ จะ สอน ที่
 นึ่ง กถะ ที่ว่า ให้ รู้จัก พระองค์ เจ้า เด็ก ก็ หามิ ได้ ทว่า คน ทั้ง
 ปวง จะ รู้จัก เรา ลื่น คือ ทั้ง แก่ ผู้น้อย เป็น ลำดับ ขึ้น ไป จน ถึง ผู้ใหญ่
 ที่ สุก เรา จึง จะ มี การ รุด ต่อ การ อารมม เขา แล้ว ที่ เขา ทำ เกิน ผิด นั้น
 เรา จะ ไม่ คิด ถึง ต่อ ไป เลย เมื่อ ทำ ว่า ทว่า ใหม่ นั้น ก็ เป็น ว่า ที่ เดิม
 นั้น เช่น ที่เก่า แล้ว ฝ่าย ที่เก่า แก่ แล้ว ก็ เป็น หน้า จะ สูญ หาย ไป เรว ๆ

๐ บท ๘ ๓

๐ เหตุ ทั้งนี้ ใน บัญญัติ เกิม ชัน เป็น ที่ ประณี บัชนี นั้น ก็ มี วิหาร สำหรับ โลกย์
 นี้ ทว่า ใน พลั บพลา ที่ สร้าง เดิม นั้น ก็ มี ตะเกียง มี โตะ มี ชนม ที่
 กิ่ง ถวาย และ ที่ ร้อง เรียกว่า บริสุทธินั้น ครั้น พัน ม่าน ที่ สอง แล้ว
 ก็ ถึง ห้อง พลั บพลา ที่ ร้อง เรียกว่า บริสุทธินั้น ที่ นั้น มี แทน ทองคำ
 มี หีบ สำหรับ ใส่ คำ กิรี สัจจ ชัน ลัม รอบ ทว่า ทองคำ มี ตะลับ ทองคำ สำ
 หรับ ถือ ใส่ มาณ มีไม้ สำคัญ ของ อาโรน ที่ งอก เป็น พุ่ม นั้น มี หิน อะ
 นวน ชัน จารึก ไว้ ซึ่ง คำ สัจจ นั้น และ เบื้อง บน หีบ นั้น มี รูป กระจูบ ชัน
 ประกอบ ทว่า แสง รัศมี ทาง ปีก เข้า ประกัน ปก ไป เช่น ร่ม เหนือ ฝา ปีก
 แห่ง หีบ สำหรับ ใส่ ซึ่ง คำ สัจจ นั้น ซึ่ง เรา จะ พรวณา ว่า ทว่า สรรพ สิ่ง
 ทั้ง นี้ ที่ ละ สิ่ง ๆ ก็ หาคือ การ ไม่ ครั้น สิ่ง ของ ทั้ง นี้ จัก แจง สำเรา
 แล้ว ประโรหิต ทั้ง หลาย ซึ่ง เข้า ใน พลั บพลา ห้อง หน้า นั้น เหนือ ๆ เพื่อ
 การ ประณี บัชนี จะ ได้ สำเรา แก่ ฝ่าย ห้อง ที่ สอง นั้น ประโรหิต ผู้ใหญ่ ซึ่ง
 เข้า ไป ปี่ ละ หน เคี้ยว ถือ โลหิต ที่ จะ บูช ถวาย เพราะ ความ ผิด หลง
 ของ คน กัถี ของ ผู้คน ทั้ง หลาย กัถี ทั้งนี้ พระ วิญญาณ บริสุทธินั้น จะ ไคร
 สำแดง ว่า ครั้น เมื่อ พลั บพลา เดิม ยัง คง อยู่ นั้น ทาง ที่ เข้า ใน ที่ ชัน บริ
 สุทธินั้น จะ ได้ ปรากฏ มี ก็ หามิ ได้ พลั บพลา เดิม นั้น เปรียบ เหมือน เป็น

เงา เป็นคำอุปมาแก่ครั้งนั้น ให้พึงเข้าใจว่า ผลทาน และ เครื่อง
บูชา ซึ่ง ถวาย อยู่ นั้น จะ กระทำให้ ใจ ของ คน ที่ บูชา และ ใจ ชัน สังกะ
ซึ่ง ผิด แล ชอบ นั้น ให้ ถึง ที่ สำเนา ที่ ทา มิ ได้ เลย ของ ซึ่ง บูชา นั้น เป็น
แต่ คว้า เครื่อง ถิ่น เครื่อง ต้ม ที่ จะ ชั้ระ ภาย ต่าง ๆ คว้า ที่ ลับ ัญญิ ล่า
หรับ เนื้อ หนึ่ง กว่า จะ ถึง กาล ชัน จะ จัก แฉง ทั้ง แฉง เสีย ใหม่ แต่ ทว่า
เมื่อ พระ คริ โท เสคจ มา แล้ว จะ เป็น ประวิทิก ผู้ ใหญ่ ใน การ ที่ ชัน จะ
มา ภาย ภาค หน้า จะ ประนิบัติ ใน พลั บพลา ที่ ที่ ประเสิ รุ กว่า นั้น ที่ จะ ทำ
คว้า มือ มนุษ มิ ได้ คือ ว่า จะ เป็น ที่ ส้าง คว้า กัน กับ สิ่ง ของ ทั้ง ปวง หย่าง
กล่าว มา นี้ ก็ ทา มิ ได้ การ ที่ ประนิบัติ นั้น จะ เป็น คว้า โลหิต ของ แพร ของ
วิว ก็ ทา มิ ได้ แต่ ทว่า เป็น คว้า โลหิต แห่ง พระ องค์ เอง พระ องค์ จึง
เสคจ เข้า ไป ใน ที่ ชัน บริสุ ทธิ หน เดียว กระทำให้ เป็น ที่ รอด สืบ กัน ไป
เป็น นิจ กาล เพราะ ว่า ถ้า แล เลือ ก แห่ง วิว ภู และ แพร แล ทำ แห่ง
ลูก วิว คว้า เมีย เทว กลง บน คน ที่ จะ รับ นั้น จะ เป็น ที่ ได้ ชั้ระ เนื้อ หนึ่ง
ให้ เป็น ชัน บริสุ ทธิ แล้ว ก็ แท้ จริง พระ โลหิต แห่ง พระ คริ โท ผู้ ประ กอบ
คว้า พระ วิญญ ณ ทวาร ได้ ส่ง ซา ตะ มา ถวาย แก่ พระ เจ้า เป็น ที่ บูชา ชัน
ปราศ จาก ซึ่ง จะ ติ เกียน ได้ พระ โลหิต นั้น จะ ชั้ระ ใจ ชัน สังกะ ผิด แล
ชอบ ของ ท่าน ให้ ปราศ จาก การ ประนิบัติ ชัน หา เป็น สำหรับ ชั้วิ คร ไม่
เพื่อ ท่าน จะ ได้ ประนิบัติ แก่ พระ เจ้า ผู้ ทรง ชั้วิ คร อยู่ จะ

๑๕ ๐ แล้ว เพราะ เหตุ ทั้ง นี้ พระ องค์ เป็น คน กลาง แห่ง คำ สัจญ โค ม์
เพื่อ ว่า ครั้น ถึง ความ คาย แล้ว จะ ให้ พ้น จาก ซึ่ง เกิน ผิด ใน คำ สัจญ เติ ม
นั้น และ บัน ทา ผู้ ที่ คชัง เรียง นั้น จะ ได้ มระ ทก ของ ชัน จำ เริญ เป็น เนื้อ
นิจ จะ ไร้ รับ ตาม คำ สัจญ นั้น คว้า ว่า ถ้า มี หนึ่ง สือ สัจญ คว้า ของ มระ ทก
จำ เป็น ให้ ผู้ ทั้ง สัจญ นั้น ถึง คาย กอน เมื่อ คาย แล้ว คำ สัจญ นั้น จึง จะ ยัง
ยั้น เป็น กาลัง ได้ จะ ได้ เป็น ประโยชน์ เมื่อ ผู้ ทั้ง สัจญ นั้น ยัง เป็น ก็ ทา มิ ได้
เหตุ ฉะ นี้ คำ สัจญ เติ ม นั้น จะ เป็น ชัน มั่น คง คว้า ปราศ จาก เลือ ก ทา มิ ได้

เพราะว่าทุก บัญญัติ อธิษฐานตามโอวาท แห่งโมเสส ๆ ได้สั่งแก่ คนทั้งปวง ให้
 รับเอา เลือด ของ วัว และ แพะ กับ ชนแกะ มี คีฮัน แดง และ คันชูชบ
 มาเท รด ลง บน หิ้ง ล้อ และ บน คน ทั้งปวง ว่า นี่ และ คือ เลือด แห่ง คำ
 สัญญา คำ ซึ่ง พระเจ้า ได้ บัญญัติ ไว้ แก่ ท่าน แล้ว จึง เอา เลือด รด ลง ที่
 พลับพลา แล ที่ เครื่อง ทั้งปวง ที่ ใช้ สอยใน การ ประนินบัญญัติ ให้ สิ้น เหมือน กัน
 แล้ว ตามโอวาท คราว นั้น แยก สิ้น สิ่ง ของ ทั้งปวง ของ ชั้วระ คว้ย เลือด ถ้า
 มิได้ เท เลือด ให้ ไหล ออก จะยก ความ ผิด มิได้ เหตุ ดังนี้ ของ ชั้วระ ซึ่ง
 เช่น แขนง แขนง แห่ง สิ่ง ของใน สวรรค์ คว้ย ประการ เช่นนี้ แต่ ทว่า สิ่ง
 ของ บน สวรรค์ ของ ชั้วระ คว้ย เครื่อง บุษบ อัน ที่ ประเสริฐ กว่านี้ คว้ย
 ว่า พระคริสตโค ที่เป็น ผู้นำ หน้า แห่ง ของ สัจ จริง จะได้ เสก เข้าใน ที่ บริสุทธิ
 อัน มี อมนุษย์ ส้าง ก็ ทา มิได้ แต่ ว่า ได้ ส้างใน สวรรค์ เอง เพื่อ ว่า ได้ ยืน นี้ จะ
 ได้ เป็น ปรากฏ จำเพาะ พระภักท พระเจ้า เพราะ ประโยชน์ แห่ง เรา ทั้งหลาย
 ๒๕ ๐ ซึ่ง จะ ให้ พระคริสตโค บุษบ ถวาย พระองค์ หลาย ครั้ง ก็ ทา มิได้
 จะ ได้ เป็น เหมือน ประเวทิกใหญ่ ที่ เขา เครื่อง บุษบ เพราะ คน ขึ้น เข้าใน ที่ อัน
 บริสุทธิ ทุก ปี ๆ ทา มิได้ ก็ ถ้า เป็น เหมือน เช่น นั้น นับ ตั้ง แต่ แรก ส้าง
 โลกนี้ พระองค์ ก็ จะ คอ้ง ทระมาน หลาย ครั้ง หลายหน แล้ว แต่ ทว่า เทียว
 นี้ พระองค์ จะ ได้ เป็น ปรากฏใน ที่ สุก กลับ เพื่อ ประสง จะ รื้อ ความ ผิด ยก
 เสีย คว้ย บุษบ พระองค์ เอง แต่ หน เทียว เหมือน หนึ่ง ว่า กำหนด ไว้ จะ ให้
 มนุษย์ ทั้งหลาย คาย แต่ หน หนึ่ง แล้ว จึง จะ ถึง ที่ พิภพ ก็ เหมือน เช่น นั้น
 และ พระคริสตโค ถึง ที่ บุษบ ไว้ หน หนึ่ง เพื่อ ประสง จะ ได้ รื้อ ความ ผิด แห่ง
 คน เป็น อัน มาก ยก เสีย แล้ว ภาย หลัง จะ ได้ เป็น ปรากฏ มา ชัก ปราศ จาก
 ความ ผิด ให้ เป็น ที่ ช่วย ให้ รอด แต่ บันดา คน ที่ คอย ทำ พระองค์ จะ

๐ บท ๑๐ ๓

๐ พระ บัญญัติ ได้ เป็น เขา เป็น แขนง แขนง แห่ง ของ ที่ ซึ่ง จะ มา ภาย หน้า
 แต่ จะ เป็น ตัว หย่าง แห่ง สิ่ง ของ นั้น ทา มิได้ เหตุ ฉะนั้น พระ บัญญัติ นั้น จะ

เขา เครื่อง บุษบงที่ เขา บุษบง ถวาย เนื่อง ๆ ทุก ปี นั้น กระทำให้คนที่มา
 ทั่วด้วยเครื่อง บุษบงนั้น ถึง ที่ สำเวทมิ มีไ้โดย ถ้า จะ กระทำ ได้แล้ว การ
 ชัน จะ เขา มา บุษบง ถวาย นั้น ก็ จะ ไม่ ถึง ที่ สิ้น สุก แล้ว หรือ เพราะ ว่า ครั้น
 ชัระ เปน ชัน บริสุทมิ ที่ หนึ่ง แล้ว คน ที่ ปรนิบักิ จะ มีใจ สังกเทผ ผิดใน
 คัว ค่อ ไป ทามิไ้ แต่ ว่า ใน การ บุษบง กิ่งนี้ เปน ที่ สำล็ก ถึง ความ ผิด ทุก
 ปี ๆ ทั่วว่า ซึ่ง เลือด แห่ง วัว และ แพะ จะ ยก ความ ผิด นั้น ทามิไ้โดย
 เทก กิ่งนี้ เมื่อ พระองค์ เสกจ เจ้า มา ใน โลกย์ พระองค์ คริสว่า เครื่อง บุษบง
 กับ ของ บรรณ การ ทาน มิไ้ ทรง ปรารถนา แต่ ว่า ท่าน ไ้ ปรทาน พระ
 กายให้ แก่ ข้า พเจ้า ของ บุษบง ชัน ครบ ฮากการ ที่ บุษบง ทั่วไฟ เพราะ ความ
 ผิด นั้น มิไ้ ชอบ พระไทย พระองค์ พระองค์ จึง ไ้ คริสว่า ข้า แก่ พระ
 องค์ เจ้า ข้า ข้า พเจ้า มา จะ ทำให้ พระไทย แห่ง พระองค์ สำ เรจ ใน บร
 หนัง สือ มี คำ เขียน ว่า ทั่ว ข้า พเจ้า นี้ และ หนึ่ง ใน ข้อ ชัน กล่าว มา แล้ว
 นั้น ว่า เครื่อง บุษบง กับ ของ บรรณการ และ ของ บุษบง ชัน ครบ ฮากการ
 เมื่อ ถวาย เพราะ ความ ผิด พระองค์ มิไ้ ทรง ปรารถนา มิไ้ ชอบ พระไทย
 เครื่อง ทุกสิ่ง เขา ไ้ ถวาย ตาม บัญติ แล้ว พระองค์ จึง ไ้ คริสว่า ข้า แก่
 พระองค์ เจ้า ข้า ข้า พเจ้า มา แล้ว เพื่อ จะ ไ้ กระทำ ให้ พระไทย แห่ง พระ
 องค์ สำ เรจ ซึ่ง ก่อ น เติม นั้น พระองค์ ยก ไ้ แล้ว จะ ไ้ ให้ ซึ่ง ภายหลัง
 นั้น ยัง ยืน มั่น คง แล้ว ตาม น้ำ พระไทย นั้น เรา ทั้ง หลาย กอ้ง ชัระ ถึง
 ที่ บริสุทมิ ทั่ว บุษบง ถวาย ซึ่ง พระกาย แห่ง พระเชชูคริศ หน เทียว ฝ่าย ะ
 โรหิต ทั้ง ปวง ก็ กิ่ง เปน การ สำหรับ ปรนิบักิ ทุกวัน ๆ แล้ว จะ ไ้ เขา เครื่อง
 บุษบง มา ถวาย เนื่อง ๆ เครื่อง นั้น ที่ จะ รับ ความ ผิด ยก ไ้ ทามิไ้โดย เปน
 ชัน ซาก แต่ ฝ่าย ท่าน นี้ ไ้ บุษบง เพราะ ความ ผิด หน เทียว ย่อม เปน ปร
 โยชน์ เปน นิจกาล แล้ว ทรง หนึ่ง เบื้อง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า จำ เติม แก่
 นี้ ไป มี แก่ จะ คอย ทำ จน บันดา คักรู จะ ปราบ ลง เปน ที่ รอง พระบาท พระ
 องค์ ทั่วว่า ใน ที่ บุษบง หน เทียว พระองค์ กระทำ คน ที่ ชัระ ให้ ถึง ที่ สำ

เวจ เปน นิจ กาล แล้ว พระวิญญูณ บริสุทฺธิ ได้ เปน พญูณ แก่ เรา ว่า เหมือน
 กัน คว้า พระวิญญูณ ได้ ล่วง ว่า กิ่งนี้ แล้ว ว่า ชัน นี้ เปน คำ สัญญา ที่ เรา กิ่ง
 สัญญา กับ เขา เมื่อ กาล ชัน ล่วง ไป แล้ว พระองค์ เจ้า คริส ว่า บัญญัติ ของ
 เรา ๆ จะ วาง ไว้ ในใจ เขา แล้ว จะ เขียน ไว้ ใน ความ คิด เขา ที่ เขา ได้
 เกิน ผิด หลง ไป นั้น เรา จะ เขา เปน ที่ ลำลึก ถึง ก่อ ไป หา มิได้ ความ ผิด
 ยก เสีย แล้ว ที่ ไหน ซึ่ง จะ บูช เพราะ ความ ผิด ที่ นั้น ก่อ ไป ไม่มี แล้ว
 ๑๘๐ เหตุ กิ่งนี้ พวก พันธัง ทั้ง หลาย เรา จึง มีใจ แก่ ลว กัลา จะ ได้ เข้า
 ใน ที่ บริสุทฺธิ คว้า ประโรทิก แห่ง พระเยซู กาม ทาง ใหม่ ทาง ชัน ให้ ชี วิกร
 ทาง ซึ่ง พระองค์ ได้ เบ็ด ชัน มา ใน ม่าน คลุม คือ ว่า พระกาย แห่ง พระองค์
 แล้ว เรา มี ประโรทิก ผู้ใหญ่ สำหรับ พระวิทาร์ แห่ง พระเจ้า จึง คว้า ให้ เรา เกริ
 ไป ช่าง หน้า คว้าใจ ชื่อ สัจ คว้าใจ เชื้อ เปน ชัน บริบวรณ แล้ว ให้ รก ชัระ
 จิกรใจ ให้ ปราศ จาก วินิจ โผย ชัน ชั่ว คว้า กาย นั้น ให้ ล้าง ชัระ คว้า หน้า ชัน
 โส บริสุทฺธิ ซึ่ง เรา ได้ ประภาศ คว้า แล้ว ว่า มี ที่ ไว้ใจ นั้น ให้ ถือ ไว้ เปน มั่น
 คง ชญา ให้ คลาศ เคล็ด ชน เลย คว้า ว่า ท่าน ที่ ได้ ทรง สัญญา นั้น เปน ชัน ชื่อ
 สัจ แล้ว ให้ เรา เกื้อ ชน สกิ ซึ่ง กัน และ กัน ให้ มีใจ รชัน รน จะ รักษา กัน แล
 ทำ การ ดี การ คุณ ที่ เรา เคย ชุม นมูม กัน นั้น อย่า ให้ วัน อย่า ให้ หยุค เลย
 เหมือน หย่าง ตาง คน ทำ นั้น แต่ ว่า ให้ คัก เคื้อน กัน และ เมื่อ เรา เหน ว่า
 เวลา นั้น ยิ่ง กัด แล้ว ให้ ทำ ไป ยิ่ง มาก เพราะ ว่า เมื่อ เรา ถึง ที่ รู้จัก ซึ่ง
 สัจ จริง แล้ว ถ้า เรา จะ ได้ มีใจ ผิด ไป ชื่อ เครื่อง บูช ที่ จะ ถวาย เพราะ
 ความ ผิด นั้น จะ หา อีก มิได้ แล้ว ไม่มี เหลือ เหลือ แต่ จะ คอย ความ พิ
 ภาษ ชัน เปน หน้า กัลว แล ไฟ ชัน รชัน ร้าย ชัน จะ เขา คน แต่ บันคา ที่
 ชัก ขวาง นั้น กิน เสีย ฝ่าย คน ที่ ชัก ขวาง ผิด ก่อ บัญญัติ ของ โมเซ ถ้า มี
 พญูณ สอง คน สาม คน แล้ว ก็ ตาย ไม่มี ใคร ปราณี ก็ ฝ่าย คน ที่ ทุ หมั่น
 ก่อ บุกร พระเจ้า และ ถือ ว่า โสทิก ชัน เปน สำหรับ สัญญา แล เปน ที่ ชัระ
 คว้า ให้ บริสุทฺธิ นั้น เปน วา คี มนทิล แล ประมาท ก่อ พระวิญญูณ ชัน กอบ

กตมา จากที่ ชัน มิได้ ปรากฏ ด้วยความเชื่อ ฉะเซ็น เขเบล จึงเอา เครื่อง
 บุช ถวายแก่ พระเจ้า เปน ชัน ประเสริฐ กว่า คายิน เครื่อง บุช นั้น เปน
 พญาณ ว่า ตัว เปน ชัน ชอบ ชนม พระเจ้า ก็ เปน พญาณ แก่ ของ ถวาย นั้น
 เหตุ ทั้ง นั้น มาท แม้น เขเบล ทาย แล้ว ท่าน ยัง พุด ยัง สอน อยู่ ด้วย เศษ
 ความ เชื่อ ฮโนค ถึง ที่ ยก เอา ไป เพื่อ จะ เหน ความ ทาย มิได้ จะ ทา
 ท่าน ก็ ภัย มิได้ เพราะว่า พระเจ้า ได้ ทรง ยก เอา ไป แล้ว ด้วย ว่า เมื่อ ยัง
 มิได้ เขา ไป ก่อน ยังมี คำ พญาณ ว่า ท่าน ได้ เปน ที่ ชอบ พระไทย พระ
 เจ้า แต่ ว่า ปวาศ จาก ความ เชื่อ จะ เปน ที่ ชอบ แก่ พระเจ้า ทา มิได้ ด้วย
 ว่า ถ้า ผู้ใด จะ มา ทา พระเจ้า ผู้ นั้น คง เชื่อ ว่า พระเจ้า มี อยู่ แล พระองค์
 ทรง ปูน บำ เหนจ ประทาน แก่ ทุก คน ที่ จะ ปลง ใจ แสง ทา พระองค์ จะ
 ๗๐ ด้วยความเชื่อ แล โนสา ได้ รับ คำ สอน ว่า ด้วย การ ที่ ยัง มิได้ เปน
 ปรากฏ แล้ว จึง มี ใจ เกรง จิต แค้น นาวา จะ ได้ รักษา จว บ้าน ของ คน
 ไว้ เมื่อ ทำ ทั้ง นี้ จึง ปรับ โทษ แห่ง คน โลกย แล้ว ก็ ได้ เปน เจ้า มระคก
 การ พัน โทษ แก่ ด้วย ความ เชื่อ ด้วย กาลัง ความ เชื่อ นั้น ชัษวราม ได้ รับ
 คำ เรียก ตัว แล้ว จึง ได้ พัง ออก ไป ถึง ที่ กำบล ชัน จะ ได้ รับ เปน ที่
 มรคก ต่อ ภาย หลัง ท่าน ออก ไป แต่ ว่า จะ ไป ถึง ไหน ท่าน มิได้ รั ด้วย มี ใจ
 เชื่อ ท่าน จึง คชย อา ไศรย ใน แผ่นดิน ชัน เปน ที่ สัญญา เหมือน หนึ่ง เปน ของ
 คน ต่าง ประเทศ อา ไศรย ใน ที่ อา ไศรย พตาง กับ ด้วย ยิศยาค แล ยาโคบ ที่
 จะ รับ ส่วน มรคก ด้วย กัน ตาม คำ สัญญา เปน ชัน เกี่ยว กัน ด้วย ว่า ท่าน
 คอย รับ เมื่อ ชัน มี ราก แน่น หนา ที่ พระเจ้า ส้าง ก่อ ขึ้น นั้น แล้ว นาง จว
 รา อา ไศร ความ เชื่อ นั้น จึง ได้ รับ กาลัง จะ ได้ ทรง ครอบ ครอบ เมื่อ เกิน อา
 ยุศม์ แล้ว เพราะ นาง ได้ ถือ ว่า พระองค์ ที่ ได้ สัญญา นั้น เปน ชัน สัจธรรม
 เหตุ ทั้ง นี้ แต่ คน เกี่ยว แล คน นั้น เหมือน หนึ่ง ทาย แล้ว จึง ได้ บัง เกิด มี
 คน มาก ทั้ง หมู่ ทาว ใน ซากษ แล ทั้ง เมค จย จย ชะเล จะ นับ จะ ประ
 มาณ มิได้ คน เหล่า นี้ ทาย เมื่อ ยัง มี ใจ เชื่อ ซึ่ง สัญญา ไว้ นั้น เขา ยัง มิได้ รับ

แต่ว่า ไต้ แลเห็นแก่ ไกล แล้ว เมื่อ ทัก ทาย กัน ก็ ย่อม กล่าว ว่า ทั่ว
 เป็น คน เกี่ยว สรรจร ทามี่ ที่ อาไศรย ที่ อยู่ นาน บน แผ่นดิน นี้ ทั่ว คน
 ที่ ว่า หย่าง นั้น เขาก็ กล่าว เป็น ชัก ว่า เขายัง แสวงหา เมือง หนึ่ง เพราะ
 ว่า ถ้า เขา ไต้ นี้ ก็ หมาย เขา เมือง ที่ เขา ออก มา นั้น เขามี่ ที่ จะ กลับ เข้า ไป
 ไต้ แแต่ เกี่ยว นี้ เขามี่ ใจ ปรารถนา เมือง ที่ ดี กว่า คือ ว่า เมือง สวรรค์ เพราะ
 เหตุ ตั้ง นี้ ที่ เขา จะ ร้อง เรียก พระองค์ ว่า เป็น พระเจ้า ของ ทั่ว เขา จะ ไต้
 เป็น เหตุ ให้ ละ อยา พระไทย แห่ง พระเจ้า ก็ ทามี่ ไต้ ทั่ว ว่า พระองค์ ทรง
 จัก แจง เมือง ให้ เขา แล้ว ๗

๑๗ ๐ ทั่ว กาลัง ความ เชื่อ ฮีบราฮาม เมื่อ ครั้ง ทศ สอง นั้น ไต้ เขา
 ลุก คือ ยิศฮาด มา บุษช ถวาย ไต้ ถวาย ลุก เกิด แแต่ ออก คน เกี่ยว แม้น
 ถึง ท่าน ไต้ รับ คำ สัญญา ว่า ทั่ว ลุก นั้น ว่า สืบ สาย ของ ท่าน จะ นับ ไต้ แแต่
 ยิศฮาด คน นี้ ฮีบราฮาม จึง ถู้อ ว่า พระเจ้า มี วิจิธิ มี เกษ จะ ให้ ยิศฮาด นั้น
 เป็น ชื่น มา จาก ทาย ไต้ แล้ว ไต้ รับ ลุก นั้น เหมือน หนึ่ง เป็น ชื่น จาก ทาย
 เมื่อ ยิศฮาด เชื่อ ทั่ว เหตุ การ ชัน จะ เป็น มา ภาย หน้า นั้น ท่าน ไต้ อยพร
 ให้ แแต่ ยา โคบ แล เขา ๗ ทั่ว ฮา ไศร ความ เชื่อ จดระ เมื่อ ยา โคบ
 จะ ภาย นั้น ไต้ อยพร ให้ แแต่ ลุก ของ โยเซฟ ทั้ง สอง คน นั้น แล้ว ไต้
 นะ มี ศการ พิง ชิง หัวไม้ ท้าว ๗ ทั่ว ความ เชื่อ โยเซฟ เมื่อ จะ ภาย
 นั้น ไต้ ล่วง ว่า ทั่ว พล ยิศราเอล ว่า จะ ออก มา จาก เมือง นั้น แล ไต้
 สั่ง เขา ทั่ว ภาระ กุณ ของ ท่าน ๗ ทั่ว ความ เชื่อ โยเซฟ เมื่อ เกิด มา แล้ว
 ก้อง ช่อน ไว้ ใน เรือน พอ ถึง สาม เดือน เพราะ เขา เห็น ว่า โยเซฟ นั้น เป็น
 กุมาร มี ลัก ขณะ ชัน งาม แล้ว มี ไต้ กลัว รับ สั่ง แห่ง มะทาการ ยศ ทั่ว
 ความ เชื่อ โยเซฟ นั้น เมื่อ วัฒนา ชัน แล้ว มี ยอม รับ ให้ เรียก ทั่ว ว่า เป็น
 ลุก แห่ง ราชธิคา ของ พญา ฟาโร ปรารถนา ที่ จะ ทล ทั่ว อยจาก ทั่ว กัน กับ
 ไพร พล แห่ง พระเจ้า ยิ่ง กว่า ปรารถนา จะ กำหนัด ยิน ดี ใน ความ สุข ของ
 ความ ผิด ชัน จะ จำ เรือง ไต้ เป็น แแต่ เวลา ถู้อ ว่า ซึ่ง จะ ทล อย ประศ เพราะ

พระคริสตโลกที่ ประเลื้อย ถิ่น คอง ทรัพย์ แห่ง พวกชายชบโค คว้าว่า ท่าน
 เหนแก่ ประโยชน์อื่น เป็น บำเหน็จ ๐ คว้าเทศ ความเชื่อ ท่าน ละ เมือง
 ชายชบโค มิได้กลัว ความโกรธ แห่ง ผู้กระษัตริย์ ทั้ง ใจ มั่น คง อยู่
 เพราะ เป็นเหมือน หนึ่งใน ไท้ เหน ท่าน ผู้ มิได้ เป็น ปากก ๐ คว้าความเชื่อ
 ท่าน ได้ ถิ่น บัศกา แล ที่ จะเทเลือก ออก เพื่อ มิให้ ผู้ทำ ร้าย แก่ ลูก หัว บั
 นั้น คอง เขา ไ้ คว้าฮาไครย ความเชื่อ คน ทั้งหลาย ชำม ะเลแดง
 เหมือน หนึ่งใน ดิน แห่ง แก่ ฝ่าย พวก ชายชบโค เมื่อ เขา จะไคร ชำมนั้น
 ก็ จม ดิบ หาย เสีย ลิ่น ๐ เป็น คว้าความเชื่อ ที่ กำแพง เมือง เยริโฮ
 ก็ พัง ล้ม ลง เมื่อ ล้อม ไว้ เจก วัน แล้ว ๐ คว้า ความเชื่อ ราชาบ หญิง
 แพศยานั้น ครั้น ได้ รับ คน ที่ มา สอด แนม คว้า ที่ ก็ มิ ได้ ถึง ที่ พินาศ
 ดิบ หาย กับ คน ที่ มิ ได้ เชื่อ พัง นั้น แล แล้ว จะกล่าว ไป ไ้ ให้ เปลื้อง เวลา
 จะ ชำ นอน ที่ จะว่า คว้า มิคโอน คว้า บาร์ค แล ซิมโชน กับ ยีพธา แล
 ทาวิก กับ ซะมูเอล แล ผู้ ทำ นาย ทั้งหลาย คน เหล่า นี้ ฮาไครย ความ เชื่อ
 ก็ เขา ไ้ ชำ ชำนะ แก่ บ้าน เมือง รัษา ซึ่ง ยุติกรรม ได้ รับ ตาม คำ สัญญา บั๊ก
 ปาก สิงห์ โก กับ ไฟ เมื่อ เป็น กำลัง นั้น นัน พ้น จาก คม ตาบ แต่ ที่ ชอน
 กำลัง น้อย นั้น ได้ กลับ มี กำลัง แฉง แฉง ขึ้น ใน การ สงคราม มี ผู้ มี
 เข้ม แฉง โจม คัก กงทับ แห่ง พล ประเทศ ให้ แยก ฉาน นัน พวก ผู้ หญิง
 ได้ รับ พวก พ้อง ของ ทั่ว เป็น ขึ้น มา จาก ตาย ก็ มี บ้าง เมื่อ ถูก ก็ มิ ยอม
 ให้ คน ชื่น ช่วย เพราะ ว่า คอย ไว้ ใจ จะ ได้ เป็น ขึ้น มา นั้น ที่ กว่า ลาง
 บ้าง ก็ คอง ทก สอง คว้า คำ เาะ เยี้ย แล ลวท นัน ถึง ที่ จำ จอง ใ้ คุณ
 มี หิน ความ ถูก เขา บ้าง คอง เลือช ออก เป็น ท่อน ๆ สอง ทั่ว ต่าง ๆ
 ภาย คว้า ตาบ กระบี่ ก็ นุ่ง ท่ม นัน แคะ นัน แปะ เที้ยว สรรจร ออก หยอก
 อาหาร ทล ทกซ เวท นทล เชื้อว เซน เที้ยว ซอก ซอน ใน ป่า ใน ภูเขา ใน ถ้ำ
 ใน หลุม ดิน โลกย์ นี้ จะ ควร แก่ เขา หา มิ ได้ เหล่า นี้ ลิ่น ทุก คน มี ความ
 เชื่อ เป็น พญาณ จึง มิ ได้ รับ ตาม ซึ่ง คำ สัญญา นั้น เพราะ พระเจ้า ทรง

พระกรรณา จักแต่งไว้แก่เรา ซึ่ง จะดี ประเสริฐกว่า เพื่อ มิให้ เหล่า นั้น ถึง ที่ สำเวจ ปราศจาก เรา ๗๖

๐ บท ๑๒ ๗

๐ เพราะเหตุ กังนี้ ครั้น ว่า เรา มี ฝูง พญาณ ฝูงใหญ่ เท่า นี้ ล้อม เรา ไว้ แล้ว ถ้า มี สิ่ง ไท ๆ ชัก ช้อง แก่ เรา ถ้า มี ที่ ผิด สิ่ง ไท ที่ เรา มี กง่าย นั้น ก็ ให้ เรา ทั้ง ละ เสี้ย สิ้น ทั้ง นั้น แล้ว การ ที่ เรา จะ วัง จิง กัน ที่ ดัง ให้ เรา นั้น ให้ เรา วัง คว้า ความ เพียว พยายาม เกิด ทนาย เขา ๒ พระเยซู ผู้ เป็น หัว หน้า แด ที่ สำเวจ ความ เชื่อ ของ เรา ผู้ เหน แก่ ความ โสมนัส ยินดี ที่ กัง อยู่ จำเพาะ พระองค์ ทล ไม้ ทาง เชน ประมาท ซึ่ง ๐ ประยศ ชก สุนั้น แล้ว ได้ เสก จ นัง เบื้อง ขวา พระหิ้ง แห่ง พระเจ้า แล้ว เพราะ ว่า ท่าน จง ล่า ลึก คิด ถึง ท่าน ผู้ ได้ ทล ซึ่ง พวก คน บาป ๒ ๒ คี เกียน นินทา พระองค์ เช่น มาก มาย เท่า นั้น จง คิด ถึง ผู้ นั้น กแล้ว เกลือก ว่า ท่าน ทั้ง หลาย จะ อด ใจ เสี้ย ๓ ๖

๔ ๐ เมื่อ ท่าน ๒ ๒ พง กัน กับ ความ ผิด ท่าน ก็ ยัง มี ไ้ แก่ง แยก กัน ถึง ที่ จะ ให้ เลือ ก ออก แด คำ ทัก เตือน ที่ ว่า แก่ ท่าน เหมือน แก่ ลูก นั้น ท่าน ได้ ลืม เสี้ย แล้ว คำ นั้น ว่า ๒ ๒ ลูก เรา ที่ พระองค์ เจ้า ลง โทษ นั้น ๒ ๒ ประ มาท แล้ว เมื่อ พระองค์ จะ ทรง ทิ สอน ท่าน อย่า เลี้ย ใจ โศก เศร้า คว้า ว่า พระองค์ เจ้า ทรง รั กษ ผู้ ไท พระองค์ ก็ ลง โทษ แก่ ผู้ นั้น แล้ว พระ องค์ จะ รั บ ผู้ ไท เป็น ลูก พระองค์ ก็ ลง ผู้ นั้น คว้า ความ ยาก ลั้น ทก คน ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ช้อง พระราชา ซา ซู พระเจ้า จึง ได้ ทำ แก่ ท่าน เหมือน หนึ่ง แก่ ลูก คว้า ว่า ไท ผู้ ไท เป็น ลูก ที่ พ่อ เขา มี ไ้ ลง ซา ซู เขา บัง ถ้า แด ท่าน มี ไ้ ช้อง พระราชา บ้าง ซึ่ง คน ทั้ง ปวง ท้อง คร่า นั้น ท่าน จะ เป็น ลูก มี ไ้ จะ เป็น หย่าง คน ไม่มี พ่อ นั้น แด ฝ่าย เรา เล่า เรา ได้ มี พ่อ แล้ว ความ เนื่อ หนึ่ง ที่ ไ้ ลง โทษ แล้ว เรา จึง ได้ นัย ถือ เขา แต่ ว่า ถ้า เรา ยอม อยู่ ใน โอาท แห่ง ท่าน ผู้ เป็น บิดา ตาม วิญญาน เรา จึง จะ ได้ มี ชีวิต ๒ ๒ นี้ ก็ จะ ดี กว่า เป็น ๒ ๒ ยิง ฝ่าย พ่อ เหล่า นั้น เขา ลง โทษ กำ ขั บ

เขาเป็น นอชวัน ตามที่เขาเห็น ชอบนั้น แต่ฝ่าย พระองค์นี้ กระทำ จะ
 ให้เป็น ประโยชน์ ของเรา เพื่อ เรา จะได้รับ ส่วน ความ บริสุทธิ แห่ง พระ
 องค์ ด้วย บันดาล การ ที่ จะ ทลโทษ ความ เป็น คำ ลัง ทล นั้น จะ เห็น ว่า เป็น
 หน้า ขึ้น สม ทามิ ได้ จะ เห็น ว่า หน้า ให้ โศก เศร้า แต่ ภาย หลัง ได้ ให้
 ผล อัน หน้า ไล่ คช สำราญ ด้วย จะ ให้ งาน ที่ ให้ ทล นั้น พัน โทษ เหตุ ใด นี้
 ด้วย มืด ที่ วาง ลอย นั้น แล หัว เข่า ที่ ชอน กำ ลัง จง ยก แขนง ขึ้น เลิก
 ทำให้ ทาง จะ เกิร นั้น เป็น ตรง แล้ว ไป เพื่อ มี ให้ คน ขา ทัก กั้น ทั่ว นิมิต จาก
 ทาง ไป แต่ ทว่า ให้ สบาย ขึ้น ยิ่ง ก็ กว้า กระทำ ให้ เป็น นิมิต ไม่ ครี กั้น กับ
 คน ทั้ง บ่วง แล แสง ทา ซึ่ง กัง ใจ ให้ บริสุทธิ ด้วย ว่า นอก ใจ นี้ ภา ผู้ โศ
 จะ เห็น พระ องค์ เจ้า ไท้ ไม่ แล ทุระ วัง กถว จะ มี ผู้ โศ ผู้ นึง อัน จะ ชัก สอน
 ด้วย พระ คุณ แห่ง พระ เจ้า กถว จะ มี ภา ชม บัง เกิก ขึ้น ชัก แล เยียก เลียก
 กัน แล จะ เป็น เหตุ ให้ หลาย คน เป็น มต กิล ไป กถว จะ มี คน นิมิต ประเวณี
 ขนย ทนุย หรือ คน นอก สา สภา เหมือน หย่าง เขา นว ซึ่ง เขา นับ เป็น ลุก กว
 บั นั้น ไป ขนย เพราะ อาหาร กิน กชั้น เตียว ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ ว่า ภาย หลัง
 เมื่อ เขา นว นั้น จะ ไร้ ไ้ มระ ตก ซึ่ง ครี สว่าง ติมงคล เห็น ท่าน ไม่ สม ควร
 เลย ด้วย ว่า มาท แม้น เขา แสง ทา ด้วย น้ำ ภา ไส จะ ไร้ ภา ที่ จะ ไร้ ใจ
 คึง ด้ว เลีย ใหม่ มิ ได้ แลแล้ว เพราะ ว่า ท่าน ทั้ง หลาย มิ ได้ มา ถึง ภา เขา ที่ จะ
 คยัง ด้วย มือ ถึง ไฟ อัน ใหม่ อยู่ ถึง ที่ มี ตที่ ท่า ที่ สม พย ที่ ถึง เลียง บั
 แกร ถึง ที่ จะ พัง ถ้อย คำ อัน ให้ คน ที่ พัง นั้น ชอน รวง ขอ มิ ให้ ครี ส วาจา
 เช่น นั้น ก่อ ไป ด้วย ว่า ซึ่ง สั้ง บัญชี ไว้ นั้น จะ ทล ไม่ ได้ แม้น ถึง สัก
 ด้ว นึง ด้ว โศ ถ้า จะ คยัง ภา เขา นั้น ก็ คยัง คว้าง เสีย ด้วย กชั้น หิน ซึ่ง
 เห็น นั้น เป็น พิลึก หน้า กถว ยิ่ง นึก โมเช ท่าน จึง ว่า ข้า กถว ด้ว สัน
 แต่ ทว่า ท่าน ทั้ง หลาย ไ้ มา ถึง ภา เขา ชิโอน ถึง เมือง แห่ง พระ เจ้า ผู้ ทรง
 ชีว กว ถึง กรุง อยุธยา เสนอ อัน สำหรับ สวรรค์ ถึง ที่ ชุม หลม ทศ สวรรค์
 นับ หมื่น นับ แสน ถึง จำพวก คน ที่ เกิก มา ก่อ ณ และ ที่ มี ชื่อ จาก ไว้ ใน

สวรรค์ ถึง พระเจ้าผู้เป็น ที่ทรง พิภพ คน ทั้งปวง ถึง ที่ วิญญู จิตร
 ของ คน ชัน พัน โทษ โท้ สำ เรจ แล้ว ถึง พระเยซู ผู้ กวาง ใน คำ สัจญ์ ใหม่
 ถึง โลหิ คชัน จะ รค นั้น ที่ ได้ ว่า ซึ่ง คัก ว่า เลือ ก ของ เฮเบล ได้ ว่า อะ
 ๓๕ ๐ จง ระวัง ระไว ให้ ที่ ขย่า ประมาท ต่อ ท่าน ที่ คริส นั้น คว้า ว่า ถ้า
 คน ที่ ประมาท ต่อ ท่าน ที่ สอน ใน แผ่นดิน จะ หนี ให้ พ้น มิ ได้ แล้ว ถ้า เรา
 บ่าย หน้า จาก ท่าน ผู้ มา แแต่ สวรรค์ เรา จะ พ้น มิ ได้ เป็น แน่ สับท สำ เนียง
 แแต่ ท่าน ให้ แผ่นดิน ไหว แแต่ ใญ่ นี้ ท่าน คริส สัจญ์ ว่า แแต่ นี้ ที่ หนึ่ง ไม่
 ว่า แแต่ แผ่นดิน สิ่ง เทียว แแต่ ว่า เรา จะ ให้ ซากาศ สวรรค์ กำ มะนาท ทวค
 ทั่ว ไหว คำ ที่ หนึ่ง นั้น จะ ลีบาย ว่า ของ ที่ ทวค ไหว นั้น จะ กอ้ง ผลัก
 เปลี่ย นเหมือน หนึ่ง ของ สำ ใหม่ เพื่อ ว่า ของ ที่ มิ ได้ ทวค ไหว นั้น จะ
 คง ขยู่ ไค้ เหตุ ตั้ง นี้ ครัน เรา ไค้ รับ เมือง ชัน จะ ทวค ไหว มิ ได้ ให้ เรา มี
 คุณ สักทา จะ ไค้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า ทาม ซึ่ง ชอบ คว้า เกรง กลัว หนี ถือ
 เป็น ชัน ที่ คว้า ว่า พระเจ้า ของ เรา เป็น เปลวเพลิง ชัน ใหม่ อยู่ อะ

๐ บท ๑๓ ๓

๐ ซึ่ง จะ รักษ พวค พ้น ชัน นั้น ให้ จำ เริญ ไว้ ที่ การ จะ รับ แดก ให้ ซา ไสย
 คว้า ที่ ขย่า ลีม ขย่า เว้น เพราะ ว่า ลาง คน เมื่อ ทำ การ นี้ ไค้ รับ ทค สวรรค์
 เมื่อ ไม่ ทัน รั ว่า รับ ผู้ ไค้ ถ้า ลีค ถึง คน ที่ กอ้ง จำ จอง เหมือน หนึ่ง ไค้ ถู
 จำ จอง คว้า กัน แล คน ที่ คว้า ยาก ลำบาก เหมือน หนึ่ง ว่า ท่าน ยัง คี
 กาย อยู่ ซึ่ง จะ รับ กัน เป็น ด้ว เมียง กัน แล มี ที่ นอน ชัน ปรวค จาก มลทิล
 นั้น เป็น ที่ มี ยศ ใน คน ทั้งปวง แแต่ ว่า พระเจ้า จะ ทรง พิภพ คน ที่ เล่น
 ชู้กัน คน ผิด ด้ว เมียง เขา ชัน จะ ประพรทิ นั้น ให้ เป็น ปรวค จาก ใจ โลก
 มี สมบัติ เท่า ไค้ ก็ ชีม ใจ คว้า เดิก เพราะ พระองค์ ไค้ คริส ว่า เรา จะ กัง
 ท่าน มิ ได้ จะ ละ ท่าน บมิ ได้ เหตุ ตั้ง นี้ เรา จึง มี ใจ กลัว ว่า เช่น นี้ ไค้ ว่า
 พระเจ้า เป็น ผู้ ช่วย ซ้ำ ๆ ก็ ไม่ กลัว เลย มนุษ จะ ทำ อะไร แก่ ซ้ำ ไค้
 ฝ้าย เหล่า นั้น ที่ เป็น หัว เป็น ไหญ ใน ท่าน ที่ สั้ง สอน ท่าน คว้า คำ พระ จ

คิด ถึง นั้บ ถือ คน เหล่า นั้น แล คราว ท่าน พิจารณา เห็น ผล กรรม ที่ เขา ประพริทธิ นั้น ก็ จง เชื้อ ตาม ความ เชื้อ เขา เกิด นะ

๖๐ พระเยซู คริสต์ เปน ชัน หนึ่ง ชัน เทียว ใน กาสะ วาน นี้ วัน นี้ แล ลับ กัน ไป เปน เมือง นิจ ข่า กวัก แกวง ลอย ปลิว ไป มา ด้วย คำ สอน ต่าง ๆ แล แปลก ประลาค ชอบ อยู่ ที่ จะ ให้ จิกรใจ นั้น มี กำลัง คึง มัน ด้วย หา ไศรย พระ คุณ มี ได้ หา ไศรย แก่ อาหาร กิน ชัน หา ประโยชน์ แก่ คน ที่ ประพริทธิ ตาม นั้น เรา มี แทน บุษ ข่าย คน ที่ ประนิบัติ แก่ พลัปลลา หา ควร จะ ให้ เหล่า นี้ กิน จาก แทน นั้น ไม่ ด้วย ว่า ประโรทิกใหญ่ เขา เลือด ของ สักว มา บุษ เพราะ ความ ผิก ใน ที่ บริสุทธิ ทัว ภาย ของ สักว นั้น เขา กิน ภาย นอก ค่าย เหตุ คึง นี้ ข่าย พระ เยชู เพื่อ พระ องค์ จะ ชั้วระ ไพร พล ทั้ง หลาย ด้วย โลทิก แห่ง พระ องค์ พระ องค์ จัง คอ้ง ทรระฆน ภาย นอก ประ กู เมือง ก็ เทียว นี้ ให้ เรา ถือ ความ ผาก ของ พระ องค์ ออก ไป หา พระ องค์ ภาย นอก ค่าย ด้วย ว่า เมือง ชัน จะ จำเริญ เรา ยัง มิ ได้ มี แต่ ว่า เรา แล งหา เมือง ชัน จะ มา ภาย หน้า เหตุ นี้ เพราะ พระ องค์ นั้น เรา ได้ เขา เครือชง บุษ ด้วย คำ สรรเสริญ เนื่อง ๆ มา ถวาย แก่ พระ เจ้า คือ ผล แห่ง ศรี ปาก ที่ กล่าว สรรเสริญ ออก พระ เณม พระ องค์ ที่ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ทำ การ ดี การ คุณ สังเวศ สงเคราะห์ กัน นั้น ข่า ลืม ข่า เว้น ที่ บุษ เช่น นั้น เปน ที่ ชอบ แก่ พระ เจ้า จง ไร่ ใจ แก่ คน ที่ เปน หัว เปน ใหญ่ ใน ท่าน แล พัง เขา เกิด เพราะ ว่า เขา คอย ระวัง ด้วย วิญญน ของ ท่าน เหมือน คน ที่ จะ คอ้ง ให้ การ เพื่อ จะ ได้ ให้ การ นั้น ด้วย ความ ชัน ชม ยิน คั จะ เปน ด้วย ทุก ข นัย ใจ ก็ หา มิ ได้ เพราะ ว่า ชัน นั้น จะ เปน ประโยชน์ แก่ ท่าน มิ ได้ จง สวด อชัน วร เพราะ เรา ด้วย เรา ไร่ ใจ ว่า เรา มี ใจ สังเกต ผิก แล ชอบ เปน ชัน ที่ จะ ไคร ประพริทธิ ซึ่ง ชอบ ใน การ งาน ทั้ง ปวง แล วั ข่า ยิง ปลง ใจ ชัน วร ท่าน ให้ ทำ เช่น นี้ เพื่อ ข่า จะ คิน ไป หา ท่าน ให้ เรว ะ

๖๐๐ ขอ ให้ พระ เจ้า แห่ง ความ สุข สำราญ ที่ ให้ พระ เยชู จำ เรา ท่าน

ผู้ยิ่งใหญ่และผู้เล็กรู้ถึงฝูงแกะเป็นชิ้นจากคอก ด้วยเห็นแก่โลหิต
 แห่งคำสัญญาอันจำเริญเป็นนิรันดร์ ขอให้พระเจ้าผู้ทรงกระทำ ให้จิ
 ไรของ ท่านทั้งหลายเป็นอันแข็งแรง ในการที่ ทั้งปวง ให้ท่านประ
 พริ้งพริ้วให้พระไทย พระองค์สำเร็จ ให้ท่านเป็นที่ชอบจำเพาะ พระภัก
 พระองค์ ด้วยเดชพระเยซูคริสตเจ้าผู้ไม่มีเงื่อนไขแก่พระองค์สืบ ๆ
 กันไปเป็นชั่วกาลนิรันดร์ อาเมน ฯ

๒๒๒ ๐ คุณรพคุณ พี่น้อง ข้า ชอน วร ขอ ท่านทั้งหลายให้รับ ล้อะคำ
 ที่เขียน สัก ท่าน เพราะข้าได้เขียนฝากให้ท่านเป็นแก่ สัจเจป ท่าน
 แล้วว่า น้องก็มิเชื่อควรจะไป ที่ ขึ้นแล้ว ถ้า ท่าน นั้น กลับ มา
 ข้า จะภา ภา ท่านทั้งหลาย จง กำกับ คน ทั้งปวง ที่ เป็น หัว เป็นใหญ่ ใน
 ท่าน แลคน บริสุทธิ ทั้งปวง ด้วย จว เมือง อธิภาเจีย ทั้งหลาย ทั้งปวง
 คำนี้ของท่าน พระคุณ อยู่กับ ท่านทั้งหลาย ทั้งปวง เดิก ฯ อาเมน ฯ
 ๐ หนังสือฝากโอวาท แก่พวกเฮบราย จบบริบูรณ์แล้ว แล ฯ

JAMES.

- ๐ หนังสือ ซึ่งฝากโอวาท โอวาท ฯ
- ๐ บท กั้น ฯ

๐ ฝากโอวาท ผู้ทนาย แห่งพระเจ้า แลแห่ง พระเยซูคริสตเจ้า ฝากมาแก่
 พวกสืบสอง กระจุก ที่ กระจุกกระจายอยู่ นั้น จงจำเริญเดิก ๐ คุณ
 พี่น้อง ของข้า เมื่อ ท่าน จะ ค้อง ชนรสูก สอง คู่ต่าง ๆ ก็ จง ถือว่า เป็นแก่
 เทก ที่ ให้ ยินดี หมก ทั้ง นั้น ด้วยว่า ท่าน ทั้ง หลาย รู้ อยู่ แล้ว ว่า ครั้น สอง
 ความเชื่อ ของ ท่าน ถ้า เห็น ชอบ แล้ว นั้น แลกระทำ ให้ มีความ เสียร
 จง ให้ ความเพียร นั้น ถึง ที่ สำเร็จ เดิก เพื่อ ท่าน จะ ได้ เป็น คน ที่ ครบ
 ถ้วน มิได้ ชัก สน ใน ประการ ไคเลย ถ้า ผู้ใด ชัก สน ด้วย ปัญญา ก็ ให้
 ผู้ นั้น ขอ แก่ พระเจ้า ผู้ โปรด ประทาน แก่ คน ทั้ง ปวง เป็น อัน บริบูรณ์
 ข้า จึง จะ ให้ ความ เชื่อ ของ ข้า เป็น ประจักษ์ แก่ ท่าน แก่ ด้วย การ ประนินดี

ซึ่ง เป็น ขอบ ธรรม ต่อ หน้า พระเจ้า เหตุ กัง นี้ จึง ตั้ง ละเสีย ซึ่ง โศก โศรก แล ซึ่ง เหลือ ล้น แห่ง ความ ชั่ว ร้าย แล้ว ด้วย ใจ ซ่อน สุกภาพ ให้ รับ คำ ซึ่ง ปลูก ลง แล ซึ่ง มี กำลัง จะ ช่วย วิญญาณ ของ ท่าน ให้ รอค ได้ ๓๒๒๐

๒๒๐ ที่ จะ เป็น ผู้ พัง คำ โอวาท เท่านั้น คิด ผิด ไป ด้วย ตัว เอง ก็ ย่ำ เหยะ จึง ประพรี ทิ คาม โอวาท ด้วย เพราะว่า ถ้า ผู้ โด เป็น แต่ คน พัง คำ แล มิ ได้ ประพรี ทิ คาม ผู้ นั้น ก็ เหมือน หนึ่ง คน ที่ ต หน้า ที่ เป็น ปรก กิ นั ใน กระจก ด้วย ว่า ผู้ นั้น คุ เหน ตัว เอง แล ้วย ก็ ชอก ไป แล ้วย บัด ด้ ยาว ก็ ลืม เสีย ไม่ รู้ ว่า ตัว นั้น เป็น อย่างไร แต่ ฝ่าย คน ที่ พิจารณา คุ ใน บัญ ธิ ชัน ทรบ อด วั น แล ปรว ศ จาก ซึ่ง ให้ เป็น ทาษ แล คง อยู่ ใน พระ บัญ ธิ ผู้ นั้น มิ ได้ ปะ ะ ผู้ พัง แล ้วย ไป ลืม เสีย แต่ ว่า เป็น ผู้ ทำ การ ซึ่ง ควร ด้วย คำ พัง จึง ใ้ ภา ศุข ใน การ ที่ เขา ทำ ถ้า ผู้ โด ใน พวก ท่าน ถือ ว่า ตัว เขา เป็น คน เกรง พระ เท ด้ ว่า ยัง มิ ได้ ตัก ล้น ทรบ ใ ให้ ด้ คน นั้น ลวง ตัว เอง แล ้วย ซึ่ง เขา เกรง กลัว พระ เจ้า เป็น เปลา ๆ ทั้ง นั้น ที่ จะ เกรง พระ เจ้า คือ พระ ปิตา ใ บริ สุทธิ แล ปรว ศ จาก ซึ่ง จะ ใ เกียน ใ นั นั นั คือ นั แล ว่า ใ ให้ เยี่ยม สง เคะ ระ ใ ลุ ก ำ พรว ำ แล แม่ ม่าย แล ้วย รั กษ ำ ใ ให้ ปรว ศ จาก วั คี ของ โลก ัย ทรบ ๓

๐ บท ๒ ๓

๐ คุ กร พวก ใ น ช้ง ของ ำ เมื่อ จะ ใ อี ความ เชื่อ ใน พระ เยช ุ ครี ส ุ ผู้ เป็น เจ้า เรา ปรว กอบ ด้วย รั คี มี เคะ ก็ ย่ำ ใ ให้ เลือ ก หน้า คน ปรีย บ ว่า ถ้า ผู้ มั่ง มี คน หนึ่ง ใ แหว น ทง ุ นุง ุ ห่ม เคะ ร็ อ ง งาม กระจ่าง ใ มา ใน ที่ ุ ม นุ ม ของ ท่าน แล คน ุ ยาก จน คน หนึ่ง ุ นุง ุ ฝำ คี ร็ ว ใ ำ มา ด้วย ท่าน ก็ ำ นั บั ุ นุง ุ ห่ม เคะ ร็ อ ง ุ น งาม นั้น แล บอ ก แก่ เขา ว่า ท่าน ุ มา นั ง ที่ นั ใ ใน ที่ ใ ๆ แล ้วย จึง บอ ก แก่ คน ุ จน นั้น ว่า เอง ยั น ที่ นั้น ุ เกิก ุ หรี ุ นั ง ที่ นั ใ ใ ใ ุ รong ุ ดิน ของ ำ ก็ ท่าน ไม่ เลือ ก หน้า ุ กั น ุ หรี ุ แล ้วย เป็น ุ ทรบ ุ การ เคะ ม ด้วย ความ ุ คิ ด ุ นั นั ุ มิ ุ คี ๐ พวก ุ น ช้ง ที่ ุ รั กษ ของ ำ ุ ง พัง ุ คุ เกิก พระ เจ้า มิ ุ ได้ เลือ ก ุ วั ุ หรี ุ ซึ่ง คน ุ ยาก จน ใน โลก ัย นี้ ุ แก่

ว่า มั่ง มีใน ความเชื่อ แล้วให้เขา เป็น เจ้ามรดกแห่ง เมือง นั้น ซึ่ง พระองค์ ได้ คริสต์ สักก ไว้ จะ ให้ แก่ คน ทั้งหลาย ที่ รักษา พระองค์ แต่ ว่า ท่าน ยัง ตก ถูก แก่ คน จน ฝ่าย คน มั่ง มี เจ้า เขามี ได้ ช่ม เหนง ท่าน หรือ แล ลาก ท่าน ไป หา ผู้ ครอบ ครอบ การ เขามี ได้ ว่า หยาบ ชัก หรือ ทั่ว ้วย พระนาม ชัน วิเสศ นั้น ซึ่ง ให้ ชื่อ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ทำให้ บัญชี ชันใหญ่ หลวง นั้น ครบ สำ เรจ ความ คำ เขียน ไว้ ว่า จง รักษา เพื่อน บ้าน เหมือน รักษา ตัว คน ท่าน จึง ทำ ที่ แต่ ทว่า ถ้า ท่าน เลือ ก หน้า คน ท่าน จึง ทำ การ ไม่ ดี แล บัญชี นั้น ปรับ ครว ว่าเป็น คน ผิด เพราะ ว่า ถ้า ผู้ ไท จะ ใคร่ ถือ รักษา พระบัญญัติ ให้ ครบ สิ้น แต่ ยัง พลาก พลึง ใน ประการ เดียว ผู้ นั้น จะ คง โทษ เพราะ ทุก ประการ ทั่ว ้วย ว่า ท่าน ผู้ คริสต์ สั่ง ว่า อย่า ผิด ผัว เมีย เขา ได้ คริสต์ สั่ง ว่า อย่า ขำ พัน มนุษย์ เหมือน กัน ถ้า แม้น ว่า ท่าน มี ได้ ผิด ผัว เมีย เขา แต่ ว่า ยัง ขำ คน ท่าน ก็ เป็น คน ผิด บัญชี ท่าน จง พู ด จง ทำ เหมือน หย่าง คน ที่ จะ คง พิภพ ภาษา ความ บัญชี ชัน ให้ ปราศ จาก ซึ่ง จะ เป็น ทาย นั้น ความ พิภพ ภาษา นั้น ก็ จะ เป็น ชัน แฉง แแรง ค่อ คน ที่ มี ได้ มี ใจ ปราณี แต่ ว่า ใจ ปราณี จะ ชวด ค่อ ความ พิภพ ภาษา ได้ จะ

๑๔ ๐ ใช้ พวก พี่น้อง ของ ข้า แม้น ว่า ผู้ ไท ผู้ หนึ่ง จะ ว่า เขามี ความ เชื่อ ถ้า ไม่ มี การ ปรนินิบัติ ทั่ว ้วย ก็ จะ ประโยชน์ อะไร มี ความ เชื่อ ของ ผู้ นั้น จะ ช่วย ทั่ว ให้ รอด ได้ หรือ ถ้า พี่น้อง ขจร หลึง ชัก สิ้น ผัว ผ้อน แล อาหาร กิน แต่ ละ วัน ละ วัน แล คน หนึ่ง ใน พวก ท่าน จะ บอก แก่ เขา ว่า จง ไป อยู่ เยน เป็น ศู ข เดิก ช่น ไป เดิก ช่ม ไป เดิก แล ยัง มี ได้ ให้ สิ่ง ของ ซึ่ง ต้อง การ แก่ ภาย เขา นั้น ก็ จะ เป็น คุณ เป็น ประโยชน์ อะไร ก็ กุ ษ นั้น แล ทั่ว ้วย ความ เชื่อ ถ้า ไม่ มี การ ปรนินิบัติ ความ เชื่อ นั้น ทาย ไป เอง ฝ่าย ลาง คน เล่า ก็ จะ ว่า ท่าน มี ความ เชื่อ ข้า ก็ มี การ ปรนินิบัติ จง กระ ทำให้ ความ เชื่อ ของ ท่าน ประจักษ์ แก่ ข้า ปราศ จาก การ ปรนินิบัติ ของ ท่าน ข้า จึง จะ ให้ ความ เชื่อ ของ ข้า เป็น ประจักษ์ แก่ ท่าน แต่ ทั่ว ้วย การ ปรนินิบัติ

ของข้า ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าแห่งองค์เดียว ที่เชื่อกันนั้น ก็คือ พวก
ผู้ทั้งหลายก็เชื่ออยู่ และ สัน ระวัง จน พอง ละของ เกล็ด คว้า ใช้คน
โลก ท่าน จะใคร่ รู้หรือว่า ความเชื่อ ที่ ปราศจาก การ ปฏิบัติ นั้น คาย แล้ว
ฝ่าย อับราฮัม ผู้ บิดา เรา นั้น เมื่อ ท่าน เขา ยศษาค ผู้ ลุก คน ภาภ ถึง
แท่น บูชานั้น ท่าน ใ้ พันโทษ นอก จาก การ ปฏิบัติ หรือ ท่าน นี้ เหน หรือ
ยังว่า ความเชื่อ ของ อับราฮัม เข้า กัน กับ การ ปฏิบัติ แล ความเชื่อ
นั้น ถึง ที่ ครบ สำ เร็จ แก่ คว้า การ ปฏิบัติ แล คำ เขียน นั้น จึง สำ เร็จ ดี
ว่า อับราฮัม ใ้ เชื้อ พระเจ้า แล ว่า ซึ่ง เชื้อ นั้น ถือ ว่า เป็น เหตุ ที่ ใ้ พัน
โทษ แล อับราฮัม นั้น ใ้ ว่า เป็น สาวก ของ พระเจ้า เหตุ ทั้ง นี้ ท่าน เหน
หรือ ยังว่า คน จะ พันโทษ ใ้ แก่ คว้า การ ปฏิบัติ แล มี ใช้ คว้า ความ
เชื่อ สิ่ง เดียว แล คว้า ราชาบ หลิง แพศยา นั้น ก็ เหมือน กัน เมื่อ เขา
รับ ผู้ มา สอดแนม ทั้ง หลาย นั้น แล ปล่อย ออก ไป ทาง ขึ้น เขา มี ใ้ พัน
โทษ คว้า การ ปฏิบัติ หรือ ฝ่าย คว้า เกย ถ้า ปราศ จาก วิญญาน แล ว่า ก็ คาย ก็
คว้า ความเชื่อ เลา เป็น เหมือน กัน ถ้า ปราศ จาก การ ปฏิบัติ ก็ คาย แล ะ

๑๐ บท ๓ ๗

๑๐ กูกร ฟัน อัง ของ ข้า ขย่า เป็น ครู เป็น อัน มาก หลาย คน ท่าน รู้ อยู่
ว่า เรา จะ คง รับ โทษ หนัก ว่า คว้า ว่า เรา พลาด พลัง เป็น หลาย ข้อ สัน
ทุกคน ถ้า ผู้ โทมิ ใ้ พลาด พลัง ใน ถ้อย คำ ผู้ นั้น ก็ เป็น คน ถึง ที่ ครบ
สำ เร็จ แล แล้ว ถัก ครอง สัน ทั้ง คว้า ได้ กู เกิด เรา เขา ยัง เห็น ใ้ ปาก ม้า
จะ ใ้ ฟัง เรา แล กลับ เขา ทั้ง คว้า ใ้ กู ตะ เรือ สำ เกา โทใหญ่ ลัก เท่าไร
แล ชัก ไป ชัก มา คว้า ลม พยุห ัก ล้า แสง ยัง จะ ใ้ กลับ เสีย ใ้ คว้า กะ
กุก หนัก หนึ่ง คาม ปราถนา แห่ง ไค กัง ก็ ทั้ง นี้ แล สัน นั้น เป็น ส่วน ฮา
การ หนัก น้อย แต่ ว่า ยัง ฮวด คว้า การ ใหญ่ สัน นั้น คือ เพลิง ไฟ ไฟ
หนัก น้อย ใ้ ใหม่ ทั้ง ป่า ใหญ่ เป็น โลก ัย เคม คว้า ผิด สัน นั้น วาง ไว้ ใน
ฮาการ คว้า จึง ทำ อันตราย สัน ทั้ง กาย เมา สิ่ง ทั้ง ปวง ใ้ ใหม่ เสีย กิด

เพลิง เองด้วยไฟนรก สักวาเคราะห์น ทั้งหลาย แลนทุก ทั้งปวง แล สักวา
 คลาน แล สักวาใน ๖๖๖ จะทำให้เชื่องได้ มนุษย์ได้ทำไว้แล้ว แต่ว่า
 ลึน นั้น ภาผู้ใดเลยจะทำให้เชื่องได้ไม่ เป็น สิ่ง ชั่ว จะตกไม่ไหว เคย
 ด้วย พิศ หน้า ที่ จะให้กาย เราเคยเขา ลึน นั้น โทษนา พระเจ้าผู้ บิศา แล้ว
 จึง มา แข่ง ท่า มนุษย์ ที่ สร้าง ไว้ ตาม รูป สันคาล แห่ง พระเจ้า คำโทษนา ทั้ง
 คำ แข่ง ท่า ออก มา แต่ ปาก เทียว กุณร ฟัน อัง ของ ข้า ซึ่ง จะ เป็น กิ่งนี้
 หา ควร ไม่ ด้วย ท่อ น้ำ เล้า น้ำ หวาน กับ น้ำ ชม จะ ไหล ออก มา แต่ ช่อง
 เทียว หรือ กุณร ฟัน อัง ของ ข้า ซึ่ง ลูก กัน น้ำ มัน จะ เกิด แก่ กัน มะเทือ
 เทษ หรือ ลูก กัน มะเทือ เทษ จะ เกิด แก่ เถา อะ หุ่น ไม่ ได้ แล ท่อ น้ำ จะมี
 น้ำ หวาน กับ น้ำ ชม ด้วย กัน หา มิ ได้ เหมือน กัน อะ

๑๓ ๐ ใน พวก ท่าน ใคร มี สติ บัญญา ฉลาด รู้ ก็ ให้ ผู้ นั้น สำแดง กิจการ
 ประพรีทธิ ของ ทั่ว ด้วย ใจ สุภาพ ควร แก่ บัญญา นั้น ถ้า ท่าน มี ใจ รัน ด้วย
 อิจฉา แล ไกร วิวาท ใน ใจ ท่าน ก็ อย่า ขวด อย่า ปด ก่อ ความ สัจ บัญญา
 เช่น นี้ มิ ได้ ลง มา แต่ บน แต่ ว่า เป็น แต่ สำหรับ แผ่นดิน อัน ควร แก่
 มนุษย์ ที่ เป็น บุตุชน นั้น ควร แก่ ผู้ อัน ใจ อิจฉา กัน วิวาท กัน อยู่ ที่ ไหน
 ที่ นั้น ก็ วนวาย ด้วย การ ชั่ว ทุก อย่าง แต่ ฝ่าย บัญญา อัน มา แต่ สวรรค์ นั้น
 ก็ เติม เป็น อัน บริสุทธิ จึง ประกอบ ด้วย ความ สุข สำราญ แล ใจ กว้าง
 ขวาง ว่า ง่าย ก็ ประกอบ ด้วย เมตตา ปราณี่ ผล การ อัน ที่ มิ ได้ เลือก
 หน้า มิ ได้ ทำ เทียม เพราะ ฟัน หวาน ไว้ แล้ว จะ เป็น ผล การ ชอบธรรม
 ให้ มี ความ สุข สำราญ แก่ คน ที่ ประพรีทธิ อัน ควร ด้วย ความ สุข สำราญ นั้น

๐ บท ๔ ๗

๐ ซึ่ง รบกัน วิวาท กัน กลาง ท่าน นั้น เกิด มา แต่ ไหน มิ ได้ เกิด มา แต่ นี้
 หรือ คือ ว่า แต่ โลก แล ความ ปราถนา ของ ท่าน ที่ รบกัน แก่ง แย่ง กัน
 ใน อากา รท่าน ๆ ปราถนา แต่ ยัง ไม่ สำ เร็จ กัง ใจ ปราถนา ท่าน ว่า พัน
 กัน อิจฉา กัน ยัง เขา ไม่ ได้ ท่าน รบกัน วิวาท กัน แต่ ยัง มิ ได้ มี ด้วย ว่า

ท่าน มิได้ขอ ท่าน ขอแค่ มิได้รับ เพราะ ว่า ท่าน ขอผิดไป จะใคร่ขาย
 ใช้ทามใจ ปรารถนา อันไม่ถี่ โสคนผิด ประเวณีทั้ง หลึง ชะย ท่านไม่
 รัหรือว่า ซึ่ง จะ เปน มิครไมครี กัน กับโลกย นั้น ก็ เปน สักครู่ ค่ำ พระเจ้า
 ถ้าผู้ใด จะใคร่ เปน ไมครี กัน กับโลกย ผู้ นั้น จึง ตั้ง ตัว เปน สักครู่ ค่ำ พระ
 เจ้า ท่าน ถึง รัว่า คำ พระอัน เขียน นั้น ว่า เปลา ๆ เมื่อ ว่า วิญญูณ ที่
 อยู่ ใน ท่าน ปรารถนา ซึ่งไม่ถี่ จึง เกิดใจ อธิมา แต่ ว่า พระเจ้า ประทาน พระ
 คุณ มาก กว่า อธิ จึง ครัสว่า พระเจ้า จะ ชัก ขวาง คน ที่ ถึง ฆณะทิจู
 แต่ ว่า ประทาน พระ คุณ ให้ แก่ คน ถ่อมใจ เหตุ ฉะนี้ จง ตั้ง อยู่ใน โสวาท
 พระเจ้า ชัก ขวาง ค่ำ สู้ กับ ชะตาน มัน จึง จะหนี จากท่าน ๆ จง มาใกล้
 กับ พระเจ้า ๆ จึง จะ มาใกล้ แก่ ท่าน โสคน ขาป มือ ของ ตัว จง ชะระ
 เสียบ เกิด โสคนใจ สองให้ใจ นั้น บริสุทธิ เปน หนึ่ง ไป เกิด ทระฆน
 ทาระกำ ตัว ร้อง ให้ พิลาพ ว่า ไร ไป เกิด อัน หัวเราะ นั้น ให้ กลับ ร้อง ให้
 เกิด แล้ว ซึ่ง ยินดี นั้น ให้ กลับ เปน ทุกข โสคนเคี้ยว จง ถ่อม ตัว ลง
 จำเพาะ พระองค์เจ้า ๆ จึง จะ ไปรด ยก ตัว ขึ้น ๗

๑๑ ๐ กูกระ ฟันซัง อย่ำ พุด คำ นินทา ค่ำ กัน แล กัน ใคร ผู้ใด ที่ พูก
 นินทา ฟันซัง ผู้ นั้น ภาค ไทย ค่ำ ฟันซัง ก็ นินทา พระบัญญัติ แล ปรวิธ
 พระบัญญัติ นั้น ว่า ผิด ค้วย แล้ว ถ้า ท่าน ฟัง พระบัญญัติ ท่าน มิได้ เปน คน
 ประพริททิกาม แต่ ว่า กลับ เปน ผู้ กระธการ เสียบ ซีก ผู้ ตั้ง พระบัญญัติ
 แล ผู้ กระธการ มี แต่ ผู้ เดียว ที่ จะ กระทำให้ รอด ได้ จะ บันดาล ให้ ผิบ
 ทาย ก็ ได้ แต่ ทว่า ท่าน นี้ จะ เปน ผู้ใด ที่ จะ มา ปรวิธโทษ ฟัง คนอื่น เล่า ะ

๑๓ ๐ บัดนี้ คุณะ ท่าน ที่ว่า วันนี้ รั ฟรังนี้ เรา จะ ไป เมือง นั้น แล ค้วย ทำ
 ที่ นั้น บัหนึ่ง จะ ค่ำ ขาย เขา กำไร ที่ จะ เปน ฟรังนี้ ท่าน ก็ ไม่ รั ค้วย ชีวกร
 ท่าน นั้น เปน ะไร ก็ เปน ปรากค ขึ้น แต่ ขณะ เดียว แล้ว ก็ หาย ไป ก็ ยิ่ง ชอบ
 ที่ ท่าน จะ ว่า ทั้งนี้ ถ้า แล พระเจ้า ไปรด แล้ว ชีวกร จึง จะ จำ เริญ อยุ่ จึง จะ
 ทำ สิ่งนี้ สิ่งนั้น ๐ แต่ เดียวนี้ ท่าน มา อวค ค้วย ฆณะทิจู ที่ จะ อวค ทั้ง นี้ ก็

ชั่ว ทมก ถ้า ผู้ใด รู้จัก ทำ ซึ่ง ชอบ ที่ แล้ว มิ ได้ ทำ แก่ คน นั้น เปน ผิด แล

๐ บท ๕ ๓

๐ เทียว นี้ คุณกร พวก มั่ง มี ings พิลาพ ร้อง ให้ หย่าง หมก ทอน เพราะ ความ
ทุกขยาก ของ ท่าน ซึ่ง จะ มา ภาย หน้า ทวิพย สมบัติ ของ ท่าน ก็ เป็ย เสีย แล้ว
ผ้าผ่อน ของ ท่าน บังเกิด ทัว มอก ทัว ทนทอน กัก กิน เสีย แล้ว เงิน ทอง ของ ท่าน
สนิม ทิก กิน แล้ว แล้ว พิกม ของ สมบัติ นี้ จะ เปน พญานค ค่อ ท่าน แล จะ
กิน เนื้อ ท่าน คังไฟ ที่ ท่าน ใ้ สุม ประสมไว้ ค่อ กาล ภาย หน้า กู เกิด ค่า จ้าง
ของ คน การ ที่ เกี่ยว เข้า ใน ไร่ นา ของ ท่าน ที่ ท่าน มิ ได้ ใช้ ใ้ นั้น ร้อง บอก
แล คำ ร้อง ของ คน เกี่ยว นั้น ทราบ ถึง พระกรรม แห่ง พระองค์ ผู้ เปน เจ้า
แห่ง พลรบ ท่าน ใ้ เลี้ยง ทัวไว้ บน แผ่นดิน ทัวย เครื่อง นวม วิเสศ แล ของ
แพง เกิน ขนค เลี้ยง หัวใจ ท่าน เหมือน หย่าง สัตว์ ขุนไว้ สำหรับ ช่า นั้น
ท่าน ใ้ ไล่ ช่า เสีย ซึ่ง ผู้ ชอบ อรรม แล้ว มิ มี ใคร ค่อ สู้ ชัก ขวาง กับ ท่าน

๗ ๐ คุณกร พวก ฟิ้นซัง เพราะ เหตุ คัง นี้ ings ออก ทน ไว้ โฉน จน พระองค์
เจ้า จะ เสกฯ มา กู เกิด ผู้ ทัว ไร่ นา คอย ถ้า จะ ใ้ ผล เกิด จาก กิน ชัน กอบ
ทัวย ประโยชน์ มาก ก็ ใ้ คอย กู โฉน กว่า ฝน จะ ตก ใน ต้น ระกูป แล ปลาย
ระกูป ท่าน ings คอย ทน ไว้ โฉน เหมือน กัน แล แสง ใจ ชัน เกิด ทัวย ว่า
ซึ่ง พระองค์ เจ้า เสกฯ มา นั้น มาก ใ้ ลแล้ว กู ระ ฟิ้นซัง ทั้ง หลาย ช่า ชัก
ใจ เคื่อง ใจ กัน แล กัน กลัว กลืออก ว่า จะ คอ้ง ปรียบ โทษ เอา ผู้ กระสการ
ขึ้น ใ้ ล หน้า ประกูป แล้ว กู ระ พวก ฟิ้นซัง ings เขา ผู้ ทำ นาย ทั้ง หลาย ที่ ใ้
ว่า กล่าว ใน โฉน พระองค์ เจ้า ใ้ เปน แบบแผน ทัว หย่าง ที่ ทน ความ ยาก
ร้าย แล มีความ เพียร ออก ถิ่น ใจ โฉน ก็ นี้ แล เรา เคย ว่า คน ที่ ออก ทน
โฉน เปน ผาศุข แล ท่าน ใ้ ยิน ทัวย ชิโยบ ที่ ออก ทน โฉน นั้น แล ใ้ เหน ว่า
ค่อ ปลาย มือ พระองค์ เจ้า ใ้ กระทำ หย่างไร ว่า พระองค์ เจ้า ทรง พระ
กรรม แล พระเมตา ปรานี ค่อ ชิโยบ นั้น เปน ชัน มาก แล้ว พวก ฟิ้นซัง ของ
ช่า นี้ เปน ช่า ใ้ ใหญ่ ที่ สุก ช่า สบค ออก ชื่อ ฟ้า หรือ แผ่นดิน หรือ สิ่ง ใด ชัน

ถ้าท่านว่า มีก็ให้เป็นมี ไม่มีก็ไม่ เพื่อมิให้ท่าน ตกใจที่ปรับโทษได้ ฯ
 ๑๓ ๐ ใครในพวกท่าน คอ้ง ความ ยาก ร้าย ก็ให้ผู้ นั้น สวด อธิษ
 วอน พระเจ้า ใคร มีใจ ชื่นบาน ก็ให้ผู้ นั้น ร้องเพลง ใน พวกท่านใคร
 เจ็บ ก็ให้เรียกผู้ เก้า ผู้ แก่ ใน พวก ลูก สนิห ให้เขา สวด อธิษวอน เพราะ
 คน นั้น เขา นั้น มี นศ ชะโลม ใน พระนาม พระองค์ เจ้า แล้ว ซึ่ง สวด ้วย
 ความ เชื่อ จะ ทำให้ คน เจ็บ นั้น รอก ไข้ แล พระองค์ เจ้า จะ ให้ เขา เป็น
 ชื่น ถ้า แม้นว่า เขา ไข้ ทำ ผิด เป็น ประการ ไต ก็ จะ ไป รค ยก เสีย ลู แก่
 โทษ แก่ กัน แล กัน แล สวด เพราะ คน คน ้วย กัน เพื่อ จะ หาย ซึ่ง แค้น
 เคื่อง กัน คำ สวด แห่ง ผู้ ชอบธรรม มี กำลัง เป็น อัน มาก เฮลียา เป็น ที่ คอ้ง
 ทน ความ เหมือน กัน กับ เขา แล เฮลียา ไข้ สวด ขอ มิ ให้ ฝน ตก แล ฝน
 มิ ได้ ตก ถึง สาม ปี หก เดือน แล้ว ท่าน สวด ขอ อีก ฝน ก็ ตก แก่ พ้า และ
 แผ่นดิน งอก เป็น ผล ได้ บุกระพิน้อง ถ้า ใคร ผู้ ไต ใน พวก ท่าน หลง ผิด
 จาก ความ สัจจริง แล คน ชื่น ให้ เขา กลับ คึง กวี่ เสีย ใหม่ ให้ คน นั้น รู้ว่า
 ถ้า ผู้ ไต กระทำให้ คน ชื่น กลับ จาก ทาง ที่ หลง ผู้ นั้น กระทำให้ วิญญ
 เขา รอด พ้น ความ คาย แล ให้ กลับ บัง เสีย ซึ่ง ความ ผิด เป็น อัน มาก ฯ

๐ หนังสือ ซึ่ง ยาก โภ ฝาก โอวาท จบ บริบูรณ์ แล ฯ

I. PETER.

๐ หนังสือ ซึ่ง เปโตร ฝาก โอวาท ระบุ บัณฑ์ ฯ

๐ บท บัณฑ์ ฯ

๐ เปโตร ผู้ เป็น ทูต แห่ง พระเยซู คริสต์ ฝาก มา ถึง คน ซึ่ง พระเจ้า ทรง
 เลือ กไว้ ที่ กระจัก กระชาย ฮา ไกรย อยู่ ใน เมือง ปนโต เมือง ชะลาเคีย
 เมือง กัปะโตเกีย เมือง ฮาเซีย แล เมือง บิซุเนีย คาม ซึ่ง พระบิดา เจ้า รู้
 จัก ไว้ แก่ กอ้น ซึ่ง พระวิญญ ได้ จังระ ไว้ ให้ เชื้อ พัง พระเยซู คริสต์
 แล คอ้ง ประ พรม ้วย โลก ิห แห่ง พระองค์ พระคุณ แล ความ สุข สำราญ
 จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ให้ เป็น อัน บริบูรณ์ เดิก ฯ

๓ ๐ สาธุการแก่พระเจ้า แก่พระบิดาแห่งพระเยซูคริสตเจ้าเรา ที่ทรงพระกรุณา เปนอันมาก กระทำให้เรา บังเกิด สำหรับ จะให้ มี ความไว้วางใจ อันไคมีชีวิต ทั่วทั้งทรงให้พระเยซูคริสตเป็นขึ้น มา จากตาย แล้วให้เราได้ของ มรดก อันมีไว้จัก เปื่อยเสีย อัน ปราศจากมลทิน อันจะร่วงโรย หามิได้ เช่นที่ รักษาไว้เพราะเราในเมืองสวรรค์ เพราะเราที่พระวิสุทธิ พระเดช แห่งพระเจ้าได้ ปกป้องไว้ จะให้ถึง ที่ รอคอย คำสั่ง ความเชื่อ ซึ่ง จะรอด นั้น ก็ จัก แจง พรอัม จะได้ เป็น ปราบกน ใน เวลา กำหนด ภายหน้า มกท แม้น ว่า บัดนี้ ท่าน คง ยาก ลำบาก น้อย หนึ่ง ก่อ่น ทั่วๆ ทั่วตลอดใจ ต่าง ๆ เพราะจำ เปน ยัง ควร ท่าน จะ ชื่น ชม ยินดี ใน การ นี้ ทั่วๆ ทั่ว ถ้า ความเชื่อ ของ ท่าน ลอด แล้ว เหนชอบ ก็มี ประโยชน์ ประเสริฐ กว่าทอง ที่ เขา ลอด ไฟ เหนว่าดี แล้ว แต่ ยัง เป็น หน้า ทำลาย เสีย ใต้ แต่ ฝ่ายความเชื่อ นั้น ใน ที่ ปลาย มีช จะเป็นที่ สวรรค์ เป็น เกรียภยศ เป็น รัศมี เสดจ คราว เมื่อ พระเยซู คริสต จะ เสดจ ปราบกน มา พระองค์ นั้น เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย มิได้ เหน ท่าน ยัง รักษา อยู่ แม้น ท่าน มิได้ เหน เถียวนี้ ท่าน ยัง เชื่อใน พระองค์ แล้ว ท่าน โสมนัส ยินดี ทั่วๆ ทั่ว ความ ยินดี เหลือ ที่ จะ ว่า แล กอบ ทั่วๆ ทั่ว รัศมี เสดจ เมื่อ ท่าน รับ ซึ่ง ปลาย เหตุ ความ เชื่อ ของ ท่าน คือ ว่า ซึ่ง จิต วิญาณ จะ รอด แล ทั่วๆ ทั่ว รอด นั้น ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย ได้ ใต้ ถาม คั่น ทา เมื่อ เขา ทำนาย ลวง ว่า ทั่วๆ ทั่ว ประโยชน์ ซึ่ง จะ บังเกิด มี แก่ ท่าน เหล่า นั้น สืบ คุ จะ ไคร่ รู้ ว่า ที่ พระวิญาณ แห่ง พระคริสตโต สำแกง เวลา แก่ เขา จะ เป็น เวลา อย่างไร แล จะ เป็น เมื่อไร ที่ พระวิญาณ นั้น ลวง ว่า ทั่วๆ ทั่ว ความ ทุกข ทระมอน แห่ง พระคริสตโต แล ทั่วๆ ทั่ว การ สำหรับ พระ รัศมี พระองค์ นั้น ได้ เป็น ปราบกน แก่ เหล่า นั้น ว่า เขา ได้ ประกาศ ความ นี้ เพื่อ ประโยชน์ เขาเอง ก็ มิใช่ แต่ ว่า เพื่อ ประโยชน์ ของ เรา แล้ว คน ที่ กล่าว มงคล โอวาท แก่ เรา ทั่วๆ ทั่ว พระวิญาณ บริสุทธิ อัน รับใช้ มา แก่ สวรรค์ ได้ กล่าว ความ นี้ แก่ ท่าน แล ความ นี้ ทุก สวรรค์ จะ ไคร่ พินิจ คุ อะ

๑๓๐ * เหตุฉะนี้ ครั้น ทั้งใจ พระอัมมัตถ์แล้ว ก็เผ้า ระวัง ไว้ใจให้ถ้วน
 ถี่ ถึง จะได้ พระคุณ อัน จะมา ถึง กว ครอบ เมื่อ พระเชษฐ จะเสกจ เป็น ปรากฏ
 มา แล้ว เหมือน หย่าง ธูป ที่ ฟุ้ง ที่ ๆ ก็อย่า ประพริทธิ ตาม ความ ปรากฏ
 แต่ ก่อใน ที่ โง่ นั้น แต่ ว่า เหมือน หนึ่ง ผู้ทรง เรียก ท่าน เป็น อัน บริสุทธ
 ก็ ท่าน จง เป็น อัน บริสุทธ ใน การ ประพริทธิ ทั้งปวง เหมือน กัน เพราะ ว่า
 คำ เขียน มี ว่า ท่าน จง เป็น อัน บริสุทธ เด็ด คว้ย ว่า เรา เป็น อัน บริสุทธ :
 ๐ แล้ว ครั้น ท่าน ลวด ออก พระนาม พระบิดา ที่ มิได้ เลือ ก หน้า ผู้ใด
 แต่ ว่า ทรง พิภาคษา ทุก คน ตาม การ งาน เขา ควรว ท่าน ฮา ไครย อยู่นี้
 จง ประพริทธิ เป็น อัน ควรว คว้ย เกรง กลัว รู้ ว่า เมื่อ ท่าน รอด พ้น จาก ชึ่ง
 การ ประพริทธิ ตาม ความ โง่ ซึ่ง ท่าน ได้ เรียน แต่ ภูหน้ำ ทายถย นั้น ท่าน
 ได้ ได้ ออก คว้ย ของ ที่ จะ เบื่อ เสีย คือ คว้ย เงิน ทอง ก็ หา มิได้ แต่
 คว้ย โลหิต อัน มี วาภา เหมือน หนึ่ง คว้ย โลหิต ของ ลุก แกะ อัน ปรากฏ จาก
 มลทิน จะ ก็ เกียน มิได้ คือ โลหิต แห่ง พระครีโต ผู้ เป็น ที่ พระเจ้า
 ทรง รู้ จัก กัน กำหนด ไว้ ก่อ กัธ โลกย์ จะได้ เป็น ปรากฏ ใน วัน สด ภาย
 หลัง นี้ เพื่อ ประโยชน์ ท่าน ทั้งหลาย ที่ ฮา ไครย แก่ พระองค์ จึง เชื้อ ใน
 พระเจ้า ที่ ให้ พระองค์ เป็น ชื่น มา จาก ทาย แต่ ให้ พระองค์ มี รัศมี เศษ
 เหตุ ฉะนี้ ซึ่ง ท่าน เชื้อ แล ไว้ใจ นั้น ก็ เป็น ที่ เชื้อ แล ไว้ใจ ใน พระเจ้า ครั้น
 ท่าน ได้ ชวระ จิตใจ ของ คน แล้ว คว้ย การ ฟัง ประนิบัติ ตาม ความ
 สัจจริง เพื่อ เหตุ จะได้ รัักษ พวก พี่น้อง คว้ย ความ รัักษ อัน มิ รู้ จัก ทำ
 เทียม จะได้ รัักษ ชึ่ง กัน แล กัน เป็น นิจ คว้ยใจ บริสุทธ รู้ จัก ชึ่ง บังเกิด
 ใหม่ คว้ย พี่ช้น อัน จะ เบื่อ เสีย ก็ หา มิได้ แต่ ว่า คว้ย พี่ช้น ที่ มิ รู้ จัก
 เบื่อ เสีย คือ กาลัง คำ พระเจ้า ผู้ ทรง ชวีกร แล จำ เริญ เป็น นิจ คว้ย
 ว่า ชึ่ง เป็น เนื้อ หนึ่ง นั้น เป็น เหมือน หนึ่ง คัน หน้ำ หมก แล รัศมี เศษ แห่ง
 มนุษย์ นั้น เป็น เหมือน ออก คัน หน้ำ หมก ทั้ง นั้น แต่ ว่า คำ พระองค์ ให้
 จำ เริญ ไว้ สืบ ๆ กัน ไป เป็น นิจ ชะ

๑๐ เหตุนี้ ครั้น ท่าน ได้ ปลก เบื้อง เลี้ยว ซึ่ง ความ ชั่วร้าย ทั้ง ปวง แล
 ขุบาย ทั้ง ปวง แล ซึ่ง จะ ทำ เทียม แลใจ ริศยา แล คำ ล้อ เลียด ทั้ง ปวง
 เหมือน หนึ่ง ทารก ชัน พึ่ง เกิด มา จง มี ใจ ปราถนา ซึ่ง น้า นม คำ พระ อัน
 ปรากฏ จาก ขุบาย นั้น เพื่อ จะ ได้ ไหวว วัฒนา ใหญ่ ชัน ถ้วย นั้น จึง จะ ถึง ที่
 รอด เพราะ ว่า ท่าน ได้ ชิม ตู แล้ว ว่า พระ องค์ เจ้า ทรง พระ กรรุด
 ท่าน ก็ ได้ มา ถึง พระ องค์ นั้น แล้ว เหมือน หนึ่ง ถึง เสลา ชัน ให้ มี ชีวิกร ที่
 มนุษย์ ผลัก ทั้ง เลี้ยว แล้ว จริง แต่ ว่า เป็น ที่ พระ เจ้า ทรง เลือก ไว้ ที่ ประเสี
 แล ท่าน ทั้ง หลาย เป็น หิน ชัน มี ชีวิกร ก่อ ชัน เป็น ดึก สำหรับ พระ วิญญา
 ไศรย เป็น ประโรทิต ที่ บุษ ชัน บริสุทธี สำหรับ ที่ จะ ถวาย บุษ ด้วย วิญญา
 เช่น อัน ชอบ แก่ พระ เจ้า ด้วย เตะ พระ เชชู คริศ เหตุ นี้ มี คำ เขียน ว่า
 กูกร ท่าน เรา วาง เสลา ลง ใน ชีโอน เสลา ที่ เป็น หัว มุม ใหญ่ ที่ เลือก ไว้
 แล ที่ รัศมี แล้ว ถ้า ใคร ผู้ใด เชื้อ ใน เสลา นั้น คน นั้น จะ ละหาย เลี้ยว
 มิได้ แล ฝ่าย ท่าน นี้ ที่ เชื้อ แล้ว พระ องค์ นั้น ก็ เป็น ที่ รัศมี เป็น ชัน มาก
 แก่ ฝ่าย คน ที่ มิ ได้ เชื้อ ก็ เป็น เสลา ที่ ผู้ ล้าง นั้น ทั้ง เลี้ยว แต่ ถึง เช่น
 นี้ ยัง กลับ เป็น หัว มุม แล้ว แล เป็น ที่ ให้ สกุก ล้ม จัก เคียง คน ที่ ไม่
 เชื้อ สกุก ที่ คำ นั้น เขาก็ จัก ไว้ สำหรับ เหตุ อัน นั้น แล แต่ ฝ่าย ท่าน เถ่า
 ท่าน เป็น สกุก ชัน เลือก ไว้ เป็น พวก ประโรทิต สำหรับ การ หลวง เป็น
 ประเทษ ชัน บริสุทธี เป็น ไพร่ พล ชัน จะ ได้ เขา ไว้ เพื่อ จะ ได้ สำแดง ซึ่ง บาระ
 มี คุณ แห่ง พระ องค์ ผู้ ทรง เรียก ท่าน ทั้ง หลาย ออก จาก ที่ มี ดิน เข้า มา ใน
 ที่ สว่าง ชัน เป็น หน้า ชีจรร ของ พระ องค์ นั้น เมื่อ นั้น ทา ได้ เป็น พวก
 พล ไม่ แต่ เดียว นี้ ไป เป็น พวก พล แห่ง พระ เจ้า เมื่อ นั้น ท่าน ทา ได้
 รับ พระ กรรุด ไม่ แต่ เดียว นี้ ได้ รับ พระ กรรุด แล้ว ๓

๑๑ ๑๐ กูกร ท่าน ที่ รัศมี ข้า ชัน วอน ท่าน เหมือน หนึ่ง เป็น แต่ คน แหก
 บ้าน ธานี ไศรย พลง ให้ ออก กลับ ไว้ จาก ความ ปราถนา แห่ง เนื้อ หนึ่ง ที่
 คอ สู้รบ กัน กับ จิกร วิญญา แลแล้ว การ ประพริทิต ซึ่ง ท่าน ประพริทิต ได้

กลาง พวกต่าง ประเทษ นั้นให้ไปเป็น ฮัน ที่ สมควร เพื่อว่าใน ที่ เขา ว่า ทั่ว
 ท่าน เหมือน ว่า ท่าน เป็น คน ทำ ชั่ว ครั้น เขา ได้ เห็น การ ที่ ของ ท่าน เขา
 ยัง จะ ให้ โมทนา สรรเสริญ พระเจ้า ใน วัน ที่ พระองค์ จะ ทรง เสด็จ แลดู รร
 ย่อม พึง บังคับ บันชก กตทมาย แห่ง มนุษย์ ทุก อย่าง ทั่ว เกณฑ์ พระองค์
 เจ้า คือ ว่า ทั้ง มหา ภาระ ยศ ฤๅ ทั้ง ว่าเป็น ยอด ฮาซง พึง ผู้ เป็น เจ้า
 นาย กจ คน ถือ รับสั่ง จะ ได้ ลง โทษ แก่ ผู้ ทำ ร้าย เป็น ที่ สรรเสริญ คน
 ที่ ทำ ดี ทั่ว ชอบ พระไทย แห่ง พระเจ้า จะ ให้ ท่าน ทำ การ ดี จึง จะ ก
 ไร ซึ่ง ความ โง่ ของ คน ที่ ทำ ความ คิด มิ ได้ ให้ สูญ เสีย แม้ ว่า ท่าน เป็น
 คน ที่ พ้น ซึ่ง เป็น ทาย ซึ่ง พ้น นั้น อย่า ให้ เขา มา เป็น ที่ บิด ปก ความ ผิด
 การ ชั่ว แต่ ว่า จง ทำ เหมือน เป็น ทาย แห่ง พระเจ้า นี้ ยี่ ถือ คน ทั้ง ปวง
 รักษ พวก พ้น ซึ่ง เกรงกลัว พระเจ้า แล้ว นบ นอบ นับ ถือ ท่าน ผู้ เป็น ภาระ ยศ
 ๑๔ ๑ ถ้า เป็น คน รับ ใช้ ใน เรือน จง พึง คำ ผู้ เป็น นาย คน ทั่ว เกรง
 ขาม ทุก อย่าง จะ ว่า ผู้ ที่ ใจ ฮ่อน พวก เดียว ก็ มิ ใช้ แต่ ว่า คน โกง ทั่ว
 ทั่ว ว่า ถ้า ผู้ โกง ทน ทุก ข ทน รวี่ เพราะ เหน้ แก่ พระเจ้า นี้ แล จะ เป็น การ
 ชอบ แต่ ว่า ถ้า ท่าน ทำ การ ชั่ว แล้ว ถูก เข้ม ยืน เพราะ การ นั้น แม้ ว่า
 รับ ทั่ว เพียร ฮคใจ ก็ จะ เป็น หน้า สรรเสริญ อะไร แต่ ทว่า ถ้า ท่าน ทำ
 การ ดี แล ทน ความ ผิด เพราะ การ ดี นั้น นี้ แล เป็น ความ ดี ชอบ แก่
 พระเจ้า ทั่ว ว่า ท่าน คง เรียก ไว้ สำหรับ เหตุ ฮัน นี้ เพราะ ว่า พระศรี ศิ โภ
 ทล ทุก ข ทระมาน เพราะ ท่าน ให้ เป็น แบบ แขน แก่ ท่าน ให้ ท่าน ตาม รอย
 พระบาท แห่ง พระองค์ ผู้ มิ ได้ กระทำ ผิด ประการใด แล จะ จับ ซึ่ง อุนาย
 ใน ถ้อย คำ แห่ง พระองค์ หา มิ ได้ แล้ว เมื่อ ค้อง ซึ่ง คำ หยิบ หย่าม พระ
 องค์ จะ ว่า คอบ แทน ก็ มิ ได้ เมื่อ ทน ร้าย ก็ มิ ได้ ชู คำ ความ แต่ ว่า ผิด
 ข้อ คระ ดี ไว้ แก่ ท่าน ผู้ ทรง พิภาภาษ ทั่ว ชอบ ธรรม พระองค์ เอง ก็ รับ ทน
 โทษ ของ เรา ใน กาย พระองค์ เมื่อ อยู่ บน คัน ไม้ นั้น เพื่อ ว่า เมื่อ เรา พ้น
 โทษ แล ทั่ว จะ ได้ เลี้ยง ชีวิต ทั่ว ชอบ ธรรม ทั่ว เศษ บาดแผล แห่ง

พระองค์ ท่าน ทั้งหลาย ถึง ที่ รักษา หาย แล้ว คว้า ว่า ท่าน ทั้งหลาย ได้ เป็น เหมือนหนึ่ง ฝูงแกะ ที่ หลง ทาง แล้ว แต่เดี๋ยวนี้ ได้ กลับ เสีย มาหา ท่าน ผู้เลี้ยง แด่กู ซึ่ง จิกร วิญญูณ แห่ง ท่าน ทั้งหลาย ฯ

๑ บท ๓ ฯ

๑ ฝ่ายท่าน ที่เป็น พวกเมียม ทั้งหลาย ท่าน จง ย่อม พัง คำ ผัว คน เหมือนกัน เพื่อ ว่า ถ้า ผู้ใด ที่เป็น ผัว นั้น มิได้ เชื้อ พัง ถ้อยคำ จะได้ ชักชวน เขาใจ เขาคว้า กิริยา ของ เมียม เขา นอก จาก ถ้อยคำ ครั้นเขา ได้ เห็น ซึ่ง ท่าน ประพฤติ นั้น ปราศจาก วา คิมลทิล กอบ คว้า เกรง ขาม คว้า การ แกร่ง กัว ภาย นอก นั้น อย่าให้ เป็น คว้า ถัก ผมมวย เกลา คว้า สาย ของ แล ผ่า ผอ่น มาก มาย แต่ ว่า ให้ เป็น กัว ชอน ไว้ แด่ใจ แกร่ง ไว้ คว้า เครื่อง ชัน มิได้ เบื่อ สุนฺญ เสีย คือ จิกร ใจ ชัน ชอน สุกภาพ แล ใจ เคย นึ่ง เจียบ ใจ เช่น นั้น จำเภาะ พระเจ้า มี ราคา มาก แล ผู้หญิง บริสุทฺธิ แต่ บุราณ ที่ ใจ ใจ ใน พระเจ้า เคย แกร่ง กัว เช่นนี้ แล นอ้ม พัง ผัว คน เหมือน หย่าง นาง จวรา พัง ชับวาชาม ร้อง เรียก ท่าน ว่า นาย เจ้าข้า แล ท่าน ทั้งหลาย ได้ เป็น ลูก หญิง แห่ง นาง จวรา นั้น เมื่อ ท่าน ประพฤติ ดี แล มิได้ กก ใจ กลัว แก่ ชักใด ฝ่าย ท่าน ผู้ ผัว เล่า ก็ เหมือน กัน จง อยู่ คว้า กัน ตาม วิช คน นับถือ ผู้หญิง เหมือน เป็น เครื่อง ชัน จะ ใช้ แขง แกร่ง มิได้ คว้า ว่า จะได้ มระกค พระคุณ คือ ชีวิกร คว้า กัน ทำ กังนี้ เพื่อ มิให้ สิ่งใด ชัก ขวาง เสีย ซึ่ง คำ สวด ของ ท่าน ฯ

๔ ๑ ใน ที่ สุก ซ้ำ จึง ว่า ให้ ท่าน ทั้งปวง เป็น ใจ เดียว กัน ใจ สังเวท สงเคราะห์ คว้า กัน ใจ รักษ พวก พี่ น้อง ใจ ปราณี ใจ ชอน สุกภาพ อย่า ทำ ร้าย แทน ร้าย เขา อย่า ทำ คอบ คำ คำ เขา แต่ ว่า อวยพร ให้ รู้ ว่า ท่าน คอ้ง เรียก เพื่อ เหตุ ชัน นี้ จะได้ มระกค ซึ่ง สวัสดิศุข ใน คำ อวยพร นั้น เพราะ ว่า ถ้า ผู้ใด รักษ ชีวิกร แล จะ ไคร เห็น วัน สะบาย ดี ก็ ให้ ผู้นั้น ตก ลิ่น ให้ ปราศ จาก ความ ชั่ว แล ศรี ปาก นั้น อย่า ให้ พุก คำ ชุบาย ลง เขา ให้ ผู้นั้น ย้าย

หน้า จาก การ ชั่ว ทำ การ ที่ แสวงหา ความ สุข สำราญ แล กิณ คาม ไป เกิด
 ด้วย พระเนก แห่ง พระองค์ เจ้า ทรง เหน แก่ ผู้ ชอบธรรม แล ทรง บำย พระ
 ธรรม พัง คำ สวด เขา แต่ ว่า พระองค์ ทั้ง พระภักทร ก่อ ผู้ คน ทั้งหลาย ที่
 ทำ การ ชั่ว ถ้า ท่าน ประพริทติ คาม ท่าน ผู้ ประเสริญ ไกร ผู้ ไก เล่า จะ ทำ
 ร้าย แก่ ท่าน ได้ แต่ ทว่า ถ้า ท่าน ทั้งหลาย คง อินทราย เพราะ ความ ชอบ
 ธรรม ท่าน ก็ เป็น ฌาคุช แล เหตุ นี้ อย่า กลัว เหมือน หย่าง เขา กลัว นี้
 อย่า วิคก เลย แต่ ว่า ใน ใจ ท่าน จง เกรง กลัว นับถือ พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า เป็น
 อิน บริสุทติ แล้ว ถ้า ผู้ ไก จะ ถาม ท่าน ว่า เหตุ ผล ประการ ไก ท่าน จึง มี
 ความ ไว้ใจ เช่น นี้ จง เกรียม พริชฌใจ เสมอ จะ ให้ ไก การ คอบ แก่ เขา
 ด้วย ใจ อ่อน ใจ เกรง ใจ ที่ สังกต ผิก แล ชอบ นั้น ชื่อ ไว้ ให้ เป็น อิน ทิ เพื่อ
 ว่า คน ที่ นิินทา ท่าน เหมือน หนึ่ง ท่าน เป็น คน ทำ ชั่ว จะ ได้ ละอาย เมื่อ เขา
 ได้ เหน ท่าน ประพริทติ ซึ่ง ควร ที่ เพราะ ท่าน เหน แก่ พระคริสโค จะ
 ๑๗ ๐ กว้ย ว่า ถ้า ชอบ พระไทย พระเจ้า จะ ให้ ท่าน คง ทุก ขยล ที่
 จะ คง ควรว เมื่อ ทำ การ ที่ ก็ ชอบ ดี กว่า ที่ จะ คง ควรว ทำ การ ชั่ว เพราะ
 ว่า แม้น พระคริสโค ก็ คง ทน ทุก ขยล ครึ่ง หนึ่ง เพราะ ความ ผิด ผู้
 ชอบธรรม เพราะ คน มี ชอบธรรม เพื่อ จะ ให้ เรา มา หา พระเจ้า คง ณะ
 ใน เนื้อ หนึ่ง แต่ ว่า ทรง ชั่ว วิกร เป็น ขึ้น ใน วิญญณ ทั้ง นั้น แล พระองค์ ได้
 ไป ป่าว รัง แก่ พวก วิญญณ ที่ คิก อยู่ใน กุก ที่ แก่ กอน มี ไก เชื้อ พัง ควรว
 เมื่อ พระองค์ ไป รกต ไทย ไร่ นอน ควรว โนฮา จัก แจง นาว่า ใน นา
 นั้น มี บ้าง คือ แปร คน รอก จาก หน้า ถัว มี วิณศ ไก เหมือน กว้ย การ หั้น
 คีล จุ่ม น้ำ เคียว นี้ เป็น ที่ รอก แก่ เรา จะ ว่า ซึ่ง ขวระ ราชี ของ เนื้อ หนึ่ง ก็
 ทา มี ไก แต่ ว่า ซึ่ง ใจ ที่ สังกต ผิก แล ชอบ เป็น อิน ทิ นั้น จะ คอบ ให้ การ
 แก่ พระเจ้า ได้ กว้ย พระเชชู คริศ เป็น ขึ้น มา จาก กาย แล้ว แล สติคย
 ข้าง ขวา พระหัตถ์ พระเจ้า เสกฯ เข้า สวรรค์ แล้ว ก็มี ทุก สวรรค์ แล
 ผู้ มี ริทติ เกษ ทั้ง หลาย ย่อม อยู่ ไก พระองค์ แล้ว จะ

๑๑ เหตุฉะนี้ ครั้น พระศรีวิทูท กอซัง ทูทช ทระมอน เพราะ เนื้อหนึ่ง แห่ง
 เราแล้ว ท่าน จง เหาใจ เหมือน กัน มา ประคัษ ทวี เหมือน เครื่อง ชาวูช ทวี
 ว่า ถ้า ผู้ที่ ทน ความ ทูทช ใน เนื้อหนึ่ง ได้ แล้ว ผู้ นั้น ก็ ทูทช เสียบ จาก ผิด
 แล้ว จึง มิ ได้ เสียบ ชีวิตร ที่ เหลือ อยู่ตาม ความ ปราถณา มนุษย์ แต่ ว่า
 ความ ซึ่ง ชอบ พระไทย พระเจ้า เพราะ ว่า ชีวิตร ที่ ล่วง พัน ไป นั้น คราว
 โท้ ประพริทท ความ ชอบใจ คน ต่าง ประเทศ ครั้ง เมื่อ เรา เป็น คน ทวี วัน
 ทน ไป ทวี ราก คัดทา เม น้ำ ชะท่งน กิน เล่า กัน วุ่นวาย กิน ละโมบ
 แล ให้อร รุบ เทียม พระ ชัน เป็น หน้า เกลียก ชีวิตร นั้น กอแก่ เรา แล้ว แล
 แล้ว ครั้น ท่าน ทำ การ เช่น นี้ แล มิ ได้ ถึง ที่ เกิน ผิด ในการ ชั่วร้าย ที่ สุด
 ท่าง เขา ๆ ก็ หลากใจ แล้ว นิินทา ท่าน อยู่ เขาก็ จะ คอซัง ให้ การ แก่ ท่าน
 ผู้ พรอัม ที่ จะ พิภากษา ทั้ง ผู้ เป็น แล ผู้ คาย เพราะ เหตุ ชัน นี้ แล มงกล
 โอวาท คอซัง ประภาษ แก่ คน คาย เพื่อ เขา จะ คอซัง พิภากษา ตาม ท่าง มนุษย์
 ใน เนื้อหนึ่ง แต่ ว่า ยัย จะมี ชีวิตร ตาม ท่าง พระเจ้า ๓

๑๒ ๑ ที่ สุด ปลาย แห่ง สรรพสิ่ง ทั้ง ปวง มา โกล้ แล้ว เหตุฉะนี้ จึง ถือ แล
 ประพริททท ความ ซึ่ง ควร แก่ ทวี แล เผื่อ ระวัง ในการ สวท แล้ว ที่ เป็น
 ใหญ่ กว่า ทมก จง เหาใจ โท้ รักษา กัน แล กัน ทวี ว่า ความ รักษา ปก ปัด
 เสียบ ซึ่ง ความ ผิด เป็น ชัน มาก ท่าน ก็ จง มี ใจ รับ แลก บ้าน ให้ ธา ไทรว
 ทวี คอซัง ย่า ทน ใจ ว่า แล้ว ครั้น ว่า ทุกคน ได้ รับ พระคุณ ให้ เขา พระ
 คุณ นั้น เป็น ประโยชน์ แก่ คน ชัน เหมือน หนึ่ง ท่าน เป็น คน แจก จ่าย พระ
 คุณ ต่าง ๆ แก่ พระเจ้า ทวี คอซัง ถ้า ผู้ ไท ว่า กล่าว สั่ง สอน ก็ ให้ ว่า ให้
 สอน ตาม โอวาท พระเจ้า ถ้า ผู้ ไท รับ ใช้ ประนิบัติ ก็ ให้ ทำ ตาม คำสั่ง ซึ่ง
 พระเจ้า ประทาน ให้ จะ โท้ ให้ เป็น เกรีย คียศ แก่ พระเจ้า ใน ทุก สิ่ง ทวี
 เศษ พระเชษฐศรีศ รัศมี เศษอนุภาพ แก่ พระองค์ นั้น ทวี กลบ ปี ลีบ ๆ
 กัน ไป เช่น นิจ ๓ ฮาเมฆ ๓

๑๓ ๑ โอ้ พวก ที่ รักษา ซึ่ง ท่าน คอซัง เมา รัน ทวี ความ ทุกข์ ที่ บังเกิด

แก่ท่าน เพื่อจะได้ลงใจท่าน อย่าถือว่านี่ เป็นอะไร แปลก ประ
 หลาก เหมือนสิ่งของ ชันฉีก ประหลาดได้เป็น มาแก่ท่าน แต่ว่า เมื่อ
 ท่าน ได้ทนความ ยาก ลำบาก ท่วมท้น กับ พระคริสตโค ท่าน จง ยิน ที่ ท่วม
 เพราะ ว่า เมื่อ รัชมี เสด็จ แห่ง พระองค์ จะเป็น ปราบก มา นั้น ท่าน จะ โสมนัส
 ยิน ที่ เป็น ชิม มาก ถ้า แล ท่าน ทน ความ ช้ ประยศ เพราะ พระนาม พระ
 คริสตโค ท่าน ก็ เป็น ผาสุก และ ท่วม ว่า พระวิญญูณ แห่ง รัชมี เสด็จ และ แห่ง
 พระเจ้า สถิตคอยหาใครอยู่ กับ ท่าน ฝ่าย พวก เขา ๆ พุด ประ มาท หมิ่น
 ท่วม พระวิญญูณ นั้น แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ท่าน ยัง สรรเสริญ เหตุฉะนั้น อย่า
 ให้ ใคร ผู้ใด ใน พวก ท่าน ท้อง ร่ำ ว่า เป็น ผู้ ข่ม่า กู้ พันคน หรือ จะ โหมย ผู้ ร่ำ
 หรือ คน มัก จู้ จู้ สอ พลอ ใน การ มิใช่ การ ท่วม แต่ ทว่า ถ้า ผู้ใด ท้อง ร่ำ
 เพราะ เป็น คริสต เกียน อย่า ให้ ผู้ นั้น นึก ชาย เลย แต่ ว่า ยัง ให้ เขา โหม
 ทะนา พระเจ้า เพราะ เหตุ ชัน นั้น ท่วม เวล มา แล้ว ที่ จะ พิภาคนา ครั้ง กัน
 มา แก่ วิหาร แห่ง พระเจ้า แล้ว ถ้า ตั้ง กัน มา แก่ เวา ก็ ที่ สุก ปลาย ของ
 คน ที่ มิได้ เชื้อ พัง มงคล โอวาท แห่ง พระเจ้า จะเป็น อย่างไร เล่า ถ้า ผู้
 ชชอบธรรม จะ รอก ได้ ท่วม ยาก คน ประมาท แล คน ขาป เล่า จะได้ เสน
 เป็น ปราบก ที่ ไหน เหตุ กัง นี้ ให้ คน ที่ ทน ยาก ลำบาก ตาม พระไทย พระ
 เจ้า ผ่าก จิกร ใจ ของ ท่วม ไว้ แก่ พระองค์ ท่วม วิญูณ ปรีบิกิ เป็น ชัน ที่
 เหมือน หนึ่งใน แก่ ผู้ ส้าง ที่ สัจ สัจจวิท ฯ

๐ บท ๕ ๓

๐ ข้า นี้ ที่ เป็น พวก ผู้ เถ่า ผู้ แก่ ท่วม กัน แล เป็น พญูณ ว่า ท่วม ท่วม
 ยาก แห่ง พระคริสตโค แล คอย จะ รับ ส่วน รัชมี เสด็จ ซึ่ง จะเป็น ปราบก มา
 ภาย หลัง ข้า นี้ ก็ อชัน วอน พวก ผู้ เถ่า ผู้ แก่ ให้ เลียง ฝูง แคะ แห่ง พระ
 เจ้า แคะ นั้น ที่ ชอย ท่วม กัน กับ ท่าน เอา ใจ ใส่ แล คน มิใช่ ท่วม ชัน ใจ
 แต่ ว่า ท่วม หน้า ใจ พร้อม ท่วม ใจ โลก ใน สิ่ง ของ ชัน เป็น หน้า ชาย ก็ มิได้
 แต่ ว่า ท่วม ใจ เลื่อมใส สัทธา จะ เหมือน จ้าว นาย บังคับ บันฉะ ซึ่ง เป็น

ของ มระตก ก็มิใช่ แต่ ว่า จง เปน แบบแผน เยี่ยง หย่าง แก่ ผุง แคะ แล้ว ครั้น ผู้เลี้ยง ที่ เปน ใหญ่ นั้น จะ เสก จ เปน ปวากค ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้รับ มาลา นงกุฎ กอบ ด้วย รัศมี เกษ ธัน จะ ร่วง โรย ทา มิ ไ้ เลย ะ

๕๐ ฝ่าย คน ชาย ศมี ซ่อน กว่า นั้น ก็ เหมือน กัน ให้ เขา ฟัง ถ้อย คำ ของ ผู้เถา ผู้แก่ ให้ คน ทั้งปวง ฟัง ซึ่ง ถิ่น แล ถิ่น สิ้น ทุก คน แล เขา ซึ่ง ถ่อม ใจ ลง มา คลุม ทัว เหมือน หย่าง ผ่า แถ่ง ทัว ทัว ว่า พระเจ้า ก่อ สู้ ชัก ขวาง เหล่า นั้น ที่ ถือ มาณะ ทิจิ แต่ ว่า ประทาน พระคุณ แก่ คน ที่ ถ่อม ใจ ลง เหตุ ฉะนี้ จง ถ่อม ทัว ลง ใ้ พระศักดิ์ ธัน ทรง วิทศ แห่ง พระเจ้า แล้ว ใน เวลา ธัน ควร พระองค์ จึง จะ ยก ท่าน ขึ้น ซึ่ง ท่าน ปวารบ ปวารม วิทศ ไป นั้น จง ฝาก ไว้ แก่ พระองค์ สิ้น ทั้ง นั้น เพราะ ว่า พระองค์ ทรง วิทศ ทัว ท่าน ทั้งหลาย ท่าน จง เผ้า แล ระวัง ตี ๆ ทัว ว่า ฆคทาน ที่ เปน สัตถุ ท่าน เทียว ซอก ซอน ทุง สิ่ง ที่ โท ธัน ร้อง หน้า กลัว ทา สิ่ง โท ที่ จะ ถิ่น ทำลาย เสีย จง ตั้ง มั่น ใน ความ เชื่อ แล้ว ก่อ สู้ กับ ศสรี นั้น รู้ อยู่ ว่า ความ ยาก ลำบาก ที่ มี อยู่ใน โลก ฉะนี้ ไ้ สำ เรจ ใน พวง ฟัน ชัง ของ ท่าน เหมือน กัน ะ

๑๐๑ พระเจ้า ที่ ประกอบ ทัว พระเมษาคุณ ทุก ประการ ผู้ ทรง เรียก ท่าน มา อยู่ใน รัศมี เกษ ธัน จำ เริญ เปน นิจ ทัว พระเยชู คริส เมื่อ ท่าน ทน ทุก ชน อย่ หนึ่ง แล้ว ขอ ใ้ พระองค์ นั้น ไป รค ใ้ ท่าน ตั้ง มั่น ทง ใ้ มี กำ ลัง ขึ้น จะ ยัง ยืน เหมือน ปลูก แล้ว เปน แ่น เถิก รัศมี เกษ แล วิทศ นุภาพ แก่ พระองค์ นั้น สืบ ๆ ถิ่น ไป เปน นิจ อาเมน ะ

๑ ข้า ไ้ เขียน นอ่ย หนึ่ง ฝาก แก่ ท่าน ทัว มือ ของ ซิธะวาโน ที่ ข้า เหน ว่า เปน ฟัน ชัง ซื่อ สัจ ข้า ก็ ชัน วอน ท่าน แล เปน พญาน แก่ ท่าน ว่า พระคุณ ธัน เปน ที่ ตั้ง ยืน ของ ท่าน เปน พระคุณ แห่ง พระเจ้า เทียง แท้ พวก ที่ เลือก ไว้ ใน เมือง บาบิโลน นั้น กับ ทัว มาระโก ลูก ของ ข้า ฝาก คำ คำ นับ ท่าน ทั้งหลาย จง คำนับ กัน แล ถิ่น รุบ ถิ่น ทัว รัศมี กัน ความ สุข สำราญ จง บัง เกิด มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย ที่ อยู่ใน พระเยชู คริส ะ

๑ หนังสือ ซึ่งเปโตรฝากโอวาท ฉบับสอง ฯ

๑ บทค้น ฯ

๑ ซิโมนเปโตร ผู้เป็นทาส แลทูกแห่ง พระเยซูคริสต์ฝากมาแก่ท่านทั้งหลาย ที่ได้รับ ความเชื่ออันเป็น ท้า รักเหมือน กันกับเรา ที่ จะเชื่อ ใน ทาง พันโทษ อันเป็น ของ พระเจ้าเรา แลของ พระเยซูคริสต์ ผู้เป็นที่ รอค พระคุณ แลความ สุข สำราญ ใน ที่ จะรู้ จัก พระเจ้า แล พระเยซูเจ้าเรา จง บังเกิด มีแก่ ท่าน ทั้งหลาย เป็น อัน มาก เด็ด ฯ

๓ ๑ ครั้น ว่า พระวิท พระเดช แห่ง พระองค์ ได้ ประทาน แก่ เรา สารพัด อัน จะให้ มี ชีวิต แล ใจ เกรง ปรนบัติ แก่ พระเจ้า เมื่อ ให้ รู้ จัก ท่าน ผู้ทรง เรียก เรา ก็ ยัง ให้ รับ ส่วน รักมี แล พระ การ รุด คุณ เหตุ ฉะนั้น พระองค์ ได้ ประทาน คำ สัจ ที่ เป็น ข้อ ใหญ่ แล หน้า รัก สุขใจ เพื่อ เรา จะ ได้ รับ ส่วน สภาวะ แห่ง พระองค์ แล หนี จาก ราศี แห่ง กิเลส คัด ทา อัน มี อยู่ใน โลก ย เพราะ เหตุ กิ่งนี้ ท่าน จง ชุซา ทะ เพียง สุก กำลัง มีความเชื่อ แล้ว จะ ได้ ประสม ใจ กล้า ใจ กล้า แล้ว วิช ความ รู้ รู้ แล้ว ซึ่ง จะ ครอง ทัว ให้ ดี ครอง ทัว ให้ ดี แล้ว ซึ่ง จะ ทน ไว้ เหน ซึ่ง ทล ไว้ เหน แล้ว ซึ่ง จะ เกรง กลัว พระเจ้า ซึ่ง เกรง กลัว พระเจ้า แล้ว ซึ่ง จะ รัก ย พว ก พี่น ชัง รัก ย พว ก พี่น ชัง แล้ว ซึ่ง จะ รัก ย คน ทั้ง ปวง ถ้า แล ใจ เช่น นี้ อยู่ใน ท่าน แล้ว เป็น อัน มาก บริบูรณ์ ก็ จะ กระทำ มิ ให้ ท่าน เกียค ครัน หรือ ซาก ผล ใน การ ที่ จะ รู้ จัก พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา ทว ย ว่า ถ้า ใคร ผู้ใด มิ ได้ มี สิ่ง การ กิ่งนี้ ผู้ นั้น ก็ เป็น คน กา มัว ตา ยชก ความ ผิด ที่ เขา ได้ ทำ แก่ กอน ครัน ความ ผิด นั้น ชัระ แล้ว เขา ก็ ลืม เลืย แล้ว เหตุ ฉะนั้น โ้ พวก พี่น ชัง จง ชุซา ทะ เป็น อัน มาก กระทำ ให้ การ ที่ เรียก แล เลืก ท่าน ไว้ นั้น เป็น แน่ มั่น คง ทว ย ว่า คราว เมื่อ ท่าน ประ พริท กิ่งนี้ ท่าน จะ ซาก ประโยชน์ มิ ได้ เหตุ กิ่งนี้ ทาง ที่ จะ เข้า ใน เมือง แห่ง พระ เยสุ คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า แล ที่ รอค ของ เรา เมือง ที่ จำ เร็ย ไว้

เปเนนิจ ทาง นั้น จะ เป็น ง่าย แก่ ท่าน เป็น ที่ กว้าง ขวาง ด้วย ๓๖
 ๑๒ ๐ เหตุ นี้ ข้า จะ ไม่ ละ เหย เสีย ที่ จะ ให้ ท่าน ล่า ลึก ถึง ความ ทั้ง นี้
 แม้น ว่า ท่าน รู้ แล้ว แล ตั้ง อยู่ใน ความ สัจ เจียว นี้ แต่ ว่า ข้า ยัง เห็น ว่า
 จะ ควร อยู่ คราว เมื่อ ข้า ยัง อยู่ใน ที่ ฮา ไทรวัย นี้ ข้า จะ ได้ เคือน สะติ ท่าน ให้
 ล่า ลึก ถึง ความ นี้ รู้ ว่า ไม่ จัก ไม่ โน่น ข้า จะ ละ เสีย ซึ่ง ที่ ฮา ไทรวัย ของ ข้า
 นี้ เหมือน หย่าง พระเยซู คริสต์ เจ้า เรา ได้ สำ แกรง แก่ ข้า แล้ว ๓๖

๑๕ ๐ เหตุ นี้ ข้า จะ ชุบทะ ทำ หวัง จะ ให้ ท่าน ล่า ลึก ถึง ความ นี้ คราว เมื่อ
 ข้า ล่วง เสีย ไป แล้ว ด้วย ว่า เรา มี ได้ ถือ ตาม นิยาย ที่ เขา นึก ออก แกรง ไว้
 ด้วยใจ เฉลียว ฉลาด เมื่อ เรา ได้ สำ แกรง แก่ ท่าน ให้ รู้ ด้วย วิทิต เทษ แห่ง
 พระเยซู คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า เรา ที่ เสก จ มา นั้น แต่ เรา ได้ เป็น พลูณ รู้ เหน
 ซึ่ง อดภาพ แห่ง พระองค์ คราว เมื่อ พระองค์ ได้ รับ ซึ่ง เกรีย คียศ แล เค
 ษะ รัศมี แก่ พระบิดา แล สรุ เสียง ได้ มา แก่ รัศมี เทษ ชันใหญ่ เหลือ ดัน เช่น
 นี้ ว่า นี้ และ คือ บุกร ที่ รัศมี ของ เรา ที่ ชอบ ชารณ ของ เรา เป็น ชัน มาก
 แล เสียง นั้น เรา ได้ ยิน มา แก่ สวรรค์ เมื่อ เรา อยู่ ด้วย กัน กับ พระองค์ ใน
 ภูเขา ชัน บริสุททิ นั้น แล ว่า คำ ทำนอย ที่ ยิง แน่ เรา มี อยู่ แล้ว ท่าน จะ ทำ ที่
 ถ้า ท่าน เหน แก่ คำ นั้น เหมือน กับ ตะเกียง ชัน ส่อง สว่าง ใน ที่ มี ึก กว่า ควัน
 จะ รุ่ง ชัน แล กาว ษะ รุน จะ รุ่ง ชัน ใน ใจ ท่าน ทั้ง หลาย รู้ นี้ ก่อน ที่ เป็น ข้อ
 ใหญ่ คือ ว่า คำ ทำนอย แก่ ศัก คำ จะ เป็น ที่ คิด แก่ ออก ตาม อัง เพลอ ใจ ทา มิ
 ได้ ด้วย ว่า คำ ทำนอย นั้น จะ ได้ เป็น มา ตาม น้ำ ใจ มนุษ ทา มิ ได้ แต่ ว่า คน
 บริสุททิ แห่ง พระเจ้า ได้ ทำนอย ว่า ตาม ซึ่ง พระวิญญณ คน ใจ สอน นั้น แล ๓

๐ บท ๒ ๓๖

๐ แต่ ว่า ใน พล เมือง นั้น ก็ มี ผู้ ทำนอย เทจ เทียม เหมือน หนึ่งใน พวก ท่าน
 คง จะมี ผู้ สอน ผิด ที่ จะ เขา คำ สอน ชัน เป็น หน้า ฉิบหาย ภา เข้า มา จะ บัค
 เสก มิ รับ พระองค์ เจ้า ผู้ ช้อ ใด เขา ไว้ แล จะ เขา ความ ฉิบหาย ภา มา ให้
 ถึง ทั่ว เขา เรา แล้ว จะมี คน เป็น ชัน มาก ที่ จะ กิด ตาม มิ จฉา ทิ จู เขา แล้ว

คน จะว่า ทยาบ ซัก คว้าย ทาง ความ สัจ เพราะ เขา เหล่า นั้น แด คว้าย ใจ โลก
 เขา จะ มา ชาย ท่าน ไว้ แด คว้าย คำ ชุบาย หวาน ซึ่ง จะ ปรึบ โทษ เหล่า นั้น มิ
 ไ้ คอย เปน นน แล คว้าย ความ ธิบ หาย เขา ไม่ นึง ซัก เลย คว้าย ว่า ถ้า พระ เจ้า
 มิ ไ้ ทรง พระ กร รุ ณา โปรค แก่ ทศ สวรรค ที่ ผิด นั้น แด ว่า ผลัก ลง ใน
 นร ก จำ ไว้ คว้าย ไซ้ ความ มีก ให้ คลุม รัค ษา ไว้ จน ถึง ที่ พิภก ษา แล คว้าย มิ
 ไ้ โปรค ปราน แก่ โลก ย บูรณ แด ว่า ไ้ รัค ษา โน ษา คือ คน ที่ แปร นั้น ที่
 เปน ผู้ ปรก ษา ความ ชอบ ชรรม แล คว้าย น้ำ รัวม โลก ที่ เหม คว้าย คน ไซ้
 คน ษา แล คว้าย ปรึบ โทษ เมือง ซะ โคม กับ เมือง ซะ โมรา แด เสีย เปน เท่า ไฟ
 ให้ พิณ าศ เสีย สิ้น ทั้ง เปน สำคัญ แก่ คน ที่ จะ ทำ ไซ้ ก่อ ภาย หลัง แด คว้าย
 โลก ผู้ ชอบ ชรรม ที่ เปน ทุก ข เปน อัน มาก นัก คว้าย การ ปรเม กท ของ เขา
 ที่ ปรเม รัค ษา เปน การ ร้าย พาล ให้ โลก นั้น รอก ไ้ คว้าย ว่า ผู้ ชอบ ชรรม
 นั้น อยู่ คว้าย กัน กับ เขา ไ้ เหน ไ้ ยิน ซึ่ง การ ตาม ก ที่ เขา ปรเม รัค ษา ทุก
 วัน ๆ จึง เปน ทุก ข เจบ ใจ คว้าย ฝ่าย พระ เจ้า ท่าน ทรง รู้ ที่ จะ คว้าย ผู้ ชอบ
 ชรรม ให้ รอก จาก ร้าย ใน ที่ ลอง ใจ เขา นั้น แด ที่ จะ คุม รัค ษา คน ไซ้ นั้น
 ไว้ จน ถึง วัน พิภก ษา จะ ไ้ ทน พระ รา ช ษา ชูร คน ที่ พลอย ไป กาม เนื้อ
 ทนัง ใน ราก ถัน ทา อัน โสภ โครก แด ที่ ปรเม กท ทนัง ก่อ ผู้ เปน ไ้ โหญ เปน
 จ้าว เปน เมษ เปน คน บัง ษา จ ท้าว ทาร ก็ ยัง ไม่ กลัว ที่ จะ พก ทยาบ ทยาม
 ก่อ ผู้ ไ้ โหญ แด ฝ่าย ทศ สวรรค เล่า แม้น มี รัค ษา เกิน กำ ลัง เขา เหล่า นั้น
 ทศ นั้น ยัง มิ ไ้ เขา ความ เปน ไซ้ ทยาบ ทยาม เม พ้อง เขา ก่อ หน้า พระ องค์
 แด ว่า พวก เหล่า นี้ เหม ธิน เปน สักว เระ ระ นน คาม ปรก ษา ที่ ล้าง ไว้ เพื่อ
 ความ ธิบ หาย ยัง พก ทยาบ ซัก คว้าย ความ ที่ เขา ไม่ เข้า ใจ เขา ก็ จะ ธิบ หาย
 คว้าย การ ทยาบ ร้าย ของ ทั้ว เขา เอง เมื่อ เขา จะ รับ ซึ่ง เปน บำ เหนจ ของ
 ความ ผิด ของ คน เอง เขา ถึช ว่า การ เล่น สนุก ของ ทั้ว กลาง วัน เปน
 ความ สุข ก็ เขา เปน ที่ ค่าง พรึชย ที่ หน้า เกลึย ก เลี้ยง ไซ้ วิกร ใน การ เล่น
 คว้าย อุบาย ลวง ทั้ว คราว เขา กิน เลี้ยง คว้าย กัน กับ ท่าน เขา มี คา ธิน

เพง คุณแม่ หญิง ผิด ประเวณี แล้ว ที่ จะผิด นั้น ก็ไม่ ยิง หุค เลย แล้ว
 เขาทะโลมเขาใจ ที่มีไ้ทั้ง เปนแน่ เขามีใจ คู้นเคยแรง ใน การ
 โลก เปน ลูก ชัน ควร แข่ง ทาง ตรง เขา จึง ละเสีย แล้ว ก็ หลง ไป ทึก
 ความ ไป ใน ทาง ของ บิละฮาม ลูก ของ บโฮอร์ ที่มี ใจ รัก ใน บำ เหนง การ
 ชั่ว แต่ ว่า คำ พุก ของ สักว ที่ ไม่ รู้ ภาษา คน นั้น ไ้ ย้รับ ปวาม เขา ใน
 การ ที่ เขา เกิน ผิด นั้น ไ้ ห้าม เสีย ซึ่ง บังฮาจ หัว ทาร ของ ผู้ ทำ นาย นั้น
 คน เหล่า นี้ เปน บ่อ ชัน ปวาศ จาก น้ำ เปน เมฆ ลอย ไป มา คว้ย ลม พยุห
 ท้อง รักษา ไว้ เพื่อ จะ ไ้ อยู่ ใน ที่ มี ไม้ กลุม ไว้ สืบ ๆ กัน ไป เปน นิจ ทว้ย ว่า
 เขา พุก เปน คำ สูง ยก สบ้ท ยก แสง บั้ง โหยง ปกโป้ ก็ เขา ซึ่ง หลก คว้ย
 วรค ถิ่นหา ของ เนื้อ หนึ่ง มา ลวง เขา ใจ แห่ง คน ที่ ไ้ หนี ให้ พ้น จาก
 เหล่า นั้น ที่ ไ้ เลียง ชวีคร ใน ที่ หลง ที่ ผิด เมื่อ เขา เอง เปน ทาย ใจ ของ
 ความ ผิด ทาย เขา ยัง สัญญ แก่ คน ชัน ว่า ถึง ที่ พ้น จาก ซึ่ง เปน ทาย แต่ ว่า
 เมื่อ เขา ไ้ หนี ให้ พ้น จาก ความ ชั่ว ของ โลก นี้ แล้ว ทว้ย รู้ จัก พระ
 เยซุคริสตผู้ เปน เจ้า แล ที่ รอก ถ้า แล เขา ยัง คิด ไป อีก ใน ห่วง นั้น ความ
 ชั่ว ที่ ภาย หลัง นี้ มา เปน ชัน ร้าย ยิ่ง กว่า แ่ก่อน เพราะ ว่า ถ้า เขา มี ไ้ รู้
 จัก ทาง ชอบธรรม เลย จะ ดี กว่า ที่ จะ รู้ แล้ว ๆ กลับ บ่าย หน้า จาก บัญชี ชัน
 บริสุทธิ ที่ โปรต ประทาน ให้ เขา นั้น แล้ว คำ สุกาสิก ชัน สัจจริง ก็ เปน
 จริง คว้ย เขา ว่า ที่ สุนัก รอก ออก แล้ว สุนัก นั้น ยัง กลับ ไป หา อีก แล้ว
 สุกุร ที่ ล้าง ขวระ ดี แล้ว ยัง กลับ ไป ลุย ทึก ใน โลก นเสีย ใหม่ ๆ ละ

๑ บท ๓ ๓

๑ คุณร พวก ที่ รักษา หนังสือ นี้ เปน ใบ สอง ที่ ซ้ำ เขียน ผาก ไป ถึง ท่าน
 ทว้ย ซ้ำ ทว้ย จะ เกือน ใจ ที่ แจ้ง ของ ท่าน ให้ ล่า ลึก ถึง มี ให้ ลืม ถ้อย คำ
 ซึ่ง ผู้ ทำ นาย ชัน บริสุทธิ ไ้ ว่า ไว้ แ่ก่อน หรือ คำ สอน ของ เรา ที่ เปน ทูท
 ของ พระองค์ ผู้ เปน ที่ รอก รู้ ช้อ นี้ ก่อน ว่า ต่อ วัน ภาย หน้า คน ประมท
 หมัน ก็ จะ บังเกิด มี ที่ จะ ประพรี ทธิ ทาม ความ ปวราณ ของ ตัว เขา แล้ว

จะถามว่า คำสัญญาที่ว่า จะเสกข มาขึ้น ไปที่ไหนเล่า ก็ว่า กิ่งแก้ว
 หนึ่ง คายย ล่วง หลับ เสียแล้ว สาระพัก ทั้งปวง คง อยู่ เหมือน กัน กับ ที่
 เป็น มา แต่ สว่าง โลภย์ ลง มา เพราะ ว่า ข้อ นี้ เขา ชอบใจ ลืม เสีย คือ ว่า
 ภาย สวรรค์ ที่ มี มา แต่ ก่อน แล แผ่นดิน อยู่ พร้อม กับ น้ำ แล ฟ้า ไร น้ำ
 แต่ กว้าง เศษ วัจนะ แห่ง พระเจ้า แล้ว พระองค์ ได้ ทำ ลาย โลภย์ ฟ้า ทั่ว
 ฟ้า ทั่ว วิภาค แต่ ว่า ภาย สวรรค์ แล แผ่นดิน ที่ อยู่ เดียว นี้ พระวัจนะ
 แห่ง พระองค์ ได้ ทรง รักษา ไว้ จน ถึง วัน พิภพ ภาษา เพื่อ จะ ให้ เมา เสีย
 แล คน ชั่ว จะ ผิด หาย แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า กุฎร พวก ที่ รักษา อยา ลืม ข้อ นี้
 เลย ว่า กับ พระเจ้า วัน เดียว เป็น เหมือน หนึ่ง พัน ปี แล พัน ปี เหมือน วัน
 เดียว พระเจ้า มิ ได้ คอย ชั่ว ทั่ว คำ สัญญา แห่ง พระองค์ ความ ซึ่ง มนุษย์
 ว่า ข้อ นั้น แต่ ว่า พระองค์ ชก กลั้น พระไทย ต่อ เรา เป็น เหน มี ได้ ปรารถนา
 จะ ให้ ใคร ผู้ใด ถึง ซึ่ง พิภพ ผิด หาย เลย แต่ ว่า จะ ใคร ให้ คน ทั้ง ปวง
 ถึง ที่ ทั้ง ใจ เสีย ใหม่ แต่ ทว่า วัน แห่ง พระองค์ จะ มา เหมือน หมาย จะ โหมย
 แล ภาย สวรรค์ จะ ล่วง ไป ทั่ว เสีย เอิกะเวิก เป็น ชัน ตั้ง แล ลาย โลภย์
 จะ เมา ละ ลาย เสีย แล แผ่นดิน กับ สิ่ง ของ นั้น จะ ไหม้ เสีย ดิ้น เมื่อ ถึง
 ของ ทั้ง ปวง นี้ จะ ละ ลาย ไป สิ้น ก็ ควร ซึ่ง ท่าน จะ เป็น คน หมาย หนี ไท
 จะ ได้ ตั้ง ใจ เลี้ยง ชั่ว ทั่ว ให้ เป็น ชัน บริสุทธิ แล จะ ได้ ปรินิบัติ แก่ พระเจ้า
 คอย มอง คุไว้ ใจ ว่า วัน แห่ง พระเจ้า จะ มา ใน วัน ที่ ภาย สวรรค์ คิ ดิ เพลิง
 แล จะ ละ ลาย ไป แล ลาย โลภย์ จะ ไหม้ เสีย ทั่ว ไฟ ชัน รชัน แต่
 ว่า เรา คอย ถ้า จะ เป็น ภาย ใหม่ แล แผ่นดิน ใหม่ ซึ่ง จะ เป็น ที่ อยู่ ของ
 ความ ชอบธรรม ความ คำ สัญญา ๓

๑๔๐ ๐ เหตุ ฉะนี้ โย พวก ที่ รักษา เมื่อ เรา คอย ถ้า อยู่ ฉะนี้ ท่าน จง
 ชุษาห์ เพื่อ พระองค์ จะ ได้ ภัย ท่าน ใน ความ สุข สำราญ ปราศ จาก รอย ผิด
 แล เหตุ ชัน จะ คิ เดียน ได้ นี้ กว่า ซึ่ง พระองค์ เจ้า กลั้น พระไทย เป็น เหน
 นั้น เป็น สำคัญ ว่า เรา จะ รอด ได้ เหมือน หมาย ที่ เป่า โล ผู้ เป็น นัง รัถ

ของเรา ให้เขียนฝากแก่ท่านทั้งหลาย ตาม สกิปบัญญัติ ที่ โปรดประทาน
 แก่ตัว ท่านว่า ด้วยความเช่นนี้ ใน หนังสือฝาก ของ ท่าน ทุกฉบับ ใน
 นั้น ก็มีบางข้อที่จะเข้าใจยาก ที่ คนอื่น มิได้รู้เรื่อง และ ที่ กังใจไม่
 แน่นนั้น มากลับเสียให้เป็นที่ สับสนยาก แก่ตัว เหมือน อย่าง เขาทำแก่คำ
 เขียนบทอื่น ๆ เพราะเหตุดังนี้ โส้พวกที่ รักษ ครั้นรู้ความนี้ไว้ก่อน
 แล้ว จงระวังระไว กลัวเกลือกว่า จะพากัน ผิดหลง ตามอุบายเขา แล้ว
 จะก่อกวนเสียจากที่ ๆ ท่านตั้งอยู่ นั้น จงไว้วางพระทัย จำเริญขึ้นใน
 พระคุณ แต่ในการ ที่ จะรู้จัก พระเยซู คริสต์ เจ้าเรา รัศมี เกล็ดขนุนภาพแก่
 พระองค์ เทียวนี้ และ สืบ ๆ กันไป เป็น นิจ กาล ะ อามเณ ะ
 ๑ หนังสือ ซึ่ง เป็โคโรฝากโอวาท ฉบับ สอง จบ แล้ว ะ

I. JOHN.

๑ หนังสือ ฝากของโยฮัน ฉบับที่หนึ่งแล ะ

๑ บทที่หนึ่ง ๓

๑ ด้วยพระโลหิตที่ ทรงชีวิตไว้ อยู่ ซึ่ง เป็น มาแก่เต็ม ซึ่ง เรา ได้ ยิน
 ได้ เห็น กับเขา ได้ พิเคราะห์ ที่ ได้ กล่าว กับ มีชื่อ เพราะว่า ชีวิต นั้น ได้ เป็น
 บำเรอก และ เรา ได้ เห็น แล้ว เป็น พยาน ด้วย ที่ได้ กล่าว แก่ ท่าน ว่า เป็น
 ชีวิต อัน จำเริญ เป็น นิจ ที่ สถิตย์ อยู่ กับ พระบิดา แล ได้ เป็น บำเรอก แก่
 เรา มาแล้ว ข้อซึ่ง เรา ได้ เห็น ได้ ยิน แล้ว นั้น เรา มา กล่าว สำแดง แก่
 ท่าน เพื่อ ท่าน จะ ได้รับ ส่วน ด้วย กัน กับเรา และ เรา ได้ รับ ส่วน ด้วย กัน
 กับ พระบิดา เจ้าเรา และ ด้วย พระเยซู คริสต์ ผู้บุตร พระองค์ แล้ว เหตุ การ
 ทั้งนี้ เรา เขียนฝากให้ แก่ ท่าน จะ ได้ ใ้ ที่ โส้มนัก ยินดี ของ ท่าน
 จำเริญไว้ จน ถึง ที่ สำเรจ ะ

๕๑ แล้วใจ ความ แห่ง ราษสวาท ที่ เรา ได้ ยิน แต่ พระองค์ และ ได้ กล่าว
 แก่ ท่าน คือ นี้ และ ว่า พระเจ้า เป็น แต่ ความ สว่าง และ ซึ่ง มีคน มิได้ มี
 ใน พระองค์ เลย ถ้าเรา จะว่า เรา ได้ เข้า ส่วน ด้วย กัน กับ พระองค์ แล

ยัง เจริญในที่มืด เราก็ ปดเสียแล้ว และมี ใต้ ความ ความ สัจจริงเลย
 แต่ ทว่า ถ้า เรา เจริญในที่สว่าง เหมือน ท่าง พระองค์ สถิตย์ ในที่สว่าง เรา
 ก็ เข้า ส่วน ทวยกัน แลกัน แล โลกิกแห่ง พระเยซู คริสต์ ผู้ บุก พระองค์
 จะ ล้าง ชั้วระ เรา เสียให้ ปราศ จาก ความ ผิด ทั้งปวง ถ้า และ เรา จะว่า เรา
 ไม่มี ผิดแล้ว เราก็ หลง ลวง ทัวเราเอง และ ซึ่ง สัจจริง มิ ใต้ ช้อยกับ
 เราแล้ว ถ้า เรา รับ สภาวะภาพ ความ ผิด เรา ใต้แล้ว พระองค์ ก็ ชี้ สัจ แล
 ชอบธรรม จะ ใต้ ไปรค ยก ความ ผิด ของเรา แล ชั้วระ เราให้ ปราศ จาก
 ซึ่ง ชั้ว ร้าย ทุกท่าง แต่ ทว่า ถ้า เรา จะว่า เรา มิ ใต้ ผิดเลย เราก็ ทำให้
 พระองค์ เป็น ฮาลัจ แล ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ มิ ใต้ มิ ในเราเลย จะ

๑๐ บท ๒ ข

๑๐ ทูกร ลูบ ข้า ทั้งหลาย ข้า เขียน ข้อ ความ ดังนี้ ฝาก ให้ แก่ ท่าน เพื่อ
 จะ มิ ให้ ท่าน หลง ผิด แต่ ทว่า แม้น ผู้ใด จะ ผิด เรายัง มี ผู้ เสนอ ความ
 เรา สถิตย์ ช้อยกับ พระบิดา คือ พระเยซู คริสต์ ผู้ ชอบธรรม ผู้ เป็น ที่ แก้ว ความ
 ผิด ของเรา และ ใช้ แก่ ท่าน นั้น แต่ ทว่า ของ โลกย์ สิ้น ทั้ง นั้น ถ้า เรา ใต้
 ถึง รักษา พระบัญญัติ ของ พระองค์ เรา จึง ใต้ รู้ว่า เรา ใต้ รู้จัก พระองค์ ด้วย
 ๔ ๑ ถ้า ผู้ใด จะว่า ข้า รู้จัก พระองค์ และมี ใต้ ถึง รักษา พระ บัญญัติ
 ของ พระองค์ ผู้ นั้น เป็น คน โทกทก และ ความ สัจจริง มิ ใต้ ช้อยใน ตัวเขา
 เลย แต่ ทว่า ถ้า ผู้ใด ทำ ความ ถ้อยคำ แห่ง พระองค์ ก็ แท้จริง พระเมกา
 ความ รักษ แห่ง พระเจ้า ใต้ สำเรจ ใน ผู้ นั้น เพราะ เหตุ ดัง นี้ เรา จึง รู้ ใต้
 ว่า เรา ช้อยใน พระองค์ ถ้า ผู้ใด จะว่า ข้า ช้อยใน พระองค์ ผู้ นั้น คง จะ ประ
 พริยธิ เหมือน ท่าง พระองค์ ใต้ ประพริยธิ ทูกร พวก ฟัน้อง ข้า มิ ใต้ เขา
 บัญญัติ ใหม่ เขียน ฝาก แก่ ท่าน แต่ ทว่า บัญญัติ เก่า ซึ่ง ท่าน ใต้ รับ ทั้ง แก่ กัน
 เติม บัญญัติ เก่า นั้น คือ คำ ที่ ท่าน ใต้ ยิน มา แก่ เติม อีก ที่ หนึ่ง ข้า ใต้ เขา
 บัญญัติ ใหม่ เขียน ฝาก แก่ ท่าน ชั้ว นี้ ก็ จริง ฝ่าย พระองค์ ก็ ที่ ฝ่าย ท่าน ก็ ที่
 เพราะ ว่า ความ ผิด ลวง พ้น ไปแล้ว แล ความ สว่าง ชัน เที่ยง แท้ บังเกิด

นี้ จะให้เป็น ปราบก ว่า เขามีได้ เป็น แต่ พวกเรา สิ้น ทั้ง นั้น แล ท่าน ที่
 ได้ ฆะโรดม แต่ ท่าน ผู้ บริสทธิ ก็ รู้ หก ข้า มีได้ เขียน ฝาก ให้แก่ ท่าน
 เพราะ ท่าน มีได้ รู้ ซึ่ง สัจจริง แต่ ว่า เพราะ ท่าน รู้ แล้ว แล ท่าน รู้ ว่า คำ โ
 ทก ไท ๆ จะ เกิด แต่ ความ สัจ หา มิได้ ถ้า คน ที่ บั กิ เสท มิ รั บ ว่า พระเชชู
 เป็น พระคริโกท มิได้ เป็น คน โทท คน โทท จะ เป็น ผู้ ไท เล่า คน นั้น เป็น
 ฝ่าย สัทรู ของ พระคริโกท ที่ บั กิ เสท พระบิคา แล พระบคร ถ้า ผู้ ไท จะ
 บั กิ เสท พระบคร ผู้ นั้น ก็ มิได้ มี พระบิคา ถ้า ผู้ ไท รั บ พระบคร ผู้ นั้น ก็
 มี พระบิคา คว้ย เหตุ ฉะนี้ ฝ่าย ท่าน เล่า ที่ ท่าน ไท ยิน แต่ เติมนั้น ให้ ธิก
 อยู่ กับ ท่าน เด็ด ถ้า แล ซึ่ง ท่าน ไท ยิน แต่ เติมนั้น ได้ ธิก อยู่ใน ท่าน แล้ว
 ท่าน จึง จะ อยู่ ใน พระบคร แล ใน พระบิคา แล แล้ว ใจ ความ แห่ง คำ สัทธิ กิ
 ท่าน ได้ รั บ นั้น คือ นี้ ว่า จะ ได้ ชี วิกร ชัน จำ เรือน เป็น นิง ความ ทั้ง นี้ ข้า
 เขียน ฝาก แก่ ท่าน ว่า คว้ย คน ที่ จะ ให้ ท่าน ผิด หลง แต่ ฝ่าย ท่าน เล่า ถ้า
 การ ฆะโรดม ซึ่ง ท่าน ได้ รั บ แต่ พระองค์ นั้น ได้ ธิก อยู่ใน ท่าน ๆ ไม่ คอง
 การ ที่ ใคร จะ สั่ง สอน ท่าน ใน ชั โท ๆ แต่ ว่า เป็น เหมือน หย่าง การ ฆะ
 โดม นั้น จะ สอน ท่าน คว้ย สารพัด นั้น แล เป็น จริง จะ โท ทก มิได้ แล
 ถ้า สอน หย่าง ไร จึง คง อยู่ใน พระองค์ นั้น เด็ด ก็ เคี้ยว นี้ ท่าน ผู้ ลุก จง
 คง อยู่ใน พระองค์ นั้น เด็ด เพื่อ ว่า เมื่อ พระองค์ จะ เสกจ ปราบก มา เรา
 จะ ได้ มี ใจ ถลา แล มิได้ ระบาย จำเภาะ พระภักเคว พระองค์ เมื่อ เสกจ มา
 นั้น ท่าน รู้ ว่า พระองค์ เป็น ผู้ ชอบธรรม ท่าน ก็ ยัง รู้ ว่า ถ้า ผู้ ไท ประ
 พริทธิ ซึ่ง ชอบธรรม ผู้ นั้น ก็ เกิด มา แต่ พระองค์ นั้น แล จะ

๐ บท ๓ ๖๖

๐ จง กุ เด็ด พระเมกา ความ รักษ ซึ่ง พระบิคา ได้ ประทาน แก่ เรา เป็น
 ชัน ใหญ่ ยิ่ง สัก เท่า ไท ที่ จะ ให้ เรา ได้ ชื่อ ว่า เป็น ลุก แห่ง พระเจ้า เหตุ
 คัง นี้ คน โลกย มิได้ รู้ จัก เรา คว้ย ว่า เขามี ได้ รู้ จัก พระองค์ คุณร ท่าน
 พวก ที่ รักษ เคี้ยว นี้ เรา เป็น ลุก แห่ง พระเจ้า แล้ว เรา จะ เป็น หย่าง ไร

คอบนหน้านั้นก็ยังมีได้ปรากฏ แต่เรา^๑รู้^๒อยู่^๓ว่า เมื่อ พระองค์ จะเสด็จ ปรากฏแล้ว เราก็จะเป็นเหมือน พระองค์ ด้วยว่า พระองค์ เป็น อย่างไร เรา จะเห็น พระองค์ อย่างไร แล้ว ถ้า บุคคล ผู้ใด ใจ ใจ ทั้ง นี้ ผู้ นั้น ก็ จะ ระวัง ใจ ให้ เป็น อัน บริสุทธิ์ เหมือน อย่างไร พระองค์ เป็น อัน บริสุทธิ์ จะ

๑ ถ้า ผู้ใด ทำผิด เขาก็ทำให้เสีย พระบัญญัติ เพราะว่า ความ ผิด เป็น ที่ จาก จาก พระบัญญัติ ท่าน^๑รู้^๒อยู่^๓ว่า พระองค์ เสด็จ ปรากฏ มา เพื่อ จะ ได้ ยก ความ ผิด ของ เรา เหวไป แล้ว ความ ผิด มี ได้ อยู่ ใน พระองค์ ถ้า ผู้ใด อยู่ ใน พระองค์ ผู้ นั้น จะ ผิด มี ได้ แล้ว ถ้า ผู้ใด ผิด อยู่ ผู้ นั้น มี ได้ เหน มี ได้ ระวัง จัก พระองค์ จะ

๗ ๑ กุณร พวก เทก ๆ อย่า ให้ ใคร ผู้ใด ทำ ให้ ทั่ว ผิด หลง ถ้า ผู้ใด ประ พรีทธิ เป็น การ ชอบ ชราม ผู้ นั้น ก็ เป็น ผู้ ชอบ ชราม เหมือน หนึ่ง พระ องค์ เป็น ผู้ ชอบ ชราม ถ้า ผู้ใด ทำ ความ ผิด ผู้ นั้น เป็น แก่ พวก ชชชชช ๆ นั้น ได้ ผิด ทั้ง แก่ เติม พระบุตร แห่ง พระเจ้า ได้ เป็น ปรากฏ มา เพื่อ เหตุ อัน นี้ คือ ว่า จะ ได้ ทำลาย เสีย ซึ่ง การ ของ ชชชชช ถ้า ผู้ใด เกิด มา แก่ พระเจ้า แล้ว ผู้ นั้น จะ ทำ ผิด มี ได้ แก่ ว่า เชื้อ ของ ผู้ นั้น อยู่ ใน ตัว เขา แล้ว จะ ผิด ไม่ ได้ เหตุ ว่า ได้ เกิด แก่ พระเจ้า แก่ ด้วย ข้อ นี้ จึง เป็น ปรากฏ ว่า ใคร เป็น ลูก แห่ง พระเจ้า แล ใคร เป็น ลูก ของ ชชชชช ถ้า ผู้ใด มี ได้ ประพรีทธิ คาม ซึ่ง ชอบ ชราม ผู้ นั้น จะ เป็น มา แก่ พระเจ้า หา มี ได้ ถ้า ผู้ใด มี ได้ รัักษ พวก พันธ ซึ่ง ผู้ นั้น ก็ มี ได้ เป็น เหมือน กัน ด้วย ว่า คำ สอน ที่ ท่าน ใ้ ยิน มา แก่ เติม คือ นี้ แล ให้ รัักษ ซึ่ง กัน แล กัน เดิก อย่า เขา เชียง หย่าง ของ คายิน ที่ เป็น แก่ ผู้ ร้าย แล ได้ ฆ่า นธ ซึ่ง เสีย ที่ ฆ่า เสีย นั้น ฆ่า ด้วย เหตุ ผล ประการ ไค เหตุ ทั้ง นี้ การ ของ ทั่ว ชั่ว การ ของ นธ ซึ่ง นั้น เป็น อัน ชอบ ชราม จะ

๑๓ ๑ กุณร พวก พันธ ซึ่ง ถ้า คน โลก ยนี้ จะ ชัง เกลียด ท่าน อย่า นึก ชัก จรรวย ใจ เลย เพราะว่า เรา ได้ ใ้ ใ้ ไค เหตุ ว่า เรา รัักษ พวก พันธ ซึ่ง อยู่ จึง

ก็รู้ช้อยู่ ว่า เรา ได้ พ้น จาก ความ คาย มา ถึง ชีวิต แล้ว ถ้า ผู้ใด มี ใ
 รักรัก พ้น อัง ผู้ นั้น คง อยู่ ใน ความ คาย ถ้า ผู้ใด ซึ่ง พ้น อัง คน ผู้ นั้น เป็น
 ใจ จะ ชำ คน แล้ว แด แด ท่าน ทั้ง หลาย รู้ ช้อยู่ ว่า คน ที่ เป็น ใจ จะ ชำ คน
 จะ ได้ มี ชีวิต อัน จำ เริญ ใน ตัว เปน นิจ ก็ หา มิ ได้ ด้วย ชัษ นี้ แด เรา รู้ จัก
 ความ รัก แห่ง พระ องค์ ด้วย ว่า พระ องค์ ประทาน วาง ชีวิต พระ องค์
 เพราะ เรา แด ควร เรา จะ วาง ชีวิต เรา เพราะ พวก พ้น อัง ด้วย ว่า ถ้า
 ผู้ใด มี สำหรับ จะ เลี้ยง ชีวิต ใน โลก นี้ แล้ว เหน พ้น อัง ยาก เชน ชัก
 สน ช้อยู่ แด ยัง มี ได้ ช่วย สงเคราะห์ ซึ่ง ความ รัก ก่อ พระ เจ้า จะ อยู่ ใน
 ผู้ นั้น อย่างไร ได้เล่า ๑ คุณกร พวก เทก ๆ ชำ รัก แต่ ด้วย ถ้อยคำ
 ด้วย ลิ่น แต่ ว่า ด้วย การ งาน ด้วย สัจ จริง ด้วย เหตุ ทั้ง นี้ เรา จึง จะ
 ใ้ ว่า เรา เปน ฝ่าย ความ สัจ แล จะ ไว้ ใจ จำ เาะ พระ กัศกร พระ องค์ ได้
 เพราะ ว่า ถ้า ใจ เรา เอง พัง คัว เรา ว่า ผิด พระ เจ้า ยัง เป็น ใหญ่ กว่า ใจ
 เรา เรา จึง จะ ใ้ ทุก สิ่ง ใ้ พวก ที่ รัก ใ้ ใจ ของ เรา มิ ได้ พัง คัว
 เรา ๆ ก็ จะ มา ทา พระ เจ้า ได้ ด้วย ใจ กล้า แล ถ้า เรา ขอ สิ่ง ไ้ ๆ แต่
 พระ องค์ เรา จะ รับ สิ่ง นั้น เพราะ ว่า เรา รัก ษา บัญชี พระ องค์ แด ประ
 พริทธิ ซึ่ง ชอบ พระ ไทย แห่ง พระ องค์ แด บัญชี แห่ง พระ องค์ ก็ ชี้ ว่า
 ใ้ เรา เชื่อ ใน พระ โณม พระ เยช คริสต์ ผู้ บุกร แห่ง พระ องค์ แล ด้วย ซึ่ง
 กัน แล กัน กาม ซึ่ง พระ องค์ ได้ คริสต์ สิ่ง ไว้ แก่ เรา ถ้า ผู้ใด รัก ษา บัญชี
 แห่ง พระ องค์ ผู้ นั้น ก็ ช้อยู่ ใน พระ องค์ แล พระ องค์ ก็ ช้อยู่ ใน ผู้ นั้น เหตุ
 ทั้ง นี้ เรา จึง รู้ ว่า พระ องค์ ช้อยู่ ใน เรา เพราะ พระ วิญญน ซึ่ง พระ องค์
 ไปรด ประทาน ใ้ แก่ เรา ละ

๑ บท ๔ ๗

๑ คุณกร พวก ที่ รัก ชำ เชื่อ วิญญน ทั้ง ปวง แต่ ว่า จง ลอง คุณกร
 ว่า วิญญน นั้น เปน มา แก่ พระ เจ้า หรือ ไม่ ด้วย ว่า ผู้ ทำ เถก เถียม เปน
 ชัน มาก เข้า มา ใน โลก นี้ แล แล ชัน นี้ แล จะ เป็น ที่ ใ้ สิ่ง เทก ซึ่ง วิญญน

แห่งพระเจ้า วิญญาณทั้งปวง ที่รับว่า พระเยซู คริสต์ ถือ เนื้อหนัง มาแล้ว
 นั้น และ เป็น แก่ พระเจ้า แล วิญญาณทั้งปวง ที่มิ รับว่า พระเยซู ถือ เนื้อ
 หนัง มาแล้ว นั้น แล มิได้ มา แก่ พระเจ้า นั้น และ เป็น แก่ สักครุ ต่อ พระ
 คริสต์ โศก ซึ่ง ท่าน ได้ ยิน แล้ว ว่า คง จะ มา ก็ บัด นี้ มา อยู่ใน โลก นี้ แล้ว แล
 ไซ้ พวก เตก ๆ ท่าน เป็น แก่ ฝ่าย พระเจ้า แล้ว แล ได้ เอา ไซ้ อัจฉริยะ แก่
 เขา แล้ว คว้ย ว่า ท่าน ผู้ อยู่ใน ท่าน ทั้งหลาย เป็น ใหญ่ กว่า ที่ อยู่ใน คน
 โลก นี้ เขา เป็น แก่ โลก นี้ เหตุ ฉะนี้ วาจา เขา เป็น สำหรั บ โลก นี้ โลก นี้ นั้น
 ก็ พัง เขา ฝ่าย เรา เรา เป็น แก่ พระเจ้า ถ้า ผู้ใด รู้จัก พระเจ้า ผู้ นั้น
 ก็ พัง เรา ถ้า ผู้ใด มิได้ เป็น แก่ พระเจ้า ผู้ นั้น มิได้ พัง เรา เหตุ กัง นี้ แล
 เรา จึง รู้จัก วิญญาณ ที่ สัจจริง แล วิญญาณ ให้ หลง ผิด ไซ้ พวก ที่ รักษ ให้
 เรา รักษ ซึ่ง กัน และ กัน เกิด เพราะ ว่า ความ รักษ นั้น มา แก่ พระเจ้า ถ้า
 ผู้ใด รักษ ผู้ นั้น เกิด แก่ พระเจ้า แล ได้ รู้จัก พระเจ้า ผู้ใด ๆ ที่มี ได้
 รักษ ผู้ นั้น มิได้ รู้จัก พระเจ้า คว้ย ว่า พระเจ้า เป็น ความ รักษ นั้น เอง
 ความ รักษ แห่ง พระเจ้า ซึ่ง พระองค์ ทรง รักษ ต่อ เรา ได้ เป็น ปราวค ใน
 การ นี้ แล คือ ว่า พระเจ้า ใช้ บิยะ บุกร แห่ง พระองค์ เข้า มา ใน โลก นี้
 เพื่อ เรา จะ ได้ มี ชีวิต แก่ คว้ย เกษ พระ บุกร นั้น ใน ข้อ นี้ แล มี ความ
 รักษ ที่ เรา ได้ รักษ พระเจ้า ก็ มิใช่ แต่ ว่า พระเจ้า ทรง รักษ เรา แล คริสต์
 ใช้ พระ บุกร แห่ง พระองค์ เป็น ที่ ถ่าย ถอน เรา ให้ รอด จาก ความ ผิด ของ
 เรา ไซ้ พวก ที่ รักษ ถ้า แล พระเจ้า ทรง รักษ เรา ทั้ง นี้ ก็ แท้จริง ควร
 เรา จะ รักษ ซึ่ง กัน แล กัน หาก มี ผู้ใด ได้ เหน พระเจ้า ไม่เลย ถ้า เรา รักษ
 ซึ่ง กัน แล กัน พระเจ้า สถิต ยอ อยู่ใน เรา แล แล้ว ความ รักษ แห่ง พระองค์
 ได้ สำเรจ ใน เรา ๆ ได้ รู้ ว่า เรา อยู่ใน พระองค์ แล พระองค์ อยู่ใน เรา เพราะ
 พระองค์ ได้ ไป รก ประทาน แก่ พระ วิญญาณ แห่ง พระองค์ ให้ แก่ เรา อะ
 ๑๔๐ แล้ว เรา ได้ เหน แล ได้ เป็น พญาน ว่า พระบิดา ได้ ไป รก ใช้
 พระ บุกร เป็น ที่ รอด แห่ง โลก นี้ ถ้า ผู้ใด ๆ รับ ว่า พระเยซู เป็น บุกร แห่ง

พญานเพราะว่า พระวิญญานเป็นที่สังขาร กว้ยว่า ซึ่งเป็นพญานนั้น มีทั้งสาม คือ พระวิญญาน ๑ หน้า ๑ และเล็อก ๑ แล้วทั้งสามนี้ เข้ากันเป็นอันเดียว ถ้าแลเราวัดค่าพญานของมนุษย์ ค่าพญานของพระเจ้าเป็นใหญ่กว่า แล้วนี่แลเป็นค่าพญานของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้เป็นพญานว่า กว้ยพระบุตรแห่งพระองค์ ถ้าใครผู้ใดเชื่อในพระบุตรแห่งพระเจ้า ผู้นั้นก็มีค่าพญานอยู่ในตัวคน ถ้าผู้ใดมีได้เชื่อพระเจ้า ผู้นั้นทำให้พระเจ้าเป็นฮาตัจ กว้ยว่าเขามีได้เชื่อในค่าพญานซึ่งพระองค์ทรงเป็นพญานไว้ว่า กว้ยพระบุตรแห่งพระองค์ แลค่าพญานนั้นคือนี้ว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์เป็นนิจให้แก่เรา แลชีวิตนั้นอยู่ในพระบุตรแห่งพระองค์ ถ้าผู้ใดมีพระบุตรแล้วผู้นั้นก็มีชีวิต ถ้าผู้ใดมิได้มีพระบุตรแห่งพระเจ้า ผู้นั้นจะมิได้มีชีวิตหามิได้ ฯ

๑๓๐ ๐ เหตุการทั้งนี้ ข้าเขียนฝากให้แก่ท่านทั้งหลายจะให้ท่านรู้ว่า คราวเมื่อท่านเชื่อในพระนามพระบุตรแห่งพระเจ้า ท่านจึงได้ชีวิตนิรันดร์เป็นนิจ แล้วซึ่งเรามีใจกล้าต่อพระองค์คือนี้ แลว่า ถ้าเราจะขอสิ่งใด ๆ ความซึ่งชอบพระทัย พระองค์เสียดพระกรรมพ์ั้งเรา แลถ้าแม้เรา รู้ว่าพระองค์โปรดฟังในการใด ๆ ที่เราขอ นั้น เราก็ยังรู้ว่าสิ่งที่เราขอ นั้นเราก็ได้แก่พระองค์ ความซึ่งเราไปขอ นั้น ถ้าผู้ใดเห็น ฟันซัง ผิดใจซ้อฮันไม่ถึงตายให้ขอ แลพระองค์จะประทานชีวิตให้ผู้นั้น แก่คนที่ผิดไม่ถึงตาย ที่ผิดถึงตายมี จึงจะขอเพราะผิดนั้น ข้าไม่ว่า การชั่ว ประการใด ๆ ก็ผิด แลความผิดมีที่ไม่ถึงตาย เรา รู้ อยู่ว่า ถ้าผู้ใด ๆ เกิดมาแก่พระเจ้าผู้นั้นมิได้ผิด แต่ผู้ใดเกิดมาแก่พระเจ้าได้รักษาไว้ชั่วอยู่ ผู้ร้ายมิได้ทำชั่วชั่วเขา เรา รู้ อยู่ว่า เรา เป็นฝ่ายพระเจ้า แลโลกย์ทั้งนั้นนอนอยู่ในอำนาจผู้ชั่วร้าย เรา รู้ อยู่ว่า พระบุตรแห่งพระเจ้าเสดจมา แล้ว แลได้ประทานแก่เรา

แล้วซึ่ง สติปัญญา จะได้รับจากท่าน ผู้สัจจริง แลเราได้อยู่ในท่าน ผู้สัจ
 คือว่าใน พระเยซู คริสต์ผู้บุตร แห่งพระองค์ นี้และ เป็นพระเจ้า อันเที่ยง
 แท้ แลชีวิตนิรันดร์จำเริญไว้เป็นนิรันดร์ กูกระ พวกเทศๆ รักษาตัวไว้เถิด
 ให้ปราศจากซึ่ง รูปเทียมพระ ๗

๑ หนังสือฝากโอวาทของโยฮัน ฉบับที่หนึ่ง จบแล้วแล ๗

II. JOHN.

๑ หนังสือซึ่ง โยฮันฝาก โอวาท ฉบับที่สอง ๗

๑ ทาแก่ฝากมาถึง นางที่เลือกไว้ แลแก่ลูกทั้งหลายของท่าน ที่
 ข้าราชการจริง ๆ แล้วใช้แก่ข้าคนเดียว แก่ว่าคนทั้งปวง ที่รู้จักซึ่ง
 ความสัจจริง ด้วยความจริงที่มีอยู่ในเรา แลจะคงอยู่ในเราเป็น
 นิรันดร์ พระคุณพระกรุณาแลความสุขสำราญมาแก่พระบิดาเจ้า แล
 แก่พระเยซูเจ้าผู้บุตร พระบิดานั้น จงบังเกิดมีแลคงอยู่กับท่าน ทั้ง
 หลายด้วยความสัจแลความรักเถิด ๗

๔ ๑ ข้าไต่ยืนตีเป็นชนมากนัก เพราะข้าได้เห็นว่า ลูกของท่าน
 มีบ้างที่เคียดประพริทติ คามความสัจ เหมือนหย่างเราไต่รับบัญญัติมา
 แก่พระเจ้า แลแล้วเถียวนี้ข้าได้ชอน วอนท่านนางนี้ มิใช่เหมือนว่าข้า
 เขียนบัญญัติใหม่ฝากแก่ท่าน แต่ว่าบัญญัตินั้นที่เรา มีมาแต่เดิม คือ
 ว่าให้รักษซึ่งกันแลกัน นี้แลเป็นความรักที่ เราจะได้ ประพริทติ
 คาม บัญญัติ แห่งพระองค์ พระบัญญัติ นั้นคือนี้ ให้เรา ประพริทติ เหมือน
 หย่างเราไต่ยืน มาแต่เดิม ด้วยว่าคนที่ หลง นั้นเข้ามาในโลกย์เป็นชน
 มาก ที่มีไต่รับว่า พระเยซู คริสต์ถือเนื้อหนังมา คนเหล่านั้นก็หลงแล้ว
 แลเป็น สัตว์ค่อ พระ คริสโต จงระวัง แก่ตัวท่าน เพื่อมิให้เราทำลาย
 เสียซึ่ง เราได้อุษาหะทำนั้น แก่ว่าให้เราไต่บ่าเหนจอนครบถ้วน บุคคล
 ผู้ใดที่เกินผิด แลมิไต่อยู่ในโอวาทของ พระ คริสโต ผู้นั้น จะมีพระเจ้า
 หามิไต่ แต่ ว่าถ้า บุคคลผู้ใด คงอยู่ในโอวาทของ พระ คริสโต ผู้นั้นก็

มีพระเจ้า ทั้ง พระบุตร ด้วย ถ้าผู้ใด มาหาท่าน แลยังมีให้เขา คำโอวาท
นี้ มาด้วย ช่างรับผู้ นั้น เข้ามาใน เรือน ช่างช่วยพร ไซยแก่เขา เพราะ
ว่า ถ้าบุคคลผู้ใด ช่วยพร ไซยให้เขา ผู้ นั้น ก็เข้า ส่วน ด้วย กัน กับเขาใน
การ ชั่วเขา ข้ามีหลายสิ่ง ซึ่ง จะให้ เชื่อนว่าแก่ท่าน แก่ว่าข้ามิ
หยอก จะ เขียน ด้วย กระดาษ แด่หมึก ด้วย ว่า ข้า มิ จะ มาหาท่าน บุค
กัน ปาก ก่อ ปาก เพื่อ ความ ยินดี ของ เรา จะ ให้ ครบถ้วน พวก ลูก ของ
น้องสาว ท่าน อัน เป็น ที่ เลือก ไว้ นั้น ผาก คำ คำนี้ บั ท่าน อะ

๐ หนังสือฝาก ของโยฮัน ฉบับที่สอง จบ แล้ว แล อะ

III. JOHN.

๐ หนังสือฝาก ของโยฮัน ฉบับสาม อะ

๐ ทาแก่ฝาก มาแก่ ขาโย ที่ รักษา ที่ ข้า รักษา จริง ๆ ใช้ เพื่อ รักษา
จิตร วิญญาณ ของ ท่าน ให้ สบาย ที่ อย่างไร ข้า หยอก ให้ ตัวท่าน ได้ สบาย
ที่ เหมือน กัน นี้ เป็น ความ ปราศจากใหญ่ กว่าอื่น ๆ ข้า ได้ ยินดี ที่ เป็น อัน
มาก นี้ ก็ คราว เมื่อ พวก พี่น้อง มา แด เป็น พยาน ว่า ด้วย ความ สัจ จริง
ของ ท่าน เหมือน หย่าง ท่าน ประเสริฐ ทิ คาม สัจ คาม จริง ความ ยินดี ซึ่ง
ข้า มี คราว เมื่อ พวก ลูก ของ ข้า ประเสริฐ ทิ คาม สัจ คาม จริง ความ ยิน
ดี ที่ ใหญ่ กว่า นี้ ข้า มิ มี อะ

๐ โอ ท่าน ที่ รักษา ท่าน ทำ ซึ่ง ชอบ ควร ใน การ ที่ ท่าน ทำ ก่อ พวก พี่น้อง
แต่ ก่อ พวก แหก บ้าน เหล่า นั้น ได้ เป็น พยาน ก่อ หน้า จำ พวก ลูก สิบ
ทั้ง หลาย ว่า ด้วย ความ รักษา ของ ท่าน ถ้า ท่าน ช่วย ใช้ เขา ให้ มา คาม
ซึ่ง ควร การ พระเจ้า ยัง จะ ดี ด้วย ว่า เหล่า นั้น เหน แก่ พระนาม พระองค์
จึง ออกไป หา ได้ รับ อะไร แต่ พวก ต่าง ประเทษ นั้น ไม่ เหตุ ฉะนั้น ควร ซึ่ง
เรา จะ รับ คน เหล่า นั้น ไว้ เพื่อ เรา จะ ได้ เป็น ผู้ ช่วย เขา ใน การ อัน สัจ จริง

๘๐ ข้า ได้ เขียน ฝาก ให้ แก่ จำ พวก ลูก สิบ แล้ว แต่ ว่า คิโฮเทรเพ
ชอบใจ จะ ให้ กว เป็น ใหญ่ จึง มิ ได้ รับ เรา เหตุ ฉะนั้น ถ้า ข้า จะ มา ซึ่ง ข้า

จะล้มการที่เขาทำนั้นมิได้ เพราะเขาพบถึงเราเช่นคำชั่ว ก็ยังไม่เคย
 ใจ คว้า การนี้ เขา มิได้ รับ พวก ฟัน อัง นัน เอง แล้ว ถ้า ผู้ โภ จะ ใ คร รั บ
 เขายัง ห้าม ผู้ นั้น แล ไล่ เสี้ย จาก พวก ลุก สีย คุณ ร่า น ที่ รั บ ย อย่า เกร
 เยี่ยง หย่าง การ ชั่ว แต่ ว่า การ ที่ ถ้า ผู้ โภ ทำ การ ที่ ผู้ นั้น เชน แก่ พระ รั บ
 แล้ว ที่ ทำ ชั่ว จะ ไ้ เชน พระ เจ้า ก็ หา ไม่ เชน คน ทั้ง ปวง แล ความ สัจ นัน
 เอง เชน พญานก ฝ่าย เชน เกร รียว แล เนา เอง ก็ เชน พญานก แล้ว ท่าน ทั้ง
 หลาย รั บ อยุ่ ว่า คำ พญานก ของ เนา เชน อัน สัจ จริง ชั่ว มี หลาย ข้อ ที่ จะ
 ใ คร เชื้อ น แต่ ว่า ชั่ว ไม่ ชอบ ใจ จะ เชื้อ น กับ หมึก แล ปลา ก่ ฝาก แก่ ท่าน
 ชั่ว ไร่ ใจ ว่า ไม่ ชัก ไม่ เหน ชั่ว จะ ไ้ ภัย กัน แล พก แก่ ท่าน ฝาก ก่อ ฝาก
 ความ สุข สำ รวณ บัง เกิด มี แก่ ท่าน เดิก เพื่ อ น ฝูง ฝาก คำ คำ นั บ ท่าน คำ
 นั บ เพื่ อ น ฝูง ทั้ง หลาย เดิก ตาม ชั่ว มี ๓ ะ

๐ หนังสือฝากของโยฮัน ฉบับ สาม จบ ๓ ะ

J U D E.

๐ หนังสือฝากของยูกา ๓ ะ

๐ ยูกา ผู้รับใช้ ของ พระเยซู คริสต์ แล ผู้ เชน ฟัน อัง กัน กับ โย โภ โย ฝาก
 มา ถึง คน ทั้ง หลาย ที่ ถวาย ทั่ว เป็น บริ สุทธิ แก่ พระ บิภา เจ้า แล ที่ พระ
 เยซู คริสต์ ทรง เรียก รั บ ษา ไว้ นั้น พระ ครอบ ครอบ ความ สุข สำ รวณ แล ความ
 รั บ ย ึง บัง เกิด ขึ้น มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เชน อัน ฝาก เดิก ๓ ะ

๓ ๑ คุณ กระจ พวก ที่ รั บ ย ึง ทั้ง หลาย ครั้น ชั่ว อย่า เนา จน สุก ก่า ลัง ที่ จะ เชื้อ น
 ฝาก แก่ ท่าน ว่า คว้า ทรง รอด อัน สำ รบ คน ทั้ง ปวง นั้น ชั่ว ก็ เชน ว่า จะ
 กอ ชึง การ เชื้อ น ฝาก แก่ ท่าน ชอน วน ท่าน ใ้ รบ ปรัง กัน ไว้ ซึ่ง คำ ่อ
 ที่ แก่ กอน ไ้ โปรค ปรทาน ไว้ แก่ คน บริ สุทธิ ทั้ง หลาย คว้า ว่า มี คน
 คน สอ ก ลอก ทั่ว เจ้า มา เหมือ น หย่าง จะ โม ย ที่ คน กอน ไ้ เชื้อ น คว้า
 เขา ว่า เขา คง เชน มา ถึง ที่ พิภก ษา ปรับ โทษ ทั้ง นี้ มิ ไ้ เกร ง กอ
 พระ เจ้า เขา พระ คุน แห่ง พระ เจ้า เนา กลับ เชน ที่ ทำ การ ชั่ว ตาม ก แล

บักเคท มิ รับ พระองค์ ผู้เป็นเจ้า แห่งองค์ เคียว แล พระเชษฐา ครี ผู้เป็น
 เจ้าเรา จ้า หยอกให้ท่าน ล้า ลี ถึง ความนี้ ที่ ท่าน รั อยู่ แล้ว ว่า เมื่อ
 พระเจ้า โปรคให้ โพร พล รอด จาก แผ่นดิน ฮาซมบู โคร แล้ว ภาย หลัง
 พระองค์ ยัง บัน ทอด คน ที่ มี ใต้ เชื้อ นั้น ให้ คีบ หาย แล้ว ที่ เป็น ทูต สวรรค์
 แต่ ว่า มี ใต้ รั ญา สกุด เหม ของ เขา แล้ว ละ ทำ แห่ง ของ คน เหล่า นั้น
 พระองค์ ใต้ รั ญา ไว้ ใน ที่ มี ค เหมือน ใต้ ล่าม โชร อ้น มิ เลีย เหย เพื่อ จะ
 ใต้ พิภาณ ใน วัน ใหญ่ นั้น เหม หนึ่ง หย่าง เมือง ฮะ โดม และ เมือง ฮะ โมรา
 ภาย เหม หนึ่ง ที่ อยู่ อย นั้น ที่ เล่น คน ชั่ว เหมือน หย่าง เขา แล คี ด คาม
 เหม หนึ่ง อ้น อ้น นั้น ก็ เป็น สำคัญ ทล ซึ่ง พระ ราชา ฮาซ ใน ไฟ อ้น ลาม
 อ้น เป็น นิจ กาด ก็ เหมือน กัน ฉะนั้น คน เหล่า นี้ ที่ เป็น คน ฝั้น เหน เขา ทำ
 ให้ เหม หนึ่ง เป็น โศก โศรก ประมาท ผู้ มี อำนาจ แล ภาย ภาย จัก คว้า
 ผู้ มี ไรช วาสนา ฝ้าย มิ คา เล ผู้ ทูต สวรรค์ ใหญ่ คราว เมื่อ ท่าน ทัต ทาน
 รั กาน นั้น ไว้ แล เถียง กัน คว้า ภาย ของ โมเซ มี อาจ ว่า ซึ่ง เป็น ถัย คำ
 อ้น ภาย จัก แก่ บอก ว่า พระองค์ เจ้า ห้าม เจ้า เติค แต่ ว่า พวก เหล่า นี้
 ว่า ภาย จัก คว้า การ ที่ เขา ไม่ รั จัก ที่ เขา เข้า ใจ ตาม ปรกติ หย่าง สัก ว
 เคะ ฉาน ใน การ นั้น แล เขา ยัง ทำให้ หัว ชั่ว วิบาก แก่ เขา คว้า ว่า เขา
 ประพรี ติ คาม หย่าง ของ คายิน แล วัง ไป คาม ความ หลง ของ บิละ ฮาม
 จะ ใต้ เขา เงิน เป็น กำไร แล ถึง พิณ ศ คีบ หาย คาม การ กระบด ของ โครา ซ
 ๑๒ ๑ คน เหล่า นี้ เป็น ที่ ค่าง พร้อย ใน การ เลียง ที่ ท่าน เลียง รั ญา
 กัน คราว เมื่อ เขา กิน เลียง ปราศ จาก ความ กลัว เขา เป็น เมฆ ปราศ จาก
 หน้า ชัก ไป จัก มา คว้า ลม กัน ไม้ อ้น ทา มี ผล ไม้ ภาย เสีย สอง หน แล
 ถอน เสีย ทั้ง ราก คลัน ฮะ เล อ้น ฟุ่ม ฟอง อยู่ คว้า ความ อ้น เป็น หน้า ภาย
 แก่ ทั่ว เขา กาว ัน หลง ที่ มี ค ทำ เป็น ที่ รั ญา ไว้ เพราะ เขา เป็น นิจ นิ
 วัน คร ฮิน ค ที่ เจค นั บ แก่ ฮา คาม ทำ ภาย คว้า เขา ว่า จง กู เติค พระองค์
 เจ้า เสกฯ มา คว้า คน บริสุ ติ แห่ง พระองค์ นั บ เป็น หมั้น เป็น แสน จะ ใต้

ลง พระราช อาชว แก่ คน ทั้งปวง แลจะได้ ติ สอน คน ทั้งปวง เพระ การ
 บาย ทั้งปวง ที่เขา ได้ ประพริทธิ ทั่วใจ ชั่ว แลแล้ว เพระ คำ ฝึก ทั้งปวง
 ที่ คน บาย ใ้ว่า ค่อ พระองค์ เขา เหล่า นั้น มัก ก็เทียบ ไม่ ชอบ ใจ อะไร
 แล ปราณ ของ ทั่ว ชัด ไปข้าง ไหน เขาก็ พลอบ ไป ตาม ปาก เขา พุค
 คำ สูง เกิน ทั่ว นึก แลแล้ว ได้ พิหารณา คุก หน้า คน ทวง จะได้ ทำ ให้ เขา เป็น
 ก้าว ไร แก่ คน แก่ ฝ่าย ท่าน เล่า โ้พวก ที่ รักษ ให้ ท่าน ถาลัก ถึง คำ ซึ่ง
 ใ้ ถ่าว มา แก่ พวก ทุก แห่ง พระเยซูคริสเจ้า เรา ที่ เขาว่า แก่ ท่าน ว่า
 ค่อ ภาย หลัง ก็ จะ บัง เกิด มี คน ที่ จะ ล้อ เลี่ยน พ้อ ดวง แลที่ ประพริทธิ ตาม
 ความ ปราณ ของ ทั่ว คน ทำ ที่ ปราศ จาก ซึ่ง จะ เกรง กลัว พระเจ้า เขา
 ก็ จัก ทั่ว เป็น พวก ต่าง หาก พวก ที่ ทำ ตาม ซึ่ง สภาวะ ปรกิ ทา วิญาณ
 มิได้ แก่ ฝ่าย ท่าน โ้พวก ที่ รักษ ให้ เขา ซึ่ง ความ เชื่อ อัน บริสุทธิ ที่ เคียว
 ล้อ ชื่น คน หนึ่ง กับ คน อื่น ลวด ชื่น วอน ทั่ว ไซรย พระวิญาณ อัน
 บริสุทธิ แลแล้ว รักษา ทั่ว ไว้ ให้ คง อยู่ ใน ที่ จะ รักษ พระเจ้า คอย ซึ่ง พระ
 ภิรุลล แห่ง พระเยซูคริสเจ้า เรา เพื่อ จะได้ จีวิตร อัน จำ เร็ญ แลแล้ว
 ลึง เกศ ทั่ว ลาง คน จง ช่วย สงเคราะห์ ลาง คน จง ช่วย ให้ รอด ทั่ว ใจ กลัว
 ซึ่ง เขา เหมือน หนึ่ง จาก ไฟ ซึ่ง เลีย ซึ่ง ผ่า ล้อ อัน ที่ แยก เป็น ๒ ทั่ว เนื้อ
 หนึ่ง แก่ ท่าน ผู้ มี วิทธิ เเทศ ที่ จะ รักษา ท่าน ไว้ ใ้ มิให้ คอ ซึ่ง เป็น ที่
 สะคุด แล ทั้ง ท่าน ทั้ง หลาย ไว้ จำ เพาะ พระองค์ ปราศ จาก ซึ่ง จะ ติเทียบ ได้
 ทั่ว ใจ ยินดี เป็น อัน มาก แก่ พระเจ้า ผู้ ทรง ปัญญ แล เป็น แก่ องค์ เคียว
 นั้น ผู้ เป็น ที่ รอด ของ เรา เกษ นุกาพ คำ สรรเสริญ วิทธิ ติระบะ แล อาณ
 จักร บัง เกิด มี แก่ พระองค์ เคียว นี้ แล ทั่ว กลบ ปี สิบ ๆ กั้น ไป ไซเมน จะ

๑ หนังสือ ผ่าด ของ ยูทา จบ บริบูรณ์ แลแล้ว จะ

REVELATION.

๑ หนังสือของ โยฮันน์ ลำแสงเรื่อง อะเนกาค ๖

๑ บท กั้น ๖

๑ อັນ พระเยซูคริสตเจ้า ลำแสง ทามซึ่ง พระเจ้าได้ ประทาน แก่ พระเยซู นั้น จะได้ ชี้แจง แก่ ผู้ใด ๆ ที่เป็น ทาย แห่ง พระองค์ ให้รู้ เหตุ การ อัน ไม่ ชัด ไม่ แฉก คง จะบังเกิด มี แล้ว พระองค์ ได้ ทรง ใช้ ทุก แห่ง พระองค์ ให้ โยฮันน์ ผู้ ทาย พระองค์ สังเกต สำคัญ ไว้ โยฮันน์ นั้น ได้ เป็น พญาน ผ้าย คำ พระ แล ได้ กล่าว คำ พญาน ว่า ด้วย เหตุ การ แห่ง พระเยซู คริสต์ ทาม ซึ่ง ทวี ได้ เหน ได้ รู้ ฝ่าย คน ที่ อ่าน แล คน ทั้ง หลาย ที่ ฟัง ถ้อย คำ ทำ นาย นี้ แล ได้ ถือ รักษา ทาม ซึ่ง เขียน ไว้ นี้ คน เหล่า นั้น ก็ เป็น ศรี สวัสดิ มงคล ด้วย ว่า เวลา นั้น ใกล้เคียง แล้ว แล ๖

๔ ๑ หนังสือของ โยฮันน์ ผาก ถึง ลูกศิษย์ ในเมือง ซาเซีย ทั้ง เจด จำพวก พระคุณ แล ความศุข สำราญ มา แก่ ท่าน ผู้ เป็น เคี้ยว นี้ ผู้ ได้ เป็น กาละ กอ่น แล ยัง จะ เป็น อยู่ ภาย หน้า จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ทั้ง หลาย เกิด แล้ว ซึ่ง มา แก่ วิญญาน ทั้ง เจด ที่ อยู่ คอ หน้า พระ อีหนึ่ง พระองค์ แล แก่ พระ เยซู คริสต์ ผู้ เป็น พญาน ชื่อ สัจ สจฺวิต ผู้ แรก ที่ เกิด ขึ้น มา จาก ทาย แล ครอบ ครอบ ครอบ ทั้ง หลาย ใน แผ่นดิน นั้น แล จง บังเกิด มี แก่ ท่าน ด้วย ฝ่าย พระองค์ ที่ ทรง รักษา เรา แล ได้ ล้าง ชะระ เรา ด้วย โลหิต แห่ง พระองค์ ให้ เรา ปราศ จาก ความผิด แล ได้ กระทำให้ เรา เป็น ภาระ ภาร เป็น ประโรทิต สำหรับ บุษบ แก่ พระเจ้า แล แก่ พระบิดา ท่าน รัต มี เตะ ขน นุภาพ แก่ พระองค์ นั้น ทั่ว กลับ สืบ ๆ กัน ไป เป็น นิจ ๖ ซาเมน ๖

๑ กูกร ท่าน ทั้ง หลาย พระองค์ จะ เสก มา ด้วย เมฆ แล ทา คน ทุก ดวง จะ เหน แล คน ที่ ได้ แทง พระองค์ ก็ จะ เหน แล แล้ว ทุก ชชาติ ทุก สกอล ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน จะ พิลาพ ร่ำไร เพราะ พระองค์ ก็ ให้ เป็น คั่ง นั้น เกิด ซาเมน ๖

๑ ฝ่าย พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ เป็น เคี้ยว นี้ ผู้ เป็น แก่ กอ่น แล ยัง จะ

เป็น ภาย หน้า ผู้ทรง วิชานุภาพ ทุก ประการ พระองค์ ครัส ว่า เรา
เป็น ชะตะฟา แล โฮเมฆา คือ คั้น แล ปลาย ชะ

๙ ๑ ข้า คือ โยฮัน ผู้ ฟันชิ่ง กับ ท่าน ทั้งหลาย ที่ เป็น เพื่อน กัน ใน ความ
ยาก ใน เมือง แล ใน ที่ ทระมาน เพราะ พระเยซู คริส ข้า ได้ อยู่ ใน เกาะ ที่
เรียก ชื่อ ว่า ปักโม เพราะ ข้า ได้ ประกาศ คำ พระ แล เป็น พยาน ว่า ทวย
พระเยซู คริส แล้ว ใน วัน พระองค์ เจ้า และ พระวิมลคนใจ ข้า พระเจ้า
ข้า ก็ ได้ ยืน เสียง มา แต่ ข้าง หลัง เป็น อัน ตั้ง เหมือน หย่าง เสียง ปี่ แกร
สัง ว่า เจ้า ได้ เหน เป็น ประการใด ก็ จง จก เขียน ไว้ ใน หนังสือ เด็ด
แล้ว ฝาก ให้ แก่ ลูกลีซ ทั้ง เจก จำพวก ที่ อยู่ ใน เมือง เฮเฟโซ ๑ เมือง
ซมูระนา ๑ เมือง เประมาโม ๑ เมือง ธูซาโกรา ๑ เมือง ซาร์เท ๑ เมือง
ฟีละเทสไฟอะ ๑ แล เมือง ละโอกีโกอะ ๑ ข้า จึง เหลียว แล หา เสียง ชึ่ง
พูด แก่ ข้า นั้น หัน คิ้ว แล้ว ข้า จึง เหน ตะเกี่ยรทอง ทั้ง เจก อัน ใน ที่
กลาง ตะเกี่ยร เจก อัน นั้น มี ผู้ หนึ่ง เหมือน ทั้ง บุตร มนุษ มี ผ่า ห่ม ครอบ
ท้าว มี ผ่า ทอง ผูก วัชรอบ หน้า อก มี ผ่า คีระ ชาว ตั้ง จน แกะ อัน ชาว
บริสุทธิ กุ จัหิมะ จักซุ แห่ง ท่าน มี แสง กุ เปลวเพลิง พระบาท ท่าน ก็
เหมือน ทอง ชาว เหมือน พระบาท นั้น คอ้ง เฆาร อัน ใน เบ้า เสียง ล่า น้อย
ของ ท่าน กุ เสียง น้ำ เป็น คลื่น เป็น อัน มาก พระหัตถ์ เบื้อง ขวา ถือ กว
ทั้ง เจก ดวง มี คาบ คม ทั้ง สอง ข้าง คม ก็ ออก มา จาก พระโอษฐ์ แล้ว พระ
ภักดร นั้น เหมือน หย่าง พระอาทิตย์ เมื่ อ ส่อง แสง กล้า แสง ครึ้น ข้า แฉ
เหน แล้ว ข้า จึง ชะมา ถ่ม ลง แทบ พระบาท เหมือน หนึ่ง คน คาย พระ
องค์ จึง เขี้ยบ พระหัตถ์ เบื้อง ขวา คอ้ง ข้า แล้ว ครัส ว่า ข้า ภา ล้ว เลข
เรา เป็น คั้น และ ที่ สุก ที่ ทรง ชีวีคร อยู่ ที่ ได้ คาย แล้ว จง คุ เกิด เรา ทรง
ชีวีคร อัน จะ จำ เรียบู ทัว กลัป ลีบ ๆ กัน ไป เป็น นิจ เราก็ ทรง ถือ ชึ่ง ลุก
ปะแจ ของ ความ คาย แล ของ นรก เหตุ ณะ นี้ เจ้า จง จก เขียน ไว้ ชึ่ง เจ้า
ได้ เหน กับ ทั้ง เหตุ การ ที่ เป็น อยู่ ใต้ว นี้ แล ที่ จะ เป็น มา ภาย ภาค หน้า

โน้น คือ ซ้อ ลับ ลึก แห่ง ทาว ทั้ง เจก ทวง ที่ เจ้า ไท้ เหน เบื้อง ขวา ของ
เรา แล คระ เกียง ทง ทั้ง เจก ชัน นั้น ค้วย ๗

๐ ฝ่าย ทาว เจก ทวง นั้น คือ ว่า ผู้ ทก แห่ง ลุก สิบ ทั้ง เจก จำ พวคนั้น ฝ่าย
คะ เกียง ทั้ง เจก นั้น ก็ เป็น ลุก สิบ เจก จำ พวคนั้น เอง ๗

๐ บท ๒ ๗

๐ จง เขียน ฝาก ให้ แก่ ผู้ ทก ของ จำ พวคน ลุก สิบ ที่ อยู่ ใน เมือง เฮ เฟิ ซา ว่า
ท่าน ผู้ ทรง ถือ ทาว ทั้ง เจก ไว้ ใน พระ ศักดิ์ เบื้อง ขวา แล ผู้ ทำ เนิร ใน ที่
กลาง คระ เกียง ทง ทั้ง เจก นั้น ครัส ว่า เรา รู้ จัก ซึ่ง กิจการ ของ เจ้า กับ
ทั้ง ความ ยาก ลำบาก กับ ที่ ฆระ มน ค้วย ความ เพียร นั้น รู้ ว่า เจ้า จะ ทน
คน ชั่ว มิ ได้ เจ้า ไท้ ลอง ใจ คน เหล่า นั้น ที่ ขอด ว่า เขา เป็น ผู้ รัย รัย ใช้ เมื่อ
เขา มิ ไท้ เป็น นั้น แล เจ้า ไท้ เหน ว่า เขา เป็น เทจ ชาติ จ์ เจ้า ก็ ไท้ มิ ใจ
เพียร แล ไท้ เหน ซึ่ง ยาก ลำบาก เพราะ นาม ชื่อ ของ เรา ก็ มิ ไท้ เลือย ล้า
แก่ ทว่า เรา มี ที่ จะ ว่า ท่อ เจ้า บ้าง ค้วย ซึ่ง เจ้า รัย รัย นั้น เจ้า ทั้ง เลือย
แลแล้ว เหตุ ฆะ นี้ เจ้า จง ล่า ลึก ถึง ที่ ชัน เป็น ที่ ตก ของ เจ้า แล จง กัง ใจ
เลือย ใหม่ แล ประ พริ ทธิ ทาม ซึ่ง ไท้ ประ พริ ทธิ ข้าง กัน เติม ถ้า มิ ไท้ ทำ
อย่าง นั้น เรา ก็ จะ มา ค้วย เรว พลัน แล จะ ยก คระ เกียง ของ เจ้า รือ เขา
ไป จาก ที่ ถ้า เจ้า มิ ไท้ กัง ใจ เลือย ใหม่ ๐ แก่ ทว่า การ นี้ เจ้า มี คือ ว่า เจ้า
ไท้ เกลือย หน่า ยซึ่ง กิจการ ของ พวคน นิ โกลาย กัน ซึ่ง เป็น ที่ ชัง เกลือย แก่
เรา ค้วย ถ้า ใคร ผู้ ไท้ มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง เด็ด ซึ่ง ความ ที่ พระ วิญญู ณ ครัส
สอน แก่ จำ พวคน ลุก สิบ ทั้ง หลาย ถ้า บุคค ผู้ ไท้ จะ เอา ไชย ฆะ นะ แก่ ผู้ นั้น เรา
จะ ให้ กิน แก่ ผล กัน ชัน ให้ มี ชีวิต วั ที่ อยู่ ใน อุท ยาน สวรรค์ แห่ง พระ เจ้า ๗
๘๐ จง เขียน ฝาก แก่ ทก แห่ง จำ พวคน ลุก สิบ ใน เมือง อะ มุระ นะ ว่า ท่าน
ผู้ เป็น คน แล ที่ สุก ผู้ ไท้ ถึง ความ ทาย แล ยัง เป็น อยู่ พระ องค์ ครัส ทั้ง
นี้ ว่า เรา รู้ จัก กิจการ แล ความ ลำบาก กับ ที่ ยาก จน ของ เจ้า เรา รู้ จัก อยู่
มาท แม้น เจ้า เป็น มั่ง มี แลแล้ว เรา รู้ จัก ถอ ชัย คำ ชัน ทหาบ ฆั แห่ง คน ที่

กล่าว ว่า เขาเป็น พวก ยูกาย เมื่อ เขามี ใต้ เป็น นั้น แต่ ว่า เป็น แก่ พวก พัง เพื่อน เกลธ ของ ขวากาน อย่าง กลัว เลย คว้า การ ซึ่ง จะ ก้อง ทน นั้น จง คุบ เดิก ขวากาน จะ เขา แก่ พวก ท่าน บ้าง แล้ว จะ เจ้า คุก เสี้ย เพื่อ จะ ใต้ ทก ของ คุบ ไท่ ท่าน แล ท่าน จะ ก้อง ยาก ถ้า บาก ถึง สิบ วัน จง เป็น อัน ซื่อ สัจ ถึง สิ้น ชีวิต แล้ว เรา จะ เขา มาลา มงกค สำหรับ ชีวิต ให้ แก่ เจ้า ถ้า ใคร ผู้ ไท มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง เดิก ซึ่ง ความ ที่ พระ วิญญูณ คริส สอน แก่ จำพวก ลูก สิบ ทั้ง หลาย ถ้า บุคคล ผู้ ไท จะ เขา ไชย จน ะ ใต้ แล้ว ความ ทาย ที่ สอง จะ ทำร้าย แก่ ผู้ นั้น ก็ ทำ มี ใต้ เลย อะ

๑๒ ๑ จง เขียน ฝาก ให้ แก่ ทก แห่ง จำพวก ลูก สิบ ใน เมือง เประ มาโม ว่า ท่าน ผู้ ถู กาย ที่ มี คม สอง ข้าง คม คี่ นั้น คริส ตั้ง นี้ ว่า ซึ่ง กิจ การ ของ เจ้า แล ที่ อยู่ ของ เจ้า แม้น ที่ อยู่ ที่ ขวากาน นั้น อยู่ นั้น แล้ว ซึ่ง เจ้า ถู โภณ ซื่อ ของ เรา ไว้ มัน คง จะ ปัก เศท ความ เชื่อ ใน เรา มี ใต้ เรา รู้ อยู่ ทั้ง นี้ สิ้น ทุก ประการ เจ้า ใต้ เชื่อ ใน เรา ใน กาล วัน ที่ อัน ทิ ปา ผู้ เปน พญูณ แก่ เรา ซื่อ สัจ นั้น ก้อง มา เสี้ย ใน ที่ อัน เปน ที่ อยู่ ที่ อา ไศ รย ของ ขวากาน แก่ ทว่า เรา มี ที่ จะ ว่า ก่อ เจ้า น้อย นึ่ง คว้า ว่า เจ้า มี บ้าง ที่ ถู คาม คำ สอน ของ บิลระ ฮาม ที่ ใต้ สอน บา ลาค กระ ทำให้ ขวากิ ลูก ยิศ รา เขต ผิด หลง ให้ กิน เครื่อ ของ บขร แก่ รูป เทียม พระ แล เล่น กัน กับ หลึง แพศยา แล้ว เจ้า ก็ ยัง มี คน ที่ ถู คาม คำ สอน ของ พวก นิ โกลาย กัน คว้า เหตุ ฉะ นี้ เจ้า จง กลับ กัง ใจ เสี้ย ใหม่ ถ้า มี ใต้ ทำ หย่าง นั้น เรา จะ มา คว้า เรว พลัน แล้ว จะ เขา คาย ของ ปาก เรา สู้รบ กัน กับ เขา ใคร ผู้ ไท มี หู ฟัง พระ วิญญูณ จะ คริส สอน พวก ลูก สิบ เปน ประการ ไท ก็ ให้ ผู้ นั้น ฟัง เดิก ถ้า บุคคล ผู้ ไท จะ เขา ไชย จน ะ ใต้ แล้ว แก่ ผู้ นั้น เรา จะ ให้ กิน มาลา ที่ ซ่อน อยู่ แล จะ ให้ ทิน ขาว มี ชื่อ ใหม่ เขียน ไว้ บน ทิน ขาว นั้น ฝ่าย ชื่อ นั้น สภา ผู้ ไท ผู้ นึ่ง จะ อ่าน ใต้ ไม่ เว้น ไว้ แก่ คน ที่ รับ นั้น และ จะ อ่าน ใต้ อะ

๑๔ ๑ จง เขียน ฝาก ให้ แก่ ทก แห่ง พวก ลูก สิบ ใน เมือง รุชา โกระ ว่า

ท่านผู้บุตร แห่ง พระเจ้า ผู้มี จักขุ ทั้ง เปลวเพลิง ผู้มี ท้าวฤๅ ของชาว
 ท่าน คริสต์ ทั้ง นี้ ว่า เรา รู้ จักขุ ซึ่ง กิจการ ของ เจ้า กับ ความ รัก แล ความ
 เชื้อ แล การ ประนินกับ ความ เพียร แล การ นี้ เป็น มาก กว่า ที่ เติมนั้น
 แต่ ว่า เรา มี ที่ จะ ว่า ต่อ เจ้า บ้าง ทว่า ว่า เจ้า ยอม ทน ผู้ หลึง ของ เจ้า คือ
 เอเซเบล นั้น ที่ ชวน ทว่า ว่า ทวี เป็น ผู้ ทำ นาย ให้ สอน ผู้ ทาย ของ เรา ให้ ผิด
 หลง ให้ เล่น กับ หลึง แพศยา แล กิน ของ บุชรา แก่ รูป เทียม พระ แล
 เรา ให้ ให้ หลึง นั้น มี เวลา มี ที่ จะ กังใจ เสีย ใหม่ เขา ไม่ ใคร จะ กังใจ ใหม่
 ละ ซึ่ง การ ผิด ประเวณี นั้น จง กู เกิด เรา จะ เขา เขาทิ้ง ไว้ ใน ที่ นอน แล
 คน ทั้ง หลาย ที่ ผิด กับ เขา นั้น เรา จะ ทิ้ง ไว้ ใน ที่ ยาก ลำบาก เป็น อันใหญ่
 ยิ่ง ถ้า เขา มี ไ้ กังใจ ใหม่ ละ ซึ่ง การ ประพริทธิ เขา นั้น ลูก หลาน เขา เรา
 จะ ล้าง ผลาญ ให้ ทาย แล แล้ว จำ พวก ลูก สิบ ทั้ง หลาย คง จะ รู้ ว่า เรา ได้ พิณิจ
 กู จิตร แล หัวใจ แล เรา จะ ให้ แก่ ทุกคน ตาม กิจการ ของ ตัว คน แล้ว
 เรา บอก แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ที่ เหลือ อยู่ใน เมือง ซุซา ไคระ ที่ ถือ คำ สอน ทั้ง นี้
 แล ที่ รู้ จัก การ ลึก ของ ซากาน กุจ เขา ว่า นั้น เรา จะ สั่ง ท่าน เป็น ความหนัก
 ความใหญ่ หย่าง ชั้น มี ไ้ เว้น แก่ นี้ ที่ ท่าน มี อยู่ คือ ว่า ให้ ท่าน ถู รักษา ไว้
 กว่า เรา จะ มา ถ้า ผู้ ไ้ จะ เขา ไ้ ชย ฉะนั้น แล ถู รักษา ไว้ จนถึง สุกปราย
 แก่ ผู้ นั้น เรา จะ ให้ ครอบ โภค ประเทษ แล ผู้ นั้น จะ บังคับ บันชช เขา ทว่า
 ลวกละลอก แล้ว ก็ จะ หัก ทาร ให้ แดก ทะลาย เหมือน หนึ่ง เครื่อง กระเบื้อง
 เครื่อง ดิน ตาม ซึ่ง เรา ได้ รับ แก่ พระบิดา ของ เรา แล เรา จะ ยก ทาว รุ่ง ให้
 แก่ ท่าน ใคร มี หู ฟัง ก็ ให้ ฟัง ซึ่ง พระวิญญาณ คริสต์ สอน จำ พวก ลูก สิบ เกิด

๑ บท ๓ ๗

๑ จง เขียน ผ่า แก่ จำ พวก ลูก สิบ ใน เมือง ซิว ไ้ ว่า ท่าน ผู้ มี วิญาณ
 แห่ง พระเจ้า ทั้ง เจด นั้น กับ ทั้ง ทาว เจด ทวง นั้น คริสต์ ทั้ง นี้ ว่า เรา รู้
 จัก การ งาน ของ เจ้า ว่า เจ้า มี ชื่อ เป็น อยู่ แต่ ว่า คาย แล้ว แล จง คั้น เผ้า
 เกิด แล ซากา เหลือ ชั้น เกือบ จะ คาย นั้น จง ช่วย ชู กำ ลัง ชั้น เกิด เพราะ

จะ กระทำให้ผู้นั้นเป็นเสนาใน วิชากร แห่ง พระเจ้า เรา แล้ว จะ ออกไป ภาย
หน้า นั้น บี ท่อน จะ ใต้ เลย แล้ว เรา จะ เขียน นาม ชื่อ พระเจ้า เรา ไว้ บน
เสานั้น แล นาม ชื่อ ของ เมือง แห่ง พระเจ้า เรา ด้วย คือ เมือง ยรชุลย
ใหม่ที่ ลอย ลง จาก สวรรค์ มา จาก พระเจ้า ของ เรา กับ ทั้ง นาม ชื่อ อัน ใหม่
ของ เรา ด้วย ใคร ผู้ใด มี หู จะ ฟัง ซึ่ง พระ วิญญูณ คริสต์ สอน แก่ จำพวก
ลูกศิษย์ เป็น ประการ ไท ก็ ให้ ผู้นั้น ฟัง เกิด ขะ

๑๔ ๐ จง เขียน ฝาก ให้ แก่ ทุก แห่ง จำพวก ลูกศิษย์ ใน เมือง ละโฮตีโกชะ
ว่า ท่าน ผู้ เป็น ความ สัจ ผู้ เป็น พญาน ชื่อ สัจ แท้ จริง ผู้ เป็น คั้น เทกู่ แห่ง
สภาวะ พัก ซึ่ง พระเจ้า ได้ สร้าง ท่าน คริสต์ ว่า เรา รู้ จัก กิจการ ของ เจ้า ว่า
เจ้า จะ ทนาว มี ใต้ จะ รัน มี ใต้ ถ้า จะ ทนาว หรือ รัน ก็ จะ ติ อยู่ เทกู่ คัง
นั้น เพราะ เจ้า เป็น แก่ ชื่อน น้อย มี ใต้ ทนาว มี ใต้ รัน เรา จะ สำนอก ท่าน ออก
จาก ปาก เรา แล้ว ด้วย เจ้า ว่า ข้า เป็น มั่ง มี ข้า มี ทรัพย์ สมบัติ เป็น อัน บริ
บูรณ ไม่ ชัก สน ไม่ คอ้ง การ ด้วย สิ่ง ไท แล เจ้า มี ใต้ รู้ ว่า เจ้า ทล ยาก
ถ้า ยาก หน้า สม เพท เวท นาด เป็น จน คา บอด กัว เปล ล้อย เปล่า เรา จะ เกื้อ
สน เจ้า ให้ ชื่อ แก่ เรา ชื่อ เขา ทอง ที่ ลอง ไฟ แล้ว เพื่อ เจ้า จะ เป็น มั่ง มี
ใต้ เขา ผ่า ผ่อน อัน ชาว จะ ได้ ใต้ เพื่อ เขา จะ มี ใต้ เหน ที่ เปล ล้อย เปล่า ของ
กัว อัน เป็น หน้า ชาย นั ก แล้ว เขา จั ฉิ่ง จะ ใต้ ทา คา เพื่อ จะ เหน ใต้ ถ้า
เรา จะ รัก ข ผู้ ไท ๆ เรา จะ ติ เขียน จะ สั่ง สอน ผู้นั้น เหตุ ฉนี้ จง ตั้ง ใจ
เป็น อัน รัน รน แล ตั้ง ใจ เสีย ใหม่ คุ เกิด เรา ยืน ชยู่ ต่อ หน้า ประค แล
เคาะ อยู่ ถ้า ผู้ ไท ๆ จะ ไคร ฟัง เสียง เรา ก็ ให้ ผู้นั้น เบ็ด ประค วั บเกิด
แล้ว เรา จะ เขา มา ทา เขา แล เรา จะ รับ ขา ทาร กับ เขา แล เขา กับ เรา
ถ้า บุค ล ผู้ ไท จะ เขา ไชย ชนระ ใต้ แล้ว เรา จะ ให้ ผู้นั้น นั่ง ลง กับ เรา ใน
พระ ที่ นั่ง ของ เรา คุจ คัง เรา ใต้ เขา ไชย ชนระ แล้ว ใต้ นั่ง ลง กับ พระ
บิดา เรา ใน พระ ที่ นั่ง ของ พระ องค์ ถ้า ใคร ผู้ ไท มี หู ฟัง ซึ่ง พระ วิญญูณ
คริสต์ สอน พวก ลูกศิษย์ เป็น ประการ ไท ก็ ให้ ผู้นั้น ฟัง เกิด ขะ

นั้น ร้องว่า ข้าแก่ พระองค์ แลแก่ พระเจ้า พระองค์เป็นอันสมควรที่จะรับ
รัศมียศถาคักกกับทั้ง วิชฌานภาพ กวียว่า พระองค์ได้สร้าง สวรรค์ ทั้ง
ปวง แล สวรรค์ นั้นเป็นอยู่ แลได้ เป็นเคิมกาม ซึ่งชอบ พระไทย พระองค์

๐ บท ๕ ๓

๐ ข้าก็ไ้เห็น หนังสือ ม้วน หนึ่ง อันเขียนไว้ข้างในข้าง นอกคือตรา
ไว้ด้วยตรา เจดอัน วางอยู่เบื้องขวา พระองค์ ที่ทรงนั่งเหนือ พระที่นั่ง
นั้น แล้วข้าได้เห็น ทูตสวรรค์ผู้มีวิทธิ ท่านประกายตามด้วยเสียง
เป็นอันดังว่า ไกรผู้ใดจะเป็นอันสมควร จะไ้คัลล์ หนังสือ ออก แลจะ
ไ้แก้กตรา ออก แล้วหาผู้ใดผู้หนึ่งที่จะคัลล์ หนังสือ นั้น ออก หรือจะ
พินิจแลดูก็มิไ้ แม้นใน สวรรค์ข้างบน แม้นเหนือแผ่นดินก็ไ้ไ้แผ่นดิน
ก็ไ้จะภบเหนก็มิไ้ ข้าจึงพิลาพร้องให้เป็นอัน มากเพราะว่าผู้
ใดผู้หนึ่งอันควร จะคัลล์ หนังสือ นั้น หรือจะพินิจดู นั้นไม่เหนมี แต่ทว่า
แต่ในพวกผู้เฝ้าผู้แก่นั้น มีผู้หนึ่ง ที่บอกแก่ข้าว่า ขอ่าพิลาพร่ำไ้เลย
จงดูเถิก สิ่งใดแก่ กระบุดยะชุกา ผู้เป็นมุลรากของ ทาวิก ท่านไ้
เขาไชยชนะ จึงจะเบ็ดหนังสือ แลแก้กตรา ออกไ้ ข้าจึงไ้กู่ในที่
กลาง พระที่นั่ง กับสัตว์ทั้งสี่ แลในที่กลางผู้เฝ้าผู้แก่นั้น ก็ไ้เห็น
ลูกแกะ ยืนอยู่เหมือนหนึ่ง คอ้งฆ่าเสียแล้ว มีเขาทั้งเจกแห่ง มีตา
ทั้งเจกดวง นั้นและคือวิญญูทั้งเจกแห่ง พระเจ้า ที่ ออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน
สิ้น ท่านจึงเสดงมารับหนังสือ จากพระหัตถ์เบื้องขวาแห่งท่านผู้
นั่งเหนือพระที่นั่งนั้น และครั้นเมื่อท่านไ้รับหนังสือแล้ว ก็ว้สัตว์
ทั้งสี่ กับทั้งผู้เฝ้าผู้แก่น้อยสืบสิ้นนั้น จะมาลงตรงหน้าลูกแกะ ทุกคนก็
ถือกะจิปี่และขันทองเคมด้วยเครื่องหอม คือคำ สวก แห่งคน บริสุทธิ
ทั้งหลาย แล้วไ้ร้องเพลงใหม่ว่า พระองค์เป็นอันสมควรที่จะรับหนังสือ
และจะไ้แก้กตรา นั้นออก เพราะ ว่า พระองค์ คอ้งฆ่าเสีย แล้วไ้
เขา พระโลหิต ถ่ายเรา ออกถวายแก่ พระเจ้า ออกจากทุกสระทุกภาษา

ทุก ขวติ ทุก ประเทษ แล้ว ใ้กระทำให้เขา เป็น กระษัตริ์ เป็น ประโรทิก
 แก่ พระเจ้า แล เขา จะครอง ราชสมบัติ ใน แผ่นดิน ข้า จึง แล คุก ใ้ ยืน
 เสียง ทศ สวรรค์ เป็น อัน มาก ที่ อยู่ รอบ พระที่นั่ง แล เสียง สักว ทั้งหลาย
 แล ผู้ ใ้ แก่ ทั้งหลาย เป็น ประมาณ หมั้น แสน ลั่น ร้อง ทวี เสียง เป็น
 อัน ทั้ง ว่า ลุก แคะ ที่ อก ชั่ว เสีย นั้น เป็น อัน สมควร ที่ จะ รับ อานาจ แล
 ทวี พย สมบัติ แล บัญญู อิศาร กับ ทั้ง วิทติ เศษ ยศถาศักติ รัศมีภาพ แล
 คำ ยก ยศ สรรเสริญ แล ฝ่าย สาระ พัก ที่ ล้าง ไว้ ที่ อยู่ใน สวรรค์ ที่ อยู่ บน
 แผ่นดิน ที่ อยู่ ใ้ แผ่นดิน ที่ อยู่ บน มหาสมุท สาระ พัก สักว ที่ อยู่ นั้น ลั่น
 ข้า ใ้ ยืน ร้อง ว่า คำ ยก ยศ สรรเสริญ ยศถาศักติ รัศมีภาพ กับ ทั้ง วิทติ แล
 เศษ จง จำ เรือน ไว้ แก่ ท่าน ผู้ ทรง นั้น เหนือ พระที่นั่ง แล แก่ ลุก แคะ นั้น
 สืบ ๆ กัน ไป เป็น อัครา เด็ก แล สักว ทั้ง สี่ นั้น จึง ร้อง ว่า อาเมน ผู้
 ใ้ แก่ ทั้งหลาย จึง ก้ม หน้า ลง ไหว้ ณ ัศการ อะ

๑ บท ๖ ๓

๑ ข้า จึง แล เหน ว่า ลุก แคะ นั้น ใ้ เขา ทรา อัน หนึ่ง แก่ ทรา เจก อัน
 นั้น แก่ ออก แล ข้า ใ้ ยืน แก่ สักว ทั้ง สี่ นั้น ทวี หนึ่ง ร้อง เป็น ทู ร้อง
 พ้ำ ร้อง ว่า จง มา คุ เด็ก ข้า จึง คุก ใ้ เหน ม้า ทัว ขาว ผู้ หนึ่ง บน ม้า นั้น
 ถือ ษณู ทรง มงกุฎ ที่ เขา ใ้ แล ่อ ออก ไป โจม คี จะ ใ้ เขา ไชย ษณะ อะ
 ๓ ๑ ครั้น เมื่อ ท่าน แก่ ทรา ที่ สอง ออก ข้า ใ้ ยืน สักว ที่ สอง นั้น ร้อง ว่า
 มา เด็ก แล ม้า ทัว ขึ้น ออก ไป ศรี แดง ทั้ง ไฟ แล ไป รด ปราน ใ้ ท่าน
 ผู้ หนึ่ง เหนือ ม้า นั้น รับ เขา ความ สุข สำราญ เขา ไป จาก แผ่นดิน แล คน
 ทั้งหลาย จึง ชั่ว พ้น กัน แล กัน แล เขา เขา คาบ ใหญ่ ยก ใ้ แก่ ท่าน ครั้น
 เมื่อ แก่ ทรา ที่ สาม ออก แล ข้า ใ้ ยืน สักว ที่ สาม ร้อง ว่า มา เด็ก ข้า จึง
 แล เหน ม้า ทัว ทำ แล ท่าน ผู้ หนึ่ง บน ม้า นั้น มี แอก ถือ ใน มือ ข้า ใ้
 ยืน เสียง แ่ ใน สักว ทั้ง สี่ นั้น ร้อง ว่า เขา โพง สาลี ทะเนล ละ สลึง แล
 ลุก เคียบ สาม ทะเนล สลึง แล ่อ ย่า ทำ ร้าย แก่ น้ำ มัน แล น้ำ ษะ พุ่น ๑

๗ ๑ ครั้นท่านได้แก่ตราที่สี่ ออก ข้าไต่ย็น สักวที่สี่ ร้องว่า มา
 เลิก ข้า จึง แลเห็น ม้า กัว หนึ่ง ศรี เขียว ฝ่ายท่านผู้นั่ง บน ม้า กัว นั้น มี
 ชื่อว่า ความ คาย และ นรค คิต มา คว้ย แบ่ง แผ่นดิน เป็น สี่ ส่วน ผู้
 นั้น มี อำนาจ ที่ จะล้าง ผลาญ เสีย ทัว ส่วน หนึ่ง คว้ย คาบ คว้ย ผ่น แล้ง เข้า
 แพรง คว้ย ความ คาย แล คว้ย สักว ร้าย แห่ง แผ่นดิน ฯ ครั้น ท่าน ได้ แก่
 ตรา ที่ ห้า ออก ข้า จึง แล ดู ไต่ แทน บุษจ ก็ ไต่ เห็น จิต ใจ ของ คน ทั้ง
 ทหลาย ที่ กอ้ง ข่ม่า เสีย เพราะ คำ พระ แล เพราะ คำ พณฺณ ซึ่ง เขา กล่าว นั้น
 แล พวก เหล่า นั้น ไต่ ร้อง เลียง เป็น อัน ทัง ว่า ข้า แก่ พระ องค์ เจ้า ผู้ ที่ บริ
 สุทธิ แล ชื่อ สัจ จะ เป็น ชัฏ โณน สัก เท่า ไร ที่ พระ องค์ จะ มี ไต่ พิภพ ภาษา แล
 แก่ แก่น เลือก ของ ข้า พระ เจ้า ทั้ง ทหลาย คอ คน ทั้ง ทหลาย ที่ ซา ไทวย อยู่ บน
 แผ่นดิน แล แล้ว เหล่า นั้น ไต่ รัย เสือ ขาว ผืน หนึ่ง สัก ทุก คน แล มี คำ บอ
 กแก่ เขา ว่า จะ กอ้ง หยุค ไวก่อน กว่า เพื่อน ทาย คว้ย กัน คือ พวก ผืน อัง
 กัน นั้น อัน จะ กอ้ง ข่ม่า เสีย เหมือน กัน กับ เขา จะ ถึง ที่ สำเวจ แลแล้ว ฯ
 ๑๒ ๑ แลแล้ว ข้า ก็ ไต่ เห็น ว่า เมื่อ ท่าน ได้ แก่ ตรา ที่ หก ออก แลแล้ว แผ่น
 ดิน ก็ ไทว เป็น อัน มาก แสง แดก กลับ กลายเป็น คำ ทัง ผ่า ขน ทาง ม้า
 ฝ่าย พระ จันท มี ศรี แสง ตัง เลือก ทัว ไป ทาว ทาว กอว ใน อากาศ ก็ ตก
 ลง ถึง แผ่นดิน เหมือน หย่าง ทั่น มะ เกื่อ เทษ เมื่อ ทวาค ไทว ไป มา คว้ย
 กำลึง อด กล้า แสง ไต่ ลูก ที่ ไม่ ทั่น สุก หล่น ลง มา แลแล้ว สวรรค์ อากาศ
 เบิก ออก เหมือน หนึ่ง สือ เบิก ออก นั้น แล ภู เขา แล เกาะ ทัง ปวง รือ
 ฉาย ออก จาก ที่ ตั้ง แล ผู้ กระทบ ทั่น ทหลาย กับ เสน มา คย ทั่น ทหลาย
 แล นาย พัน แล เสือ แล ผู้ มี วัทธิ มี เศษ กับ คน ที่ เป็น ทาย แล ไซ้ ทาย
 ทัง ปวง สั้น ทุก คน ไป ซอน ทั่น คน ใน คูหา สะถาน ใน ภู เขา หิน แล ไต่
 ร้อง เรียก แก่ ภู เขา แก่ หิน ไทว ว่า มา คค ทั่น เวา เลิก แล บัง ซอน เวา ไว
 จาก พระ ภัทว ท่าน ผู้นั่ง เหนือ พระ ที่ นั้น แล จาก ความ โกรธ แห่ง ลูก แคะ
 คว้ย ว่า วัน ไทว สำหรับ ความ โกรธ นั้น มา ถึง แลแล้ว ใคร ผู้ ไทว จะ ยืน ทล ไต่ เล่า

๑๐ ก่อ ภาย หลัง ข้า จึง เห็น ทุก สวรรค์ ทั้ง สี่ องค์ ยืน อยู่ บน แผ่นดิน ทั้ง สี่ หม่อม ถือ ลม แผ่นดิน ทั้ง สี่ ทิศ ช่าง ไว้ เพื่อ มิ ให้ ลม พัด บน บก ทวี เหนือ ทะเล ทวี บน ต้น ไม้ ไก ๆ เลย ข้า ก็ ได้ เห็น ทุก องค์ อื่น ขึ้น มา แต่ ทิศ ตะวันออก ถือ ทรา แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง ชี วิกร แล้ว ก็ ร้อง คว้ย เสียง เป็น ชัน ตั้ง สัตว์ แก่ ทุก ทั้ง สี่ องค์ มี คำ ถึง ที่ จะ ทำ ร้าย แก่ แผ่น ดิน แล ทะเล ห้าม ว่า อย่า ทำ ร้าย แก่ แผ่นดิน แก่ ทะเล แล กัน มิ อย่า ทำ กว่า ผู้ ทาย ทั้ง ทลาย แห่ง พระเจ้า เรา จะ ได้ รับ ครา ก็ ไว้ ใน หน้า ผาก เขา ก้อน ฝ่าย คน ที่ ได้ รับ ครา นั้น ข้า ได้ ยิน ว่า เป็น ประมาณ แสน สี่ หมื่น สี่ พัน คน เลือ ก มา แต่ พวก ขก ยิ ศรา เอล ทั้ง ปวง คือ ว่า แต่ สกฏ ยะสุภา ได้ รับ ประมาณ หมื่น สอง พัน คน แต่ สกฏ รุเบน ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ ฆาก ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ อาเชร ก็ หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ นัฟซาลี หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ มะนาเซ หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ ซิโมน หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ เลวี หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ ยิซร คาร หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ ฆะบูลอน หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ โยเซฟ หมื่น สอง พัน แต่ สกฏ เบนยามิน ก็ หมื่น สอง พัน ะ

๑๑ ก่อ ภาย หลัง ข้า จึง แล ดู ก็ ได้ เห็น ผู้ คน เป็น ชัน มาก ทา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง จะ นับ จะ ประมาณ มิ ได้ เลย มา แต่ ทุก ประเทศ ทุก ขก ยิ ทุก เมือง ทุก ภาษา ยืน อยู่ ตรง หน้า พระ ที่ นึง แล ตรง หน้า ลุก แคะ มี ผู้ ชาว ล้อม พัน ที่ ทั่ว ไว้ มือ ถือ ไป ทาล อยู่ เหล่า นั้น ร้อง เป็น เสียง ถึง ว่า ซึ่ง จะ ได้ รอก นั้น มา แต่ พระเจ้า เรา ที่ ทรง นัง เหนือ พระ ที่ นึง แล แต่ ลุก แคะ แล้ว ทุก สวรรค์ ทั้ง ปวง ที่ ได้ ยืน อยู่ รอบ พระ ที่ นึง แล รอบ ผู้ ใด ผู้ ใด แต่ สัก ทั่ว ทั้ง สี่ นั้น ก็ ได้ ก้ม หน้า ลง จำ เพาะ พระ ที่ นึง แล ได้ กราบ ไท้ว มา แต่ พระเจ้า ว่า ซาเมน คำ สรรเสริญ แล รัต มี ภาพ บัญชี การ แล คำ โมทะ นา พระคุณ ยศ ฐาศักดิ์ วิชชานภาพ ภาวะ ะ เศษะ แต่ พระเจ้า ของ เรา ทั่ว กถปัสสัย ๆ กัน ไป ซาเมน ะ

๑๓ ๐ แล้ว จึง มี คน หนึ่ง แต่ ใน พวก ผู้ ด้ ผู้ ด้ แยก บอก ถาม ข้ำ ว่า คน เหล่า นี้ ที่ มี เสื่อ ขาว ส้ม พันท์ ด้ นั้ น ก็ จะ เป็น ผู้ ไ้ แล้ว มา แต่ ไ้ ไ้ ข้ำ จึง คอบ แก่ ท่าน ว่า ท่าน เจ้า ข้ำ ท่าน ด้ ช้ ท่าน นั้ น จึง บอก ข้ำ ว่า เหล่า นี้ เป็น คน ที่ ไ้ มา พัน จาก ความ ทุ กข เวท นไ้ โย่ง แต่ ไ้ เอา เสื่อ ด้ นั้ น ล้าง ช้ ะ เสื่อ ไ้ เป็น ขาว บริ สทุ ทิ แต่ ไ้ โส หิ ค ของ ลู ก แะ ไ้ เป็น ขาว บริ สทุ ทิ เพราะ เหตุ ด้ นั้ เขา จึง อยู่ จำ เาะ พระ ด้ นั้ พระ เจ้า แต่ จะ ไ้ ด้ ปร นิ บั ทิ แก่ พระ องค์ ใน พระ วิ หาร ด้ กลาง วัน กลาง คี น แต่ ท่าน ผู้ ทรวง ด้ เหนือ พระ ด้ นั้ จะ อา ไ้ ไร กับ เขา แต่ ไ้ ไป เขา จะ หยอก ซา ทาร หยอก น้ ำ ก็ ทา มิ ไ้ แสง แด ก แล รัน จะ กไ้ ให้ เขา ล้ ำ บาก ท่อ ไป มิ ไ้ เพราะ ว่า ลู ก แะ ที่ อยู่ ด้ กลาง พระ ด้ นั้ น จะ เลี้ย บ ำ รุง เขา ไ้ แต่ เขา เขา น้ ำ ภา ไป ด้ บ่อ น้ ำ อี น ส้ ำ หรับ ชี วิ ต ด้ แล้ว พระ เจ้า จะ บั น คาล เข ก น้ ำ ภา เขา ไ้ หาย ทุ ก หย ค

๐ บท ๘ ๗

๐ แล้ว ครัน เมื่อ ท่าน แก่ ทร ที่ เจ ก ออก แล้ว ก็ เจ็ บ ช้ ใน สว รค ปร ะ มณ ด้ ร็ ัง โม ง ข้ำ จึง แล เหน ทุ ก สว รค ด้ เจ ก ของ ด้ ที่ ยี น อยู่ ด้ รง พระ ภัก พระ เจ้า เขา ไ้ แกร ด้ เจ ก อี น แก่ ทุ ก นั้ น แต่ มี ทุ ก ของ ด้ ช้ น มา ยี น เหนือ แท่น ด้ อ กะ ธาง ของ มี กั ฎ ณ เขา ไ้ เป็น ช้ น มาก เพื่อ จะ ไ้ บุ จ ด้ ถวาย กับ ด้ ้วย ค้ ำ สว ค แห่ง คน บริ สทุ ทิ ด้ ด้ ะ ภา มา ถวาย บน แท่น ทอง ที่ มี อยู่ ด้ รง หน้า พระ ด้ นั้ น แล้ว ด้ วัน ด้ ร็ ัง บุ จ ด้ กับ ด้ ้วย ค้ ำ สว ค ของ คน บริ สทุ ทิ ช้ น ไป จาก มือ แห่ง ทุ ก นั้ น มา ด้ รง พระ ภัก ทร พระ เจ้า ด้ ำ ย ทุ ก สว รค นั้ น ก็ ยค กะ ธาง กั ฎ ณ นั้ น ไป ไ้ ด้ ้วย ไฟ จาก แท่น แล้ว ด้ ด้ ด้ ะ ธง ใน ด้ น คี น จึง บั น คาล มี เส็ ย ก้าง ๗ พ้ ำ รช ด้ พ้ ำ แล บ ด้ น คี น ไ้ ะ แล ทุ ก ด้ ด้ เจ ก ที่ ด้ อ แกร ด้ เจ ก นั้ น จึง จั ค แจ ง ด้ ด้ ด้ ้วย เพื่อ จะ ไ้ เป้ ำ ทุ ก ด้ น คี น นั้ น จึง ไ้ เป้ ำ ไป แล้ว ก็ บั ง เกิด มี ลู ก เหย บ กับ ไฟ ะ คน ด้ ้วย เล็ ก ก ด้ น ใน ด้ น คี น ด้ น คี น นั้ น แ่ ส ำ ม ส่ว น ไ้ ด้ เส็ ย ส่ว น หนึ่ง ด้ น ไ้ ด้ ด้ ด้ ะ ด้ ะ ด้ ะ ด้ ะ ส่ว น ไ้ ด้ เส็ ย ส่ว น หนึ่ง แต่ ทน้ ำ สก ไ้ ด้ เส็ ย สั น ะ ะ

๙ ๐ ครั้นทุกที่ สอง ได้ เป้า ไป ก็มี เหนือ เหมือน หนึ่ง ภูเขา ใหญ่ ศึก ไฟ ไหม อยู่ ครอบ ผลิต ลง ใน ชาติ ฝ่าย ชาติ แยก สาม ส่วน ส่วน หนึ่ง กลับ กลาย เป็น เลือด ล้วน ทั้งหลาย อัน มี ชีวิต อยู่ใน ชาติ นั้น สาม ส่วน ภาย เสี่ย ส่วน หนึ่ง แล ลำเนา มี สาม ส่วน พิเศษ หนีบ หาย ล้น ส่วน หนึ่ง ๖๖

๑๐ ๐ ทูท ที่ สาม จึง เป้า แกร ไป ก็มี ทาว ใหญ่ ดวง หนึ่ง ศึก ไฟ ไหม เหมือน ตะเกียง ตก ลง จาก สวรรค์ มา ตก บน แม่น้ำ ทั้งหลาย สาม ส่วน ล้น ส่วน หนึ่ง แล ใน บ่อ น้ำ ทั้งหลาย ชื่อ ของ ทาว นั้น เรียก ว่า ชัย ชิน โธ คือ ยาม แล น้ำ แยก สาม ส่วน กลาย เป็น ยาม ส่วน หนึ่ง แล ฆ มนุษย์ เช่น ชัน มา คาย ทั่ว ทั่ว นั้น เพราะ น้ำ นั้น กลับ เป็น ยาม ๖๖

๑๒ ๐ ทูท ที่ สี่ ได้ เป้า ไป แล ใน อาทิตย แล พระ จันทร แล ทาว ทาว ทั้ง สาม สิ่ง นี้ แล สิ่ง ละ สาม ส่วน ใน ส่วน หนึ่ง ทั้ง สาม สิ่ง ครอบ ชัน ทวาย ให้ มี ก ไช้ ล้น ทั้ง นั้น ที่ จะ สว่าง กลาง วัน ก็ ชาติ ส่วน หนึ่ง กลาง ค่ำ ก็ เหมือน กัน ชัก ก็ แล กู จึง ได้ ยิน นก ชิน ทวี กว หนึ่ง บิน มา กลาง อากาศ เบื้อง บน ร้อง เสียง เป็น ชัน ดัง ว่า วิบาก วิบาก วิบาก แล คน ทั้งหลาย ที่ ชย บน แผ่นดิน เพราะ เสียง แกร แห่ง ทูท ทั้ง สาม ที่ ยัง เหลือ อยู่ ชัน จะ เป้า มา ภาย หน้า นั้น ๖๖

๐ บท ๙ ๖๖

๐ แล ทั่ว ทูท ที่ ทำ เป้า ไป ชำ จึง ได้ เหน ทาว ดวง หนึ่ง ตก จาก สวรรค์ ลง มา ถึง แผ่นดิน ถือ ลูก กุณ แจ ซึ่ง เขา ให้ สำหรับ หลุม ลึก ก็ ได้ เบ็ด หลุม นั้น ชัน แล ควัน ชัน มา จาก หลุม เหมือน หนึ่ง ควัน ใน เคา ไฟ ใหญ่ แล ควัน นั้น ก็ พลุ ชัน แล ปก บัด เสี่ย ซึ่ง พระ อาทิตย กับ ทั้ง ลม อากาศ ให้ มี ควัน กำ ไป แล ทั่ว ก็มี ฝูง ทัทะ แขน ออก จาก ควัน นั้น มา ใน แผ่นดิน มี กำ ลัง ทา กำ ลัง แมลง ป่อง ใน แผ่นดิน แล ยังมี คำ สั่ง เขา ว่า อย่า ทำร้าย แก่ กัน หน้ำ ใน แผ่นดิน แล ผัก ที่ สก เขียว นั้น แล กัน ไม้ ไค ๆ อย่า ได้ ทำ เว้น ไว้ แล คน ทั้งหลาย ที่ ไม่มี ทวา แห่ง พระ เจ้า ใน หน้า ๖๖

เขา แลถึง จะ ทำร้ายแก่ คน เหล่า นั้น ก็ ยัง มี ให้ ถึง ชั่ว แต่ ว่า ทำให้ เขา
 ทน ทุกข เวทนา ห้า เกื้อชน ทุกข เวทนา นั้น เจบ ปวด กุจ หนึ่ง ว่า คอช พิศม์
 แห่ง แผลง ปอช ใน กาล ครั้ง นั้น มนุษ ทั้งหลาย ที่ คอช ทน ทุกข นั้น จะ
 แสวง หา ความ คาย แล้ว จะมี ได้ ภัย ซึ่ง จะ คาย นั้น เขา จะ หยาก กระจาย
 แก่ ความ คาย จะหนี จาก เขา ให้ พ้น ถ้า จะ แล ญ หมู่ ภัคคะ แคน นั้น ก็ จะ เหน
 ว่า เหมือน หย่าง ม้า ทั้งหลาย ที่ ประดับ ประดา แก่ง ไว้ สำหรับ การ คีต สง
 ความ บน คีตะ เจม มี มงกุฏ ของ หน้า เขา เหมือน หน้า มนุษ ผม เขา กุ
 ผม ผู้หญิง พัน เขา กุจ พัน สิงห์ โท อาวุธ ปอช อก นั้น ทั้ง เกรื่อง เหลก
 เสียง แห่ง ปัก เขา กุจ เสียง รด เปน ชัน มาก ชัน ม้า ทั้งหลาย ลาก เข้า ใน ที่ รบ
 เขา มี ทาง เหมือน หย่าง แผลง ปอช ใน ทาง นั้น มี ที่ ค่อย แทง จึง มี กำลัง
 ที่ จะ ทำร้าย แก่ มนุษ ได้ ห้า เกื้อชน เขา ก็ มี ทุก แห่ง หลุม ลึก นั้น เปน กระจ
 ยักร ครอง เขา ชื่อ กระจยกร นั้น ใน ภาษา เฮบราย ว่า ชะบา โคน ใน ภาษา
 เฮเลน นั้น มี ชื่อ ว่า อะโป ลุ โอน โภย ชัน ทราย ประการ หนึ่ง พ้น แล้ว แล
 จง ญ เติบ ยัง เหลือ อีก สอง ประการ ที่ จะ มา ภาย หน้า ะ

๑๓๐ เมื่อ นั้น ทุก ที่ ทก จึง เป้า แทร ไป จ้า ก็ ได้ ยิน เสียง หนึ่ง มา แก่
 เขา ทั้ง สี่ ของ แแท่น ทอง ที่ อยู่ ตรง พระ ภักท พระ เจ้า เสียง นั้น บอ ก แก่
 ทุก ที่ ทก ที่ ถือ แทร นั้น สั้ง ว่า จง แก่ ปล่อย เสย ซึ่ง ทุก ทั้ง สี่ ที่ ญก มัด ไว้
 ใน แม่ น้ำ ใหญ่ ชื่อ ว่า ฟาราช นั้น แล้ว ทุก ทั้ง สี่ นั้น ปล่อย ออก มา เปน ที่
 แก่ง ไว้ แล้ว พร้อม เพราะ โมง หนึ่ง วัน หนึ่ง เดือน หนึ่ง ปี หนึ่ง จะ ได้
 แบ่ง มนุษ เปน สาม ส่วน ชั่ว เสย ส่วน หนึ่ง แล้ว ฝ่าย พล รบ ทหาร ม้า นั้น
 เปน ประมณ สอง รชัย แรณ เหมือน ช้า ไท ยิน ประมณ ช้า ไท เหน คัว ม้า
 ทั้งหลาย มี รูป สันถาน ทั้ง นี้ แล คน หนึ่ง หลัง ม้า มี อาวุธ ปอช อก เปน แสง
 ไฟ แล เพช เชี่ยว แดง แล กำมะถัน คีตะ ม้า นั้น หย่าง คีตะ สิงห์ โท แล้ว
 ไฟ กับ ควัน แล กำมะถัน ออก มา จาก ปาก เขา แบ่ง มนุษ เปน สาม ส่วน
 ส่วน หนึ่ง ถึง พิณศ ุฉิพ หาย คว้ย ชัน ทราย สาม ประการ นี้ ก็ ชื่อ ว่า ไฟ ๑

ผู้ทำนยทั้งหลาย แล้วเสียงซึ่งข้าได้ยิน มาแก่ สวรรค์ มาบอกแก่ข้า
 อีกว่า ไปเถิดไปเถาหนึ่งสี่เลข ๆ ที่ เบ็ด อยู่ในมือของทุกที่ยืนอยู่
 บน ชะแล แล บน บก ข้าจึงไปหาทุกนั้น บอกว่า ขอให้หนึ่งสี่นั้นแก่
 ข้า ทุกนั้นจึงตอบว่า เขาไปเถิดไปกินเสีย ในท้องจะวม แต่ว่าใน
 ปากนั้นจะหวาน กุ น้ำผึ้ง ข้าจึงรับเอาหนึ่งสี่นั้นจากมือของทุกแล้ว
 กินเสีย ในปากก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่ว่าเมื่อกินลงแล้วเป็นขม
 ในท้อง ท่านนั้นจึงบอกแก่ข้าว่า จำเพื่อให้เจ้าทำนยสั่งสอนอีก
 แก่พลเมือง พลประเทศต่างภาษา แลผู้กระทำความผิดอันมาก ฯ

๑๑ บท ๑๑ ฯ

๑๑ ท่านก็เอาไม้ข้อให้ข้าเหมือนหนึ่งไม้ท้าวสั่งว่า ลุกขึ้นไปวัดวิหาร
 แห่งพระเจ้า กับแท่นบูชาด้วยคนทั้งหลายที่นมัสการในที่นั้น ฝ่าย
 ระเบียบจนนอกนั้น เว้นเสียอย่าวัดเลย คราวที่นั่นให้ไว้แก่คน
 ต่างประเทศแล้ว แลเขาจะเคียวในเมืองบริสุทธินั้น เขี่ยบอย่าเสียสี่
 สิบสอง เกื้อน เราก็จะให้พญานกทั้งสองของเรา นุ่งห่มผ้าสีวีร ทำ
 นยสั่งสอน พันสองร้อยหกสิบวัน พญานกนั้นคือขันน้ำมันสองคัน
 แลเชิงตะเกียงสองอัน ที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ผู้เป็นเจ้าแผ่นดิน
 แลครั้นเมื่อใครผู้ใด จะใคร่ทำร้ายแก่พญานกนั้น ไฟจะชอกมาจากปาก
 เขาเสียกินสัตว์เขา ถ้าใครมีใจปรารถนาจะทำร้ายแก่เขาผู้นั้น จะต้อง
 ข่าเสียเหมือนหย่างนั้น ฝ่ายพญานกนั้นเขามีอำนาจจะบีบสวรรค์อากาศ
 ไว้ มิให้ฝนตกในเวลาที่เขาทำนยสั่งสอนนั้น เขาก็มีอำนาจด้วย
 น้ำจะให้น้ำนั้นกลับเป็นเลือด แล้วเขาจะใคร่แข่งแผ่นดินให้บังเกิด
 โภยโภยในกาลเมื่อใด เขาก็ทำได้เมื่อ นั้น ครั้นเมื่อการที่เขาเป็น
 พญานกนั้นจะสิ้นเสกแล้ว สัตว์ร้ายจะขึ้นมาจากหลุมที่ลึก แลจะทำ
 การศึกสงครามแก่เขา ขณะแล้วจึงฆ่าเขาเสีย แลศกเขาจะตก
 ในถนนเมืองใหญ่ ที่มีชื่อคามซึ่งวิญญูสอนว่า ชะโคม กัถิ ขายมฺบุโต

กัถิ ในที่นั้นแดพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเขาคอชิ่ง ครึ่งเสียนในไม้กางเขน
 แดพด เมือง พด ประเทศ ทลาย สกต ทลาย ภาษา จะไล่เหินศกเขาสามวัน
 ครึ่ง ก็ไม่มีใครเขาศกนั้น ไปฝังในหลุมผี แล้วคนทั้งหลายที่อยู่บน
 แผ่นดิน จะได้ชะภิรมยินดีเพราะเขา ก็จะได้เนื้อที่ใจและเขาของกำนัน
 ฝากให้แก่กันและกัน เพราะว่าผู้ทำนบทั้งสองคนนี้ได้ทำให้คนทั้ง
 ทหลายที่อยู่บนแผ่นดินได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ครั้นเมื่อสามวัน
 ครึ่ง สิ้นเสจแล้ว วิภูณชีวิคร มาแก่พระเจ้าเข้าศกนั้นอีก เขาก็
 ถูกยั้งบนก้นเขาได้ ฝ่ายคนทั้งหลายบันคาที่ไต่เหินเขานั้นก็ตกใจ
 กลัวเป็นกำลัง ส่วนเขาเล่าเขาไต่ยั้งเสียงเป็นอันก้ง มาแก่ สวรรค์
 สั่งเขาว่า จันมานี้เกิด แล้วเขาก็นเมฆจันเข้าในสวรรค์ บันคาคน
 ที่เป็นสัตว์เขาไต่เหินเขา ในขณะนั้น แผ่นดินไหวเป็นอันมาก และ
 แก่เมืองอันเป็นสิบ ส่วน ส่วนหนึ่ง พังล้มเสีย แดคนที่ตายด้วยแผ่นดิน
 ไหว่นั้นมีชื่อประมาณเจก พันคน ฝ่ายคนที่เหลือก็บังเกิดมีใจ
 เกรงกลัว แดถวายสาธุการ รัศมีภาพแก่พระเจ้าที่อยู่สวรรค์ โภย
 โภยที่ สอง ล่วงแล้ว และ จงคุเกิดที่สามนั้น มาด้วยเร็วพลัน ๖๕๐
 ๑๕๐ เมื่อ นั้นทุกที่เจกเป่าแควไป จึงมีเสียงในสวรรค์เป็นอัน
 มาก แดเป็นอันก้งร้องว่า ราช สมบัติ บ้านเมืองโลกย์นี้เป็น สิทธิ ขาก
 แก่พระองค์เจ้าของเรา แดแก่ พระ คริโคแห่ง พระองค์แล้ว แด
 พระองค์ จะ ครอบครอง เสวยทั่ว กल्प สืบ ๆ กันไป แล้วผู้เฒ่าผู้แก่
 ทั้ง ยี่สิบสี่ ที่นั่ง อยู่ใน พระที่นั่งเขา จำเพาะ พระภักทร พระเจ้า กัม สีสะ
 ลง กราบ นมัสการ แก่ พระเจ้าว่า ข้าแต่ พระองค์เจ้าผู้ ทรง วิชานภาพ
 ทุกประการ ผู้เป็น บัคนี้ ผู้ไต่เป็น กาล กอน ข้าพเจ้าทั้งหลายขอโม
 ทนา พระเดช พระคุณ ของ พระองค์ เพราะ พระองค์ ได้ทรง ชั่ง วิถี
 เทย อันใหญ่ อัน เป็น ของ พระองค์ แดได้ ครอบครอง เสวย ราช สมบัติ
 แล้ว ส่วน คน ต่าง ประเทศ เขาก็เดือดร้อน ใจ ความโกรธ แห่ง พระองค์

มาแล้ว กับ ถวายเวลาที่ จะพิภภาษา คนที่ คาย แล้ว แลที่ จะ ปูน บำเหน็จ
 แก่ผู้ทนาย แห่ง พระองค์ คือ บันดา ผู้ทำนวย กับ คน บริสุทธิ แลคนที่
 เกรงกล้ว พระ นาม พระองค์ ทั้ง ผู้ใหญ่ ผู้ชั้นช้อย ทั้งปวง แล้ว เวลาที่ จะ
 ทำลายคนที่ ทำลาย แผ่นดิน ๑ เมื่อ นั้น วิหาร แห่ง พระเจ้าใน สวรรค์ เบิก
 ไร่ แล ที่บิใส่ คำ สัญญา แห่ง พระองค์ เปน ปรากฏใน วิหาร นั้น จึง บังเกิด
 มี พ้าแลบ ลับที่ ลำเนียง เสียง พ้าวซัง แผ่นดิน ไหว แล ลูกเห็บ เมกใหญ่
 เปน ชัน มาก ฯ

๑ บท ๑๒ ฯ

๑ ยังมี สำคัญใหญ่ เปน ปรากฏใน สวรรค์ คือว่า ผู้หญิง เขา พระชาทิกย
 เปนที่ นุ่ง ห่ม มี พระจันทร์ อยู่ ใ้คักิน แล บน คีตะ นั้น ทรง มงกุฎ ทำ ถวาย
 ทาว ลีบ สอง ทวง ก็ ทรง ควรวน แก่ แลให้ ร้อง เจบ ปวด จะ คลอด บุคร
 แล้ว ก็ มี สำคัญใหญ่ อีก ประการ หนึ่ง เปน ปรากฏใน สวรรค์ คือนี้ แล
 งูใหญ่ ศรี แสง กัง ไฟ มี คีตะ ทั้ง เจก แล เขา ทั้ง ลีบ แท่ง แล บน คีตะ
 นั้น มี พวง มาลา ทั้ง เจก พวง ก็ เอา ทาง นั้น ชัก เขา ทาว ทาวใน อากาษ
 แก่ สาม ส่วน ส่วน หนึ่ง ผลัก ทั้ง ลงใน แผ่นดิน แล งูใหญ่ นั้น อยู่ ทรง หน้า
 ผู้หญิง ซึ่ง จะ คลอด ลูก นั้น เพื่อ ว่า ครั้น คลอด ลูก ออก แล้ว จะ ไ้คัก
 กิน เสีย ฝ่าย หญิง นั้น ก็ คลอด บุคร ชาญ ผู้ จะ คง ประเทษ ทั้ง ปวง ถวาย
 แท่ง เหลก เปน สำคัญ แล บุคร นั้น คอ้ง รับ ชัน ไว้ กับ พระเจ้า แล กับ
 พระที่ นิ่ง แห่ง พระองค์ จ้าง ผู้หญิง นั้น ก็ หนี ไปหา ไ้ครใน ป่า ใน ที่นั้น มี
 ที่ ซึ่ง พระเจ้า ไ้คัก ทรง จัก แก่ง ไว้ ให้ คน ทั้ง หลาย เลี้ยง ผู้หญิง ที่ นั้น ถึง
 พัน สอง ร้อย หกสิบ วัน แล้ว ใน สวรรค์ เกิด คีตะ สงคราม มี คาเฮล กับ
 พวก ไ้ช ของ ท่าน รบกัน กับ งูใหญ่ แล งูใหญ่ กับ ทั้ง พวก ไ้ช ของ มัน ไ้คัก
 ค่อสู้รบ พุง แก่ ว่า จะ ก้าน ทาน มี ไ้คัก ชัน จะ มี ที่ อยู่ใน สวรรค์ ลีบ ค่อไป
 ทาก ก็ ไม่ภบ เลย แล ไ้ช งูใหญ่ คือ งู เก่า แก่ นั้น ที่ ร้อง เร็ว ๆ ว่า สัตว์ แล
 ชาญทาน ที่ ไ้คัก ผิด หลง ทั้ง ทั้ง โลกย์ คอ้ง ผลัก ทั้ง ลง ถึง แผ่นดิน แล พวก

พ้องชั้นรับใช้ของ มัน คอ้ง ผลัก ทั้ง ลง ทว้ย จัก ก็ ไต่ ยืน เสี่ยงใน สวรรค์
 เป็นชั้นถึง ร้อง ว่า จำเดิมแต่ นี้ ไป ซึ่ง จะ เป็น ที่ พึ่ง ที่ รอด กับ วิธธา
 นภาพ แล ที่ จะ ครอบ ครอบ เสวย วาสน นั้น ก็ สิทธิ ชาติ แก่ พระเจ้าเรา แล
 จำเริญ แก่ พระศรีวิศุท แห่ง พระองค์ ทว้ย ว่า ผู้ ที่ พ้อง ฝัน ชั่ง เวท ชั่ง ผลัก
 ทั้ง ลง แม้น ผู้ นั้น ที่ พ้อง เขา ก่อ หน้า พระเจ้า ทั้ง กลางวัน กลางคืน ฝ่าย
 เขา เล่า เขา ไต่ ไชย จนระ แก่ ผู้ พ้อง นั้น ทว้ย โลหิต แห่ง ลุกเกาะ แล ทว้ย
 คำ พญาน เขา ๆ ก็ มี ไท่ หวง รัศมี ชีวิตร แต่ ยอม สู้ ความ กาย เพราะ เหตุ
 ทั้ง นี้ สวรรค์ กับ ทั้ง ชาว สวรรค์ จึง ชื่น ชม เป็น สุข เด็ด ๆ

๑ วิบากแก่แผ่นดินแดงแฉะเล เพราะ ว่า ชาวคน นั้น ลง มา ทา ทำน
 ทั้ง สอง มี ความ โกรธ เป็น ชั้น มาก รู้ ว่า ตัว เอง จะ จำ เริญ นาน มี ไท่ เมื่อ
 งใหญ่ ไท่ เห็น ว่า ตัว คอ้ง ผลัก ทั้ง ลง ถึง แผ่นดิน เขาก็ ไท่ เชี่ยว เจอ ซึ่ง
 ผู้ หลึง ที่ คลอด บุตร ฉวย นั้น แล้ว เขา เอา ปัก ทั้ง สอง ของ นก อินทรี ทวี
 ใหญ่ ให้ แก่ ผู้ หลึง นั้น ให้ บิน ไป ถึง ที่ อยู่ แห่ง คน ใน ป่า แล ไท่ เลียง ไร่
 ที่ นั้น ปราศ จาก งู นั้น ถึง เวลา กำหนด เป็น หนึ่งใน สอง แล ครั้ง ฝ่าย งู ก็
 พ่น น้ำ จาก ปาก มัน ตาม ผู้ หลึง เป็น เหมือน แม่น้ำ ไทล ตาม เพื่อ จะ ไท่
 ให้ หลึง นั้น ลอย หนี ทาย ทว้ย น้ำ ถว้ม แต่ ว่า แผ่นดิน เอง ช่วย ผู้ หลึง
 เบ็ด ปาก ออก สืบ เขา แม่น้ำ เข้า ไร่ คือ น้ำ นั้น ที่ งู ใหญ่ พ่น ออก จาก ปาก
 มัน งู นั้น จึง โกรธ คอ้ง ผู้ หลึง ออก ไป ทำ ยุทธ นกาว สง ความ ทว้ย เชื้อ
 สาย ของ ผู้ หลึง ที่ ยัง เหลือ อยู่ ที่ ถือ รัศมี พระ บัญชี ของ พระเจ้า แล
 ถือ คำ พญาน แห่ง พระเยซู ๆ

๑ บท ๑๓ ๆ

๑ จัก ก็ ไต่ ยืน อยู่ บน ฉวย ชะเล แล ไท่ เห็น สัก ตัว หนึ่ง ขึ้น มา จาก ชะเล
 มี เขา ทั้ง สิบ แล มี คีรี ๓ ทั้ง เจด แล บน เขา ทั้ง เจด นั้น มี พวง มาลา แล บน
 คีรี นั้น มี ชู่อ ชั้น เป็น คำ ทยาบ จัจ ฝ่าย สัตว์ ที่ จัก ไท่ เห็น นั้น ก็ เหมือน เสือ
 ทาว ถิ่น นั้น ก็ เหมือน กับ ถิ่น ตัว หมี่ ปาก นั้น ก็ เหมือน ปาก สิงโท แล วิทริ

กำลัง ซึ่งงูใหญ่ มีอยู่ มันให้ไว้แก่ สักวา นั้น กับทั้ง ที่นั่ง มัน แล เกษ อำนาจ
 เป็นอัน มาก แล ศีระ ทั่ว ห้าง คอ้ง พื้น เรบ หน้า คาย แล ว่า แผลดี พื้น หน้า
 คาย นั้น ได้รักษา คาย แล สิ้น ทั้ง แผ่นดิน นี้ก็ ประทลภ ษัศจรรย ใจ คย
 สักวานั้น แล ได้ทราบ ไหว้แก่ งูใหญ่ เพราะ งูใหญ่ ไ้ให้ สักวา นั้น มี เกษ
 อำนาจ เป็น อัน มาก แล ได้ ได้ ทราบ ไหว้แก่ สักวา นั้น ว่า ไคร ผู้ ไค เลย จะ
 เหมือน สักวา ทั่ว นี้ แล ไคร เลย จะ อาจ สามถ จะ ได้ รับ สู้ กับ กับ ทั่ว นี้ ทั่ว
 นั้น ก็ ไ้มี ปาก จะ พุด คำ สูง ใหญ่ เป็น คำ ทบาย ซัก แล ว่า ก็ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ
 ทั่ว นี้ สู้ สิบ สอง เดือน มัน ก็ ออก ปาก จะ ไ้ ว่า คำ ทบาย หยกม ทั่ว พระเจ้า ก็
 ไ้ ว่า กล่าว ซึ่ง ทบาย ซัก ค่อ พระเนม พระองค์ ค่อ ที่ ลภคย ของ พระองค์
 แล ค่อ บันดา ขาว สวรรค์ แล มัน มี ที่ จะ สู้ กับ กับ ผู้ บริสุทธิ ทั้ง หลาย
 แล จันะ เขา ไ้ ก็ ไ้มี อำนาจ จะ ไ้ บัง กับ บันดา ทก จก ทก สกุด ทก
 ภาษา ทก ประเทศ แล คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ บน แผ่นดิน ไ้ ทราบ ไหว้แก่ มัน
 เว้น ไว้แก่ เหล่า นั้น ที่มี ชื่อ เช่น ไร่ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิต หนังสือ ของ
 ลุกแกะ ที่ คอ้ง ฆ่า นั้น ทั้ง แล เติม ส่าง โลกย ไคร ผู้ ไค มี หู ฟัง ก็ ไ้ ฟัง เด็ด
 ๑๐ ถ้า บุคคล ผู้ ไค จะ มา จาก คน ประมวล มา เป็น เสดย ผู้ นั้น จะ คอ้ง เขา
 ไป เป็น เสดย นั้น เอง ถ้า แล ผู้ ไค จะ เขา คาย ไป พื้น ฆ่า เสีย ผู้ นั้น ก็ จะ
 คอ้ง พื้น ฆ่า เสีย คย คาย ที่ นี้ และ เป็น ความ เพียร และ ความ เชื่อ ของ
 คน บริสุทธิ ทั้ง หลาย ๗

๑๑ ๑ แล้ว ซัก ก็ ไ้ เหน สักวา ขึ้น ขึ้น มา จาก แผ่นดิน มี เขา สอง อัน
 เหมือน กับ ลุกแกะ ก็ ไ้ พุด กุ งู ทั่ว ใหญ่ ก็ มี อำนาจ ทั่ว ทั่ว สักวา เติม
 นั้น สิ้น ทก ประการ แล กระทำ แผ่นดิน กับ คน ทั้ง หลาย ที่ อยู่ใน แผ่นดิน
 ไ้ ทราบ ไหว้แก่ สักวา เติม ที่มี แผล อัน เป็น หน้า คาย แล ยัง คาย ไ้ แล
 ทั่ว หลง นี้ ก็ ไ้ ทำ ลัก ขณะ สำคัญ ใหญ่ ทำให้ ไฟ ลง มา จาก สวรรค์ มา
 ถึง แผ่นดิน ค่อ หน้า มนุษ ทั้ง หลาย ทำให้ ขาว แผ่นดิน ผิด หลง คย เหตุ สำ
 คัญ ซึ่ง เขา ทำ ไ้ ค่อ หน้า สักวา เติม นั้น สัก คน ทั้ง หลาย ใน แผ่นดิน ไ้ ทำ

รูปแห่ง สักว ที่มีผลตก พัน แต่ ว่า ยัง เป็น อยู่ กว ที่ สอง นั้น เป็น ทูระ
 ที่ จะ ให้ รูป สักว นั้น มี วิญญาน จิกร เพื่อ รูป สักว นั้น จะ ได้ พุดจา ว่า กถาว
 แล ทำให้ ขำ เสียด แก่ บัน ตา ที่ ไม่ กราบ ไหว้ แก่ รูป สักว นั้น แล ฝ่าย คน
 ทั้ง ปวง ทั้ง น้อย ทั้ง ใหญ่ ทั้ง มี มี แล ยก จน ทั้ง ทาย แล ใช้ ทาย มี
 ทำให้ เขา มี หมอย เป็น สำคัญ ใน มี อชวา แล ที่ หน้า ผาก เขา ซึ่ง ถ้า บุคคล
 ผู้ใด จะ มี ได้ มี หมอย ที่ เป็น สำคัญ กับ ทั้ง ชื่อ ของ สักว นั้น แล กว เสข
 ประภณ ของ มัน มี ให้ ผู้ นั้น ชื่อ ชาย ได้ โดย ใน ที่ นี้ แล มี บัญญา ไกร มี ใจ
 คึก ก็ ให้ ตรึก ทรวง ดู เสข ประภณ ของ สักว ที่ ประภณ นั้น เป็น ที่ ประ
 ภณ ของ มนุษ เลข ประภณ นั้น คือ ทก รชัย ทก สิบ ทก ฯ

๑ บท ๑๔ ฯ

๑ ข้า ได้ แล กว ก็ เห็น ลุก แคะ เสตจ ยืน อยู่ เหนือ เขา ชิ โชน ก็มี เพื่อน
 ฝูง ช้อย คว้า ประภณ แสน สี่ หมั้น สี่ พัน มี ชื่อ แห่ง พระองค์ กับ ชื่อ พระบิ
 ตา แห่ง พระองค์ เขียน ไว้ ใน หน้า ผาก แล ข้า ไต่ ยืน เลียง มา แก่ สวรรค์
 กุญ เลียง น้ำ เป็น ชัน มาก กระทบ กัน แล กุญ เลียง พ้ำ รชัง เป็น ชัน ใหญ่ ชัน
 ทั้ง แล เลียง ที่ ข้า ไต่ ยืน นั้น เป็น เหมือน หนึ่ง พวก กัด กระจับ บี ทัด ช้อย ใน
 กระจับ บี นั้น แล รชัง เป็น เพลง ใหม่ ทรง หน้า พระที่นั่ง แล ทรง หน้า สักว
 ทั้ง สี่ แล ทรง หน้า ผู้ เถ่า ผู้ แก่ ทั้ง หลาย คว้า เพลง ใหม่ นั้น หา ผู้ ไต่ ผู้
 หนึ่ง จะ เรียง รู ไต่ ไม่ เว้น ไว้ แก่ แสน สี่ หมั้น สี่ พัน คน นั้น ที่ กอชง ถ่าย ไว้
 จาก แผ่นดิน คน เหล่า นั้น มี ได้ ลิต เป็น มลทิล กับ ผู้ ทญิง แต่ เป็น ผู้
 บริสุทธิ ลุก แคะ นำ ไป ไหน คน เหล่า นั้น ก็ คิด ความ แล เขา กอชง ถ่าย ไว้
 แก่ มนุษ เป็น ที่ ประจำ แก่ พระเจ้า แล ลุก แก่ ใน ปาก เขา จะ กบ ซึ่ง มุช
 โททก ก็ หา มี ได้ คว้า ว่า เขา ปราศ จาก มลทิล แล้ว แล ฯ

๖ ๑ ข้า ก็ ได้ เห็น ทก ของ ก่อ ขึ้น บิน ไป กลาง ซากาย ก็ อมงคล โหระหา อัน
 จำ เรียง เป็น นิจ จะ ให้ ป้าว ประภณ แก่ คน ทั้ง หลาย ชัน อยู่ บน ดิน จะ ได้ ป้าว
 แก่ ทก ประภณ ทกขก ทกภาษา ทกพวด ป้าว รชัง คว้า เลียง เป็น ชัน ทั้ง ว่า

จงเกรงกลัวพระเจ้า แล สยง รัศมีภาพแก่ พระองค์เล็ก เพราะ ว่า เวลา
 ที่ พระองค์จะทรง พิภพภษา นั้น มา ถึง แล้ว จง กราบ ไหว้ นะ มีศการ แก่
 พระองค์ ผู้ ใต้ ส่าง อากาษ สวรรค์ แผ่นดิน ๗๖๓ แล ธาร น้ำ ทั้งหลาย แล
 ทูต สวรรค์ องค์อื่น ที่ สอง คิด ตาม มา ร้อง ว่า ทก ล้ม เสีย แล้ว เมือง
 บาบิโลน ที่ ใหญ่ นั้น ทก ล้ม เสีย แล้ว เพราะ ว่า เขา ได้ ทำ ให้ ๗ ๖ ประ
 เทษ ทั้งปวง เมา ไป ด้วย น้ำ ๗๖๓ ความ โกรธ แห่ง การ ล่วง ประเวณี หลึง
 ชรบ แล ๗๖๓ สวรรค์ องค์อื่น คือ ที่ สาม คิด ตาม มา ร้อง ด้วย เสียง เปน ชัน
 ดัง ว่า ถ้า ใคร ผู้ ไต่ กราบ ไหว้ แก่ สักว แล แก่ รูป สักว นั้น แล ได้ รับ
 หมาย เปน สำคัญ ของ สักว นั้น ใน หน้า ผาก เขา ใน มือ เขาก็ ด้ ผู้ นั้น ก็ จะ
 กิน น้ำ ๗๖๓ ที่ มี ใต้ ระคน กับ สิ่ง ไท เปน สำหรั ความ โกรธ แห่ง พระเจ้า
 แก่ ว่า เท ออก ใน ขอก สำหรั พระ โกรธ แห่ง พระองค์ แล จะ ชั่ง เจบ ปวก
 เปน สาค์ ใน ไฟ แล กำมะถัน ก่อ หน้า บันคา ทูต สวรรค์ ชัน บริสุทธิ นั้น
 แล ก่อ หน้า ลุก แคะ แล ครัน แห่ง ที่ เจบ ปวก เขา นั้น จะ พุ่ง ขึ้น มา ทัว
 กลบ สืบ ๆ กัน ไป ฝ่าย คน ทั้งหลาย ที่ กราบ ไหว้ แก่ สักว แล รูป สักว นั้น
 จะมี ที่ หยท ที่ หยช่น กลาง วัน กลางคืน ก็ หา มิ ด้ ถ้า ใคร ไ้ ด้ รับ หมาย ด้วย
 ชื่อ สักว นั้น ก็ เหมือน กัน ใน ที่ นี้ แล มี ความ เพียร แห่ง บันคา คน บริสุทธิ
 ที่ ถือ รักษา พระบัญญัติ แห่ง พระเจ้า แล มี ใจ เชื้อ ใน พระเยซู ๗๖๓

๑๓ ๐ ข้า ก็ ไ้ ยิน เสีย มา แก่ สวรรค์ สั่ง ว่า จง เชื้อน เดิก ว่า จำเดิม
 แก่ นี้ ไป คน คาย ทั้งหลาย ที่ คาย ใน พระองค์ เจ้า เปน ศรี สวัสดิ มงคล แล
 แก่ จริง พระวิญญณ ยัง ยืน ทรัส ว่า เหมือน กัน เพราะ เขา จะ ไ้ หยท ภัค
 พัน จาก ความ ผาก ล้าปาก แล กิจการ ที่ เขา ไ้ ทำ จะ คิด ตาม กับ เขา ด้วย
 ๐ ข้า ไ้ แล ทู ก็ ไ้ เหน เมฆ ชัน ชาว สว่าง แล ท่าน ผู้ นั้น บน เมฆ นั้น
 เปน เหมือน บุกร มนุษ ทรง มงกุต ทอง ไร่ เหนือ คีตะ มี ชื่อ เคียว ที่ คม
 แล ๗๖๓ จึง มี ทก สวรรค์ องค์อื่น ออก จาก พระวิหาร ร้อง แก่ ท่าน ผู้ นั้น เหนือ
 เมฆ นั้น ด้วย เสียง เปน ชัน ดัง ว่า ซึ่ง เคียว นั้น ทรง ไร่ เกี้ยว ไป เดิก ด้วย

ว่า เวลา ควร จะเกี่ยว เกษ มา ถึง แล้ว ของ ที่ แผ่นดิน ซึ่ง จะเกี่ยว เกษ นั้น แห้ง คุบ แล้ว ท่าน ผู้นั้น เมื่อ เมฆ จึง เขา เทลล ก่ียว นั้น ใช้ ไป ใน แผ่นดิน ของ ที่ แผ่นดิน ก็ คอ้ง เกี่ยว เกษ เสีย ๗

๑ แล้ว ทล สวรรค์ องค์ อื่น ชอก มา จาก วิหาร ใน สวรรค์ ท่าน นี้ ก็ มี เทลล ก่ียว อัน คม ยัง มี ทล สวรรค์ องค์ อื่น ชอก มา จาก แท่น บูชา มี ไฟ อยู่ใน อานาจ คน ไท่ ร้อง แก่ ท่าน ที่ ถือ ซึ่ง เกี่ยว อัน คม นั้น คว้ย เสีย ร้อง เป็น อัน ดัง สั่ง ว่า ซึ่ง เกี่ยว ของ ท่าน ที่ คม นั้น ใช้ ไป เลิก แล กัก เสีย ซึ่ง พวง ลุก อะท่งน แห่ง แผ่นดิน คว้ย ว่า พวง นั้น สุก อยู่ แล้ว ฝ่าย ชุก นั้น ก็ เขา ซึ่ง เกี่ยว ลง ใน แผ่นดิน กัก เสีย ซึ่ง พวง ลุก อะท่งน แห่ง แผ่นดิน แล้ว ก็ ทิ้ง ลง ไว้ ใน ที่ ทัพ น้ำ อะท่งน ที่ โหญ่ นั้น สำหรับ ความ โกรธ แห่ง พระเจ้า ที่ ทัพ น้ำ อะท่งน นั้น คอ้ง เขยิบ เสีย ภาย นชก เมื่อ แล เลือค ไหล ออก จาก ที่ ทัพ นั้น จน เพียง ถึง บัง เขย่น ม้า โยบ รอบ ถึง พัน แปร ร้อย สาม สิบล้าน เสศ ๗

๑ บท ๑๕ ๗

๑ ข้า ก็ ไท่ เหน สำคัญ ใน สวรรค์ อีก ประการ หนึ่ง เป็น อัน โหญ่ หน้า ชัก จรรย ใจ คือ ว่า ทล สวรรค์ ทั้ง เจด องค์ ถือ ซึ่ง โภย โภย อัน จะ เป็น ที่ สุก ทั้ง เจด ประการ คว้ย โภย โภย ทั้ง นี้ ความ พิโรธ แห่ง พระเจ้า จะ ถึง ที่ สุก สำเรจ ข้า ก็ ไท่ เหน เป็น เหมื่อน หนึ่ง อะเล แก้ว ระคน กับ ไฟ แล้ว คน บันดา ที่ ไท่ เขา ไชย ช่นระ แก่ คว ลักว นั้น แก่ รูป มัน แล แก่ ที่ หมย ประมาณ ของ ช้อ มัน ไท่ ยืน อยู่ รีม อะเล แก้ว นั้น ถือ กะจับ บูแห่ง พระเจ้า แล คน เหล่า นี้ ไท่ ร้อง เพลง ของ โมเช ผู้ ทาษ แห่ง พระเจ้า กับ ทั้ง เพลง แห่ง ลุก แคะ ว่า โอ้ พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ ทรง วิทธานุภาพ ทุก ประการ การ ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ เป็น การ โหญ่ หน้า ชัก จรรย ใจ แก่ พระองค์ เจ้า ข้า ผู้ เป็น ภาระ ยักร ทรง ครอง ประเทศ ทั้ง หลาย หย่าง ประ เณี แห่ง พระองค์ เป็น อัน ชื่อ ลัก สุจริก จะ เป็น ใคร ผู้ ไค ที่ จะ ไม่ เกรง

กลัวพระองค์ ที่จะไม่สั่ง ถวาย รัศมี ภาพ แก่ พระเนม พระองค์ พระเจ้า
 จำ เพราะว่า พระองค์ แก่ผู้เที่ยว เป็น อัน บริสุทธิ ใด ๆ ประเทศ ทั้ง
 ปวง คง จะมา กราบ ไหว้ วันทา ต่อ หน้า พระองค์ เพราะว่า คีลธรรม แห่ง
 พระองค์ ใต้ เป็น ปวากก มา แล้ว ะ

๕ ๐ ครั้น เหตุ การ ทั้ง นี้ ลึ้น เสด็จ แล้ว ข้า จึง ใต้ แล เหน พระ วิหาร ที่
 สถิต ยอ ชา ไศรย แห่ง คำ พญาน ใน สวรรค์ เบ็ด ถอด ไว้ และมี ทุก สวรรค์
 ทั้ง เจก องค์ ออก มา แก่ พระ วิหาร นุ่ง ห่ม ผ้า ขาว สุกใส สว่าง มี รัศมี
 ของ ผู้ กว ครอบ ถล แล ถือ โภย โภย ทั้ง เจก ประการ แล้ว สักว ถัว หนึ่ง แก่
 ใน พวก สักว ทั้ง ลี เขา ชัน ของ ทั้ง เจก ที่ เคม ด้วย ความ พิโรธ แห่ง พระ
 เจ้า ผู้ ทรง ชี วิกร อัน จำ รือ ทั่ว ถล ี่ ลี บ ี่ ัน ไป มา ยก ชัน นั้น ให้ แก่
 ทุก ทั้ง เจก แล ้ว พระ วิหาร ก็ เคม ไป ด้วย ควัน มา แก่ รัศมี ภาพ แห่ง
 พระเจ้า แล แก่ ริทธานุภาพ แห่ง พระองค์ หา ผู้ ไค ผู้ หนึ่ง จะ เข้า ไป ใน
 พระ วิหาร ได้ ี่ ไม่ กราบ ท้าว โภย โภย ทั้ง เจก ประการ ของ ทุก สวรรค์
 ทั้ง เจก จะ ถึง ที่ สำ เรจ แล้ว แล ะ ะ

๐ บท ๑๖ ๓

๐ ข้า ก็ ไค ยิน เเสียง มา แก่ พระ วิหาร ร้อง แก่ ทุก ทั้ง เจก นั้น เป็น เเสียง
 ทั้ง ว่า จง เขา ชัน ทั้ง เจก ที่ เคม ด้วย ความ พิโรธ แห่ง พระเจ้า ไป เท
 ถอก เเสียง บน แผ่น ดิน ทุก ที่ เคม นั้น ก็ ออก ไป เท ชัน ของ คน ลง บน แผ่น
 ดิน แล ้ว ก็ บัง เกิด ผู้ เม เรง ชัว ร้าย ใน มนุษ ทั้ง หลาย ที่ มี หมาย เป็น สำ
 คัญ แห่ง สักว ร้าย แล ้ว ที่ ไค กราบ ไหว้ แก่ รูป สักว นั้น ะ

๓ ๐ ทุก ที่ ต้อง จึง เขา ชัน ของ คน เท ลง ใน ชะ เล แล ชะ เล นั้น ถล ี่
 ถลาย เป็น เลือก เหมือน เลือก คน ตาย แล สาร พัก สักว อัน มี ชี วิกร ใน
 ชะ เล นั้น ตาย ที่ สำ ม นั้น เขา ชัน ของ คน เท ลง ใน แม่น้ำ ทั้ง หลาย แล ใน
 ธาร น้ำ ทั้ง หลาย น้ำ นั้น ก็ ถล ี่ ถลาย เป็น เลือก ข้า ก็ ไค ยิน ทุก สำ หรับ
 น้ำ ทั้ง หลาย นั้น ร้อง ว่า พระองค์ เจ้า ข้า ผู้ เป็น บั กั นี้ ผู้ ไค เป็น กาล กอน

พระองค์เป็นผู้ชอบธรรม ผู้บริสุทธิ์ เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาถึง
 นี้ ด้วยว่าเขาได้ทะเลาะแก่งแย่งกันคน ผู้บริสุทธิ์และผู้ทำนุยอมแล้ว
 พระองค์จึงได้ให้เลิกแก่เขาให้กิน ก็ควรเขาแล้ว แล ข้าก็ให้อิน
 เลี้ยง แต่แทน บุษกกล่าว ดังนี้ว่า พระองค์ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงวิธานุภาพ
 ทก ประการ ซึ่งพระองค์ทรงพิพากษานั้นเป็นอันซื่อสัตย์เที่ยงธรรม
 ที่สิ้นนั้น จึงเขาขันของคนทะเลงในครวณ ๆ จึงมีกำลัง เมา มนุษยด้วยไฟ
 ไหม้ มนุษย์ทั้งหลายจึงไหม้ด้วยเปลวเพลิงอันร้อนนัก แล้วก็กล่าว
 คำทอບข้า้ทอพระนามพระเจ้าผู้มีอำนาจในภโยภโยทั้งนี้ แต่ว่าเขา
 มิได้กลับตั้งใจเสียใหม่ จะได้อวยวิเศษภาพแก่พระองค์ ที่หัวนั้น
 เขาขันของคนทะเลงบนที่หนึ่งของสัตว์ร้าย แลที่ครองของเขากลับ
 กลายเป็นที่มีคนบนตระการไป แลพวกพ้องเขานั้นคบกับคนอื่นของ
 คนเพราะกำลังเจ็บปวด แลได้กล่าวว่ซึ่งหยอกหยอมทอพระเจ้าเมือง
 สวรรค์ เพราะภโยภโยและผีเมเวงของทัว แต่ว่าเขายังมิได้ตั้งใจ
 เสียใหม่ อันจะละซึ่งการประพริพริของทัวก็หามิได้ ที่หกนั้นเขา
 ขันของคนทะเลงบนแม่น้ำใหญ่ชื่อพระวาท น้ำนั้นก็เหือกแก่งลงเพื่อ
 มระคาแห่งผู้กระษัตริย์ทั้งหลายแต่ทิศตะวันออกจะได้จัดเตรียมไว้ แล
 ข้าได้เหน้ทั้งสามอันโคกโคกรกตุงตั้งว่า กบเขียต ออกผแต่ปากแห่ง
 ญใหญ่ แต่ปากแห่งสัตว์ร้าย แลแต่ปากแห่งผู้ทำนุยอม เขา อันนี้
 แลเป็นวิญณแห่งผีทั้งหลายที่ทำลักขณะสำคัญ แลที่ออกไปหาผู้
 กระษัตริย์ทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดินนั้น ให้กระษัตริย์ทั้งหลายประชุมกันมา
 ถึงการศึกสงคราม สำหรับวันใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงวิธานุภาพทุก
 ประการ จงดูเถิด เราเหมือนอย่างจะโหม ถัดบลผู้ใดผู้ใดระวัง
 แลรักษาเครื่องผ้าผอนของคนที่ให้มีได้เก็บเป็ด้อยเปล่ากาย แลเพื่อ
 คนซึ่งรายจะเหนที่ชายเขาก็หามิได้ ผู้นั้นก็เป็ดผาคุด แลแล้วเขา
 ประชุมกันมาถึงที่ตำบล ที่เขาเรียกในภาษาเขยร้ายว่า ฮาเมเวโคณ

๐ ทุกที่ทั้งเจ็ดนั้นเขาฉัน รวงคน เทลงใน ลม ชากษ แล้ว จึง มี เสียง
 เปน อัน คัง สูง ออก มา จาก พระวิหาร (ของ สวรรค์) จาก พระที่นั่ง นั้น
 ว่า สำระจ เสจ แล้ว และ จึง บังเกิด มี เปน พ้า แลบ คับทลำนึ่ง พ้า
 ร้อง เปน อัน มาก แผ่นดิน ก็ ไหว มาก นึก จำเดิม แต่ มนุษย์ บังเกิด มี ใน
 แผ่นดิน ๆ จะ ไหว เป็น อัน มาก อันใหญ่ ดังนั้น ก็ หา มี ไถ้ เลย แล เมือง
 ใหญ่ แยก เปน สาม ส่วน เมือง ทั้งหลาย แห่ง ภา ๆ ประเทศ ก็ ล้ม ลง
 แล เมือง บาบิโลน ที่ เปน ใหญ่ นั้น เปน ที่ ล่าลึก ถึง จำเพาะ พระเจ้า เพื่อ
 พระองค์ จะ ไถ้ ให้ แก่ เมือง นั้น ซึ่ง จาก น้ำ ะหรงุ่น ของ ความ โกรธ กริ้ว
 แห่ง พระองค์ ฝ่าย เเกาะ ทุก แห่ง ก็ หนี เสย จาก ที่ ฝ่าย ภาเขา จะ ครอบ
 มี ไถ้ ลุก เหยบ ใหญ่ หนัก เพียง ทาบ หนึ่ง ตก แก่ สวรรค์ ลง ใน แผ่นดิน บน
 มนุษย์ แล มนุษย์ ทั้งหลาย กล่าว คำ ทหยาบ ขั้ ต่อ พระเจ้า เพราะ เหตุ โภย
 โภย ของ ลุก เหยบ นั้น ทว่า โภย โภย นั้น เปน อัน ใหญ่ ยิ่ง เหลือ ประมาณ ะ

๐ บท ๑๗ ๓

๐ เมื่อ นั้น มี ทุก สวรรค์ องค์ หนึ่ง แต่ ใน พวก ทุก ทั้ง เจก ที่ ถือ ชัน
 ทั้ง เจก นั้น มา พุก กัน กับ ข้าว่า มา เดิก ข้า จะ ชี้ ให้ เจ้า เหน ความ พิภากษา
 แห่ง หญิง แพศยา ใหญ่ ที่ นั้น อยู่ เหนือ น้ำ เปน อัน มาก ที่ บันคา กระทบ
 ทั้งหลาย แห่ง แผ่นดิน ผิก กัน เล่น กัน นั้น แล คน ทั้งหลาย ที่ อยู่ ใน แผ่น
 ดิน ไถ้ มา ทว่า น้ำ ะหรงุ่น ความ ผิก กับ หญิง นั้น แล ทว่า เตะ พระ
 วิญญอน ท่าน จึง ภา ข้า ไป ใน ป่า ข้า จึง ไถ้ เหน ผู้ หญิง นัง บน สักว ร้าย ศรี
 แดง มี ชื่อ เปน คำ ทหยาบ ขั้ เคม ทัว มี ศิศา ทั้ง เจก กับ เขา ทั้ง สิบ เขา
 ผ่า ศรี ม่วง ศรี แดง ลอัม พันท์ ภาย หญิง นั้น ประดับ ประคาก ด้วย เครื่อง
 ทอง แล แก้ว ชัน มี วา แล พลอย มระกต่าง ๆ มี เขา ถือ ชัน ทอง เคม
 ทว่า ของ หน้า ชัง หน้า เกลี้ยก แล ที่ โศก โครก ของ ความ ผิก ที่ เขา ผิก
 กับ ซอย กับ ทั้ง ชื่อ เขา เขียน ไว้ ใน หน้า ผาก เขา ชื่อ นั้น ว่า ชัง ลัก ลับ
 บาบิโลน เมือง ใหญ่ คือ แม่ บันคา หญิง แพศยา แล ของ หน้า ชัง หน้า เกลี้ยก

ทั้งทลาย ไผ่ แผ่นดิน ข้าก็ไต่เหน หญิง นั้น มาควัย เลือก ของ ผู้ บริสุทธิ์
 แล ของ บันคา ผู้ เป็น พญาน ผ้าย พระเยซู ครั้น ข้าไต่เหน เขา ข้าก็นึก
 ชั้ระจรวัย ใจ เป็น ชัน มาก ยิ่ง นึก ทุก สวรรค์ นั้น จึง ตาม ข้าว่า เป็น โฉน
 เจ้า นึก ชั้ระจรวัย ใจ ข้า จะสำแดง ให้เจ้า เหน ซึ่ง ลึก ลับ ของ ผู้ หญิง แล
 ของ สักว ร้าย ที่ ทรง หญิง นั้น ไว้ ที่ มี คีระ ทั้ง เจก แล เขา สิบ สักว ที่ เจ้า
 ไต่เหน นั้น ไต่เป็น แล บั๊ก นี้ ไม่เป็น ชัน แล ภาย หน้า จะ ชัน มา จาก หลุม
 ลึก แล้ว จะ ไป ถึง ที่ พิเศษ ธิบาย แล แล้ว เมื่อ คน ทั้ง ทลาย ที่ อยู่ใน แผ่นดิน
 ที่ มี ไต่ มี ชื่อ เชื้อน ไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิต ทั้ง แก่ เก็ม ส้าง โลก ย นั้น
 ไต่เหน สักว ร้าย ที่ ไต่เป็น แต่ บั๊ก นี้ หา เป็น ไม่ แต่ ยัง อยู่ คน ทั้ง ทลาย นั้น
 ก็ ประหลาดใจ ใน ที่ นี้ และ มี ใจ ที่ มี บั๊ก คีระ ทั้ง เจก ใน ที่ หญิง นั้
 อยู่ นั้น ก็ มี ภาระ ทั้ง เจก ควัย ภาระ ทั้ง ทำ ของ คัก กเสีย แลแล้ว องค์
 หนึ่ง มี อยู่ เคียว นี้ องค์ หนึ่ง ยัง จะ มา แลแล้ว จะ อยู่ เหน หา มี ไต่ ผ้าย สักว
 ร้าย นั้น ที่ ไต่เป็น แต่ มี เป็น บั๊ก นี้ มี เป็น ที่ แปร เป็น แต่ พวก เจก แลแล้ว
 จะ ไป ถึง ที่ ธิบาย ผ้าย เขา ทั้ง สิบ ชัน ที่ เจ้า ไต่เหน นั้น ก็ คือ ภาระ
 ทั้ง สิบ ที่ ยัง มี ไต่ รับ ราช สมบัติ แต่ ว่า ภาย หน้า จะ รับ อำนาจ กจ ทั้ง เป็น
 ภาระ ควัย กัน กับ สักว ร้าย ประณณ โมง นี้ ภาระ เหล่า นี้ มีความ
 คิก ชัน หนึ่ง ชัน เคียว แล วิถี กำลัง แล อำนาจ เขา ๆ ไต่ ให้ ไว้ กับ สักว
 ร้าย เขาก็ จะ รวม กัน กับ ลูก แคะ ๆ นั้น จะ ชัน เขา ควัย ว่า ท่าน เป็น
 พระองค์ เจ้า ของ จ้าว ทั้ง ทลาย เป็น ภาระ ครอง ภาระ ทั้ง ทลาย แล
 บันคา ที่ คอง เรียก คอง เลือก ที่ ชื่อ สัจ อยู่ ก่อ พระองค์ ทุก นั้น ยัง บอก แก่
 ข้าว่า น้า ทั้ง ทลาย ที่ เจ้า ไต่เหน ที่ หญิง แพศยา นั้ อยู่ นั้น คือ ผู้ คน พล
 ประเทศ แล ภาษา ต่าง ๆ ผ้าย เขา สิบ ชัน ที่ เจ้า ไต่เหน นั้น กับ สักว ร้าย
 เขา จะ เปลี่ยน จะ ชัน หญิง แพศยา นั้น ทำให้ เขา เป็น เปลี่ยว ปราศ จาก เพื่อน
 กว เปลา ปราศ จาก ผ้า ผ่อน แลแล้ว จะ กิน เนื้อ หนึ่ง ของ กว เขา แลแล้ว จะ เขา
 เสีย ควัย ไฟ เพราะ เหตุ ว่า พระเจ้า ภาระ ทำให้ เขา นึก ใน ใจ จะ ให้ พระ

ทำหริะ แห่ง พระองค์ สำเริง ให้มี ความ คึก คั่น เกี้ยว กัน ะยก ซึ่ง ราช
 สมบัติ เขา ให้แก่ สักว ร้าย กว่า ถ้อย คำ แห่ง พระเจ้า จะถึง ที่ สุก สำเริง
 แล้ว แล ผู้หญิง ที่ เจ้า ไท้ เหน นั้น คือ เมือง ใหญ่ ที่มี ราช อาณาจักร
 ครอง ผู้ ภาระ ยักร ทั้งหลาย ทัว ทั้ง แผ่นดิน ะ

๑๐ บท ๑๘ ๗

๑๐ ท่อ ภาย หลัง ข้า ก็ ไท้ เหน ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ ถึง
 ชาคร เป็น ชั้น มาก แผ่นดิน ก็ สว่าง ไป ทวย รัตมี ของ ทูต นั้น ๆ ก็ ระวัง
 ทวย เสียง เป็น ชั้น แร่ง ดัง ว่า ล่ม เสี้ย แล้ว บาบุ โตน เมือง ใหญ่ นั้น ล่ม
 เสี้ย แล้ว ไท้ เป็น ที่ อยู่ ที่ ชา โสรว ของ ผี ทั้งหลาย แล้ว เป็น คุก กระจาง
 ของ วิญญาณ โสโครก ทุก พรศักดิ์ เป็น กวง แห่ง นก ที่ โสโครก เป็น หน้า
 เกลี่ยก ลื่น ทุก ทัว ทวย ว่า นก ๆ ประเทษ ทั้ง ปวง ไท้ คิม แค้น หน้า ะทงุ่น
 ความ โกรธ ของ ซึ่ง ล่วง ประเวณี แห่ง เมือง นั้น แล บันดา ภาระ ยักร ทั้ง
 หลาย แห่ง แผ่นดิน ไท้ ผิด ประเวณี กับ มัน แล้ว ที่ เป็น พ้อ คำ พานิชใน
 แผ่นดิน ไท้ เป็น มิ่ง มี เป็น เสฐ์ แต่ ทวย การ เลียง ชี วิตร ของ มัน เป็น สำมาถ
 ปราวาศ จาก ยุทธิธรรม ะ

๔๐ ข้า ก็ ไท้ ยิน เสียง ขึ้น ชัก มา จาก สวรรค์ ว่า โอ้ พวก ที่ เป็น ไพร
 พล ของ เรา จง ออก มา จาก มิม เติก เพื่อ ท่าน ทั้งหลาย จะ มี ไท้ เป็น เพื่อน
 เกลธ กัน ใน ความ ผิด กับ มัน แล เพื่อ ท่าน จะ ไม่ คอช รับ แต่ โภย โภย
 ของ มัน เพราะ ว่า ความ ผิด ของ มัน ทับ กัน กอช ขึ้น ไร่ ถึง สวรรค์ พระ
 เจ้า ก็ ทรง ลำลึง ถึง การ ชาธรรม การ ทูจวิกร ของ มัน มัน ไท้ ให้ หย่างไร
 จง ให้ แก่ มัน หย่าง นั้น เติก ให้ สอง เท่า สอง ทน แก่ มัน ตาม กิจ การ มัน
 ทำ นั้น ใน จอก ชัน ที่ มัน ระคน นั้น ระคน ให้ มัน สอง เท่า เติก มัน ไท้ ยศ
 ไท้ ศุข ชอน นวม เพียง โทน ให้ มัน ไท้ ซึ่ง เจบ ปวด ทุก ขรำคาน ใจ เพียง
 นั้น เพราะ ว่า ใน ใจ มัน ๆ นึก ว่า ชำนั้น อยู่ เป็น มะทหรี จะ เป็น ม่าย ทา
 มี ไท้ เอย จะ ไท้ เหน ทูต รำคาน ใจ ก็ มี ไท้ ทวย เหตุ ทั้ง นี้ ซึ่ง โภย โภย ความ

คน ก็พิลาป จำไร ร้อง คว้าเสียง เปน ชัน ทัง ว่า วิบากชะนิจา เขย เพราะ
เมืองใหญ่ คน ทั้งปวง ที่มี สำเนา ไต้ ค้าขาย เขากำไร ทรัพย์ สมบัติ แก่
ทรัพย์ ซึ่ง บริบูรณ์ ใน เมือง นั้น ๆ ก็ ถึง ที่ ทำลาย เสีย สูญ ใน โมง เดียว
๑ โอ้ เมือง สวรรค์ กับ ผู้ บริสุทธิ์ ทั้ง บันคา ผู้ เปน ทบ และ ผู้ ทำนอย จง
ขึ้น ชม ยิน ก็ คว้า ยัน เกิด เพราะ ว่า พระเจ้า ไต้ ทรง พิภาภษา แก่ แค้น ของ
ท่าน ทั้ง หลาย ก่อ มีน แล้ว ทบ สวรรค์ ของ ชัน มี วิถี จึง ยก หิน
เหมือน หนึ่ง เปน หิน ไม่ สี่ แบริ่ง หิน ใหญ่ ผลัก ทั้ง ลง ใน ชะเล ว่า ทั้ง นี้
และ คว้า ย้อ แแยง บาบ โถน เมือง ใหญ่ นั้น จะ คง ผลัก ทั้ง ลง แล้ว แค้น นั้น
ไป จะ กระทบ ชัก ก็ ทา มิ ไต้ เลย เปน ชัน ซาก แล้ว เสียง คน ตึก กะ จับ ปี เล่น
เครื่อง มะ โหรี เป่า คลุย เป่า แคร จะ ไต้ ยิน เสียง ทั้ง นี้ ใน เอง ก่อ ไป ทา
มิ ไต้ แล ที่ เปน ช่ง ทำการ ช่ง ประการ ไท จะ กระทบ มี ใน เอง ก่อ ไป ทา
มิ ไต้ จะ ไต้ ยิน เสียง ไม่ สี่ แบริ่ง ใน เอง ก่อ ไป มิ ไต้ สว่าง แห่ง ตะเกียง จะ
ปรากฏ มี ใน เอง ก่อ ไป ก็ มิ ไต้ เสียง เจ้า บาว แล เจ้า สาว จะ ไต้ ยิน ใน เอง
ก่อ ไป ก็ มิ ไต้ เพราะ พ่อ ค้า ของ เอง ไต้ เปน คณะ บก ของ แผ่นดิน แล
ณ ๆ ประเทศ ทั้ง ปวง ไต้ ผิด หลง คว้า เล็ก การ ชะมบ ของ เอง แล้ว
เลือก โลทิก ของ บันคา ผู้ ทำนอย กับ บันคา ผู้ บริสุทธิ์ แล ผู้ ที่ คชว่า เสีย
ทั้ง ปวง นั้น ทัว ทั้ง แผ่นดิน จะ กระทบ ไต้ ใน เอง นี้ และ ชะ

๑ บท ๑๘ ๓

๑ ครั้น การ ทั้ง นี้ ลั้น เสา แล้ว ข้า ไต้ ยิน เปน เหมือน เสียง ดัง แห่ง ฝูง
คน ฝูง ใหญ่ ใน สวรรค์ ร้อง ว่า ฮาละ ลูยา ที่ จะ ไต้ รอก ไต้ แล รัศมี กับ
วิธิตี เกศ เปน ของ พระเจ้า เรา ซึ่ง พระองค์ ทรง พิภาภษา นั้น เปน ชัน ชื่อ
สัจ เทียง ธรรม คว้า ว่า พระองค์ ไต้ ทรง พิภาภษา หลิง แพศยา ใหญ่ นั้น
ที่ ให้ แผ่นดิน เบื่อ เน่า เสีย คว้า การ ล่วง ผิด กับ มีน แล้ว พระองค์ ไต้ แก่
แค้น เพราะ เลือก ของ บันคา ผู้ ทาษ พระองค์ ที่ มี ชัน เท ออก นั้น แล้ว
ฝูง เหล่า นั้น จึง ร้อง อีก ว่า ฮาละ ลูยา แล้ว ควัน ของ มีน ขึ้น ไป ทัว กลไป

สืบกันไปเป็นนิจ เมื่อ นั้น ผู้เฒ่า ผู้แก่ ทั้ง ยี่สิบสี่ กับ สี่ทิวสี่ ทิว นั้น ก็มี
 ลง กราบ ไหว้ นมัสการ แก่ พระเจ้า ผู้ทรง นิ่ง เหนือ พระ ที่นึ่ง ว่า อาเมน
 ชาละตยา จึง มี สัตย์ สำเนียง ออก มา จาก พระ ที่นึ่ง นั้น ว่า คุณกระ ท่าน บัษ
 ภา ผู้ เป็น ทาย พระเจ้า เรา กับ บันคา ที่ เกรง กลัว พระองค์ ทั้ง นอัย ทั้ง
 ใหญ่ จง โมทนา สรรเสริญ พระเจ้า นั้น เถิด ข้า จึง ไต่ ยิน เสียง กุญ เสียง
 แห่ง ฝูง คน ฝูง ใหญ่ แล กุญ เสียง น้ำ เป็น อัน มาก กระทบ กัน แล กุญ เสียง
 พ้ำ ร้อง เป็น อัน ดัง ว่า ชาละตยา ด้วย พระองค์ ผู้ เป็น พระเจ้า เรา ผู้ ทรง
 วิธานุกาพ ทุก ประการ ไต่ ครอง ราช สมบัติ แล้ว เรา ไต่ ขึ้น ชม ยิน ตี
 บัรียา ปราโมช แล ถวาย รัศมี ภาพ แก่ พระองค์ ด้วย การ มงคล ภิศก
 แห่ง ลุก แคะ มา ถึง แล้ว หลิง สาว นั้น ก็ ไต่ จัก แจง แดง ทิว แล้ว ก็มี
 ผ้ำ ผ่อน ซึ่ง เขา ให้ นั้น เพื่อ จะ ไต่ นุ่ง ห่ม ทำ ด้วย ภัย แกรง ศรี แสง แว่ว วิบ
 บริสุทติ เพราะ ว่า ผ้ำ เช่น นั้น เป็น สำหรับ ผู้ บริสุทติ จะ ให้ พัน ผิก ท่าน
 จึง สั่ง ข้า ว่า จง เขียน เถิด ว่า ถ้า บุคคล ผู้ ไต่ ไต่ รัย เชิญ มา ถึง การ
 เลี้ยง ใน การ มงคล ภิศก แห่ง ลุก แคะ บันคา เหล่า นั้น ก็ เป็น ศรี สวัสดิภ
 มงคล และ แล้ว ท่าน บอก แก่ ข้า ว่า ถอัย คำ ทั้ง นี้ เป็น ถอัย คำ แห่ง พระ
 เจ้า แล เป็น อัน สัจ จริง ข้า จึง ถม ลง ถึง ท้าว ท่าน จะ กราบ ไหว้ แก่ ท่าน
 แก่ ท่าน บอก แก่ ข้า ว่า ระวัง ทิว อย่า ทำ เลย ด้วย ว่า ข้า เป็น เพื่อน ทาย
 ด้วย กัน กับ เจ้า แล เป็น แก่ พวก พี่น้อง ของ เจ้า ที่ ถือ คำ พญาน แห่ง
 พระเชษฐ จง กราบ ไหว้ นมัสการ พระเจ้า เถิด เพราะ ว่า คำ พญาน แห่ง
 พระเชษฐ นั้น เป็น ใจ ความ ของ ถอัย คำ ทำนายนั้น เอง ชะ

๑๑๐ ข้า ก็ ไต่ เหน สวรรค์ เบ็ด ออก แล้ว มี ม้า ทิว ขาว และ ท่าน ที่
 นึ่ง บน ม้า นั้น ไต่ ชื่อ เรียกว่า ชื่อ สัจ แล เทียง ธรรม ถ้า จะ พิภากษาก็ ที่
 ทำ การ คือ สงคราม ก็ ที่ ก็ ทำ ด้วย สุจริท ธรรม จัก ขุ ของ ท่าน นั้น เป็น
 กุญ เปลวเพลิง แล บน ตี สะ ท่าน ทรง ไร่ ซึ่ง พวง มาลา เป็น อัน มาก มี ชื่อ
 เขียน ไร่ ที่ หา ผู้ ไต่ ไร่ จัก ไม่ เว้น ไร่ แก่ ท่าน เอง แล มี ผ้ำ ผ่อน ถอัย พันท์

ภายนั้นที่ไ้จุมในเลือก ชื่อของ ท่าน ก็ เรียกว่า พระโอมแห่ง พระเจ้า
 พลรบ ทั้งหลายใน เมือง สวรรค์คึกคาก พระองค์ นิ่ง บน ม้าขาว นุ่ง ห่ม
 ผ้าผ่น เป็น ชัน ขาว บริสุทธิ แล้ว คาบ ชัน คม ชอก มา จาก ปาก ของ ท่าน
 จะ ไ้เอา คาบ นั้น พัน แขนง ภา ๆ ประเทศ และ ท่าน จะ ทรง เชา คว้า ณะ
 ของ เหลก ท่าน เอง ก็ จะ เกริ เหยียบ ซึ่ง หีบ น้ำ ะหรง ที่ เคียน ความ โกรธ
 แห่ง พระเจ้า ผู้ ทรง วิชานภาพ ทุก ประการ ท่าน ก็ มี ชื่อ เชี่ยน ไว้ บน ผ้า
 ผ่น แล บน ขาคือว่า ภาระภัร ผู้ ทรง ภาระภัร ทั้งหลาย แล จ้าว ผู้ ทรง
 จ้าว ทั้งหลาย ะ

๑๗๑ ข้าก็ไ้เห็น ทูท สวรรค์องค์ หนึ่ง ยืน อยู่ใน พระอาทิภย แล้ว ก็
 ไ้ร้อง คว้า เสียง เปน ชัน คัง บอ กแก่ นก ทั้ง ปวง ที่ บิน กลาง อากาษ ว่า
 มา เถิก ชุม นุม กัน ถึง การ เลียงใหญ่ แห่ง พระเจ้า เพื่อ จะ ไ้กิน เนื้อ
 หนึ่ง แห่ง บันดา ภาระภัร แล นาย พัน แล ผู้ มี วาสนา กับ เนื้อ หนึ่ง ของ ม้า
 แล ของ คน ทั้งหลาย ที่ จั้ ม้า นั้น เนื้อ หนึ่ง ของ ผู้ ทาย แล ใช้ ทาย ของ ผู้
 น้อย แลใหญ่ แล้ว ข้า ไ้เห็น สักว ร้าย นั้น กับ บันดา ภาระภัร แห่ง แผ่น
 ดิน แล พล ทหาร แห่ง ภาระภัร เหล่า นั้น ประชุม กัน มา เพื่อ จะ ไ้ ทำ
 ยุทธนา การ ชิง ไซย กัน กับ ท่าน ผู้ ทรง นิ่ง บน ม้า ตัว นั้น แล กับ พลรบ
 ของ ท่าน แล สักว ร้าย นั้น เขา จับ ไ้ กับ ผู้ ทำ นาย เทจ ที่ อยู่ กับ สักว ร้าย
 แล ไ้ ทำ ลักขณะ สำคัญ ตรง หน้า สักว นั้น แล คว้า สำคัญ นั้น ไ้ ทำให้
 คน ทั้งหลาย ที่ ไ้รับ หมอย เปน สำคัญ ของ สักว แล ไ้ ไ้ไว้ แก่ รูป นั้น
 ไ้ ผิด หลง ทั้ง สักว ทั้ง ผู้ ทำ นาย เทจ นั้น จับ แลแล้ว เมื่อ ชีววิทร ยัง เปน ก็
 ค้อง ผลัก ทั้ง ลง ไว้ ใน บึง ไฟ แล กับ กำมะถัน คน ที่ เหลือ นั้น ค้อง ฆ่า
 เสีย คว้า คาบ ของ ท่าน ผู้ ทรง นิ่ง บน ม้า คาบ ที่ ชอก มา จาก ปาก ท่าน นั้น
 แล แลแล้ว นก บิน กลาง พ้า มา กิน เนื้อ หนึ่ง ของ พวก นั้น จน อิ่ม ล้น ทุก ตัว

๑ บท ๒๐ ๗

๑ ข้า ก็ ไ้เห็น ทูท สวรรค์องค์ หนึ่ง ลง มา จาก สวรรค์ มี ชื่อ ถู กุณ

แจ สำหรับ หลุมลึก กับไซร เส้นใหญ่ ทำนึ่ง จึงจับใหญ่ งบโบราณ นั้น คือ
 ว่า สักครู แด ขรกาน ผูก มัด ไว้ จน ลื่น พัน ปี แล้ว ก็ ทิ้ง ลง ใน หลุมลึก นั้น
 ลื่น กุนแจ แด ก็ กว ไร่ ช่าง บน มี ให้ ลื่น กระทำให้ เหนียว ปรุเคย ผึก หลง
 ไป อีก กว่า พัน ปี นั้น จะ ถึง ที่ สุก สำ เร็จ แล้ว อัน นั้น เสรจ แล้ว คง จะ
 ปล่อย มีน เลียน อยู่ หนึ่ง ฯ

๔๐ ๐ ข้าก็ ได้ เห็น พระ ที่ หนึ่ง เป็น หลาย อัน ก็ มี ผู้ หนึ่ง เห็น พระ ที่ หนึ่ง นั้น
 ก็ เป็น พระ จะ ได้ พิกากษา เจา ข้าก็ ได้ เห็น บันฑา ภิรท วิญญาณ ของ คน
 ที่ เจา ก็ กัก ศี สะ นั้น เพราะ เจา ถือ คำ พญาณ แห่ง พระ เยชู แด ถือ คำ พระ
 เหล่า นั้น ที่ มี ได้ กราบ ไหว้ แก่ สักว ร้าย แด รูป ของ มัน แด มี ได้ รับ หมอย
 เป็น สำคัญ ของ มัน ใน หน้าผาก เจา แด ใน มือ เจา คน ทั้ง หลาย เหล่า นั้น ได้
 มี ชีวิต ปร เป็น แด เสวย ราช สมบัติ กับ ้วย พระ คริสท โท ถึง พัน ปี ฝ่าย
 คน ทาย ขึ้น ที่ เหลือ จาก นั้น เจา มี ได้ มี ชีวิต ปร เป็น อีก กว่า พัน ปี นั้น ถึง
 ที่ สุก สำ เร็จ แล้ว ซึ่ง เป็น ขึ้น จาก ทาย คราว นี้ เเน่ แก่ กัน เกิม ผู้ ไท ๆ
 ที่ จะ เป็น ขึ้น ใน ที่ เกิม นี้ ผู้ นั้น ก็ เป็น ผาสุก แด บริสุทธิ ความ คาย ก็
 หลง จะ มี กำ ลัง ทำ อะไร ท่อ พวก เหล่า นั้น ก็ หา มี ได้ เดย แก่ ทว่า เจา จะ
 เป็น ปรโรทิก ของ พระ เจ้า แด ของ พระ คริสท โท แด จะ เสวย ราช สม
 บัติ ้วย กัน กับ พระ องค์ ถึง พัน ปี ครั้น ว่า พัน ปี นั้น หลง สำ เร็จ แล้ว
 ขรกาน จะ กอ้ง แก่ กอ้ง ปล่อย ออก จาก คุณ มัน แล้ว มัน จะ ออก ไป ทำ ให้
 เหนียว ปรุเคย ทั้ง สี่ ทิศ ใน แผ่นดิน ผึก หลง เขา โหมข กับ มา โหมข ปรุเคย
 กัน จะ ไหว้ ้วย กัน ถ้า จะ ปรุเคย เจา นั้น ก็ มาก คุง กัง ขรย ะเล เจา
 ก็ ขึ้น มา บน แผ่นดิน ที่ กว้าง ขวาง แด ล้อม ผู้ บริสุทธิ ที่ เป็น ผุ้ง เป็น
 กอง แด ล้อม เมือง ขึ้น เป็น ที่ รัทษ แล้วย ไฟ ลง มา แก่ พระ เจ้า จาก สวรรค์
 กิน เจา เสีย ทั้ง นี้ ฝ่าย ขรกาน ที่ ทำ ให้ เจา ผึก หลง นั้น มัน กอ้ง กัง ลง
 ใน สระ ใน บึง ไฟ กับ กำ ลัง นั้น อัน เป็น ที่ อยู่ ของ สักว ร้าย แด ผู้ ทำ นาย เทจ
 แล้วย เขา ทน ทุก ษ์ เวท เญบ ปลวก กลาง วัน กลาง คืน ทัว กลบ สืบ ๆ กัน ไป :

๑๑ ๐ ข้าก็ไต่เห็น พระที่นั่ง ใหญ่ ชัน ดาว บริสุท ย์ กับ ท่าน ผู้ทรง นั้
 เหนือ พระที่นั่ง นั้น ทั้ง แผ่นดิน ก็ที่ สวรรค์ ก็ที่ หนี จาก หน้า ท่าน ผู้ นั้น แล้ว
 ก็ อยู่ ของ แผ่นดิน สวรรค์ จะยก จะเหว ก่อ ไป ก็ ทา มิได้ ข้าก็ไต่เห็น ผู้
 คาย ทั้ง น้อย ใหญ่ ขึ้น อยู่ ต่อ หน้า พระที่นั่ง นั้น หนังสือ ทั้งหลาย ก็ เบิก ออก
 ยังมี หนังสือ วิชา เล่ม หนึ่ง คือ หนังสือ สำหรับ ชีวิต เบิก ออก แล้ว ผู้ คาย
 ทั้งหลาย ทั้ง พิศาร ษา แก่ กาม ความ เขียน จก ไว้ ใน หนังสือ ทั้งหลาย กาม
 กิจ การ ๆ ประพรี ติ ของ คน ฝ่าย ธรรมดา มี คน คาย ผู้ ไท ๆ อยู่ใน นั้น ก็
 คั้น ผู้ นั้น ให้ แล ความ คาย ก็ ที่ ธรรมดา ก็ ที่ ประจำ คน คาย ผู้ ไท ๆ ก็ ยก ผู้
 นั้น คั้น ให้ แล้ว เข้ าทอง พิศาร ษา กาม การ ประพรี ติ ของ กว ล้น ทุก คน
 ล้วน ความ คาย กับ นรก ของ ผลัก ตั้ง ลง ไว้ ใน สระ ใน บึง ไฟ สระ ไฟ บึง
 ไฟ นั้น คือ ความ คาย ที่ สอง นั้น แล แล้ว ถ้า บุคค ผู้ ไท มิ ได้ มี ชื่อ คน เขียน
 ไว้ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวิต ผู้ นั้น ก็ ของ ผลัก ตั้ง ลง ใน สระ ใน บึง ไฟ นั้น

๐ บท ๒๑ ก

๐ แล้ว ข้าก็ไต่เห็น สวรรค์ ชัน ใหม่ แล แผ่นดิน ชัน ใหม่ เพราะ ว่า
 สวรรค์ เกิม นั้น แล แผ่นดิน เกิม ล่วง เสีย ไป แล้ว จำ เกิม แทน นั้น ไป จะ
 มี จะเร ก่อ ไป ก็ ทา มิได้ ข้าก็ไต่เห็น เมือง เปน อัน บริสุท ธิ คือ เมือง ยรรจา
 เลม ใหม่ ลง มา แก่ พระเจ้า จาก สวรรค์ จิต แจง แ่ง ไว้ แล้ว เหมือน หย่าง
 เจ้าสาว ประคั บ แ่ง ไว้ สำหรับ เจ้า บ่าว ข้าก็ไต่ ยิน เสียง เปน ชัน ดัง มา
 จาก สวรรค์ ว่า จง กู เกิด ที่ สถิต ย์ แห่ง พระเจ้า เปน อยู่ กับ มนุษย์ แล้ว พระ
 องค์ ก็ จะหา ใคร ยก กับ เขา ๆ ก็ จะ เปน ไพร่ พล แห่ง พระองค์ ๆ จะ เปน
 พระเจ้า กับ เขา จะ เปน พระเจ้า ของ เขา จะ เรก น้ำ ตา ไว้ จาก ทาก เขา แล
 ความ คาย จะ เปน ก่อ ไป มิ ได้ ความ ทอด โศก เศร้า ยาก ลำบาก ก็ ทา ได้ มี ไม่
 แล้ว ด้วย ว่า เหตุ การ ที่ เปน ก่อ นั้น ล่วง พัน เสีย แล้ว ท่าน ผู้ นั้น บน
 พระที่นั่ง นั้น จึง ครี ส์ สั่ง ข้า ว่า กู กร เจ้า เรา สั่ง สาระ พัด เสีย ใหม่ ท่าน
 ยัง ครี ส์ แก่ ข้า ว่า จง เขียน เกิด เพราะ ว่า ถ้าย คำ ตั้ง นี้ เปน ชัน ชื่อ สัจ

ฝ่าย ราก กำแพง ทั้งหลาย นั้น ก็ ประดับประดา ด้วยแก้ว ประเลงูทุกหย่าง
 ราก เติมนั้น เปน แก้ว เพช ที่ สอง เปน อินทนิล ที่ สาม เปน พลอย มี ศรี
 ค่าง ๆ ที่ สี่ นั้น เปน มรกต ที่ ห้า เปน แก้ว ศรี เปน รั้ว ที่ หก เปน ทับทิม
 ที่ เจ็ด เปน แก้ว ศรี ทองคำ ที่ แปด เปน แก้ว ศรี ทองเหลือง ที่ เก้า นั้น เปน
 โทบัส ที่ สิบ เปน แก้ว ศรี เขียว แกรม ทอง ที่ สิบเอ็ด เปน แก้ว ศรีทอง ที่ สิบ
 สอง เปน แก้ว ศรี กอห์นเล็อก ๑ ฝ่าย ประดู สิบสอง แห่ง นั้น ก็ เปน แก้ว มุก
 คา ก่าง ๆ แล ประดู แต้ ละอิน ละอิน เปน แก้ว มุก หย่าง เคี้ยว สิ้น ทั้ง นั้น
 ๑ แล ๑ ถนน ถนนทาง แห่ง เมือง เปน ทอง แท้ เหมือน แก้ว อิน จะ เหน
 กลอด ไถ่ถนัค แต่ ว่า วิหาร ใน นั้น ข้า ทา ไถ่ เหนไม่ ด้วย ว่า พระองค์
 ผู้ เปน เจ้า ผู้ ทรง วิทธานุภาพ ทุก ประการ กับ ด้วย ลูกแกะ นั้น เปน วิหาร
 ของ เมือง นั้น แล เมือง นั้น ไม่ กอ้งการ ด้วย พระอาทิตย์ แล พระจันทร์ จะ
 ให้ ส่อง สว่าง ใน ที่ นั้น ด้วย ว่า รัศมี แห่ง พระเจ้า ให้ เมือง นั้น สว่าง แล
 ลูกแกะ เปน ประทีป ของ เมือง นก ๆ ประเทษ ก็ เจริญ เทียวได้ เพราะ ความ
 สว่าง นั้น ภาระษัทร ทั้งหลาย แห่ง แผ่นดิน เขา ซึ่ง รัศมี เคาช ของ คน ภา มา
 ใน เมือง นั้น ประดู เมือง นั้น ก็ มี ไต้ บั๊ก กลางวัน ด้วย กลางคืน ที่ นั้น ก็ ทา
 มี ไม่ คน ทั้งหลาย ก็ เขา ซึ่ง เปน สว่างาศรี แล ยก ยอ สรรเสริญ ของ นก ๆ
 ประเทษ ภา มา ถึง เมือง นั้น สิ่งใด ๆ ที่ เปน มลทิน แล ที่ ทำ ซึ่ง เปน หน้า
 ชัง หน้า เกลียด แล การ โทก มุษา จะ เข้า เมือง นั้น ก็ ทา มี ไต้ จะ เข้า ได้
 แต่ คน ทั้งหลาย อัน มี ชื่อ เชี่ยวใจ ใน หนังสือ สำหรับ ชีวีคร แห่ง ลูกแกะ ฯ

๑ บท ๒๒ ฯ

๑ ท่าน ก็ ได้ ชี้ ให้ ข้า เหน แม่ น้ำ สำหรับ ชีวีคร เปน น้ำ อัน ไสคจ แก้ว มะ
 ณี ไหล ออก มา จาก พระที่นั่ง แห่ง พระเจ้า แล แห่ง ลูกแกะ ที่ ระหว่าง
 แม่ น้ำ กับ ถนน นั้น ทั้ง สอง ฝ่าย มี คันไม้ สำหรับ ชีวีคร มี ผล สิบ สอง หย่าง
 หย่าง ละเค็ชช สุก ทุก เค็ชช ๆ ใบ คันไม้ นั้น สำหรับ ที่ จะ รักษา นก ๆ
 ประเทศ ผิก ร้าย ประการ ไต ๆ จะ มี ใน นั้น ก็ ทา มี ไต้ แต่ ว่า พระที่นั่ง

แห่ง พระเจ้า แล แห่ง ลูก แคะ คง จะอยู่ใน ที่ นั้น แล บันดา ผู้ ทาษ แห่ง
 พระองค์ จะ ปรณิบัติ แก่ พระองค์ จะ เหน พระภักทร พระองค์ แล พระณม
 พระองค์ ก็ จะมี อยู่ใน หน้าผาก เขา จะมี กตางคิน ที่ นั้น ก็ ทา มี ได้ จะ คง
 การ คว้า ทะ เกียง คว้า สว่าง ของ คว้า ก็ ทา มี ได้ เพราะ ว่า พระองค์ ผู้ เป็น
 เจ้า ส่อง สว่าง ให้ เขา แล เขา จะ ทรง ราช สมบัติ ทั่ว กल्प สืบ ๆ กัน ไป
 ๖ ๑ ท่าน จึง บอก แก่ ข้า ว่า ถ้อย คำ ทั้ง นี้ เป็น ชัน ชื่อ สัจ เทียง ธรรม
 แล พระองค์ ผู้ เป็น เจ้า ของ จิกร วิญญณ แห่ง ผู้ ทำนอย ทั้งหลาย ได้ ทรง
 พระกรรุด ใช้ ทูต ของ พระองค์ ให้ ชี้แจง สำแดง แก่ ผู้ ทาษ แห่ง พระ
 องค์ ให้ รู้ คว้า เหตุ การ ชัน ไม่ ชัก ไม่ เหน คง จะ เป็น มา จง คุ เถิก เรา จะ
 มา คว้า เรว พลัน ถ้า บุคคล ผู้ใด ถือ วิชา ถ้อย คำ ทำนอย แห่ง หนังสือ เล่ม
 นี้ ผู้ นั้น ก็ เป็น ผาสุก ข้า คือ โยชัน ไต่ ยิน ไต่ เหน เหตุ การ ทั้ง นี้ แล เมื่อ
 ข้า ไต่ ยิน ไต่ เหน แล้ว ข้า จึง ก้ม ลง จะ กราบ ไหว้ แทบ คิน ของ ทูต ที่ ไต่
 สำแดง เหตุ นี้ แก่ ข้า ท่าน จึง สั่ง ข้า ว่า ระวังอย่า ทำ ข้า ก็ เป็น เพื่อน ทาษ
 คว้า กัน กับ เจ้า เป็น แก่ ฟัน ชัง ของ เจ้า คือ ผู้ ทำนอย ทั้งหลาย แล แก่
 พวก ที่ ถือ วิชา ถ้อย คำ ของ หนังสือ นี้ จง กราบ ไหว้ วัน มี ศการ แก่ พระ
 เจ้า ท่าน ยัง บอก แก่ ข้า ว่า ชัน ถ้อย คำ ทำนอย ของ หนังสือ นี้ อย่า คี คว้า
 ไว้ คว้า ว่า เวลา นั้น ไกล จะ ถึง แล้ว คน ที่ ทำ ร้าย ก็ ให้ เป็น ร้าย ค่อ ไป
 เถิก คน ที่ คี คว้า คี มล ทิด ก็ ให้ เป็น คว้า คี มล ทิด ค่อ ไป เถิก คน ที่ สัจ ธรรม
 ให้ เป็น สัจ ธรรม ค่อ ไป เถิก คน ที่ บริสุทธิ ให้ เป็น ชัน บริสุทธิ ค่อ ไป เถิก
 จง คุ เถิก เรา จะ มา คว้า เรว พลัน บำ เหนจ ของ เรา ๆ ภา มา คว้า จะ ไต่
 ให้ แก่ ทุก คน ตาม การ ซึ่ง คว้า จะ ประพริทธิ นั้น เรา เป็น คว้า อักษร เถิม
 อักษร สุก เป็น คัน เป็น ปลาย เป็น ฮาภิ แล ประวิโยสถาน ฝ่าย บันดา คน ที่
 ประพริทธิ ตาม พระบัญญัติ แห่ง พระองค์ เพื่อ เขา จะ ได้ มี ที่ จะ รับ แก่ คัน
 ไม้ ชัน สำหรับ ชีวีกร แล จะ ได้ เข้า ใน ประคุ เมือง เหล่า นั้น ก็ เป็น ผาสุก แล
 ชัน ภาย นอก นั้น มี หมา มี ชมบ มี คน ผิด ประเวณี ยี่ หลึง ขวย แล

ฆ่าฟัน ผู้คน คนโหว่ รูปเทียม พระ คน ที่ รักรช ซึ่ง การ มุษาแล ประพริทธิ
 กามนี้ เรา คือ เยชู่ ไท ใช้ ทศ ของ เรา ให้ เป็น พญณ แก่ ท่าน ทั้งหลาย
 ทั้ง จำ พวก ลุกสิษ ทั้งหลาย ให้ รู้การ ทั้งนี้ เรา เป็น ราก แล้ว ก็ เป็น เชื้อ
 สาย ของ ทาวิต เป็น ทาว รุ่ง ฝ่าย เพลา เชื้อ พระ วิญณ แด เจ้า สาว นั้น ว่า
 จง มา เกิด คน ที่ ไคยีน นั้น ให้ ว่า จง มา เกิด ไคร ผู้ ไค ที่ หยก กระ หาย
 ให้ ผู้ นั้น มา เกิด ไคร ผู้ ไค จะ ไคร รับ ให้ ผู้ นั้น รับ ประทาน น้ำ สำหรับ
 ชีวีกร เกิด เจ้าเอง เป็น พญณ แก่ คน ทั้งปวง ที่ ไคยีน ถ้อย คำ ทำนอย
 ของ หนังสือ นี้ ว่า ถ้า บุคคล ผู้ ไค จะ มา เพิ่ม พน แก่ ความ นี้ พระเจ้า จะ
 เพิ่ม พน โภย โภย ซึ่ง เขียน ไว้ ใน หนังสือ นี้ ให้ แก่ ผู้ นั้น แล้ว ถ้า ผู้ ไค จะ
 ถด ทอย ช่น เสีย จาก ถ้อย คำ หนังสือ ทำนอย นี้ พระเจ้า จะ เขา ซึ่ง เป็น ส่วน
 ของ ผู้ นั้น เขา ไป เสีย จาก กันไม้ สำหรับ ชีวีกร แด จาก เมือง อัน บริสทธิ
 นั้น ที่ จก เขียน ไว้ ใน หนังสือ นี้ ท่าน ที่ เป็น พญณ ว่า ทั้งนี้ ก็ ว่า แท้จริง
 เรา มา คว้ย เรว พลัน ทั้งนี้ พระเยชู่ เจ้า เจ้า จง มา เกิด จะ

๐ พระคุณ แห่ง พระเยชู่ คริสต์ ผู้ เป็น เจ้า จง อยู่ กับ คน บริสทธิ ทั้งปวง เกิด

๐ หนังสือ สำแดง เรื่อง อะนาคค จบ บริบูรณ์ แล้ว แล ฯ

